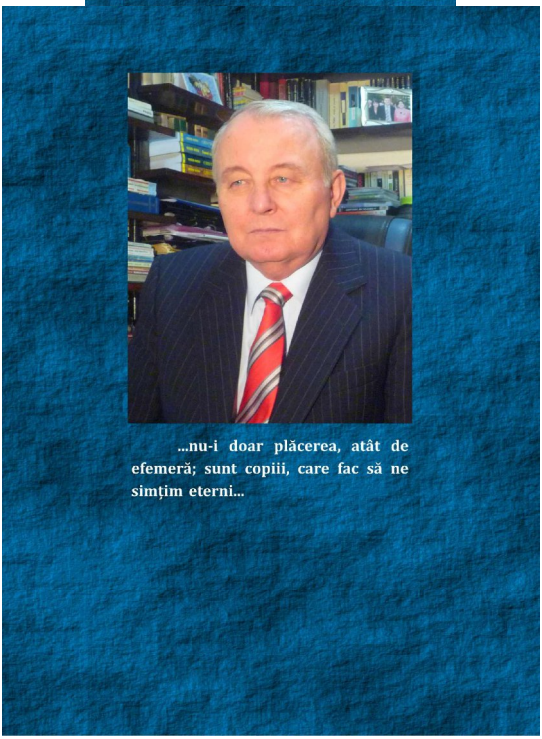

CONSTANTIN MUNTEANU
Stăpânul licuricilor
Vol. I
Dimineața unor doamne
- roman -

...nu-i doar plăcerea, atât de efemeră; sunt copiii, care fac să ne simțim eterni...

CONSTANTIN MUNTEANU

STĂPÂNUL LICURICILOR

- roman-

CONSTANTIN MUNTEANU

STĂPÂNUL LICURICILOR

- roman-

volumul I:

DIMINEAŢA UNOR DOAMNE

Editura Inspirescu

Tehnoredactare: Constantin Munteanu

Editori: Liliana & George Terziu

©Toate drepturile sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Munteanu, Constantin
STĂPÂNUL LICURICILOR/ Constantin,
Munteanu; Satu Mare: Editura Inspirescu, 2015
2 vol.
ISBN: 978-606-8652-64-1
Vol.1: Dimineaţa unor doamne –
ISBN: 978-606-8652-65-8

821.135.1-31

– **C**um te cheamă? – o întreabă din nou.

Fetiţa continuă să privească atentă pagina atlasului, parcă nici n-ar fi auzit întrebarea.

– Ştii ce-i acesta? – îşi plimbă Daniel vârful arătătorului pe conturul pozei înfăţişând un iepure de câmp.

Lângă umărul său, fetiţa soarbe din privire planşa frumos colorată. Enervat de tăcerea ei şi de gestul prin care se apropie tot mai mult, Daniel ar vrea s-o alunge, să fie lăsat în pace; s-a săturat de asaltul tuturor copiilor de ţigani când vine aici în parc, să înveţe. Acum nu mai învaţă; a luat la întâmplare atlasul şi s-a grăbit să-l urmărească pe bătrânul impozant, cu alură olimpiană: marele chirurg Trifescu, profesor universitar, academician, şeful clinicii de chirurgie. Îl urmăreşte de mult timp; a început imediat ce s-a întors la cursuri, pe întâi octombrie: a aşteptat în faţa clinicii într-un taxi şi l-a rugat pe şofer să-i urmărească maşina; a văzut unde stă; vilă frumoasă, la intersecţia a două străzi, în zona verde a Bucureştiului; vila însăşi are o grădină frumoasă, pomi şi multe flori; „i se spune Vila Verde, – l-a informat taximetristul – asta-i maşina neveste-si, o femeie tare mişto, mare avocată, a scos de la pârnaie pe cei mai mari hoţi; de unde eşti, tinere?" „Din *Valea Bandiţilor*" – i-a răspuns. „Aha!, şi-o cauţi pe avocată..." „Nu, că ea apără hoţii, iar hoţi, la noi, nu sunt; bandiţii noştri sunt istorie. Hoţii doamnei vor rămâne, cel mult, într-un dosar de Tribunal." Taximetristul n-a înţeles mare lucru şi nici Daniel nu s-a mai ostenit; pe el îl interesa profesorul; nici academicianul şi nici măcar chirurgul – „acela trebuia să-şi fi făcut treaba în urmă cu opt ani..." –, îl interesa doar profesorul, şeful clinicii. Astăzi i-a văzut maşina cotind spre parc şi s-a grăbit să ajungă înaintea lui pe aleea centrală. Vrea să prindă momentul când acesta se va aşeza pe vreo bancă. Ar închide atlasul de zoologie şi s-ar ridica să se plimbe. Odată ajuns lângă bătrân, s-ar preface sincer mirat: „A, domnul profesor!... Vă salut! Nu mă cunoaşteţi, dar tatăl meu, cu opt ani în urmă... Nu cred că vă mai amintiţi; era chiar după Revoluţie..." L-ar măguli un timp cu vorbe frumoase, i-ar elogia devoţiunea cu care... „Pe dracu'! Mai degrabă, pumni!" Interesul tânărului este altul. „Ştiţi, dom' profesor, atunci, lucra acolo, în clinica

condusă de dumneavoastră, o doctoriţă tânără, subţire ca o nuia...” „Nuia sună urât.” „Ca o trestie” – îşi propune, dar „nici chiar aşa! Nu-s poet.”

Bătrânul s-a oprit la patru bănci distanţă, dar nu se aşează; pare nerăbdător. Şi-a rotit mereu privirea, oprindu-şi-o cu drag în direcţia băncii pe care stă Daniel. „N-are cum să mă cunoască. Pe fetiţa aceasta de ţigan, nici atât” – gândeşte tânărul. Deja prezenţa fetiţei îl agasează; o vede cum s-a aplecat şi mai mult, să poată admira de aproape planşa cu iepurele de câmp. „Acuşi apare mamă-sa şi nu scap până nu le dau un leu-doi.”

– Sărut mâinile, Diana!

– Bună! Scuză-mi întârzierea! Am stat la coadă, să iau ceva dulce fetiţei.

Pe sub sprâncene, Daniel o observă pe doamna care a apărut de după un chioşc şi stă de vorbă cu bătrânul: subţire, mlădioasă, mijlocul puternic strâns de cordonul fulgarinului, spatele drept şi capul lăsat pe spate, parcă ar vrea să-şi privească de sus interlocutorul. „Nu pot să cred! – tresare Daniel şi închide cu zgomot atlasul. Ea este...” Aşa o vedea mergând şi pe culoarele lungi ale clinicii – „opt ani... şi-aveam aşa multe oi atunci!...” –, doar că purta un halat alb, mult prea larg pentru trupul ei de balerină, şi-i atârna pe după gât stetoscopul, cu capetele lovindu-se mereu de pieptul mic, uşor arcuit. Pantofii îi erau cu toc mediu, pocnind ritmic pe cimentul holului lung, spărgând liniştea saloanelor, din interiorul cărora mai răzbătea câte un geamăt de durere. „Şi dacă nu-i ea?!” Aceea avea părul lung, blond, lăsat pe spate, ca zânele din poveştile pe care le descifra singur în serile copilăriei la lumina slabă a lămpii cu petrol.

– Vino la mama să-ţi dau ceva bun.

Fetiţa nici n-o aude; a făcut un pas până a ajuns alături de Daniel şi se preocupă de atlasul aşezat pe genunchii tânărului. Mânuţele ei mici caută febril pagina cu iepurele. Degetul tânărului intră cu precizie între pagini şi deschide atlasul, rotindu-l puţin, să poată fetiţa admira imaginea. „Doamne, este fiica ei...” – oftează şi continuă să soarbă cu privirea mersul tinerei doamne. Când o simte chiar în faţa sa, nu mai are nici un dubiu. „Ea este!” Femeia s-a oprit cu un gest studiat, – ori, poate, reflex –, cu coapsele lipite şi genunchiul drept dus puţin înainte, prefigurând jumătate de pas – „ca o mare vedetă!...”

– Vrei? – observă Daniel pacheţelul cu „ceva dulce” din mâna doamnei întins către fetiţă.

– Eu ţi-am adus ciocolata care îţi place ţie – se aude glasul domol al bătrânului. Îmi dai un pupic? – stă bătrânul mult timp cu ciocolata întinsă către fetiţa care nici nu l-a auzit măcar; doar privirea tânărului şi a bătrânului s-au întâlnit un timp – calme, fără nici o expresie, pentru ca în final, mustaţa profesorului – mustaţă respectabilă, de academician – să se mişte puţin, ca o tresărire, „să mă fi recunoscut?!, imposibil, eram un puşti pe atunci; un puştan de la munte, tuns chilug".

– S-o lăsăm. Hai să facem câţiva paşi – hotărăşte femeia, pornind prima înainte, urmată de bătrân.

Glasul ei, „s-o lăsăm", a sunat ca o resemnare; merge sigură pe sine, mândră şi impunătoare – „poartă, totuşi, o durere în suflet; i-am văzut ochii", gândeşte Daniel –, merge fără să-i pese că bătrânul se opreşte de câteva ori şi-şi tot întoarce privirea. Fetiţei nici nu-i pasă – ea mângâie urechile lungi ale iepurelui.

– L-ai supărat pe nenea bătrânul. Este bunicuţul tău? Nu-i frumos să nu-i dai un pupic; ţi-a adus ciocolată.

Nici o reacţie. Doar degeţelul arătător al fetiţei stă înfipt în lăbuţa iepurelui, parcă ar vrea să-l facă să fugă sau să dea noroc cu ea. Daniel o cercetează cu privirea: bruneţică, slăbuţă, scheletică aproape, îmbrăcată îngrijit, dar cu haine cenuşii, care o fac să semene şi mai mult cu unul dintre copiii ce roiesc prin locurile aglomerate, cerşind.

– Îmi spui cum te cheamă?

Nici acum fetiţa nu dă vreun semn că ar fi auzit întrebarea. Dintr-un gest reflex, braţul stâng al lui Daniel se întinde şi-i cuprinde umerii ca într-un arc, lipind-o strâns de pieptul său. Instinctiv, se apleacă şi o sărută lung şi apăsat pe creştet, şoptindu-i cu mult drag:

– Dacă tu nu-mi spui cum te cheamă, nici eu nu-ţi spun cum mă cheamă. Ai să pleci cu mămica ta acasă şi n-o să ştii cum îl cheamă pe nenea cu iepuraşi. Uite aici – întoarce Daniel pagina –, mai sunt şi alţii. Şi uite ce blăniţe frumoase au. La iarnă, când vine la tine, Moş Crăciun ţi-ar putea aduce o căciuliţă aşa, ca blăniţa acestui iepuraş albastru vienez... aş vorbi eu cu Moş Crăciun... să ţi se vadă şi mai bine ochişorii tăi frumoşi, ca doi licurici – îi spune Daniel cu convingere, impresionat de privirea scânteietoare a fetiţei, izvorâtă din ochii ei negri, alungiţi ca două felii subţiri dintr-un fruct negru, „singurul lucru plăcut la această copilă... mută", gândeşte tânărul cu o tristeţe picurată parcă din ochii trişti ai doctoriţei, care l-a îndurerat deja. „Mută" – îi răsună în creier. „Zâna adolescenţei mele are o fetiţă mută..."

I se pare că mai simte şi acum obrazul cald al fetiţei lipit de pieptul său. Coboară privirea spre bluza de vară cu care a ieşit astăzi îmbrăcat; nu credea că va începe să bată vântul rece de toamnă. Pe piept, lângă buzunare, se observă umezeala – nu s-a înşelat; când a adus-o cu braţul la pieptul său, fetiţa şi-a lipit guriţa de el.

– Data viitoare, te bat! Aici, de faţă cu toată lumea din parc, să râdă toţi de tine. De ce n-ai venit să-l săruţi pe tăticul?

Daniel tresare. Ochii lui se ridică speriaţi spre ai femeii. Vrea s-o întrebe dacă n-a greşit cuvântul. „Tăticul" încă mai persistă în auzul său. „Poate a glumit." Aerul sever al doamnei îi spune că n-a fost o glumă: nenea bătrânul este tatăl acestei copile. Simte parfumul de liliac adiind dinspre doamna din faţa sa, dar nu-l mai ia în seamă. Şi nici trupul ei zvelt, cu talie subţire şi picioarele ieşind graţioase de sub poala fulgarinului bej deschis, un bej plăcut, care-i luminează chipul. „Ce-a îmbătrânit!..." Din poşeta purtată pe braţul stâng cu o eleganţă vetustă, ca-n filmele anilor '60, se aude soneria unui telefon mobil. Doamna uită de răfuiala cu fiica sa şi scoate aparatul mare, greoi, un Motorola cu antenă ca de aparat de radio portabil, şi-l deschide.

– Alo... A, Magda, tu eşti... Da, te-am căutat mai înainte. Dom' profesor ne roagă să fim mâine la ora şapte în sală, neapărat! Ştiu că lunea nu operăm, dar e ceva grav... Astăzi a trecut pe la clinică, apoi... Ei... A evadat şi el puţin... Nu, nici măcar să-şi ia ciocolata. Vrei s-o auzi pe nana? – o vede Daniel pe doamna din faţa sa aplecată către fetiţa preocupată de pagina cu iepuraşi de mai multe culori. Evident, nici nu vrea să mă audă. Pa, Magda! Nu, nu mai stau în parc; sunt frântă. Ast' noapte am fost solicitată de urgenţă. Închipuie-ţi c-am luat fetiţa cu mine. Dormind. Bona... Cucoană! Vrea liber de vineri până luni. Dacă ieşi, urcă pe la mine. Nu târziu, că mă culc. A, vine domnul arhitect... Când? Aşa târziu?! A, e meci mare... Nu-l mai lăsa, poate-ţi vine cu capul spart. Ai văzut doar ce-i pe stadioane. Pa, Magda! Nici pe nana ta n-ai vrut s-o auzi! – vede Daniel antena telefonului tremurând ameninţătoare prin faţa sa şi a fetiţei. Îţi rup fundul! – şi dreapta femeii aruncă telefonul în poşeta agăţată de braţul stâng, apoi se întinde să-şi prindă fetiţa, dar imediat arcul braţului stâng al lui Daniel o aduce prompt la pieptul său.

– Ce să rupeţi, doamnă?! – întreabă tânărul, înfruntând privirea bătăioasă a femeii. Ce, fetiţa are fund? Ea-i ca un fir de iarbă. Nu-i aşa, Licurici? – se apleacă, s-o poată privi pe fetiţă în ochi. Tu eşti ca o floare, pe care stau doi licurici – arată el spre ochii ei. Ştii ce-s licuricii?

Sunt nişte gâze mici, mai mici ca tine, aşa, cât vârful unui degeţel de-al tău. Gâzele acestea trăiesc în pădure. Noaptea luminează frumos, aşa, ca ochişorii tăi.

Daniel ridică privirea spre obrazul femeii – o vede încruntată, pusă pe ceartă.

– Lampyris şi Luciola. Aşa i-au botezat savanţii – precizează el uşor ironic, înfruntând privirea fixă a doamnei.

– Nu ştiu cum or fi botezat savanţii măgarul...

– ...Equus asinus...

– ...dar cineva riscă să-i lungesc urechile, poate chiar să-i rup una...

– Cine scoate sabia, zice Biblia...

– Poftim?!

– Scuzaţi! N-aş îndrăzni, în replică, să atentez la frumuseţea urechilor dumneavoastră. Nu-i aşa că mămica are cele mai frumoase urechi? – o întrebă pe fetiţă. De mijloc nici nu îndrăznesc să spun ceva...

– Domnule, te rog! Vezi-ţi de cartea dumitale cu iepuraşi.

– În cartea aceasta sunt şi... şi licurici, ambele specii; Lampyris şi Luciola; şi... şi gazele... „Şi gazela, domnişoara,/ se plimba prin junglă seară" – face Daniel un gest larg, de admiraţie, atent cum obrazul doamnei este luminat o clipă de un zâmbet fugar. Nu ştiu dacă familia egvidelor e-n volumul acesta, aşa că n-avem măgari; nici leul, care întâlneşte gazela – „şi-o-ntâlni un leu: «duduie,/ Ce pantofi şi ce mai cuie!...»", face Daniel un gest teatral, recitând – ştiţi, poezia spune că leul, „dezabuzat şi trist", vrea s-o invite să facă un twist, dansul acela energic. Pe la urma cărţii acesteia, totuşi, există un tigru, Felis tigris, deşi în poezie gazela îl ameninţă pe leu că vrea să-l cheme în ajutor pe leopard, felis pardus. Apropo: vă place teatrul? Am citit în adolescenţă o piesă de teatru în trei acte cu două personaje, un tânăr scriitor răzvrătit şi o mare directare de fermă agricolă socialistă, fostul gostat. Actul central, în care cei doi se sfâşie, se subintitulează *Felis pardus, felis tigris*. Aveţi ceva din măreţia acelei directoare de gostat.

– Tinere, devii impertinent.

– În nici un caz, doamnă – oftează Daniel, strângând mai tare arcul braţului stâng, că simte obrazul cald al fetiţei lipit de pieptul său. Tânărul din piesă, pornit în viaţă să lupte cu conştiinţa celor din jur, îi strigă directoarei: „Omenirii, tu îi dai să mănânce, să se simtă sătulă şi să se culce."

– Chiar nu mai înţeleg ce vrei. Lasă-mi fetiţa în pace!

– Licurici, du-te la mama, prinţeso – îşi desface Daniel arcul braţului, apoi ridică privirea: Chirurgii, doamnă, taie, scot, aruncă şi cos la loc. Pentru unele boli, o fi de ajuns, cum de ajuns erau şi burţile pline pentru unii oameni cu 10-15 ani în urmă. Sunt, însă, şi boli mai subtile – murmură Daniel.

Ochii femeii se încruntă. Stau aţintiţi în ai tânărului din faţa sa – „un puşti impertinent!", îşi zice – şi reuşeşte cu greu să se elibereze din capcana ochilor negri, care păreau s-o devoreze; ceva a rănit-o adânc şi totuşi, deşi o doare, nu-şi dă seama ce. „Boli mai subtile" i s-a înfipt ca un harpon în creier. „Ce ştie mai mult acest puşti?!"

– Irina, hai, te rog, mămico, să mergem acasă – şopteşte îndurerată şi se apleacă domol, într-un gest încărcat de dragoste maternă, să prindă mâna fetiţei.

Daniel se ridică imediat de pe bancă şi, speculând privirea speriată a femeii, care se aştepta la vreun gest violent din partea lui, se apleacă puţin, ca un diplomat într-o sală de protocol când se retrage o doamnă, şi rosteşte pe un ton plin de politeţe:

– Doamnă...

Femeia refuză ostentativ să-l mai privească şi, mândră, zâmbind totuşi, flatată de gestul tânărului, porneşte de-a lungul aleii, ţinându-şi fetiţa de mână; par să nu se fi certat vreodată.

– Irina! – strigă Daniel, iar când fetiţa întoarce capul spre el, îi spune: Vezi c-am aflat cum te cheamă?... Dacă n-ai vrut să-mi spui, n-o să ştii cum mă cheamă...

Fetiţa se opreşte, întoarce capul mai tare şi scoate limba.

– Ai o limbă foarte frumoasă, dar să n-o mai scoţi, c-ar putea veni un iepuraş să ţi-o fure.

„Doamne, bine, măcar, că nu este surdă!" – se bucură Daniel. Apoi se întristează: „nici normală; sigur, e mai mult decât mută..." Speriat de propriul său curaj, pe care nu ţine minte să-l mai fi avut vreodată în faţa unei doamne, priveşte trist în urma celor două umbre, care se topesc în clar-obscurul de sub copacii bătrâni, cu frunze aurii, din capătul aleii. Doar când cele două, mamă şi fiică, se pierd în stânga, spre blocurile din coasta parcului, pleacă şi el către căminul studenţesc. A aflat tot ce-şi dorea: o cheamă Diana şi operează împreună cu profesorul Trifescu. „E amanta lui" – îl strânge în spate adevărul pe care îl acceptă cu greu şi, odată acceptat, simte că s-a eliberat de gândul obsesiv; crede că nu mai poate avea nici un simţământ pentru fosta tânără blondă, care l-a mângâiat pe capul tuns chilug şi, aplecându-se

mult, l-a întrebat, învăluindu-l în damful plăcut de eucalipt, de la guma pe care o fi mestecat-o discret mai înainte: „Dragul mamei, tu ai mâncat azi?”

Noaptea însă, în patul său de la căminul studenţesc, Daniel tresare prin somn şi se trezeşte stând în capul oaselor, privind fereastra mare, luminată puternic de becurile de pe alee. „Ce-mi veni să port dialogul acela cu doamna doctor?!...” S-a visat din nou acasă, copil. Bădia Ion se întorsese de la oraş. Ducea de mânuţă o fetiţă blondă, cu ochi mari şi albaştri, care se roteau mereu, speriaţi la cel mai mic zgomot.

– N-o mai întreba cum o cheamă. Am botezat-o Maria, ca pe poama de mă-sa. Cei de la orfelinat mi-au zis c-o strigau Mioara. Răspunde când vrea ea. Să n-o superi, că sare la tine şi te zgârie pe obraz.

Afară, bate vântul prin crengile salcâmului de sub fereastră, lovind cu vârfurile lor sticla geamului. Daniel ştie că nu mai poate adormi. Aprinde veioza şi începe să repete la Zoologie; peste câteva zile are de dat o restanţă. Apoi, sâmbăta viitoare, încă una... „Ce naiba-mi mai trebuie facultatea?!...” Imediat însă, îşi aminteşte de procesele de la Tribunalul Suprem – „trebuie să mai stau în Bucureşti” – şi începe să repete la Zoologie. Când ajunge la planşa cu iepurele de câmp, rămâne cu privirea pierdută printre ramurile salcâmului zbuciumat de vânt. Undeva, departe, în vreun apartament din blocurile din coasta parcului, prinţesa visurilor sale de adolescent doarme lângă o fetiţă urâţică, slabă ca un pai de iarbă, pe care s-au oprit doi licurici. „Doamne, ce blestem pe doamna Diana – frumos nume! –: o fetiţă şi urâţică – brunetă ca taică-său, celebrul chirurg Trifescu –, şi îndărătnică, şi mută...”

Până la ziuă, în ciuda sforăitului colegului de cameră, un sforăit prelung, de om obosit – a jucat fotbal toată duminica –, reuşeşte să repete cursurile. „Un 6 mi-i de ajuns, 7 – prea mult; 8 – la ce mi-ar folosi?! Tot la oile mele mă întorc.”

Se culcă să mai prindă o oră-două de somn. Şi, pentru prima dată de mulţi ani încoace, nu se mai gândeşte la tânăra doctoriţă cu părul blond. Aceea nu mai există. I-a luat-o timpul. A rămas din ea doar o femeie cu o privire rece, „izvorâtă din durerea că fetiţa ei este mută”, o voce aspră şi o faţă lipsită de orice feminitate. La întâlnirea cu tatăl fetiţei sale, femeii nu i-a tresărit nici un muşchi. „Hai să facem câţiva paşi” a sunat ca un ordin cazon. Singure, doar picioarele ei subţiri, cu un contur perfect până la genunchi şi cu coapsele reliefate domol prin poala

rochiei frez când părţile fulgarinului se depărtau păreau să răspândească în jur un aer discret din eleganţa tandră a unui crâmpei dintr-un vis de iubire de demult, pierdut definitiv.

*
* *

– Cine plăteşte astăzi? – întreabă, întorcând privirea, una dintre fetele care merg umăr la umăr înaintea băieţilor.

– Cine-i fericit c-a scăpat de restanţe? – întoarce privirea spre cei din urmă tânăra blondă.

– Tot eu?! – face Daniel pe supăratul. Mai bine stăteam să joc fotbal, c-am început să mă îngraş.

– Iubeşte şi tu! – îi strigă blonda.

– Pe cine?, că tu...

– Acesta-i norocul meu – se alintă blonda. Vezi c-am trecut dimineaţă pe la tine prin cameră şi ţi-am luat toată pastrama din frigider.

– Data viitoare, când primesc pachet, nu-ţi mai fac parte, c-o iei şi pe-a mea.

– Nu zicea el că s-a îngrăşat? – încearcă tânăra blondă să-şi ia martore prietenele.

Colegii, care merg în pas cu Daniel, fac glume pe seama frigiderului rămas gol. Din urma lor, se aud paşii mărunţi ai unui copil fugind; ajunge în faţa grupului de tineri, se întoarce prompt cu faţa spre ei şi caută cu privirea până îl vede pe Daniel. Îşi face loc printre două fete şi se proţăpeşte în faţa tânărului, întrebându-l cu o voce subţire, melodioasă, dar pe un ton autoritar:

– Pe tine cum te cheamă?

Cele patru tinere şi cei trei băieţi au făcut deja un semicerc, în centrul căruia stă fetiţa îmbrăcată elegant, cu părul strâns în două riţi-piţi înflorate, care îi dau un aer de păpuşă. Ochii ei migdalaţi stau aţintiţi în ai tânărului din faţa sa. Încă mai păstrează aerul grav, semn că nu renunţă la răspuns. În spatele fetiţei au ajuns două doamne; una, înaltă, într-o rochie vaporoasă, de vară, numai potrivită pentru amiaza toridă de toamnă şi cu o poşetă scumpă din piele, purtată dezinvolt, cu baiera lungă trecută peste umărul stâng, pare mai rezervată; doar privirea ei lucind stranie, de-o fericire ascunsă, îi dă de gol starea de spirit – ca în faţa unei revelaţii. Rămasă perplexă, reuşeşte imediat să-şi stăpânească starea şi vrea să pară contrariată, privindu-l cu un anume sentiment de

respingere pe tânăr, dar nu mai are timp să spună ceva, că tovarăşa sa de plimbare, o doamnă mai împlinită la trup, cu nurii provocatori, cu poşeta în mâna dreaptă şi cu hăinuţa fetiţei agăţată de arătătorul mâinii stângi, a şi pus palmele pe umerii fetiţei, aplecându-se s-o sărute lung şi fierbinte pe guriţă:

– Mânca-te-ar nana de scumpete!

Daniel ia aminte la bucuria doamnei de la spatele fetiţei, încă aplecată s-o mai sărute o dată şi, ceremonios, îndoaie un genunchi, ia mânuţa fetiţei şi, făcând o plecăciune, declamă:

– Prinţeso, numele meu este Daniel.

Sărută mâna şi se ridică, acompaniat de aplauzele colegelor.

– Vezi, prinţeso, aceste Cosânzene – arată Daniel spre tinerele grupate alături de el – se bucură de prezenţa ta iar eu voi întreba pe regina-mamă – face el un gest elegant de aplecare a capului în faţa doamnei în rochie vaporoasă – şi pe doamna de onoare a reginei – repetă gestul spre aceea care a sărutat fetiţa – dacă îţi dau voie să fii invitata noastră la o îngheţată, să ne luminezi masa cu licuricii tăi.

– În sfârşit, fetelor! – exclamă tânăra blondă. Am scăpat. Şi-a găsit alt licurici.

– Tu nu mai erai de mult – îi aruncă Daniel o privire, apoi se apleacă spre fetiţă: Îţi place îngheţata?

Capul fetiţei se mişcă afirmativ de mai multe ori.

– Răspunde-i – şopteşte doamna care a sărutat-o.

– Eu n-am auzit răspunsul tău – insistă Daniel. Ţi-au mâncat iepuraşii limba?

– Vreau! – îi strigă fetiţa şi-l ia de mână, trăgându-l către terasa din apropiere.

– Ai cerut voie mamei? – o ţine Daniel pe loc.

– Domnule... – începe autoritară mama fetiţei, dar prietena ei intervine, punând hăinuţa pe umerii fetiţei:

– Vă rog, mergeţi, mergeţi... – şi-i atinge braţul lui Daniel, parcă să-i arate intrarea pe terasă.

O fată îmbrăcată într-un costum bleu se agită să şteargă masa de la care s-au ridicat două perechi de tineri. Una dintre fetele din grup se grăbeşte să ocupe masa iar băieţii aduc altă masă şi pun scaune în jur.

– Prinţesa stă în capul mesei – o aşează Daniel pe fetiţă, atent să-i îmbrace hăinuţa, „să nu-ţi fie rece de la lacul din apropiere”, îi şopteşte. Ce îngheţată îţi place? – o întreabă.

– Zmeură – răspunde fetiţa scurt.

– Aţi auzit? – întreabă Daniel spre colegi. Comanda a fost dată. Toată lumea, zmeură! Cupe mari – spune fetei în bleu, oprită la masa lor.

Aruncă apoi privirea în jur şi le vede pe cele două doamne aşezându-se la o masă în apropiere. Crede că o ştie şi pe naşa fetiţei. Umbla mereu prin saloane. Uneori se certa cu doamna Diana. „Ba eu îi fac, pe răspunderea mea!" – ţine Daniel minte cum i-a arătat doamnei Diana fiola cu care intrase în grabă pe uşa salonului. „Vezi bine că nu mai are timp să dezvolte dependenţă" – crede că a auzit-o şoptind în timp ce-i injecta tatălui său conţinutul fiolei. Peste câteva minute, gemetele de durere ale bolnavului au încetat.

– Vezi, puiul tatei, cred c-am să mă fac bine; au găsit medicamentul care-mi trebuie. N-am vândut de pomană oile – îşi aminteşte că i-ar mai fi şoptit tatăl, înainte de-a adormi liniştit.

Daniel îşi apropie scaunul de al fetiţei, să-i poată ţine un şerveţel pe pieptul rochiţei, să nu se păteze cu îngheţată. Colegele încep s-o întrebe pe fetiţă ba câţi ani are, ba dacă-i place îngheţata, ba cine-s cele două doamne, dar copila pare că-i singură în univers – priveşte doar spre cupa cu îngheţată şi mânuieşte cu stângăcie linguriţa de metal, a cărei coadă o ţine strânsă în pumn.

– Vezi cum îţi cade îngheţata înapoi? – o întreabă Daniel în şoaptă. Lasă-mă să-ţi arăt cum trebuie să ţii degeţelele, ca să poţi duce linguriţa bine până la guriţa ta – îi şopteşte şi, săltând-o s-o aşeze pe genunchii săi, încearcă să descleştеze pumnul mic, să aşeze degetele corect pe coada linguriţei.

– Nu! – face fetiţa un gest nervos cu braţul drept şi aruncă pe masă toată îngheţata din linguriţă; „Doamne, exact ca Mioara, care-mi arunca strachina de pereţi..." – se sperie Daniel.

– Bravo! – întinde mâna tânăra blondă şi alintă obrazul fetiţei. Spune-i să te lase în pace – îi şopteşte. Ţi-ai găsit naşul, *tăticule*, că prea ne-ai strunit pe toţi – îi aruncă lui Daniel în glumă, dar cu vădită obidă. Prea te-ai erijat în tăticul licuricilor.

– Cu tine n-am avut nici un spor, dovadă că ţi-ai pătat iar bluza.

– Urâciosule! Pata asta-i de la pix, nu iese la spălat. Licurici mic, – se apleacă tânăra blondă către urechea fetiţei – tăticul ăsta al licuricilor necăjeşte copiii, să nu poată mâncă toată îngheţata, ştiu eu.

– Ba nu! – răspunde răstit fetiţa, apoi întoarce privirea spre Daniel. Vreau şi pe-a ta!

– Numai dacă mă laşi să-ţi arăt cum se ţine linguriţa.

Cu coada ochiului, Daniel zăreşte privirea plină de extaz a naşei fetiţei şi vârful capului mamei, mişcându-se într-o parte şi-n alta, să-şi poată vedea fetiţa pe lângă tânăra care face curat la o masă.

Degetele mici ale fetiţei s-au desfăcut brusc, lăsând linguriţa să cadă cu zgomot peste marginea cupei cu îngheţată. „Doamne, dă-mi puterea ce-o aveam cu Mioara!" – se roagă Daniel în gând, punând cu grijă linguriţa în mâna fetiţei; îi îndoaie fiecare degeţel şi rămâne cu palma sa peste mâna copilei, ajutând-o să ducă la gură câte puţină îngheţată, fără să-i mai cadă.

– Bravo, licurici! – o sărută Daniel pe tâmplă. Uite, acum îţi dau şi îngheţata mea. Aşa, schimbăm cupele pe furiş, să nu observe mămica; poate nu-ţi dă voie să mănânci două îngheţate...

Lăsată slobodă, mâna fetiţei a prins din nou în pumn coada linguriţei, spre hazul tinerilor de la masă. Fetiţa nici nu se sinchiseşte de râsul lor.

– Nu-i aşa că tăticul tău este mai bun decât acest tătic de licurici? – o întreabă tânăra blondă, alintându-i ceafa şi spatele cu afecţiune. Ne spui cum te cheamă?

– Irina – răspunde Daniel.

– Ia uite! Vă cunoaşteţi mai de mult?

Fetiţa continuă să mănânce într-o absenţă totală. Ochii tinerei blonde caută cu aviditate spre copila îndârjită să se lupte doar cu îngheţata, apoi, după un oftat trist, îl privesc îndelung pe Daniel:

– Şi ea, ca *oiţa* ta?

– Brânduşa, nu ţi-e ruşine?!

– Scuze! Ca *mioara* ta – se corectează ironic.

– Hai, papă încet – se preocupă Daniel de fetiţă, ignorând-o pe Brânduşa, care, uşor ruşinată, s-a retras pe scaunul său, atentă să-şi termine îngheţata. Aşa, acum lasă linguriţa pe masă, lângă cupa de îngheţată, să nu-ţi atingi rochiţa aceasta foarte frumoasă – iar fetiţa dă drumul linguriţei –, că, dacă te pătezi, se supără mămica.

Fetiţa se uită la tinerii din jur, îi vede preocupaţi de cupele lor cu îngheţată sau de paharele cu apă şi, cu un gest furiş, prinde linguriţa de vârful cozii şi o şterge de pieptul rochiţei. „Dumnezeule!, exact ca Mioara..." – tresare Daniel, atent la privirea Irinei aruncată victorios în direcţia mesei unde ştie că stă mama sa.

– Lasă-mă să te şterg – îi şopteşte tânărul, scoţându-şi batista din buzunar. Dacă te vede mămica aşa, mă ceartă pe mine că nu am avut

grijă de tine. Vrei să mă certe mămica, aici, în parc, de faţă cu prietenii mei?

Privirea fetiţei se ridică prompt. Daniel citeşte în ea o părere de rău sinceră. Nu se poate abţine şi o sărută pe vârful nasului, apoi şterge locul murdărit cu îngheţată.

– Gata, nu se mai cunoaşte. Mămica ta n-o să mă mai certe – oftează el teatral.

Cele două doamne au înţeles că fetiţa a terminat de mâncat, renunţă la ceştile lor cu cafea şi se ridică de la masă. Irina le zăreşte şi coboară de pe scaun, vrând să plece, dar braţul lui Daniel îi cuprinde umerii, reţinând-o:

– Cum aşa?! Fără să plăteşti?! – se apleacă spre ea, prefăcându-se mirat.

Ochii fetiţei caută cu insistenţă către poşeta mamei.

– Nu mă interesează poşeta mamei. Tu trebuie să plăteşti! – îi hotărăşte Daniel, întinzându-şi arătătorul mâinii drepte către pieptul fetiţei. Te uiţi la colegii mei cu ochişorii tăi frumoşi, apoi ridici privirea spre mine şi spui cu glas tare: Daniel, îţi mulţumesc pentru îngheţată!

Fetiţa stă încruntată, cu capul aplecat, privindu-l pe sub sprâncene. Cu coada ochiului se uită la palma stângă aşezată pe braţul său, gata s-o reţină. Pe furiş, aruncă privirea când şi când spre cele două doamne, mama şi naşa, care aşteaptă cu emoţie, să vadă ce va face fetiţa.

– Degeaba cauţi ajutor – îi hotărăşte Daniel pe un ton sever, dar cu obrazul plin de zâmbet, înfruntându-şi privirea cu a fetiţei. Nu-ţi dau voie să pleci.

– Stau cu tine! – hotărăşte aceasta, devenind brusc semeaţă.

Tinerele de la masă încep să râdă; cele două doamne fac ochii mari, nevenindu-le să creadă că-şi aud fetiţa vorbind atât de coerent.

– Bravo! – aplaudă Brânduşa. Cel mai inteligent răspuns.

– Vrei să mă certe mămica ta că se duce singură acasă? – îşi apleacă Daniel capul spre fetiţă, să-şi poată şopti complice întrebarea.

– Cu nana – vine răspunsul senin.

– Nu. Nana ta se va duce la casa ei. Vrei ca mămica ta să se ducă singură şi tristă acasă?

– Da!

– Vrei să mă certe aici, de faţă cu prietenii mei? – şarjează Daniel, speriat de da-ul apăsat al fetiţei.

O vede cum se smuceşte din atingerea palmei sale, ia poziţia de drepţi şi rosteşte cu glas sonor:

– Mulţumesc pentru îngheţată!

Indiferent la reacţia celor din jur, – colegele sale aplaudă, colegii se amuză iar cele două doamne se privesc perplexe –, Daniel întinde braţele, o prinde pe fetiţă şi o strânge la pieptul său, sărutând-o apăsat şi zgomotos pe creştet. O mai ţine două-trei clipe, apoi, luând-o în braţe ca pe un bebeluş, face câţiva paşi mici, ezitanţi, până în faţa doamnelor:

– Vă mulţumesc pentru bucuria de-a fi avut la masa noastră un licurici!

– Noi îţi mulţumim, tinere! – îşi înclină privirea naşa fetiţei.

Lăsată cu grijă din braţe, fetiţa fuge până între cele două doamne. Daniel se înclină respectuos şi vrea să se întoarcă la masă, dar se răzgândeşte imediat, înfruntând privirea mirată a Dianei:

– Vă rog să mă scuzaţi! Elegant ar fi fost să vă fi invitat şi pe dumneavoastră amândouă la masa noastră...

– Domnule... – surâde îngăduitoare mama fetiţei.

– ...că nici nu ştii când poţi avea nevoie de chirurg şi de anestezist...

Mama fetiţei râde – un râs domol, mai degrabă un zâmbet larg, care îi luminează chipul. „E chiar frumoasă când râde.” Alături, prietena sa o priveşte contrariată: „voi doi vă cunoaşteţi mai demult!” – pare să-i strige.

– Sărut mâinile! – face Daniel un gest domol de aplecare a capului şi se reîntoarce, strecurându-se cu greu printre câţiva tineri grăbiţi să ocupe locurile rămase libere la mese.

Fetiţa fuge după el şi i se agaţă de degetele mâinii drepte. Daniel se întoarce şi este întâmpinat de braţele ridicate ale Irinei. Se apleacă iar fetiţa i se agaţă de gât, şoptindu-i la ureche:

– Vii cu iepuraşii?

– Când?

– În parc; mă plimb cu Lia-bona – şi fetiţa îi eliberează gâtul, să poată fugi din nou între cele două doamne.

– Ce secrete v-aţi mai spus? – aude Daniel întrebarea naşei, dar fetiţa a rămas indiferentă; s-a cufundat prompt în tăcerea sa. De unde-l ştii?

– Eu?! Irina... în parc... – aude răspunsul Dianei.

– Imposibil... Ochii ăştia negri, frumoşi... i-am mai văzut undeva, sunt sigură! – i se pare lui Daniel că o aude pe naşa fetiţei şi, speriat, întoarce capul, dar cele două doamne îşi văd de plimbarea lor; doar fetiţa merge încet, cu capul aplecat, preocupată să numere degeţelele mâinii stângi.

– O ştii bine pe aia înaltă? – aude la spatele său vocea Brânduşei. Parcă-i jandarm.

– Vreau s-o angajez să-mi păzească frigiderul. Mi-ai mai lăsat ceva de mâncare?

– Ahmet al meu zice că n-a mâncat pastramă de oaie mai bună...

– Sper că petrolul lui taică-său este la fel de bun – bombăne tânărul, urmărind cu privirea fetiţa care merge preocupată doar de degeţelele mâinii stângi.

„Şi ea, ca *oiţa* ta?" N-ar fi vrut să audă vreodată întrebarea aceasta. Ce-ar fi putut răspunde Brânduşei?!

*

* *

Luni, la prima oră, este prezent printre schelele din interiorul Tribunalului Suprem. Procesele se ţin într-o sală improvizată lângă sacii cu ciment. Vorbeşte calm, aşa cum a văzut că fac marii avocaţi, la pledoariile cărora a asistat. „În fond, eu trebuie să-mi susţin partea mea de adevăr." Judecătorul din centru, bătrân şi obosit de ani, cu o privire tulbure, conchide imediat ce loveşte ciocanul de lemn în suportul instalat anume, puţin mai în spatele Bibliei, pe care a trebuit să pună şi Daniel palma când a fost solicitat să jure: „Următorul termen, februarie, 17." După-amiază, turul câtorva biserici mai importante, pe care n-a apucat încă să le vadă. Marţi, primele patru ore, cursuri de Genetică, la care profesoara face prezenţa. Apoi merge la seria paralelă şi audiază cursuri de Piscicultură şi Acvacultură. Seara, spectacol la Teatrul Mic. Miercuri, laboratoare şi seminarii toată ziua. Ajunge la Operă după începerea spectacolului; a pierdut preludiul la actul întâi din Lohengrin. Joi – „dacă nici azi nu vii să-mi repari patul, te pârăsc bunicii!" –, aşa că şi-a luat trusa de scule – ciocan, cleşte, cuie, balamale, siguranţe pentru tabloul electric, un bec, o priză, un întrerupător, cam tot ce trebuie unui student descurcăreţ la preluarea unei camere din complex la începutul anului universitar – şi se duce la căminele mediciniştilor.

– Vino şi tu mai târziu; nu vezi că nu ne-am trezit?! – arată Brânduşa nervoasă spre patul alăturat, în care doarme adânc, acoperită până peste cap cu pătura înfăţată în cearşaf vernil, colega sa de cameră.

– Poţi lucra în voie – se aude vocea guturală a fetei ascunse sub pătură. Vezi că noptierei mele i-a căzut un picior iar la baia comună, duşul al doilea este defect.

– Ne trebuie şi-un alt capac la veceu, unul bun, că acesta s-a crăpat – intervine Brânduşa.

– Du-te şi-ţi cumpără, ca să-l montez tot azi. N-am să vin zilnic pe-aici.

– Eu cum vin la tine?

– Când e frigiderul plin. Azi îmi pun altă yală la uşă.

– Mâine seară o chem pe bunica la telefonul de la primărie...

– Fugi şi cumpără capac! – îi aruncă Daniel o bancnotă, ca un punct apăsat pus discuţiei.

La prânz, când ajunge înapoi în camera sa de cămin, la Agronomie, stă mult timp în cumpănă. „Şi dacă mă duc degeaba în parc?" Totuşi, face un duş, caută atlasul de zoologie şi pleacă fără prea multă tragere de inimă. Nu-i iese din minte remarca Brânduşei. Orice s-ar spune despre tânăra asta zvăpăiată, scăpată de sub tutela unei mame de modă veche, de pe strada principală dintr-un târguşor de provincie, a avut mare dreptate: jandarm. „Ca orice puşti, mi-am făcut idol dintr-o amintire." O femeie acră, cu un obraz împietrit, dar cu un trup zvelt, mişcându-se mult prea elegant şi mlădios, ca o felină sigură pe sine – „numai bine să-l aţâţe pe nenea bătrânul şi să-i pună în braţe un copil".

„La ce bun?!" – îşi zice şi se întoarce de la uşă, să se arunce îmbrăcat pe pat. Ridică braţul stâng şi-şi acoperă ochii. Îl obsedează imaginea fetiţei preocupate doar de degeţelele mâinii stângi. „Da"-ul răspuns apăsat la întrebarea lui dacă vrea să-şi lase mama să plece singură acasă îi dă durere de cap. „Trebuie să adorm!" Se visează din nou în sat. Era copil. Tocmai venise de pe deal cu cele două vaci care trebuiau mulse de seară, apoi lăsate slobode în grădina cu otavă, din faţa casei. Bădia Ion se întorsese de la oraş cu copila aceea sălbatecă, slabă, dar cu ochii vii, sfredelitori, gata să sară la bătaie, ca un pui de pisică găsit la marginea pădurii. Îşi aminteşte cum a văzut-o aşezându-se precaută, ca un animal hăituit ajuns în bârlog, pe scaunul din fundul bucătăriei, unde intrase dusă de mână de tatăl său. S-au privit reciproc. Crede că s-au plăcut din prima clipă. Ea avea trei ani; el abia intrase la şcoală. Se săturase să fie cel mai mic din familie. Ţine minte cum a luat

din cui cana de tablă, a spălat-o îndelung, să nu-l certe mama, a înmuiat-o în doniţa plină cu lapte de vacă abia muls, a şters fundul căniicu prosopul de cânepă, apoi s-a apropiat de fetiţă:

– Pe mine mă cheamă Daniel. Pe tine, Mioara. Eu vreau să mă fac cioban, ca tata. Să am sute, mii de mioare. Ai ochi frumoşi, albaştri, parcă scot scântei. Ca licuricii. Tu ai să fii licuriciul meu. Ştii ce-i acela? Am să te iau într-o noapte în pădure. Acum bea cana asta cu lapte dulce, să creşti mare. Dacă o bei toată, te iau să-ţi arăt căţeii. Am cinci. Numai eu mă pot apropia de cuşcă. Mama lor mă lasă să mă joc cu ei. Ştie că nu le fac nimic rău. Vrei să te joci şi tu cu ei? Hai, bea laptele...

Simte că-l cuprinde somnul. Ar vrea să alunge imaginea care îl obsedează din nou, dar nu poate: revede mersul elegant al fostei doctoriţe blonde... surâsul ei larg, luminându-i obrazul, când i-a spus că nici nu ştii când ai nevoie de un chirurg... apoi şoapta fetiţei, ca un strigăt de ajutor: „mă plimb cu Lia-bona...” Sare din pat şi-şi ia atlasul căzut lângă măsuţa care ţine loc de noptieră. Riscă nişte bani şi ia un taxi până la intrarea în parc, să ajungă mai repede. Doar câţiva trecători grăbiţi. Înserarea îl prinde cu muşchii gâtului înţepeniţi de cât şi-a rotit capul într-o parte şi-n alta. Pierde şi biletul la Naţional – o piesă de Tennessee Williams; îi place titlul: *Dulcea pasăre a tinereţii*. „Am s-o caut la bibliotecă, s-o citesc. Poate mai prind un bilet luna viitoare.” Noaptea se gândeşte la drumurile pe care le are de făcut în zilele următoare. Cei de la Brăila i-au dat ceva speranţe, „deşi ne temem să nu te dezamăgim. Ăştia de la partid, care conduc ţara, taie şi spânzură după placul pungii lor. Au promis toată Balta unor agronomi – afaceri politice, cu ramificaţii sus de tot; se-nvârt milioane... Privim neputincioşi cum răsar baronii dintre scursurile societăţii.”

Miercuri pe la prânz ajunge înapoi la cămin: obosit, transpirat, nedormit, camere de hotel insalubre, trenuri aglomerate; de câteva ori, autostopul cu camioane ruseşti –„l-am cumpărat în ’93 în bazarul din Chişinău; a fost al armatei sovietice; am dat pe el câteva lăzi cu vodcă şi un borcan cu icre negre de sturion, cumpărat de la ai mei, din Deltă” –, pantofii descusuţi şi murdari de noroi; „trebuie să-mi cumpăr alţii”; nu visează decât să golească frigiderul, să facă apoi un duş fierbinte şi să se întindă pe pat. Colegul de cameră îl informează ce-a mai fost nou pe la facultate, dar nu-l interesează. Este bucuros că Brânduşa i-a lăsat neatins borcanul cu cârnaţi de porc şi bucăţi de carne prăjită conservate în untură; fetei nu-i place; are prea multe condimente. Desfundă şi o sticlă

cu ţuică, spre bucuria lui Gabriel, colegul său de cameră, care devine vorbăreţ:

– Prietena mea are o prietenă. Amândouă au fost căsătorite. Venim pe rând aici, în cameră, vrei? Sau la ele acasă. Fără obligaţii. Vedem noi pe parcurs. Fără riscuri, că folosim prezervative. Ai folosit vreodată? Ştiu un sortiment grozav, cu tot felul de umflături; aduc arabii din Franţa; dublează plăcerea partenerei.

Daniel îi mai umple paharul de două ori la rând. Ştie că Gabriel se îmbată repede şi se culcă. El nu poate adormi. În parc, în prima zi, doctoriţa răspândea un parfum fin, de liliac. Se gândeşte iar la mersul ei elegant şi la zâmbetul de după gluma lui, că nici nu ştii când ai nevoie de chirurg... „Şi de anestezist. Evident..." – îşi surâde, încercând să-şi reamintească obrazul luminat mereu de zâmbet al celeilalte doamne, cu nuri provocatori...

*
* *

Are emoţii. Cum va reacţiona fetiţa când se va apropia şi-l va recunoaşte? Merge ţinută de mână de o femeie tânără, grasă, care vorbeşte continuu, agitând mâna liberă. Fetiţa tace, privind insistent spre vârful pantofiorilor. La intersecţia a două alei, femeia grasă – „asta o fi Lia-bona?!" – trage puternic de mânuţa Irinei, să iasă lângă chioşcurile la care se vând dulciuri. Fetiţa refuză; s-a proptit în picioruşele ei subţiri, „ca două beţe", şi vrea să meargă înainte. Două bunici care îşi plimbă nepoţii cu landoul merg alături, să poată sta de vorbă şi acoperă toată vederea spre intersecţia aleilor. Precipitat, Daniel se ridică în picioare – dincolo de cele două landouri, nimic. Doar în dreapta, prin stratul de frunze galbene de arţar căzute pe spaţiul verde aleargă un copil cu braţele ridicate. Daniel se lasă pe călcâie şi prinde în braţe trupul firav. Se simte strâns puternic pe după gât de fetiţa care şi-a îndesat obrazul sub urechea lui; întoarce capul şi o sărută de multe ori pe tâmplă şi pe părul strâns iarăşi în cele două riţi-piţi colorate.

– Licuriciul meu drag! – îi şopteşte.

– Tu cine mai eşti? – aude vocea răstită a unei femei.

– Tăticul meu – ridică fetiţa capul o clipă, să-şi poată striga cu mândrie răspunsul.

– Ai prins glas?! Tatăl tău e nenea bătrânul – o ceartă femeia grasă. Aşa a strigat o data în casă, „nu vreau de la nenea bătrânul!”, că-i adusese mamă-sa o ciocolată şi aşa i-a rămas numele... – se scuză bona. Mamă, ce bătaie a luat în ziua aceea! Patru-cinci palme peste fund. Auzi, tu cine eşti, că n-am voie să las copila cu oricine – îl ia bona la rost pe Daniel.

– M-am împrietenit cu fetiţa mai de mult, aici, în parc, era cu mama ei. I-am adus nişte poze cu iepuraşi. Tu sigur eşti Lia-bona, celebra Lia, care pleacă vinerea şi vine duminica...

Fetiţa scapă din braţele lui Daniel şi fuge spre banca din apropiere, începând imediat să răsfoiască atlasul. Luată pe nepregătite de tonul ferm al tânărului, bona – „o fată de la ţară, de 20-25 de ani”, gândeşte Daniel – devine îngăduitoare:

– Am instrucţiuni precise de la doamna doctor... Iaca de ce m-a tras Irina de mână să trecem prin parc... Nu veneam azi, că-i zi de făcut curat în bucătărie...

– Aha! – îşi menţine Daniel ascendentul câştigat. Şi tu faci curat abia astăzi?

– Cum adică?

– Înţeleg că fetiţa mănâncă numai vinerea.

– Ce prostie mai e şi asta?!

– Uită-te la ea ce slabă-i! – face Daniel pe supăratul.

– Ei na! V-aţi pus cu toţii pe capul meu: şi Otrava, şi bătrânul şi tu acum... Bătrânul, măcar, îmi mai scapă cate un ban... Ce să-i fac dacă nu vrea să mănânce?! Dacă insist, răstoarnă farfuria. Pe tine ce te... roade grija la cap? E-a ta? Posibil... – îl priveşte fata chiorâş, devenind de-a dreptul insolentă. Înalt, frumos, chipeş... Fii sincer, da’ jură: e-a ta?

– Te-ai prostit?!

– Fata a zis tăticul meu. Dacă află bătrânul, iese tărăboi. Şi-aşa, se ceartă mereu.

– Cum? Când?

– Vine uneori la... Eu ies cu... – arată cu privirea spre fetiţă – la plimbare sau la cumpărături. Da’ moşu-i moş – râde bona. M-am întors de câteva ori pe furiş, chipurile uitasem ceva. Credeam că-i aud cum... că încuie uşa la birou, dar... Draci! Discutau de-ale lor sau se certau. Madam învaţă în draci, scrie mereu la birou, să ajungă mare. Cu moşul se vede ca să se certe. Păi ce, vinerea când ajung în sat, eu mă cert cu Liviu-al meu?! Ce, mă mai lasă să vorbesc?! Hai, muto, acasă, c-acuşi vine mă-ta de la spital şi mă umple de otravă.

Daniel a rămas cu gura căscată; nu-i vine a crede că a auzit cele de mai înainte.

– Cum i-ai zis?! – şopteşte speriat. Dacă te spune mamei?

– Cine? Muta? Unde nu dă Dumnezeu!... E sărbătoare în casă când scoate două-trei vorbe. Mi-a şoptit bătrânul că-mi dă 100 de dolari dacă o învăţ să recite *Căţeluş cu părul creţ*, măcar două versuri. Tu ştii poezia? Eu n-o ştiu. I-am zis c-o învăţ *Tatăl nostru*. A zis că-mi dă 500. M-am lăsat păgubaşă. Două săptămâni – şi cu bine, şi cu rău; şi cu promisiuni, şi cu ameninţări. Draci! Tace mai de-a dracului. Îşi numără degetele de la stânga şi bombăne o melodie. Săraca! E cam dusă... Abia aştept să se termine luna, că Liviu-al-meu a zis că mă ia cu el în Italia, la o bătrână. Pe puţin 800 de dolari pe lună. Acum, Otrava caută de zor altă bonă. La noi în sat n-are spor. A aflat de două fete şi şi-a trimis copoiul să culeagă informaţii. Despre mine a întrebat şi câţi dinţi am în gură. N-are spor, că fetele ştiu de la mine ce-i poate pielea. Au zis că merg şi ele cu mine şi cu Liviu în Italia. Avem pe unul care ştie să ne treacă graniţa; o mie de persoană; cinci sute înainte, cinci, la destinaţie. Opt luni cu muta asta – mi-ajunge!

Fetiţa a lăsat atlasul deschis pe bancă şi a venit lângă Daniel; îi prinde un deget şi-l trage să-i arate ceva.

– Muto, acasă, că mor otrăvită când vine mă-ta – vrea bona s-o prindă de braţ.

– Ascultă, – îi şopteşte Daniel, băgându-i sub nas o bancnotă – du-te la chioşc şi ia-ţi o ciocolată cu alune.

– Şi să te las singur cu fata?! – face bona ochii mari, îndoind bancnota în patru s-o poată băga în sân. Cine ştie de ce grozăvii eşti în stare!... – ridică ea tonul, apoi devine mieroasă: Auzi, dacă tot m-ai plătit, am să stau colo, pe bancă. Nu te scap din ochi, ţi-o jur! Vă ştiu eu pe voi, ăştia puşi la patru ace, cât vă poate pielea. S-a dat şi la mine unul. I-am ars un dos de labă... I-a uite ici, ce palme! – se îndeasă în faţa lui Daniel, să se laude.

– Ce să-ţi spun!... – îi respinge tânărul palmele după ce-şi trece buricul degetelor peste ele. Pariez că nici nu ştii să ţii sapa în mână.

– Cine vorbeşte! Şmecherul la cravată...

– I-a uite aici! – îşi prezintă Daniel palmele.

Bona trece cu vederea peste ele, afişând un aer sfidător şi pleacă să se aşeze pe banca alăturată, dar numai după un pas, face o rotire violentă pe călcâie şi se apleacă să vadă mai bine:

– Dumnezeule, ce bătături! De unde vii? – se uită ea speriată în ochii tânărului. Cu ce te ocupi? Ce cauţi aici în parc? Doamne, dacă eşti unul de-ăla, cu copiii?! – îşi astupă ea gura cu toată palma. Irinuca, hai, mămico, acasă! – şopteşte cu drag fetiţei, prinzându-i braţul.

– Nu! – se scutură fetiţa de atingere. Vii! – aruncă o privire poruncitoare lui Daniel.

– Vin, vin, scumpo – răspunde tânărul cu drag, apoi se întoarce spre bonă, şi-i pune în palmă legitimaţia de student: Uită-te bine şi vezi dacă semăn. Ştii, măcar, să citeşti? Aşa arată palmele când prăşeşti, coseşti fânul, scoţi cartofii sau cureţi spinii de pe islaz – îşi prezintă palmele din nou.

Face un gest hotărât, ca un ordin, spre banca din apropiere, unde i-ar fi locul bonei, după care se aşează alături de fetiţă şi ia aminte la degeţelul ei, care loveşte mereu în poza unei girafe. Daniel îi povesteşte ce fel de animal este girafa, caută prin cealaltă carte cu care a venit, până găseşte o poză cu o girafă păscând şi povesteşte cu lux de amănunte de ce are girafa gâtul aşa lung, „ca să mănânce frunzele de pe vârf, care-s mai fragede şi mai dulci”.

– Ţie ce-ţi place să mănânci?

Fetiţa tace. Caută în continuare alte poze.

– Eu trebuie să plec – face Daniel un gest către cărţi, parcă ar vrea să le închidă, atent, însă, la reacţia fetiţei. Vrei să spui ceva? – o întreabă. Dacă nu, lasă-mă să închid cărţile.

– Nu vreau!

– Dar sunt cărţile mele, Licurici – se apleacă Daniel puţin, să se facă înţeles.

– Nu vreau să pleci! – repetă fetiţa pe un ton ferm. Abia ai venit.

– Ai dreptate, scumpa mea – se întinde el şi o sărută pe frunte. Uite, vezi: eu uitasem că abia am venit, dar dacă tu mi-ai spus, eu am înţeles. Ia loc lângă mine şi hai să-ţi arăt şi alte poze frumoase.

Fetiţa stă lipită de el, băgată sub braţul stâng al tânărului, priveşte cu atenţie fiecare poză, ascultă vorbele lui Daniel, parcă i le-ar sorbi şi, din când în când, îşi vântură picioruşele, dar se opreşte prompt şi priveşte pe furiş spre Daniel, aşteptând să fie certată.

– De ce te opreşti? Mie îmi place când dai din picioruşe. Aşa fac toţi copiii când ascultă ceva interesant. Ceea ce-ţi povestesc eu despre animale îţi place?

Fetiţa priveşte poza unui bursuc, vântură din nou picioruşele, dar are un moment când tresare şi se opreşte, aruncând o privire vinovată spre ochii lui Daniel.

– Ştii ce de te privesc? – îi alintă el dosul palmei mici, care s-a aşezat peste poza bursucului. Sunt cam surd, pentru că sunt bătrân şi nu am auzit ce ai răspuns.

– Nu!

– Ce nu?

– Of! – face fetiţa un gest disperat. Nu eşti surd. Îmi place cum povesteşti – îi spune pe un asemenea ton, că Daniel nu s-ar mira să audă şi „Doamne, că prost mai eşti! Nici atât nu înţelegi...” Doamna educatoare ne ceartă când ne legănăm şi dăm din picioare – vrea fetiţa să încheie discuţia.

Ochii ei stau aţintiţi în ai tânărului. Daniel a rămas perplex; aşteaptă încheierea: „Acum ai înţeles!” Dar fetiţa tace, prinvindu-l cu ochii ei deschişi mai mult, lucindu-i puternic.

– Dumnezeule, ce frumos ai vorbit! – îi şopteşte Daniel şi se apleacă s-o poată săruta lung şi apăsat pe creştet, simţind cum fetiţa se bucură de fiecare dată, parcă se topeşte sub sărut.

Bagă mâna discret în buzunar şi-şi scoate batista să-şi şteargă ochii: a reuşit să scoată de la fetiţă câteva vorbe – „şi eu, care mă speriasem că-i retardată!...”

– Gata, mergem acasă, că vine mă-ta – se aude glasul sonor al bonei, parcă ar fi singură în parc.

– Nu! – îşi scutură fetiţa o dată, scurt, capul.

– Ce nu? – întreabă Daniel în şoaptă, dar fetiţa şi-a luat atlasul pe genunchi, priveşte poza bursucului şi dă din picioruşe. Nu-i frumos să nu-mi răspunzi – continuă Daniel pe acelaşi ton. Când eşti întrebată, tu trebuie să răspunzi. Aşa fac prinţesele. Nu vrei să fii prinţesă?

Pentru că fetiţa nu dă nici un semn că ar fi auzit întrebarea, Daniel se ridică încet de pe bancă:

– Plec. Eu credeam că vrei să fii prinţesă – îi spune Daniel, făcând cu palma dreaptă un gest nervos către bonă să rămână locului, să nu-i deranjeze. Nu pot să stau de vorbă cu o fetiţă care nu vrea să fie prinţesă. Pentru că eu sunt un prinţ. Prinţul licuricilor.

– Nu! – şopteşte fetiţa îmbufnată, fără să-l privească pe Daniel. Tăticul meu – spuse ea apăsat.

– N-am înţeles – insistă Daniel, lăsându-se pe călcâie în faţa fetiţei. Cum adică tăticul meu? Îmi spui? Dacă nu vrei să mai vorbeşti,

eu trebuie să plec. Am lăsat acasă mulţi iepuraşi, care aşteaptă să le dau de mâncare. Vrei să las iepuraşii să moară de foame?

Capul fetiţei se scutură în semn că nu.

– Atunci, plec, prinţeso. Tu eşti prinţesa licuricilor, vrei?

Braţele fetiţei se aruncă pe după gâtul lui Daniel. Tânărul simte sărutul umed aşternut sub ureche. O sărută şi el, mult mai drăgăstos.

– Hai, gata, că-mi pierd răbdarea – se aude vocea aspră a bonei. Cum dracu' faci că stă numai de gâtul tău?! – se uită cu ciudă spre Daniel.

– După ce mă bărbieresc, îmi dau cu miere de albine pe-aici, pe gât.

– Mă iei la mişto, te crezi deştept. Na-ţi actul ăsta, da' nu semeni, să ştii. Actul e-al unui puşti – arată bona spre poza de pe legitimaţie.

– Îmi dai banii înapoi dacă-ţi arăt şi buletinul?

– Ia-ţi-i! – bagă fata mâna la piept şi scoate bancnota. Nu mai pot eu de ciocolata ta! Doamna aduce acasă mereu cutii mari cu bomboane... Mda, – aprobă bona, rotind actul de identitate pe toate părţile – aici, poza seamănă cu tine. Numele e-acelaşi: Ciobanu-Adomniţei Daniel.

– Măi, da' tu chiar ştii să citeşti! – se miră tânărul, strângându-şi actele. Irina, Lia-bona îţi citeşte poveşti seara?

– Seara mă culc – răspunde bona ofensată. Să-i citească mă-sa, că nu-i a mea. Eu muncesc toată ziua.

– Vezi să nu slăbeşti de atâta muncă.

– Liviu mă place aşa grăsuţă. Hai, mâţă slabă, acasă! – hotărăşte bona şi o ia pe fetiţă de mână, plecând pe alee.

– Irina! – strigă Daniel, iar când fetiţa întoarce capul, el face câţiva paşi grăbiţi, o ia în braţe şi-i şopteşte: Mâine aduc alte poze.

– Mâine am de făcut ordine pe balcon – hotărăşte plină de importanţă bona.

Daniel îi înapoiază bancnota, şoptindu-i:

– Îţi dau dublu.

– Dac-o înveţi *Tatăl nostru*. Din ce-mi dă moşul, îţi dau şi ţie 50 de dolari.

– Mă mulţumesc şi cu 20 – hotărăşte Daniel grav şi, făcând fetiţei un semn de rămas bun cu palma, se întoarce imediat către banca pe care stau cele două cărţi.

Nu se mai poate abţine şi izbucneşte în râs. Apoi ochii i se umplu de lacrimi; plânge de bucurie.

*
* *

– Ai zis că stai pe banca aceea şi ne priveşti – se supară Daniel când o vede pe bonă că vine şi se aşează dincolo de fetiţă.

– Să aud ce vă spuneţi, că numai *Tatăl nostru* n-o înveţi. Ce, sunt chioară? Îi arăţi toate animalele din cărţile astea şi-i spui bazaconii.

– *Tatăl nostru* e-o rugăciune. Trebuie creată atmosfera de smerenie. Fetiţa nici nu ştie cine-i Doamne-Doamne. De ce n-o duci măcar o dată, într-o duminică dimineaţa, la biserică?

– Duminica dimineaţa sunt acasă.

– Aha, am uitat. Faci penitenţe împreună cu Liviu.

– Ba fac mâncare, să aibă la frigider până joi. De-alea cum le zici tu nu-i fac, pentru că nu ştiu să le gătesc. Dar când îi fac eu o tocăniţă de cartofi, cu mărar verde, cu carne de viţel...

– Aici, la doamna doctor, de ce nu faci?

– Madam mănâncă la spital, muta-mi răstoarnă farfuria. Ce,-s proastă să fac mereu curat în bucătărie? Am eu destulă treabă acasă, de vineri până duminică.

– Auzi, ia vino mai aproape – o cheamă Daniel, să-i poată şopti: Dacă mai aud o dată din gura ta un cuvânt urât, îţi dau o palmă peste fundul ăsta mare, că vineri, când o să-ţi vadă Liviu vânătaia, te mai bate şi el. Ai înţeles? Acum, te rog să mă scuzi, dar eu n-am mâncat azi – face Daniel un gest către sacoşa din plastic, vorbind anume tare, să audă fetiţa, apoi începe să scoată pe bancă o pâine feliată, un borcan plin cu ceva alb-gălbui, şerveţele de hârtie, cuţit, furculiţe, linguriţe şi, tacticos, îşi unge o felie, din care mănâncă cu poftă, atent să răspundă întrebărilor nerostite de fetiţă, dar puse din privire când îl trage de mânecă şi-i arată vreo poză. Lia, sigur ţi-e foame şi ţie – spune şi-i întinde bonei o felie unsă cu un strat gros din pasta scoasă din borcan cu linguriţa. Dacă vrei şi tu, Licurici, să-i spui lui tăticu', să-ţi ungă şi ţie o felie – se adresează el pe un ton indiferent fetiţei, apoi continuă să mănânce cu poftă.

– Auzi, – îşi arată bona bucăţica de pâine rămasă în mâna sa – ce-i asta, că-i tare bună? Nu te iau la mişto; zău că-i bună!

– Cremă – răspunde Daniel indiferent.

– Ce cremă?

– Cremă... Crema Licurici – dă afirmativ din cap Daniel.

– Vreau! – strigă fetiţa prompt şi se repede să ia felia de pâine din mâna tânărului.

Dar reacţia lui Daniel a fost mai rapidă – a ridicat braţul, să nu poată fetiţa atinge pâinea.

– Te rog! – face el un gest autoritar către Irina. Mai întâi, nu ai voie să pui guriţa pe o felie din care a muşcat cineva străin, că te îmbolnăveşti. Ai voie să mănânci doar dacă îţi dă mămica o felie din care a gustat ea. Stai să-ţi ung o felie.

– Nu vreau! – face fetiţa un gest de respingere şi se întoarce către cartea cu poze.

Daniel rămâne impasibil. Continuă să mănânce mai cu poftă. O vede pe bonă că vrea să spună ceva şi-i face un gest scurt să stea liniştită.

– Hai, dă-mi! – strigă la un moment dat fetiţa, renunţând la cartea cu poze.

– Ce să-ţi dau? – o întreabă Daniel calm.

– Ce mănânci tu! – bate fetiţa din picior.

Daniel o priveşte lung, fără să reacţioneze în vreun fel. Pune felia sa deoparte şi se preocupă de sacoşă:

– Bine, îţi dau. Dar este ultima oară când îţi mai permit să ţipi la mine. Daniel, te rog să-mi dai şi mie! Aşa trebuie să ceri. Ai înţeles?

Fetiţa priveşte cu atenţie pasta albă întinsă cu lama cuţitului pe felia mare de pâine. După cum înghite în sec, Daniel înţelege că salivează de poftă. Mai întârzie totuşi până să-i ofere ceea ce i-a pregătit.

– Vino şi stai lângă mine, să poţi muşca din felie. Nu ti-o dau, c-o scapi din mânuţă.

– Picioarele! – arată bona autoritară spre picioruşele fetiţei, care se leagănă de zor – că-l dai pe dracul huţa...

– Să-l dea! – hotărăşte Daniel. Abia stă şi drăcuşorul acela liniştit şi nu-mi deranjează fetiţa de la masă.

Observă că fetiţa a zâmbit şi, fericită, mestecă mai cu poftă îmbucăturile mari, de om flămând, vânturând-şi cu plăcere picioruşele subţiri.

– Acum, ţine tu bucăţica asta,– îi pune Daniel în mână restul din felia de pâine –, că tăticul îţi pregăteşte alta.

Bona a rămas cu gura căscată.

– Nu mai sta aşa, ce, n-ai mai văzut copil mâncând? Du-te şi cumpără un suc – îi întinde Daniel o bancnotă. De care vrei? – o întreabă pe Irina.

– Portocale – răspunde fetiţa printre îmbucături. Rece! – strigă în urma bonei.

– Te rog să-mi aduci suc rece – o corectează Daniel.

Bona se întoarce cu trei sticluţe de suc; se cunoaşte că s-a grăbit, că abia răsuflă.

– Păstrează restul – îi şopteşte Daniel, atent la fetiţă să nu scape din mânuţa ei mică felia de pâine.

– Cum ai zis că se cheamă? – arată bona spre borcanul gol, pe care Daniel se grăbeşte să-l arunce la coşul de gunoi din apropiere.

– Icuici – răspunde fetiţa cu gura plină.

– Licurici – precizează Daniel.

– Li-cu-ri-ci – silabiseşte fetiţa cu glasul sonor imediat ce termina de înghiţit mâncarea.

Şi Daniel şi bona o privesc încântaţi. Copila nici nu le acordă atenţie; „am vrut să va arăt că ştiu" – pare să spună atitudinea ei. S-a întors cu spatele spre cei doi şi loveşte cu vârful degetului arătător între coarnele unui cerb. Devenit atent la fiecare gest al copilei, Daniel se apleacă peste umărul ei şi o întreabă:

– Ştii ce-i acesta?

Fetiţa loveşte cu mai multă ciudă cerbul între coarne.

– Mda... – oftează Daniel. Ar cam fi cazul să plec şi eu acasă...

– Bambi! – strigă fetiţa, ca un reproş adresat lui Daniel.

– Cum adică Bambi, Licurici? – se lasă Daniel pe călcâie, să-i poată vedea ochişorii aţintiţi doar spre cerbul pe care îl loveşte mai ponderat cu vârful degetului.

Nu primeşte nici un răspuns. Repetă că ar fi timpul să plece şi el acasă, dar fetiţei nu-i mai pasă. Când bona hotărăşte că au stat destul în parc, „mai am de dus şi gunoiul şi n-am terminat de spălat farfuriile din chiuveta de bucătărie", fetiţa porneşte singură înainte spre aleea care duce la şirul lung de blocuri cu 10 etaje din apropiere.

*

* *

– De ce n-ai venit zilele trecute?! – îl ia la rost bona imediat ce-l vede apropiindu-se. Şi acum ai întârziat. Chiar voiam să plecăm, că

Otrava-i de gardă azi şi am mult de muncă. Când rămân singură cu ea – arată spre fetiţă –, eu trebuie să-i dau să mănânce, eu trebuie s-o culc, să spăl şi vasele... ba şi chiloţeii dacă şi-i udă. Ce ştii tu?!

Fetiţa nu se mai dă desprinsă de gâtul lui Daniel.

– Mai *vleau*! – se alintă, când este sărutată din nou pe tâmplă.

– Si eu mai *vleau* să te ţin în braţe – îi răspunde Daniel, rotindu-se în paşi de dans pe alee.

– Auzi, ia-mi stai jos şi las-o cu pozele ei – hotărăşte bona. Ai încurcat-o, cavalere! – râde ea hâtru, dându-i un cot zdravăn, cum îşi dau flăcăii la ţară. „Am să-i arăt eu lui; îi rup fundul!" Aşa a ameninţat doamna ieri.

– Să-ncerce – se amuză Daniel după ce fetiţa i-a fugit din braţe către banca pe care stau cărţile cu poze. Fundul unei doamne e-ntotdeauna mai mare ca al unui tânăr, aşa că am şi eu ce rupe.

– Să te-audă Dumnezeu! Poate mai scoţi nişte draci din ea. Asta-i ne...

– Ei! Vorbeşte frumos, că trec oameni pe-aici – o ceartă Daniel. Din ce motiv s-a supărat? Ştie că mă întâlnesc cu voi?

– Din prima zi. Mi-a spus că mă omoară dacă scap fata din ochi. De două ori cred c-a plecat mai repede de la spital şi ne-a privit de departe. Am auzit-o când îi povestea soră-si; se jura c-a văzut-o pe mută vorbind cu tine; pe mine nu m-a crezut, dar te-a văzut şi ea când striga fetiţa la tine c-o minţi că ai iepuraşi. „Mie de ce nu mi-ai adus un iepuraş să-i dau eu să pape?!" Nu-ţi mai aminteşti? Ai luat-o în braţe şi-ai sărutat-o mult, rugând-o să repete, dar muta – mută!

– Ţi-am promis că-ţi învineţesc fundul.

– Bine. Toţi nu mai încăpeţi de fundul meu. Otrava mă ceartă mereu că stau degeaba şi-mi creşte fundul. Ea nu ştie că de vineri până duminică seară, când fug să prind ultimul autobuz care m-aduce în Bucureşti...

– Lasă, ştiu că munceşti; se vede după mâinile tale... – o ia Daniel în răspăr. Ziceai ceva de-o soră a doamnei Diana...

– A, naşa mu...tei... – îşi înghite ea vorbele. Scuze! Naşa Irinei. Doctoriţă şi ea. De-aia care-i adoarme pe bolnavi înainte de operaţie. Tipa-i mai mică decât doamna. Trăieşte c-un arhitect băgat în politică pân' la nas. Şi bogat, că-i face toate mofturile madamei, mai ceva ca nenea bătrânul Otravei. Ştiu, că le-aud vorbind. Când se întâlnesc, stau ceasuri întregi la taifas. Eu trebuie să le tot fierb câte-o cafea, singurul lucru bun învăţat de la doamna. Altfel, Otrava îşi prinde urechile în

bucătărie; nici ceapa nu ştie s-o taie. Da'-i merge mintea la prostii! S-o vezi cum o învaţă pe soră-sa ce şi cum să încerce, poate rămâne grea. I-am propus şi eu lui Liviu-al meu poziţia aia şi a sărit din pat să ia cureaua. Două ore m-am jurat c-am auzit de poziţia aia de la doamna doctor. Mi-a adus toate icoanele din casă şi mi le-a pus în faţă să jur că... Atunci s-a hotărât să nu mă mai lase în ţară. Mă ia cu el...

– Doamna doctor Magda e sora ei?

– Aşa îşi zic la telefon: sor-mea. Nu ştiu de unde au atâţia bani, că stau şi la telefon, seara, câte-o ora. Pe-aia o înţeleg; arhitectul a cumpărat şi o echipă de fotbal; „ca pe sclavi", a râs doamna doctor, iar soră-sa a râs şi ea la telefon. Apoi doamna s-a uitat în poşetă, a scos un plic sigilat, l-a deschis, a privit mirată şi a tras de acolo o hârtie pe care mi-a dat-o: „să ai de drum in Italia". Erau mărci nemţeşti. O înveselise discuţia cu soră-sa. Asta era ieri. Atunci a reluat vorba despre crema Licurici. Îi spusesem că două zile bătusem toate magazinele. Nimeni n-a auzit de aşa cremă. Tu de unde-o ai?

– De la mama.

– Da' ce-i mă-ta, cofetar?

– Ţărancă.

– Şi nu aduce la piaţă, c-aş scăpa de scandalul din fiecare dimineaţă. Nimic nu-i place – arată bona cu privirea spre banca pe care fetiţa loveşte mereu o poză. Dar scap eu! – oftează cu plăcere. Vine ziua de-ntâi acuşi... Vezi, nici tu n-ai putut s-o înveţi *Tatăl nostru*, şi-am venit de pomană mereu în parc. Făceam atâta treabă prin casă...

– Sigur. Lăsai casa lună. Pariez că dormi pe rupte dimineaţa, după ce duci fetiţa la cămin.

– De unde ştii?

– Ai şi acum obrazul şifonat de somn – râde amuzat Daniel şi se grăbeşte să ajungă mai repede lângă fetiţă. Licurici, mă superi – îi şopteşte. De ce ai rupt poza cerbului?

Pentru că fetiţa s-a aşezat îmbufnată pe bancă, vânturându-şi nervoasă picioruşele, Daniel o ia pe genunchii săi şi începe să-i arate alte poze.

– Asta! – o simte sărind în sus de bucurie când îi arată imaginea unui urs bătrân.

În timp ce-i improvizează o poveste despre cum ursul se luptă cu un şarpe mare, „care poate înghiţi şi un om", fetiţa fredonează acelaşi cântec, singurul pe care îl ştie. „Ritmul mi-e cunoscut", îşi zice Daniel, atent la picioruşele fetiţei mişcate în cadenţa cântecului. Când şi când o

aude rostind cuvintele în ritmul melodiei; înţelege imediat că sunt în engleză; felul în care le cântă fetiţa îl uimeşte: o pronunţie corectă, de elev silitor.

– Faci meditaţii la engleză? – o întreabă.

Dar Irina se bâţâie în continuare, parcă nici nu a auzit întrebarea lui Daniel; repetă într-una primele versuri din partitura lui Mowgli, din *Cartea junglei*.

– În povestea aceasta n-a apărut nici o prinţesă. Ia să vedem unde-i prinţesa? – încearcă Daniel să creeze atmosferă, gândindu-se ce să mai improvizeze, s-o poată provoca pe Irina să-i vorbească.

– Băieţel! – strigă fetiţa supărată şi-şi ridică braţele, mişcându-le odată cu picioruşele, rostind clar cuvintele cântecului.

Sare sprintenă de pe genunchii tânărului şi începe să dea din picioare şi din braţe, în timp ce cântă cu glas tare, mereu mai tare, că se uită trecătorii la ea.

– Hai, zgâtie, facem spectacol? – se apropie bona şi-i întinde mâinile, prinzându-se amândouă în joc. Asta facem când îi Otrava de gardă; punem *Cartea junglei* la video şi dansăm. Ai auzit-o ce bine imită melodia din film, când băieţelul dansează cu ursul? Pentru asta, că ştie cântecul din film, bătrânul n-a vrut să-mi dea nici un ban, când i-am spus. „S-o aud vorbind; ai zis c-o înveţi *Tatăl nostru*" – imită ea vocea gravă a profesorului Trifescu. Adevăru-i că n-a vrut să cânte niciodată în prezenţa mamei sau a bătrânului. Uite cum şi-a dat drumul în prezenţa ta. Cu ce naiba o vrăjeşti, c-aş fi primit bani de la bătrân dacă ar fi auzit-o aşa – oftează bona şi se trânteşte pe bancă, alături de Daniel, gâfâind, în timp ce fetiţa continuă să cânte, dansând din şolduri, cu braţele ridicate.

– Aveţi multe filme la video? – întreabă Daniel.

– Un braţ. Nana ei, când vine pe la noi, mereu îi aduce o altă casetă.

– *Bambi*?

– Ce *Bambi*?! A, filmul cu căprioara şi puiul ei... Da, dar Irinuca nu-l vrea; nu-i place. Dacă-l pun, că mie-mi place, aruncă mereu cu câte ceva în televizor când apare cerbul şi-şi priveşte puiul de departe. Odată a aruncat cu paharul de suc. S-a spart paharul. A doua zi, doamna doctor a dus-o la o altă doctoriţă. Nimic. De două ori pe săptămână o duce la unul... logo... făt... logo...

– Logoped?

– Da, aşa-i zice. Cică o învaţă să vorbească. Acum n-o mai duce. Într-o seară, era duminică, eu tocmai venisem de acasă încărcată cu legume, c-ai mei au grădini pe malul Ialomiţei, doamna a stat două ceasuri de vorbă cu acela... cum îi zice... logo acela. Îi povestea mereu cum fetiţa l-a oprit pe unul în parc şi l-a întrebat cum îl cheamă. Apoi fetiţa i-a mulţumit lui acela pentru îngheţată. „Propoziţii întregi, bine închegate, pe cuvântul meu!" – îi repeta mereu doamna doctor. Când a închis telefonul, am auzit-o înjurând: „Paştele mă-ti de prost!" De-atunci, n-o mai duce la logo... ăla. Doamna vorbeşte seara cu soră-sa; vor s-o mai ducă iar la o doctoriţă de... – se loveşte bona cu degetul la tâmplă. Eu am zis de prima dată că-i dusă... Ce vrei, făcută pe furiş, cu bătrânul... Sigur nu-i a ta? Hai, c-aveţi amândoi ochii negri.

– Deşteapto! – se înfurie Daniel. N-ai văzut că seamănă leit cu dom' profesor?

– A, îl ştii şi tu pe bătrân? El ştie de tine? Că prea tace doamna. Nici cu soră-sa nu vorbeşte de tine. Doar pe mine mă întreabă în fiecare seară dacă ai venit şi ce-aţi făcut, tu şi fetiţa; e prima ei grijă. I-am spus şi ei – că-i păcat să mint, mă bate Dumnezeu –, i-am spus că te-ai angajat s-o înveţi *Tatăl nostru*. A zâmbit, că Otrava nu râde decât foarte rar, când stă cu soră-sa la o cafea. Mai râde şi după ce trece bătrânul. Noi două venim din parc sau de la magazin şi o găsim în bucătărie; râde singură şi cântă; lălăie un cântec vechi, de pe când era pionieră. Atunci îmi spune să opresc restul de la cumpărături. Are bani gârlă, că operează mult şi-i mereu căutată. E sunată şi noaptea la telefon, să dea sfaturi. Într-o noapte s-a dus cu taxiul la unul tocmai în partea cealaltă a Bucureştiului. S-a întors în ziuă. Alteori fuge în miez de noapte la spital să opereze. Vine mereu pe la uşa ei câte cineva cu ceva. Într-o vineri m-am dus acasă cu un gâscan, doi peşti şi două găini vii. Am muncit toată sâmbăta. Să ştii că s-a supărat când i-am povestit că mi-ai pus în sân o hârtie de 50. Când i-am zis că m-ai trimis şi după suc, ba mi-ai lăsat şi restul, s-a înfuriat, m-a certat că m-am îndepărtat de fetiţă, apoi a pus mâna pe telefon. Parc-o şi aud: „Domnule colonel, cât mai aştept? Lasă-n Paştele mă-si cazurile pe care le mai ai, că-ţi dau eu mai mult."

Daniel tresare. Ca să nu se dea de gol, priveşte aiurea, de-a lungul aleii.

– De ce n-ai mai adus cremă de-aceea, că vreau să-i duc şi doamnei...

– Poftim?! A!... Nu mai am deloc.

– ...m-a rugat să-i duc măcar să guste. M-a întrebat mereu dacă ai mâncat şi tu. M-a pus să jur că te-am văzut mâncând odată cu fetiţa. Doar ţi-am spus că-i ciudată. Gata, mai am câteva zile şi scap de ea. Chiar aşa! – râde bona şi-i dă un cot lui Daniel. De ce-ai venit mereu să stai cu fetiţa?

Daniel tace.

– Vrei să-ţi spun ce-am crezut? Hai, că la mă-sa n-ai succes. Asta-i sloi. Ea – cu babalâcul. Nu ştiu ce-i face acela, da'-l aşteaptă ca pe iarba de leac; zice că scriu împreună o carte – draci!... Am înţeles că vine numai când e ea cu fetiţa; uneori e singură, că-şi lasă copilul la cămin şi sâmbăta şi duminica; anume şi-l lasă... să poată ea... Cică scrie la carte. Păi asta-i mamă?!... Hai, zi-mi de ce-ai venit în parc? Jură că nu mi-ai pus gând rău. Ce te uiţi aşa speriat la mine? Ce, nu ţi-am văzut privirea? Mereu după mine...

Daniel priveşte cu coada ochiului spre bonă şi surâde. Poate, altădată, l-ar fi încântat apropoul bonei – „în fond, e-o fată tânără, curată, cu o gură frumoasă, mereu veselă..." – dar acum nu ştie cum să plece mai repede. Fetiţa a obosit să mai danseze şi să cânte primele două versuri din partitura ursului Baloo. A fugit să se aşeze pe bancă, să caute în cărţile cu poze imaginea şarpelui, pe care îl loveşte cu pumnul ei mic.

– Licurici, – îi şopteşte Daniel, luând-o în braţe – eu plec acum repede, că am acolo, departe-depaaarte, mulţi iepuraşi, cărora trebuie să le dau de mâncare. Sunt şi ei mici, ca tine, şi trebuie hrăniţi. Uite, îţi las cartea asta cu poze – şi o sărută lung şi apăsat pe tâmplă, fără să primească vreun răspuns de la fetiţă; aceasta abia aşteaptă să scape din braţele lui, să se întoarcă la cartea lăsată pe bancă. Lia, – face Daniel un semn prietenesc bonei – în Italia, să fii cuminte şi harnică.

Spre surprinderea lui, Daniel observă că fetiţa nu pare deranjată de plecarea sa intempestivă; s-a întors la cartea cu poze şi-l bate cu pumnul pe şarpe; „ştie din film că şarpele Kaa a vrut să-l mănânce pe Mowgli..." – îşi zice Daniel şi coteşte anume după chioşcurile cu dulciuri, să-şi piardă urma cât mai repede. „Ca un hoţ" – ar vrea să-şi spună, dar nu-i mai pasă. L-a indispus ceea ce a aflat de la bonă, că doctoriţa a apelat la un colonel. „Doctoriţa..." – îşi zice surâzând amar. „Dragul tatii, nu mai simt nici o durere; parcă plutesc. Vezi? Fetele astea două au făcut minuni, nu ca profesorul: a luat banii aduşi de sor-ta Maria şi nu a mai dat nici un semn. Când ai să creşti mai mare, dac-ai să vii să înveţi în Bucureşti, să le cauţi şi să le oferi flori, că bani de mai

mult n-o să ai, că oile le-am vândut, dar de-o floare ai să găseşti, că merită; nu mai simt nici o durere..."

Până noaptea târziu, nu reuşeşte să uite vorbele tatălui. Doar înainte de culcare, îşi aminteşte damful de eucalipt al doctoriţei blonde, în timp ce-i alinta cu toată palma capul tuns chilug, apoi a fost luat de mână, ca un copil rătăcit şi dus în sala de mese de pe etaj, unde a fost dat în grija unei bătrâne în alb, care să-i ofere şi lui o porţie de mâncare şi „s-o treci în contul meu, tanti Petronela". Apoi aude muzica venită de la terasa din spatele complexului studenţesc. I se pare că-i ritmul pe care au dansat Irina, ca micuţul Mowgli, şi bona, al cărui spate semăna izbitor cu al ursului Baloo; „fetiţa are ureche muzicală" – şi zice, hotărât să adoarmă, dar când simte că nu-l prinde somnul, se ridică în tăcere, descuie încet, fără zgomot, dulapul său şi scoate sticla cu ţuică de prune...

*
* *

– Mamă, te rog! Nu-ţi mai face atâtea griji. Ştii doar că anul trecut mi-au propus să mă trimită în străinătate, la o facultate de-acolo, cu condiţia să mă întorc şi să rămân asistent universitar la sfârşitul facultăţii.

– Dragul mamei, atunci a venit hârtie oficială la Primărie. Acum, unul în vârstă s-a interesat; a stat vreo trei zile prin comună. Şeful de post l-a recunoscut; înainte de Revoluţie, era colonel de Securitate, lucra la angajări, la minister; el făcea dosarele ofiţerilor când erau angajaţi. Şeful nostru de post zice că lui i-a căutat şi rudele cele mai îndepărtate, de dincolo de munte...

Daniel începe să se laude mamei ce bun este el la facultate, cum promovează toate examenele cu note mari – „şi dacă Brânduşa i-a spus maică-si că am avut cele două restanţe, pe care abia le-am promovat?!" –, că-i ajută pe toţi colegii la lucrări, că i-a învăţat şi pe cei de la întreţinerea microfermei cum se calibrează potcoavele pe copitele cailor, că merge şi la cursurile de Piscicultură şi Sericicultură, că a terminat de studiat Patologia pomilor fructiferi, – „îi rup urechile dacă m-a spus maică-si, că tanti Adela are o gură!..." –, că „sunt foarte bine văzut în facultate, mamă, şi iar se ţin de capul meu să rămân la ei după ce termin, dar m-am jurat că mă întorc la oile noastre..."

– Deh, dragul mamei, tu hotărăşti. Ştii că anul trecut, Ionel a fost singurul care ar fi vrut să pleci în Anglia... Dacă trăia bietul taică-tău, el era mai tânăr, aţi fi făcut echipă bună, dar aşa... Eu îs bătrână, acuşi am 70...

– Mamă, ţi-am spus doar... – îşi îndulceşte Daniel tonul, stânjenit de prezenţa atâtor colegi de cămin, care aşteaptă să dea şi ei un telefon, sau să primească vreun apel de la familie pe telefonul fix de pe biroul portarului.

Îşi ia rămas bun de la mamă şi pleacă bucuros la terasa din spatele complexului studenţesc să bea o bere, în ciuda înserării reci care s-a lăsat peste Bucureşti. „Bine c-am liniştit-o pe mama!" – îşi zice el surâzându-şi la amintirea minciunilor îndrugate şi bea cu sete primul pahar, pentru ca imediat să-l apuce furia. Ştie că-n sat la el, de fapt pe toată valea dintre munţi, plouă mărunt şi şi-o închipuie pe mamă-sa cu băţul în mână şi cu câinele cel tânăr înaintea ei, mergând prin întuneric până acasă, cale de 2 kilometri.

– Cucoană, dacă te-aş mai întâlni vreodată, ţi-aş zice vreo două, cât eşti tu de mare doctoriţă!... – se trezeşte ameninţând cu glas tare, spre surprinderea unor perechi de tineri de la masa din apropiere.

Renunţă să-şi mai toarne în pahar şi cealaltă jumătate a sticlei de bere şi pleacă încet spre stradă, să se plimbe. Săptămâna trecută, când secretara facultăţii l-a chemat să-i povestească insistenţele unui bărbat de 50-60 de ani, venit să afle cât mai multe „despre studentul Ciobanu-Adomniţei Daniel", a luat-o ca pe o glumă; „doamna Diana o fi vrând să ştie mai multe despre mine", şi chiar s-a amuzat. Colegului de cameră, cu care merge adesea la depozitul de legume şi fructe i-a şi spus: „nu pot; nici sâmbătă, nici duminică; trebuie să..." – şi i-a ticluit o minciună, care să acopere pumnul de bani ce i-ar fi câştigat.

– Eşti un prost! – i-a strigat Gabriel. Alţii muncesc o lună pentru 100 de dolari. Dolari dolari, nu valoarea lor în lei...

Dar gândul lui era să se plimbe prin parc, poate iese şi fetiţa cu mama sa. „Ce-am să-i spun fetiţei?!" Uitase că, de fapt, vroia s-o ironizeze pe mama Irinei: „l-aţi trimis pe domnul colonel să fiţi sigură că nu i-am prezentat Liei-bona-savarina o legitimaţie falsă?" Nu i-a plăcut replica, dar nici n-a găsit alta mai scurtă, mai elegantă şi mult mai ascuţită. Acum, mergând singur împotriva vântului care bate pe sub copacii ce străjuiesc bulevardul, nu mai are chef de nimic: a pierdut dorinţa de-a o ironiza pe doctoriţă – „asta joacă tare, nu se încurcă" – şi nici amintirea fetiţei nu-l mai răscoleşte; „bine că nu-i handicapată; o

găsi maică-sa într-un an sau doi o cale să şi-o apropie". Poartă încă în auz ritmul dansului din *Cartea junglei* şi-şi surâde. Ar vrea să-şi mişte şi el picioarele ca fetiţa, dar ştie că n-o va putea face, în ciuda faptului că-n anul întâi a luat lecţii de dans la Casa Studenţilor. „În fond, cu ce drept mă bag eu în familia ei?!" Amintirea strigătului bonei, „te pomeneşti că eşti din ăla, cu copiii", îl înspăimântă. „Ar muri mama de ruşine dacă ar afla că m-a săltat poliţia. Şi-aşa, mama mă tot întreabă de ce n-am vreo prietenă... Până să-i conving eu de adevăr... Dar dacă n-am cum îi convinge?! O acuzaţie de asta rămâne acolo, pe vecie, la dosar... Cine te poate verifica?!" Se uită cu groază în spate, să nu fie urmărit, şi grăbeşte pasul către cămin.

– Mâine, după cursuri, mergem la Obor să căutăm alte mănuşi de lucru şi căşti de biciclist, că m-am săturat să-mi cadă fructele direct în cap; am numai cucuie – spune el colegului de cameră.

– Ferească Dumnezeu de vreo ladă!

Râd amândoi, beau câte un păhărel de ţuică, colegul îi mai cere unul, promiţându-i că-i povesteşte în amănunt cât de grozavă-i „divorţata mea; zău că merită să-i dau câte-o atenţie din când în când... Ştii pantofii ăia cu toc, pe care i-am luat? Îi încalţă mereu; am numai semne pe spate de la tocurile ei... Dar să vezi ce bine-i când vrea ea deasupra!... Tu ai cucuie de la merele căzute din lăzile prea pline; eu, de la pumnii ei, când... Hai, mai toarnă un pahar. Cred c-am să mă mut la ea, dar mi-e teamă că află tata..."

Vineri seara îşi pun ceasul deşteptător la cap, să se poată trezi, să fie la ora 6 la depozit. Imediat ce coboară amândoi din tramvai şi, zgribuliţi de frig, se grăbesc spre depozit, îi ajunge un bărbat pirpiriu, cu o voce tremurată:

– Ştiţi cumva unde-i depozitul de legume-fructe din import?

– Haideţi cu noi – îl îndeamnă Daniel.

Imediat, în faţa lor apar trei bărbaţi cu mâinile la spate.

– Voi sunteţi cei care descărcaţi autotrenurile sâmbăta şi duminica?

– Da – răspunde Daniel semeţ, măsurându-i cu privirea pe toţi patru; „cam voinici ăştia doi; dacă au bâte la spate, le arăt şi eu pumnalul; doar li-l arăt; dar poţi să ştii?!; dacă mă lovesc, îi înţep şi eu în picior sau în fund... La urma urmei, decât să plângă mama, mai bine, mă-sa..."

– Suntem studenţi şi... – îl aude pe Gabriel încercând să calmeze spiritele.

– Hopa! – iese mai în faţă unul care vântură un băţ rupt dintr-un gard.

– Staţi, staţi! – se bagă în centru, cu braţele ridicate, pirpiriul care i-a acostat. Am şi eu copiii studenţi... Măi, nebunilor, calmaţi-vă! – strigă celor trei. Băieţi, – îl vede Daniel apropiindu-se – cât vă dă?

– O sută de căciulă, pe două zile.

– Şi câte transuri faceţi?

– În două zile? Păi... – se gândeşte Daniel o clipă – când merge bine motostivuitorul, facem şi 12 pe zi, că ne lasă şoferii cheile şi băgăm maşinile în depozit, până la locul de descărcare; doar luăm baxurile şi le stivuim.

– Noi câştigăm 150 pe toată luna – intervine cel mai voinic, lovindu-se mereu cu bâta în palma stângă. N-am avut niciodată 10 transuri pe zi. Şi ştiţi de ce? În cursul săptămânii pot veni controale, că unele transuri n-au acte. Când descărcaţi voi, vine doar şeful să-şi ia tainul. Hai, valea!, acasă. Şi să nu vă mai prindem pe-aici, că se lasă cu oase rupte. Tu, ăsta înalt, nu pari convins – întinde bărbatul bâta înspre Daniel. Ce mai aştepţi? Ce ai în buzunar de nu scoţi mâna?

– Nimic – îşi arată Daniel palma. Mi-au îngheţat degetele; e frig al naibii.

– Haidem – şopteşte Gabriel.

– Du-te. Eu nu întorc spatele până nu se risipesc şi ei.

– Vă rog, vă rog! – ridică din nou braţele pirpiriul. Ce câştigăm dacă ne batem? Ei – îi arată prietenilor pe cei doi tineri – stau o lună-două în spital, se fac bine şi-şi văd de cursuri. Noi nu mai avem unde munci. Băieţi, înapoi, acasă! Şi ziceţi mersi că n-am anunţat poliţia că munciţi la negru. Haidem şi noi! – face un gest larg cu braţele către cei trei colegi şi pornesc toţi patru în stânga, pe sub nişte pomi desfrunziţi.

– Am mai dat bani şi pe astea... – arată Gabriel sacoşa cu căştile de protecţie şi mănuşile noi din piele de porc, anume pentru munci grele. Valea! – aruncă el sacoşa la primul coş de gunoi. Oricum, ceva bani mai am... Da' n-o să-i mai cumpăr cadouri... Mă gândeam la un halat de baie, cum văd prin filme... Tu?

– Eu ce?! – se miră Daniel, care era cu gândul aiurea.

– Cum stai cu banii?

– Am s-o conving pe mama să mai vindem vreo sută din oile bătrâne. Şi-aşa, anul a fost secetos, nutreţ nu prea avem, de dus în Balta Brăilei, nici gând; în Deltă, încă n-am reuşit... Miercuri mai trag o fugă,

dacă nu plouă cam tare. Chiar dacă obţin un grind pe care să duc stânele comunei la iernat, mă tem că se strică vremea. Cine a avut de coborât de la munte a făcut-o de mult. Mi-a promis unul de prin Ialomiţa 20 de tone de lucernă; zice că nu i-au venit vacile comandate în Elveţia. Am să mă duc s-o văd, să nu fie prea veche. Şi-am să dau din nou anunţ că meditez: Chimie, Fizică, Matematică... Am să pun şi Franceza şi Engleza. Tu nu?

– Eu... – îşi tărăgănează vorbele Gabriel – eu cred c-am să mă duc la Chişinău; în special, ţigări. Un prieten din copilărie lucrează la Vama Albiţa... Nu te bagi şi tu? Ies bani frumoşi.

*
* *

În holul căminului e-o forfotă continuă. Portarul abia pridideşte să întrebe necunoscuţii pe cine sau ce anume caută. Pe fete – niciodată; doar pe cele care par dezorientate; ştie sigur că se alege cu câte o bancnotă strecurată în palma făcută căuş; sunt cele „de prin ziare", chemate telefonic de vreun student străin. Mai ales astăzi, că-i vineri şi începe week-end-ul.

– Salut, nea Georgică! – se opreşte Brânduşa o clipă în faţa mesei cu melamina scorojită. Daniel o fi sus?

– Nu l-am văzut urcând. Îl aşteaptă şi doamna – arată portarul cu privirea spre masa din colţ, unde stă o femeie îmbrăcată într-un pardesiu bej, cu gulerul ridicat şi cu o eşarfă maro, punctată cu verde, legată într-un nod sub bărbie şi cu ochelari mari de soare, – „sau or fi de fotofobie?!" –, care lasă vederii doar gura cu un contur frumos, inexpresiv, ca al unei statui.

– Aha – dă Brânduşa din cap, privind-o lung. Mama vreunui elev puturos, care vrea să-şi mediteze progenitura.

– Vorbiţi încet, domnişoară – îi şopteşte portarul, mereu cu ochii spre cei care intră, să nu-l scape pe Daniel.

Femeia de la masa din colţ priveşte şi ea cu atenţie prin geamurile mari, cercetându-i pe cei care vin spre intrare. Nu vrea să se lase doar în baza portarului, deşi l-a văzut ce încântat şi ce plin de deferenţă a fost după ce a zărit bancnota strecurată în palmă; s-a grăbit s-o conducă spre masa aceasta, de pe care a luat braţul de reviste vechi şi pliantele unor magazine, aruncându-le nervos pe pervazul ferestrei.

– Domnul Daniel, domnul Ciobanu... – strigă portarul spre tânărul care a intrat grăbit, cu mâinile înfipte în buzunarele jachetei din velur, al cărei guler îmblănit l-a ridicat, să-i apere urechile de frig. Sunteţi aşteptat...

– Brânduşa, ştiu. Iar ai lăsat-o să urce când sunt plecat...

– Nu... Adică da. Dar... Doamna... – arată cu privirea spre masa din colţ.

– Mulţam, nea Georgică! – se înveseleşte tânărul brusc, aranjându-şi ţinuta printr-un gest scurt; „sper să vrea măcar două şedinţe pe săptămână; prefer Chimia..." Dau o bere – îi face cu ochiul portarului şi se îndreaptă calm către doamna care a ridicat privirea, semn că-l aşteaptă. Sărut mâinile! Sunt Daniel Ciobanu, cel cu anunţul – se înclină el respectuos. Chimie, Fizică, Matematică... şi limbi străine, la o adică...

– Şi care-i tariful tău?

– Cinci... În jur de cinci dolari; echivalentul în lei a cinci dolari şedinţa de două ore. La nevoie, şi trei ore, că mai sunt şi lecţii dificile. Dacă e cazul, stau şi mai mult, până rezolvăm problema. Tot cinci dolari. În lei, evident.

– Şi nu-i prea...? – o vede Daniel pe doamna din faţa sa făcând un gest evaziv; „de unde-o ştiu?!, că prea..."

– Doamnă... – strânge tânărul din umeri cu timiditate. Pot lăsa şi la patru. În lei, evident... Deşi... dacă simt că intră Fiscul pe fir...

– Tinere, – zăreşte Daniel colţul stâng al gurii femeii încreţindu-se uşor într-un surâs – eu întrebasem dacă nu-i prea puţin.

– La vreme de secetă... – strânge Daniel iarăşi din umeri, hotărât să se scuze că este aşteptat în cameră; vrea să întrerupă orice discuţie; nu-i place poziţia rece, dominatoare a doamnei aşezate mult prea elegant pe scaun ca să fie mama unui elev ce trebuie salvat de la corigenţe, poate chiar repetenţie, „că numai cei disperaţi o iau cu meditaţiile încă din trimestrul întâi".

– Ia loc, te rog! – descrie palma doamnei un arc graţios, dar ferm, către scaunul din partea cealaltă a mesei. Nu mă recunoşti? – îşi ridică femeia ochelarii pe creştet şi-l priveşte deschis, fără nici o reacţie a obrazului rămas inflexibil; „frumos şi inflexibil; de ce mi s-o fi părut urâţică în parc?!"

– Mama Irinei – da uşor afirmativ din cap Daniel, aşezându-se; „nu pare disperată; deci fetiţa e bine..."

– Mă aşteptam să zici mama licuriciului meu. Nu?, parcă aşa o alintai.

– Sper că n-a păţit ceva.

– Nu, slavă Domnului! – pare că se bucură femeia, coborându-şi cu un gest scurt ochelarii la loc; „aha, îţi ascunzi privirea... Ce urmăreşti?”

– Eu aş fi zis slavă domnului colonel! Evident, plătit s-o apere.

– Doar să culeagă nişte informaţii – aude precizarea femeii.

– Eu vi le-aş fi dat gratis. Mult mai în amănunt.

– Nu-mi dai voie să-mi apăr copilul?

– Poate că şi alt copil are o mamă care s-a îngrijorat, c-a pornit la drum, la aproape 70 de ani, singură prin munţi, noaptea, cale de 2 kilometri, să-mi telefoneze sera târziu, să se asigure că n-a păţit ceva copilul ei. Şeful de post din comună, fost prieten cu tata, i-a şoptit că ăla de-a răscolit satul cu întrebări a fost unul dintre securiştii cei mai duri din minister.

Doctoriţa şi-a scos ochelarii; rămâne un timp cu ei în aer, apoi îi lasă cu zgomot pe masă; privirea sa îl fixează pe Daniel. „Doamne, în ce rahat am intrat! Parcă-i o cobră. Dar n-am să fiu şoricelul ei!” – îşi impune Daniel să fie calm.

– Ascultă, tinere: l-am rugat pe colonel să spună că ţi se face dosar pentru trimiterea în diplomaţie. A spus în sat aşa, sau nu? Te rog să-mi confirmi.

– Şi dumneavoastră credeţi că ţăranii mei sunt proşti? Ieri, c-am trecut pe acasă, mi-au râs în nas: „mă, n-am auzit de fiu de cioban trimis în diplomaţie; asta-i pentru fiii securiştilor cei mari, rămaşi la putere”.

Daniel continuă să înfrunte privirea tulbure a femeii. Se teme c-o va vedea cum se ridică şi pleacă fără să-i fi spus de ce l-a căutat. „Ei, şi?! Ducă-se!”

– Regret! Sincer regret că ţi-am prilejuit necazuri.

– Nu mie. Mamei.

– Am înţeles bine? Mama ta are 70 de ani?

– Fără un an.

– O, Doamne, ce-am făcut?! Dacă vrei, pot merge cu tine să-i confirm. Spun că lucrez la Externe, că ... – şi Daniel observă cum ochii doamnei se umplu de luminiţe.

– De-acord. Luăm şi fetiţa?

– Cum altfel? Cred c-ar încânta-o un drum lung cu maşina.

– Pornim dimineaţă, după prânz ajungem, mâncăm ceva... – îşi tărăgănează Daniel vorbele pregătind întrebarea pusă prompt: Şi dacă vine prima ninsoare? Ast’ noapte, când am plecat din sat, lapoviţea.

– Maşina mea are tracţiune pe toate roţile.

– Doamnă, după ce ninge, la mine-n sat nu se mai poate ajunge decât pe jos, dacă nu te mănâncă lupul, iar de plecat, se poate; înjugăm patru boi la o sanie şi facem o zi până la primul oraş. Dar de ce ne facem probleme? Stăm până se topeşte zăpada sau până ajunge primarul la judeţ cu câteva putinele de brânză şi se întoarce cu freza care desfundă drumul. Dar nu garantez. Noi suntem oile negre ale judeţului.

– De ce?

– Prea mulţi de la judeţ, ori de mai sus, au pus ochii pe munţii din jur, care, din moşi-strămoşi, s-ai noştri. De cinci ori, cei veniţi cu drujbele au fost alungaţi cu topoarele şi cu câinii. Toamna asta am mai avut un termen la Tribunalul Suprem. Aşa că judeţul n-o să dea freza nici pentru toată brânza din sat. Cât durează întroienirea, eu am destul de lucru acasă; Licurici va avea grijă de iepuri; nu singură, că mai am o droaie nepoţi mici de la surori iar dumneavoastră învăţaţi cojocărie. Mi-nchipui că ştiţi să coaseţi frumos. Dacă nu, vă-nvaţă soră-mea Maria. De frică o să învăţaţi, că are-o gură!...

Dincolo de masă, femeia a izbucnit în râs. Daniel o priveşte surâzând; „e chiar fermecătoare...”

– Doamne, copile, n-am mai râs de mult cu atâta poftă. Mulţumesc!

– Mai înseninăm şi noi ziua aceasta de toamnă târzie.

– Chiar c-ai înseninat-o – devine femeia gravă. Scuză-mi stilul direct, dar vreau să... Uite, sunt dispusă să-ţi plătesc în avans câteva meditaţii – pune ea mâna pe poşetă, parcă ar vrea s-o deschidă.

– La ce? – întreabă Daniel calm.

– La ceea ce te pricepi cel mai bine.

– La potcovitul cailor de povară – încearcă Daniel să restabilească aerul calm şi cald de mai înainte.

– Oare? De ce, în satul tău, se mai spune încă: ciobanul şi mioara lui? – aude Daniel întrebarea uşor insinuoasă şi simte că deja a luat foc.

– Vă rog să nu vă legaţi şi de copilăria mea!

– Vezi, asta nu mi-ai fi spus-o în informare.

– Nu v-aş fi vorbit nici de turma de peste două mii de oi dată pe nimic.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Că veni vorba de copilăria mea... – îşi arată Daniel palmele într-un gest evaziv, hotărât să stingă flacăra dintre ei.

Femeia îşi împinge din nou ochelarii pe creştet; o face elegant, cu vârful degetului arătător întins graţios. Daniel îi simte privirea fixându-l. „Are ochi căprui, frumoşi. Privirea ei e blândă. N-am făcut bine că i-am dat replici acide. Sigur n-a venit să mă certe. Ce-i cu pretextul ăsta al meditaţiilor?! Dar putea, naibii, să nu se lege de copilăria mea. Prea se crede stăpână pe situaţie. Deh!, una-i doamna doctor Diana Crăciun, amanta celui mai mare chirurg, academicianul Trifescu...”

– Eşti căutat; îţi ţin pumnii – aude şoapta doamnei Diana şi-i vede degetul arătător lovind ochelarii, care îi acopăr din nou mare parte din faţă, nu însă destul, să nu i se observe surâsul ironic din colţul gurii.

– Bonjur! – strigă Brânduşa din mers, clătinându-şi graţios buclele aurii ale părului. Mi-a spus portarul c-ai venit. Ce mi-ai adus?

– N-ai luat destul? – arată Daniel cu privirea spre sacoşa din mâna stângă a fetei. De ce-ai luat şi desenele? – arată el spre mapa din mâna dreaptă a fetei.

– Luni am Anatomia.

– Vino mâine seară.

– Ce, nu mi-ai făcut?!

– Am dus 20 de tone de lucernă la deal.

– Şi ce-mi pasă mie?

– O să-ţi pese când frigiderul meu va rămâne gol. Lasă-mi desenele şi ţi le aduc eu mâine – îi ia Daniel mapa de desen din mână.

– Ascultă, domnişoară, – intervine Diana pe un ton autoritar, luând mapa din faţa lui Daniel – înţeleg că eşti în anul întâi la Medicină. Ce anume ai de desenat? O-la-la!... – dă ea din cap admirativ, răsfoind paginile desenate.

– Cred... – răspunde Brânduşa timorată. Cred că... Daniel, tu trebuie să ştii, că ţi-am pus semne în atlas. A, mi-am amintit: *clavicola*.

– Clavicula – o corectează Diana cu glasul domol. Care?

– Cum care? Aceea din atlas.

– Stânga, dreapta? O-la-la!... – dă iarăşi Diana din cap admirativ. Ăsta-i femur, nu? Aşa scrie dedesubt. Dacă facem nişte încrustaţii pe el – zice pe un ton grav, lucrând pe planşă cu creionul scos din penarul ataşat mapei –, jurăm că-i bâta unui cioban. Celebra bâtă tradiţională – precizează pe acelaşi ton superior, ştergând cu radiera, pentru ca apoi să corecteze cu mână sigură întregul desen. Luni ai Anatomia de la ora 11, nu? Până atunci, te duci la bibliotecă, vezi c-au venit câteva atlase din Anglia, şi scrii în capul săgeţilor făcute de mine

ceea ce reprezintă punctele însemnate. Ai să înţelegi de ce. Acum să vedem cum arată o claviculă... – spune şi trage linii precise, haşurează şi trece la pagina următoare, făcând acelaşi desen, văzut „în oglindă”. La fel, notezi punctele însemnate aici. Domnul profesor Gheorghiu apreciază marcarea acestor puncte. Ştii de ce avem medici aşa pricepuţi solicitaţi în toată lumea? Au pornit cu dreptul din anul întâi: Medicina este ştiinţa corpului omenesc. Ca la orice mecanism foarte complicat, înainte de-a aprofunda ştiinţa funcţionării lui, trebuie să-i cunoşti dumnezeieşte piesele componente. Succes! – şi-i înapoiază mapa.

Rămasă perplexă, fata îşi revine cu greu şi murmură un *mulţumesc* anemic, după care ar vrea să se retragă.

– Ia stai! – o opreşte Daniel, care s-a ridicat deja şi-i ia sacoşa din mână; caută în ea şi scoate un borcan împachetat în hârtie albă, apoi într-o pungă de plastic. Ahmed-al-meu – încearcă s-o imite –, al tău, evident, poate mânca şi brânză. A, era să uit: mama îţi transmite un pupic. Ţi-l dau alt’dată. Ba nu; să ţi-l dea Ahmed. Azi e vineri. Ei când postesc? Poate te mai lasă şi să înveţi.

– Măgarule! Dau eu telefon bunicii...

– Mai bine Mioarei, că au telefon la intrarea în internat. Mi-a zis să-ţi transmit că-i este dor de tine.

– Scuteşte-mă! Te spun eu...

– Să nu îndrăzneşti s-o chemi pe mama la telefon, c-o încasezi. Sunt doi kilometri până la Primărie... I-ajunge o emoţie toamna asta – strânge Daniel din măsele, aruncând o privire scurtă Dianei. Hai, gata, mergi liniştită la cămin – o alintă el cu palma pe spate într-un gest de frate mai mare. Doamnei îi mulţumesc eu pentru desene – adaugă maliţios.

– Vă mulţumesc, doamnă! – se întoarce Brânduşa, înclinându-şi privirea respectuos.

– Acum ai încă un motiv să fii supărat pe mine – reia Diana discuţia pe un ton calm şi cumpătat imediat ce Brânduşa s-a depărtat suficient. Încep să înţeleg de ce ai spus atunci, în parc, după îngheţată, că nici nu ştii când poţi avea nevoie de anestezist şi de chirurg. Cucuiul de-aici – întinde ea degetul într-un gest graţios spre fruntea lui – i-l datorezi?

– Nu. E de-ast’ noapte. Şoferul autotrenului cu care m-am întors a mers cu viteză, să nu-l prindă vremea rea printre munţi. N-a observat o groapă şi, cum dormeam...

Nu mai au ce-şi spune. Doar se privesc. „Un copil – gândeşte femeia. Cum să nu-l placă Irina?! Poate, dacă l-ar vedea aşa nebărbierit, îmbrăcat în jacheta asta ponosită, cu pantofii plini de noroi... cu un corn atât de vizibil în frunte...”

– Văd că zâmbiţi...

– Să-ţi pui un plasture, totuşi...

– Câte-am avut din astea...

– Toate cu origine blondă?

– Zău că-i de la cabina camionului! Şi-apoi; credeţi că îndrăzneşte să ridice mâna?

– O-la-la! Să înţeleg că eşti violent?

– Doar sever. La nevoie.

– Şi nu-i păcat? Din câte fete au trecut pe-aici, pare cea mai frumoasă.

– Este. Da’-i şi cea mea rea de gură. Mi-a mâncat sufletul vara, când o aducea mamă-sa în sat. Era şi ea unul dintre cei foarte mulţi licurici ai mei.

– Scuză-mă! Cred că-mi scapă ceva...

– Bunica Brânduşei a fost sora mai mare a mamei, de-aceea îi spune mamei bunică.

Dincolo de masă, femeia stă cu bărbia în piept şi râde încetişor.

– Să înţeleg că ea este mioara de care mi-a vorbit detectivul?

– Sper că nu-l ridicaţi la onoarea de Sherlock Holmes ori Poirot? Mioara este elevă la liceul din târguşorul apropiat. Tatăl ei mi-e cumnat, o ţine pe sora mea mai mare, Maria...

– ...care ar fi trebuit să mă înveţe să cos cojoace.

– Care vă va învăţa – precizează Daniel. Mama ar fi fericită să afle de la dumneavoastră c-am fost în cărţi pentru diplomaţie.

– Sinceră să fiu, – îl priveşte Diana în ochi, continuând să se joace cu ochelarii – zău c-ai merita!

– Când pornim? Sâmbăta viitoare?, că, după cum ploua ast’ noapte, nu va ninge până atunci, sunt sigur.

– Daniel-copile, – râde din nou, ca mai înainte, doamna din faţa tânărului – ziceam c-ai merita să faci carieră în diplomaţie...

„Cu puştiul ăsta n-o mai scot la capăt. E mai rău ca Irina. Mă leg la cap de pomană cu el. Ba... – îşi lasă Diana capul spre umărul stâng, privindu-l pieziş – eu cred că-i, mai degrabă, escroc; la cât e de frumos şi cum îi mai merge gura... Deşi, Magda, care se pricepe mai bine la

bărbaţi, aseară... mi-a spus... Eu ştiu?! Nu! Sunt femeie în toată firea. Ce sfântu' caut eu aici?!"

– Te rog să mă scuzi! Trebuie să plec. Încă o dată, transmite mamei tale scuze – îl priveşte de sus Diana.

A strâns cu un gest sigur ochelarii şi i-a strecurat în buzunarul pardesiului, de unde scoate mănuşile din piele – „ce mănuşi fine!", observă Daniel – şi începe să şi le tragă pe mâini cu gesturi precise, deprinse de-a lungul carierei de la mânuşile chirurgicale.

– Doamnă, – se ridică Daniel cu greu de pe scaun, semn că-i obosit – nu mi-aţi spus de ce m-aţi căutat.

– Să-mi cer scuze pentru...

– ...şi să mă salvaţi de la un chin de-o oră-două, cu claviculele... – dă afirmativ din cap Daniel şi, mişcându-se greoi, ca un robot cu încheieturile ţepene – „Doamne, copilul asta chiar că-i obosit!", îl urmăreşte Diana cu coada ochiului –, se opreşte în spatele scaunului pe care a stat doamna şi-l mişcă puţin, ţinându-l cu un gest de-o eleganţă rafinată, ca într-o sală de recepţie:

– Vă rog, doamnă!...

Aşteaptă până ce Diana se reaşează, apoi, cu gesturi de om care a început să se dezmorţească, se întoarce la locul său.

– Ştiu că-s un interlocutor dizgraţios, mai ales că portarul şi-a găsit să aprindă chiar acum becul din colţul ăsta. Totuşi, aştept.

– Ce? – îl priveşte Diana deschis.

– Să... – strânge Daniel din umeri. Să mă plătiţi în avans. Pentru nişte meditaţii pe care mi le veţi solicita.

– Bine – schiţează Diana un surâs; „Doamne, cred că-s pe drumul cel bun!", şi deschide poşeta. De cât ai nevoie?

– Vreau întâi să aflu nevoia dumneavoastră. Preţul, la urmă.

– Hm! – îşi surâde sieşi femeia. După cum te joci cu vorbele, vrei să cred că ai doar 22 de ani?

– Şi jumătate. Foarte important. Încă sunt la vârsta când băieţii vor să pară mai mari decât sunt.

– Mda... – sesizează Daniel surâsul trist al Dianei.

„Ce gafă! – îşi zice. Ea-i la vârsta când vrea să-şi mai scadă anii."

– În ziua în care m-a născut, mama a poftit peşte – începe Daniel să vorbească grăbit, să abată atenţia Dianei de la gafa de mai înainte. Tata, tocmai venise acasă cu câţiva păstrăvi prinşi la copcă. Am ţipat prima oară când a intrat el pe uşă. A aruncat şiragul de peşti şi a

întins braţele să mă ia din mâinile moaşei. În primăvara aceea, satul nostru a stat sub zăpadă până la Paşte. Era Bunavestire când m-am născut; dezlegare la peşte, şi tata îi prinsese mamei un şirag întreg de păstrăvi. Îmi spuneţi?

– Ce?! – tresare Diana, furată de visare; „cum o fi să-ţi vină soţul cu un şirag de păstrăvi vii când tu tocmai ai născut?"

– De ce-aţi venit.

– Să te întreb, dar nu te superi! – îl ameninţă cu arătătorul întins către el. Doamne, trebuia să te fi invitat într-un loc mai retras... E-o aşa larmă aici!

– Eu nu vă aud decât pe dumneavoastră. Promit să nu mă supăr!

– Care-i povestea adevărată a expresiei cu care te-am supărat: ciobanul şi mioara lui?

– Pe mine mă cheamă Ciobanu, iar pe fiica lui cumnată-miu, Mioara.

– O bătrână pe care domnul colonel a luat-o din cale, s-o ducă până la oraş, i-a povestit ceva... ceva care mă interesează. Cred că-ţi dai seama...

– Nu-i acelaşi lucru. Când a adus-o cumnată-miu de la casa de copii, Mioara era ca un copil sălbatic. Nu iubea pe nimeni. Se ţinea doar după mine. Închipuiţi-vă că intrasem la şcoală şi mergea zi de zi cu mine; pe soare, pe ploaie, prin viscol. Învăţătorul o lăsa să stea cu mine în bancă; era cuminte.

– Cum şi când şi-a dat drumul la vorbă?

– Nu ştiu. Zău! Era umbra mea. Părinţii mei, cu stâna, cu gospodăria... Părinţii ei începuseră să-şi ridice o casă nouă...

– Te rog, spune-mi: acum vorbeşte?

– Prea mult – râde încet Daniel. N-aş vrea să asistaţi la o ceartă între ea şi Brânduşa, blonda cu *clavicola* – arată privirea lui în direcţia uşii.

– De ce? – sclipesc ochii Dianei, mărturisind o bucurie ascunsă.

– Eterna poveste: două căpriţe care s-au întâlnit pe o punte.

– Să înţeleg că motivul adevărat eşti tu?

– O, nu, exclus! Doamnă, sunt nepoatele mele. Brânduşa venea în sat doar vara. Era de la oraş; tanti Adela, maică-sa, este croitoreasă de lux... – face Daniel un gest larg, ironic. Mioara nu-i suporta ifosele... Încă din liceu, Brânduşa o ţinea una şi bună: „Mă voi mărita cu unul bogat, cu sonde în gradină şi Mercedes în curte." „Şi-ai să miroşi a gazolină." „Tu deja miroşi a bălegar de oaie." Vă-nchipuiţi ce-a fost? –

se uită Daniel în ochii doamnei din faţa sa. Mi-e ruşine să recunosc, dar m-a usturat palma cât le-am plesnit peste fund, să le despart, că se luaseră de păr. Seara, înainte de masă, ele stăteau alături şi ascultau muzică la un aparat de radio portabil iar eu îmi pipăiam cucuiele din cap şi nu ştiam ce minciuni să-i spun mamei, că aveam amândoi obrajii zgâriaţi...

– Doamne, Daniel-copile, ce lucruri frumoase îmi spui! – îşi simte tânărul degetele ambelor mâini strânse cu putere de doamna din faţa sa, aplecată mult peste masă.

– Vă ascult, doamnă – îi şopteşte Daniel, strângându-i şi el o clipă degetele, ca o încurajare.

– Ajută-mă, Daniel! – aude vocea tremurată de emoţie a Dianei.

– V-ascult. Fiţi sigură că nu aud decât vorbele dumneavoastră.

Ochii femeii îl măsoară îndelung, până îl vede roşind; „Doamne, ce copil frumos! Îi ofer orice, dacă mă ajută!”

– Spune-mi, Daniel, ce ştii despre autism?

– Mai mult decât ar trebui. Dar dacă e vorba de Irina, vă asigur că nu este cazul.

– Sunt mai informată decât tine, Daniel. Unii copii, ferească Dumnezeu!, se nasc autişti. Alţii, pot glisa spre... Ştii că-n ultimele zile fetiţa mea n-a mai scos nici un cuvânt?

– O, Doamne! Ce pot face eu? Vă rog!...

– Stai, Daniel, nu te agita. Ştii câţi ani am?

– Ce rost are?! – face Daniel ochii mari; „asta-i întreagă la cap?! De aşa ceva îi arde?!”

– Are, Daniel. 43. Pot fi mama ta.

– Iar mama poate fi mama dumneavoastră – i-o taie Daniel scurt, ca o dojană.

– Scuză-mă! Sunt confuză... – îşi duce palma la frunte; „Dumnezeule, ce-i cu mine?! M-a apucat bigotismul; pe mine, care-mi ironizam asistentele ce-şi sfârşesc orice discuţie cu *Doamne-ajută!...* Oi fi vrut să-l pun în gardă să nu încerce?! Ce prostie! E soarta Irinei în joc, iar eu...” Ascultă, – ridică ea privirea obosită, căutând-o pe-a tânărului, „să fiu mai convingătoare; dacă-mi întoarce spatele... Nu, îi dau oricât!... şi... orice... da, orice!, că, după cum îi luceşte privirea uneori... e bărbat şi el, la urma urmei... Dac-o fac, o fac pentru Irina; măcar odată s-o aud rostind o frază întreagă” – îşi zice cu tristeţe. Voiam să-ţi spun că de două-trei zile mă tot frământ... Mi-e şi ciudă pe mine însămi. Doar în sala de operaţii mă simt în largul meu...

– Închipuiţi-vă că suntem.

– O, nu! Nu te vreau întins pe...

– Nu, doamnă – îi înfruntă Daniel privirea cu calm. Acum, dumneavoastră sunteţi pacientul. V-ascult. Unde-i fetiţa acum? – întreabă el prompt.

– La cămin, doarme la ora asta. De obicei, când n-am cazuri grele sau nu-s de gardă, o iau la patru şi jumătate. Mai e timp destul – clatină afirmativ capul, aruncând o privire ceasului de la mâna sa. Deci, ca să înţelegi: plecarea bonei n-a afectat-o. Aşa am crezut. Dar adevărul este că-i simte lipsa. La cămin e-o atmosferă plăcută. E cămin scump, cu program permanent, copii minunaţi, bine educaţi, din familii înstărite, cred că-ţi dai seama... O pot lăsa zile în şir, când sunt plecată în vreo delegaţie. Pân-oi găsi altă bonă. Acum, copiii au început pregătirile pentru pomul de iarnă. Irina se integrează mai greu, dar se integrează, aşa-mi spun educatoarele. Deşi prinde din zbor poeziile pe care le învaţă copiii, recită doar când vrea şi numai câte o strofă. Aşa îmi spun educatoarele, că recită. Eu n-am auzit-o. Şi eu... şi naşa fetiţei – ai cunoscut-o în parc... Apropo: de unde ştiai că-i anesteziată?

– Păi... În prima zi, când aţi vorbit cu ea la telefon, aţi rugat-o să fie în sală a doua zi mai devreme, că-i un bolnav special, care are nevoie de-o anestezie... – face Daniel un gest indecis cu palma, să abată atenţia Dianei. Vă ascult.

– Marţi... Uite, sunt deja patru zile de atunci... Marţi, când eram de gardă, m-a sunat la spital asistenta şefă de la cămin. Cred că-ţi dai seama... Îmi permit să fiu atentă cu personalul... M-a întrebat când pot trece pe la cămin. S-a jurat că a asistat la următoarea scenă: copiii se pregăteau să-şi aştepte părinţii, să-i ia acasă. Fiică-mea era supărată că trebuia să rămână peste noapte la cămin; eu eram de gardă. Un băieţel, fiul unui avocat celebru, un copil tare dulce, de care cred că-i îndrăgostită Irina, începuse s-o tachineze: se tot lăuda că vine tăticul lui să-l ia. Şi numai ce se aude vocea sonoră a Irinei, acoperind larma din jur: „Şi tăticul mei o să vină. Şi tăticul meu e mai frumos, mai tânăr, mai înalt, ştie şi poveşti muuuulte şi creşte muuuulţi iepuraşi. Acum e plecat depaaaaarte, să le dea de mâncare. Dar tăticul meu mi-a promis că vine."

În larma sălii de la intrarea în cămin, la masa din colţ, o doamnă îmbrăcată elegant şi un tânăr nebărbierit, cu o jachetă de velur îmblănită, murdară de noroi pe un umăr, semn că a cărat un buştean, şi cu frânturi de flori uscate răsfirate prin guler de la fânul descărcat ieri,

stau faţă în faţă şi se privesc lung, ca doi foşti prieteni, regăsiţi după ani de zile.

– Spune-mi, Daniel, crezi că fetiţa mea a putut să rostească un monolog aşa de lung?

– Da. Dar nu vreţi să vă convingeţi?

– Cum?

– Să vedem cum reacţionează când, într-adevăr, tăticul ei va veni s-o ia de la cămin. Şi nu trebuie să mă bărbieresc, nici să-mi schimb hainele. Trebuie să fie convinsă că, terminându-mi treaba acolo, depaaaarte, cu iepuraşii mei, m-am întors la ea cât am putut de repede.

– Doamne, de ce nu pot plânge?! – o vede tânărul pe doamna din faţa sa făcând un gest disperat. Aş plânge aici, de faţă cu toţi, aş plânge de bucurie. Chiar vrei să faci aşa ceva?

– Va fi cea mai frumoasă meditaţie pe care o voi fi dat vreodată!

– Apropo, ţine plicul acesta – îi întinde Diana un plic scos din poşetă. Hai, nu mă ţine cu mâna întinsă.

– Ce-i aici?

– Plata.

– Doamnă, – se uită Daniel galeş în ochii Dianei – sunt lucruri mai presus de bani.

– Dar...

– Nu negociez sănătatea unui copil.

– Nu-i vorba de negociere, copile. Eu plătesc în avans o muncă, pe care o vreau de calitate.

– Odată plătit, devin servitorul – pardon!, angajatul – dumneavoastră şi-mi puteţi dicta.

– Interesant! – îl priveşte lung femeia.

– Oricum, vă asigur că nu voi face rabat la calitate.

– Sper că nu-mi dai peste nas, ştiind că-s medic. Plicul l-am primit pentru că am stat nopţi în şir lângă un bătrân, căruia cred că i-am mai dat zece ani de trăit... Primind sau nu, – arată ea plicul, deja roşie toată de enervare – eu sunt obligată să nu fac rabat; îmi fac meseria, pentru care primesc un salariu. Copiii bătrânului moştenesc o avere imensă... Pe tine cine te plăteşte?

– Poate că-i vorba de răs-plată – accentuează Daniel şi, zâmbind, înalţă arătătorul mâinii drepte spre cer.

– Copile! – devine femeia sigură pe sine. Mă faci să mă simt mizerabil. Ia plicul şi bagă-l în buzunar! Numai în condiţiile astea continuăm.

– S-o credeţi dumneavoastră! Aici e ca-n amor: odată ce-am început, nu mai dăm înapoi.

– Cum îţi permiţi?! – loveşte palma femeii masa, făcând să răsune sala.

– Scuzaţi! E-o replică dintr-un roman de Mihai Vlădeanu. N-aţi citit nimic de el?

– Nu. Trebuia s-o fac?

– Într-un roman, *Întroienirea* parcă, are un personaj feminin... o doctoriţă ginecolog criminală, care nu mişcă un deget; le lasă pe femei cu hemoragie până vine procurorul să spună cine şi ce le-a făcut...

– Tinere, după câte-mi amintesc, aşa era legea înainte de ’89.

– Doamnă... – îi întoarce Daniel vorba, privind-o lung, scrutător, ca o dojană – mda, „aşa era legea”... – o imită el ironic, apoi spune pe un ton hotărât: Să mergem, până nu vine portarul să ne despartă. Deja am un cucui. Ia să văd? Aveţi unghii? Mmm... Nu prea. Cred că din cauza mănuşilor chirurgicale, să nu le rupeţi. Dar de ajuns ca să-mi zgâriaţi obrazul. Vedeţi? – întinde degetul spre ea într-un gest şăgalnic. Aţi zâmbit. S-au liniştit şi cei din jur... Ţin să am un nume bun printre colegi; mă ştiu toţi ca un tip de treabă. Nu-mi stricaţi faima...

– Doamne, în ce-am intrat! – murmură Diana, clătinând capul a disperare.

– Într-un cămin de studenţi, doamnă – răspunde calm Daniel. Să mergem – spune, ridicându-se la fel de greoi ca mai înainte, dar precipitat să ajungă la spatele doamnei, să-i tragă uşor scaunul imediat ce-o vede că se ridică. Dacă apucă să plece băieţelul cel frumos, nu mai are nici un haz prezenţa mea.

Sesizează cum colţul stâng al gurii doamnei pornite spre ieşire s-a încreţit într-un surâs de plăcere. Se pregăteşte să ia de pe masă borcanul ambalat în hârtie şi pus în sacoşa de plastic şi face doi paşi mai mari până ajunge lângă umărul doamnei, pe care o lasă cu jumătate de pas înaintea sa. Doar la ieşire întinde braţul, să-i deschidă el uşa grea, din metal şi sticlă. Pare indiferent la cei pe lângă care trece, dar i-a observat cu plăcere cum s-au retras, făcând loc acestei doamne îmbrăcate într-un pardesiu care stă turnat pe ea, cu cizmuliţe elegante, mulate pe picioarele perfecte, spre care Daniel simte aruncate privirile de foc ale tuturor băieţilor din holul căminului. Înainte de-a începe coborârea treptelor de intrare în cămin, braţul lui schiţează un gest, iar palma dreaptă a femeii îi atinge cotul, semn că se sprijină să nu lunece. În alee, Daniel aude un *mersi!* şoptit, imediat ce mâna dreaptă a Dianei

se depărtează de cotul său, începând să caute ceva în poşetă. Degetele înmănuşate rotesc o clipă cheia maşinii, apoi se aude un zgomot surd iar luminile de poziţie ale unui BMW crem clipesc de două ori.

– Te rog! – arată Diana portiera din partea cealaltă, dar tânărul i-a luat-o înainte şi i-a deschis portiera, aşteptând-o să urce, pentru ca apoi s-o închidă cu grijă, fără s-o trântească.

Înconjoară încet maşina prin spate, deschide portiera din dreapta, se aşează pe scaun şi-şi pune centura de siguranţă, aşteptând cuminte ca doamna de lângă el să caute în poşetă telefonul mobil, a cărui sonerie reproduce primele acorduri de orgă din *Primăvara* lui Vivaldi.

– Scuze! – aude şoapta Dianei şi o vede cum îşi duce la ureche un telefon micuţ, argintiu, din gama Nokia, cum sunt prezentate mereu la televizor în reclamele tot mai dese şi mai agresive din ultimele săptămâni. Da, draga mea. Ceva urgent? Bine, lasă că mai vorbim. Dragă... – întrerupe Diana un şir de întrebări precipitate, care se aud ca un murmur în telefon – zău că mă grăbesc! Te sun eu diseară. Pa, te sărut! Scuze! – aruncă o privire fugară lui Daniel. Sora mea e vorbă lungă...

Tânărul a amuţit. Priveşti fix înainte, speriat că i s-ar putea citi pe faţă neliniştea care l-a cuprins. Ar vrea să-şi spună că n-are de ce să fie timorat, dar simte că obrajii i-au luat deja foc. Acolo, în holul de la parterul căminului, se simţea stăpân pe sine – era acasă la el, printre ai lui. Aici, nu zăreşte decât poalele pardesiului desfăcute puţin, lăsând vederii genunchii ieşiţi de sub poala rochiei, mişcându-se până ce tălpile cizmuliţelor au nimerit pedalele.

– Îmi ţii, te rog, poşeta? – şi-odată cu vorbele femeii vine spre el adierea fină, ca în serile de mai, în apropierea tufelor cu liliac. Ce ai în pacheţelul acela? Trebuia să-l duci undeva?

– Nu, doamnă.

– Ia stai! Nu cumva i-ai luat nepoatei din sacoşă crema de care mi-a vorbit bona?

– Da, doamnă.

– Şi nu s-a supărat nepoata?

– Nu, doamnă.

– Vrei s-o dai Irinei?

– Da, doamnă.

– Ţi-ai închipuit c-o să te invit să mergem la cămin?

– Nu, doamnă.

Atentă la traficul aglomerat, Diana aşteaptă stopul următor de pe bulevard, să-i poată arunca o privire mai lungă. „Ăsta-i impertinentul din holul căminului?!”

– Ai emoţii?

– Nu, doamnă.

„Pariez că următorul răspuns va fi *da, doamnă*” – îşi zice Diana şi întreabă pe un ton neutru:

– Speri că Irina te va crede pe cuvânt că ai fost să-ţi hrăneşti iepuraşii?

– Da, doamnă.

– Şi-i vei da să guste acolo, la cămin, din crema ta?

– Nu, doamnă; aş face poftă copiilor din jur.

Daniel o fură cu coada ochiului pe doamna de la volan; „se încruntă, sau se stăpâneşte cu greu să nu surâdă? Oi fi spus ceva ce nu trebuie?!”

– De fapt, – începe el cu glasul tremurat – am luat borcanul cu mine, să pară că vin direct de acasă; i-l dau Irinei. Dar cum facem la cămin? – prinde el curaj şi aruncă o privire Dianei. Nu trebuie să mergeţi cu mine, că...

– Sigur, sigur. Voi veni după. Asistenta şefă ştie că vii; va sta pe sală. Ai s-o recunoşti; o doamnă tânără, brunetă, cu bretonul tăiat drept. E-o asistentă bună; vreau s-o ajut să se angajeze într-un spital. Te superi c-am aranjat totul înainte de-a şti că vei accepta?

– Nu, doamnă.

– Aha! – îi scapă Dianei un început de râs. Te văd taciturn. Probabil ai emoţii.

– Nu, doamnă.

– Nu se poate! – râde uşor femeia, aruncând o privire scurtă lui Daniel. Era rândul lui *da, doamnă*.

– Nu, doamnă. De ce să am emoţii?

– Mă gândeam şi eu... – spune femeia încet, renunţând să-l mai provoace. „Ăsta-i timorat, nu glumă!... Cine ştie ce boacănă mai face la cămin... Magda, îţi rup fundul! Numai tu m-ai convins...” – ameninţă Diana în gând, privind fix înainte, muşcându-şi buza de jos, să nu râdă: „Fundul unei doamne este mai mare...” – îşi aminteşte ea cu drag cum i-a povestit Lia. „Să fi spus el aşa ceva?!” Îl fură iar cu privirea: „Cel de aici, din maşină – sigur nu! Cel din holul căminului – oho!, încă puţin şi mă lua în unghii...” Găseşte cu greu un loc de parcare chiar în faţa porţii căminului, în ciuda haşurării cu alb a locului, semn că nu-i voie. Scoate

cheia din contact şi se aude declicul portierelor descuiate. Alături de ea, tânărul se mişcă încet, greoi, semn că-l dor toţi muşchii.

– Pe uşa aceea, tot înainte – îi arată braţul întins al Dianei.

– Da, doamnă.

– Copilul avocatului n-a plecat; văd maşina soacrei avocatului – se bucură Diana.

Daniel a coborât deja. Face doi paşi cu greu, ca o păpuşă manevrată anapoda, şi se opreşte, îndreptându-şi spatele printr-un gest reflex. Îşi trece sacoşa cu borcanul de sticlă din dreapta în stânga şi porneşte spre intrare, strângând din măsele de durere, numai să poată avea un mers domol, dar sigur, ca de militar. Odată intrat în clădire, îşi recapătă stăpânirea de sine, simţind că şi încheieturile i s-au mai dezmorţit.

– Sărut mâinile! – se înclină în faţa unei doamne tinere, brunete, cu un breton frumos, tăiat ştrengăreşte pe frunte. Am venit pentru micuţa Irina.

– A, Irinel Crăciun – se bucură asistenta, măsurându-l scurt cu privirea; o privire mai degrabă curioasă.

– Vin de pe drum şi m-am grăbit s-o văd – o priveşte Daniel cu autoritate.

– A, da, vă rog! Uşa aceasta... – îl pofteşte asistenta, intimidată de fermitatea tânărului; „sigur e tatăl Irinei; are şi el ochii negri... De ce s-or fi despărţit? Sunt frumoşi amândoi, el pare mai... Mi-a aruncat o privire, parcă m-a dezbrăcat... Pare mai popular, mai accesibil... Pariez că fetiţa îl iubeşte mai mult, de-aceea şi suferă după el... Ea-i rece, distantă mereu... Ce-o fi cu el de n-a vrut să-şi recunoască fetiţa, că nu-i trecut nici un nume la rubrica tatălui în certificatul de naştere... O fi căsătorit, undeva, pe vreun şantier. După cum arată, e om de şantier...”

Imediat ce intră în dormitor, unde părinţii sau bunicii roiesc pe lângă copiii bucuroşi că vor pleca acasă, Daniel ia aminte la şirul de încălţări lăsate în spaţiul dintre cele două uşi, caută cu privirea un loc mai retras şi-şi lasă pantofii – singurii murdari de noroi; „bine că măcar şosetele mi-s curate; noroc de mama că mi-a adus lenjerie să mă schimb cât a dat de mâncare şoferilor”.

– Poftiţi, intraţi – insistă asistenta. Nu trebuia să vă descălţaţi. Oricum, mâine se va face curăţenie generală. Acolo – vede Daniel braţul întins al asistentei în direcţia unui pătuc, în mijlocul căruia stă turceşte o fetiţă ce-şi numără mereu degeţelele mâinii stângi.

– Ia să văd unde-o fi fetiţa mea? – întreabă cu glas tare Daniel când s-a apropiat de pat.

Irina tresare şi ridică privirea. Sare în picioare pe pat şi întinde braţele:

– A venit tăticul, a venit tăticul! – exclamă ea, sărind în sus de fericire, „ca un ied, primăvara", gândeşte Daniel.

– Sigur c-a venit tăticul – se opreşte el o clipă, să-i dea răgaz fetiţei de-o manifestare mai lungă a bucuriei.

– A venit tăticul meu! – continuă să ţopăie de fericire fetiţa. A venit tăticul, a venit tăticul!...

– Am terminat de dat mâncare la iepuraşi şi-am venit cât am putut de repede – se apleacă Daniel spre fetiţă, lăsându-se cuprins pe după gât cu braţele. Îmi dai un pupic? – întreabă, dar Irina îi sărută deja cu frenezie obrazul stâng.

– Ce mi-ai adus acolo? – arată ea spre sacoşa din mâna lui Daniel.

– Tu ce crezi?

– Cremă Licurici, cremă Licurici! – şi iar îşi apasă guriţa pe obrazul nebărbierit al lui Daniel. Îmi dai să pap?

– Nu aici. Acasă.

– Vreau pipi! – vine replica fetiţei ca ordin.

– Sigur, scumpo – lasă Daniel sacoşa pe pat şi, cu un gest sigur, de acrobat, o aruncă să stea călare după capul său.

Porneşte în fugă spre cealaltă uşă, care ştie că trebuie să ducă la grupul sanitar, săltând la fiecare pas, ca un cal în arena circului, spre hazul fetiţei, al cărei râs fericit răsună în încăpere. Când cei doi, tânărul şi fetiţa din spatele său, au ajuns în faţa uşii iar copila riscă să-şi lovească nasul de pragul de sus, în încăpere se aud câteva exclamări îngrozite. Daniel însă şi-a îndoit genunchii şi merge următorii trei paşi pe călcâie, fără să piardă ritmul, până trece dincolo de uşă, pierzându-se în dreapta, spre intrarea în grupul sanitar, acompaniat de râsul gâlgâitor al Irinei.

– Lasă-mă jos, să iau papuceii – îi arată Irina şirul de papucei ordonaţi lângă uşă.

Daniel o ţine de sub braţe până ce se încalţă şi o lasă liberă, să intre în cabina veceului.

– Vreau în spate! – îi ordonă fetiţa imediat ce iese din cabină. *Si* tot *asa*... – se alintă ea.

– *Si* tot *asa* – confirmă Daniel, când începe să tresalte pe culoarul dinspre intrarea în dormitor.

Repetă figura la intrarea în încăpere şi, fără să acorde atenţie Dianei, pe care o zăreşte la uşă, duce fetiţa la pătucul ei, unde o coboară din spate printr-o răsucire care smulge altă izbucnire de râs din pieptul Irinei.

– Mi-am udat ciorăpeii – îşi pipăie fetiţa un genunchi, apoi priveşte spre dulapul de la capătul patului.

– Sigur. Tăticul te schimbă imediat – deschide Daniel dulapul, ia o pereche de ciorăpei cu chilot de pe raftul de jos şi, cu mişcări sigure, de mamă pricepută, dezbracă fetiţa şi-i ţine ciorăpeii uscaţi, să poată băga Irina picioruşele. Uite c-a venit şi mămica! – de bucură el, simţind la spatele său parfumul de liliac. Sărut mâinile! – îşi înclină privirea în faţa doamnei. Am ajuns un pic mai repede şi n-am vrut s-o las să aştepte.

– Mi-a adus şi Licurici – se bucură fetiţa, preocupată să-şi îmbrace singură pantalonaşii de blugi.

– Pupăm pe mămica? – o întreabă Daniel în şoaptă.

Fetiţa s-a oprit din graba ei de a-şi încheia fermoarul pantalonaşilor iar Daniel o ia în braţe şi o ridică, să-şi poată săruta mămica. Lăsată înapoi pe pat, fetiţa a coborât bărbia în piept şi-l priveşte pe Daniel pe sub sprâncene.

– Tu nu? – pare să-l certe în şoaptă când vede privirea întrebătoare a tânărului.

– Eu i-am spus „sărut mâinile", aşa-i frumos – îi răspunde el tot în şoaptă şi se apleacă să ia de lângă pat ghetuţele aduse de Diana, pe care o simte total dezorientată; are ochii tulburi iar mâinile îi tremură, abia nimereşte să-i ofere ghetuţele; „stai, frumoaso, că n-am terminat", o ameninţă el cu drag în gând, simţindu-se mult prea stăpân pe sine. Spune-mi, Diana, cum a fost la clinică azi? – o întreabă destul de sonor, pe cel mai firesc ton al unei conversaţii între doi soţi.

– Bine. Tu cum ai călătorit? – intră femeia în joc.

– Drumul a fost lung, dar plăcut. Rugăm pe mămica să ducă crema? – se adresează Irinei, dar cu mâna întinsă către Diana, să-i dea sacoşa. Eu iau licuriciul – zice, prinzând în palma dreaptă fundulețul fetiţei; o ridică, s-o poată duce în palmă, sub braţ, ca pe un bibelou, spre hazul Irinei şi mirarea născută din admiraţie a celor din jur.

O lasă jos în spaţiul dintre uşi, să se poată el încălţa, apoi, indiferent la privirile curioase ori zâmbitoare ale celor din dormitor, o ia

pe Irina sub braţ, cu un gest firesc, de ţăran care saltă un sac de cartofi să-l mute de ici-colo şi, salutând cu un *bună seara!* respectuos, iese pe sală, unde o ridică iarăşi să stea călare după gâtul său. La ieşire, se lasă din nou pe călcâie, smulgând un chiot de plăcere Irinei, care şi-a înfipt degeţelele în părul său, să aibă de ce se ţine.

– Vreau în leagăn! – o aude ordonându-i.

– I-am cerut voie mamei? – întreabă Daniel.

– Da... – vine răspunsul abia şoptit al Dianei, care merge alături de ei cu pas ezitant, de somnambulă. Nu pot să cred... – spune ea lui Daniel când îi vede privirea întrebătoare.

Lăsată jos din spate, fetiţa fuge spre leagănul din apropiere.

– Nici eu – răspunde tânărul, privind-o senin pe doamna din faţa sa. Puteam să jur că mă pricep doar la potcovitul cailor de povară – încearcă el o glumă, care smulge un zâmbet larg din adâncul obrazului Dianei.

– Îmi faci vânt? – se aude vocea fericită a Irinei.

– Îi faci loc lângă tine şi mamei? Vrea şi ea să fie copil – o priveşte rugător Daniel.

Fetiţa se retrage mai într-o parte a leagănului.

– Domnule!... – se uită Diana contrariată în ochii lui Daniel.

– Fetiţa aşteaptă – îi răspunde cu calm Daniel. Daţi la mine sacoşa şi poşeta. Repede, că iese acuşi băiatul domnului avocat celebru... Se spune că procentul cel mai mare din iad e-al avocaţilor celebri – şopteşte Daniel, conducând-o printr-un gest elegant pe Diana până lângă leagăn.

– Mda... – bombăne femeia, abţinându-se cu greu să nu râdă. Să vedem dacă fundul mare al unei doamne mai are loc... – spune, căznindu-se să se aşeze lângă fetiţă.

Tonul ironic al Dianei cade asupra lui Daniel ca o palmă dată cu toată puterea. „Bona i-a povestit..." – îşi zice, simţind cum obrajii i-au luat foc. O clipă, a avut impresia că ţine în palmă un nestemat, a cărui atingere îl făcea fericit – începuse s-o domine pe femeia aceea atât de... Nu poate să-i găsească un cuvânt pe potrivă. „L-am prins pe Dumnezeu de picior!" – îi venea să strige. Reuşise, doar prin câteva gesturi amuzante, exersate îndelung cu licuricii săi din sat, să atingă sufletul femeii. O văzuse supunându-i-se docilă, chiar şi atunci, dar mai ales atunci!, când i-a spus pe nume. Poate jura că Diana, când şi-a văzut fetiţa comportându-se normal, trecuse pe lângă o criză de inimă, un soi de apoplexie de prea multă fericire, ori un fel de perplexitate stăpânită

cu greu şi numai datorită experienţei sale de chirurg mereu în luptă cu moartea. Dar el ştia că aşa va fi; o ţinea minte pe Irina din parc; îi simţise de nenumărate ori obrazul lipit de pieptul lui, o îndrăgostire a copilului de el, mai degrabă o lipire de el tot aşa cum puiul flămând şi încă orb se lipeşte de ţâţa căţelei care abia l-a fătat. „Sunt fericit!" – îi venea să exclame. Ajunsese la sufletul doamnei de alături. I se părea că ţine în palme inima ei şi o simţea grea şi valoroasă, ca un bulgăre de aur. De strălucirea ei începuseră să-l doară ochii. Dar şoapta cu *fundul mare* l-a trezit pe Daniel din extaz. Şi-a dat seama că ţine în palme, de fapt, un bulgăre fierbinte. „Oare, doar, am visat frumos?!" – şi i se face teamă. Fuge la spatele leagănului şi începe să-l mişte – mai tare, tot mai tare, spre bucuria fetiţei, care exclamă câte un alintat şi sonor *mai vleau*; *vleau mai tale!* O parte dintre copiii ieşiţi din clădire se opresc şi privesc cu jind spre leagănul balansat mereu. Când o fetiţă se apropie de leagănul vecin, urmată de bunica sa, braţul drept al Dianei se ridică iar Daniel înţelege că trebuie să prindă scaunul şi trece în faţă, oferind mâna să se sprijine doamna când coboară, apoi, după ce oferă Dianei poşeta şi sacoşa, o ia pe Irina de subsuori şi o aşează din nou călare pe gâtul său, pornind în pas domol către poartă.

– Mersi! – aude şoapta femeii. Ai mulţumit lui Daniel că te-a dat în leagăn? – o vede pe Diana cum se adresează fetiţei.

Irina strânge mai cu putere degetele înfipte în părul lui Daniel şi se apleacă să-l poată săruta pe creştet.

– Cum facem? – întreabă tânărul pe doamna de alături când ajung lângă maşină. Nu ne putem despărţi aici, în văzul copiilor. Eu merg cu fetiţa până mai încolo şi v-o dau după ce... În ce direcţie?

– Încolo.

Daniel porneşte în pas legănat, ca un cal dresat, atent să se aplece când trece pe sub crengile copacilor ce mărginesc trotuarul. Când aude un claxonat scurt, se opreşte – înţelege că s-a depărtat suficient de intrarea în grădiniţa cu orar permanent. Diana a coborât de la volan şi vine să-şi ia fetiţa.

– Îţi mulţumesc, Daniel! Iartă-mă că nu ştiu cum să mă manifest... Nici în visele mele cele mai roz nu mi-aş fi închipuit că... Mulţumesc!

– Nu! – se aude ţipătul scurt al fetiţei.

– Ce-i, Licurici? – se lasă Daniel pe călcâie, s-o poată privi în ochi.

Braţele fetiţei se aruncă după gâtul lui şi-l strâng cu disperare:

– Nu vreau!

– Ce nu vrei, Licurici?

– Nu vreau să pleci!

– Dar eu trebuie să mă duc la casa mea. Tu mergi acasă la tine cu mămica; mămica o să-ţi dea să papi crema Licurici...

– Nu! – îl strânge fetiţa mai cu putere în braţe. Cremă Licurici numai tu ştii să-mi dai. Dacă nu mergi, nu pap!

– Licurici, mă superi. Eu trebuie să merg acasă la mine. Uită-te cum arăt: sunt murdar, nebărbierit...

– Nu... – scânceşte fetiţa, îngropându-şi obrazul la pieptul lui, în moliciunea gulerului de blană.

– Sunt şi foarte obosit... – încearcă tânărul s-o desprindă pe fetiţă de la gâtul său, dar se opreşte, simţind mâna înmănuşată atingându-i obrazul.

– Te rog! Ştiu că eşti obosit, dar... – i se adresează pe un ton neutru, mai degrabă iritat decât rugător, doamna care stă în picioare lângă el şi-i învăluie, pe el şi fetiţa din braţele sale, în privirea sa rece.

– Bine – confirmă Daniel fetiţei. Merg cât să-ţi dau o felie de pâine cu cremă. De-acord? – întreabă, dar cum obrazul fetiţei continuă să stea îndesat la pieptul său, oftează zgomotos: Mai bine plec; iepuraşii mei aşteaptă să le dau de mâncare...

– Da, de-acord – scânceşte fetiţa.

Daniel ar vrea să-şi ridice privirea, s-o întâlnească pe-a doamnei de lângă el, dar nu şi-o poate dezlipi de pe luciul cizmuliţelor din piele fină; „astea costă o avere; am mai văzut doar la fata care vine la negrul care locuieşte cu mine pe etaj...”

– Urcaţi împreună pe bancheta din spate – aude vocea severă a doamnei, apoi cadenţa paşilor ei pe asfalt, până dincolo de maşină, la portiera şoferului. Ce faci, nu urci?

– Mă iertaţi. Am mai curăţat un pic pantofii...

– Oricum, trimit maşina la spălat luni.

– ...ast’noapte a trebuit să ferim din drumul plin de noroi un brad rupt de vânt...

Fetiţa s-a aşezat în genunchi pe banchetă şi i se agaţă cu braţele de gât.

– Irina, cu ghetele murdare pe banchetă?! Îţi rup fundul!

Daniel o prinde cu braţul stâng şi o aşează pe genunchii săi. Ştie că fetiţa a aşteptat să fie apărată din nou, „ce să rupeţi, doamnă?! Ce,

fetiţa are fund? Ea-i ca un fir de iarbă", dar i-au îngheţat vorbele – tonul sever al doamnei şi interiorul luxos al maşinii l-au copleşit.

– De ce nu mi-ai adus un iepuraş? – vede ochişorii fetiţei scânteind în clar-obscurul din maşină.

– Nu pot să-l iau de lângă mămica lui. Iepuraşii sunt şi ei copii mici, aşa, ca tine.

– Eu stau la cămin şi noaptea singură... – îi şopteşte fetiţa la ureche.

– Ce-a spus?! – răsună vocea iritată a Dianei iar Daniel întâlneşte pentru o clipă, în oglinda retrovizoare, privirea ei încruntată, plină de-o severitate „vecină cu răutatea", îşi zice tânărul.

– Se alintă, doamnă – îi răspunde pe un ton indiferent şi se preocupă s-o sărute pe fetiţă pe creştet; „astea două sunt în plin război..."

Maşina intră în viteză printre două blocuri şi frânează brusc lângă o intrare. Imediat ce se aude clicul uşii descuiate, fetiţa coboară, fuge prin spate şi vine să-i deschidă portiera lui Daniel, întâmpinându-l cu mânuţa întinsă, parcă s-ar teme să nu-l scape.

– Eu cred că trebuia să te duci să deschizi portiera mamei, să te ierte că ai stat cu ghetuţele pe banchetă – o dojeneşte Daniel –, chiar dacă luni trimite maşina la spălat – adaugă ironic, imediat ce doamna s-a apropiat de ei cu mersul mândru, ca de suverană.

La auzul vorbelor spuse Irinei, se opreşte şi-l priveşte lung pe Daniel. Tânărul o simte – „cucoană, cred că m-am înşelat, căutându-te" – şi, oprindu-se şi el, se întoarce, înfruntând-o cu calm. Se privesc în tăcere. Irina s-a oprit şi ea, curioasă o clipă, după care devine vizibil neliniştită. Face doi paşi timizi înapoi, îi prinde lui Daniel degetele mâinii drepte şi-l strânge cu putere, parcă s-ar fi agăţat de el.

– Scuze! – clatină Diana încet din cap, muşcându-şi cu putere buza de jos. Obişnuinţa... – oftează şi începe să urce treptele intrării în bloc. Haideţi, copii! – devine brusc vocea ei caldă, maternă, iar Daniel înţelege c-a făcut-o pentru auzul familiei care trece în grabă pe trepte, ducând de mâini, mai mult pe sus, o fetiţă cu ghiozdan viu colorat în spate, ale cărei picioruşe bat aerul cu o plăcere exprimată printr-un râs spontan, cristalin.

Daniel ia aminte la tristeţea de pe obrazul Irinei şi, dintr-o singură mişcare, o pune călare după gâtul său, urcând treptele în fugă, preocupat să repete figura lăsatului pe călcâie când trece pragul, acompaniind râsul fetiţei cu un zgomot ce imită copitele unui cal pe

caldarâm. Pentru că familia tocmai intră în lift, dar fetiţa cu ghiozdanul colorat mai întârzie, să le admire jocul, el se opreşte în faţa avizierului, tropăind pe loc, dar atent la ceea ce scrie, ca şi cum ar vrea să afle dacă s-a afişat lista cu întreţinerea pe luna precedentă.

Când liftul a coborât iar Diana le deschide uşa, el o dă jos pe Irina de pe umerii săi, ţinând-o strâns de mânuţă. Înghesuiţi în cuşca metalică, tac toţi trei, ca nişte străini – doar degeţelele fetiţei încearcă să strângă mai cu putere palma lată a tânărului, care tresare la un moment dat şi-şi retrage mâna cu un sâsâit scurt.

– Nimic; am vrut să fac loc mai mult fetiţei – se explică el privirii întrebătoare a Dianei, ruşinat că ar fi putut să se dea de gol; fetiţa îi atinsese băşicile de la degete, făcute ast' noapte de la mânuirea furcii cu care a stivuit lucerna descărcată din camioane.

Doamna iese prima din lift şi descuie o uşă metalică – unele asemănătoare a mai văzut Daniel doar în magazinele de lux, din centru.

– Vă rog, poftiţi! – s-a oprit Diana în hol, ţinând uşa larg deschisă.

Daniel se opreşte imediat după primul pas în apartament şi-şi descalţă pantofii, aşezându-i cu grijă, cât mai departe de şirul de papucei şi papuci de casă.

– Daniel, ce-ai făcut? – îl ia la rost, pe un ton de dojană tandră Diana. Scuză-mă, n-am fost atentă, că nu te lăsam; o dezbrăcam de paltonaş pe Irina... Cum să te descalţi?! Ce-i la mine, muzeu?

– Doamnă, uitaţi ce plini de noroi...

– Şi-acum ce faci?! Avem cuiere... – devine femeia gravă, arătând spre jacheta de velur dezbrăcată de Daniel printr-o singură mişcare şi lăsată cu grijă peste pantofii săi.

– E murdară şi plină de noroi şi de fân. Luni o dau la curăţătorie. Îmi permiteţi să mă spăl pe mâini? – arată cu privirea spre uşa băii de serviciu de pe holul de la intrare.

A reuşit să observe totul din prima clipă: un hol larg, cu un perete acoperit de dulapuri înalte, până în tavan, câteva, cu uşi glisante cu oglindă; mai multe uşi de intrare în camere, toate dintr-un material alb, lucios, care umplu ceilalţi trei pereţi: „una spre bucătărie, trei spre camere şi uşa mai mică din capăt, spre baia mare" – gândeşte Daniel.

– Da, te rog, simte-te în largul tău – răspunde Diana întrebării. Ai tot ce-ţi trebuie în baie... – mişcă ea braţul ca o invitaţie.

Rămasă în mijlocul holului, după ce mama i-a dezbrăcat paltonaşul şi i-a scos ghetuţele din picioare, fetiţa şi-a reluat poziţia de copil absent, preocupat doar de degeţelele mâinii stângi.

– Nu!! – strigă ea cu vocea sonoră, făcându-l pe Daniel să încremenească înainte de-a fi atins clanţa uşii de la baia de serviciu.

„Dumnezeule, aici e-un ospiciu de lux" – îşi zice şi se întoarce calm, afişând o mare stăpânire de sine, deşi abia aşteaptă să poată pleca; „sper să fi venit Gabriel de la Chişinău, să-l rog să-mi facă cunoştinţă cu divorţata aia... Aş scăpa de obsesia acestei femei". Lângă el, Diana a încremenit şi ea; Daniel o observă cum a rămas cu gura întredeschisă, privind speriată în direcţia fetiţei, care face un pas hotărât şi-şi întinde mânuţa, invitându-l:

– Vreau să mergi în baia mea! Am un prosopel cu multe flori şi un săpun care face spume multe. Dacă sufli, zboară muuuulte baloane. Vino să vezi ce baloane fac eu. Te învăţ şi pe tine să faci baloane muuuulte odată.

– Mergi înainte, că vin şi eu – o îndemnă Daniel, contrariat de privirea tulbure a Dianei, rămasă nemişcată, cu gura întredeschisă. Doamnă....?... Ce-i?

– Tu ce crezi? – se uită adânc în ochii lui femeia, devenită parcă mai mică, strângându-şi stingheră la piept pardesiul scump. N-a vorbit niciodată, în casa asta, atât de mult şi de articulat. În ultimii doi ani – ţine să precizeze Diana.

Daniel ia aminte la ochii ei tot mai umezi şi este pe punctul de-a face o glumă, cum obişnuieşte cu nepoţeii săi când îi vede plângând: ar scoate batista din buzunar s-o ofere, „mucii, mai întâi, smiorcăiţilor", dar ştie că nu are în buzunar batistă curată; a uitat s-o schimbe dimineaţă.

– Irina, dă-mi, te rog, un prosop curat.

Docilă, fetiţa fuge în baie, de unde se întoarce precipitată şi-i pune în mână un prosop. Daniel i-l oferă Dianei, care se uită speriată în ochii lui, apoi, brusc, se întoarce şi intră în bucătărie, trântind uşa în urma sa.

– Te rog, Licurici, fugi în baie şi te spală – şopteşte Daniel fetiţei, sărutând-o apăsat pe frunte.

– Nu vreau să te duci acolo – arată mâna Irinei către baia de serviciu. Aceea este baia lui nenea bătrânul – şopteşte ca o confidenţă.

– Ssst! – îşi duce Daniel degetul la buze. Du-te şi fă baloane, că vin şi eu să-mi arăţi. Vreau să facem baloane împreună.

Intră apoi în bucătărie. Diana stă lângă fereastră, privind în întunericul de afară.

– Te rog! Nu aprinde lumina...

– Doamnă... Vă rog să mă iertaţi! N-am vrut să vă supăr.

– Dimpotrivă, copile, dimpotrivă... Du-te şi te spală pe mâini şi veniţi amândoi la masă.

Ultimele vorbe ale Dianei au sunat trist, ca ale unei mame prea obosite după o zi de muncă – Daniel şi-o aminteşte pe mama sa când abia avea putere să-l cheme la masă; el era cel care se oferea primul să strângă masa şi să spele vasele; „te lăsăm mâine să dormi până mai târziu" – îi spuneau surorile, obosite şi ele de muncă, dar el ştia că va trebui să se scoale cât mai de dimineaţă, să ude straturile cu legume, apoi, după ce Ileana termina mulsul celor două vaci, el avea sarcina să le adape cu apa de la izvor pregătită de cu seară, să nu fie prea rece, şi să le mâne spre tăpşanul pe care se aduna cireada satului. I se face milă de femeia care stă înţepenită în faţa ferestrei întunecate. I-a văzut ochii umezi şi asta l-a răscolit. Nu-şi poate ierta că a gândit aşa de urât despre casa în care a fost invitat –„ospiciu de lux". „Ce s-o fi întâmplat în urmă cu doi ani, că de-atunci, fetiţa n-a mai vrut să vorbească?" Nu se mai simte în stare să stea în spatele femeii care l-a rugat atât de matern să vină la masă. Merge în baia mare, unde o găseşte pe Irina clătindu-şi faţa cu apă curată, semn că a terminat să se spele. O ajută să se şteargă şi, cât fetiţa îi arată cum poate ea să facă zeci de baloane suflând o singură dată asupra mâinilor pline cu spumă de săpun, îşi spală şi el mâinile cu atenţie, să nu-şi lovească cele câteva băşici, se spală şi pe faţă, apoi îşi trece palmele peste partea de jos a pantalonilor, să şteargă urmele de noroi, dar nu reuşeşte să-i cureţe decât sacrificându-şi batista, pe care o înmoaie în apă. Se uită atent în oglindă, să-i fie aranjat corect puloverul din lână albă, împletit de mama sa dintr-un fir subţire, merinos, tors anume, „să-l ai iarna la facultate, că-ţi stă bine cu alb; ai ochi frumoşi, negri, ca ai tatălui tău, odihnească-l Domnul în pace!" – „iar eu, acum, pierd vremea cu amanta şi cu fetiţa aceluia care, un plus de interes dacă-şi dădea, poate că-l salva pe tata..." Rămâne cu privirea aţintită în ochii trişti ai tânărului din oglindă, în timp ce i se sparg de obraz baloanele făcute de Irina – „licuriciul meu", îşi zice şi i se frânge inima. „Şi ea, ca *mioara* ta?" – îl taie, ca o durere stranie, amintirea întrebării puse de Brânduşa, şi se teme să nu cadă ghemuit aici, în baie, neputincios să mai facă vreo mişcare. Femeia aceea rămasă în faţa ferestrei întunecate, – fosta prinţesă blondă, care i-a populat fantezia

adolescenţei şi a ultimilor ani când, abia intrat în tinereţe, visele sale din nopţile de insomnie luau chipul ei –, femeia aceea aşteaptă în bucătărie, poate tot cu ochii umezi – „oare n-a mai plâns vreodată?!" –, aşteaptă ca el să-i dea fetiţei crema făcută de mama sa, apoi ea să se culce, c-o fi obosită, după o zi de stat în clinică, poate chiar în sala de operaţii.

– Mergem, Licurici?

– Mă iei în spate?

– Nu. Aici nu ne mai alintăm.

Fetiţa pare dezamăgită – se cunoaşte după felul cum îşi târâie picioarele, fără nici un chef.

– Gata, v-aţi spălat?

– Da. Mulţumim că ne-aţi aşteptat. Irina mi-a arătat ce multe baloane poate face odată.

– Se cunoaşte. Ai părul plin cu stropi de apă. Vă rog să luaţi loc la masă – arată palma femeii cele trei scaune din jurul unei mese elegante, de-o culoare sidefie, în ton cu toată mobila din jur.

Monotonia sidefului este spartă de câteva uşi ale dulapurilor suspendate şi de cele trei feţe ale unor sertare, de culoarea vişinei putrede. Feroneria, ca şi toate ustensilele, sclipeşte în lumina puternică a plafonierei de cristal – numai inox. Atenţia lui Daniel a fost, însă, atrasă de ţinuta doamnei, care i-a întâmpinat: poartă pantofi de casă, cu toc mediu, ciorapi de damă scumpi, din aceia noi, Lycra, după care tânjesc studentele sărace, o fustă plisată mărunt, atât de la modă în ultimii ani, şi bluză dintr-o mătase fină, croită să-i evidenţieze cât mai mult pieptul. „Iar eu, ca un boschetar" – îşi zâmbeşte trist Daniel.

– S-a întâmplat ceva?

Întrebarea doamnei îl ia prin surprindere – l-a derutat tonul ei grijuliu, în contrast cu ţinuta ei de mare doamnă, ieşită să întâmpine un musafir necunoscut; „când am intrat, m-a măsurat scurt, cu o privire rece, parcă m-ar fi văzut prima oară".

– Dă-mi! – răsună în bucătărie vocea stridentă a Irinei.

– Ce?! – tresare Daniel, dar imediat înţelege despre ce este vorba şi începe să despacheteze borcanul aflat în sacoşa de plastic pusă pe mijlocul mesei, înconjurată de farfurii, tacâmuri şi un coşuleţ cu felii de pâine.

– Hai, dă-mi! – bate fetiţa din picior, după două-trei clipe de aşteptare.

Daniel se opreşte din ceea ce pregătea, lasă totul pe masă cu un gest de om care trânteşte ceea ce are în mână şi, pocnind scurt din

degete, rămâne cu arătătorul întins către pieptul fetiţei. Diana a pierdut brusc aerul suveran. Fetiţa pare hipnotizată de degetul care o ţintuieşte.

– Ce ţi-am spus în parc? – o întreabă Daniel pe un ton atât de sever, că te aştepţi să-i tragă o palmă. Că nu-ţi mai permit să baţi din picior. Plec. Borcanul cu cremă nu-l iau, pentru că este un gest urât să iei înapoi un cadou. Iar mie nu-mi plac gesturile urâte. Doamnă, vă rog să mă conduceţi, să încuiaţi uşa în urma mea – spune pe acelaşi ton şi, după o pauză de patru-cinci secunde, în care a aşteptat o reacţie din partea fetiţei, iese urmat de Diana – o Diană de nerecunoscut: ca o servitoare timorată de teama că poate fi găsită vinovată de scandalul din familia care o plăteşte.

Daniel se opreşte chiar lângă haina sa, aruncată peste pantofi.

– Domnule... – aude la spatele său vocea sugrumată de emoţie a Dianei.

Se întoarce agale: nu-i vine a crede; în faţa lui stă o femeie speriată, privindu-l perplexă. Stăpân pe sine, hotărât să ducă la bun sfârşit ceea ce-şi propusese, Daniel schiţează un zâmbet şi-şi duce degetul arătător la buze, solicitând complicitate:

– Bine, doamnă, am înţeles; dacă insistaţi dumneavoastră... – spune cu glas sonor şi se întoarce în bucătărie, unde fetiţa stă cu braţele încrucişate la piept, cu capul aplecat, privind în jur, când şi când, pe sub sprâncene. Să ştii că m-am întors pentru că mămica ta, care este mult mai înţeleaptă decât noi amândoi, mi-a atras atenţia că nu este nici bine şi nici frumos ceea ce fac. Iar eu ştiu să-i ascult pe cei mai înţelepţi decât mine. Aşa că eu zic să mă comport ca şi cum tu n-ai fi bătut din picior – hotărăşte, schimbând imediat tonul. Nici n-am apucat să te laud îndeajuns mamei ce baloane multe şi mari ştii să faci şi ce frumos mi-ai oferit prosopul tău înflorat să-mi şterg obrazul. Iar eu trebuie să-mi cer scuze că am venit la tine cu un obraz aşa urât, nebărbierit de câteva zile. Nu-i aşa că-s urât? – o întreabă, lăsându-se pe călcâie în faţa ei. Hai, priveşte-mă cu licuricii tăi frumoşi, plini de luminiţe şi spune-mi cât îs de urât. Vezi cât de urât sunt? Nici nu poţi să mă priveşti.

– Ba nu! Eşti frumos, cel mai frumos – spune fetiţa dintr-o suflare şi-şi întinde braţele, să-l poată cuprinde pe după gât. Eşti cel mai frumos tătic – prinde ea vlagă şi răspunde cu un sărut lung şi umed sărutului pe care Daniel i l-a dat pe tâmplă.

– Vai ce sărut dulce! – o strânge el mai puternic în braţe. Dar să ştii, Licurici mic, să ştii că meritul e mai mult al mamei, că ea m-a întors de la uşă. Fugi şi-o pupă lung pe mămica. Eu pregătesc feliile de pâine

cu cremă... Na!, c-am uitat. Cum se cheamă crema asta? – se uită el cu un aer vinovat spre fetiţă.

– Crema Licurici – răspunde fetiţa mândră că ştie, atentă la ochii lui Daniel, care îi fac semn să se ducă spre mama sa.

Diana s-a lăsat pe călcâie şi o aşteaptă cu braţele desfăcute larg. Cât cele două, mamă şi fiică, se îmbrăţişează, mai mult fiica îmbrăţişându-şi mama, „ce-i cu femeia aceasta de-i aşa rigidă?!", se întreabă Daniel în timp ce se preocupă de borcanul cu cremă; unge câteva felii, le taie în patru şi ia una, începând să mănânce:

– Aşa-i corect: eu primul...

– Văd că Lia ţi-a povestit totul – încearcă Diana un surâs. Dar să ştii că era o fată bună; avea grijă de Irina.

– Îmi dai şi mie voie să iau? – întreabă fetiţa cu timiditate.

Daniel şi Diana se privesc o clipă – ochii lor scânteiază de bucurie.

– Sigur, Licurici, sigur! Aşa trebuie să ceri. Dar te rog s-o serveşti mai întâi pe mămica.

Privirea lui Daniel stă aţintită spre Irina, savurându-i plăcerea cu care mănâncă. Doar când şi când, o fură cu coada ochiului pe Diana; îi observă sprânceana stângă ridicată de mai multe ori când mestecă îndelung o îmbucătură, întârziind momentul înghiţitului, tocmai pentru că vrea să-i simtă gustul.

– Pot să ştiu ce-i asta? Sau e secret?

– Aş zice, un secret al mamei. Un amestec de brânzeturi degresate, cu arome de plante. Mama îmi povestea că, după ce m-a născut, n-a prea avut piept. Vârsta... Îşi amintise că bunica, pe vremea secetei de după război, n-avea decât brânză şi ce se mai găsea prin pădure: ciuperci, fructe... Le dădea copiilor brânză cu tot felul de ceaiuri de plante, uneori şi din scoarţă de copaci anume. Acum a reînviat interesul pentru plantele medicinale; găsesc prin librării zeci de cărţi... Văd că surâdeţi. Ştiu...

– ...un chirurg taie, deschide, scoate, aruncă, închide la loc... Parcă aşa ai spus – zâmbeşte doamna de dincolo de masă, învăluindu-i, pe el şi pe fetiţă, într-o privire blândă. Sinceră să fiu, n-am aprofundat medicina tradiţională...

Daniel simte cum îl năpădeşte un sentiment straniu – „aş sta o veşnicie doar s-o privesc". Ochii femeii sunt plini de luminiţe, gura i s-a deformat într-un surâs blând, cu o paranteză în colţul stâng iar mâinile ei, cu gesturi precise, ţin cu graţie cuţitul şi furculiţa, folosite dezinvolt,

să poată mânca porţii mici din feliile unse cu cremă. „Doar s-o privesc...” – simte Daniel străbătându-l fiorul de jar, care îl mistuie, făcându-l să se simtă la cheremul femeii din faţa sa, „mai ceva decât dacă m-ar fi plătit cu toţi banii pe care îi are”.

– Rămăseseşi la mama ta, care n-a mai avut piept... – îl atenţionează Diana, simţindu-l derutat, cu privirea rătăcind în jur; „ce-i cu puştiul ăsta?!, doar nu-i scrântit să creadă că mă uit la el; e-un mucos; 22 de ani!, şi şase luni, foarte important” – îşi aminteşte ea, luând un aer distant, ca-n amfiteatru, când vorbeşte studenţilor. Începuseşi să-mi spui... – îşi înmoaie ea tonul; „e tare frumos puştiul ăsta; mai mare dragul să-l priveşti; are atâta bun simţ...”

– Da, doamnă – confirmă Daniel pe un ton blând, simţind ezitarea din ultimele cuvinte ale Dianei; ”e, totuşi, mama disperată a unei fetiţe pe care ştiu că o pot ajuta”. Mama şi-a amintit de ceea ce făcea bunica, s-a mai consultat cu femeile din sat, vă daţi seama, un fel de consiliu ştiinţific... – surâde el, recăpătând puţin din aplombul de mai înainte, poate şi pentru că a sesizat privirea fericită a femeii oprită pe fetiţa care îşi linge cu plăcere degeţelele atinse cu crema de brânză – s-a consultat mama cu prietenele ei şi a început să prepare această cremă, a îmbunătăţit-o şi cu alte arome; are chiar şi un extract din flori în ţuică de prune dublu rafinată – fiţi fără grijă!, e-n procent de sub unu la sută –, a diluat totul cu apă de izvor fiartă şi l-a pus în biberon. Închipuiţi-vă, doamnă, – devine Daniel mai convingător, privind-o deschis în ochi pe femeia din faţa sa, „parcă-i tanti Adela, când i-o laud pe Brânduşa” – închipiuţi-vă că la trei ani, încă mai umblam cu sticla cu biberon legată de gât. În serile lungi de iarnă, când stăteam de vorbă, mama îmi povestea că-n toată creşterea copiilor cel mai greu i-a fost cu mine, să mă dezveţe de biberon, că de-acum eram mare şi mă ironizau copiii, că umblam cu sticla de gât...

Diana se stăpâneşte cu greu să nu izbucnească în râs. Îşi plimbă un timp privirea între Daniel şi Irina, admiră grija cu care fetiţa gustă orice urmă de cremă de pe degeţele şi nu mai poate rezista; se ridică, ia capul fetiţei între palme, i-l dă pe spate şi o sărută apăsat pe guriţă.

– Mămico! – sare Irina de pe scaun şi-şi ridică braţele. Mai vreau! Mai vreau... – iar după ce este sărutată din nou, întoarce capul spre Daniel şi spune: I-aşa dulce...

Când este lăsată din braţe şi ajutată să se reaşeze pe scaun, simte nevoia să adauge:

– Ca Licurici de dulce – arată spre borcanul cu cremă. M-am săturat, c-am păpat tot şi la cămin – se foieşte ea pe scaun, vânturându-şi picioruşele. Tăticul mă lasă – spune cu mândrie, observând privirea severă a mamei –, zice că pot să-l dau pe dracu huţa, că abia mă lasă în pace.

– Dar cum îl poţi alunga definitiv nu ţi-a spus? – îi scapă femeii întrebarea pusă prompt, pe un ton aspru, de reproş, care anulează în Daniel toate sentimentele fierbinţi ce-l încercaseră; „s-o şterg mai repede, că aici e-un rost permanent de scandal iar eu sunt frânt; mâine dimineaţă trebuie să fiu la piaţă..."

– Doamnă, să ne fie de bine gustarea aceasta! Îmi permiteţi să mă retrag?, că...

– Nu! – se aude glasul trist al fetiţei, ca un scâncet iar Daniel o vede cum sare din scăunelul prea înalt pentru ea şi vine să-l prindă de mâneca puloverului alb. Vreau să-ţi arăt un *Solitaire*; nici mămica nu poate să-l facă aşa bine ca mine. Mămico, mă laşi puţin la calculator? Promit că fac numai un joc, apoi mă culc.

– Dumnezeule, iubire, ce-i cu tine seara aceasta?! – murmură Diana, rămasă cu privirea fixă asupra copilei care trage de mâneca puloverului, spre hazul lui Daniel. Domnule Ciobanu, ce-aţi pus în crema asta?! Sigur n-are alcool mai mult?

– Nu, doamnă. Borcanu-i aproape plin. Puteţi să-l daţi la analiză.

– Glumeam, Daniel – sclipesc ochii femeii o clipă, cât îl privesc pe tânărul ridicat în picioare, pentru ca imediat să coboare spre fetiţa care se alintă, mângâind mâneca puloverului de care a tras cu putere, deformându-o. Sigur, iubire, mămica te lasă la calculator...

– Asta am pus în cremă – răspunde Daniel pe un ton domol.

– Ce ? – devine Diana atentă.

– Ce-aţi spus dumneavoastră.

„Fără ea nu se face nimic durabil", ar vrea Daniel să completeze, dar îi este teamă; în interiorul somptuos al unei bucătării moderne, coborâtă parcă dintr-un film american, femeia din faţa sa pare întruchiparea unei divinităţi. „Vreau, nu vreau, nu mai pot da înapoi."

– Ce-am spus? – aude tonul domol, dar plin de curiozitate al doamnei care îşi pierde aerul impozant, cum îşi pierd gheţarii înalţi forma, lăţindu-se într-o baltă pe iarba abia încolţită în jur.

– Tăticul meu, mergi?, că mămica ne lasă la calculator, să vezi ce repede joc – îl trage fetiţa de mâneca puloverului.

– Irina, uite ce-ai făcut – îi arată mama, şoptindu-şi vorbele încărcate de tandreţe.

– Încă puţin, şi încapi şi tu în mâneca mea, Licurici – o alintă Daniel. Mămica n-a spus nici da, nici nu.

– Dar te rog, Daniel! – se precipită Diana, pornind înainte; intră pe o uşă, aprinde lumina, porneşte calculatorul, introduce codul, apoi arată cele două scaune: Vă rog! – şi se preocupă de lucrările de pe birou, din jurul calculatorului, pe care le ia cu braţul şi le depune cu grijă pe un capăt de raft al bibliotecii. Irina, ai promis că după un joc-două te culci – face un semn fetiţei. Daniel este obosit. Apropo, – îşi odihneşte Diana palma pe umărul tânărului – cred că eşti flămând. Să-ţi aduc un platou cu...

– Nu, doamnă; mulţumesc! Am avut pe drum un pachet cu multă mâncare. Doar un pahar cu apă, vă rog!

Fetiţa s-a instalat în faţa calculatorului, a pus mânuţa ei mică pe maus şi-l manevrează cu precizie, spre mirarea lui Daniel, care nu înţelege nimic – nu l-au interesat calculatoarele. Vede cărţile de joc zburând dintr-un loc în altul şi înţelege cu greu şi numai după ce fetiţa îi explică în ce constă acest *Solitaire*. După al doilea joc, fetiţa împinge către el mausul:

– Fă şi tu un joc.

– Uite, a venit mămica. Fugi la culcare.

– V-am adus câte un suc de portocale – pune Diana pe masă cele două farfurioare cu câte un pahar înalt plin cu suc şi un şerveţel îndoit în diagonală alături. Mă iertaţi; sună telefonul. Staţi şi jucaţi.

Obligat de privirea insistentă a fetiţei, Daniel pune palma dreaptă pe maus, dar nu înţelege ce trebuie să facă; sunt două clape al căror rost nu-l cunoaşte – n-a fost atent la Irina; a urmărit doar ecranul calculatorului.

– Licurici, plăcerea mea este să văd cum joci tu.

– Eu m-am plictisit.

– Ţintar ştii? Hai să te învăţ eu – se precipită Daniel, să umple timpul, că nu are cum pleca; dintr-o cameră alăturată vine un murmur continuu, semn că Diana vorbeşte la telefon.

Ia de pe raft o coală albă şi un pix, desenând în grabă ţintarul, cum făcea acasă, când voia să-şi liniştească nepoţeii. „Mi-ar trebui piese" – îşi zice privind cu interes în jur. Din camera alăturată, vorbele curg şi curg – nu par să înceteze curând.

– Hai să jucăm! – pare fetiţa nerăbdătoare.

– Am nevoie de câteva boabe de două culori, să le punem aici, în punctele desenate de mine – arată Daniel, privind în jur.

– Ssst! – duce fetiţa degeţelul la buze şi fuge spre bibliotecă, trage un sertar şi-i face semn să se apropie. Putem lua, că nu-s pentru mine.

Daniel zâmbeşte – şoapta fetiţei l-a înveselit; „cum s-o dezamăgesc?!" Pune mâna pe două flacoane, despre care ştie de la colegul său de cameră că nu-s foarte importante: Distonocalm şi Extraveral; Gabriel ia câte o tabletă în serile când se simte agitat după prea multă cafea.

– Uite, Licurici; tu ai aceste nouă piese de joc – îi pune el în faţă tabletele roz – iar eu le am pe acestea, mai urâte – îşi arată Extraveralul.

– Nu vreau pe acestea – şopteşte fetiţa. Din astea bea ne... nea... – se uită ea lung în ochii lui Daniel, conştientă că nu trebuia să spună aşa ceva.

– Bine, bine! – se precipită Daniel, vrând să strângă în grabă medicamentele.

– V-am mai adus şi câte un suc de ... – se aude vocea Dianei la spatele lor – că eu mai stau un pic de vorbă la te... le... Aoleu! – se miră ea teatral, după ce aşează paharele în locul celor goale – cui rup eu fundul? Mi-aţi umblat la medicamente... Cum de le-ai ales tocmai pe astea? – îi atinge lui Daniel umărul cu palma. Ai ajuns să foloseşti? Deja?

– Nu. Colegul meu de cameră, când bea prea multă cafea.

– Să renunţe, că la 40, n-or să-i mai fie de folos. Ce jucaţi aici?

– Ţintar. Cu nepoţii mei, foloseam boabe de fasole albe şi negre.

– A, da. Că doar nu cultivaţi Distonocalm sau Extraveral – schiţează Diana un zâmbet ironic, dar imediat îşi dă seama că l-ar fi putut supăra pe Daniel şi se precipită: Staţi, staţi şi jucaţi-vă. Mă duc la... A! Irinel, nana-i la telefon. Vrei s-o pupi?

Fetiţa s-a încruntat, a lăsat privirea în jos şi afişează un aer trist că nu este lăsată în pace. Aude degetul lui Daniel ciocănind uşor în desenul de pe coala de hârtie şi ridică privirea; vede ochii tânărului făcând un semn discret în direcţia uşii. Coboară de pe scaun şi pleacă în urma mamei, afişând un aer spăşit.

– Da, nana, te sărut! – îi aude Daniel vocea prin uşile rămase deschise. Joc ţânţar. Ţân-ţar! – răsună vocea enervată a fetiţei, apoi Daniel o vede intrând grăbită în încăpere.

În urma ei, Daniel o vede pe Diana repezindu-se înfuriată:

– La culcare! Urgent! – se întinde braţul doamnei în direcţia celeilalte camere. Să te înveţi minte să nu mai trânteşti telefonul.

Rămas cu privirea ridicată către femeia intrată în cameră ca o vijelie, Daniel sesizează apropierea fetiţei tot mai mult de braţul său stâng, căutând protecţie.

– Doamnă, iertaţi-o de data aceasta, că şi eu am iertat-o în bucătărie – spune Daniel. Nu-i aşa, Licurici, că te-ai grăbit să vii înapoi, că eram singur aici? – o ia el cu braţul pe după umeri. Du-te la telefon şi roag-o pe nana să te ierte. Altfel, nu-ţi mai aduce casete video cu poveşti.

– Bravo! – clătină din cap Diana, vizibil amuzată. Ce alte secrete ţi-a mai spus Lia?

– Că se culca devreme şi nu-i citea poveşti. Aşa-i, Licurici? – se apleacă Daniel s-o poată privi în ochi. Hai, na-ţi un pupic – zice, sărutând-o apăsat pe frunte – şi fugi s-o rogi pe nana să te ierte şi s-o pupi de noapte bună.

– Da'-mi spui o poveste?

– Fugi şi-o pupă pe nana – o împinge Daniel spre uşă, lovindu-i uşor fundul cu palma. Poveşti o să-ţi citească mama – nu se poate el abţine când vede privirea Dianei aruncată asupra-i ca o mulţumire.

– Până luni, mama are de terminat o lucrare – o aude pe Diana şoptind nemulţumită.

– Alo, nana? – răsună vocea fetiţei. Mai eşti la telefon? Te rog să mă ierţi şi te pup de noapte bună.

Apoi trece în fugă pe lângă mama sa, care a rămas în mijlocul holului, afişând un aer de mirare amestecat cu un zâmbet sincer, de bucurie.

– Bine, copii! – le spune din uşă. Staţi cât vreţi şi jucaţi ţânţarul vostru. Daniel, dacă mai vrei suc sau... Te rog! – face un gest larg, arătând în jur.

– Să ştii că nu-s mulţumit – şopteşte Daniel fetiţei după ce se convinge că au rămas doar ei doi, pentru că se aude din nou murmurul vocii doamnei Diana din camera cealaltă. Nu mi-a plăcut cum i-ai vorbit nanei tale. Ea este a doua mămică a ta şi trebuie s-o iubeşti ca pe mama – vrea el să fie convingător, dar se opreşte încurcat; „deştept mai sunt! Fetiţa nu-şi iubeşte mama". S-o iubeşti mult – se corectează imediat. Eu sunt sigur că nana te iubeşte şi ea şi nu te ceartă. Aşa-i că nu te ceartă?

– Să jucăm! – loveşte palma fetiţei desenul ţintarului.

Daniel vrea să pocnească din nou din degete, dar îşi dă seama că nu mai este cazul – fetiţei nu-i place vorba multă. Împarte cele două feluri de pastile şi-i explică fetiţei în ce constă jocul. De fiecare dată când pune o piesă ori face o nouă mişcare a vreunei piese de pe tabla de joc, are grijă ca fetiţa să fi înţeles. Conduce jocul astfel ca Irina să câştige.

– Vezi c-ai învăţat?

– Mai vreau! – se bucură fetiţa.

Şi de fiecare dată o lasă să câştige. Apoi îşi dă seama că, de-ar vrea s-o bată, i-ar fi greu – fetiţa pare să gândească în avans orice mişcare.

– Cum stăm cu scorul? – aude Daniel întrebarea imediat ce uşa biroului este deschisă. Licurici, – uite, vezi?, când eşti ascultătoare şi cuminte, îţi spune şi mămica aşa – Licurici, nu crezi c-ar fi cazul să-l lăsăm pe Daniel să plece?, că-i târziu şi este obosit.

– Dar mi-ai promis o poveste! – se agaţă fetiţa cu amândouă mâinile de braţul lui stâng.

– Eu?!

– Da, tu, când m-am dus s-o pup pe nana.

– Du-te la telefon şi spune-i să-ţi dea pupicul înapoi – întinde Daniel mâna dreaptă spre camera alăturată, şi-o face mai mult încurajat de bucuria cu care Diana îşi priveşte fetiţa; „într-adevăr, convorbirile cu soră-sa o bine dispun; avea dreptate Lia". Dacă nana spune că renunţă la pupicul tău, îţi spun o poveste.

– Nu! – bate fetiţa din picior. Dacă nana îmi dă pupicul înapoi, rămân cu pupicul meu şi nu-mi mai spui povestea, ştiu eu...

Daniel se uită spre Diana. Cei doi se privesc miraţi: „inteligent şi raţional!"

– Te duci la telefon – continuă Daniel dialogul pe acelaşi ton grav –, îi mai dai nanei un sărut dulce, cum ştii numai tu, iar eu îţi spun o poveste – vorbeşte el cu aplomb, simţind că are încuviinţarea Dianei.

– Si dacă-i dau două? – se alintă fetiţa.

– Atunci... – se gândeşte Daniel un timp, furând-o cu privirea pe femeia din faţa lor; „Doamne, cât-îi de frumoasă!?" – atunci... ştiu eu?... Atunci înseamnă că eşti cel mai grozav licurici.

– Îmi spui două poveşti?

– Nu – înteţeşte Daniel jocul, mai mult de dragul Dianei, pe care o simte gata să ia din nou capul fetiţei între palme şi s-o sărute pe guriţă. Un licurici grozav îmi va spune el mie o poveste. Ştii că nimeni nu mi-a

mai spus o poveste de foarte mulţi ani? Ce poveste ştii tu cel mai bine? – întreabă Daniel stând lăsat pe călcâie, s-o poată privi pe Irina în ochi. La grădiniţă, doamna educatoare vă spune poveşti?

– Azi ne-a spus *Greuceanu*.

– *Greuceanu*?! Ce nume frumos! Şi tu ştii povestea asta? Eu n-am auzit-o niciodată. Mi-o spui şi mie?

Fetiţa a lăsat privirea în jos şi şi-a încrucişat braţele la piept. Daniel sesizează privirea rugătoare a Dianei. Din bucuria de mai înainte, cu care îşi privea copila, femeia a căzut într-o atitudine mohorâtă; nici măcar ţinuta nu şi-o mai poate controla; i-a dispărut acea alăturare a picioarelor, cu un genunchi dus în faţă şi cu spatele drept, aruncând uşor pieptul bluzei către înainte, făcând-o mai mândră, impozantă chiar. Acum se sprijină pe picioarele lăsate în voie, „încă puţin şi pare crăcănată", aplecată uşor înainte, „parcă ar durea-o umerii, ca pe soră-mea Maria, când este obosită".

– Deci ne-am înţeles, Licurici – o loveşte Daniel uşor cu degetul arătător în piept, sfârşind prin a-i apăsa vârful nasului ca pe un buton de sonerie. Brrr! Am sunat la căsuţa gândurilor tale să ieşi afară, în prag şi să asculţi hotărârea mea. Să ştii că am şi acordul mămicii. Te duci la telefon, îi spui nanei frumos, cum numai tu ştii să spui, că i-ai telefonat s-o săruţi înainte de culcare. Draga mea nană, te sărut de două ori, ca să am şi eu dreptul să spun o poveste. Aşa să-i spui. Apoi, eu aştept să aud *Greuceanu*. Sunt sigur că va fi cea mai frumoasă poveste pe care am ascultat-o vreodată.

– Îmi dai un pupic? – îi vede Daniel privirea înfruntându-l semeaţă şi-şi dă seama că fetiţa îşi apropie guriţa de gura lui.

– Sigur! – se bucură tânărul şi se saltă puţin, sărutând-o apăsat pe frunte. Pe guriţă – se precipită el să-i atragă atenţia – n-are voie să te sărute decât mămica, să ţii minte. Măcar încă vreo zece ani – adaugă când o vede pe Diana zâmbind. Că... pe urmă... – clatină din cap în direcţia doamnei, în semn că „ai să vezi tu ce te-aşteaptă atunci", iar când observă gura Dianei deformată într-un zâmbet larg, de-o reală plăcere, face un gest spre uşă: Fugi şi telefonează, ca să-mi poţi spune povestea.

– Irinel, aici... – o opreşte Diana, scoţând de pe raftul lateral al biroului un telefon, pe care îl cuplează la reţea şi formează numărul. Vorbeşte – pune ea receptorul în mâna fetiţei.

– Alo, nana. Vreau să te sărut dulce de două ori înainte de culcare, că am de spus o poveste.

– Scumpa nanei! – se aude vocea fericită a Magdei în telefonul modern, detaşabil, reglat pe sonoritate maximă. Ce frumos mi-ai vorbit!... Zău, chiar vrei să spui o poveste?! Ce poveste?

– Nana, te pup de două ori şi să nu uiţi să-mi aduci casete cu poveşti. Muac, muac! – se alintă fetiţa, sărutând receptorul, pe care îl întinde apoi mamei, deşi se aude vocea Magdei întrebând ceva.

– Mai târziu, dragă; te sun eu. Acum suntem ocupaţi – spune Diana râzând şi închide telefonul. Te ascultăm, scumpa mamei – o vede Daniel pe mama fetiţei cum se aşează în fotoliul de lângă bibliotecă şi-şi întinde braţele, chemându-şi fetiţa.

– Nu! Poveştile se spun la culcare.

Privirea Dianei rămâne ridicată spre fetiţă. Daniel nu îndrăzneşte nici măcar să se mişte. În încăpere s-a aşternut un aer de jenă, parcă cineva ar fi spus o glumă deplasată. Singură, fetiţa se simte în largul său. A împins coala de hârtie cu desenul şi piesele ţintarului mai spre centrul biroului cu aerul celui care s-a ridicat de la masa de lucru şi porneşte spre uşă.

– Vii? – aruncă ea o privire hotărâtă lui Daniel. Vreau să mă ajuţi să-mi scot pantalonaşii, să îmbrac pijamaua. Doamna educatoare ne-a spus că poveştile se spun numai la culcare – precizează ea pe acelaşi ton hotărât.

Daniel încă stă înmărmurit. O simte pe Diana apropiindu-se.

– Te implor! Fă-i voia... – adie la urechea sa şoapta învăluită în parfumul de liliac şi răsuflarea proaspătă, cu aromă de eucalipt.

– Sigur, Licurici, sigur! – se dezmeticeşte Daniel. Tăticul te ajută să te pregăteşti de culcare. S-o rugăm pe mămica să ne ajute şi ea, că eu nu cunosc unde stă pijamaua ta.

– Ştiu eu! – se mândreşte fetiţa pornind înainte.

– Te rog, las-o! Vreau să văd dacă se descurcă. Ar fi prima dată – percepe Daniel şoapta Dianei şi are impresia că puţin a lipsit ca gura femeii să se fi lipit de urechea sa.

Ajunsă în dormitor, fetiţa începe să se dezbrace, aranjându-şi cu grijă hăinuţele pe scaunul de lângă fereastră. Rămasă în chiloţei, fuge la şifonier şi-şi scoate pijamaua din sertarul de jos. Diana stă rezemată de tocul uşii, privind extaziată seriozitatea cu care se agită fetiţa.

– Nu mai fac baie seara aceasta – spune Irina, aruncând privirea spre mama sa. Unde-ţi place să stai? – îl întreabă pe Daniel după ce şi-a îmbrăcat pijamaua. Eu vreau în partea aceea, la perete.

Daniel se uită speriat spre Diana. Femeia clatină uşor din cap afirmativ; ochii ei sunt plini de rugă, deşi obrazul exprimă perplexitate.

– Te rog! Puţin, că adoarme repede... – şopteşte ea, aplecându-se spre tânărul rămas nedumerit în mijlocul încăperii.

– Bine! – îşi recapătă Daniel suflul, apropiindu-se de pat; „circ în toată regula; copila asta ne joacă pe degete". Uite, stau aşa, întins pe marginea patului, şi-ţi spun o poveste. Numai dacă promiţi că stai cuminte şi asculţi, să adormi repede – se adresează el pe un ton grav Irinei, care s-a cuibărit deja pe cealaltă jumătate a patului.

– Da' nu-ţi spun eu *Greuceanu*?! – se ridică fetiţa într-un cot şi-l priveşte contrariată.

Întins pe marginea patului cu un aer stingher, de călător lungit pe marginea banchetei dintr-un vagon de clasa a doua, de tren personal, neştiind ce să facă cu braţele, ca să încapă mai bine fetiţa de alături, care s-a apropiat tot mai mult de el, Daniel este luat prin surprindere de întrebare şi ridică privirea spre femeia care s-a oprit la un pas de pat. Sesizează că şi pe ea a lovit-o din plin întrebarea fetiţei, doar că reacţia ei este cu totul alta: zâmbeşte lui Daniel, în timp ce-şi saltă umerii într-un gest care vrea să-i spună un amuzat şi totodată un maliţios *descurcă-te!*

*
* *

– Încet, fără zgomot, te rog! – îşi întâmpină Diana prietena în pragul uşii de intrare în apartament. Lasă-ţi pantofii aici, să nu faci zgomot şi hai desculţă, pe vârfuri, să asculţi la uşă...

Din dormitor se aude întrebarea fetiţei:

– Tu ştii ce-i acela meşter făurar? E unul care are un foc mare şi face din fier păpuşi cu chip de om. Ştii? Greuceanu a muncit cu meşterul făurar până a făcut din fier o păpuşă care să-i semene...

– Doamne! – exclamă abia şoptit Magda şi-şi duce imediat palma la gură, să nu tulbure liniştea. Cum e posibil?!

– Hai în bucătărie – o ia Diana de braţ.

– Te rog, spune-mi în amănunt. La telefon n-am înţeles mare lucru. Jură că nu i-aţi dat ceva fetiţei! Ştiu eu... Vreun euforizant... Asta-i crema aceea? – scoate Magda din frigider borcanul şi înmoaie degetul, gustând de mai multe ori. Mda... Foarte gustoasă! Ştiu că

detectivul ţi-a adus informaţii bune despre acest tânăr... dar nu te-ai întins prea tare? E riscant să-l aduci în casă.

– Dar tu mi-ai zis să...

– Să-l iei la cămin, la Irina. Dar să-l inviţi la tine... Diana, – îşi prinde Magda prietena de braţ, cercetând-o cu privirea – şi ce-i cu ţinuta asta a ta?

– Ce are?!

– Prea elegantă. Puteai să-ţi iei un pulover şi-un pantalon de casă. Tu îl cauţi pe dracu'! – se înfurie Magda. Deşi nu se mai poartă fuste plisate anul ăsta, ai îmbrăcat-o pentru că ştii ce bine îţi stă. Bluza ta de Olanda, ciorapi Lycra... – face ea un gest de respingere. Eu l-am văzut pe tânărul acela: „nici nu ştii când ai nevoie de..." – imită grosier spusele lui Daniel pe terasa din parc.

– Magda, te-am chemat s-o auzi pe Irinuca noastră vorbind. Restul nu mai contează. Acum te-ai convins? E-acolo, în dormitor, îi spune povestea *Greuceanu* acestui tânăr. Ce tânăr?! E-un copil. „Da, doamnă; nu, doamnă" – gesticulează ea. Doar ţi-am povestit: când îl iau mai tare, abia ridică ochii, roşeşte într-atât, că mi-e teamă să nu facă infarct de emoţie.

– La telefon am înţeles altceva... Vreau să-mi spui totul, în amănunt. Mai ai *Napoleon*? – întreabă, dar nu mai aşteaptă răspunsul; deschide uşa unui dulap de bucătărie, înşfacă sticla şi-şi toarnă într-un pahar puţinul coniac rămas pe fund. Profesore, ai rămas fără – se adresează sticlei.

– Magda, rămâi tu fără carnet; poate faci şi puşcărie – se sperie Diana.

– Am venit cu taxiul, că la noi, la ora asta, e greu de scos maşina din parcare. Cum era gluma aceea cu amorul odată început?

– Maaagda?! – face Diana ochii mari. Ce-am spus eu, şi ce-ai înţeles tu... Iar eşti nesuferită cu obsesiile tale erotice. Acela a fost un citat dintr-un roman de unul, Vlădeanu, într-un anume context... O fi vreunul dintre ăştia tineri, dezinhibaţi, care-şi plimbă dezinhibarea în literatură ca „divele" goliciunea pe la televizor...

După o pauză de tăcere, în care Magda gustă cu plăcere de mai multe ori din coniac, Diana murmură, ca un regret la ceas de taină:

– Am început să nu mai putem să ne spunem nimic, nici un secret intim, fără...

– Pentru că m-am săturat să te mai suport. Pozezi mereu în femeia unui singur bărbat.

– Să-ţi fie ruşine, măgăriţo! – îi şopteşte cu oarecare drag. Ai ajuns să-ţi baţi joc de sentimentele mele.

– Statornice. Ai uitat să precizezi. *Je m'en fische!* Amândouă suntem două babe de-acum. Vrei, nu vrei, ăsta-i adevărul. Cum a zis golănaşul ăsta? – arată cu privirea în direcţia dormitorului. „Şi şase luni, foarte important. Băieţii vor să pară mai..." Şi noi, la 15-16 ani... Ehe!... Voiam să părem de 25... – amiteşte-ţi!

– Golănaş... Nu trebuia să-l insulţi, Magda – oftează Diana, privind în gol. Tu nu l-ai văzut cum a supus-o pe Irina doar pocnind din degete. Chiar şi eu rămăsesem... Dă-mi să gust şi eu – spune şi ia paharul din faţa prietenei. Mda, grozav! – apreciază şi bea din nou. Cu Mituş nu-mi permit. Adică... nu simt nevoia. Mă fascinează să-l văd pe el sorbind alene, între două fumuri de ţigară... Vezi, Magda, m-am bucurat că te-ai oferit să vii; simţeam că trebuie să spun cuiva, să-mi confirmi că nu visez, să-ţi spun cum... Nu înţeleg ce-a fost cu mine când mi-a zis pe nume, acolo, în dormitorul copiilor, la cămin, în faţa tuturor, mai ales a babelor care mă bârfesc. Doamne!, a avut aşa, o măreţie virilă... – în bunul sens al cuvântului: „Spune-mi, Diana, cum a fost la clinică astăzi?" – şopteşte cu privirea pierdută iar în gol. A sunat aşa straniu întrebarea lui; parcă eram de când lumea împreună... Şi ştii ce-i curios? Când el e-n formă, eu mă pierd imediat. Am, însă, momente când simt că-l domin. El mă domină când e pe terenul lui, când e vorba de Irina; se cunoaşte că la el în sat... Doamne, ce bine-mi prinde informarea colonelului! Am certitudinea că... Să-l vezi cum ştie s-o aducă pe Irina unde vrea el! Ţi-am povestit ce mi-a făcut cu banii? „Nu negociez soarta unui copil." M-am simţit mizerabil – i-am şi spus-o. Atunci a fost momentul când voiam din tot sufletul să-l pălmuiesc. Apropo: să nu uit să-ţi dau... Bătrânul operat... copiii lui au insistat să iau plicul. Le-am zis că la externare, dar... Am înţeles că şi ei sunt foarte bogaţi; fac export de cherestea. Nici nu ştiam ce-i înăuntru. Îi oferisem puştiului tot plicul; mi-nchipuiam că-i mult, dar chiar opt sute... Păcat că nu i-a primit – îi merită!

– Fii sinceră: ai plâns? Ai şi acum ochii roşii.

– Nu credeam că te poţi simţi aşa de bine după ce plângi. Oare ce-or fi făcând copiii mei? Pariez că Irina îi spune altă poveste! Stai să iau poşeta, să-ţi dau... Luni îi dau şi Adelinei, c-a fost mâna doua... şi asistentelor...

– Diana, – îi prinde Magda braţul – eu zic să păstrezi banii. Uite, – îi ia mâna şi i-o strânge – de Paşte mi-i dai pe toţi. Ba nu! Numai o sută.

– Ai pus pariu!... Pe ce?

– Îţi spun alt' dată. Nu insista. Am şi eu, oaia neagră din aprecierile tale extra medicale, o previziune...

– Magda, mă-nspăimânţi. Ce vrei să spui?!

– Nimic.

– Te rog! Simt că... Şi să ştii că n-ai fost niciodată oaia neagră. Eşti sora mea! N-am pe nimeni altcineva...

– Ai pe... – arată Magda spre dormitor râzând. Mă refeream la Irina, soro – se supără, când o vede că reacţionează neplăcut. Restul nu mai contează. Deşi tare mă tem că tocmai restul...

– Te-ai îmbătat! – i-o taie Diana.

– O fi. Vorbim de Paşte. Hai să-mi pup finuţa şi, delicat, ori mai direct, să-i spun puştiului că-i timpul să ne culcăm. Vrei să ţi-l las aici?

– Magda, te dau afară! Parcă tu ai spus mai devreme că suntem două babe...

– Da? Ia uită-te acolo! – o întoarce cu faţa spre oglindă. Spune-mi, ce vezi? Crezi că am fost sau vom fi vreodată mai frumoase, mai feminine ca acum? Şi pentru cine, scumpa mea soră?! Ce bărbat tânăr, frumos, manierat, nu neapărat şi cult, că nici noi nu sclipim... Ia zi-mi, de când n-ai mai fost la un teatru? Cărţi, oricum, nu mai citim, decât de medicină.

– Magda, zău că te-ai îmbătat!

– De fericire. Acolo e finuţa mea, care spune o poveste. Nu importă cui! Putea s-o spună şi unui boschetar – important e că vorbeşte. *M'en fische!*[1] de colegii noştri medici, care ne-au speriat că Irina glisează spre autism!... Irina spune povestea *Greuceanu*... Vezi florile? – întinde Magda mâna spre cele câteva vaze risipite prin colţuri, pline cu buchete de diferite culori, aduse de Diana de la clinică. Nu ţi le-a adus nici un bărbat tânăr, frumos, manierat etc... etc... Doar oameni care ne mulţumesc pentru că eu i-am adormit, ca tu să-i tai, apoi eu i-am trezit. Eu nici măcar nu mai duc vreun buchet acasă. Tu, cred că le aduci Irinei. Eu – cui?! Or fi actele noastre de naştere babe, dar noi – priveşte! – o obligă pe Diana să rămână în faţa oglinzii de pe hol, să se poată

[1] Mi se rupe! (fr.)

privi. Şi pentru cine?! – se aude din nou întrebarea, pusă mai apăsat, cu o durere profundă.

– Vrei să-ţi repet cine-s partenerii noştri?

– Vrei să te întreb când te-a ţinut partenerul trează toată noaptea, sau măcar până la miezul nopţii? Apoi, adormind cu tâmpla pe umărul lui, să simţi că zbori?...

– Te-ai îmbătat, Magda. Fugi acasă. Ba... stai, te rog, cu mine. Promit să te las să desfunzi celălalt *Napoleon*. Mi-e teamă să rămân singură cu... – arată spre dormitorul Irinei. Rămâi? Tot *Napoleon* veritabil...

– O-o! Tentant. Dar vine el să mă ia; mi-a spus că va fi jos, cu maşina, la nouă şi jumătate, când se termină biroul executiv; câţiva insistă să-i retragă sprijinul ministrului de finanţe... Hai să te scap de golănaşul ăsta, să-l trimit acasă. „Nici nu ştii când ai nevoie de chirurg şi de anestezist" – voinic cum este, probabil se bate săptămânal cu alţii ca el; n-ai văzut cum îl curtau alea trei fete? Mai ales blonda aceea zâmbăreaţă...

– Mi-a spus că-i nepoata lui, studentă... – şopteşte Diana.

– O, da! Toate astea-s studente acum; şi, mai ales, nepoate! – pufneşte Magda nervoasă, oprindu-se cu mâna pe clanţa uşii.

Din dormitorul fetiţei nu se mai aude nici un zgomot. Cele două doamne pe privesc mirate.

– Intru eu – face Magda un semn de liniştire prietenei.

Deschide uşa încet. Înăuntru, la lumina slabă a becului din vârful nasului unui ursuleţ de pluş aşezat pe noptieră, se vede patul mare, luxos, cu lenjeria albă, peste care dorm un bărbat îmbrăcat şi un copil într-o pijama din frotir roz, cu imagini din filmul *Cartea Junglei*. Magdei nu-i vine a crede; s-a oprit după numai un pas şi priveşte surprinsă. Bărbatul stă întins pe marginea patului, cu braţul drept peste ochi şi cu stângul în lateral, pe sub umerii fetiţei, care şi-a întins braţul stâng peste pieptul puloverului alb, gata să-şi încleşteze degeţelele în moliciune lânii. Obrazul drept şi l-a culcat pe pieptul tânărului iar genunchiul ei stâng s-a îndoit peste genunchiul stâng al bărbatului. În încăpere domneşte un miros ciudat, care o face pe Magda să inspire de câteva ori, în timp ce, cu paşi mici, ca de gheişă, ajunge până lângă pat.

– Nana... – ridică fetiţa obrazul de pe pieptul lui Daniel şi-şi duce degeţelul la buze. Ssst! Doarme – şopteşte ea.

Magda se lipeşte de pat şi se apleacă, să-i poată săruta fruntea Irinei. Fetiţa mişcă nervoasă degeţelul în dreptul buzelor, implorând

linişte. Magda ar vrea să se retragă, dar nu mai poate – a încremenit aşa. În faţa ei, pe albul imaculat al pernei, vede capul unui tânăr care stă cu braţul drept peste ochi; privirea femeii a rămas pe palma lată a bărbatului cu degetele îndoite foarte puţin. Se apleacă mai mult, până îşi atinge fruntea de podul palmei – se simte zgâriată de bătături. Închide ochii şi inspiră iarăşi, încet, cu reală plăcere. Se teme să nu se prăbuşească peste tânărul adormit; „Doamne, dă-mi putere!" – se roagă clătinând capul. Cu greu, reuşeşte să deschidă ochii. Fetiţa şi-a culcat din nou obrazul pe pieptul acoperit de puloverul din lână şi pare să fi adormit. Rămasă lângă pat, Magda simte cum pe lângă obrazul său adie respiraţia regulată a tânărului adormit. Ea continuă să inspire, închizând ochii, beată de plăcere, apoi se apleacă şi, prelungind la nesfârşit momentul, întredeschide buzele şi-şi lipeşte gura de a tânărului. Undeva, din uşă, se aude şoapta Dianei – un „Magda!..." rostit cu disperare. Fără s-o bage în seamă, lăsând impresia că-i singură, Magda se ridică încet, ca o părere de rău, se retrage tiptil şi trece cu capul aplecat pe lângă prietena sa, oprindu-se în bucătărie.

– Magda, ce-i cu tine?! E-un copil! – flutură braţul Dianei în direcţia dormitorului.

– Putea fi copilul meu... – răspunde ea sec şi, enervată brusc, începe să caute prin dulapuri, trântind uşile cu zgomot.

Găseşte *Napoleon*-ul ambalat în cutia lui originală, rupe cartonul, scoate sticla, o desfundă fără să-i pese de prezenţa iritată a Dianei şi-şi toarnă.

– Toarnă-ţi şi tu... – spune trântind sticla pe masă, între ele, şi se aşează pe scaunul de lângă fereastră, sprijinindu-şi fruntea în palma stângă. Ai simţit mirosul din încăpere? – întreabă prompt, fixându-şi prietena cu privirea.

– Doamne, Magda! Suntem medici; la urgenţă, avem zilnic oameni... Copilul ăsta vine de pe drum; a dus acasă, în sat, 20 de tone de lucernă – sigur că-i transpirat; e plecat de trei zile.

– De ce poponarii ăştia, care fac parfumuri, nu scot unul care să miroase aşa?... – priveşte Magda lung pe fereastră. A bărbat transpirat! – precizează ea, sorbind apoi cu sete din pahar. Şi palmele... I le-ai văzut? De ce taci?

– Magda, mai încet. Ce au palmele lui?

– Bătături. Unele vechi, uscate; altele noi, nişte băşici mari, gata să se spargă. Să te îngrijeşti de palmele lui când se trezeşte...

– Magda, ce-i cu tine, draga mea?! Te rog, lasă paharul...

– Cât zici că are? 22?

– Şi şase luni, ţi-am mai spus. E născut de Bunavestire. Asta cred că-i la sfârşitul lui martie...

– O, Doamne! Şi să nu-mi spui că-i în anul trei!

– Aşa am fost informată... Magda... Stăteam la spatele tău, ţi-am urmărit fiecare gest... Dacă n-aş fi fost acolo, mi-aş putea închipui orice... Zău, ce s-a întâmplat cu tine în dormitor?

– Dă-mi să mai gust... La naiba cu arhitectul meu! Domnul senator Mugurel Zavate! – gesticulează ea, parcă l-ar prezenta la scenă deschisă. Trebuie să-l mai aştept jumătate de oră... Să-i spui lui Mituş că are gusturi fine – savurează ea înghiţitura sorbită din paharul dus la gura ei de Diana, care i-l luase din faţă. Femei fine, studentele cele mai frumoase şi mai blonde, băuturi pe măsură... Ce ştii tu, Diana!... Douăzeci şi doi de ani şi şase luni... Născut de Bunavestire, 25 martie, dezlegare la peşte; al meu a trimis tone şi tone de peşte la mănăstiri; are nevoie de călugări în campanie... Mai vrea măcar un mandat, „să-mi fac plinul", zice. Cred că mama lui, mama acestui copil – arată spre dormitorul Irinei –, l-a conceput într-o lună de vară, prin iunie, când sunt flori multe... Iunie! Ce lună!... Îmi vine să mor în fiecare an în iunie. Putea fi al meu, dar n-a fost să fie... – spune, privind în gol. Tu erai studentă deja, îmi scriseseşi că înveţi pe rupte la Anatomie; Anatomia din anul întâi, „fără de care nu eşti medic", mă terorizai în scrisori. Eu, tot Anatomia, aceea de liceu, să intru la facultate... Într-o zi, a venit la noi un tânăr după apă. Lucra pe şantierul blocului care se construia lângă căminul nostru. Era student. Anul trei. Zicea că se angajase să aibă bani de-un film, de-un teatru, de-o bere, că părinţii lui nu luau mai nimic de la colectiv. Începusem să-i duc eu apă. Munca pe şantier se termina la şase seara; cei mai mulţi făceau naveta în satele din jur. El dormea într-o baracă. Ţii minte că-n fundul grădinii căminului nostru era lunca râului? Găsiserăm un loc retras... Dacă muream atunci, nu mi-ar fi părut rău; trăisem tot ceea ce-i mai frumos şi mai plăcut în viaţă. Într-o zi n-a mai venit la întâlnire – fusese un accident pe şantier. Salvarea îi dusese pe câţiva la o clinică. Nu ştiu la care; mi-a fost teamă să întreb. Ce vrei, abia împlinisem 17 ani... Îl aşteptam să revină... Într-o zi mi s-a făcut rău. După plecarea ta la facultate, rămăsesem eu favorita şi ajutorul de nădejde al doamnei doctor Irina Mestecăneanu; o ţii minte; venea la noi la dispensar de trei ori pe săptămână, sau când era vreo urgenţă. M-a consultat. Nu m-a mai lăsat să ies din cabinet. „Stai cu mine, să m-ajuţi. Am de dus acasă o sacoşă grea." Lua resturi de la masa

de prânz pentru cei doi câini ai săi. Acasă, m-a chemat soţul ei în dormitor. Îl ştii, Dumnezeu să-l odihnească! Un bătrân blajin. Era ginecolog. M-a consultat şi el. Peste două zile doamna Irina intra de gardă la interne; îşi punea garda odată cu soţul său. Eu eram deja internată cu diagnostic de enterocolită; mă săturasem de mâncat orez fiert. La miezul nopţii m-am furişat la el în cabinet şi m-a chiuretat. Cred că l-am auzit şoptind asistentei: băiat. Pe la ora 3, am auzit voci; venise Procuratura şi Miliţia. Am trecut pe lângă închisoare... Imediat după Revoluţie, când tu erai în Franţa, i-am vizitat; doamna Irina mi-a spus că scosese din buzunar două mii de lei; una, asistentei care ţinea instrumentarul; era soţia şefului Poliţiei Judiciare; şi una, procurorului, să nu mai răscolească spitalul, că cineva turnase. Asta-i. Acum ştii cel mai mare secret al meu. Nu l-aş fi scos la lumină dacă nu m-ar fi îmbătat mirosul de transpiraţie. De 23 de ani caut să-mi amintesc a ce mirosea Pavel, Dumnezeu să-l odihnească şi pe el!, că nu mă mai săturam să dorm cu obrazul pe pieptul său. Nu-s trează, dar nici destul de beată, că ţi-aş cere s-o iei pe Irina în patul tău, să mă întind eu în locul ei, să dorm o oră măcar cu obrazul pe pieptul acestui tânăr, să mă îmbăt din nou – atât, ţi-o jur! Restul, are grijă să-mi dea domnul arhitect, care, dacă i-aş cere, mi-ar cumpăra şi flori, dar mă tem să nu mă întrebe la ce-mi trebuie. Auzi? – face un gest către poşetă, de unde răzbate un sunet slab. E jos, mi-a dat un bip. A venit mai repede; înseamnă că nu-l mai schimbă pe ministrul de finanţe; sigur l-au convins să fie de acord cu semnarea unor facilităţi celor care au afaceri; al meu vrea să fie scutit de taxe vamale la un transport mare de hârtie de ziar din Rusia şi grâu din Ucraina; vagoanele stau deja în Vama Siret, aşteaptă Hotărârea de Guvern. Te sărut, Diana! Vino şi încuie uşa în urma mea. Lasă-i să doarmă – arată cu privirea spre dormitorul fetiţei. Acolo, sunt doi copii; copiii noştri... băiatul meu şi fetiţa ta... amândoi făcuţi din flori... ca şi noi... doar că ei au mame... Lasă-i să doarmă...

*
* *

Reuşeşte cu greu să deschidă ochii. Trage încet braţul stâng de sub umerii fetiţei, care oftează şi se întoarce cu spatele spre el, făcându-se covrig. Daniel ridică încet plapuma căzută la marginea patului spre perete şi înveleşte cu grijă trupul firav al fetiţei, o sărută apăsat şi umed pe ceafă, observând-o cum se destinde ca un arc,

abandonându-se unui somn adânc, odihnitor. Bucuros de somnul liniştit al fetiţei, întinde braţul stâng spre becul din nasul ursuleţului de pluş, să-şi poată vedea ceasul vechi, rusesc, adus de bădia Ion din Chişinău: două şi zece minute. Coboară pe nesimţite din pat şi iese tiptil din cameră, închizând uşa cu grijă, să nu facă zgomot. Pe hol, lumina e aprinsă. Biroul e în întuneric – se vede prin uşa rămasă deschisă. În bucătărie este lumină, dar nu-i nimeni. Deschide uşa celeilalte camere. La lumina lămpii de pe noptieră, o vede pe Diana întinsă pe pat, învelită până sub bărbie cu plapuma cu cearşaf alb, cu flori mari şi roşii ca de mac, risipite ici şi colo. Perna este la fel: o floare mare, roşie, iese de sub urechea dreaptă a Dianei; camera întreagă pare un imens câmp alb, presărat cu flori mari, sângerii. Buclele părului Dianei stau răvăşite iar obrazul ei alb n-are vreo expresie – doarme profund, respirând încet şi ritmic. „Cum s-o trezesc?!" Se lasă pe călcâie – „pare mai frumoasă de aproape!" Ar sta până la ziuă doar s-o privească. Ochii lui observă sclipind ceva sub colţul pernei, lângă umărul drept al femeii. Prinde cu grijă, doar cu două degete, mânerul bisturiului şi-l trage de sub pernă, punându-l pe noptieră, lângă soclul de jad al lămpii. Nu ştie cum să procedeze. Minutele trec, răsplătindu-i durerea genunchilor îndoiţi cu imaginea ca de basm a obrazului femeii adormite cu o floare mare de mac roşu la ureche. I-ar mângâia obrazul cu palma, dar ştie că palma lui este plină de bătături. Întinde totuşi arătătorul şi-i atinge uşor bărbia. Nici o reacţie.

– Doamna Diana... – şopteşte şi-şi plimbă din nou vârful degetului pe bărbia ei.

Femeia tresare şi deschide ochii. Îl priveşte o secundă cu ochii obosiţi, abia întredeschişi, dar imediat îi face mari, tresărind înspăimântată. Zvâcneşte, scoate braţul stâng de sub cearşaf şi se întoarce spre dreapta, băgând cu precizie palma sub colţul pernei.

– L-am pus pe noptieră – arată Daniel cu privirea în direcţia bisturiului. Să nu vă accidentaţi – spune, ridicându-se în picioare. Mă iertaţi că v-am trezit, dar plec la cămin; vă rog să încuiaţi uşa în urma mea – şi se depărtează de pat, rămânând în pragul camerei. Vă rog să mă iertaţi c-am adormit, dar eram obosit... Irina povestea atât de frumos... Nu v-aş fi trezit, dar trebuie să plec...

– Da... Sigur, sigur! – se dezmeticeşte Diana, care rămăsese cu privirea fixată pe Daniel; face un gest scurt, aruncând colţul plapumei într-o parte, dezvelindu-se.

E îmbrăcată într-o pijama dintr-o ţesătură ca o catifea, de culoare vernil, cu flori mici, ca de in, iar pe deasupra şi-a luat halatul de interior, matlasat, anume pentru vremea rece, încins cu cordonul înnodat dublu în faţă. Coboară mai întâi la marginea patului ambele picioare odată, alăturate, în timp ce trupul, sprijinit în braţul stâng, se ridică în capul oaselor. Daniel sesizează grimasa de durere făcută de Diana când se ridică în picioare.

– Da, încui eu în urma ta... – o aude şoptind la spatele său. Cât o fi ceasul? – întreabă, dar imediat constată: Trecut de două. Cum te duci?, că tramvaiele...

– Nici o problemă, doamnă. Pe jos, în jumătate de oră...

– Cum pe jos?! La o oră aşa târzie?! Stai să-ţi dau nişte bani, să ai de taxi...

– Am... – spune Daniel, căutând cu privirea în colţul de după uşa de la intrare, unde îşi lăsase pantofii şi haina.

– Ai... – se aude vocea supărată a Dianei. Câţiva lei. Unde mi-oi fi lăsat poşeta? – se întreabă, dar imediat privirea ei îl măsoară pe tânărul care o priveşte surprins; „la naiba!, m-am dat de gol că l-am căutat prin buzunare".

– Banii îi ţin tot timpul la mine, niciodată împreună cu actele – precizează Daniel, lovind cu palma buzunarul stâng al pantalonului.

– Haina-i pe umeraş – se precipită Diana să-i arate. Am periat-o puţin... şi... – ar vrea ea să arate spre pantofii curăţaţi şi daţi cu cremă, aşezaţi ordonat în rând cu celelalte încălţări.

– Doamnă... – vede femeia gestul de om încurcat şi ia aminte la obrazul tânărului devenit roşu de emoţie.

– Ştii ceva? – devine Diana fermă, ca o mamă ce-şi ia copilul la rost. Ce-i cu noi, parcă suntem beţi. Nu te duci nicăieri!

– Doamnă... dar vreau s-ajung la cămin, să fac un duş... să...

– Apă este şi-aici! Nu pleci nicăieri la două noaptea! Să mai am şi grija ta...

– Îmi împrumutaţi bisturiul – nu se poate Daniel abţine, făcând-o pe doamna care se agită în mijlocul holului să se oprească brusc, măsurându-l clipe în şir cu privirea.

– Când ai fost tras de ureche ultima oară? Eşti prea mare ca să-ţi spun că-ţi rup fundul, c-ai merita... – îi şopteşte ea zâmbind. Hai, treci în camera mea! – întinde braţul într-un gest ferm, nu lipsit de o oarecare dojană maternă, întorcându-se înaintea lui în camera din care a ieşit. Dorm eu cu fetiţa; tu, aici! – arată cu un gest hotărât patul. Dacă vrei să

faci duş, să te simţi confortabil, baia o ştii. Ia prosopul ăsta de baie – scoate Diana un prosop mare din şifonier. Ia şi bluza asta a mea; o să-ţi vină; o am de când eram gravidă. Să-ţi dau şi nişte pantaloni de pijama... Ia-i pe-ăştia... Sunt curaţi. Or să-ţi vină, nu-mi fac griji. „Fundul unei doamne e-ntotdeauna mai mare ca al unui tânăr..." – spune sec, fără nici o urmă de ironie. Dacă ţi-e foame sau sete, găseşti tot ce vrei în bucătărie. Eu m-am culcat. Somn uşor! – face un semn de rămas bun.

– Vă mulţumesc! Asemenea... – răspunde Daniel, dar numai după două secunde, când Diana a ajuns deja la uşă, o strigă în şoaptă, dar pe un ton grav: Doamnă...

– Da – se întoarce Diana, privindu-l întrebătoare.

– Aţi uitat... – arată privirea tânărului spre bisturiul de pe noptieră.

Ochii Dianei îl măsoară clipe în şir. Femeia vede cum obrajii tânărului iau foc tot mai mult – i se face milă. Ia bisturiul şi iese în hol, urmată de tânărul, care duce pe braţul stâng lenjeria primită.

– Gata, copile! Somn uşor! Bisturiul îl duc la locul lui în birou; îl am pentru ascuţit creioanele. Toate lucrările mi le scriu cu creionul – zice în timp ce aruncă din prag bisturiul pe birou, lângă calculator.

– Şi eu care mi-am închipuit că-l ţineţi la îndemână să operaţi şi prin somn, cum fac poeţii, care au mereu la îndemână creion şi hârtie.

– Ascultă! – se apropie Diana de el, atentă la obrazul tânărului, care ia foc din nou. Copile! – întinde cu autoritate arătătorul spre el; „nici chiar aşa; să nu-l sperii" şi sfârşeşte prin a-i surâde: Să-mi aminteşti mâine dimineaţă să te trag de urechi.

– Da, doamnă – răspunde tânărul pe acelaşi ton jos, ca în discuţiile purtate în maşină, doar că acum ţinuta lui exprimă oarecare fermitate, ca a unui elev premiant, ce se uită cu seninătate în ochii profesorului, pentru că a învăţat bine lecţia; adaugă cu glas calm, sigur pe ceea ce spune: O merit. Am înţeles că am fost un copil obraznic.

– N-am spus niciodată aşa ceva – intră Diana cu dezinvoltură în joc, amuzată de aerul timid al tânărului care pierde teren văzând cu ochii ori de câte ori îl priveşte fix. Copil am spus; asta eşti pentru mine: un copil – precizează ea. Obraznic? Nu! – îşi răspunde pe un ton grav. Ţi s-a părut oare c-aş fi gândit aşa ceva?

– Mama are o vorbă: pe copiii prea obraznici e bine să-i cerţi ziua, dar să nu uiţi să-i săruţi noaptea, când dorm.

Diana îl priveşte lung, total descumpănită:

– Îmi scapă ceva...

– Mă gândeam să vă rog s-o sărutaţi pe Irina când doarme; îi va fi somnul mai uşor. Somn uşor, doamnă! – îl vede Diana cum se înclină respectuos în faţa ei, „un tânăr timid, cu ochii obosiţi de nesomn”, continuând să ţină în braţe bluza medicală a ei, de pe vremea când era gravidă, un pantalon de la pijamaua de mătase, cu care umblă vara prin casă şi prosopul cel mare, abia scos din ambalajul de celofan; le ţine ca pe nişte obiecte de preţ. Mă duc să fac duş – arată privirea tânărului către uşa băii. Numai de n-aş adormi sub duş – spune, înăbuşindu-şi un căscat cu obrazul îndesat în lenjeria de pe braţul său.

– Celălalt copil din casa asta a rezolvat problema foarte simplu: „fac baie mâine seară”. Te rog! – se întinde palma Dianei în direcţia camerei din care tocmai au ieşit. Nu-i obligatoriu să faci duş.

– Am glumit, doamnă – se scuză Daniel. Somn uşor! – repetă respectuos, vrând să intre în baie, dar se întoarce, rămânând cu mâna pe mânerul uşii: Apropo de somn: mâine dimineaţă, să-mi amintiţi şi dumneavoastră s-o învăţ pe Irina să vă sărute prin somn.

– Ia te uită! Am fost şi eu obraznică?

– E bine să aveţi somnul mai uşor. Glumesc... Noapte bună, doamnă!

– Noapte bună, Daniel! – simte Diana că trebuie să-i răspundă imediat, pe un ton cald.

S-a gândit o clipă să spună *copile*, dar a renunţat de teamă să nu-l provoace la alt schimb de replici. Are sufletul uşor, parcă pluteşte prin camera în care doarme Irina. Îşi dezbracă halatul, lăsându-l jos lângă pat, peste papucii de casă; „n-am mai făcut-o vreodată; ce-i cu mine?!; ei, şi?!”, ridică plapuma şi se întinde lângă fetiţă, cuprinzând-o cu braţul drept. Întinde gâtul puţin şi o sărută apăsat şi umed pe obraz. „Mama”, i se pare că o aude pe fetiţă şoptind în timp ce oftează şi se întinde, lipindu-şi mai mult trupuşorul firav de trupul ei. „De unde ştie copilul ăsta că n-o sărut pe Irina prin somn?!” Aude liniştea nopţii spartă de zgomotul apei calde ieşind cu putere prin găurile duşului. „Trebuia să-l fi sfătuit să facă baie în cadă; să-i fi arătat cum să dea drumul hidromasajului”, apoi râde încet: „Poate adormea în cadă...” Devine gravă; „aş fi stat trează până l-aş fi auzit ieşind din baie” – îşi zice când aude uşa băii, apoi zgomotul şaltărului, semn că Daniel a plecat spre culcare. „Şi dacă, furat de plăcerea hidromasajului, ar fi adormit în cadă?! Oare aş fi avut curaj să intru şi să-l trezesc, să plece la culcare?” Ar vrea să se foiască sub plapumă, cum îi place când doarme singură, sau... „iar te necăjeşte vreun drăcuşor?”, o întreabă Mituş când dorm

împreună, şi nu se îndură, să n-o trezească pe Irina. Îşi lipeşte gura de ceafa fetiţei, savurând plăcerea sărutului. „Ce-i cu mine?! Nu-i a bună...”, se înspăimântă, făcând ochii mari spre uşa camerei. „Parcă avea cheie; pe unde oi fi pus-o?” Vrea să se ridice din pat, să caute cheia şi să încuie uşa pe dinăuntru, dar i se face ruşine. „Putea să mă agreseze când eram singură şi dormeam aşa profund, c-a trebuit să mă atingă ca să mă trezesc...” Tot mai clar, aude un zgomot pe sală, dar nu-i pasă. „Golănaş”, îi răsună în amintire glasul Magdei. „Apoi l-a sărutat prin somn... Ca pe copiii obraznici...”, râde încet, făcând să se cutremure patul. De pe sală se aude scârţâitul uşii dormitorului, apoi întrerupătorul luminii. „O fi fost în bucătărie să bea apă... Ce-a vrut să spună cu sărutatul prin somn? Şi de ce s-o înveţe pe Irina să mă sărute când dorm?! Las’ că-i arăt eu mâine!”, ameninţă şi, strângându-şi fetiţa în braţe, simte cum lunecă într-un somn adânc.

*
* *

– Irina! – tresare Diana, ridicându-se în capul oaselor.

Lângă ea, patul e gol. Sare în picioare, nimereşte cu greu papucii ascunşi sub halatul căzut lângă pat şi iese pe hol. Haina şi pantofii murdari din colţul de după uşă au dispărut. Ameţeşte. „Doamne, dă-mi putere să ajung la telefon!” Ştie că telefonul din dormitorul său este tot timpul în priză. Pune mâna pe clanţa uşii dar, cu coada ochiului, zăreşte o haină străină în cuier, care face notă discordantă cu frumuseţea pardesiului său. „Am uitat că i-am periat-o şi...”, îşi surâde, „şi dac-a plecat fără haina aceea murdară?! Desculţ – în nici un caz!” – zâmbeşte când vede pantofii frumos lustruiţi aseară. Deschide uşa. Pe patul lat, ca un câmp imens de alb, presărat cu câţiva maci roşii, vede umerii de atlet ai unui bărbat, strânşi în bluza vernil, fără guler şi cu mânecă scurtă. Braţul drept al bărbatului a ieşit de sub plapumă şi stă arcuit peste trupul Irinei. Fetiţa s-a ghemuit în aşa fel, că fundul ei a ajuns lângă obrazul lui Daniel. Plapuma e trasă anapoda, s-o poată acoperi cât mai bine pe Irina, iar braţul arcuit pare să ţină copilul învelit până la gât. De sub colţul dinspre margine al pernei, Diana vede ieşind un obiect diform, care scânteiază la lumina becului de pe hol. Face doi paşi până lângă pat şi se apleacă să ia obiectul de sub colţul pernei. Când sesizează obrazul tânărului întors prompt către ea, simte deja încheietura mâinii prinsă. Braţul celălalt al tânărului trece cu repeziciune prin faţa ochilor ei şi-şi

opreşte cu precizie palma pe luciul obiectului de sub colţul pernei. N-are timp să mai reacţioneze în vreun fel că vede ieşind de sub pernă un trandafir, cu lujerul ambalat în staniol, dus o clipă spre pieptul ei cu gestul scurt, al unui luptător căzut, care loveşte cu pumnalul de jos în sus, apoi floarea ia poziţia maiestuoasă, uşor aplecată, cu care este oferită de obicei:

– Am înţeles că-n casa asta e bine să fii pregătit să te aperi – aude Diana vorbele tânărului, dar nu-l mai vede; pentru o clipă, ochii i s-au împăienjenit; „Doamne, numai de nu m-aş prăbuşi!"

Din pat, fără să facă vreun gest în plus, tânărul şopteşte:

– Sărut mâinile! Bună dimineaţa!...

– Nu... Nu ştiam unde-i fetiţa... – bâiguie Diana, fără să înţeleagă ce-i cu floarea aplecată puţin spre pieptul său.

– M-am trezit cu ea lângă pat, întrebându-mă unde-i nana ei... Era prea somnoroasă şi... – întoarce Daniel obrazul spre fetiţă, frecându-şi uşor vârful nasului de spatele ei.

– Mulţumesc! – pare Diana că s-a dezmeticit şi ia floarea oferită de Daniel.

Brusc îşi recapătă stăpânirea de sine şi se aşează pe marginea patului cu dezinvoltura cu care o face în saloanele clinicii. Balansează un timp trandafirul, din ce în ce mai tare, până îl loveşte pe Daniel în deschizătura de la piept a bluzei fără guler:

– Ascultă, copile: garniţa dintre apărare şi agresiune este foarte fragilă.

Observându-l cum roşeşte, i se face milă; „doar milă!", se asigură ea, atentă la obrazul proaspăt bărbierit, roşu tot, cu ochii negri clipind speriaţi şi buzele îngheţate cu urma unui surâs vechi pe ele.

– Ai febră? – se trezeşte Diana că-şi lipeşte palma liberă de obrazul tânărului.

Când întârzie mai mult, parcă să simtă fineţea locului bărbierit, Daniel şopteşte cu timiditate:

– Am văzut câteva aparate de ras de unică folosinţă într-o pungă... Mi-am permis să... Chiar că arătam ca un... De trei zile nebărbierit...

– Poate nu te mai recunoaşte... – arată privirea Dianei spre fetiţa care se întinde alene.

– Tăticul meu... – se alintă aceasta, răsturnându-se peste braţul stâng al lui Daniel, să-l poată săruta pe obraz. Dar... – se aude vocea ei dezamăgită – nu mai înţepi – îşi trece ea palma peste obrazul bărbierit.

Da'-mi place! – se bucură, săltându-se într-un cot. Miroşi a săpunul meu preferat, care face multe spume – adaugă mândră şi-şi culcă obrazul pe pieptul tânărului. Ce-i asta? – sare ea în sus, privind speriată. De ce te-ai îmbrăcat aşa urât?

Privindu-se un timp nedumeriţi, Diana şi Daniel nu se mai pot abţine şi izbucnesc în râs.

– Licurici, – o trage Daniel spre el, s-o poată săruta pe frunte – nu puteam dormi cu hăinuţa mea, că-mi era prea cald.

– Nu-mi place să fii doctor – se alintă fetiţa, îndesându-şi din nou obrazul în golul dintre braţul şi pieptul lui Daniel.

– Ştiu, Licurici. Doctorii fac injecţii. Dar mămica ta nu face injecţii. Eu, nici atât, scumpo.

– Vreau pipi! – vine replica Irinei scurt, ca un ordin, şi se ridică în genunchi. Mă duci?

– Sigur, scumpo – răspunde Daniel şi coboară la marginea patului; ezită o clipă, dar când o vede pe Diana retrăgându-se către uşă, preocupată să inspire parfumul trandafirului, prinde şi el curaj, să se poată ridica în picioare, îmbrăcat aşa, desculţ, cu pantalonii de mătase de la pijamaua de vară a Dianei şi cu bluza vernil, din acelea fără guler, tot mai frecvente prin spitalele din România.

– Mămica ţi-a dat şi pantalonii ei – se bucură Irina, tăvălindu-se pe patul lat.

Daniel o înşfacă, rotind-o prin aer până o aduce în faţa sa:

– Ziceai că vrei la baie, alintătură – şi o aşează din nou călare după gâtul său.

Imită pocniturile potcoavelor unui cal pe caldarâm şi porneşte în pas domol spre uşă. La trecerea peste pag, se lasă pe călcâie, dar nu mai apucă să facă pasul următor, că se aude un pîrrrt! sonor. Atentă la jocul celor doi, cu obrazul invadat de zâmbet, Diana înţepeneşte, neştiind cum să reacţioneze. Fetiţa şi-a încleştat degeţelele în părul lui Daniel, care, stând nemişcat încă o clipă-două, numai bine să se audă un alt pîrrrt!, dar mai scurt, ca un final, pufneşte într-un surâs ironic:

– Şi se mai spune că doamnele au fundul mai mare ca bărbaţii...

Tânărul cade în fund, lasă bustul să-i balanseze în spate, să-şi poată dezdoi genunchii, apoi se redresează şi, cu o mişcare sigură, aduce trupul fetiţei pe braţele sale:

– Fugi singură în baie, că lui tăticul ăsta al tău gras şi cu fundul mare, ca al ursului Baloo, i s-au crăpat pantalonii la spate.

Fetiţa se uită la mămica ei, care râde pe înfundate, încercând zadarnic să se abţină şi, sărind din braţele lui Daniel, fuge şi îmbrăţişează coapsa dreaptă a mamei, sărutând-o:

– Mămico, nu-i aşa că nu-l certi?

– Poate el pe mine, că i-am dat nişte pantaloni prea strâmţi... Doamne, copile, – se întinde mâna ei spre Daniel – şi bluza s-a crăpat la umeri... Cred c-ai dormit tare rău aşa încorsetat. Dă-mi mâna, să te ajut să te ridici.

– Nu, doamnă, mulţumesc! Lăsaţi-mă singur o clipă, vă rog, să mă ridic şi să-mi îmbrac hainele mele. În casa asta nu-i nimic pe măsura mea. Ba da! – se corectează imediat, când observă privirea Dianei fixându-l o clipă. Dragostea unei fetiţe – întinde el mâinile, s-o poată aduce pe Irina aproape, să-i sărute apăsat şi umed fruntea.

– O să-i crească două cornițe... – vrea Diana să întreţină aerul de glumă.

– Nu-i cresc, doamnă, că ea e un pui de gazelă fără cornițe. Nu-i aşa, Licurici? – o ţine Daniel de umeri, aplecând-o spre el, să-şi poată atinge fruntea de a fetiţei. Uite-aşa se bat iezii şi le cresc cornițe – îşi loveşte de câteva ori, uşor, fruntea de fruntea Irinei.

– Mai *vleau*! – îl roagă fetiţa peltic.

– Nu, că-ţi cresc cornițe – face Daniel pe seriosul. Uite ce-am păţit de la cornițele unui ied – îşi plimbă el vârful arătătorului drept peste o cicatrice de sub maxilar. Eram aşa, ca tine, ba poate mai mare cu vreo doi ani; păşteam turma de miei şi de iezi. Era un ied mai jucăuş, pe care îl provocam mereu; stăteam în patru labe în faţa lui şi-l învăţam să dea cu capul. Peste vreo doi ani, eram la stână; stăteam în genunchi, să-mi caut prin iarbă briceagul. Ţapul, că iedul crescuse şi ajunsese ţap, s-a repezit la mine şi n-am mai avut timp să mă feresc. Vârful cornului m-a atins aici.

– Ia să văd – se lasă Diana într-un genunchi, să privească de aproape.

– N-am tratat cum trebuie, s-a infectat... am coborât în sat, la mama... mi-a pus o legătură cu... nu ştiu ce... S-a vindecat.

– Şi nu te supără? – apasă Diana vârful degetelor pe cicatrice şi în jurul ei.

– Uneori, la bărbierit. Sunt atent întotdeauna.

– Se rezolvă. Când vrei, vii la clinică, stai internat o zi-două, apoi vii la pansat... Cred că se poate cu anestezie locală.

– Asta face nana, – intervine fetiţa bucuroasă – vorbesc eu cu ea, să nu te doară. Pe mine nu mă doare când îmi face injecţii nana.

– Scumpo! – o strânge Daniel la piept, sărutând-o apăsat pe frunte. Mulţumesc, doamnă! – se adresează Dianei, care s-a ridicat deja în picioare. O am de vreo cinsprezece ani; mai poate sta pe-atât...

– Mă duc singură la baie – hotărăşte prompt Irina şi se desprinde din braţele lui Daniel.

– Copii, pregătiţi-vă în voie – spune Diana cu aerul unei mame grăbite. Ce vreţi la micul dejun?

– Licurici – strigă Irina din uşa băii.

– Orice – răspunde Daniel.

Diana a rămas în mijlocul holului şi priveşte lung uşa băii.

– Doamne, nu-mi vine să cred! – şopteşte, întorcând apoi privirea spre Daniel, care s-a oprit în genunchi, neîndrăznind să se mai ridice în picioare, de teamă să nu i se vadă pantalonii rupţi. Cum pot să te răsplătesc, Daniel? – se apleacă ea, să-i poată vorbi de aproape.

– Lăsându-mă singur, să pot fugi înapoi în dormitor, să mă schimb.

Diana închide ochii, lasă bărbia în piept şi clatină îndelung capul:

– De ce nu eşti şi tu copilul meu?!

– Credeţi c-aţi mai fi avut un păr atât de frumos? – întreabă Daniel cu glas domol, dar când vede privirea nedumerită a Dianei, surâde: Mama are capul alb, doamnă.

– Am şi eu fire albe, copile – surâde trist Diana, ridicându-se.

– Suntem doar noi doi, doamnă – şopteşte Daniel. Trebuia să vă amintesc să mă trageţi de urechi...

– Te-am iertat – arată braţul Dianei în direcţia băii, de unde răzbate cântecul ursului din *Cartea junglei*. În schimb, nu renunţ la curiozitatea mea: de ce trebuie s-o înveţi pe Irina să mă sărute când dorm?

– Doamnă, am înţepenit stând jos – ocoleşte Daniel răspunsul.

– Bine, te las. Când eşti gata, vii la masă, te rog! – adaugă pe tonul unei mame grăbite mereu şi intră în bucătărie, închizând cu grijă uşa.

Daniel fuge în dormitor şi se pregăteşte de micul dejun. Mai cercetează o dată pantalonii de pijama, surâde la vederea cusuturii despicate; „se poate repara perfect” îşi zice; priveşte şi bluza vernil;

„cam uzată, nu mai are ce-i face” şi se preocupă de aerisirea camerei şi de aranjarea patului.

– Îţi place cum m-am îmbrăcat?

Fetiţa şi-a strâns părul la spate cu un elastic, a îmbrăcat un pulover de lâniţă, cu modele în culori vii, care îi luminează obrazul şi un pantalonaş drept, din stofă, anume pentru zile mai reci.

– Prinţeso! – o ia Daniel în braţe, acoperindu-i obrăjorii cu sărutări.

– Păpăm repede – îi spune fetiţa pe un ton grav – şi mergem în parc. Până la prânz, ne plimbăm, îţi termin de spus povestea – să vezi cum îşi pedepseşte Greuceanu fratele şi cum o păcăleşte pe mama zmeului! –, la prânz păpăm îngheţată şi mai stăm la leagăn până se face ora... la care... a zis...

„...a zis mămica să ne întoarcem”, completează Daniel în gând, preocupându-se de fereastra modernă, din termopan, cercetând-o să fie corect închisă. Nu i-au picat bine deloc ultimele cuvinte ale fetiţei. O fură cu coada ochiului şi observă că şi Irina pare încurcată de ceea ce era să spună. „Avea dreptate bona: erau trimise la plimbare sau la cumpărături...” – dar îşi impune să nu ştirbească în vreun fel dimineaţa aceasta.

– Mergem în bucătărie să ne vadă mămica ce gătiţi suntem. Eu, nu prea, că vin de pe drum, de la iepuraşii mei, dar tu – ca o prinţesă! Sărut mâinile! – spune intrând în bucătărie şi strânge cu subînţeles mânuţa fetiţei, care îşi dă seama că trebuie să spună şi ea aceleaşi cuvinte, un *sărut mâna!* rostit dezinvolt, ceea ce-o înveseleşte şi mai mult pe Diana.

– Mânca-v-ar mama! – se bucură doamna şi-şi plimbă palma peste creştetul Irinei, jucându-se o clipă cu părul adunat în codiţă la spate.

„Sărut-o, cucoană, că nu muşcă!”, simte Daniel că trebuie să-i strige, observând momentul de aşteptare al fetiţei. O ia de subsuori pe Irina şi o aşează pe scaunul prea înalt pentru ea, apoi se apleacă şi-i sărută creştetul.

– Unul dulce, măcar la masă! – ridică Irina o privire plină de rugă spre ochii lui Daniel.

– Doar mămica, ţi-am mai spus. Pe guriţă, numai ea are voie. Nu-i aşa, mămico? – dar Diana este preocupată să scoată ceva dintr-un dulap.

– Da, da – confirmă ea, punând pe masă în faţa lui Daniel un pahar de cristal, în care se pregăteşte să toarne coniac *Napoleon*. Înainte de masă, te rog!

– Mulţumesc... – îşi începe Daniel fraza, prin care ar vrea să-şi exprime acceptul pentru puţin coniac, dar aude furculiţa lăsată cu zgomot pe masă şi observă obrazul fetiţei tăiat de umbra unei supărări – mulţumesc! – repetă cu mai mult suflet Daniel –, dar nu suport coniacul *Napoleon* – face el un gest delicat de respingere, atent, cu coada ochiului, la bucuria care invadează obrazul Irinei. Voi gusta din bunătăţile puse pe masă de mămica – se adresează fetiţei şi, pentru că Diana a rămas în picioare, cu sticla în mână, plimbându-şi privirea între cei doi, ca o mamă care ar vrea să afle care dintre copii e mai vinovat, el ia din mâna doamnei sticla, se apleacă să-i simtă parfumul, surâde unui gând, imediat însă ce-o priveşte iar pe Irina şopteşte un convingător „chiar nu-mi place", pune sticla înapoi în dulap şi se grăbeşte să-i ţină Dianei scaunul.

– Unde-am greşit? – aude întrebarea şoptită când fetiţa pare mai preocupată să-şi taie în două feliuţa de pâine unsă cu cremă.

– Licurici, îţi promit un sărut dulce dacă te duci la baie; cred c-am uitat apa deschisă – o roagă Daniel, iar când fetiţa coboară de pe scaun şi părăseşte bucătăria, ochii tânărului o fixează pe Diana. Spuneţi-mi, doamnă, vă place să sărutaţi?

– Domnule...?! – vede tânărul privirea perplexă a femeii din faţa sa.

Continuă să se privească fără nici o altă reacţie – el, calm; ea, perplexă încă.

– Era închisă – intră fetiţa victorioasă în bucătărie. Îmi dai?

– N-am promis că ţi-l dau eu.

– Dar ai promis!

– Da. Că vei primi un sărut dulce. Dar tot eu am spus că numai mămica are voie să-ţi dea sărut dulce.

Obrazul Dianei se destinde prompt. Surâde şi întinde braţele, s-o poată ridica pe Irina. Îşi lipeşte gura de buzele ei, apoi o strânge la piept clipe în şir, să aibă timp să-i şoptească lui Daniel:

– Crezi c-a dus lipsă de aşa ceva?

– Nici de mâncare nu cred că a dus lipsă, dar în ultima vreme nu i-a plăcut ce sau cum i s-a oferit, dovadă că-i tare slăbuţă.

– Aici te înşeli. Cât timp sunt sănătoşi, copiii nu trebuie îndesaţi cu hrană. S-a stabilit că celulele corpului unui copil, odată deformate...

– Doamnă... – o întrerupe Daniel surâzând şi-şi clatină capul amuzat – vreţi dumneavoastră să mă atrageţi pe domeniul medical, dar... Inaniţia, şi mai ales cea ne-alimentară, are forme perverse. Glisarea de care v-a fost teamă, apropo de discuţia noastră de ieri, poate fi rezultanta unei forme de inaniţie...

– Ce păcat că nu-mi eşti student! – îl priveşte lung Diana. Ţi-aş da să faci un referat ştiinţific pe tema asta. Totuşi, ca să nu mai trăiesc cu impresia că-mi scapă ceva, te rog să dezvolţi cele spuse.

– Mama, doamnă, le-a spus surorilor mele că, după laptele matern, alintul, inclusiv sărutul dat cu mult drag şi cât mai des, este alimentul cel mai necesar creşterii sănătoase a copilului.

– Se cunoaşte că mama ta n-a prea avut piept – îl priveşte Diana cu obrazul invadat de un zâmbet ironic-dojenitor.

– Ştiu – răspunde Daniel zâmbind, hotărât să nu înnoureze atmosfera de la masă. Neavând piept, mi-a legat sticla de gât.

– Şi te-a sărutat cam mult – spune Diana simplu şi apăsat, ca o dojană, apoi, după ce o aşează mai bine pe Irina la locul ei, pe scaun, adaugă pe un ton izvorât de undeva, dintr-un ungher întunecat al sufletului: A fost norocul tău.

„Ce gafă! – îşi zice Daniel, atent la mâna cu care Diana ţine cuţitul: tremură. Ce ştiu eu despre copilăria acestei femei?!"

– Norocul poate deveni ghinion, doamnă – spune el pe un ton grav, atent să surprindă momentul când femeia îl va privi întrebător; se grăbeşte să precizeze: Te poţi trezi că-i simţi lipsa; ajungi la sevraj, ca drogaţii.

– Un tânăr chipeş ca tine?! – râde alintat Diana.

– Cum să alinţi când ai palmele pline de bătături?

– Apropo, să-ţi dau o cremă...

– Nu, doamnă, vă rog! Am la cămin în frigider ceva pe bază de seu de oaie, extract de plante... foarte eficient. N-am avut timp să... Aoleu! – tresare Daniel, stârnind un moment de panică în bucătărie. E deja ora zece?! Îmi permiteţi să dau un telefon la cămin? – se precipită el.

– Sigur, puiul mamei – se apleacă Diana şi-l sărută pe creştet, grăbindu-se apoi să iasă din bucătărie. Ce m-ai speriat... – se aude vocea ei bucuroasă că nu-i nimic grav. Uite – revine în fugă şi-i pune în mână receptorul detaşabil al telefonului fix, adus din birou.

– Alo, nea Georgică? – întreabă Daniel când aude vocea portarului. Sunt Daniel. A, m-a căutat deja de două ori... Dacă mai sună,

spune-i, te rog, să ţină telefonul închis, că-l sun eu. Salut, nea Georgică! Doamnă, – se adresează pe un ton blând, încărcat de rugă – aş vrea să mai dau un telefon scurt, interurban, vă rog!...

– Puiul mamei, – îi alintă Diana mâna care ţine receptorul – asta-i o problemă?! Dacă-i secret, mergi în birou şi vorbeşte cât vrei.

– Nu, ce secret?... Eu şi marile secrete... – surâde Daniel în timp ce formează numărul. Doar câteva vorbe... Alo! Cu... A, matele eşti, bădie?

– Eu, cumnate – se aude în telefon o voce puternică, uşor voalată de urma unei ironii. Pun rămăşag pe-o oaie c-ai dat gata o jumă' de ţuică şi n-ai mai auzit ceasul. Gata, s-a rezolvat; a telefonat Aurel; a zis că n-a mai prins tarabă, că deh!, cumnatul Daniel doarme pân' la amiază; n-a mai prins şi a început să vândă direct din maşină. A dat la pace cu şeful pieţei.

– Bine că nu s-a încăierat iar cu ţiganii din mafia pieţei – spune Daniel pe un ton grav.

– I l-am dat pe Brăduţ...

– Aoleu! Omul de doi metri... Se lasă cu bătaie, bădie! – se sperie Daniel. Iau un taxi şi fug la piaţă.

– Stai, mă, cuminte, c-a dat telefon Aurel mai înainte; a terminat marfa şi se duce cu Brăduţ la Obor să onoreze lista luată de-acasă. Aşteaptă-i după prânz la cămin. Uite, mama vrea...

– Sărut mâna, mamă! – se precipită Daniel, iar Diana are brusc impresia că vede un puşti tuns chilug, sfios, vorbind domol, împovărat de respect; s-ar ridica şi i-ar lua capul între palme să-l sărute aici, de faţă cu Irina; „vezi, e frăţiorul tău; în clipa asta, văd în el doar un copil..."

– Să trăieşti, dragul mamei! – se aude vocea blândă a unei femei. Tare mă bucur să te aud! A dat Dumnezeu şi-ai mers cu bine pân' la Bucureşti. Mă temeam că şoferu-i obosit... Da' ne-a zis portarul că te-a văzut ieri, c-ai plecat în oraş cu o doamnă; ce faci?, dai din nou lecţii pe bani? Să nu te oboseşti, dragul mamei, că Ionel a găsit cumpărător; scăpăm de oile bătrâne şi sterpe; le cumpără cineva pentru carne. Pe cele mai bune de pastramă le oprim. Aurel şi Brăduţ au dat într-un ceas toată marfa. Lumea caută ce facem noi.

– Mamă, ia vezi că la pastramă-i o problemă – intervine Daniel pe un ton atât de ferm, că Diana şi fetiţa au încremenit în scaune. Cine-a făcut focul la afumătoare acum trei săptămâni? Vorbesc de pastrama trimisă duminica trecută...

– Eu! – răsună în telefon vocea melodioasă a unei fete. Ce nu ţi-a plăcut? Mereu ai de comentat câte ceva. Du-te, bunicuţă, înainte – coboară fata tonul, vorbind cu bătrâna. Lasă-l... Ai auzit? Bunica te sărută, că pleacă spre biserică.

– Sărut mâna, mamă! Şi Dumnezeu să te ierte! – i se adresează Daniel cu drag bătrânei, dar numai peste o clipă ridică tonul: Ce-i cu tine acasă?! A?! La ora asta trebuia să fii la cercul de engleză, că n-am dat banii de pomană. Peste-o oră, ai germana.

– Recuperez luni, să ştii! Germana am mutat-o joi, să ştii! Şi nu mai vreau să-i telefonezi doamnei diriginte săptămânal, că eu n-am fost corigentă ast' vară, să ştii! Cu două obiecte pe toamnă, la noi la şcoală eşti aproape repetent, să ştii! Bunica n-a aftat, să ştii!

– Le-am amânat, nu le-am picat, să ştii! – o imită Daniel. Când trebuia să le dau, am avut termene la Tribunalul Suprem, să ştii! Şi să mai ştii că pastrama de care vorbeam are gust de răşină arsă, miroase a tămâie; se cunoaşte că ai aprins focul cu scânduri de brad, leneşo! Unde ţi-s gândurile?! Să nu te mai prind pe la afumătoare că ne compromiţi marfa, să ştii!

– Ştiu! – strigă în telefon vocea fetei. Lasă-mă, tăticule, să ştie şi părerea mea. Câtă pastramă compromisă de mine ai mâncat? Ce, nu ştiu că-ţi face curat în frigider sclifosita de var-mea? Tanti Adela e tare mândră de tine: „Daniel e ca un tată pentru Brânduşica mea..." Are două vecine care te-au şi arvunit pentru fetele lor – două paparude, să ştii! Şi ce-i, mă rog, cu plecarea aceea a ta în diplomaţie?! Ne-ai întrebat şi pe noi? De când iei hotărâri de-astea, de unul singur?! Măcar, anul trecut, te-ai consultat şi cu noi când au vrut să te trimită la specializare, să rămâi profesor universitar la Zootehnie – măcar erai în ţară!

– De unde-ai mai înflorit-o cu profesorul?! Poate m-ai făcut de râs printre colegele tale... Rămâneam un pârlit de asistent, să duc pernuţa vreunei profesoare bolnave de coloană, să stea pe moale la ore – aşa se face carieră universitară, mai ales politică, să ştii!

– Şi ce dacă m-am lăudat la colegele mele? Stai liniştit; nu doarme niciuna cu poza ta sub pernă, să ştii! Ce, te crezi chiar aşa...?!...

– Măi, copile... – încearcă Daniel s-o tempereze, roşind de emoţie când îşi dă seama că Irina îl priveşte cu ochişorii ei măriţi, iar Diana şi-a dus mâna stângă la gură şi-şi muşcă rădăcina degetului arătător, să-şi poată stăpâni râsul.

– Hai... – o vede Daniel pe Diana cum încearcă s-o scoată pe Irina din bucătărie.

– Nu, că vrea să-l bată pe tăticu' – refuză categoric fetiţa, gata să plângă.

– Stai, opreşte-te o clipă! – strigă Daniel în telefon, apoi, acoperind receptorul cu amândouă mâinile adunate într-un pumn, întinde gâtul spre Irina şi-i face cu ochiul, şoptindu-i complice: Mă cert cu o nepoată, care nu vrea să înveţe; aşa-s copiii leneşi la învăţătură, vorbesc mult şi tare.

– Ce şuşoteşti acolo?! Cu cine? – răsună în telefon vocea subţire a Mioarei. Ce-ai zis de învăţătură? Ce,-s surdă? Şi să ştii că eu n-am note sub 8. Un amărât de 6 la Geografie, că-i nebun profesorul; nebun cu acte, are placă de argint la cap. Şi ce meditaţii dai? De-alea pe câţiva lei? De ce mai vinde bunica oile dacă zici că munceşti? Ai zis că te-ai dus să înveţi ceea ce nu ştii şi să te mai ciopleşti... Să-mi scrii săptămânal ce spectacole ai văzut, ca să te ciopleşti, să ştiu şi eu şi să mă laud la colege. E-adevărat că sclifosita de var-mea a şi pus mâna, corect ar fi să spun altfel, ştii tu, cu poalele puse-n cap, da'-i tăticul de faţă şi mă ceartă; e-adevărat c-a pus mâna pe unul Ahmed, sau Ahmet, că tanti Adela a şi început să miroase a gazolină... Am să-ţi afum pastrama ta special cu tămâie, să nu mai fii „ca un tată pentru Brânduşica mea"; las' că v-arăt eu vouă! Te-ai aliat cu sclifosita aia, care nu-mi dă un telefon măcar... Hai pa!, că fug după bunica la biserică; eu m-am oferit să-i duc coliva, că azi se face pomenirea morţilor la noi. Pa! Şi să-mi mai telefonezi la cămin, la portar, da' nu după 8 seara, că poate stau la un film şi nici prea devreme, că-s în şcoală. Şi să n-o mai suni pe doamna dirigintă, că mă faci de râs. Dacă-i ceva rău, îi spune ea lui tăticu', că-i ducem săptămânal produse. Hai pa!, că fug după bunicuţa...

Daniel rămâne cu privirea în jos, nehotărât ce să facă. Lângă el, fetiţa îl priveşte lung, gata să-i sară în ajutor, în timp ce Diana, retrasă lângă fereastră, se chinuieşte să-şi stăpânească râsul.

– Cumnate, mai eşti pe fir? – se aude vocea lui Ion în telefon. Hai, că mă duc şi eu la magazin, să cumpăr ulei, că l-a consumat Maria pe tot. Două sute de borcane cu zacuscă a făcut anul ăsta. Şi hribi a pus la uscat, c-au fost ca niciodată; nu mai pot umbla prin podul casei că-s numai sfori cu hribi. Iar am ce arunca la primăvară... Am să încep să-ţi trimit şi ţie.

– Hribi nu, mulţumesc! Altceva vreau să te întreb – devine Daniel ferm şi observă cum Diana a reacţionat prompt, punând palmele pe umerii fetiţei, parcă s-o retragă, ţinându-i spatele lipit de coapsele

sale, atente amândouă să nu deranjeze gravitatea discuţiei. Mai burniţează acolo?

– S-a oprit.

– Lucerna?

– Gata. Am făcut un hei-rup şi-am pregătit-o de iernat. Aseară am şi pus pe vârful stogurilor folii de polietilenă. Vezi, poate mai găseşti măcar 10-15 tone. Hai, că mă duc...

– Stai, stai, că n-am terminat.

– Cumnate...

– Cum învaţă Mioara?

– De ce-ntrebi? Doar ştii...

– De când ai început să te interesezi dumneata cum învaţă? Bădie Ioane... Ia vezi! O fi ea diriginta singură, c-am auzit că i-a plecat soţul în Italia... Nu pot vorbi mai mult, că-i strâmt, dar dacă mă mai chemi o dată să te-mpac cu sor-mea, nu mai vin! Te las să dormi toată iarna sus, la stâne, cu ciobanii, în mijlocul oilor, încălzit de vreun câine, ai înţeles?

– Cumnate... – se aude din telefon un râs domol, de bărbat hâtru. Lasă, om mai discuta noi la un pahar de ţuică... Anul ăsta, am adus dinspre Cotnari vreo cinci tone de prune... Vezi că ţi-am trimis o sticlă din aia veche, c-am dat cep butoiaşului de dud, ăla făcut de socru-miu, Dumnezeu să-l odihnească! Mama a luat câteva sticle la biserică, să dea de pomană... Mai lasă-mă cu diriginta; iar te-a apucat?!

– Bădie Ioane, hai că... Înţelege-mă, e strâmt aici, nu pot vorbi... Să n-aud că...!...

– Cumnate... – face vocea din telefon o pauză mult prea lungă – vezi să nu ajungi să ai şi tu parte de-o gaiţă, că-ţi vine să-ţi iei lumea-n cap... Mai scrie-mi ce să-ţi mai trimit, cât mai poate veni Aurel cu maşina. Să fii la cămin după prânz, că-i păcat de sticla aceea.

– Cremă?

– Las-o, măi, boalei!, că şi-acum, cei bătrâni şi-amintesc de tine cum umblai cu sticla de gât. Cred că ţi-a pus mama, nu ştiu. Munceşte săraca toată ziua; are comenzi de la toate profesoarele cu copii mici, de-aia merg mai des pe la şcoală; abia duce rabla mea când îmi încarcă mama portbagajul; ba pune marfă şi pe banchete...

– O pui dumneata, ca să nu mai aibă loc şi Maria, ştiu!

– Cumnate...

– Ţi-am zis că-i strâmt...

– ...las' că mai vorbim. Nu te mai ofusca atât, că eşti prea tânăr să mă judeci. Mai vorbim! Cumpără şi tu, naibii, o cartelă mai mare, caută o cabină telefonică unde să nu fie strâmt şi sună-mă joia seara, că-s pe-aici, pe la Primărie.

– Bădie! – îşi aude Daniel vocea sa răsunând în bucătărie ca un ordin şi observă cum cele două, mamă şi fiică, s-au retras mai spre fereastră, privindu-l: fetiţa, cu teamă; Diana, cu mirare. Să... – îşi îndulceşte el vocea – să... să n-o faci pe Maria să sufere...

– Ei da! – se aude râsul sănătos răsunând în telefon. „Că numai Tu, însuţi Doamne, eşti fără de păcat" – imită Ion grav, nu fără talent, vocea unui preot, apoi şopteşte cu drag, părinteşte: Băiete, să nu cumva să nu fii la cămin; poate trece pe-acolo, înaintea ta, fata Adelei şi-ţi ia pastrama; vezi că-n pachetul cu pastramă ţi-am pus un plic. Am vândut juncanii; i-am dat pe-un preţ bun; şi pentru oi am găsit un turc; trei dolari chila de carne vie, nu un dolar oaia, mai ţii minte?, când era tat-tu în spital... Două mii de oi – ai plâns, tare mi-a mai fost milă de tine, că erai un copil; acum, eşti şi tu tânăr... La 22, eram şi eu ca un zmeu. Mereu fugeam seara de pe şantier; ce, nu s-a făcut Casa Poporului şi fără mine?! Am văzut toate filmele şi numai la Patria, cu bilete scumpe, stăteam ca un lord, primul rând, la balcon... Am fost şi la teatru mereu – ce femei frumoase!... dar nu ca la Operă... Să-i mai scrii Mioarei ce spectacole vezi, că povesteşti tare frumos în scrisori; mi le dă să citesc şi eu. Mai scrie-mi când ai nevoie de bani, că mama n-are de unde iar sor-ta Maria, te toacă un ceas-două... nu-i rea, da' are-o gură!... Vezi ce faci cu banii pentru procese. Noi avem încredere în tine, ştim c-ai dat cât zici c-ai dat, dar să miroşi că-i cu folos, altfel murim cu dreptatea-n mână. Primarul zice c-au venit iar avocaţii trimişi de senatorul ăla să cumpere, dar noi ne-am sfătuit să nu vindem. Zice c-a dublat oferta, dar ce încredere să ai într-un senator care se laudă c-a fost arhitect, dar n-a construit nici măcar un coteţ de porci în viaţa lui?! Auzi! I-a meditat pe cei care dădeau examen de intrare la Arhitectură; le lua banii înainte şi-i oprea doar pe-ai celor care reuşeau – scrie într-un ziar. Nu pierde vremea cu meditaţii, că-i păcat. Scrie-mi, şi-ţi mai trimit eu... Hai să trăieşti, cumnate! Mă duc să cumpăr ulei, să le-aştept apoi pe mama şi pe Mioara, să le duc acasă cu maşina, că-i un noroi pe drum!...

Daniel a rămas cu receptorul telefonului în mână, privind în gol. Când simte braţele fetiţei încercând să se agaţe de piciorul lui stâng, tresare şi se uită speriat în jur.

– Vă rog să mă iertaţi! Dacă ştiam că... că se-ascute lupta de clasă – rosteşte zâmbind trist –, coboram în stradă să caut o cabină...

– Ştiu! – izbucneşte în râs Diana – una unde să nu fie strâmt. Copile, mânca-te-ar mama! – îi alintă obrazul cu palma. Spune-mi, – îi ridică ea capul cu vârful degetului arătător aşezat cu delicateţe sub bărbie – fetiţa care te-a luat la rost este aceea...?

– Închipuiţi-vă că da – surâde Daniel.

– Şi ce necazuri aveţi în sat? Am auzit ceva de avocaţi... de-un senator... Poate te pot ajuta.

– O, nu! Se ţine unul de capul nostru să cumpere drepturile litigioase asupra păşunilor şi a câtorva zeci de mii de hectare de munte.

– Mugurel Zavate?

– Da, aşa îl cheamă. De unde ştiţi?

– E singurul arhitect din Parlament. Vrea să vă escrocheze?

– O, nu! Sau... nu cred, aşa se pare. Ţăranii mei spun că preţul oferit e mare, mai ales că şanse să câştigăm procesele la Tribunalul Suprem sunt mici, dar, dacă vindem, banii se duc. Fără păşuni şi fără munţi, putem pleca în bejenie. Fabrica de ciment ia piatră din munţii noştri; va trebui s-o plătească. Avem granit, gresie, trei izvoare cu apă minerală, poieni mari cu iarbă grasă, pentru zeci de mii de oi şi vite cornute... Se spune că există şi o hartă geologică de prin anii ’70; subsol bogat... Vedeţi că sună un telefon pe undeva...

– Poftim? – tresare Diana. A, da... – se precipită, controlând prin buzunarele halatului de mătase, apoi se grăbeşte să iasă din bucătărie.

– Mai papi? – se agaţă fetiţa de mâna lui. De ce te-au certat? N-ai fost cuminte? Stai la masă; tu n-ai papat nimic...

De departe, din altă cameră, prin uşile rămase deschise, vocea Dianei se scuză:

– Ei, am vorbit cu Magda... apoi la clinică... M-au sunat pe fix... Când? Aşa repede?! Iubitule, stai să... – şi nu se mai aude nimic; „probabil a închis uşa”, gândeşte Daniel.

– Scumpo... Licurici mic, – se adresează el fetiţei, luând-o pe genunchii săi – tăticul tău de week-end trebuie să plece.

– Merg cu tine! Îmi iau paltonaşul, ghetuţele şi căciuliţa... Mămică, îmi dai şi mănuşile?

– Despre ce-i vorba?! – rămâne Diana în uşă, privind mirată; „Doamne, încurcată mai pare!”, are Daniel o reacţie neplăcută, jenă amestecată cu un sentiment nou, profund, care îl arde prin tot corpul.

– Licurici ar vrea să meargă cu mine – spune ridicându-se de la masă. Nu pot să te iau – se lasă el pe călcâie în faţa fetiţei. Eu am muuuuult de umblat...

– Merg pe jos, nu vreau în spate... – se roagă fetiţa. Mi-ai promis că...

– Irina! – o ia Diana de braţ cu severitate, dar imediat îşi îndulceşte tonul: Draga mamei, Daniel are treabă multă... Gata, ţi-a făcut moftul, i-ai spus povestea...

– ...nu ştie sfârşitul, c-a adormit – pare fetiţa gata să plângă.

– Ba da, Licurici, o ştiu, c-am ascultat-o prin somn. Mama zmeului a înghiţit păpuşa din fier încins, fratele lui Greuceanu a vrut să se însoare el cu fata de împărat şi a fost pedepsit...

– Nu cred – îşi încrucişează fetiţa braţele la piept, coborând privirea în pământ. Mă minciuneşti. Tu ai adormit.

– Ca şi baba aceea din poveste, din altă poveste, am şi eu un ochi şi o ureche mereu treze. Nu-i aşa că m-ai întrebat dacă ştiu ce-i acela meşter făurar? Când ai terminat şi ai şoptit „mă culc şi eu", mi-ai alintat palma – îşi arată Daniel mâna stângă – şi-ai sărutat-o, „să-ţi treacă bubiţele", mi-ai spus şi-ai pus căpuşorul lângă braţul meu, iar eu l-am ridicat înapoi pe piept. „Nu-i greu?", m-ai întrebat. „Dormi", cred că ţi-am şoptit şi-am tras plapuma peste tine, dar tu ai dat din picioruşe, s-o arunci jos; „nu vreau, că-i prea cald", ai spus.

– Aşa-i, mămico! – se bucură fetiţa, privindu-şi mama rămasă cu privirea mirată, aruncată fără să vrea, din când în când, către ceasul electronic agăţat în perete.

– Doamnă, sărut mâna pentru masă! – îşi înclină Daniel privirea, pornind spre uşă. Iertaţi-mă pentru deranj... – adaugă imediat ce trece pe lângă Diana, care şi-a prins fetiţa de umeri şi o ţine lipită cu spatele de picioarele sale.

– Nu vreau să plece – scânceşte fetiţa, încrucişându-şi din nou braţele la piept, lăsându-şi capul în jos mult, că-i stau ridicate în sus cele două codiţe prinse în riţi-piţi de mamă-sa, cât au stat cuminţi, să-l lase pe Daniel să vorbească la telefon.

– Uite că ţi-au crescut corniţe de ied – o alintă Daniel. Care ied eşti tu? Iedul mare, care deschide uşa lupului?, cel mijlociu, ascuns sub cherşin? Ştii ce-i acela cherşin? O cădiţă mai mare, cum e cădiţa ta de baie, doar că-i din lemn... Nu-i aşa că tu eşti iedul cel mic, cel care ascultă sfaturile mamei?

Daniel observă privirea Dianei aruncată pieziş către ceasul de la mână; „era pe noptieră; cred că şi l-a pus cât a vorbit la telefon”. O vede tot mai nerăbdătoare – „asta face infarct” – şi se grăbeşte cât poate; bagă picioarele în pantofi, şoptind *un mulţumesc!*, pentru că i-a curăţat, şi un altul când îşi îmbracă jacheta, periată frumos şi pusă pe umeraş.

– Când mai vii? – întreabă fetiţa.

– Plec foarte departe – vrea Daniel să fie convingător, molipsit de disperarea femeii care trage mereu cu coada ochiului spre uşa metalică de la intrare.

– Dimineaţa, copii vin la cămin cu tăticul lor. Artur este mereu adus de tăticul lui... – scânceşte fetiţa, iar Daniel observă cum degetele femeii se strâng cu putere, ca o pedeapsă, pe umerii firavi.

Ochii Dianei au sesizat privirea severă a tânărului, ia aminte şi la mâna lui dreaptă cum îşi mişcă nervos degetele, parcă ar pregăti o lovitură şi, impunându-şi să capete un aer sever, de femeie stăpână pe sine, care ştie să-l înfrunte pe cel din faţa sa, concluzionează:

– Luni dimineaţă, dacă nu-i un efort prea mare... te rog!... – devine mieroasă, învinsă de privirea bănuitoare a tânărului. Şapte douăzeci, şapte jumătate, te rog! Eşti mulţumită? – îşi întreabă fiica. Nu mai repede, că lunea nu am sală.

– Pa, prinţes-o! – face Daniel o reverenţă, luând mâna fetiţei s-o sărute, apoi îi face un semn şăgalnic de rămas bun: Eşti iedul cel mic; trebuie s-o asculţi pe mămica.

Diana i-a deschis deja uşa.

– Pe luni – mai şopteşte Daniel fetiţei, adaugă apoi un *sărut mâinile!* doamnei şi trece pragul.

În faţa sa, departe, în capătul holului, vede aprins becul de urcare al liftului. Nu vrea să rişte şi porneşte în grabă pe scări în jos. Abia când ajunge la patru, îi pare rău că n-a fost atent la ce etaj a oprit liftul, dar se ceartă imediat în gând: „E viaţa ei!” Cu greu, descoperă butonul pe care trebuie să apese ca să poată deschide uşa de ieşire din bloc şi porneşte aiurea, de-a dreptul printre copacii desfrunziţi. Nici măcar nu este sigur că a observat – „ori mi-am închipuit eu?” – *Opel*-ul argintiu parcat departe, lângă centrala termică; s-a informat şi a aflat că aceea este noua maşină a profesorului Trifescu. „Ce-i cu mine?!” – se întreabă într-un târziu, când îşi dă seama că a mers în neştire, iar acum se plimbă de unul singur pe aleea pustie din spatele căminului studenţesc, unde ştie că va parca Aurel maşina. Nu-şi poate reveni, măcar cât să poarte o discuţie coerentă, nici când e vizitat în camera sa

de la cămin de Aurel, venit încărcat cu câteva pachete; „pe Brăduţ l-am lăsat în maşină; doarme, c-a şofat el ast' noapte". Daniel abia aşteaptă să rămână singur – nu înţelege ce-i cu el. Desfundă sticla cu ţuică bătrână, o miroase îndelung, îi admiră culoarea gălbuie, caută un pahar, dar renunţă. Are înaintea ochilor doar imaginea Dianei: la masa din holul căminului studenţesc; pe trepte, spijinindu-se de braţul său; pe pat, dormind profund; întoarsă către el într-un gest dojenitor: „să-mi aminteşti mâine dimineaţă să te trag de urechi"; sărutul dat în fugă pe creştet când a plecat în dormitor să-i aducă telefonul – „Doamne, le-am trăit eu toate astea?!" –, apoi, ca o lovitură primită din senin, aude în amintire glasul timid al femeii, minţind că a vorbit cu Magda şi nu poate scăpa de imaginea ei pierdută de-a binelea, îngrozită că profesorul ar fi putut suna la uşă cât el mai era înăuntru. Simte mult mai acut în coşul pieptului arşiţa care l-a încercat prima dată – „şi pentru întâia oară!" – în dimineaţa aceasta în locuinţa Dianei, imediat ce a înţeles că el nu mai este dorit acolo. „Un altul" – gândeşte, fără să-i pese că-i Trifescu, tatăl adevărat al fetiţei, sau un bărbat oarecare –, „dar nu eu!", simte cum îl răpune durerea din piept.

Şi-atunci, toate imaginile frumoase cu Diana se şterg şi curg asemeni culorilor unui tablou celebru, care se preling spre duşumea, transformându-se într-o baltă tulbure şi diformă, ce pare să-l tragă fără milă într-un abis. Nu se mai întreabă ce-i cu el; înţelege, în sfârşit!, că-l roade gelozia, peste care, imediat, năvăleşte imaginea femeii încruntate, privind prin oglinda retrovizoare, gata să-şi bată fetiţa doar pentru că a îndrăznit să stea mai comod pe bancheta din spate, „chit că luni va trimite – evident, e mare chirurg; doar n-o să se deranjeze s-o ducă singură; o trimite! – la spălat". Oftează adânc, plin de amărăciune: „dac-aş fi ştiut că-i atât de rea, atât de... nici eu nu ştiu să spun cum este; dar în nici un caz nu-i ceea ce-am visat... n-aş mai fi îndrăznit s-o caut vreodată pe prinţesa blondă a viselor mele de adolescent!..."

– Visele rămân doar vise... – spune cu glas sonor, ca un beţiv ce vorbeşte singur, şi-şi toarnă în pahar.

*

* *

Bate un vânt aspru, care-i loveşte faţa cu ultimele frunze smulse din pomii ce mărginesc bulevardul. Ştie că nu va ploua, nici nu va ninge

– doar vânt de toamnă târzie. Priveşte iar ceasul: şapte şi zece minute; „ar trebui să apară...” N-ar fi vrut să vină. Toată sâmbăta a fost ca beat; abia spre seară s-a îmbătat de-a binelea, să poată adormi. Retrăia clipele cât a fost împreună cu Diana, îl făceau fericit chiar şi momentele ei de supărare, când încerca să-l pună la punct, „iar eu aveam impresia că-mi iau foc obrajii”; se amuza mereu de amintirea privirii speriate a doamnei care n-a găsit bisturiul sub colţul pernei, rememora gestul leneş cu care a dat plapuma într-o parte, să-şi poată coborî picioarele alăturate la marginea patului – „se cunoaşte că are stofă de mare doamnă; doar prin filme vezi artistele coborând astfel din pat sau ieşind din maşină” –, nu-i venea a crede când îşi amintea dezinvoltura cu care Diana s-a aşezat pe marginea patului – „chiar dacă o face zilnic cu bolnavii pe care îi consultă” –, să-l poată lovi cu trandafirul în locul rămas liber de absenţa gulerului bluzei de medic şi roşea de fiecare dată când îi răsuna în ureche pârâitul pantalonilor despicaţi la spate, apoi al bluzei, la umeri. Când a început să se gândească la vizita bătrânului profesor, n-a mai rezistat şi a băut din sticla trimisă de cumnatul său. „Dacă aş şti telefonul doamnei Magda, aş întreba-o de ce m-a sărutat” – şi-a zis la un moment dat, apoi a râs pe înfundate şi a mai băut un pahar. „Ce-ar fi ieşit dacă, aşa acoperită până la gât cu plapuma, aş fi imobilizat-o pe doamna Diana şi aş fi sărutat-o?!” Îşi aminteşte că s-a oprit din râs, privind descumpănit în gol.

– Doamna... – s-a trezit rostind cu glas tare.

A înţeles că cele două femei, cărora chiar şi în gând le spunea *doamnă*, sunt din alt univers, ca artistele de pe ecran, din filmele de dragoste; „au parteneri pe măsura lor; doamna Magda, pe unul care a cumpărat o echipă de fotbal; doamna Diana, pe profesorul academician, care i-a făcut un copil...” După un timp, a rectificat: „căruia i-a făcut un copil – cu totul altceva” şi, contrariat de ceea ce a descoperit, a adormit...

...Dar s-a trezit cu un gust amar. A înţeles imediat că nu ţuica era de vină. Căutase în somn, de mai multe ori, să găsească pe cineva în partea stângă, să-i acopere trupul firav cu plapuma. Dacă ar fi fost un copil frumos, fermecător prin felul de a fi, de a spune poezii sau de a face ghiduşii în public, poate că i-ar fi fost mai uşor; „are o mamă cu bani şi cu faimă, un tată academician, şef de clinică; nu eu trebuie să-i port de grijă”; aşa însă, revin în amintirea lui gesturile femeii, de la rugămintea ce i-a adresat-o de-a o ajuta, după ce i-a povestit cum fetiţa a rostit o frază lungă şi corectă despre tăticul ei care va veni s-o ia şi pe ea

de la cămin – „Doamne, ce-i mai luceau ochii când mi-a povestit!... parcă ea însăşi a trăit clipele acelea...” –, până la mâinile încleştate în umerii fragili, obligând fetiţa să tacă, să-l vadă pe el ieşit mai repede, să evite întâlnirea cu profesorul Trifescu. Dacă nu s-ar teme de Dumnezeu – un Dumnezeu aşa cum i-a fost sădit în sufletul lui de om al stânelor din munţi –, Daniel ar vorbi-o de rău lui însuşi pe Diana, „aceea care i-a făcut un copil lui Trifescu, şeful clinicii unde ea este medic primar”, chiar şi acum, când se plimbă prin faţa căminului de copii cu program permanent, pe trotuarul lat, îngustat mereu de boturile maşinilor care parchează, să poată coborî copiii duşi de mânuţă de către o bunică, mai rar vreun bunic, iar tot mai des, de părinţii coborâţi grăbiţi să se reîntoarcă la volan.

– Sărut mâinile! – se trezeşte Daniel rostind cu respect, un respect dublat de o uşoară curtoazie, când simte trecând pe lângă el, în sens invers celor care intră pe poarta căminului, o doamnă îmbrăcată într-o scurtă din blană scumpă, uşor strânsă pe talie de cordon, cu fusta dreaptă, dintr-o stofuliţă de culoarea blănii şi cizme elegante, mulate perfect pe gambele subţiri. Eşarfa de la gât, aşa colorată, îi întregeşte eleganţa cu strălucirea ei, ca o bijuterie scumpă agăţată de pieptul unei rochii sobre.

– Bună dimineaţa! – răspunde femeia, fără să arunce vreo privire celui care a salutat-o.

„Altul care ar vrea să intre în vorbă cu mine.” Păşeşte la fel de ferm până dincolo de şirul de maşini intrate cu botul pe trotuar şi, înainte de a scoate cheia maşinii din buzunar, să acţioneze deschiderea portierelor, Diana îşi încetineşte pasul. Înţelege că-i sub demnitatea ei să se întoarcă şi să-l privească pe cel care a salutat-o – n-a făcut-o niciodată; „asta le dă curaj bărbaţilor”, ţine minte că a sfătuit-o Mituş. Şi totuşi, înainte de a urca la volan, ezită. Departe, în urma sa, la poarta de intrare în cămin, zăreşte pe cel care a salutat-o: un bărbat tânăr, înalt, cu capul descoperit, în ciuda vremii reci, care priveşte descumpănit în jur, aruncând privirea tot mai des în direcţia sa. „Doamne, doar nu-i ăsta Daniel!...” – îşi zice, încruntându-se. „Oare nu mai văd bine?” Ştie că ar trebui să poarte ochelari de distanţă, dar nu s-a hotărât încă să-şi cumpere; i se pare prea de timpuriu la cei 43 de ani ai săi. Înciudată, urcă la volan şi rulează încet, până în dreptul tânărului – „sper să nu fie el, că n-am nici un chef”. Nu-şi dă seama cine-i. Bărbatul merge la vale, spre staţia de tramvai, cu pas domol, cu mâna stângă în buzunarul pardesiului – „prea elegant ca să fie el; o fi domnul avocat Weissmann,

tatăl micuţului Artur, că-mi cam poartă sâmbetele... deşi are o nevastă tânără şi frumoasă – un escroc!" şi apasă acceleraţia. După numai câţiva metri, este nevoită să frâneze în spatele şirului de maşini oprite la stop. Mişcă oglinda retrovizoare şi rămâne aşa, cu braţul drept ridicat – l-a recunoscut pe Daniel; crede că ochii lor s-au întâlnit în adâncul oglinzii. Trece maşina pe avarie şi sare de la volan.

– Copile, să nu te mai recunosc... – nici ea nu înţelege ce a determinat-o la un aşa gest.

– Sărut mâinile! Cred c-am întârziat...

– A, nu... De fapt... Te rog, urcă!... Uite-i cum mă claxonează...

Daniel ia loc în faţă, unde a stat şi vineri, când a plecat de la căminul studenţesc.

– Ce face Irina? Uitaţi, am adus două borcane; atât mi-a trimis mama – zice şi scoate din fiecare buzunar al pardesiului câte un borcan de jumătate de litru, subţire şi lung, recuperat de la sucurile de import, dar cu capace noi, ca la sticlele de bulion. Pot sta şi aşa, în maşină, că-s sterilizate; totuşi, dacă aveţi posibilitatea, e bine să le păstraţi la frigider. Chiar şi după ce le desfaceţi, mai ţin câteva zile. După aceea, crema nu se strică; devine un fel de lapte acru; merge ca desert când mănânci carne grasă de porc.

– Unde te las? – întreabă Diana, atentă la trafic. În staţia de tramvai sau la prima gură de metrou?

– Nu mi-aţi spus ce face Irina...

– A, bine... Ca lunea dimineaţa, la program... Se pregătesc de pe acum pentru serbarea de Crăciun. Uite, opresc acolo, lângă metrou. Mulţumesc pentru borcane! Nu trebuia să te mai deranjezi... Mulţumesc! Dacă vreodată, vreo problemă medicală, reţine: Clinica de Chirurgie... A! Vrei să te duc până la Agronomie? Am timp, că pot lipsi la raport.

– Nu, mulţumesc! Sigur nu! Iau metroul, că... Poate mă opresc în centru, să...

Daniel aude clicul portierelor descuiate şi înţelege că trebuie să se grăbească să coboare, să nu încurce traficul. Mai rosteşte un *sărut mâinile!* şi iese din maşină, urcând imediat pe trotuar. Vede maşina plecând în viteză de lângă el şi nu mai priveşte în urma ei; pare interesat de traversarea spre gura de metrou. „Asta a fost tot?" – se întreabă, aruncând, fără să vrea, privirea de-a lungul bulevardului, să caute imaginea unui BMW crem, „ca un unt de calitate" – îşi zice. Prezenţa femeii l-a răscolit profund. A uitat tot ce-a gândit ieri, după ce s-a trezit. Şi nici nu mai poate rechema amintiri plăcute din timpul cât au stat

împreună – „a fost ca un joc ironic, alteori cinic; ea, uitându-şi vârsta adesea; eu, având replici de duh uneori, pierzându-mă cu totul când mă fixau ochii ei severi... Cum să nu vrei să ai un copil de la o asemenea doamnă?!, chiar academician fiind... Ba, poate, tocmai atunci..." – cumpăneşte el îndelung, simţindu-şi privirea înceţoşată. „Doamne, iartă-mă! Ce-am ajuns să gândesc... Ce infamie! Tocmai despre zâna adolescenţei mele... Isolda[1] viselor mele de tânăr..." Se simte lovit profund, „parcă am fost grav bolnav şi nu mai am nimic, sau sunt la începutul unei boli de care nu-mi dau seama – ce mă fac?!" Din clipa când a salutat-o fără să-şi fi dat seama că-i ea – „ba cred că i-am simţit parfumul" – şi până a oprit maşina în apropierea staţiei de metrou, „chiar dacă a fost un gest urât, prin care m-a alungat", a înţeles că nu mai poate da înapoi. „Trebuie să ajung la inima ei!" Priveşte în jur mulţimea celor care intră sau ies prin gura staţiei de metrou – oameni grăbiţi, preocupaţi să ajungă mai repede la serviciu, ori acasă, unde-i aşteaptă copiii; feţe tuciurii, afumate de grijile cotidiene; rar de tot, câte o doamnă impozantă, mândră şi indiferentă la cei din jur, „ca doamna Diana când a ieşit pe poarta căminului" – şi i se face ciudă pe sine însuşi; „cedez prea uşor!" Iese grăbit din vagonul metroului încă în aşteptare – nu suportă să-i mai vadă pe cei doi copii ai străzii dormind întinşi sub bănci; „până la urmă, statu-i de vină!" – şi se grăbeşte să urce la suprafaţă. „N-am să ajung niciodată la inima ei" – îşi spune când merge încet, gânditor, pe un trotuar larg şi pustiu. Rememorează bucuria de pe chipul Dianei când l-a văzut părăsind apartamentul – „doamna asta chiar îl iubeşte pe bătrânul acela înalt, impozant ca cerbul din Bambi; elegant ca un lord, cu o mustaţă groasă, de academician, şi cu o faimă pe măsură..." Face cale întoarsă către staţia de metrou. „Şi ce vină are fetiţa?!" – tresare, amintindu-şi glasul ei speriat, „nu, că vrea să-l bată pe tăticu'". Rămâne locului şi priveşte în jur; „cred că pe-acolo", îşi zice şi, hotărât, pleacă spre căminul cu orar permanent. „N-am să ajung la inima ei, asta e sigur! – îşi zice cu convingere –, dar măcar îi voi fi în preajmă!..." – se bucură când intră pe poarta căminului odată cu ultimii părinţi sau bunici, grăbiţi să-şi lase copiii.

– Bună dimineaţa! – îl întâmpină pe holul lung asistenta şefă, care cercetează din privire fiecare copil, „să-şi dea seama care-i răcit sau îi curge nasul", gândeşte Daniel, salutând-o respectuos. Pe Irina a adus-o doamna cam de multişor, printre primii copii – continuă

[1] Eroina legendei britanice *Tristan şi Isolda*.

asistenta, în timp ce ochii ei caută cu severitate spre figura fiecărui copil.

– Ştiu, tocmai m-am întâlnit cu doamna şi-am stat puţin de vorbă – spune Daniel pe un ton sobru, de bărbat sigur pe sine. Regret c-am întârziat, dar vin de departe. M-am grăbit cât am putut. Irina e-n dormitor?

– Da, stă pe pat. Cred că-i supărată iar. Mergeţi înăuntru că v-aşteaptă. Stă cu ochii doar la uşă. Să nu mai întârziaţi, vă rog, că la ora opt se strâng paturile şi începem programul. Mergeţi înăuntru. De data asta vă rog eu să lăsaţi pantofii, că mocheta a fost curăţată iar copiii se joacă pe mochetă. A! – se întinde braţul asistentei, reţinându-l pe Daniel. Nu ştiu dacă doamna v-a spus care sunt regulile aici. Copiii care rămân în program permanent pot fi vizitaţi şi după-amiaza de rude sau... iertaţi-mă!... sau de părinţi despărţiţi, numai dacă îi trec eu pe tabel; o copie a tabelului va rămâne şi la portar, aşa a stabilit conducerea căminului; noi răspundem de copii. Crăciun şi mai cum? Şi un număr de buletin...

– Pe mine mă cheamă Ciobanu-Adomniţei Daniel... Şi notaţi, vă rog, şi seria şi numărul buletinului meu... – îşi prezintă el actul de identitate.

Apoi Daniel înţelege că poate intra în încăperea în care a mai fost, lăsându-şi pantofii în acelaşi ungher, ca vineri. Salută cu glas domol, pe un ton indiferent primele persoane de lângă uşă, îndreptându-se spre patul – unul dintre puţinele care nu a fost ridicat la perete, să lase locul liber – în mijlocul căruia stă turceşte Irina şi-şi numără degeţelele mâinii stângi, indiferentă la toţi cei din jur; „s-o fi săturat să-şi tot întindă gâtul spre uşă..."

– Pariez că la fiecare numărătoare găseşti că ai degeţele mai multe sau mai puţine – îi şopteşte Daniel la ureche. Am să te învăţ eu să numeri corect.

– Tăticul, a venit tăticul! – strigă Irina şi sare în picioare, să i se agaţe de gât, sărutându-l apăsat pe obrazul stâng. Mămica a spus să nu te mai aştept, că nu mai vii – îi şopteşte la ureche.

– Iartă-mă! Am fost plecat.

– Ce frumos eşti îmbrăcat! N-ai mai fost la iepuraşi?

– Nu. Am fost să caut mâncare pentru iepuraşi undeva, departe, depaaaarte...

– Şi mămica zice că pleacă departe-depaaarte, multe zile, aşa discuta cu nenea... N-am voie să spun! – se uită fetiţa cu seriozitate în ochii lui Daniel, şoptindu-şi vorbele.

– Ce n-ai voie să spui? – se apleacă Daniel spre ea. Ai secrete faţă de tăticul tău? – o întreabă, imediat însă regretă; „sunt odios? Cum pot să ispitesc astfel un copil?!" Nu-mi spune, dacă ai promis mamei că nu spui. În primul rând, trebuie să asculţi de ceea ce-ţi spune mămica. De ce n-ai terminat de îmbrăcat? – arată spre pantalonaşii de trening aruncaţi pe capătul patului. Nu te-a îmbrăcat mămica? – o întreabă, observând cum bunicii sau părinţii care mai sunt pe lângă copii se preocupă să-i îmbrace cu treningul pentru programul ce va urma. De ce taci? – se lasă Daniel în genunchi lângă pat, s-o poată privi în ochi. Şi nu mai sta cu căpuşorul aplecat, că nu-mi plac copiii care se uită pe sub sprâncene. Numai oamenii răi se uită aşa.

– Mămica a zis că şi eu sunt o rea şi că mă dă la casa de copii – scânceşte fetiţa. Tu ai fost acolo?

– La casa de copii?! – se miră Daniel, căutând să tragă de timp, să improvizeze o minciună. Sigur c-am fost. Acolo sunt copii mulţi, care se joacă toată ziua şi nu fac program. Acolo nu înveţi să numeri... nu înveţi să colorezi...

– Vreau şi eu! – se bucură fetiţa. Eu ştiu să număr până la o sută – îi şopteşte –, dar să nu-i spui lu' mămica. Ştiu şi până la multe mii. Din sută în sută. Să colorez nu-mi place. Dar acolo tu ai voie să vii?

– Nu. Nu cred... Mă interesez şi-ţi spun. Vrei să te ajut eu să îmbraci pantalonaşii?

– Sigur. Te rog să mă ajuţi să mă îmbrac.

– Vai ce frumos m-ai rugat! Meriţi un pupic – zice şi o sărută. De ce nu vorbeşti aşa de frumos şi cu mămica? – o întreabă Daniel. O fetiţă care este prinţesă, iar tu eşti cea mai minunată prinţesă, atât de minunată că ai ajuns regina ţintarului. Mai ţii minte jocul?

– Da, da! Vrei să-l jucăm?

– Vei juca, de-acum încolo, cu prietenele tale de aici ori din parc. Dar trebuie să ţii minte că o prinţesă, care este regina ţintarului, vorbeşte întotdeauna mult şi frumos. Glasul tău e mai frumos decât un cântec. Îţi plac cântecele?

– Da.

– Ştiu. Tu poţi cânta la fel de frumos ca Baloo şi poţi dansa ca Mowgli. Dar trebuie să fii cuminte şi ascultătoare ca iedul cel mic. Îmi promiţi? Ei, – ridică Daniel obrazul cu vârful degetului apăsat sub

bărbia fetiţei – cu tine vorbesc, Licurici. Mai este vreun copil licurici aici? Nu. Tu eşti singurul. Te uiţi in ochii celui cu care vorbeşti şi răspunzi frumos: „Da, am auzit.” „Da, am înţeles.” Iar când ţi se oferă ceva mâncare, sau bomboane, ori ciocolată, ridici ochişorii tăi frumoşi, ca doi licurici şi spui: „Mulţumesc frumos!” Ai înţeles? Vrei un pupic dulce?

– Da!

– Nu! Răspunzi cum te-am învăţat. „Da, am înţeles, mulţumesc! Vreau un pupic dulce.”

– Da, te-am înţeles şi vreau un pupic dulce. Da’ tu ai voie să mă pupi dulce?

– Eu, da. Numai acum – râde Daniel şi o sărută pe vârful nasului. Aşa sărută tăticii, pe nas, ca să nu crească copilului nasul lung, ca lui Pinocchio. Ştii povestea lui Pinocchio?

– Da.

– „Da, ştiu povestea lui Pinocchio” – o corectează Daniel. Numai mămicile sărută pe guriţă. Gata cu teoriile, că eşti fetiţă mare şi ascultătoare. Hai să terminăm îmbrăcatul – îi şopteşte, atent la reacţia celor două mame din apropiere, care-şi şoptesc: „Uite-o, dragă, ce mult vorbeşte! O fi tat-su?” „E ăla de vineri, care făcea acrobaţii cu ea.” „Nu cred; ăla era urât şi murdar...”

– Nu mai vreau să mă îmbraci! – se uită spre el fetiţa supărată. Lasă-mă! – se retrage ea hotărâtă să-şi îmbrace singură pantalonii. Mămica nu-i ca tine. Ea e rea – şopteşte cu obrazul îndesat la pieptul lui Daniel.

– Licurici, nu-ţi mai dau nici un pupic; m-ai supărat. Ce ţi-am spus până acum? Nu există mămici rele. Fiecare mămică este cea mai bună pentru fetiţa sa – îi şopteşte cu convingere, ţinând-o de braţe, s-o poată privi în ochi.

– Mămica lui Artur este bună cu el în fiecare zi; chiar şi când face obrăznicii, îl pupă de trei ori.

– Artur este băieţelul care îţi place ţie?

– Nu-mi mai place, că se laudă mereu că tăticul lui îl duce la Mall, unde se joacă şi papă îngheţată cât vrea.

– Şi eu ţi-am dat ţie două îngheţate.

– Şi m-a certat mămica mea, c-am făcut roşu-n gât...

– Lasă, Licurici, la vară, când va fi cald, vei păpa numai îngheţată. Hai să te îmbrac; începe acuşi programul.

– Pot singură! – se ambiţionează fetiţa.

– Este foarte frumos că poţi, dar trebuie să fii atentă. Uite, ai luat pantalonaşii invers, cu faţa la spate; eticheta asta trebuie să stea mereu la spate – îi arată Daniel, începând s-o dezbrace, dar fetiţa tremură dintr-o dată şi se agaţă de gâtul lui.

– Mă doare – îi şopteşte.

Daniel devine mult mai precaut, atent să atingă uşor, cu vârful degetelor fundul fetiţei, până o simte că tresare din nou.

– Ia să vad, nu trebuie schimbaţi şi ciorăpeii? – spune el grijuliu şi-i dă ciorapii în jos până la genunchi, să caute ce-o doare.

Pe fesa dreaptă observă urma discretă a unei palme.

– ’Mnezeii...!... – îi scapă o exclamaţie şi o ajută pe fetiţă să îmbrace încet ciorăpeii, apoi pantalonaşii de trening.

– Trebuie să-mi dai şi antiderapantele – arată fetiţa spre sertar.

Daniel nu ştie despre ce este vorba, dar fetiţa vine lângă el şi-i arată o pereche de şosete cu puncte de cauciuc siliconic pe tălpi; „să nu alunecăm”, îi explică ea cu un aer superior.

– Uite c-am rămas ultimii – arată Daniel copiii din jur; doar lângă uşă, asistenta şefă stă de vorbă cu două educatoare; „sigur vorbesc despre mine” – gândeşte el, observându-le privirea cercetându-l cu curiozitate. Un pupic mic de tătic – se alintă el şi o sărută pe frunte. Să asculţi pe doamna educatoare şi să răspunzi la întrebări frumos, ca toţi copiii – îi şopteşte.

– Mai vii? – întrebă fetiţa tot în şoaptă.

– Promit! Sigur că mai vin, dar nu azi, nici mâine şi nici poimâine. Crede-mă că nu pot, dar pe urmă vin!

– Să nu ştie mămica – duce fetiţa degeţelul arătător la buze iar Daniel simte că ameţeşte; nu mai are nici un chef să-i explice fetiţei că trebuie să meargă departe, într-un sat, unde a aflat că mai sunt câteva tone de mâncare „pentru iepuraşi”, că i-a răspuns cineva la anunţul dat în ziar şi la radio, că-i vinde 18 tone de trifoi.

În drumul lui către ieşire, se stăpâneşte cât poate de bine şi trece calm şi mândru pe lângă cele trei doamne, adresându-le un *sărut mâinile!* respectuos.

– Şi vă rog să ne iertaţi c-am fost mai leneşi azi! – adaugă zâmbind.

Chiar şi ieşit pe trotuar, îşi impune să mai păstreze aceeaşi ţinută sobră, de om mândru, cu mers elegant, de militar de carieră. Doar când ajunge departe, spre marginea oraşului, în dreptul unui parc, loveşte cu ciudă o piatră, ţintind cu precizie stâlpul din beton al intrării, şi

slobozeşte câteva înjurături de mamă, ca la el în sat, când oamenii dau de necaz.

*
* *

– Gata, am primit! – îşi îmbrăţişează Diana prietena, punându-i în mână paşaportul deschis la pagina cu viza pentru Statele Unite. Mituş a cerut audienţă la consul... i-a explicat că n-am de gând să rămân... mare scofală! Ducă-se ăştia tineri să le rânească lor prin spitale... A depus el garanţie că mă întorc. În calitatea lui de fost visiting professor iar acum colaborator permanent la Columbia University Medical Center, a reuşit să-i convingă.

Magda o ia cu braţele pe după gât şi o sărută lung pe obraz.

– Toarnă-mi şi mie o ceaşcă plină – arată spre cafetiera de pe măsuţa de sub fereastră. Cât stai?

– Până pe 7 decembrie; pe 9 vom fi în ţară; eu vin imediat la clinică; el s-ar putea să aibă la Academie pregătirea dării de seamă, că se-ncheie anul. Îţi voi lăsa cadourile pentru Irina, să i le duci de Moş Nicolae. Da, intră – strigă Diana spre uşă când aude două bătăi discrete. Ia uite! N-ai plecat acasă, Trandafiro? – o întreabă pe doamna rămasă lângă uşă.

– Am avut de terminat de scris la maşină...

– Învaţă să scrii la calculator – îi surâde Diana. Bei o cafea? Hai, Trandafiro, că ne ştim de-o veşnicie; erai o copilă când ai venit la noi.

– Nu, mulţumesc? Fierea... Am venit să vă spun că ieri aţi fost căutată la telefon; un domn, era cam furios prima dată, aşa mi sa părut. Curios, că nu vă ştia decât numele mic, Diana, „doamna doctor chirurg Diana", „şi mai cum?", am întrebat. A ezitat. „Botez", a zis la un moment dat. „N-avem nici o Diana Botez", i-am răspuns. A doua oară a zis „Diana Crăciun, are dumneaei o fetiţă, Irina; vreau s-o întreb ceva..." I-am spus că sunteţi la decanat şi l-am întrebat dacă-i ceva important, să-i dau numărul de la decanat. „A, nimic; zău!, nimic important..." Dacă prima oară părea furios, la al doilea telefon de ieri a vorbit foarte frumos, chiar elegant; l-am întrebat dacă-i pacient sau medic, dar el doar s-a scuzat că nu-i nimic important. Azi a telefonat din nou, tot de două ori; eraţi în sală... O voce inconfundabilă; mi-am zis să vă spun. Nu v-a ştiut numele, dar cunoştea că aveţi o fetiţă, Irina...

– A, bine, bine, Trandafiro, mulţumesc! – se simte nevoită să-i zâmbească Diana, dar imediat ce secretara iese, pufneşte nervoasă.

– Să înţeleg că ştii cine-i? – o priveşte Magda lung, iscoditor.

– Evident că ştiu. El.

– El?!

– Cel pe care l-ai sărutat...

– Şi nu eşti curioasă ce-a vrut?

– Nu.

– Te-a căutat de patru ori.

– Dacă era ceva grav, venea la spital. Cu Irina nu-i nimic. Aseară am trecut pe la ea la cămin; era bine. Juca ţintar cu o colegă, care stă şi ea uneori la program permanent; părinţii ei sunt comis-voiajori. A trebuit să aştept două minute, să termine fiică-mea de ţinut teorie colegei – Doamne, ce-i mergea guriţa! –, să-i explice cum se joacă corect ţintarul. Adunaseră pietricele albe şi negre de pe-afară; nici n-am mai întrebat dacă le-au spălat. Mi s-a părut că-s în plus acolo.

– Şi n-ai luat-o acasă?!

– De ce? Abia am avut timp destul să-mi recitesc lucrarea în linişte. Mituş îmi promisese că azi primesc viză şi-am intrat în viteză.

– Bine. Şi Irina...? Toată povestea cu puştiul ăla... Cum ziceai că-l cheamă? A, Daniel, parcă.

– Daniel Ciobanu. N-am ce-i reproşa. Dimpotrivă! I-am şi mulţumit... M-a făcut să-mi dau seama că Irinuca mea – a noastră, ca să fii mulţumită – n-are decât nişte drăcuşori în fundul ei. Sâmbătă, cât a stat Mituş la mine, s-a abţinut, dar ieri... I-am şi spus... Mai ţii minte cum ţipa directoarea la noi când se făcea vreo boacănă prea mare în şcoală? „Gata, de azi, am coborât milităria din pod.” Aşa i-am hotărât şi eu Irinei. Am ameninţat-o c-o dau la casa de copii. Ştie să vorbească – începe Diana să numere pe degete –, ştie să asculte când vrea, poate să se îmbrace singură – s-o vezi ce repede s-a îmbrăcat sâmbătă dimineaţa, când spera că iese în parc! –, de pregătit pentru culcare nici nu mai vorbesc... „Cred c-am uitat apa la baie deschisă”, i-a spus Daniel. Ştii cum a fugit să vadă? Ca un prâsnel. Reacţia ei îmi spune că nu are nici urmă de autism; doar draci – pe care-am să i-i scot eu!... – se înfurie din senin.

– Şi nu eşti curioasă...? De patru ori, Diana! – îşi arată Magda degetele mâinii.

– Te credeam femeie serioasă – o priveşte Diana pieziş, atentă la cafetieră, să mai pregătească o porţie de cafea. Sper că nu ţi-a dat cineva vreo sticlă şi-ai desfundat-o...

– Nu, dragă. Tot ce primesc duc lui Mugurel, să aibă ce bea cu prietenii... – bombăne Magda, notând pe o hârtie numărul găsit în cartea de telefoane; apoi, cât Diana umple din nou ceştile, se preocupă de telefonul ei mobil. Alo, căminul studenţesc? Vă rog frumos, aş vrea să vorbesc cu studentul Daniel Ciobanu.

Diana se întoarce brusc. Atinge una din farfurioarele de pe masă, care sare cu tot cu ceaşcă pe ciment, împrăştiind în jur cioburi şi cafea.

– Să-ţi faci curat singură!, că n-am chef să ne deranjeze femeia de serviciu – îi ordonă prietena zâmbind, încercând să se retragă din calea ei. Să nu îndrăzneşti să-mi smulgi telefonul, că nu mai vorbesc cu tine! Poftim, ca să fii pe pace, l-am trecut pe difuzor. Nu ţi-l iau, dragă; doar sunt curioasă ce-a vrut.

– Alo, Daniel Ciobanu la telefon – răsună din difuzorul telefonului vocea gravă, uşor distorsionată, a unui bărbat, făcându-le pe cele două doamne să încremenească la jumătatea gesturilor pe care le începuseră; nu s-au aşteptat la aşa ceva; erau ca într-o joacă de copii, dar s-au trezit că nu mai ştiu ce să facă. Alo... – se mai aude în telefon. Nea Georgică, n-a spus cine era?

– O voce de doamnă – răzbate cu greu răspunsul portarului.

– M-aţi căutat ieri şi azi de mai multe ori, domnule Ciobanu – reuşeşte să spună Magda în telefon.

– O, da! Sărut mâinile! Ce plăcere! Nu speram să mă sunaţi la ora asta. Şi-apoi, dacă doamna unui domn atât de important – nici nu îndrăznesc să spun impozant, că o doamnă aşa minunată, ca dumneavoastră, nu putea fi decât perechea unui domn de excepţie...

Rămasă cu gura deschisă, Diana uită de ceaşca spartă şi se retrage pe dibuite, cu spatele înainte, până nimereşte in scaunul de la birou. Magda s-a rezemat de colţul dulapului cu cărţi şi reviste medicale şi-şi priveşte prietena cu ochii măriţi de surprindere.

– ...dacă doamna îmi dă telefon la ora asta, înseamnă că am motiv de bucurie. Dar şi eu, scumpă doamnă, – şi vă rog să-l asiguraţi pe domnul dumneavoastră că sunteţi scumpă cu adevărat – şi eu vă dau o veste bună: ai mei sunt de acort şi am mână liberă să ne întâlnim noi doi şi să... După cum ştiţi, detaliile sunt importante. Vin eu la dumneavoastră oricând. Înţelegeţi că-i de preferat să nu-l amestecăm pe

soţul dumneavoastră. El e bine să ştie, dar... E prea mare, să... Va superviza din umbră. Legal, vă poate da un sfat, doar vă este soţ. Am înţeles că ăla cu partidul lui, cu... n-a contractat tot terenul din Balta Brăilei... Acum taie pădurile din Munţii Neamţului, să şteargă urmele lui Hogaş. Ce rost are să băgaţi banii în importuri – azi sunt, mâine se bagă altul pe fir. Producţia e baza. Doi-trei ani, mergem în pierdere. Strângem punga, strângem din dinţi, dar punem pe roate producţia. Noi ne pricepem la vite, la produse finite... dumneavoastră veniţi cu banii şi, poate prin domnul senator, ceva pile, în sensul să nu avem piedici... Dacă ni se închiriază terenul de la dumneavoastră din judeţ, mergem pe cereale, în principal. Cu tot dichisul, ca la carte. Oricum, de la noi vor pleca produse finite direct pe rafturile magazinelor. Un fermier deştept nu-şi dă produsul unui procesator. Unui intermediar – nici gând!, v-am mai spus doar. De altfel, cred că v-aţi dat seama că nu mă laud: aţi văzut ce produse din carne, din lapte, chiar şi din piei ştim să facem; atelierul abia face faţă unor contracte externe. Într-un an-doi, ne câştigăm şi terenurile din munte. Chiar de-am avea acum terenurile, ne trebuie bani, mulţi ai boalei, măcar câteva sute de mii. De dolari, evident. Ce ziceţi? Mai sunteţi pe fir? Nea Georgică, să-mi aminteşti să-ţi cumpăr din Obor un telefon bun, că rabla asta are un contact... Vorbesc în vânt... – se aude cum Daniel s-a adresat portarului pe un ton jos, prietenesc.

Magda şi Diana continuă să se privească – de la perplexitatea de început, au ajuns să le sclipească privirile şi abia îşi stăpânesc râsul. Mai sigură pe sine, Diana se ridică de pe scaun, vine in faţa prietenei şi-i şopteşte:

– Cine te-a pus?! Femeie în toată firea... Descurcă-te! Eşti soţie, aproape soţie!, de senator; el ştie că vorbeşte cu doamna unui domn senator... – abia se aude şoapta ei încărcată de ironie. Fă-i faţă! Nu feţe-feţe... Deşteapto! Uită-te la tine – 40 de ani!

– Tinere domn, – devine Magda fermă, parcă să-i facă în ciudă Dianei, şi începe să se plimbe prin spatele biroului, departe de prietena sa, care a făcut iarăşi ochii mari – ştii cu cine stai de vorbă?

– Păi... v-am căutat şi ieri, şi azi... – se aude în telefon vocea cuiva care se simte nesigur pe sine.

– Sunt doctoriţa Adriana Crăciun. Pariez că numele meu nu-ţi spune prea multe.

– Magda! – strigă Diana în şoaptă, repezindu-şi braţul peste birou să apuce telefonul, dar prietena s-a ferit la timp.

– Ştiu. M-am recomandat Diana. Diana Crăciun – continua Magda zâmbind, anume să-i facă în ciudă prietenei.

– Nu v-aţi recomandat – se aude vocea calmă a lui Daniel. Nu ţin minte ca noi doi să fi dat mâna vreodată; să ne fi declinat numele, nici atât; eu vi l-am aflat întâmplător; dumneavoastră l-aţi avut pe Hercule Poirot... sau Sherlock Holmes...

Tonul grav al bărbatului, chiar aşa distorsionat de difuzorul telefonului, sau poate tocmai din cauza asta, le-a făcut pe cele două doamne să-şi piardă aerul jovial.

– Te rog, vezi ce vrea – şopteşte Diana, oftând vădit interesată.

– M-aţi căutat, totuşi, de patru ori – spune Magda.

– Cu ce mână operaţi, doamnă?

– Ei, asta-i bună! În primul rând că eu nu... – dar nu mai continuă, că vede gestul disperat al Dianei; „tu eşti eu!", i se şopteşte şi vede mâna dreaptă a prietenei ridicată în aer. Cu dreapta, evident – răspunde.

– Poate – continuă pe acelaşi ton Daniel. Dar bisturiul aţi vrut să-l apucaţi cu stânga, să vă apăraţi.

Diana îşi duce palma la frunte, într-un gest de disperare. Magda şarjează:

– Tinere, despre ce vorbeşti?

– Magda, închide, te implor! Ce-i asta?! Suntem femei în toată firea – şopteşte Diana.

– Vorbesc de bisturiul pe care vi l-am scos de sub colţul pernei când am venit lângă patul dumneavoastră. Aţi vrut să-l apucaţi cu stânga. Şi tot cu stânga pălmuiţi, cred.

– Ce vrei să spui? – devine Magda curioasă, fără s-o bage în seamă pe Diana, care o imploră prin gesturi disperate să închidă.

– Ieri dimineaţă, când m-am dus la cămin s-o văd, Irina avea urma degetelor de la mâna stângă pe fesa dreaptă. Aş putea să vă atrag atenţia, doamnă, că mai există şi o Direcţie pentru Protecţia Drepturilor Copilului, dar mă veţi întreba dacă eu-copil am fost tot timpul cuminte.

– Chiar aşa, – prinde Magda gustul dialogului – ai fost?

– Doamnă, ca să contrazic vorba din popor, pot jura că babă frumoasă am văzut, dar copil cuminte...

– Pot bănui cine-i baba aceea frumoasă?

– În general vorbind... Zău că n-am cum da un nume!

– A! Mulţumesc! Să convenim că pe mine mă excluzi din discuţie, deşi am trecut de 40, iar voi, cei de 22 şi 6 luni, „foarte

importante aceste 6 luni”... Vreau să spun că pentru voi, tot ce trece de 35 e babă. Însuşi Balzac vorbeşte de femeia de 30 de ani. Probabil ca la 40, eroine lui începeau să moară.

– În secolul 19, se murea de timpuriu, doamnă. Vreţi să vă enumer, însă, câteva personaje feminine de excepţie din literatura secolului 20, care au mult peste 40 de ani?

– Nu. Vreau să-mi spui dacă baba la care te-ai referit nu-i cumva prietena mea Magda, anestezista; cred că ţi-o aminteşti din parc: „nici nu ştii când poţi avea nevoie de chirurg şi de anestezist” – îl imită ea în registru ironic.

– Cum aş putea, doamnă, să spun ceva de doamna Magda înainte de-a afla de ce m-a sărutat pe când dormeam?

Din agitaţia ei prin birou, Diana se opreşte ca lovită de trăsnet şi, cu greu, întoarce privirea în direcţia telefonului. Îşi vede prietena cum a încremenit, privind speriată spre uşă, parcă se aşteaptă să vadă întrând o fantomă; faţa i se îngălbeneşte iar mijlocul i se îndoaie, nimerind cu greu scaunul de la spatele său.

– Te omor! – şopteşte fără sunet, doar din modelarea buzelor în direcţia Dianei.

– Jur că nu eu! – îşi face Diana cruce, rostind la fel de încet cuvintele.

– Să înţeleg că Irina m-a pârât? – întreabă Magda; imediat însă, atentă la gesturile Dianei, înţelege că trebuie să rectifice, întrebându-l pe Daniel: Ţi-a spus Irina? Am să-i rup fundul! – simte că trebuie să intre în pielea prietenei, să fie convingătoare.

– Nu, doamnă. Chiar de-ar fi văzut c-am fost sărutat, Irina nu putea să-mi spună că doamna Magda gustase puţin *Napoleon* veritabil; doar ştiţi că dimineaţă, la micul dejun, am mirosit sticla de coniac. Buzele doamnei au avut gust de *Napoleon*.

– Înseamnă că nu dormeai!

– Ba dormeam. Jur! Dormeam şi când aţi venit dumneavoastră să mă treziţi, cam la jumătate de oră după plecarea doamnei Magda. Apoi aţi mai venit o dată, după încă vreo jumătate de oră, după ce-aţi făcut duş, că se aude apa din camera Irinei. Prima dată eraţi cu bluza şi fusta plisată, c-am simţit parfum de liliac, nu ştiu ce parfum e, dar cred că-i unul foarte scump. A doua oară miroseaţi a şampon, cum e cel verde din sticla cea mare, din care am folosit şi eu când am făcut duş.

– E clar! Ai fost treaz tot timpul, mincinosule! – se amuză Magda, făcând un gest nervos în direcţia Dianei, rugând-o să păstreze tăcerea.

– Nu, doamnă. Dormeam. Un cioban adevărat n-are voie să doarmă profund. El trebuie să simtă când oile devin nervoase şi se îmbulzesc, să înţeleagă primul lătrat al câinelui, dacă e a om, a lup ori o fi trecut vreo vulpe prin apropiere, iar când bate vântul, să simtă dacă aduce ploaie ori ba, ca să ştie dacă trebuie să se scoale, să adăpostească oile. Iertaţi-mă pentru divagaţia asta cam lungă, că şi eu v-am iertat, aproape a priori, pentru palma dată Irinei. Data viitoare însă, când fetiţa vă mai necăjeşte, daţi în mine, măcar ştiu să mă apăr; v-am dovedit-o când aţi venit la patul meu.

– Ce-ai dovedit? – pare mult prea curioasă Magda, spre disperarea Dianei.

– Când dormeam în patul dumneavoastră... şi-aţi venit speriată... că nu o găseaţi pe Irina... Fiecare se apără cu ce poate... sau cu ce crede că-i mai pe măsura sa. V-am supărat? Mi-ar părea rău să aflu că da. Şi să-mi scuzaţi, vă rog, pledoaria prea lungă de la început. Încă o dată m-am înşelat; sunt tot mai puţini cei care vor să câştige un ban cinstit în ţara asta. M-aş fi mirat ca doamna cu care credeam că vorbesc să-şi fi putut convinge soţul să investească în zootehnie. Nu putem fi toţi comercianţi. Unii au gheşeftul în sânge; alţii, munca – la stână, în sala de operaţie, la catedră... Cât despre babele frumoase, trebuie să vă răspund, altfel veţi rămâne supărată pe mine. La cei 70 de ani ai săi, mama mea recunoaşte senin c-a intrat deja în categoria babelor iar eu vă pot asigura că este o babă frumoasă. Are atâta frumuseţe în suflet, c-a dat mereu pe dinafară, înflorindu-i chipul. Păcat că nu mai putem merge cu maşina dumneavoastră în sat la mine sâmbătă. Am înţeles că plecaţi departe-depaaaaarte, cum spune Irina. Vă urez călătorie plăcută, doamnă! Sărut mâinile! La revedere!

– Revedere pe dracu'! – ţipă Diana după câteva momente, măturând dintr-o simplă mişcare a braţului cafetiera şi pungile cu cafea şi cu zahăr de pe măsuţa de sub fereastră. Ieşi afară din biroul meu! – strigă Magdei, apoi se trânteşte în fotoliul de la birou şi-şi sprijină capul în palme: Cum dracul mai dau eu ochii vreodată cu puştiul ăsta?! L-ai auzit ce verbiaj are? Doamne, în ce m-ai băgat! Zău, Magda, tu îl cauţi mereu pe dracu'.

– Tu, se pare că l-ai găsit deja – îşi arată Magda telefonul. „L-am trezit şi-a plecat acasă" – îşi imită prietena. Aşa mi-ai spus

duminică la telefon. De fapt, a dormit în patul tău... a făcut duş cu şamponul tău... Cred că-mi dai suta de dolari de Crăciun, nu de Paşte... – spune râzând şi începe să adune cioburile. Nu te mai ofusca; „vai, cum o să dau ochii cu el?!" Închipuie-ţi cum o să mă simt eu dacă-l întâlnesc...

– Am văzut... – îşi revine Diana, punând în mâna prietenei câteva şerveţele de hârtie, cu care să şteargă de pe jos urmele de cafea. Te-ai făcut galbenă când a spus de sărut...

Magda se spală pe mâini, apoi se aşează în fotoliul în care ştie că, uneori, se odihneşte Diana; acţionează maneta laterală, fotoliul se întinde iar Magda poate sta cu picioarele ridicate.

– Încep să mă resimt şi eu. Nu mai pot sta ore în şir în picioare... Bine că n-am făcut infarct – ridică ea tonul, să atragă atenţia asupra subiectului. N-am crezut niciodată ce ne spunea dom' profesor Petrescu la cursurile de Endocrine, că o emoţie prea mare poate declanşa în avans ciclul. Am simţit că mă taie pe mijloc... – o durere cumplită! Norocul meu c-am nimerit scaunul...

În încăpere se lasă o tăcere apăsătoare întreruptă de agitaţia Dianei, care adună zahărul şi cafeaua de pe jos.

– S-a spart cafetiera – spune ea într-un târziu, aruncând aparatul la coşul de gunoi. Să vezi ce le fac fetelor de la cămin! Cămin privat, cu preţuri ca-n Occident!... Puteau să-mi spună că a trecut... puştiul – la naiba!, numai a puşti nu seamănă; ieri nici nu l-am recunoscut; venise la cămin îmbrăcat mai... Nu elegant, că... La un bărbat e simplu: dacă are cămaşă călcată, cravată frumoasă şi un pardesiu, ori o jachetă... Dar să-l vezi când merge pe stradă!... – surâde închizând ochii, semn al unui moment de visare. Nu! Ce-i cu mine?! – se scutură ca de friguri. Şi doar l-am dus cu maşina până la metrou, numai să-l depărtez de cămin... Irina mea e mare de-acum – începe să se înfurie Diana –, poate să asculte... Gata! M-am lămurit că... Excludem autismul! Sâmbătă s-a convins şi Mituş; de ce crezi că nu s-a mai dat dus de la mine? Vrei un nes? Hai, c-am pus mai mult... – arată spre ceaşca din mâna sa, în care freacă spuma groasă. Ţii minte cum ne punea doamna doctor Mestecăneanu să-i preparăm nesul? Gustam şi noi pe furate... Ne lăsa, „dar nu prea mult, fetelor, că vă face rău"; de fapt, nu se găsea pe vremea aceea. Îi aduceau pacienţii la spital. Hm!... Îţi dai seama: o cutie de nes, o pungă de cafea, uneori un salam... Dumnezeule!...

– Oare noi de ce ne-am făcut doctorițe? – întreabă Magda încet, cu gândul dus aiurea. Eu mă visam artistă de film... sau voleibalistă...

– Doamna Irina era singura persoană care nu se plângea c-o duce rău. Îi admiram mereu maşina nemţească, mare şi albă, de fapt, un hârb, luat la mâna doua, stătea mai mult în service – ziceam că-i calul lui Făt Frumos...

– Mda, o ducea bine... Că nu începuse adevărata criză; abia după ’80 a început. Era singura la care mergeam acasă şi ni se părea că stă aşa de bine!... Mă fascina biblioteca soţului – citea foarte mult. Era tare bucuros când îl rugam să-mi împrumute cărţi. La început, îmi recomanda el, apoi îi recomandam eu...

– Mda... – surâde trist Diana. Erau oameni de treabă...

– Nu s-a ales nimic din ceea ce aveau prin casă, după ce-au murit; dacă n-au avut copii... – oftează Magda. Şi-aveau o colecţie de casete video cu cele mai mari filme... Ţii minte cum ne ruga să nu spunem la nimeni? Erau primite pe sub mână. Tu erai favorita lui; traduceai mai bine filmele; „las-o pe Dienuţa, că are vocea mai clară” – ce ciudă mi-era pe tine... Mda! S-au dus... – oftează Magda.

– S-au dus... – pare Diana că este ecoul vocii prietenei. Ce spuneam?! – devine ea atentă. A, da... Mituş. Nu mi-aş fi închipuit, crede-mă! O strângea în braţe pe Irina şi plângea; uite-aşa două şiruri de lacrimi...

– De ce? – întreabă Magda cu glas domol, să nu tulbure atmosfera calmă aşternută în birou.

– Cum de ce?! C-a auzit-o vorbind. Mult şi clar. Sunase telefonul fix o dată. Eram în bucătărie, pregăteam o gustare; Mituş se plimba pe lângă mine şi fuma. Nu mi-am dat seama că răspunsese Irina la telefonul de pe hol. „Da, bine. Fac bine. Te sărut şi eu! Un pupic lung, duuuuulce... – am auzit-o strigând. Sigur că mi-e dor de tine, abia aştept să vii; promit c-o să învăţ tot cântecul”, şi a început să cânte primele versuri din partitura ursului Baloo. Eu am încremenit. Eram sigură c-a sunat-o puştiul. Puşti pe naiba! – face un gest de dezaprobare. Un golănaş mai... Ditamai găliganul; cred că are aproape doi metri şi nişte muşchi, ca de atlet; mi-a rupt în spate bluza aceea mare, de pe când eram gravidă; i-au crăpat şi pantalonii mei de pijama şi doar am fundul mai mare ca el... Mituş îşi privea fiica extaziat, crede-mă! N-a mai aşteptat să termine fetiţa, c-a luat-o în braţe s-o sărute. „Continuă tu”, mi-a întins el telefonul. El credea că Irina vorbeşte cu tine. N-am fost în stare să spun nimic. Mă aşteptam să-l aud pe Daniel – îmi venea să-l omor! Şi când colo, o voce de femeie! Cine crezi că era? Lia-bona.

Bătrâna la care face menajul îi dăduse voie să telefoneze în ţară. Poftim ceaşca. Hai, bea, că trebuie să mergem la contravizită.

– Şi?

– Şi, ce?

– Vorbeai de Irinuca. Ce-i cu milităria coborâtă din pod?

– Corniţe. I-au crescut corniţe. Puştiul ăsta a dat-o peste cap. Toată duminica ne-am certat; Irina stătea numai pe la uşă. Iar eu mă străduiam să-mi recitesc lucrarea pentru New York. Întâi, m-a tachinat: „Nu vreau să fiu iedul mic. Eu aştept să sune lupul, să-i dau drumul, să te pape." „Şi tu ce-ai să faci dacă mă papă lupul?" – am intrat eu în jocul ei, că eram încă fericită, sub impresia sâmbetei petrecute în familie: eu, Marius şi fetiţa. Ce crezi că mi-a răspuns? „Ies cu tăticul meu la plimbare, mă duce în spate, îmi dă îngheţată de căpşuni... Şi... – s-a speriat fetiţa când m-a văzut că mă înfurii – am să-l rog eu să taie burta lupului, să te scoată." Apoi, s-a dus naibii toată duminica. Începusem să am îndoieli că Marius va obţine audienţa la consul... Eu... scandal – mai mare ca de obicei. Măcar, înainte, Irina tăcea în legea ei numărându-şi degeţelele, iar eu sufeream în tăcerea mea. Îmi duceam crucea. Acum, descoperisem că-i sămânţă rea. Iartă-mă! N-am vrut să spun asta, dar cred că şi-n familia lui Marius au fost destui căpoşi. Toţi despre care îmi povesteşte au fost nişte ambiţioşi, orgolioşi... De când a aflat că are un copil cu mine, frate-su nici nu-i mai răspunde la telefon. Şi doar e mai bătrân, moare acuşi, că ce are el evoluează rapid. Aş putea să-l operez eu, să fac o extirpare corectă, s-o mai ducă ani buni, dar nu mă suportă; „ne-ai făcut familia de râs". Marius a încercat să-i explice că el m-a convins să avem un copil... L-a dat afară din casă... Duminică l-am regăsit în toate gesturile Irinei. Şi el tot aşa îşi încrucişează braţele la piept şi priveşte pe sub sprâncene. Îmi venea s-o omor pe-asta mică. Bucuriei că n-are autism – totuşi, puştiul ăsta, aşa mare mocofan cum pare, are ceva... – pocneşte Diana din degete – e-un fel de circar, doar l-ai auzit cum îi merge gura... Să-l fi văzut cum s-a jucat vineri seară, la cămin, cu Irina – cum naiba să nu-i crească coarne?! Bucuriei, ziceam, duminică i-a luat locul ciuda; mă privea numai pe sub sprâncene, fie c-o alintam, fie c-o ameninţam. Parcă-l şi vedeam pe Dominte, fratele lui Marius: eu încercam să-l conving să vină să se interneze, el mă privea chiorâş, pe sub sprâncene. De fapt, cred că se teme să mai iasă în lume; stă numai în vila de la Poiana Ţapului; la cât rău a făcut oamenilor cât a fost şef al Secţiei de Anchete Penale... Duminică am hotărât: cobor milităria! I-am pus cărţile de colorat în braţe şi-am trecut-o în camera ei.

„Nu ieşi afară decât să mergi la baie!” Într-un ceas, mi-a colorat toate cărţile. Am găsit-o desenând pe faţa de pernă un cap de iepure. „Fac ce vreau, c-aici pune capul tăticul meu.” „Ei lasă că-ţi dau eu tătic! Să nu-l mai prind pe-aici!...” Atunci cred c-am pălmuit-o. Nu-i bine să ai copii mici la bătrâneţe... Îmi pare rău că ţi-o spun; ştiu că te chinui să... Poate, dacă Mugurel te ia de soţie... În doi, e mai uşor... Ieri, am hotărât s-o las la cămin. Dac-am fost singură acasă, mi-am revăzut lucrarea în tihnă. Avea câteva greşeli – ce vrei?, nu mă pot împărţi în şapte. Copiii, oricum, cresc. Ce, noi n-am crescut? Şi, slavă Domnului!, nu ne-a suflat nimeni între coarne...

– Poate de-aceea nici nu ştim să iubim... – vorbeşte ca pentru sine Magda, privind pe fereastră. Ai văzut? – se întoarce ea prompt, întinzând mâna în direcţia telefonului mobil lăsat pe colţul biroului. Cândva, – spune visătoare, renunţând să mai privească pe fereastră – am văzut un clip de animaţie: o bătrână abia merge pe trotuar sprijinită în cârjă. Întâlneşte, desenat pe asfalt, un şotron. Sare într-un picior, ca o adolescentă... Adevăru-i că ne-am băbit, soro...

– Babe am fost de mici – bombăne Diana, sorbind din ceaşca plină cu nes.

– Ce-ai spus? – devine Magda atentă.

– Nimic... Bea-ţi nesul.

– Rămăsesem la... – vorbeşte Magda cu glas scăzut, întinzându-se alene pe fotoliul extins deja. Mda... Puştiul ăsta – arată cu privirea spre telefon –, aşa mocofan cum zici că-i, deşi eu, din parc, mi-l amintesc altfel... Ăsta... Convorbirea cu el... Zău că m-am simţit... N-ai văzut cum am întrat în jocul lui? Ca o adolescentă. Atunci, în parc, el era sufletul grupului. Şi ce hanţuşte de fete în jurul lui!... Toate, una şi una! Ce, mai e ca pe vremea noastră? Nici nu ştiam ce-s alea anticoncepţionale – dar Diana pare absentă, preocupându-se de cafele.

– Ştiu şi eu, Magda?... – se opreşte ea în faţa prietenei, descriind prin aer un arc frânt brusc în dreptul telefonului cu ceaşca din care tocmai a sorbit nes, că i-au rămas urme, ca o mustaţă de motan sub nas. Ar trebui să-ţi povestesc în amănunt... Stai să-mi şterg mustaţa – zice, căutând pachetul cu şerveţele. Când i-am simţit degetul atingându-mi bărbia şi l-am auzit şoptindu-mi numele, *doamna Diana*, am deschis ochii speriată. Stătea în genunchi lângă pat. Respiraţia lui avea un iz plăcut, de pastă de dinţi scumpă, ca a mea; cred că trecuse pe la baie... Mi-a fost ruşine să-ţi povestesc, ori poate nici n-am realizat... Acum, după ce mi-ai spus tu... Şi pe mine m-a tăiat aşa, o durere... Ştii care a

fost primul meu gând când l-am văzut cum stătea aplecat asupra mea? Îi ardea privirea – ceva diabolic! Nu înţelegeam de ce nu face nici un gest... să... Aşteptam; secundele mi se păreau ore... Şi-atunci, instinctiv, am căutat bisturiul. Când nu l-am găsit, parcă m-am topit, abandonându-mă, amintindu-mi cine-i şi tot ce făcuse pentru Irina; „fie ce-o fi!" Nu-mi mai pot aminti câte raţionamente am făcut într-o clipă. Ţin minte doar că m-am întrebat: „Oare nu mi s-a declanşat ciclul?! Ar fi oribil." Imediat însă, i-am văzut privirea arătând spre noptieră: „L-am pus pe noptieră, să nu vă accidentaţi" şi s-a ridicat, retrăgându-se spre uşă; calm, sobru, distant. Am crezut că întru în pământ de ruşine. Şi dimineaţă... Sigur că l-am oprit să doarmă în patul meu. Doar n-aveam să-l las să plece la două noaptea singur pe străzi. Dimineaţă, mi-a plătit-o – râde încet, amuzată, Diana. Cum eu pusesem bisturiul sub pernă, el ascunsese o floare luată de pe sală, cu coada învelită în staniol, să strălucească, să mi se pară cuţit. Cred că ai dreptate, ne-am băbit...

– Vorbeşte în contul tău, soro! – râde Magda, ridicându-se vioaie din fotoliu. Uiţi că eu mă vreau verde? Sunt mereu în căutarea momentului prielnic să rămân gravidă...

– Mai insistă?

– El? O, da! Nu-s hotărâtă eu; nu-mi dau seama de ce. Dacă ar fi după el, ne-am duce şi mâine să depunem actele. „Ce tot tragi, iubito, de timp? Vreau şi eu să intru în rândul politicienilor serioşi, aşezaţi la casa lor" şi mă umple de cadouri.

– Mai puţin flori – surâde amar Diana.

– Are 51 de ani, soro. Ce, Marius al tău îţi mai aduce flori? Şi are 65.

– Al meu vine să-şi vadă floarea oferită acum 6 ani. Dacă nu insista, zău că eram şi acum singură. Şi pentru că tot n-ai pe nimeni acasă, că domnul senator bate provincia, hai prin secţie, să las ordine în urmă. Doamne! – face Diana un gest larg, îmbătată de fericire – când mă gândesc c-o să zbor 11 ore! Apoi, doar eu cu Mituş al meu atâtea zile în New York!... Mi-a promis că-n zilele când nu avem program la spital mă va duce peste tot, să văd ce-i mai frumos, să cumpăr, să...

*

* *

– O pot lua pe Irina să vadă defilarea? – întreabă Daniel.

– Îmi pare rău, domnule Ciobanu, – îi răspunde asistenta şefă – doamna doctor a lăsat împuternicire doar pentru doamna doctor Magdalena Pascaru s-o poată scoate pe fetiţă pe poartă.

Daniel întârzie mult în leagănul cel nou, jucându-se cu Irina. Degeaba. Magda nu vine. Ultima oară i se pare că a zărit-o într-o seară; da, sâmbătă seara, când a dormit la cămin, cu Irina. „Vin în fiecare zi!" – îşi ordonă. A treia zi, o găseşte pe Magda aşteptând să se trezească cei câţiva copii rămaşi la cămin. O salută ceremonios pe doamna care a roşit toată când l-a văzut apropiindu-se. „Calm, doamnă, că nici astăzi n-am obrăznicia să vă întreb de ce m-aţi sărutat când m-aţi găsit dormind – îşi zice, măsurând-o scurt cu privirea. Frumoasă mai eşti şi tu! Parcă mai apetisantă ca surioara ta" – apoi i se face ruşine; „când am început să gândesc ca un golan?!..." Simte cum obrazul i-a luat deja foc şi se preface că vrea să privească pe fereastră. „Pe naiba! Asta nu-i de nasul meu. *Vodă nu-i pentru calici*" – îşi aminteşte el un vers dintr-o piesă populară, cu care umblă flăcăii prin sat în zilele sărbătorilor de iarnă. Aude tocurile femeii lovind rar cimentul holului lung şi înţelege că nici ea nu are astâmpăr.

– Doamnă, – se întoarce Daniel spre Magda când o simte că s-a apropiat – spuneţi-mi, ce-ar fi s-o ducem pe Irina să vadă poimâine demonstraţia de 1 Decembrie?

– La asta nu m-am gândit – se bucură Magda; „frumos îţi mai lucesc ochii", simte Daniel că-i ard obrajii mai tare.

– Aş duce-o eu, dar n-am voie s-o iau. Asistaţi la defilare?

– Sigur, cu soţul meu.

– Dac-o aduceţi dumneavoastră la Arcul de Triumf, aş putea s-o ţin eu în braţe, să vadă.

– Sigur, Daniel! Asta ar impresiona-o foarte mult pe Irinuca. Uite cum facem, Daniel, – se entuziasmează Magda – eu vin dimineaţa cu maşina pe aici, o iau pe Irina iar tu ne vei căuta chiar lângă Arc. Vom fi în grupul politicienilor. Ar fi bine să ţi-o predau, s-o ţii pe umeri, să vadă. Ai să ne găseşti. Întrebi de senatorul Mugurel Zavate – spune Magda foarte sigură pe sine, dar când îl priveşte mai atent pe Daniel, îl vede încurcat, privind în jos, într-o parte, parcă ar fi pierdut ceva. Ce-i? Crezi că nu-i bine? – întreabă Magda.

– A, nimic. Sper să mă descurc, să ajung la dumneavoastră.

– Să fii la Arc măcar cu jumătate de oră înainte. Soţului meu îi place să umble prin mulţime...

Daniel mulţumeşte cu jumătate de gură, simţind o mare uşurare când aude glasul copiilor care s-au trezit şi încep să-şi aştepte părinţii, să-i ia acasă. Mai aruncă o privire Magdei, ca o palmă dată în fugă, şi se plimbă agale spre uşa de la intrarea în clădire, lăsând-o singură pe doamna care pare nerăbdătoare să-i predea Irinei sacoşa cu fructe şi dulciuri şi să plece.

– Nu mergi? – o aude pe Magda invitându-l să intre împreună în sala-dormitor din care ies mereu copii curioşi să vadă cine-i pe sală.

– Nenea Daniel, nenea Daniel, – se aude strigat de o fetiţă care stă în faţa uşii şi face semne cu mânuţa – azi stau şi eu să dorm aici. Mai jucăm ţintar?

– Sigur, scumpo. Fugi în dormitor, c-ai ieşit doar în ciorăpei; te ceartă doamna educatoare. Intraţi doar dumneavoastră, doamnă, – face un semn Magdei – că eu voi intra după ce se mai liniştesc copiii. Ies puţin în stradă, că vreau să dau drumul unui coleg, care m-a adus cu maşina – minte el, să poată scăpa de prezenţa Magdei; „soţia lui Zavate!" – gândeşte cu ciudă, abţinându-se cu greu să nu dea cu pumnii în peretele pe lângă care se strecoară, să nu stânjenească pe cele trei bunicuţe care merg umăr la umăr, vorbind întruna.

„Asistenta parcă mi-a zis c-o cheamă Pascaru – îşi zice când ajunge în stradă. A, – se bucură imediat – e doar prietena senatorului; a ăluia despre care Lia-bona spunea că a cumpărat o echipă de fotbal, ca pe sclavi... – râde de unul singur, depărtându-se de cămin, să revină mai târziu. Poate, dacă-l cunosc la Arc pe domnul senator, îl întreb de ce vrea să cumpere drepturile litigioase de la noi; ce argumente are să poată câştiga procesul cu falşii proprietari?"

– În ce hăţiş am intrat! – se trezeşte vorbind singur pe stradă.

Seara, cât stă şi arbitrează echipele care joacă ţintar, o ia pe Irina alături de el şi o sfătuieşte:

– Vei merge cu nana să vezi ceva frumos; nici la televizor n-ai văzut aşa spectacol. Dacă te cheamă zilele acestea mămica la telefon să vorbească cu tine, nu-i spui, că s-ar putea să nu-ţi dea voie. Când te va lua nana, vei cunoaşte un nene mai bătrân ca mine...

– Are mustaţă? – întreabă fetiţa.

– Nu – „doar barbă de ţap", ar vrea să spună, dar se abţine. De ce?

– Nu-mi place să mă pupe oameni cu mustaţă; mă gâdilă.

– Ei, trebuie să suporţi, aşa-i frumos. Când îl vei cunoaşte pe soţul nanei, trebuie să-i vorbeşti frumos, cum te-am învăţat eu: „Sărut

mâna, nanule! Mă bucur să te cunosc. Numele meu este Irina Crăciun.” Îi întinzi mânuţa, să dai noroc cu el. Dacă te sărută pe obraz, îi zâmbeşti şi şopteşti un *mulţumesc!* plin de drăgălăşenie, aşa cum faci cu mine când îţi ofer ceva. Să nu mai încrucişezi braţele la piept şi să nu mai priveşti pe sub sprâncene, că lumea va crede că eşti un copil urât şi rău, ceea ce nu-i adevărat deloc... Şi mai am o rugăminte, Licurici – o strânge Daniel la piept, sărutând-o apăsat şi umed pe obraz, ştiind că asta o bucură nespus pe fetiţă. Când suntem noi doi undeva unde sunt oameni mai muţi, îmi spui pe nume: Daniel.

– Acolo nu mai eşti tăticul meu? – se uită fetiţa lung în ochii lui.

– Ba da, dar oamenii pe care eu nu-i cunosc s-ar putea să ştie că adevăratul tătic al tău...

– Lasă-mă! – sare fetiţa din braţele lui.

– Licurici! – îi şopteşte Daniel şi pocneşte scurt din degete, rămânând cu arătătorul întins către pieptul fetiţei. Vino înapoi lângă mine, că ne aud copiii şi ne facem de râs. Vrei să mai vin la tine? – o întreabă şi fetiţa dă îndelung din cap afirmativ. Şi vrei să mai fiu tăticul tău, iar tu sa fii licuriciul meu?

– Da, mai vreau să fii! – răspunde fetiţa cu ciudă.

– Atunci, trebuie să mă asculţi şi să te porţi frumos. Adevăratul tătic al tău este nenea bătrânul.

– Du-te acasă! Nu mai vreau să vii la mine! – îi strigă fetiţa, speriind copiii care joacă ţintar; toate privirile stau aţintite spre ea.

– Ce s-a întâmplat aici? – se aude vocea severă a educatoarei intrată în încăpere în grabă.

– Scuzaţi! – o linişteşte Daniel. Am avut o mică discuţie cu fetiţa mea. Vino la tăticul – întinde el braţele iar Irina se apropie cu paşi mărunţi, privindu-l pe sub sprâncene.

Daniel o ia în braţe şi se aşează din nou în fotoliu.

– Nu ne mai certăm, că nu mă mai lasă doamna educatoare să vin la tine. Promite-mi că de acum încolo te vei purta frumos cu nenea bătrânul. Este ultima oară când mai rostim cuvintele *nenea bătrânul*, că-i foarte urât. Pentru mine el este *domnul profesor*, pentru că este cel mai mare doctor din ţară...

– Mai mare ca mămica?

– Nu. El este cel mai mare dintre bărbaţi. Pentru tine el este tăticul.

– Tăticul eşti tu! – şopteşte fetiţa apăsat, ca un ordin.

– Bine – aprobă Daniel. Eu sunt tăticul iar el este tatăl. Vezi? Sună mai frumos.

– Nu! Mai frumos eşti tu! – se răzvrăteşte fetiţa.

– Cuvântul este mai frumos, mai grav, mai serios... ascultă ce serios se aude când spui: „Acesta este tatăl meu”. Înţelege şi tu, te rog, că ai un tată important, mare, serios...

– Dar eu te vreau pe tine, aşa cum eşti!

– Bine, dar să ţii minte tot ce ţi-am spus. Eu te învăţ numai lucruri bune. Ai înţeles, Licurici? – o întreabă, dar fetiţa şi-a ţuguiat buzele şi-şi vântura picioruşele.

– Nu-ţi răspund. Îl dau pe dracul huţa, ca să nu ne mai necăjească. Dă-mi un pupic! – se alintă Irina, iar Daniel răsuflă uşurat.

În dimineaţa zilei de 1 Decembrie, Daniel se trezeşte devreme şi se pregăteşte de plecare. Face duş, se bărbiereşte, îşi controlează unghiile să-i fie tăiate corect, lustruieşte ghetuţele şi-şi calcă pantalonii cei noi şi sacoul adus de Gabriel de la Chişinău. După ce se admiră îndelung în oglindă, se dezbracă până la brâu şi scoate din dulap vesta din piele de iepure siberian tuns scurt, pe care o îmbracă direct pe piele; „cumnate, să n-o îmbraci decât la drum lung – i-a zis bădia Ion când l-a văzut probând-o –, că nici nu ştii când cade ceva la aşternut şi-o să râdă femeia de tine când te vei dezbrăca, sau te va dezbrăca ea, dacă ştii s-o încingi bine, că femeia-i ca potcoava, o încingi până ies scântei din ea, s-o poţi modela cum vrei, pe măsura copitei armăsarului, să ţină la drum lung”. A ieşit scandal mare, c-a auzit Maria, care era pe-aproape, şi şi-a batjocorit soţul două zile. Acum, Daniel ştie că va avea nevoie de vestă; „sigur voi rămâne doar în sacou...” În final, îmbracă haina de blană şi-şi ia căciula cu urechi, făcută anume de surorile lui pentru el, dintr-o blană adusă de bădia Ion din Polonia.

Afară e frig, câteva grade sub zero. „Bine că-i soare!” – se bucură Daniel când ajunge la Arcul de Triumf. Se bucură pentru bucuria fetiţei, pe care o vede de departe: îmbrăcată în hăinuţa ei roşie de fâş, cu o căciuliţă de lână pe cap şi cu fularul înfăşurat în jurul gâtului, stă stingheră lângă o doamnă impozantă, îmbrăcată într-o haină lungă de blană. La dreapta Magdei, prins într-o discuţie aprinsă cu preşedintele Senatului şi cu cel al Camerei Deputaţilor, stă senatorul Mugurel Zavate; pare că-i domină pe cei din jurul său cu aerul superior, de om mult prea stăpân pe sine.

– Uite-l pe tăăă-tiii....!... – strigă Irina când îl zăreşte. Daniel, a venit Daniel! – spune ea şi fuge cu braţele desfăcute.

Daniel o prinde din mers, o ridică urgent, s-o poată săruta pe obraz, apoi o roteşte în braţe, aşezând-o călare pe după gâtul său.

– Sărut mâinile, doamnă! – se înclină în faţa Magdei. Bună ziua, domnilor, şi La mulţi ani tuturor! – se adresează el politicienilor. Doamnă, mi-o daţi pe Irina să stea pe umerii mei? Sunt asistentul social de la căminul unde este Irina – răspunde el privirii întrebătoare a lui Zavate, care vine şi-i întinde mâna cu un zâmbet jovial, de politician în campanie.

– Domnule Daniel, numai să nu vă pierdeţi prin mulţime, să ne putem găsi la terminarea manifestării – aprobă Magda cu un aer grav, care-i dă lui Daniel o altă dimensiune a doamnei din faţa sa; „nu degeaba stă în rând cu cei mai notorii politicieni", îşi zice el, apoi, răutăcios, neplăcut impresionat de afabilitatea lui Zavate, îşi zice: „Stă între lupi; trebuie să urle şi ea. Când va începe să atace?!"

O coboară pe Irina de pe umerii săi şi-i pipăie îmbrăcămintea. „Cucoană îmblănită ca la Polul Nord, se cunoaşte că n-ai copii!" – aruncă el privirea în direcţia Magdei, care s-a angajat deja în discuţii cu cei din jurul său. „Eram sigur" – pufneşte Daniel şi-şi dezbracă haina de blană, s-o pună pe umerii fetiţei, apoi îşi scoate căciula şi o îndeasă pe capul acesteia, peste căciuliţa de lână.

– Aşa sunt sigur că nu ne va certa mămica atunci când se va întoarce – spune şi o înfăşoară în cojocelul său ca pe un bebeluş, ridicând-o apoi să stea în fund pe umărul său stâng.

Se retrage mai într-o parte, cale de câţiva paşi, să lase loc liber altor politicieni care încep să se adune, şi-şi strâng mâinile. Când şi când, o mai dă jos pe Irina să-i poată explica ce înseamnă manifestarea care va începe în curând. Când începe defilarea, îi şopteşte mereu cine sunt cei care trec pe sub Arcul de Triumf, iar Irina este numai ochi şi urechi, amuzându-se când un fotograf se tot proţăpeşte în faţa lor, fotografiindu-i.

– Domnule, oamenii importanţi sunt acolo – arată Daniel spre grupul politicienilor.

– Şefii mei de la revistă vor hotărî cine-i mai important de pus în pagină – îi răspunde fotograful.

– La – la – la – la – la – laaa... – imită cu gras sonor Irina cântecul fanfarei, dând puternic din picioruşe, că Daniel sâsâie de câteva ori, din cauza loviturilor primite în piept.

La încheierea manifestaţiei, fetiţa îl roagă pe Daniel să-i ia cojocelul de pe umeri şi, profitând de golul format în jur, începe să patruleze câţiva paşi înainte şi înapoi, murmurând cântecul fanfarei.

– Sărut mâinile! – şopteşte Daniel doamnei care s-a apropiat de el.

– Ai fost grozav, Daniel! – îi surâde Magda. S-o ţii o ora şi jumătate pe umăr... Ce cântă? – arată spre Irina, care se amuză, defilând.

– Cred c-a impresionat-o *Treceţi, batalioane române, Carpaţii*. Am simţit asta de pe când a intonat fanfara cântecul, c-a bătut ritmul cu picioruşele în pieptul meu.

– Bietul de tine! – îl compătimeşte Magda.

– Ba fericitul de mine, doamnă – îi răspunde Daniel. Ce ziceţi, aveţi încredere în mine să mi-o lăsaţi până diseară? Vreau s-o plimb prin oraş, iar la ora 18, să fim la Universitate, să vadă când se aprind luminile.

– Vreau, vreau, vreau cu Daniel! – se agaţă fetiţa de mâna Magdei. Nana, te rog, te rog dulceeee!...

Femeia face un pas până sub nasul lui Daniel şi-i şopteşte:

– Dacă păţeşte ceva, te omor! Cu mâna mea te omor.

– Şi dacă nu păţeşte? – întreabă Daniel, dar nu mai aşteaptă răspuns, că spune pe un ton grav: Mă veţi adormi, desigur; prin somn, sunt inofensiv...

– Ei, na-ţi-o bună! Că parcă treaz eşti ofensiv nevoie mare!...

– În frigul ăsta, când ofensivi sunt doar politicienii care vor să fie văzuţi, dumneavoastră voiaţi să-mi ţineţi fetiţa aşa golaş îmbrăcată? – schimbă Daniel tonul, făcând-o pe supăratul.

– A-ha! Devii ofensiv, tinere domn?! – îi surâde Magda. Ia întreab-o: a stat mai mult cu spatele rezemat de picioarele mele, acoperită cu blana – îşi vântură femeia părţile laterale ale mantoului. Chiar mă gândeam să vin şi să ţi-o iau înapoi, dar tu deja dezbrăcaseşi cojocelul. Aţi fost cel mai minunat cuplu tătic-fetiţă. Câteva doamne chiar te-au admirat.

– Da, dar nimeni nu s-a gândit să-mi încălzească spatele...

– Daniel!... – râde Magda, privindu-l fix, cu ochii plini de luminiţe. Chiar aşa, – devine ea gravă – cred c-ai răcit. Dă-mi fetiţa şi du-te urgent la cămin; ceai fierbinte şi...

– Ia uitaţi aici – îşi descheie Daniel un nasture de la cămaşă, să-i arate vesta. Hai, Licurici, vino la mine să te port din nou ca pe un baby,

nu-i aşa, nană? Ce ziceţi de bebeluşul meu? – o întreabă, prezentând-o pe Irina înfăşurată în cojocel ca un bebeluş, căruia i se vede doar obrăjorul.

– Şi tu ai să umbli până diseară aşa, numai în sacou?!

– Întâi mă duc la Obor să-i cumpăr o hăinuţă mai groasă, pentru zile geroase.

– Ţine aici! – întinde Magda pumnul strâns către Daniel, care se vede obligat să ia bancnotele mototolite. Să-i iei o hăinuţă frumoasă; ştiu că te pricepi.

– Şi cu restul ce fac? – întreabă Daniel, neslăbind-o pe doamna din faţa sa din privirea cu care a ţintuit-o.

– Cu restul? – intră Magda în joc. Bei o cafea.

– Rămân bani pentru două cafele.

– Le inviţi pe frumoasele acelea, cu care erai atunci în parc, domnule ofensiv... Oricum, îţi mulţumesc! Şi eu, care aflasem de la surioara mea că nu ştii decât două replici: da, doamnă şi nu, doamnă... – râde femeia, apropiindu-se s-o poată săruta pe Irina pe guriţă.

– Mai vreau o dată! – se foieşte fetiţa, scoţând capul din cojocel, iar după ce este sărutată, precizează: Pentru tăticul meu.

Magda tresare. Stă o clipă locului nehotărâtă, apoi îl priveşte pe Daniel, vrând să-i surâdă, ca la auzul unei glume bune, dar tânărul, roşu de emoţie, se preocupă de Irina, s-o înfăşoare mai bine în cojocelul său.

– Să ai grija de Irina! – devine Magda gravă.

– Da, doamnă.

– Şi să nu întârziaţi la cămin diseară.

– Nu, doamnă.

– A-ha! – râde Magda, rotindu-şi privirea, să-l găsească pe senatorul Zavate. Avea dreptate sora mea... Da, doamnă; nu, doamnă – murmură amuzată, depărtându-se încet, cu un mers elegant, anume parcă să dea valoare blănii de pe ea, oprindu-se la grupul politicienilor care discută aprins.

*

* *

– M-am tot gândit ce cadou să-ţi aducă Moş Nicolae... – spune Magda, apreciind încă o dată mirosul tare al cafelei din punga abia desfăcută. O cafetieră. De câte ori îţi vei face cafea, să-ţi aminteşti de mine...

– Şi de cum m-am supărat atunci... – spune Diana pe un ton grav. Nu te-am iertat că te-ai angrenat în discuţia aceea. Femeie serioasă!

– Termină!... De când mă ştiu, mi-ai ţinut teorii – sora mai mare! Big deal![1], ca să vorbim ca-n America. Te-ascult. La cât trebuie să fii la cămin, s-o iei pe Irina?

– După patru, când termină copiii somnul de prânz. Unde rămăsesem? A, la ceartă... Îl rugasem, dacă tot cobora să-şi cumpere ţigări, să-mi ia... nici nu mai ţin minte ce... A, nişte cosmeticale... Când a revenit de jos, el îşi luase provizia de ţigări; mie, un set Parcker, cu stilou, pix, creion mecanic, o port-parafă scumpă, să nu mai risc să-mi pătez buzunarele halatului, una pentru tine, două pungi cu castane coapte de la un ambulant... „Şi ale mele?" – am întrebat. Uitase de cosmeticale. M-am înfuriat. „Nu te gândeşti decât la tine!" – i-am strigat eu şi dă-i, şi dă-i... până-l văd că-şi ia pălăria: „O gaiţă am şi-acasă" – şi a ieşit trântind uşa. Nu mai ţin minte ce i-am strigat în urmă, că m-am descoperit că-mi place să vorbesc singură, mai ales când beştelesc pe cineva drag. Apoi, răcorită, m-am aruncat pe pat să butonez telecomanda – nu mă mai săturam de privit; zeci de canale tv. Nu-mi făceam grijă pentru el; Mituş cunoaşte bine New York-ul, c-a fost de-atâtea ori. Cred c-am şi dormit vreo oră. M-a trezit telefonul mobil. „Diana, tu eşti? Spune-mi, te rog, cum se cheamă hotelul... Am un lapsus... A, da!" – s-a bucurat Mituş când i-am spus. Peste vreo oră, a intrat în cameră un alt bărbat – un om bătrân, total debusolat. M-a cuprins mila. Uitasem că-mi hotărâsem să-i strig: „Am un avion la miezul nopţii spre Europa. Acolo-s ca şi-acasă", că voiam să-l părăsesc, mă înfuriase că-mi zisese gaiţă, dar m-a impresionat figura lui – total schimbat; cred că-şi dăduse seama că puteam să-i întorc spatele; ştia că-mi ajunsese cuţitul la os; de 6-7 ani... Văzându-l schimbat, m-am speriat, apoi mi-a rămas doar sentimentul de milă. Am sărit în întâmpinarea lui, l-am ajutat să-şi dezbrace hainele şi, până la masa de seară, l-am ţinut cu capul pe braţe. Crede-mă, draga mea, că ne-am simţit ca doi adolescenţi fugiţi de furia părinţilor. Noi doi, singuri în pustietate... Nu l-am întrebat, nu mi-a spus... Aseară n-am putut adormi decât greu, spre ziuă, din cauza fusului orar; de-aceea nici n-am intrat în sală azi. Am rememorat ziua aceea, de care îmi era ruşine. „Gaiţă..." „Trebuie că l-am exasperat..." – îmi tot ziceam. Apoi, mi-am amintit

[1] Mare scofală! (engl.)

ceva ce-a murmurat când stătea cu capul pe braţele mele: „...haine grele”. N-am dat importanţă atunci. Acum cred c-a spus în gând începutul: „bătrâneţe...” Oricum, – îşi înviorează Diana tonul – a fost minunat. L-am înţeles: a doua zi trebuia să opereze din nou, c-aşa era în program; s-a plimbat singur atâtea ore... Ştii doar ce meticulos e... L-am încurajat cât am putut. A doua zi la micul dejun, tot îngândurat... Nu l-am sâcâit cu întrebări. La spital, a stat mult de vorbă cu colegul său, şeful clinicii. Urma să facă o extirpare; ştii doar c-am făcut atâtea aici... Când a venit timpul, i-a făcut semn unei asistente, care m-a luat în camera alăturată şi mi-a pus pampers: „dispoziţie de la profesor”. „Intri cu mine, mâna doua; aşa am convenit cu colegul meu.” N-am înţeles ce vrea. A repetat: „vei opera cu mine!”, ca un ordin. N-am mai avut timp să reacţionez; cu el e-o bucurie să operez, mai ales o extirpare, ceva mult mai greu decât ar fi la frate-su, că m-am săturat să-i tot studiez tumora lui frate-su, doar-doar va îndrăzni să vină la spital. Şi ce crezi că s-a întâmplat când am întrat în tumoră? Stăteam, ca de obicei, faţă în faţă. L-am văzut că-mi face semn. Am uitat unde sunt. El, doar când şi când, arătă ceva cu bisturiul. Am muncit două ore. Doar eu! Sub privirea lui. Am închis, am cusut şi, ca niciodată, m-am trezit că fac şi eu ca el semnul crucii peste operaţie şi spun cum spune şi el când e sigur de reuşită: „Dragule, fii sigur c-o să-mi supravieţuieşti”, apoi, după ce mi-am scos mănuşile, mi-am făcut semnul crucii, eu!, care nu mai ţin minte de când n-am fost la biserică. Şi ce crezi, Magda? Nu numai că, de la balcon am fost urmăriţi de ceilalţi chirurgi de-acolo, dar au existat şi trei camere de ultimă generaţie focalizate pe operaţie. Primul m-a sărutat colegul lui Marius. Aplauze. Marius nu s-a mai sfiit să mă prezinte ca „viitoarea mea soţie”. Asta a fost ziua cea mai frumoasă – face Diana un gest larg cu braţele –, că... – simte nevoia să adauge, coborând tonul.

– Că... – insistă Magda, care a ascultat cu ochii plini de fericire, uitându-şi cafeaua pe colţul biroului.

–...că m-am simţit... mizerabil!... în ultima zi, când mergeam spre hotel încărcaţi cu cadouri; era alaltăieri, ajunul lui Moş Nicolae.

– V-aţi certat iar?! Eşti incorigibilă!

– Nu, soro – vine răspunsul, întotdeauna sever sau ironic, ori amândouă deodată, când ea rosteşte cuvântul *soro*. Pe-un bulevard care ducea direct la hotel, Mituş s-a oprit în dreptul unui puştan tuciuriu, care se plimba agale cu o geantă diplomat în mână. Au discutat ceva ei doi, puştanul a deschis geanta, al meu a privit, a luat ceva din geantă, a băgat

urgent în buzunar, puştanul a încuiat geanta la loc, iar al meu a scos din portmoneu nişte bancnote şi i le-a dat. Imediat, fiecare s-a dus în drumul său. Am îngheţat. „Droguri!" – mi-am zis. La hotel, Mituş a scos din buzunar un ceas de mână. „Rolex, mi-a arătat el frumuseţea de ceas. O sută cincizeci de dolari. Se spune că-s veritabile. Mafia fură din port ori de pe aeroport câte un container şi vrea să le vândă urgent." Mi l-a pus în mână; ceas mare, bărbătesc. „E-al tău." „Ce să fac cu el?!" – m-am crucit. „Poate ai vreo obligaţie... Scumpo, – m-a alintat el cu un gest patern, care mă topeşte de fiecare dată – o nimica toată; doar o sută cincizeci de dolari... Pune-l în bagajul tău, te rog!, să nu-l uit la mine." Eram ca o somnambulă; am deschis geanta mică, l-am pus bine şi m-am întors să-i mulţumesc. El îşi aprinsese deja o havană şi se trântise în fotoliul de lângă pat, luându-şi sticla, să-şi toarne în pahar: „Ştii, scumpo, când eram tânăr, ce vrei?, abia ieşit din facultate, îmi doream nespus un ceas de mână. Auzisem că circulau şi pe la noi, aduse de vaporeni, ceasuri *Atlantic*; se spunea că-s grozave; antişoc, antiacvatic, antimagnetic; făcute anume pentru soldaţii americani. Când am avut unul, am fost tare mândru; nici maşina, nici vila mai târziu nu m-a bucurat atât" – şi a continuat să-şi fumeze trabucul şi să guste *Napoleon*-ul cumpărat de jos, din bar. Eu – să leşin...

– Te pomeneşti că...

– Pe dracu'! Profesorul Petrescu spunea că se poate declanşa la emoţii. Eu, atunci, încremenisem de spaimă. „A aflat de Daniel! E prea domn să mi-o spună... Sau îmi întinde o cursă..." Mi-am revenit cu greu, am luat paharul pe care Mituş tocmai îl lăsase pe noptieră, am gustat şi eu *Napoleon*-ul şi am încercat să par indiferentă: „Mersi, scumpule! Am ce-i duce Magdei, să-i dea lui Mugurel de Crăciun". Ştii ce mi-a replicat? „Poate n-ai observat, dar domnul senator poartă ceas de aur. Ca şi butonii de la manşete şi acul de cravată. Arhitect... Se respectă."

– A vrut să-mi cumpere şi mie, de ziua mea, ceas de aur şi l-am refuzat categoric. Noi, doctorii, nu-i bine să atragem atenţia... Şi cum ai terminat-o? – pare Magda interesată.

– Există un mod infailibil de-a-i supune pe bărbaţi. L-am invitat în pat. A fost o noapte!... – râde iradiind fericire Diana.

– Şi ce ai de gând să faci cu ceasul?

– M-aş simţi foarte confortabil dacă ţi l-aş fi dat.

– De ce mie şi nu lui?

– Care lui?!

– Nu crezi că merită 150 dolari?

– Magda, aiurezi! Te-ai îmbătat din nou. Nu pot să risc, n-am dreptul să risc! Şi de ce-aş face-o?! Nu reprezintă nimic pentru mine, ţi-o jur!

– Pentru Irina, da. Şi-ncă foarte mult.

– Doar n-o să-mi spui că,-n absenţa mea, a mai trecut pe la Irina. Fetiţa nu mi-a spus nimic. Nici asistenta şefă; de fapt, n-am vorbit cu ea decât la telefon; întrebam dacă Irina este sănătoasă. Iar dimineaţă, atât cât... Spune odată ce ai de spus!

– Tu ai plecat joi, da? Vineri, când am ieşit de la spital, c-am fost solicitată până după prânz, am trecut pe la cămin. De pe sală, prin glasvand, am văzut-o pe Irina certându-se cu câteva colege, care rămăseseră şi ele acolo peste noapte; încerca să le explice cum se joacă ţintarul corect. Se auzea guriţa ei de pe sală. Şi cine crezi că stătea pe un scaun şi se amuza? Ai ghicit? Nu! Nu cel pe care l-am sărutat. Era un tânăr îmbrăcat elegant, cu cămaşă crem, impecabilă, un sacou elegant şi o cravată care-i lumina faţa. N-am mai vorbit cu Irina. Mi-a fost teamă – pur şi simplu teamă! – să intru în dormitor; doar am privit prin glasvand. Mă temeam că tânărul acela vorbareţ la telefon, total străin mie acum, îmbrăcat elegant – văd zilnic zeci de tineri la fel de eleganţi, dar nu la fel de... de... de ce să n-o recunoaştem?!, de frumoşi; da!, pentru mine este foarte frumos –, mă temeam că mă va întreba de ce l-am sărutat. Ce să-i răspund?! Nici nu ştiu cum m-am scuzat la educatoarea de serviciu şi am plecat – mai mult am fugit. Sâmbătă, după vizita de dimineaţă de la clinică, am cumpărat dulciuri şi m-am dus iarăşi la Irina. Urcam treptele de la intrare când m-am auzit strigată: „Nana! Nana! Sunt aici." Era în leagănul cel nou, împreună cu Daniel. N-am mai putut fugi. M-am dus la leagăn. „Mă laşi? – s-a uitat Irina în ochii tânărului când am ajuns lângă ei. Unul mic, mic de tot!..." – a făcut ea un gest cu degeţelele. „Sigur. Ai voie. Nana e a doua mămică a ta" – i-a răspuns tânărul iar Irina mi-a sărit de gât şi a întins guriţa s-o sărut pe buze. „Hai cu mine în leagăn! – m-a tras ea de mână. Hai, că încapi şi tu dacă a încăput şi tăticul. Fundul lui e mai mare ca al unei doamne." Am îngheţat; nu mai ştiam ce-i cu mine. Tot încercam s-o amăgesc pe Irina, să-i arăt ce dulciuri îi cumpărasem, dar ea mă trăgea mereu de mână, să mă aşez alături de ea în leagăn. „Urcaţi, doamnă" – l-am auzit pe Daniel invitându-mă, dar încet, cu timiditate. Eu, tot refuzam. Şi numai ce văd palmele tânărului cum se opresc la subsuorile mele, mă ridică pe sus ca pe-o păpuşă şi mă aşează în scaunul leagănului, alături de Irina. Apoi a început să ne facă vânt. A oprit leagănul după câteva balansări, mi-a luat

din braţe poşeta şi sacoşa şi... Zău dacă mai ţin minte altceva decât râsul cristalin al Irinei şi insistenţele ei să ne facă vânt mai tare. Până am plecat, Daniel n-a mai scos un cuvânt iar eu, doar la despărţire, i-am spus Irinei să nu mănânce toate dulciurile odată. Mi-am revenit abia când eram la volan, prin centru. Frica... Îmi fusese frică să nu-i aud întrebarea. Dar nici el... Îmi ocolise cu timiditate privirea şi avea permanent obrajii roşii, parcă-i ardeau.

– Şi? – insistă Diana, văzându-şi prietena că tace prea mult, preocupată să soarbă ultimele picături din ceaşcă.

– Sâmbătă seara, când am ieşit din sală, că fusesem chemată de urgenţă la clinică, m-am dus glonţ la cămin, s-o iau pe Irina să doarmă la mine. Tu-mi spuseseşi că sâmbăta s-ar putea să fie singurul copil rămas să doarmă acolo. Mă însoţea paznicul, care-mi deschisese poarta. Patroana a coborât de la etaj, unde locuieşte. În dormitor, Irina dormea dusă. Educatoarea de serviciu, pe-un pat, lângă uşă. Pe-un fotoliu aşezat chiar lângă pat, să poată Irina să-l ţină de mână până adoarme, era tânărul... Cum ai zis că-l cheamă? A, Daniel... Mai să nu-l recunosc; rămăsese doar în cămaşă şi pantalon, descheiat la gât, în şosete, cu picioarele întinse pe marginea patului Irinei. De data aceasta, Daniel a fost cel care a deschis ochii şi şi-a dus degetul la buze: „Ssst! Doarme. E obosită; ne-am jucat până mai înainte pe-afară.” „Domnule Ciobanu, – a intervenit patroana – de ce nu vă întindeţi pe-un pat alăturat?” „Mai târziu, poate...” Asta a fost tot! – spune Magda şi se trânteşte în fotoliul pe care a avut grijă să-l extindă lovind maneta laterală cu vârful pantofului.

– Dumnezeule, în ce-am intrat!... – îşi duce Diana palmele la ochi, parcă s-ar spăla. Şi duminică seara? – devine ea curioasă.

– Erau aduşi deja vreo opt copii, cei ai căror părinţi plecau în delegaţie, ori au servicii în provincie. Finuţa mea îşi făcuse deja două echipe cu care juca ţintar. Educatoarea de serviciu se plângea că n-a dormit nimeni după amiază; „bine că n-a fost patroana acasă, că mă penaliza. A trebuit să mă duc la bucătărie, să caut în cămară boabe de fasole albe şi negre, «c-aşa mi-a zis tăticul meu că se joacă ţintarul»” – râde Magda un timp, dar când îşi vede prietena îngândurată, devine şi ea tăcută, privind îndelung tavanul alb. Cred că nu vrei să ştii ce-am gândit cu o zi înainte, sâmbătă noaptea... Când am ajuns acasă, răscolită încă de gestul lui Daniel, care m-a pus în leagăn ca pe o păpuşă, după primul pahar de coniac, singură în dormitor, că al meu era dus prin provincie cu politica lui, m-am întrebat de ce n-am avut curajul să-i iau pe cei doi

copii acasă la mine. Zău, nu glumesc. În noaptea aceea, am stat trează până spre ziuă. Într-un fel, ţi-am dorit moartea. Mă gândeam că pică avionul cu care te întorci. „O iau eu pe Irina. Dar ea n-o să vrea fără puştiul acela. Îl adopt şi pe el!" – mi-am zis. Mă şi vedeam cu doi copii. „Îl conving pe Mugurel să investească în ideile lui Daniel" – ceva mare, o fermă cu mii de oi, mii de alte animale, teren agricol pentru cereale, fabrici pentru prelucrarea produselor... Dumnezeule, Diana, gândisem totul până la detaliu: fiul meu, fermier; fiica, la şcoală, apoi studentă, apoi... Cred că aşa se nasc romanele. Mă şi vedeam făcând cunoştinţă lui Daniel cu vreuna dintre doctoriţele astea tinere care mişună pe-aici, prin clinică... Eu – bunică! Scandal cu Irina că nu vrea să fie medic... Începusem să mă consolez că va ajunge o mare şahistă şi se va certa mereu cu frate-su, cu Daniel adică, să-i dea bani, să aibă de turnee... Pe Mugurel îl ţineam mereu pe drumuri, prin provincie, făcându-şi campanie. Mă şi vedeam prima doamnă a ţării... Un ziarist ar fi aflat că făcusem un chiuretaj când eram încă minoră şi nu ştiam cine l-ar fi putut informa... Şi-am adormit. Dimineaţă, aveam un cap de-o tonă. Până la prânz, am recitit zeci de pagini de specialitate, să văd ce alte ceaiuri să mai beau, să pot merge drept, fără să ameţesc. Seara, când a venit Mugurel din provincie, după ce-am trecut şi pe la cămin, l-am întrebat aşa, într-o doară, dacă ar investi în zootehnie. Ştii ce mi-a răspuns? Că şi-a trimis avocaţii din nou, pentru a treia oară, undeva, în munte, să cumpere nişte drepturi litigioase „pentru câteva mii de hectare de pădure de brad şi de foioase, cu poiene mari, alpine, perfecte pentru cabane de vacanţă, pentru pârtii de schi sau raliuri de motocros, că ăsta-i viitorul. Dar ăia nu vor. Nişte troglodiţi, uitaţi de Dumnezeu într-un sat izolat de lume fără curent electric, doar cu un fir de telefon la primărie". M-a întrebat ce m-a apucat, de unde şi până unde m-am gândit la zootehnie, „doar tu mă înnebuneşti să bag banii într-o clinică de chirurgie; măcar de-ar fi de-aceea cu implanturi, că-i la modă; am avea câştiguri mari; o convingi şi pe sor-ta să vină la noi; profesorul, oricum, vrea, nevoie-mare, un spital de chirurgie privat, ca-n Occident..." Şi uite-aşa, m-am întors cu spatele la el. A încercat să mă îmbuneze, „numai dacă vrei să facem sărbătorile de iarnă la New York", i-am pus eu condiţii într-o doară. Şi ce crezi? – întreabă Magda râzând. A cumpărat deja două bilete. Nu-i o veste grozavă? M-a rugat să te invităm pe la noi să ne povesteşti ce-ai văzut mai interesant, că el, de câte ori a fost la New York, n-a avut niciodată timp. Aş vrea să-l asculţi pe Mugurel ce entuziasmat a rămas de întâlnirea cu Irina. „Sărut mâna, nanule! Numele

meu este Irina Crăciun, dar tăticul mă alintă Licurici. Copiii nici nu ştiu ce-i acela.” Şi-apoi, – continuă Magda să privească în gol, gustând când şi când din cafea – impresia grozavă lăsată tuturor de copilul acela înfăşurat în cojocel, purtat pe umăr...

– Despre ce vorbeşti? – devine Diana atentă. Ce cojocel? Când s-a întâlnit Mugurel cu Irina? Fetiţa nu mi-a spus nimic.

– A, ceva... A fost aşa în fugă totul... – se precipită Magda; „la naiba!, dacă află c-am dus-o la defilare...” Am trecut o dată cu Mugurel pe la cămin... Şi-apoi... la defilare era un bărbat cu copilul înfăşurat în haina lui de blană... La noi a fost frig... Foarte frig de 1 Decembrie. De-aceea i-am şi luat Irinei haina cu puf de pinguin...

– Mulţumesc! Ai gusturi. Îi stă foarte bine. Şi culoarea o prinde.

– Roşul prinde pe orice copil.

– Dar haina Irinei e galbenă. Parcă-i un pui de raţă. E-aşa de mândră!...

– A, da, e galbenă. Am vrut roşu, – se corectează Magda; „oare de ce trebuie să mint?!... A, da... Pare supărată că Daniel a trecut pe la Irina...” Dar tu ce mai ai, soro? – devine brusc arţăgoasă. Ce stai aşa încruntată? Doar nu-ţi închipui că ţi-am dorit de-adevăratelea moartea. Fantezii! M-am jurat că nu mai pun gura pe băutură. Alaltăieri, înainte de-a urca tu în avion, am fost la Schitul Darvari şi-am plătit o slujbă, să veniţi cu bine...

– Magda! – răsună vocea Dianei ca un ordin. Când ai de gând să te maturizezi? Ţi-ai repetat analizele?

– Doar ştii. La Clinica Giuleşti mi-au spus să mai aştept; atâţia ani, anticoncepţionale... Organismul...

– Şi el?

– El?! Ştii doar cum e poreclit de prieteni; doi copii mari; mai de curând, o pensie alimentară; pe vreo trei le-a convins cu sume mari de bani să facă întreruperi – din *armăsarul*, prietenii nu-l mai scot...

După o pauză lungă, în care tăcerea copleşeşte interiorul cabinetului, că se aude doar zgomotul surd al străzii, Diana oftează:

– Mă uit la tine cât eşti de... de feminină, apoi mă uit şi eu în oglindă... Aveai dreptate când m-ai pus să mă uit oglindă... Măcar copiii noştri de-ar avea mai mult noroc... Da, ai avut dreptate: suntem la apogeu; şi puştiul avea dreptate: nu mai e ca pe vremea lui Balzac; acum apogeul e la 40...

– Ai avut atâţia pretendenţi, Diana... Chiar şi după ce-ai născut fetiţa. Ba mai ales după. Eşti un nume în chirurgie...

– Datorită lui.

– Datorită ţie! – îi strigă Magda. Trezeşte-te! Ai 43 de ani...

După un moment lung de acalmie, glasul Dianei se face auzit încet, dar plin de încântare:

– De-ai şti ce importantă m-am simţit şi ce minunat am petrecut în New York!... Mi-a promis că vom face sărbătorile de iarnă împreună. Înainte de Crăciun se va muta la mine. Până la divorţ. Apoi, vom vedea; la cât câştigăm... Poate cumpărăm o casă cu curte... cu... Toată viaţa şi-a dorit un animal al lui, un câine, o pasăre... La Vila Verde nu poate ţine nimic; Eulalia are oroare de animale. Fiică-sa l-a anunţat că vrea să rămână gravidă. I-a dat telefon când eram la New York. Bănuia că eram împreună. „Tăticule, oricum, o chem definitiv pe mama să stea cu noi aici, în Mexico City, că-i mereu cald; am s-o rog să fie de-acord cu divorţul.” Mi s-a părut tare raţională fiică-sa. A cerut apoi să vorbească şi cu mine, dar am refuzat; mă temeam să nu facă iar o criză de nervi; o ştii doar, e ca maică-sa, care, una-două, se sinucide; fiica lui e cu vreo opt ani mai mica decât mine. I-am făcut semn lui Mituş că nu vreau să vorbesc... El şi-a dat cuvântul că-i singur. „Minţi! – i-a strigat fiică-sa; un strigăt din acela, isteric. Am dat telefon la clinică şi mi-a spus că lipseşte. Dă-mi-o la telefon, că-ţi promit că nu-i spun mamei.” Mituş s-a jurat că eu sunt la Paris. „Întreabă la decanat. Ţine cursuri acolo.” Stabilise cu secretara de la decanat, care-i este datoare lui Mituş, c-a scos-o din nişte încurcături, să confirme oricui întreabă că-s la Paris. Gata, s-a făcut târziu. Zic să mai trec prin secţie, să ajung la timp la cămin. Apropo; bine că mi-am amintit; mama unei fetiţe m-a întrebat de unde am cumpărat papuceii aceia de casă, din blană, că vrea să cumpere şi ea fiică-si; e tare frig uneori în dormitor. Ai făcut un lucru bun, că Irina, ca şi mine, are mereu picioruşele reci; mă moşteneşte...

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Dimineaţă, când s-a încălţat cu papuceii aceia, am întrebat-o dacă-s ai ei şi mi-a spus că „mi i-a adus Moş Nicolae plini cu ciocolate şi portocale”.

– Vezi! Cu-atât mai mult merită un *Rolex* de-o sută cincizeci de dolari – râde Magda, lovind mereu maneta fotoliului să-l poată strânge la loc.

„Oare să-i mai povestesc de 1 Decembrie?! Dacă ea n-a întrebat...” – îşi priveşte prietena pe furiş, luând aminte la indiferenţa acesteia, pe care o vede tot mai zbuciumată; „sigur vrea să-mi spună că,

totuşi, s-a certat iremediabil cu Marius; ce rost are să lungească pelteaua?!, de ani de zile o minte că divorţează...”

– Ştii, Magda, ce-am făcut dimineaţă, când asistenta şefă mi-a şoptit că „domnul Ciobanu m-a informat că va lipsi două-trei zile, mi-a spus că pleacă la Brăila”? I-am hotărât: „Fetiţo, vrei să lucrezi din ianuarie la Spitalul Municipal? Începând de astăzi, acest domn Ciobanu – am accentuat eu numele – nu mai are ce căuta pe aici! Fără comentarii, te rog! Îl iei de-o parte şi-i hotărăşti. Vreau să văd că ştii să fii fermă, ca o şefă. Angajarea încă nu ţi-e semnată.”

– Diana... – o priveşte Magda lung; „bine că nu i-am mai spus de 1 Decembrie!” Ai pus pe altcineva să...?! Ce-o să creadă puştiul? Dacă tu n-ai avut curajul, trebuia să-mi fi spus naibii şi mă duceam eu la cămin; îmi luam inima în dinţi şi-i spuneam adevărul, că soţul tău e gelos, că... La naiba cu laşitatea ta!

– Înţelege, soro, c-am încheiat acest capitol! Dimineaţă, simţeam că-mi ies din minţi. Abia m-am abţinut să nu-i las iar vreun semn Irinei. Îi căutam un tricou în şifonier şi ce crezi că găsesc ascunsă printre tricouri? Jumătate din ciocolatele ei preferate, aduse din New York de Mituş, care o bucuraseră cel mai mult. L-a făcut pe taică-su să plângă din nou de bucurie. „Îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai adus de la Moş Nicolae de departe-depaaaarte ciocolatele mele preferate” şi l-a sărutat pe obraz. „Nu ştiu dacă am voie să-ţi dau un pupic dulce”, i-a mai spus, „dar eu fac o excepţie” şi s-a întors din drum, s-a repezit la el şi şi-a lipit guriţa de-a lui, deşi ştiu că nu-i place, c-o gâdilă mustaţa. La culcare, când am trecut pe la ea prin cameră, s-o învelesc mai bine, mă speriasem că le-a mâncat pe toate, dar dimineaţă, când le-am găsit ascunse în sertar, iar câteva se rupseseră şi cursese crema pe tricouri... N-am bătut-o. Doar m-am răstit la ea, ameninţând-o cu palma, să-mi spună de ce le-a ascuns. „Pentru... pentru...” – a scâncit ea, privindu-mă iar pe sub sprâncene, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare. Nu mai ţin minte ce i-am spus; cred că ceva de genul „să-ţi intre bine în cap: Daniel nu mai are ce căuta la tine!” Cred c-oi mai fi spus şi altceva, nu mai ştiu. Fiică-mea a tăcut şi s-a îmbrăcat singură; la despărţire, mi-a zis *sărut mâna!* şi un *pa!*, cam anemic, e drept, dar am înţeles că suntem pe drumul cel bun... Niciodată nu-mi mai spusese *sărut mâna!* la despărţire şi-ncă aşa corect rostit. Vreau să-ţi mai spun, că-n seara de Moş Nicolae, cum luam noi cina într-un restaurant pe Sixth Avenue, Mituş a adus vorba de copii, parcă mi-ar fi citit gândurile. „Unul nu-i de ajuns. Mă uit la mine ce greu e să fii singur. Dominte parcă nici nu există şi, oricum,

ce-am discutat cu colegii de-aici, de la *Columbia*, n-o mai duce mult dacă refuză extirparea...” Închipuie-ţi; Magda, – îşi priveşte Diana prietena în ochi – n-am voie să risc. Acum ştiu că puştiul a instruit-o pe Irina, dar... zău! Sunt supărată că voi – tu, asistenta şefă, directoarea, patroana, c-am vorbit şi cu ea la telefon de două ori – nu mi-aţi spus că puştiul ăsta venea zilnic pe la cămin. I-aş fi interzis mai de mult. Chiar n-ai cui să faci cadou *Rolex*-ul? – schimbă ea brusc tonul, parcă ar vrea să pună punct discuţiei.

– Nu. Dar, dacă aşa stau lucrurile cu Marius, te sfătuiesc să-l păstrezi tu, şi cât mai la vedere, să-l găsească mereu Marius, să se convingă că n-ai avut cui să-l dai. Dacă zici că v-aţi hotărât – a câta oară?! – să staţi împreună, e bine să nu-i dai motive de... La vârsta lor, ai noştri sunt cum îi mai rău: nu mai pot, sau nu le mai trebuie, dar sunt feroce, ca animalele acelea de pradă, care-şi marchează teritoriul.

– Magda! – îi face Diana un semn autoritar, ca întotdeauna când vrea s-o pună la punct, numai că de data aceasta privirea ei stă aţintită spre uşă, semn că vrea s-o dea afară. La tine, totul e sex; nu ţi-e ruşine?!

– Nu. Ai ceva împotrivă? – răspunde prietena cu nonşalanţă.

– Am, că devii dizgraţioasă.

– O, daaa, vulpea mea dragă. Abia aştept să-ţi văd reacţia după ce vei fi ajuns într-o vie coaptă bine, sub un butuc nobil, cu struguri mari şi gustoşi...

– Ieşi afară, nesimţito! – ţipă Diana isteric, apoi, brusc, ducându-şi palma la frunte, închide ochii şi rămâne cu ei aşa minute în şir.

– Diana... – încearcă Magda să rupă tăcerea – nu mi-o lua în nume de rău, dar te-ai întors din New York mult mai... Ceva s-a întâmplat cu tine. Ce?

– Nu ştiu – saltă Diana din umeri –, nici eu nu mă mai recunosc... Te rog! – coboară ea tonul şi mai mult, arătând cu insistenţă sacoşele cu cadouri aduse de la New York, aşezate pe măsuţa cu cafetiera cea nouă. Salutări şi lui Mugurel. Eu zic să-i duci şi *Rolex*-ul; o găsi el cui să-l dea de Crăciun. Spui că-i de la Marius.

– Nu, Diana. Şi nu te refuz pentru că m-am săturat de isteriile tale de mironosiţă. De când mă ştiu, ţipi la mine şi-mi dai ordine – sora mai mare! Măcar de-ar fi aşa... Mulţumesc pentru cadouri! – devine Magda prietenoasă dintr-o dată, luând cu grijă sacoşele. Ştiu: n-avem pe nimeni... trebuie să ne suportăm... Zău, nu te supăra că nu iau ceasul; ca să-l las pe Mugurel să creadă că-i autentic, poate are şi el vreo obligaţie,

acum de sărbători, v-ar crede nebuni – câteva mii de dolari!, – cu ce-i sunteţi datori? Să-i spun că-i un fals, ori că-i din loturi furate, nu-mi permit. E, totuşi, marele Mugurel Zavate. Fără acordul lui, nu se mişcă nimic în Guvern; ai văzut cum a semnat ministrul de finanţe HG-ul pentru hârtie şi grâu? Păcat că Mugurel nu-i poate convinge pe troglodiţii ăia; şi-ar scoate banii încă din primul an văzând lemnul de brad. Ce zootehnie?! Doar nu-i prost. Mai este şi calcarul pentru fabrica de ciment; „decât nemţii, mai bine iau eu fabrica"; ar deschide şi o carieră de granit, că se caută la export... pârtie de schi, case de vacanţă... ca să nu mai vorbim de subsol, că l-am auzit şuşotind ceva cu avocatul Weissmann – ăsta-i uns cu toate alifiile –, la un pahar, după pocher... ceva cu grupul de la Lyon... n-am înţeles ce-i cu grupul acela, c-au tăcut subit când am intrat eu cu cafelele... Oricum, au planuri mari cu munţii aceia... acolo-s oportunităţi...

– ...iar troglodiţii vor fi obligaţi să plece în bejenie... – spune ca pentru sine Diana şi-şi aruncă stetoscopul pe după gât, ieşind din cabinet în urma prietenei, care a cotit deja în stânga, încărcată cu cadouri, şoptindu-i când s-a oprit în faţa liftului:

– Pa, soro! Nu mai muri de grija altora, că nici de-a noastră n-a prea murit nimeni... Am plătit din greu fiecare pas...

*

* *

Nici de data aceasta nu vrea să răspundă; „o fi divorţata lui Gabriel; a promis că va trece ca din întâmplare cu colega ei pe aici, s-o cunosc..." Ştie că divorţatele ar vrea să petreacă revelionul împreună, toţi patru, „vii cu Daniel; eu, cu colega mea" şi a adăugat formula magică pentru studenţi: „Fără nici o obligaţie!" Daniel nu i-a răspuns colegului nici da, nici nu. „Şi nici cu tine la Chişinău nu merg; zău că am prea multe probleme de rezolvat." Întâi, a fost din nou la Arhivele Statului. Cu câteva pachete de pastramă şi cârnaţi afumaţi, numai buni de pus pe masă la Crăciun, i s-au deschis o mulţime de uşi. Un specialist l-a îndrumat pe unde să mai caute. O săptămână întreagă a umblat prin câteva capitale de judeţ. Cu promisiunea câte unui pachet mare, plin cu preparate pentru Crăciun, a făcut minuni – de fapt, a aflat că două notariate, ale căror arhive le căuta, au ars din temelii imediat după război. Este sigur că actele celor cu care se judecă pentru retrocedarea

munţilor sunt false – ţăranii din sat se jură că ei sunt proprietari din moşi-strămăşi –, dar nu are cum dovedi; cei cu care se judecă au acte de proprietate de curând, de imediat după război; acte originale, întocmite cu tot dichisul, la notariatele care au ars, acte îmbătrânite de trecerea unei jumătăţi de secol; „un notariat a fost al bătrânului Iosub, tatăl bătrânelului retras la noi în târguşor... fiu-său este tot notar... Nu le mai spun ţăranilor mei că notariatele acelea au ars din temelii, să-i amărăsc acum, de sărbători. Îmi iau şi eu o pauză, să-mi limpezesc mintea." Îl aşteaptă pe Gabriel să vină, să-l ajute în turul complexului, să scape de marfă, apoi l-ar pune să-şi caute divorţata. „Nu-i mai zi aşa, că mă superi. O cheamă Delia, farmacistă. Pe colega ei, Paula." S-a hotărât s-o cunoască pe Paula; „nu fi prost! Ea te-a văzut; erai odată cu mine pe stradă, te place; zice că bărbaţii înalţi sunt pasiunea ei. Şi nu mai vrea babalâci trecuţi de 30; ea are 27, divorţată de doi ani; ăla a plecat cu o metisă în Africa; zice că aia e fiica unuia cu o mină de bauxită". Bătaia în uşă se repetă, apoi aude uşa scârţâind; „iar am uitat s-o ung"; de fapt îi place aşa, că nu mai trebuie s-o încuie; se trezeşte când vin cei ce-l caută pe Gabriel. După parfum, înţelege că-i o fată; „cine poate fi dacă nu Brânduşa?! I-o fi adus Ahmet un parfum scump." Nici măcar nu se deranjează să scoată capul de sub pernă.

– Ia-ţi ce vrei şi şterge-o, că-s obosit.

Aşteaptă ironiile nepoatei, apoi zgomotul făcut în frigider, ca de obicei, când Brânduşa alege ceea ce o interesează.

– Ia-ţi odată din frigider ceea ce vrei, că mie nu-mi trebuie nimic.

– Nici mie nu-mi trebuie nimic din frigider – spune Diana pe un ton calm, rotindu-şi privirea, ca o mamă venită în control la fiul său –, iar ceea ce vreau eu, nu cred că pot duce – adaugă, privindu-l de sus, cu un aer sever, pe cel care a scos de sub pernă capul ciufulit şi obrazul şifonat de cutele cearşafului. Cum să-i auzi pe cei trimişi de portar să te cheme, dacă tu dormi cu perna pe cap?

– Şi cu faţa la cearşaf – completează Daniel ironic, dar imediat îşi dă seama că nu stă de vorbă cu vreun coleg să facă o asemenea glumă cu tentă erotică, aşa că schimbă imediat tonul: Sărut mâinile! Treceţi colo în colţ şi priviţi pe fereastră, să mă pot ridica din pat. Vă rog!

Aşterne patul, cum îl ţine ziua, bagă plapuma în sertarul de sub pat, se spală în fugă pe dinţi, apoi pe obraz şi-şi schimbă pijamaua cu

pantalonii cei buni şi puloverul din lână, atent la doamna de lângă fereastră, să nu se întoarcă.

– Puteţi să vă întoarceţi, doamnă.

– Curios! Nu mi s-a mai întâmplat ca un bărbat să-mi ceară să mă întorc cu spatele. De obicei, pun şi eu mâna să-l dezbrac; uneori îi tai eu hainele cu foarfecul, să pot interveni mai repede unde-i nevoie.

– Slavă Domnului! Acum n-a fost nevoie.

– Cineva spunea că nici nu ştii când ai nevoie de chirurg...

– ...şi de anestezist. Cum de n-aţi invitat-o să vă însoţească?

– Tocmai a plecat în concediul de odihnă. A ajuns deja la New York.

– Am auzit că politicienii noştri se întrec în a-şi cumpăra proprietăţi în locuri exotice. Dacă New York-ul poate fi numit exotic. Poate, pentru un aşa mare arhitect...

– Îmi scapă ceva...

– Informaţia că soţul ei este cel care vrea să ne cumpere drepturile litigioase.

– Te informez c-a renunţat. Mi-a spus Magda duminică.

– V-a spus şi de ce m-a sărutat prin somn?, că mie n-a vrut să-mi spună.

– Ţie?! Când?

– Când am întrebat-o.

– Ai întrebat-o când v-aţi întâlnit la cămin? – încearcă Diana o scurtă explozie de râs, mai degrabă, un zâmbet larg, amuzat. Nu mi-a spus.

– Nu, doamnă, nu mi-aş fi permis. Putea să-mi spună atunci când am vorbit cu dumneaei la telefon. Ce mă priviţi aşa? Doamna Magdalena are şi dumneaei o voce foarte frumoasă, dar cu un alt timbru. Când ne-am întâlnit la cămin şi-am auzit-o vorbind, mi-am dat seama că, de fapt, cu dânsa vorbisem. De altfel, pe dumneavoastră v-am auzit şuşotind nervoasă prin încăpere. Să înţeleg că vă place să puneţi pe alţii să scoată castane, dar nu din foc, ci din apă rece? Sherlock Holmes, cu răscolitul comunei; doamna Magdalena, la telefon; asistenta şefă, oscilând între jena că trebuie să mă dea afară din cămin şi groaza că n-o veţi mai ajuta să... nu ştiu ce...

– Să plece din ianuarie ca asistentă şefă la Spitalul Municipal. A plecat deja. Acum are un rest de concediu; s-a dus la părinţii soţului. Îmi place să mă ţin de cuvânt.

– Şi mie, că mi-a cerut să-mi dau cuvântul că nu mai trec pe la cămin.

Schimbul de replici consumat rapid, ca o serie de lovituri de spadă între doi spadasini de performanţă este întrerupt de câteva bătăi puternice în uşă.

– Intră! – strigă Daniel, iar când îşi face apariţia o tânără scundă, îmbrăcată într-un trening vernil şi cu adidaşi galbeni în picioare, o ia la rost: Iar ai uitat că nu eşti la teatru, să se-audă până în fundul sălii?

– Scuuuu... ze! – aruncă tânăra o privire lungă Dianei, măsurând-o din cap până în picioare şi înapoi. Mda... Am picat cam prost... Văd că nu-i nici un bagaj – priveşte repede în jur. Deci Gabi n-a venit. Să-i spui că vrem opt cartuşe.

– Ce calibru?

– Două, mie; două, lui Mirel, ştie el Gabi; patru, de oricare. Dăm şi noi mai departe. Scuze! – surâde, măsurând-o iar cu privirea pe Diana. Aha! Acum înţeleg de ce ne priveai de sus... – îl atenţionează pe Daniel, ca o tachinare tandră.

– Pentru că-s înalt, iar vouă nu vă place să purtaţi tocuri decât pe scenă.

– Mda. Încuie şi tu naibii uşa. Sper c-am intrat la final – priveşte ea spre patul frumos aşternut. Săracul de tine! Nici n-ai apucat să te încalţi. Sau abia te-ai descălţat?

– Letiţia, ieşi afară până nu mă superi.

– Aha. Înseamnă c-am nimerit în actul întâi, scena doi.

– Nu. Ai nimerit într-o piesă pe care n-o ştii, că n-are cine-o scrie. Hai, pa! Şi spune-i lui Mirel să nu te mai lase să umbli aiurea prin cămin – îi zâmbeşte ironic Daniel când vrea să închidă uşa în urma ei.

– Chiar aiurea, când concurenţa-i mare şi de calitate – se aude de pe sală şoapta Letiţiei; apoi paşii ei grăbiţi, depărtându-se.

Daniel închide uşa încet, cu grijă, parcă nehotărât ce să facă.

– Răsuceşte cheia, te rog, că nu mai am chef să fiu pusă în situaţii de-astea! – îi hotărăşte Diana, vânturând cu stânga mănuşile fine, în timp ce cu dreapta zornăie nervoasă în buzunarul scurtei de blană câţiva bani mărunţi.

– De-astea, cum? – întreabă Daniel calm, lăsându-se uşor pe spate, până se reazemă de uşă.

– Jenante... umilitoare... – îşi tărăgănează Diana vorbele, iritată de aerul insolent al tânărului care stă de parcă i-ar da de înţeles că a sechestrat-o; şi dintr-o dată îşi aminteşte replica pe care ea şi Magda şi-o

spun adeseori: parcă-l cauţi pe dracu'. Copile, – devine ea fermă – am venit să-ţi spun...

– În sfârşit! – se bucură Daniel – intrăm în subiect. Să înţeleg că subiectul este Irina?

– Da – răspunde semeaţă Diana, cu aerul că vrea să-l pună la punct.

– Ce-a mai făcut de ieri până azi?

– Parc-ai promis c-o laşi în pace! – îl înfruntă Diana, aruncându-şi nervoasă mănuşile şi poşeta pe patul vecin, frumos aşternut şi acesta.

– Ce v-a apucat?! Ce...? – se sperie Daniel de gestul nervos al doamnei din faţa sa.

– Strici tot ce încerc eu să repar în comportamentul copilei!

– Eu?! – se arată Daniel cu degetul îndreptat spre pieptul său.

– Da, tu! – îi strigă Diana, luând o poziţie bătăioasă.

– Oare nu e tocmai invers? – vine replica ironică a lui Daniel, care stă relaxat total în faţa aerului marţial al doamnei din faţa sa, ba chiar se dezlipeşte de uşă, făcând un pas, până ajunge chiar în faţa Dianei.

– Invers?! Cum îndrăzneşti?!

– Uite-aşa, bine. Că eu îi sărut pe copii, cel mult îi cert cu vorbe uşoare, nu-mi răzbun frustrările pe ei, învineţindu-le fundul.

Ochii Dianei se măresc, iar Daniel are impresia că va fi înghiţit din clipă în clipă. „Scuzaţi, doamnă; am vrut să spun că era doar un semn roşu, nu vânăt" – se pregăteşte el să se corecteze, în registru ironic, să detensioneze atmosfera, – „asta-i pornită rău; trebuie s-o domolesc puţin" –, dar palma dreaptă a femeii îi loveşte cu putere obrazul.

– A, deci loviţi şi cu dreapta! – se miră batjocoritor Daniel şi face un pas către femeia din faţa sa, care încearcă să se retragă, speriată nu atât de ceea ce a făcut, cât de privirea fixă a tânărului, al cărui obraz s-a inflamat deja.

Vede mâna dreaptă a lui Daniel cum îşi aşează degetele desfăcute, ca un păianjen, pe pieptul său, chiar în locul în care părţile scurtei din blană se încheie în primul nasture şi, brusc, degetele se strâng, ţinând în pumnul încleştat haina, pe care şi-o simte încorsetându-i bustul. Este ridicată pe sus doar cu o mână şi dusă printre cele două paturi, pe o distanţă de doi paşi, către fereastră. „Dumnezeule!, doar nu vrea să mă arunce pe geam..." Imediat, Daniel o

întoarce spre patul său, îi ridică trupul încă puţin, ca pe un obiect, trece braţul stâng apăsat pe spatele ei, pe fese, apoi pe coapse, până spre genunchi şi o culcă la orizontală, dându-i drumul pe pat de la jumătate de metru înălţime – totul, în două-trei clipe, că Diana nici nu a avut timp să încerce să ţipe.

– Ai draci? Las' că-i scot eu imediat! – îl vede ameninţând-o, roşu de efort, în timp ce-i desface furios cordonul hainei de blană şi, cu mişcări precise, o ridică puţin de pe pernă, să-i poată trage haina, pe care o vântură o dată, ca toreadorul capa în faţa taurului şi imediat o aruncă peste trupul ei, acoperind-o de la piept până sub genunchi. Ei, şi-acum, – aude Diana glasul hotărât al lui Daniel, care, fără să-i mai arunce vreo privire, s-a dus undeva la capul ei, spre dulapuri, şi mută un scaun dintr-un loc în altul – să ascultăm. „Vorbeşte. Datoria mea-i s-ascult" – vine îndemnul rostit ritos şi aude scârţâitul scaunului, semn că tânărul s-a aşezat. Facem ca-n filmele americane, psihoterapie. Aştept, „în porţile urechii" să-mi torni „veninul ticălos"[1] din sufletu-ţi de doamnă ofuscată. Orice! Ascult orice. Pentru o sută de dolari ora, ascult orice. Otrava să dea drumul la otravă.

„Deci a aflat că la facultate sunt poreclită Otrava..." – simte Diana o bucurie stranie, ca o eliberare, venită odată cu gestul tânărului de-a o acoperi; „şi eu, care m-am temut că-mi va sfâşia îmbrăcămintea..." – gândeşte cu o ură născută din prea multă bucurie; „ăsta-i nebun; un puşti teribilist nebun... dar un nebun frumos, cu ochi mai negri şi mai... ca ai lui Mituş... şi dantura!... dar tot nebun se cheamă... l-a apucat psihoterapia..." – şi nu se mai poate abţine: întoarce capul spre perete şi-şi ascunde obrazul sub arcul braţului stâng. Daniel sesizează întâi genunchii tresărind sub colţul blănii care-i acoperă, apoi înţelege că şi bustul ei zvâcneşte de câteva ori, pentru ca imediat braţul drept al femeii să se arunce peste stângul, să acopere în întregime obrazul în clipele când se dezlănţuie o zbatere a întregului trup, aşa de tare, că haina de blană lunecă uşor spre perete, lăsând privirii întregul spectacol dezolant al unor hohote greu de suportat auzului.

– Doamnă! – se aruncă Daniel în genunchi lângă pat. Vă rog, vă implor! Am glumit... Credeţi-mă! – spune încet, cu convingere, încercând să stăpânească braţele femeii, care nu vor să descopere obrazul mişcat într-o parte şi-n alta, în ritmul hohotelor care-i fac pieptul să tresalte. Doamnă! – se chinuieşte Daniel să-i prindă mâinile – zău

[1] Shakespeare, citate din *Hamlet.*

c-am glumit! – se jură când reuşeşte s-o răstignească pe pernă, dar femeia continuă să râdă în hohote, deschizând când şi când ochii înlăcrimaţi, atât cât să-i poată arunca o privire tânărului aplecat asupra ei, pentru ca imediat să râdă mai tare.

Speriat, Daniel se simte fulgerat de privirea femeii şi priveşte cu groază la trupul ei, care tresaltă spasmodic. Îşi dă seama că dincolo de spaimă, e fascinat de gura deschisă larg, cu şirul de dinţi albi şi frumoşi, lăsând râsul să umple încăperea. Brusc, reacţionând cu violenţa celui care vrea să scape de pericol, se apleacă şi-şi lipeşte apăsat gura de gura deschisă a Dianei, continuând să-i ţină braţele răstignite pe pernă. Sub trupul său, trupul femeii a încremenit. Doar într-un târziu, tânărul îşi simte buzele umezite de gura Dianei, care a încercat să se închidă. „Ce gust plăcut! A gustat *Napoleon* înainte de a veni" – îşi zice cuprins de o bucurie stranie. Se depărtează puţin şi aşteaptă; la cel mai mic gest al femeii, este pregătit să-i stăvilească din nou râsul, dar clipele trec fără vreun semn de mişcare. Doar ochii Dianei s-au deschis şi-l privesc: sunt calmi – mai mult obosiţi decât cuminţi. Gura i s-a închis, frumoasă şi inexpresivă, fără nici o cută, semn al vreunui zâmbet în colţul buzelor. Palmele lui Daniel se ridică de pe braţele întinse în lateral ale femeii; şi le-a ridicat cu precauţie, pregătit s-o imobilizeze din nou la primul gest de nervozitate.

– Mă iertaţi! – şopteşte el într-un târziu, privind-o calm, cu un zâmbet discret în colţul gurii, ca un început al bucuriei că a scăpat de pericol. Am citit undeva că şi râsul e la fel de periculos ca şi plânsul isteric...

– Mda, posibil... – acceptă Diana cu jumătate de glas, căutând spre perete cu mâna stângă blana căzută lângă pat.

Braţul lui Daniel se întinde, prinde blana şi o aşterne înapoi, cu grijă, peste trupul ei.

– Bietul copil! – se întinde mâna dreaptă a Dianei şi-i atinge cu vârful degetelor obrazul lovit. Te doare?

– Am şi uitat.

– Oare de la ce ne-am inflamat amândoi?

Daniel saltă din umeri. După o clipă, atent la zâmbetul larg al Dianei, care-şi luminează obrazul cu începutul unui râs amuzat, spune:

– A, ştiu: aţi crezut c-am mai trecut pe la cămin.

– Şi n-ai trecut?

– Nu. Când şi când, am mai telefonat seara acasă unei bucătărese, cu care m-am întâlnit într-o duminică în piaţă. Cumpăra de la nepotul meu Aurel brânză de putină.

– Şi ce-ţi spunea de Irina?

– Doar că-i sănătoasă. „O văd când le duc mâncarea la prânz. Nu-i place nimic, dar nici nu mai aruncă farfuriile, ca astă-vară." Atât.

– Şi nu-i destul?

– Destul ce, doamnă?

Diana se uită lung în ochii lui; „Doamne, copile, cu ce eşti tu vinovat să te fac părtaş la toate necazurile mele?!"

– Destul să simt că înnebunesc, copile. Nu mai sta acolo în genunchi – încearcă ea să-i zâmbească. Mă simt ca o sfântă întinsă pe catafalc, la care tu te închini. Ia loc aici, pe pat – îi arată marginea patului, retrăgându-se mai spre perete. Hai, că nu muşc şi nici nu-s contagioasă. Doamne! – se foieşte ea pe pat, să-şi aşeze spatele mai bine – căminele studenţeşti au rămas aceleaşi de-acum douăzeci de ani...

– Ce, nu vi se pare comod patul meu?

– O, da! Mai ales când eşti lăsată să cazi ca un bolovan pe el – râde Diana alintat. Oricum, – devine gravă, dar cu un zâmbet stăpânit cu greu – e de preferat, decât să fi fost aruncată pe fereastră.

– Violent oi fi, doamnă; prost, nu cred.

– Prost?! – se încruntă Diana. Stai, că nu înţeleg...

– Ar fi trebuit să pierd timp şi bani, să pun geamul la loc, să nu dorm în frig.

Diana începe să râdă înfundat, trăgându-şi cu amândouă mâinile blana până sub nas.

– Ştii de ce te-a sărutat prin somn prietena mea Magda? – întreabă Diana, încercând să devină serioasă. Aşa cum dormeai lângă Irina, a văzut în tine copilul pe care şi-ar fi dorit acum, la anii ei, să-l aibă.

– Interesant! – dă afirmativ din cap Daniel. Mama, săraca, are două concurente serioase.

– Şi cum tu eşti major, poţi decide.

– Pot cere un termen de gândire?

– Să nu uiţi că eu am drept de preemţiune; ţi-am spus prima că poţi fi copilul meu. Şi-apoi, ţi-aş oferi o surioară, care ţi-e dragă. O surioară mai mică.

– Foarte bună precizare.

– Pot să ştiu de ce?

– De surori mai mari sunt sătul. Cinci! – îşi arată Daniel degetele mâinii drepte, ridicată o clipă de pe piciorul Dianei. 49, 47, 44, 38, şi 35.

– Două-s mai mici decât mine.

– Dar destul de mari ca să trebuiască să le ascult.

– Şi eu, care credeam c-ai fost răsfăţat.

– Mai ales în zilele în când ploua. Seara, trebuia să curăţ cinci perechi de ghete, chiar şi-n seara de Moş Neculai. Iarna, măcar una avea gripă. „Daniel, mai lasă cartea aia de poveşti şi fă-mi un ceai..."; „Daniel, pregăteşte ventuzele..."; „Daniel, fugi în beci, caută o sticlă cu arome şi fă-mi o frecţie..." După ce se măritau, trimiteau vorbă să mă duc să le doftoricesc şi soţii; „du-te, dragul mamei, să nu boleasc prea mult, că-i atâta treabă de făcut şi iarna, că te las mâine cu sania pe deal". Şi, bineînţeles, pe deal mergeam cu cârdul de nepoţi după mine... La vale, trebuia să am grijă de ei, să nu cadă de pe sănii; la deal, trăgeam ca un catâr, că niciunul nu voia să meargă pe jos...

Diana stă numai cu privirea în ochii lui Daniel şi râde – un râs domol, de femeie amuzată.

– Bucuria mea era noaptea, pe lună. Urcam singur pe vârful dealului, uneori şi cu câte un prieten din sat, şi porneam la vale în viteză. Câteodată, ţinem şi câinele în braţe, să nu-l mai las să alerge întruna... Fără el nu umblam noaptea; era periculos. De-ale mele... – saltă Daniel cu timiditate din umeri, neştiind ce să mai spună.

– De ce te-ai oprit? – se trezeşte Diana că întreabă.

Daniel tresare. Abia acum îşi dă seama că-n tot timpul cât a vorbit, palma lui dreaptă s-a plimbat pe picioarele doamnei de alături; întâi, pe unul – cel de deasupra, că Diana se întorsese pe-o parte –, apoi, făcându-şi loc fără nici un efort, pe celălalt. Începea de la călcâi, apăsa uşor în sus, până la pulpă; acolo, palma se strângea ritmic, până sub genunchi, rămânea un timp, după care luneca înapoi, oprindu-se pe călcâi. Îl strângea cu putere, îl ţinea strâns două-trei secunde, şi o lua de la capăt în sus, către genunchi – niciodată mai sus.

– Era aşa bine! – aude vocea Dianei.

– Iertaţi-mă! – se uită Daniel speriat în jur. Zău că n-am vrut!

– Daniel, dar nu te-am certat – îi şopteşte Diana. Am spus că mi-a plăcut; parcă mi-ai luat durerea cu mâna. Închipuie-ţi că ast' noapte am avut trei urgenţe.

– Nici nu mi-am dat seama ce fac – spune Daniel cu timiditate, simţind cum îi iau foc obrajii. Am crezut că-s cu mama; aşa stăteam cu

ea de vorbă seara. Mă ruga întotdeauna să-i mângâi picioarele; o dureau, că toată ziua... Mai ales când se ducea de două-trei ori peste deal, la prăşit ori la livadă sau în munte, la stâne... Îmi pare rău!...

– Nu, copile – râde încet Diana, alintându-i cu vârful degetelor dosul palmei care se odihneşte pe marginea patului. Mie îmi pare rău că-ţi pare rău... Nu ştiu ce am – schimbă ea tonul, devenind gravă –, dar, când sunt cu tine, lunec într-un soi de... M-ai dat complet peste cap! – vrea să pară dojenitoare. Nu-ţi ascund c-am venit încoace încărcată de sentimente amestecate. Şi-apoi... jos, la intrare, fiecare student trimis să te cheme venea săltând din umeri: „Am bătut în uşă; nu răspunde nimeni". „O fi prin vreo altă cameră... – se tot scuza portarul. Sigur e-n cămin, că l-am văzut întorcându-se de la cantină, dimineaţă..." Aproape două ore. M-am simţit ca dracul. Doi s-au oprit să intre în vorbă, să mă întrebe cum mă pot ajuta – trucuri obişnuite; doar am fost şi eu studentă. „Îl aştept pe Daniel Ciobanu" – le-am spus eu, sigură pe mine. „Hai, mă, – i-a spus colegul celui care se ţinea de mine – e Daniel, lunganul din trei, de la Zoo, ăla, Ciobanu-Adomniţei, te-aruncă de la etaj cu o mână" – şi-au plecat urgent. Atunci m-am înfuriat şi-am urcat.

– Cred c-am auzit pe doi care au bătut în uşă – se scuză Daniel –, dar credeam că... mă rog!... Colegul meu este foarte căutat... Eu... am stat ast' noapte până spre ziuă; nu mai vreau să am restanţe pe vară. Dar v-ascult! – hotărăşte Daniel. Bineînţeles că-i vorba de Licurici. Ce-a mai făcut? – zâmbeşte el, imediat însă ia aminte la obrazul împietrit al Dianei şi înghite în sec.

– A căzut mai jos decât era la început.

– Nu se poate! Bucătăreasa îmi spunea că-i mulţumeşte de fiecare dată când îi pune farfuria în faţă; „nu mi-aş fi închipuit că poate vorbi atât de frumos".

– Pentru că Irina şi-o aminteşte din zilele când îi cerea mereu boabe de fasole albe şi negre; era singura care n-o certa. Acum nu mai vrea nimic. Nici măcar nu-şi mai numără degetele mâinii stângi. Joacă singură ţintar. Nu-i pasă că râd copii de ea. Îi sfidează. La serbarea pomului de Crăciun nici n-a vrut să urce pe scenă. Puţinele cuvinte pe care le-a spus au fost adresate unui băieţel, Artur, pe care credeam că-l iubeşte: „Tu n-ai câştigat niciodată la ţintar." „Eu ştiu să joc şi şah." „Când voi învăţa, că tăticul meu ştie, te voi bate; acum nu vreau." Asta a fost demult, imediat după ce m-am întors din America. Să nu comentăm, te rog, te implor!, dacă am făcut bine au ba, interzicându-ţi s-o mai vizitezi. Vom detalia altădată. De cinci zile, merg în fiecare

după-amiază la doctoriţa Aurelia Mătăsaru, soţia marelui psihiatru Mătăsaru. Graţie internetului, am corespondat şi cu colegi din America. Ei sunt mult mai cartezieni. Aud şi noaptea prin somn: autism indus. Au fost clipe când aş fi vrut să te ucid; îmi dăduseşi aşa mari speranţe când ai dormit la noi; fetiţa făcuse un salt spectaculos, incredibil de spectaculos, apoi...

– Apoi am fost dus cu maşina până la intrarea în metrou, iar la întoarcerea dumneavoastră triumfală de la *Columbia Hospital*... c-am învăţat să umblu şi eu pe internet şi am citit despre extirparea făcută atât de bine... Felicitări!... La întoarcere, „doamna doctor mi-a spus să vă transmit să nu mai îndrăzniţi să..."

– Chiar aşa oi fi zis?! – încearcă Diana o explozie de râs. Dar ia spune-mi, – devine ea gravă – Irina a auzit şi ea?

– Cred. Că se ţinea mereu după mine. Era o zi însorită şi-i promisesem c-o duc la leagănul cel nou. Ba nu! Eram la baie şi asistenta nu ne găsea. Îi spălam buzunarul paltonaşului, că ascunsese o ciocolată cu cremă. Plângea: „iar mă ceartă mămica".

– Dumnezeule, ce-am făcut?! Îmi pare rău...

– Mie, şi mai tare, că n-am putut-o minţi pe Irina, să-i spun o minciună, de ce plec. A venit şi educatoarea, una bătrână şi acră: „A, Crăciun, aici erai? Hai la program!" „Dar eu ştiu poeziile pentru pom." „Da, dar trebuie să fii la program" – şi a tras-o puternic de mână. Dacă era copilul meu, cred c-o plesneam. Scuzaţi! – roşeşte Daniel, ocolind privirea Dianei. De când sunt aici în cămin, nu m-am certat cu nimeni, dar nici nu îndrăzneşte cineva să mă calce pe coadă...

– Fii sincer: până la mine, ai mai luat vreo palmă?

– Spuneaţi ceva de-o doamnă doctor Mătăsaru... – ocoleşte Daniel răspunsul. I s-a părut chiar aşa gravă situaţia Irinei?

– Încă mai este; aşa zice doamna Mătăsaru, şi trebuie s-o cred; soţul ei, Mihai Mătăsaru e prieten cu... cu tatăl Irinei; doamna şi-a dat tot interesul. Primele zile, doamna Aurelia, care-i şi psihoterapeut, nu doar psihiatru, n-a putut scoate nimic de la Irina. Finalmente, după ce Irina s-a lăsat pătrunsă de doamna Aurelia, s-a conturat un tratament...

– Care? – face Daniel ochii mari.

Mâna Dianei se ridică de pe marginea patului şi-l fixează cu arătătorul:

– „Drăguţo, caută-l urgent pe acest *tăticul meu* şi salvează-ţi fetiţa. Irina n-are nimic acum; doar o manifestare autistă. Mai degrabă, o dorinţă de răzbunare, care riscă să lunece iremediabil în autism. Cred că

vă urăşte de doi ani, când a dat peste voi în...” Paştele mă-si de viaţă! – face Diana un gest furios, aruncând într-o parte blana de pe trupul ei. Plec! Plec acasă! – încearcă ea să sară din pat, dar palma lui Daniel o opreşte într-un gest mai degrabă şăgalnic, decât serios.

– Şi suta mea de dolari? – o întreabă el, fără să ia în seamă furia femeii, care nu poate trece de palma lui.

– De ce dracul nu m-ai aruncat pe fereastră?! Uite ce-am ajuns să discut c-un puşti ca tine!

– Uite că deja aţi scăpat de jumătate din venin – îi replică Daniel apăsat pe un ton cu nuanţe de cinism, aplecându-se uşor asupra ei, în timp ce palma lui o împinge la loc pe pat. De ce să plătesc un geam spart, când pot câştiga o sută de dolari?!

Diana rămâne cu privirea aţintită în ochii lui Daniel. Niciunul nu vrea să cedeze.

– Abia acum, Daniel, începe să-mi fie teamă de tine – îi şopteşte Diana.

– Teamă sau frică? – o necăjeşte Daniel.

– Nu-i de râs, Daniel.

– Evident că nu. Dar sper să nu mai apelaţi la bisturiu, e ridicol. Dacă tot vreţi să vă apăraţi – şarjează Daniel –, aşa ceva!... – zice şi, scoţând mâna din buzunarul pantalonilor, îi arată pumnul, din care zvâcneşte lama unui pumnal.

Diana face ochii mari, îndesându-şi ceafa în perna pufoasă, ca o retragere din faţa pericolului.

– Luaţi-l – i-l oferă Daniel. Nu vă temeţi, nu-i foarte tăios, că nu ascut creioane cu el... Luaţi-l, e inofensiv – îi spune, apăsând cu degetul mare un buton iar lama se retrage în mâner.

– De unde-l ai? – îl cercetează cu atenţie Diana.

– Cadou de la tata, când am împlinit 12 ani. Cred că mai are urme de sânge pe el – spune zâmbind când o vede pe Diana cum îl priveşte de aproape.

– Nu! – ţipă scurt Diana şi-l lasă din mână.

– Sânge de lup, doamnă – o linişteşte Daniel. Pe la 14 ani, un lup a atacat turma pe care o păşteam. Bătea vântul şi câinii nu l-au simţit decât atunci când sfâşia deja o mioară. Pe-un câine l-a muşcat de bot... M-am repezit să ajut câinii. M-a simţit că vin pe la spatele lui şi a vrut să se apere, dar m-am repezit şi i-am prins coada cu stânga. Mă învăţase tata cum să procedez. Cu dreapta l-am lovit în spate, apoi în ceafă. Tata mi-a făcut cadou blana lui; se cunosc cele două lovituri. Când am să fiu

la casa mea, am s-o pun în mijlocul încăperii; aşa am auzit că fac ăştia care vânează. Mersi! Cu arme de foc, stând cocoţaţi într-un foişor, aş face-o şi eu pe viteazul... Cum facem? – întreabă când o vede pe Diana privind speriată spre buzunarul lui, în care a strecurat pumnalul.

– Poftim?! – tresare femeia, surâzând îngăduitoare.

– La ce oră trebuie să fim la Irina? – o întreabă pe un ton ferm.

– Vrei să spui că accepţi să te mai ocupi de Irina?

– Cineva trebuie s-o înveţe să-l bată la şah pe micuţul Artur.

– Doamne, copilul meu drag! – exclamă Diana, izbucnind în sus cu braţele întinse, să-l poată strânge la pieptul ei pe Daniel. Mânca-te-ar mama! – îi alintă ea îndelung obrazul cu palma, neslăbindu-l din ochi. Chiar vrei să reiei prietenia cu Irina? Ea te aşteaptă. Nu mi-a spus-o, dar o simt. De câteva zile, de când am vorbit cu doamna Aurelia, i-am promis că te caut. Nu eram sigură că pot veni; îmi lipsea curajul. Magda pleca la New York; i-am şi strigat: „acum ţi-ai găsit, când aveam mai mare nevoie de tine!...” A trebuit să închid, că tocmai urca în avion. El a avut dreptate... – spune Diana ca pentru sine. E tare greu să fii singur pe lume... Ce bine de tine că ai atâtea surori! Ia spune-mi, – îi prinde mâna, să fie mai convingătoare – n-a mai trebuit să te duci în sat, să-ţi împaci sora cu soţul?

– Bădia Ion, de când i-am mai dus 18 tone de trifoi, pe care le-am descărcat jos, în sat, că n-au putut urca maşinile la stână, şi trebuie să le urce el cu sania trasă de boi, abia mai are timp şi putere să ajute prin casă, că vine Crăciunul, iar la noi a nins tare; zăpada trece de genunchi... La cât trebuie să fim la cămin?

– La patru. E-abia trecut de unsprezece – se uită Diana la ceas. Cum facem, că nu vreau să te reţin; poate ai de învăţat...

– Nu, vă rog! Dacă ziceţi că sunteţi obosită... Patul meu nu-i atât de comod ca al dumneavoastră...

– De-ai şti ce bine mă simt în ăsta! Parcă-s din nou studentă... Am impresia că am venit de la practică... Erau zile când stăteam şi câte 24 de ore în spital... Aşa, te rog, e-atât de bine când îmi masezi picioarele!... Ce păcat că n-am mers s-o cunosc pe mama ta!... „Cea mai frumoasă babă” – ce m-a amuzat când te-am auzit! Apoi am disecat cu Magda vorbele tale... Frumuseţea din suflet, care i-a invadat chipul... Ascultă... copile! Iartă-mă, dar când mă priveşti într-un anume fel, nu-ţi pot spune decât copil. Nu-mi dau seama de ce. Uite, când am intrat şi-ai scos capul de sub pernă...

– Ştiu; eram ciufulit, şifonat... – râde amuzat Daniel.

– Nu, nu. M-a strâns în spate. Am avut din nou impresia că noi doi ne-am mai întâlnit cândva, undeva. Ochii tăi obosiţi de nesomn, furioşi că te deranjează Brânduşa – nu?, parcă aşa o cheamă pe domnişoara... *clavicola* –, ochii tăi, când m-au văzut, au căpătat o lucire ciudată, de copil inocent prins că a greşit. Crede-mă! Două-trei clipe mi s-a părut că eşti un puşti tuns chilug...

– Doamnă... – surâde îndelung Daniel; „aşa eram când m-a dus în sala de mese să mănânc; oare să-i spun că de atunci şi până acum, ea a fost prinţesa gândurilor mele?"

– Copile, ce trist surâzi... Surâsul ăsta este plăcut, dar privirea de după clipa când ai scos capul de sub pernă... Zău, Daniel! Poate că mă mai ardea privirea aceea când te-am pălmuit. Abia am aşteptat să găsesc un motiv... Acum mi-e ruşine. Dar uite că ţi-am spus-o. Să ştii că şi mie mi-ar fi plăcut să am un băiat ca tine, unul cu care să mă fi certat mereu, cum le aud pe colegele mele... Când ajung la pubertate, băieţii sunt tare îndărătnici... Apoi, să te am aşa: un tânăr student de mai mare dragul, cu care să ies la braţ pe stradă... s-o facă pe seriosul, adevăratul cap al familiei... Pariez că te-ai fi certat mereu cu Irina; aşa-i când ai un frate mai mare; orice-ar fi stricat Irina, „Daniel a făcut-o!" Iar tu... – izbucneşte Diana în râs – evident că tu ai fi găsit ţapul ispăşitor : „Din cauza ei, mămico..." Ia spune, cum te adresezi mamei tale?

– Mamă – răspunde Daniel, încântat de plăcerea cu care Diana se alintă.

– „Din cauza ei, mamă, am coborât la note de 6 şi 7..." Iar eu ţi-aş fi rupt urechile... Aşa ţi le-aş mai rupe!... În anii întâi şi doi, n-ai mai ieşit din 10 şi 9...

– Şi-abia am scăpat de insistenţele prodecanului. Nu, nu m-a propus pentru diplomaţie – râde încet Daniel, întârziind palma pe pulpa piciorului stâng al Dianei. Mă voia specializat în Anglia, să rămân asistent. Eu, şi asistent! – accentuează, strângând ritmic pulpa piciorului, cum făcea cu mama sa, când era prea obosită. Nu spun că nu-i o mândrie să faci carieră universitară, – schimbă el tonul, amintindu-şi că Diana este conferenţiar la Medicină –, dar, zău!, visele mele sunt altele... Şi-apoi, au început problemele; cei din sat au luat plasă cu câţiva avocaţi... Suntem siguri că avocaţii au luat bani de la partea adversă... Avocaţi!... De prin iarna trecută am hotărât să mă ocup eu... Avem acte solide, avem... dar... Are dreptate ministra Justiţiei când afirmă că dreptatea se cumpără... Ca şi sănătatea – spune Daniel dintr-o suflare, ca o răbufnire, dar imediat îşi dă seama de gafă şi vrea s-o repare: De fapt...

procesele pe care le avem noi, cei din Dealul Domniţelor... Cred că Poirot-al-dumneavoastră nici nu v-a spus cum se cheamă satul meu... Ştiţi... – îşi opreşte Daniel palma sub genunchiul Dianei, speriat că a agăţat un fir al ciorapului cu bătătura uscată de pe degetul mijlociu.

O priveşte atent pe Diana: femeia doarme profund, cu capul întors pe-o parte, îngropat adânc în perna moale. Braţul ei drept a stat peste ochi, dar i-a căzut într-o parte, la marginea patului. Haina de blană îi mai acoperă doar genunchiul. Picioarele i se mişcă, parcă ar vrea să se acopere mai bine, să stea la căldură. Daniel ia blana, o pune pe un umeraş, pe care îl agaţă de cuierul său. Vede pantofii femeii căzuţi la capătul patului – „ai să cam tremuri, frumoaso", îi spune cu drag în gând, aruncând o privire pe fereastră, spre viscolul de afară – şi-i aşează cu grijă sub cuier. Se grăbeşte să tragă sertarul mare de sub pat, scoate plapuma sa şi o aşterne peste trupul femeii, învelind-o cu grijă până sub bărbie. Diana simte că stă la căldură şi schiţează un zâmbet, mişcându-şi capul într-o parte şi-n alta pe pernă. Mijeşte ochii, îl vede pe Daniel aplecat asupra ei, surâde şi închide ochii la loc, şoptind:

– Mai vreau, te rog!...

Daniel se reaşează pe marginea patului, bagă mâna pe sub plapumă şi-şi plimbă din nou palma pe picioarele Dianei. „Oare-i adevărat? – se întreabă. Zâna adolescenţei mele doarme întinsă pe patul meu de la căminul studenţesc, acoperită cu plapuma mea, făcută de mama din lâna cea mai fină, de la oile mele merinos, pe care le-am alungat în pădure, să le salvez, când bădia Ion a adus autotrenul, să încarce turma, că aveam nevoie de 2.000 de dolari, să-l salvăm pe tata. De-atât ne dăduse de înţeles profesorul că ar fi nevoie..." Continuă să-şi plimbe palma pe picioarele tot mai fierbinţi ale Dianei. Nu mai respectă ritualul deprins cu mama sa. De data aceasta, ia aminte la obrazul învăluit într-un zâmbet molcom al femeii, care doarme profund, mărturisind prin surâsul ei bucuria unei mulţumiri depline, şi-şi plimbă palma abia atingând ciorapul, într-o mângâiere încărcată de dragoste; mângâie îndelung, pe rând, fiecare picior, de la călcâi până la genunchi; niciodată mai sus, pe sub fustă – nici măcar nu s-a gândit la aşa ceva.

*

* *

– Ce-i! – tresare Diana şi se ridică brusc în capul oaselor, privind speriată în jur. Ce-i cu mine aici?! – face ea ochii mari către

Daniel, care stă întins pe patul vecin, cu capul spre fereastră, s-o poată privi.

– Doamnă Diana... – sare Daniel în picioare şi se apropie de ea.

– Nu! Să nu îndrăzneşti! – strigă Diana.

– Doamnă, sunt eu, Daniel – se lasă tânărul în genunchi la marginea patului, aşezându-şi palmele peste plapumă, în dreptul genunchilor femeii.

Liniştită puţin de privirea senină a tânărului, Diana tace şi continuă să privească în jur dezorientată, cu mâinile încă încleştate în marginea plapumei, pe care o ţine trasă până sub bărbie. Într-un târziu, stăpânită de teamă, cu privirea fixă în ochii lui Daniel, depărtează puţin plapuma şi aruncă o privire fugară. Nu se convinge, aşa că ridică plapuma cât de sus poate şi se priveşte până la genunchi. Odată convinsă că este îmbrăcată, are o clipă de abandon total, îşi lasă braţele să-i cadă pe lângă corp şi închide ochii, înroşindu-se toată, parcă i-ar fi luat foc obrazul.

– Dumnezeule!... – murmură şi cade cu ceafa pe pernă. Am fost aşa de obosită!... Ce bine-i! – se foieşte ea sub plapumă. Cât e ceasul?

– Aproape trei.

– De mult n-am mai dormit aşa de bine. Ia să mă scol... – zice şi se ridică în capul oaselor, dar imediat cade la loc, începând să-şi legene capul îngropat în pernă. Doamne, ce mă doare!... Aşa-mi trebuie! Ştiam că-s obosită şi-am băut, totuşi, un pahar... Zău c-a fost doar un pahar! – înfruntă ea cu seriozitate privirea plină de zâmbet a tânărului.

– Dacă a fost paharul cu care beţi apă... – o necăjeşte Daniel, aşezându-se pe marginea patului. Să vă fac o cafea?

– Dacă ai, te rog! Ce-i cu genţile acelea? – arată în spaţiul de la capătul patului.

– Colegul meu s-a întors de la Chişinău. Acum e prin cămine; onorează comenzile făcute de colegi. Înainte, când descărcam TIR-urile cu fructe şi legume la depozitul turcilor, nu ne prea ieşea mare lucru. Acum, el, numai după cinci drumuri la Chişinău, îşi permite să închirieze o maşină. Tare mă tem că va abandona studiile...

– Şi m-a văzut dormind în patul tău?

– Da.

– Aşa, cu plapuma ta pe mine?

– Da. Vi se vedea doar nasul. S-a uitat mai mult la blana din cuier; a admirat-o. Se pricepe. Aduce şi blănuri, la comandă. Blănuri ruseşti.

– Daniel, tu râzi?!... Dar eram într-o situaţie compromiţătoare!

– Dumneavoastră?! Vi se zărea doar nasul...

– Dar tu... Tu ce-ai zis?!

– Nimic.

– Şi el?

– El, ce? – se amuză Daniel, prefăcându-se interesat de cafea. Arabica sau rusească?; nu ştiu de unde provine, dar punga este rusească. Ori vreţi un ceai rusesc, *nastaiaşcii ruschii ceai*?

– Râzi de mine? Ce-a zis colegul tău?

– Nimic. A ieşit în vârful picioarelor, să nu vă trezească. A zis că revine spre seară. Câte linguriţe?

– Mie, două, să-mi treacă durerea de cap. Dacă mi-o trece. Lua-l-ar naiba de coniac! Dar cred că înţelegi că fără el, nu îndrăzneam să urc...

– Credeam că aţi făcut-o de dragul Irinei.

– Dacă mă mai necăjeşti mult, îţi rup urechile.

– Abia am înlocuit geamul.

– Ce geam?

– Prin care aţi zburat afară. Apropo: îmi sunteţi datoare cu 100 de dolari. Dar nu mi-i daţi încă: trebuie să fac rost de chitanţier, să n-am de-a face cu Fiscul. În care ceaşcă să vă torn? – vine Daniel lângă pat cu ibricul în dreapta şi tava cu două ceşti în stânga.

– Crezi c-aş bănui c-ai pus otravă în vreuna? Copile... – încearcă Diana o explozie de râs – la câtă otravă am în mine, sunt imună.

– Nu mai aveţi, c-am sorbit-o eu. Sunt un fel de vampir de otravă.

Diana a luat o ceaşcă şi a rămas cu ea aşa, la jumătatea gestului, privindu-l lung:

– De data asta, copile, cred c-ai spus un mare adevăr. Fii sincer: fata aceea blondă, frumoasă... *clavicola*... ţi-a vorbit despre mine? Otravă mi se spune la facultate. Ne întâlnim adesea pe hol; ţin cursuri la seria paralelă. Mă priveşte ciudat; cred c-ar vrea să-şi amintească unde m-a mai văzut.

– Dacă şi-ar fi amintit, mi-ar fi spus. Ştiu de la Lia-bona; ea vă zicea Otravă.

– Bună cafea ai făcut. Dac-ai avea şi o aspirină...

– Aici e punctul nostru farmaceutic – aduce Daniel o cutie de carton plină cu medicamente.

– Ia să văd şi eu ce boli mai au studenţii... – începe Diana să răscolească medicamentele.

– De-acolo, eu folosesc doar plasturii cu Rivanol, când vin de pe terenul de fotbal.

– Şi când răceşti?

– N-am auzit de cioban răcit.

– Dar gripă?

– Am leacurile mele. Să mă solicitaţi când faceţi gripă – spune Daniel aşezând cutia la locul ei.

– Şi toate genţile astea sunt pline cu ţigări? – priveşte Diana cu surprindere stiva de bagaje.

– Cu de toate. În bazarul din Chişinău vin comercianţi tocmai din Răsăritul îndepărtat. Lucruri fine, de sorginte orientală. Mi-a adus şi mie două baticuri frumoase de caşmir, pentru mama şi pentru Mioara.

– Mioara-i fata aceea cu *să ştii!,* care nu voia să stea sâmbăta la cercurile de limbi străine?

– Am vorbit la telefon cu doamnele profesoare, l-am întrebat şi pe director; mi-o laudă toţi. Merită. Deşi mă tem că bădia Ion duce cam multe produse la oraş... Mai vreţi cafea?

– Puţin. Mulţumesc! Şi... – cumpăneşte Diana îndelung dacă este cazul să întrebe, măsurându-l pe furiş cu privirea, până să hotărăşte prompt, rostind cu gravitate: Şi dacă se află în cămin că a dormit o doamnă în patul tău?

– Unde n-ar da Dumnezeu!

Diana tresare. Mâna îi tremură şi aruncă din ceaşca de cafea câţiva stropi direct pe albul cearşafului în care este îmbrăcată plapuma. Femeia nu ia în seamă petele şi continuă să-l fixeze pe Daniel cu privirea:

– Să înţeleg că la voi e-o competiţie, care aduce mai multe fete în cămin?

– Din fericire, la mine a venit o doamnă.

– Din nefericire, doamna a venit aici, şi nicidecum la tine. A venit împinsă de nefericirea ei – oftează Diana, coborând picioarele la marginea patului.

– Din fericire – se apleacă Daniel spre ea, să-i ia ceaşca de cafea din mâna întinsă către el –, nefericirea doamnei se poate rezolva.

– Să te-audă Dumnezeu!

– Când eşti mânat de sentimente curate, mai ascultă şi El...

– Hello! – se aude de dincolo de uşa care se deschide imediat, dar nu intră nimeni, că fata care a strigat îşi scutură de zor picioarele pe preşul de la intrare.

– Sub plapumă! – o împinge Daniel pe Diana înapoi pe pat şi se precipită să ajungă la uşă.

– E prăpăd afară – spune Brânduşa, continuând să tropăie pe preşul gros, umplându-l cu zăpada scuturată de pe ghete. „Larg deschideţi poarta sufletelor neastre,/ N-am venit să cerem, ci-am venit să dăm./ Dalbe şi iar dalbe flori adevărate,/ Dalbe şi iar dalbe florile de măr" – cântă ea cu o voce frumoasă, făcând să răsune holul întregului etaj. Ce faci?! De când mă ţii la uşă?! Te-am rugat să deschizi uşa larg, c-am venit să dăm. Uite, aici ai cadoul de Crăciun pentru bunicuţa, că eu plec acum cu Ahmé al meu la Predeal, să schiem – îi pune lui Daniel în braţe un pachet frumos ambalat. Şi-un sărut – adaugă, ridicându-se pe vârfuri, să-şi lipească buzele de obrazul lui Daniel. Apleacă-te şi tu, că n-am venit cu scara după... mi... ne... Hooo-pa! – îl împinge cu putere pe Daniel într-o parte şi face doi paşi către cuier, începând să atingă blana cu vârful degetelor înmănuşate. Mişto blană, marca Païsi!... Ştii la cine am mai văzut una de-asta? Mergea aşa mândră pe holurile facultăţii – Otrava! I-am admirat de câteva ori blana şi mi-a aruncat câte-o privire, parcă s-ar fi temut că-i iau...

– Brânduşa! – pocneşte Daniel din degete, rămânând cu arătătorul întins către pieptul ei.

– ...academicianul, mişto mascul! – îşi termină fata gândul. Bine, bine, plec. Jur că nu te spun bunicuţei! Aoleu! – îşi duce palma la gură, retrăgându-se cu spatele, iar când ajunge pe hol şopteşte: Ce-am făcut?! Nu cumva stăpâna blănii e-n pat, acoperită cu plapuma?

– Pleacă odată! – strigă Daniel.

– Bine, plec. Sărbători fericite! Dar spune-mi, e de-aia pe care-o chemi telefonic? Pe d'alde astea se duc banii pentru avocaţi?! Bine-bine, nu te repezi la mine; jur că-mi ţin gura!... Şi eu, care mă gândeam să-ţi fac cunoştinţă cu o colegă de-a mea: tânără, ingenuă, frumoasă... Hai, pa! – îşi flutură braţul, grăbindu-se către scara centrală.

Daniel reintră în cameră şi răsuceşte o dată zăvorul yalei.

– Te-am rugat să încui uşa! – strigă spre el Diana sărind de sub plapumă, căutând cu privirea în jur până zăreşte pantofii sub cuier. Dumnezeule!... Nepoata asta a ta sigur aşteaptă la intrare, să vadă cine-s.

– Tocmai pleacă, doamnă – spune Daniel privind pe fereastră. A urcat în maşina lui Ahmet. Ahmé al meu – o imită Daniel.

– Pe viscolul ăsta? Nici eu n-am îndrăznit să urc la volan.

– Pentru că nu aveţi *Hummer*; parcă s-ar duce la război.

– Oricum... – îşi frământă Diana mâinile, patrulând prin spaţiul strâmt dintre bagajele lui Gabriel şi capătul paturilor. Cine naiba m-a pus să urc?!

– Doamnă... – încearcă Daniel s-o liniştească.

– Lasă-mă! Dumnezeule! Ce-au ajuns căminele studenţeşti... „Una de-aia pe care-o chemi telefonic...” Asta-mi trebuie mie?! Lua-l-ar dacul de coniac!

– Doamnă, vă rog!...

– Nu m-atinge! Ţie ce-ţi pasă?! „La mine a venit o doamnă” – îl imită în batjocură. Cine mă va crede c-am venit aici pentru Irina?

– Eu. Şi-mi ajunge.

– Tu! Dar eu?! Am 43 de ani, copile; nu-i de-ajuns că studenţii se tem de mine şi mă bârfesc? La ce-mi ajută că-mi mulţumesc atunci când ajung medici? Mai ales cei care practică ortopedia...

– Doamnă, vă rog, mai luaţi loc un pic, să vă mai fac o cafea... Avem timp să ajungem la cămin.

– Crezi că mai am chef să te iau?... Zău, copile, pune-te în locul meu. Dacă se află c-am stat în camera ta? Şi-n patul tău!... Sunt bârfită pentru că-s severă... şi pentru că... Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală! Ţin la onoarea mea, să ştii! Aşa cum ţii şi tu. Doar mai înainte mi-ai spus că eşti respectat aici, printre colegi. Eu de ce să-mi stric numele?! Pentru că tu ai fost căscat şi-ai uitat să încui uşa?

– Doamnă... – se uită Daniel în ochii Dianei, surâzându-i blajin – zău, să n-o luăm în tragic... Nu v-a recunoscut nimeni şi nici n-o să vă recunoască; la ora asta nu mai este nimeni pe la intrare... căminu-i aproape gol.

– Şi fără să zâmbeşti nu te poţi uita la mine? Eşti mulţumit? *Clavicola* ţi-a spus destule despre mine...

– Doamnă, – devine Daniel serios – gata, că deveniţi ridicolă.

– Ridicolă?! Dacă-mi stric onoarea...

– *V-o reperează domn Mitică* – îi surâde Daniel, dar nu-şi termină zâmbetul, că palma Dianei îl loveşte cu toată puterea peste obraz.

Daniel se clatină. Rămâne câteva secunde îndoit de şale spre stânga, ca un copac gata să se frângă. Clipeşte de mai multe ori şi-şi îndreaptă încet spinarea, încercând s-o privească pe doamna din faţa sa, pregătit să pareze lovitura următoare. Vede cu greu, printre lacrimile

care-i umezesc ochii, cum Diana a rămas dreaptă în faţa lui, aşteptând calmă.

– Deci am avut dreptate: cu stânga loviţi mult mai puternic.

– Să nu îndrăzneşti să faci vreun pas spre mine! – îl ameninţă Diana, începând să tremure de frică, mereu cu privirea mărită spre buzunarul în care Daniel a strecurat pumnalul. Măgarule! Repede ai trecut la insulte – simte ea nevoia să atace continuu.

– Ce insulte?! – pare contrariat tânărul.

– Ştii foarte bine ce-ai spus.

– Ia staţi! – se dumireşte Daniel, retrăgându-se un pas din faţa femeii. Cum îl mai cheamă pe domn profesor Trifescu? Care-i este celălalt nume?

– Marius. Colegii îi spun Mitică; unii, Mituş.

Daniel începe să-şi muşte buzele, continuând s-o fixeze pe Diana cu privirea înceţoşată de lacrimi.

– Îmi pare rău! – şopteşte ca pentru sine când observă că Diana a început să se impacienteze de nemişcarea lui. Să nu cumva să îndrăzniţi să părăsiţi camera! – o ameninţă cu un gest categoric şi iese trântind uşa în urma sa.

Urcă în fugă la etajul patru, bate la uşa camerei în care stau Mirel şi Letiţia, intră înainte de-a fi fost invitat şi se repede la raftul cu cărţi, căutând volumul cu opere complete de Caragiale.

– Îl găseşti în camera mea – spune Letiţiei, care repetă de zor un rol, şi iese în grabă.

Deschide volumul din mers la schiţa *Justiţie* şi intră precipitat în camera sa, oprindu-se în faţa Dianei, care încă mai stă înmărmurită lângă stiva de sacoşe pline cu ţigări de contrabandă.

– Citiţi finalul, doamnă! – îi îndeasă cartea sub nas. Credeam că măcar replicile notorii din Caragiale ştiţi să le apreciaţi.

– Îmi pare rău... – murmură Diana, vădit luată prin surprindere de gestul cu cartea făcut de Daniel.

– O, da, vă pare rău... – bombăne Daniel, aruncând cartea pe patul său. Haidem, poate prindem un taxi liber – se agită el, smuncind din cuier haina de blană a Dianei, să i-o ţină, mai mult băgându-i-o forţat pe braţe, apoi îşi îmbracă şi el jacheta îmblănită – „nu mai am timp să-mi scot haina de blană din dulap” – şi-şi trânteşte cu ciudă căciula, lovind-o să se aşeze mai bine. Vă rog! – o invită pe Diana să iasă pe hol, apoi încuie uşa.

Merg alături, tăcuţi, indiferenţi la cei pe lângă care trec. Pe aleea din faţa căminului, prin zăpada spulberată de vânt, tocmai a oprit un taxi, din care coboară doi tineri. Daniel o ajută pe Diana să urce, ocoleşte taxiul grăbit şi urcă în partea cealaltă, pe banchetă, alături de femeia care îl fură mereu cu privirea.

– Poţi să stai liniştit, să-ţi văd ochiul? – îi prinde Diana bărbia, obligându-l s-o privească. Mda... Auzi, – îl bate uşor pe şofer cu palma pe umăr – să opreşti în faţa unei farmacii.

Fără alte cuvinte, Diana coboară în fugă, stă puţin în farmacie şi se întoarce grăbită, închizându-şi din mers poşeta. Îi spune şoferului unde vrea să ajungă şi se cuibăreşte mai bine lângă Daniel, luându-l de braţ:

– Zău că-mi pare rău! – îi şopteşte.

Daniel nu reacţionează în nici un fel; priveşte doar înainte, clipind tot mai des. Înţelege că ochiul drept îi lăcrimează şi, discret, îşi retrage mâna de sub braţul Dianei, să-şi poată şterge lacrimile care se rostogolesc pe obraz.

– Ce faci, puiul mamei?! – îl dojeneşte Diana. Să nu te infectezi – îi atrage atenţia pe un ton grav şi-şi scoate batista sa din poşetă, întorcându-se mai mult spre el, să-l poată îngriji.

Îl vede mult prea grav şi nu se poate abţine să nu-l necăjească:

– Te reperează Diana. Hai, nu mai sta bosumflat – îi şopteşte, apropiindu-şi gura de urechea lui, să poată fi auzită, că-n maşină răsună mereu vocea doamnei de la centrala de taxiuri, care se ceartă cu un şofer. Ia spune-mi – se depărtează ea puţin, să-l poată privi în ochi –, nu-i aşa că nu ştii să săruţi?

Daniel face ochii mari; simte un fior ciudat cuprinzându-i întreg trupul. Nu poate crede că a auzit aşa ceva de la doamna aceasta atât de impozantă din faţa sa, întoarsă mult spre el, că genunchii lor se ating. Instinctiv, mâna lui ar vrea să se ridice, să-şi şteargă ochiul, dar Diana se precipită să-l oprească, manevrând cu grijă batista sa ca pe un pansament steril.

– Credeai că-ţi rămân datoare? – aude întrebarea Dianei. Uiţi ce m-ai întrebat şi tu? – îl priveşte fix, abia stăpânindu-şi zâmbetul din colţul stâng al gurii.

– Numai că atunci când nu ştii, poţi învăţa – vine replica lui Daniel rostită pe un ton voit ironic iar privirile lor, devenite inexpresive, se înfruntă calm, ca într-un duel. Cu plăcerea pentru ceva anume te naşti.

– Sau o poţi căpăta în timp.

– În şase ani, cât are Irina, aţi fi avut timp...

– La 22 de ani şi 6 luni... – îi surâde Diana amuzată, dar imediat devine gravă din nou. Te rog! Să nu lunecăm pe un alt tărâm minat, copile.

– Aveţi dreptate, doamnă – ia Daniel un aer grav. Două mine care au explodat astăzi m-au atins deja – conchide şi se aşează mai bine la locul său, pe bancheta maşinii.

Diana simte un fior neplăcut furnicându-i spatele; „cum naiba o mai scot la capăt cu Irina, dacă i-l duc pe copilul ăsta bosumflat, cu un ochi înroşit deja?!" Rămâne în nemişcare până ce şoferul opreşte chiar în faţa porţii căminului. Îi întinde o bancnotă şi-l roagă să aştepte.

– Stai, să mă uit la ochiul tău – îl prinde pe Daniel de braţ când au intrat pe holul din faţa dormitoarelor, dar imediat începe să-i tremure mâna: Te rog, ajută-mă! Abia acum, aici, în faţa camerei în care ştiu că-i fetiţa mea, îmi reamintesc ce dramă trăiesc. Nici n-am mai îndrăznit să-ţi propun vreun ban. Vei fixa tu preţul deranjului – îi spune cu convingere, prinzându-l strâns de braţ, să-l poată obliga să-şi înfrunte privirile. Scoate-mi din nou fetiţa din muţenia în care s-a retras. Îţi dau oricât! Bani am, crede-mă! Cere-mi oricât. Şi orice! – se înflăcărează Diana, văzându-l pe Daniel rămas calm în faţa ei, privind-o cu o răceală greu de descifrat.

– Nu vă jucaţi cu vorbele, doamnă. Deja-mi sunteţi datoare cu o sută de dolari. Nu coborâţi privirea spre poşetă, că nu mi-am cumpărat chitanţier. Intrăm? – o întreabă cu un aer ştrengăresc, luându-i mâna într-un gest adolescentin, de prieteni fugiţi de la şcoală către un film.

– Doamne, copile, – încearcă Diana să ţină pasul cu el, de-a lungul culoarului lung, lipindu-i-se de braţ, să-şi poată şopti vorbele – tu mă împingi la gesturi extreme.

– Extrema palmelor peste ochi am cunoscut-o – se opreşte Daniel, să-i poată şopti, aplecându-se atât de mult către ea, că pare s-o sărute pe ureche. Care-o fi extrema cealaltă?

– Aici? Vrei s-o afli aici?

– Nu. Când ajungem la patul Irinei. Să fim mai credibili. De altfel, trebuie să-i spunem adevărul – îi şopteşte Daniel, aplecându-se iar către urechea Dianei, de data aceasta simulând un sărut dat, spre mirarea câtorva bătrâne care ies cu nepoţeii de mână, grăbite să rostească un *bună ziua, doamna doctor!* mai mult de convenienţă, decât din respect. Copiii nu trebuie minţiţi – clatină Daniel cu seriozitate capul afirmativ

când vede privirea surprinsă a Dianei, dar femeia nu mai poate reacţiona în vreun fel, că este ţinută de mână mult prea puternic – un gest prin care simte că este obligată să se supună voinţei tânărului.

– Când îl cauţi pe dracul, nu poţi întâlni un înger – murmură ea ca o explozie încărcată de o ciudă tandră.

– Înţeleg că nu sunteţi credincioasă – îi şopteşte Daniel, aşteptând retras lângă umărul ei, înainte de-a intra, să lase mai mulţi copii să iasă urmaţi de părinţi ori de bunici. Licurici a noastră nici nu ştie cine este Doamne-Doamne.

– Cu-atât mai mult, *Tatăl nostru* – confirmă Diana. Ştiu de la bonă c-aţi fi vrut să câştigaţi nişte bani. De ce n-ai făcut un efort?

– Dumneavoastră ajungeţi la tumoră fără să vă creaţi calea de acces? Intrăm?

– Mai stai, te rog! Mă bucur c-ai redevenit jovial. Erai aşa taciturn în taxi!... Acum, eşti... Îţi lucesc aşa frumos ochii!... Parcă ai prins din nou aripi.

– Licuricii îi prinzi mai uşor dacă zbori.

– Mânca-te-ar mama de copil frumos!

– Aşa mamă, aşa copil.

– Doamne, Daniel!... – îl strânge Diana cu putere de braţ, lipindu-se toată de el, în ciuda unor priviri curioase. Unde-ai întârziat 20 de ani, dragul meu? – îşi şopteşte ea întrebarea, sărutându-i umărul jachetei îmblănite.

– Aţi spus ceva, doamnă?

– Da, domnule. Nu, domnule. Am spus şi n-am spus – se alintă ea, imitându-l.

– Intrăm? – întreabă Daniel pe şoptite, derutat de comportarea doamnei care stă agăţată de braţul său.

– Da, domnule.

– Ne mai descălţăm la uşă?, că nu văd nici o pereche de pantofi – arată Daniel prin glasvand.

– Nu, domnule. Descălţatul era pe vremea asistentei şefe.

– Mi se pare, sau chiar vă tremură glasul?

– Tu ce crezi? – îl strânge Diana mai tare de braţ, atenţionându-l să se uite spre ea, să-l poată privi în ochi. Mi-e teamă, Daniel. Dacă nu reuşeşti, înnebunesc...

– Şi dacă reuşesc? – o întreabă Daniel zâmbind.

– Într-o zi, tot îţi zdrobesc eu zâmbetul ăsta!

– Ziua aceea n-aţi vrea să fie azi? Măcar să ne luăm de-o grijă.

– Îmi plac aripile tale, Daniel. Dar tu nu vrei să observi că-s prea legată de pământ.

Tânărul continuă să-i ţină braţul blocat sub al său, s-o poată avea lângă el; nu-i pasă de cei care trec pe lângă ei şi le aruncă priviri fugare; alţii, ocolindu-i; „un cuplu de soţi; într-un moment de tandreţe", pare să spună privirea tuturor.

– Aici, acum, sau niciunde, nicicând! – şopteşte Daniel apăsat, ca o sentinţă.

– Mă şantajezi?! – intră Diana în jocul cinic al tânărului, de pe obrazul căruia, de sub căciula bogată, de adevărat voievod tânăr, luminează în jur surâsul lui tandru.

– Doar pun o condiţie.

– Nu pot să cred! Acelaşi Daniel care decreta că nu negociază soarta unui copil?!

– Atunci am refuzat banii... – îşi leagănă el capul, privind-o continuu, cu surâsul tot mai evident în colţul gurii.

– Bine, fir-ai...! Plătesc în avans! – lasă Diana să-i scape un oftat de uşurare şi, apropiindu-se, îşi lipeşte apăsat gura de colţul stâng al buzelor lui Daniel, sorbindu-i paranteza născută din surâs. Am făcut-o! – oftează ea din nou. Eşti mulţumit, domnule?

– S-ar părea că, totuşi, vă place, doamnă.

– Am făcut-o pentru Irina, să ştii!

– Vă aşteptaţi să vă spun că şi eu fac totul de dragul Irinei?

– Şi nu-i adevărat?!

– Să intrăm, doamnă.

– Stai! Vrei să spui că n-o faci de dragul Irinei?

– Dacă ar fi doar de dragul ei, nu m-ar interesa ce vă face fericită, ori ba. Mulţumesc pentru plata în avans! Nu sunteţi chiar atât de dură pe cât vreţi să păreţi uneori.

– Acum nu vreau decât să-mi salvez fetiţa.

– Păcat că n-am cerut un preţ mai mare.

– Onorează-l pe ăsta şi-l voi considera avans.

– Stricaţi orzul pe gâşte, doamnă. Şi-aşa, am faimă că nu ştiu să consum orzul... Eu zic să intrăm – o ia Daniel de mână, ca un adolescent pe colega sa de clasă. Toate babele se uită la noi, doamnă. Vă rog, mai multă afecţiune!

– Hambarul cu orz este, practic, infinit. Asta în caz că nu ştiai, apropo de orzul stricat, domnule – îi şopteşte Diana.

– Să ştiţi că la casa omului gospodar mai sunt şi alte suflete, nu numai gâşte – îi replică Daniel, ceea ce-o face pe Diana să stea o clipă locului, atât cât să-i arunce o privire plină de-o ameninţare tandră:

– Las' că mi-o plăteşti tu!

– Pot să dau un avans? – îi strânge Daniel degetele în pumnul său.

– Vezi că am nevoie de mâna stângă şi pentru altceva.

– Ştiu. Ochiul meu poate depune mărturie.

– Întreabă moartea de câte ori am plesnit-o peste ochi, s-o alung din sala de operaţii. Cu stânga fac toate inciziile de fineţe.

– Eu am s-o învăţ să alinte, – îi ridică Daniel mâna şi i-o sărută din mers, fără să-i pese de cei din jur –, să vă deschideţi drum spre inima Irinei – îi şopteşte. O vedeţi? Ne aşteaptă. Întâi nasul, apoi guriţa – îi arată Daniel cu privirea înainte, peste copiii care ţopăie fericiţi, ca nişte iezi grăbiţi să iasă din ţarc.

Pe pătucul ei, încă în dezordine, Irina stă turceşte, cu cartonul ţintarului pe braţe, mişcând alene o boabă de fasole până face o linie de trei, apoi meditează îndelung de unde să dea afară o boabă de cealaltă culoare. Mâna Dianei o strânge pe-a lui Daniel cu disperarea înecatului.

– Succes! – îi şopteşte Daniel, eliberând-o din strânsoare.

Diana se opreşte lângă Irina, îi ia capul între palme, i-l dă pe spate, o sărută apăsat pe vârful nasului, apoi pe guriţă. Fetiţa n-are nici o reacţie; continuă să se preocupe de jocul aşezat pe pat, lângă genunchii săi. Privirea Dianei caută cu disperare spre Daniel. Tânărul face un gest discret să-l lase să treacă printre paturi şi se apropie de fetiţă.

– Mămica ţi-a dat un pupic dulce...

Nici o reacţie.

– Licurici, mămica m-a căutat toată ziua astăzi, să venim împreună, să te luăm acasă. Vrei să te îmbraci? – o întreabă, lăsându-se pe călcâie, s-o poată privi în ochi, dar fetiţa nici nu-l bagă în seamă; continuă să cumpănească ce mişcare să facă pe tabla jocului. Licurici... – insistă Daniel.

Fetiţa rămâne la fel de tăcută, parcă ar fi singură în toată încăperea. Lângă umărul său, Daniel vede genunchiul Dianei tremurând iar de sub scurta ei de blană, descheiată brusc, parcă Diana s-ar fi sufocat, adie parfumul discret de liliac. Nici nu îndrăzneşte să ridice ochii spre ea, mai ales că-n jur a început să se aştearnă tăcerea, semn că toate privirile se aţintesc spre ei.

– Licurici, hai să te îmbrace tăticul – îi şopteşte Daniel, atingându-i braţul cu vârful degetelor, dar tăcerea fetiţei pare de nepătruns.

– Irina... – se aude vocea rugătoare a mamei.

– Care Irina?! – se miră teatral Daniel, ridicându-se în picioare. Draga mea, n-o găsesc pe Irina – spune cu tonul cel mai firesc al dialogului dintre soţi. Te rog s-o cauţi tu pe-aici, pe sub paturi – arată Daniel în jur cu un gest ferm. Eu voi duce pachetul acesta la maşină – şi înşfacă fetiţa de mijloc, pornind spre uşă, ţinând trupul firav sub braţ, ca pe un sac.

– Lasă-mă! – se zbate Irina. Vreau înapoi, să mă îmbrac.

– Uite unde era fetiţa noastră! – se miră Daniel şi o roteşte în braţe, aducând-o în faţa ochilor. Tu eşti, Licurici? Mai să nu te recunosc... – şi o sărută apăsat.

– Unde ai fost 10 zile?

– Ba au fost 9. De ce socoteşti şi ziua de azi?

– Unde ai fost? De ce n-ai mai venit să mă vezi?

– Mi-a interzis mămica – îi răspunde pe un ton grav, atent la reacţia Dianei; ochii femeii s-au mărit iar mâna care ţine poşeta îi tremură vizibil; „ce-i, frumoaso, n-am spus eu că cei mici nu trebuie minţiţi?", pare să-i spună privirea lui Daniel, aruncată o clipă spre ea. Licurici, mămica e medic şi a ştiut cu o zi mai devreme că voi face gripă, aşa că am stat în carantină.

– Ai făcut şi injecţii?

– Doar în primele zile.

– Dacă ştiam, o rugam pe nana; ea face injecţii aşa uşor....

– Mulţumesc, scumpo! – o sărută pe obraji Daniel, aşezând-o pe pat.

– Nu mă ajuta, că pot singură – începe fetiţa să se agite, căutându-şi hăinuţele. Şi stai cu mine?

– Sigur.

– Îl aşteptăm împreună pe Moş Crăciun?

– Poate-mi aduce şi mie un dar.

– Moş Nicolae ţi-a adus?

– Cred că n-am fost cuminte.

– Vezi ce mi-a adus mie dacă eu am fost? – îşi arată fetiţa papuceii din blană. Am primit şi portocale, şi dulciuri...

Daniel se apleacă şi-i şopteşte:

– Şi-ai lui mămica?

Fetiţa se întoarce încet spre el, se apropie şi, trăgând cu coada ochiului să fie sigură că mămica n-o aude, îşi duce vârful degeţelului la buze:

– I-am ascuns sub saltea.

– Nu-i frumos – o ceartă Daniel. Dacă află Moş Crăciun, se supără. De ce nu i-ai dat?

– M-a certat că am pătat hăinuţele cu ciocolată.

– E mama ta; are dreptul să te certe când greşeşti; altfel, n-ai să ştii când faci bine şi când, rău. Înainte de-a pleca, te prefaci că-ţi aminteşti şi-i scoţi de sub saltea. Înţeles?

Fetiţa clătină capul afirmativ, întorcându-se apoi către haine, să se îmbrace. După numai câteva clipe, se apropie şi-i prinde între palme obrajii lui Daniel, să-l poată privi cu atenţie:

– Ai dreptate; n-ai fost cuminte. Ce-ai păţit la ochi? Mămica a văzut?

– M-a şi certat, c-am fost să joc fotbal cu colegii. M-a lovit mingea.

– Te-a certat rău?

– Nu. M-a certat bine.

Ajunsă deja lângă ei, curioasă să audă şi ea ce-şi şoptesc, Diana şi-a sprijinit palma stângă pe umărul lui Daniel iar acum îl strânge cu putere, ca o dojană.

– O să vadă el bine acasă, când o să-i îngrijesc ochiul – continuă ea să stea cu palma pe umărul lui Daniel, care întoarce puţin capul şi-i sărută dosul mâinii; „sper că nu-ţi retragi mâna!", îi spune în gând şi, pentru că femeia continuă să stea ca mai înainte, sărută din nou, ridicând ochii: Dacă mă sărută Licurici pe obraz, nu mi se mai înveneţeşte ochiul. Hai la tăticul în braţe.

– Nu, că am o surpriză – spune fetiţa şi fuge la capătul patului, bagă mânuţa toată, până la umăr, sub saltea, scoate ceva împachetat într-o pungă colorată şi i-o pune mamei în mână: Pentru tine; am uitat să ţi-o dau.

– Să mergem! – le zoreşte Daniel, făcând un semn discret Dianei să nu se preocupe de pachet aici, în faţa atâtor ochi curioşi.

Dintr-un singur gest, o ridică pe Irina la pieptul său şi porneşte cu ea aşa, parcă ar duce un bebeluş, doar că fetiţa a întins braţele şi s-a agăţat de gâtul lui.

– Ştii cum te numesc acum? Gălbenuş. Irina Gălbenuş, puiul meu de raţă... – îi şopteşte Daniel, învăluind în privirea sa hăinuţa galbenă cumpărată de 1 Decembrie.

– Mămica nu e raţă – se supără fetiţa.

– Doamne fereşte! Uită-te la ea – încetineşte Daniel pasul, s-o poată privi pe Diana de la distanţă –; ea este o adevărată lebădă. Nu-i aşa că merge graţioasă ca o lebădă pe apa lacului din parc?

– Şi tu ce eşti? – intră Diana în joc, şoptindu-şi întrebarea când cei doi ajung lângă ea.

– Ce sunt eu?! – face Daniel o privire mirată, aşteptând ajutor de la fetiţa din braţele sale.

– Prinţul licuricilor din povestea pe care mi-o spuneai în parc, mai ţii minte?

– Îmi ajunge că o ţine minte puiul meu de răţuşcă. Eşti cel mai frumos pui de răţuşcă văzut de mine.

– Ba nu! Eu vreau să fiu răţuşca cea urâtă. Nu-i aşa, mămico?

– Nu-i aşa – răspunde Daniel în locul Dianei. Tu faci excepţie; eşti frumoasă, pentru că eşti licurici, şi-ai să fii şi mai frumoasă, cea mai frumoasă lebădă, când vei creşte mare. Vai de capul mamei atunci!

– De ce?! – se miră fetiţa. N-am să fiu cuminte?

– Ba daaa... Toate fetele frumoase sunt cuminţi. Nu-i aşa, mămico? – întreabă Daniel, aruncând o privire cu subînţeles Dianei.

– Aşa-i, aşa-i! – confirmă aceasta plină de zâmbet, imediat însă încetineşte pasul şi se apleacă spre Daniel, să-i poată şopti: Cu condiţia să fie toţi băieţii, sau bărbaţii, ca tine.

– Ca mine, cum? – îi întoarce Daniel vorba.

– Neştiutori.

– Iar fetelor să nu le placă – o completează Daniel.

– Asta mai greu, că plăcerea este înscrisă în codul genetic al tuturor organismelor vii; pe când, ca să ştii, trebuie să înveţi.

– Cel mai bine înveţi când profesorul ţi-e drag.

– Şi elevul, silitor – şopteşte Diana, răspunzând imediat unui bărbat grăbit spre uşa dormitorului copiilor, care îi adresează pe un ton plin de respect, ducându-şi cu eleganţă mâna înmănuşată la borul pălăriei.

– Sărut mâinile, doamnă doctor! Şi Sărbători fericite!

– La fel, domnule avocat.

– Tăticul lui Artur – şopteşte Irina.

– Weissmann? – întreabă Daniel.

– Îl cunoşti? – întoarce Diana privirea spre el.

– Lumea-i mică, doamnă.

– E un avocat mare.

– Aş zice, notoriu. Prietenii săi din Televiziune îl cheamă la tot felul de şuşe.

– Şi eu am fost chemată adesea – îi surâde uşor ironică Diana.

– Numai că dumneavoastră aruncaţi la crematoriu răul scos din oameni. Avocaţi ca Weissmann scot de la răcoare bandiţi pentru care şi ocna ar fi prea puţin...

– Apropo de avocaţi: Brânduşa ţi-a reproşat ceva, despre nişte bani...

– Vorbe, doamnă. Gură mare şi slobodă, asta-i Brânduşa uneori.

– Oricium, dacă va da Anatomia cu mine, că Gheorghiu vrea să plece să opereze la Paris, promit să n-o pic. Şi ştii de ce? M-a impresionat că a venit să aducă un cadou pentru mama ta.

– Are şi-o parte bună, din codul genetic al familiei mele. Licurici, – se adresează Daniel fetiţei – stai cuminte în braţele mele să nu lunec – spune, păşind cu grijă pe gheaţa de lângă taxiul din faţa porţii. Doamnă, eu zic să stăm toţi trei pe bancheta din spate. Licurici, tu stai la mijloc, între mine şi mămica.

– Mămica va sta în faţă, lângă şofer – se oferă Diana.

– Păcat! Licurici între noi ar fi fost spada între el şi ea din nu ştiu ce legendă... probabil nordică... Aşa-i, doamnă?

– Ajunge un extemporal pe azi la cultura generală.

– Acela l-aţi picat.

– Şi alţii au picat astăzi – se alintă Diana, urcând pe bancheta din spate lângă Irina, spunând şoferului adresa blocului în care locuieşte, apoi îşi ia fetiţa pe braţele sale, alintând-o îndelung: Mânca-te-ar mama de gălbenuş frumos şi scump ce eşti? Oare pot să-ţi dau un pupic duuuulce, fără să se supere tăticul?

– De ce? – se miră fetiţa.

Diana aruncă privirea spre Daniel şi-i zâmbeşte:

– Mulţumesc scumpule! – îi şopteşte, strângându-o mai tare la piept pe Irina.

Rămâne aplecată, cu obrazul lipit strâns de-al fetiţei. Când şoferul frânează în faţa blocului, Diana îi pune în mână o altă bancnotă şi se grăbeşte să coboare, să nu i se vadă ochii umezi. În lift, înghesuită lângă Daniel, conştientă că mai are ochii înlăcrimaţi, se explică:

– Nu credeam în minunea asta – arată cu privirea spre fetiţă.

– Ce spui, mămico? – se foieşte Irina, să poată da capul pe spate, s-o privească.

– Mămica spune că eşti minunea vieţii ei – îi explică Daniel.

– Ce-i aceea minune? – întreabă Irina.

– Uite – o ridică Daniel, întorcând-o cu faţa spre oglinda din lift. Aşa arată o minune. Îţi place?

– Da, da! – râde fetiţa.

– Ca să rămâi mereu minunea mamei tale, trebuie să uiţi toată comportarea ta de până acum. Trebuie să fii veselă mereu, să răspunzi mamei când te întreabă, să mulţumeşti când îţi oferă ceva, să....

– Să nu mai stau aşa – se încruntă fetiţa, încrucişându-şi braţele la piept. Vezi că n-am uitat? – începe ea să râdă.

– De-aceea am şi venit astăzi la tine, pentru că am fost sigur că ţii minte tot ceea ce te-am învăţat.

Diana iese prima din lift şi descuie uşa. Daniel ia aminte la aerul ei grav, născut dintr-un uşor disconfort că trebuie să-şi şteargă mereu ochii şi nasul şi simte că pierde şi el teren; „parc-aş fi fost lovit în moalele capului" – îşi zice, rămânând sprijinit de tocul uşii de la intrare.

– S-a întâmplat ceva? – îi aruncă Diana o privire, grăbită să-şi atârne scurta de blană în cuier, ca să se poată ocupa de fetiţă.

– Nu, doamnă.

– Mai poţi rămâne puţin, da?

– Da, doamnă.

– Aha! – râde încet Diana. Am ajuns de unde am plecat: „nu, doamnă; da, doamnă" – murmură ea abătută. Parcă eu sunt mai brează! – îşi şopteşte sieşi, sărutând-o apăsat pe Irina pe vârful nasului. La baie, te speli pe mânuţe şi pe faţă, dezbraci hăinuţele în camera ta şi îmbraci treningul, că-i rece în casă. Stăm toţi trei la masă, apoi te retragi cu Daniel în camera ta, să te înveţe şah. Înţeles?

– Nu! – face fetiţa pe rebela. Întâi, vreau să vezi ce ţi-a adus Moş Nicolae.

Diana desface încet pacheţelul şi priveşte mirată perechea de papuci din piele, îmblăniţi în interior.

– Nu pot să cred că Moşul a ştiut ce-mi trebuie!... – exclamă ea fericită şi porneşte spre camera sa, făcându-le semn s-o urmeze; se aşează pe marginea patului şi încalţă papucii, care îi acopăr laba piciorului până mai sus de ouşor.

– Nu-i aşa că-s călduroşi? – întreabă fetiţa.

Diana face un pas şi se opreşte chiar în faţa lui Daniel:

– Cineva a pus în papucii ăştia toată căldura din sufletul său. Mulţumesc! Dar Moşul, în seara dedicată lui, m-a oprit pe Sixth Avenue şi mi-a dat ceva pentru celălalt copil al meu de-aici, din ţară – spune în timp ce deschide sertarul noptierei şi scoate o cutiuţă pluşată, pe care o pune în mâna lui Daniel. Să-l porţi sănătos şi să-ţi arate întotdeauna Nordul sufletului! – îi deschide ea cutiuţa, să-i prezinte ceasul.

– Mulţumesc! – şopteşte Daniel cu glasul pierdut, admirând îndelung cadoul primit. Doamne, ăsta-i *Rolex*!

– Nu. E doar un cadou de la Moş Nicolae. Ei! – vede tânărul mâna femeii plutind uşor prin faţa sa, până spre pieptul lui, unde rămâne întins doar degetul arătător, care îi atinge bărbia, obligându-l să-şi ridice privirea. Moşul îşi cere dreptul – îşi arată Diana obrazul drept.

Daniel o sărută în locul arătat, şoptind încă o dată: „mulţumesc mult!" Ar vrea să se retragă, dar palmele Dianei i-au prins umerii:

– Şi eu îţi mulţumesc! – şi-l sărută apăsat pe obraz. Şi ţie, scumpo – spune fetiţei, sărutând-o îndelung. Fugi, iubirea mea, şi fă ce ţi-am spus. Eu rămân aici, că trebuie să mă uit la ochiul lui Daniel.

– Îi faci injecţii? – se sperie fetiţa.

– Nu, scumpo. Fugi şi nu ne deranja. Întinde-te pe pat – face un semn autoritar spre Daniel, intrându-şi dintr-o dată în rolul ei de zi cu zi, de la spital.

Aduce veioza de pe noptieră şi o plimbă în jurul feţei lui Daniel, să-i poată observa ochiul. Nu spune nimic. Doar scoate din poşetă punga cu cele cumpărate la farmacie, vrea să desigileze nişte plicuri, dar se ridică prompt, ca împinsă de un resort şi iese grăbită. Când revine, stă cu braţele îndoite, semn că s-a spălat pe mâini şi nu vrea să le atingă de ceva în calea sa. Minute în şir se preocupă doar ochi, privindu-l întâi cu o lupă adusă de alături, din birou, apoi îi pune două picături, îndicându-i lui Daniel să închidă ochiul şi să-l deschidă la intervale regulate.

– Sper să nu se învineţească prea tare. Obrazul însă va fi dureros aici, câteva zile – îl atinge ea cu vârful unui deget. La culcare, să-ţi mai pui tu două picături iar mâine şi poimâine, câte două picături de trei ori pe zi.

– Mulţumesc, doamnă! – spune Daniel, vrând să se ridice.

– Asta-i culmea! – râde amuzată Diana. Îmi mai şi mulţumeşti... Stai, că n-am terminat – îl împinge ea cu un deget înapoi pe pernă. Ascultă, Daniel: vreau să discutăm puţin – începe, luând un aer grav; „aşa le-o fi vorbind şi celor operaţi de cancer...", se sperie Daniel. Este nedrept să ocolesc această discuţie. Ai definit foarte precis existenţa

Irinei: minunea vieţii mele. Asta-i orice copil pentru mama sa. Sunt sigură că ştii cine-i tatăl ei. Poate c-ai să te întrebi ce-a fost tot jocul dintre noi doi, dintre mine şi tine, adică. Sora mea a găsit o comparaţie potrivită: o bătrână care merge în cârjă pe trotuar întâlneşte desenat cu cretă un şotron. Pentru cei 3-4 paşi ai şotronului, redevine copil. Nu regret nimic din ceea ce s-a întâmplat. Nici măcar palmele. Gesturile tale violente, nici atât. Au făcut parte din joc. Am fost amândoi pe-o scenă, înţelegi? Ştiu! O să-mi răspunzi cu *da, doamnă*. La altă întrebare, cu *nu, doamnă*. Te înţeleg: ţi s-au topit aripile. Important este că le-ai avut să poţi prinde licuriciul, să mi-l aduci înapoi din tărâmul în care se refugiase. Sper să nu mai fie nevoie de-un efort suplimentar. Pentru asta, cât mai stai cu Irina, te rog să-i dai sarcini precise de conduită. Eşti idolul ei, te va asculta cu sfinţenie. Ideal ar fi să mai stai câteva zile cu ea, dar... Aici e-aici! Uită-te în ochii mei, Daniel, te rog! Vreau să fiu sigură că mă înţelegi. Tatăl Irinei este soţul meu; jocul dintre noi doi are o limită. Mi-ai spus că ai 5 surori. Uită-te la mine ca la una dintre ele.

– Nu, doamnă. Prefer să mă uit la dumneavoastră ca la a şasea soră a mea. Fiecare dintre cele cinci are înălţările şi scăderile ei. Dumneavoastră sunteţi unică.

– Frumos!... Mulţumesc! Am convenit cu soţul meu că vom locui împreună începând de-acum, de dinaintea sărbătorilor de iarnă. Îţi spun asta pentru că nu mai vreau să trăiesc situaţia aceea jenantă, din sâmbăta în care ai plecat de la mine şi m-am temut că dai nas în nas cu el în uşa mea. V-aţi întâlnit la lift, nu?

– Nu, doamnă. Eu am coborât pe scări.

– Da? N-am ştiut. Acum, mai am o rugăminte: stai seara asta până la ora opt sau nouă, s-o înveţi pe Irina să mute piesele la şah, să se poată lăuda că ai învăţat-o tu. Şi, cu puterea ta de convingere, c-am văzut cum ai discutat cu ea în lift, dar nu numai, te rog să-i impui să renunţe la ura ei faţă de mine şi, mai ales, faţă de tatăl său. Pentru asta, doamna Aurelia mi-a vorbit de un răgaz de măcar câteva luni. Nu pot să-l acord, cred că înţelegi... Sunt la începutul convieţuirii în doi. Văd c-ai surâs. De ce ?

– M-am gândit că judecaţi ca un chirurg: tăiat, extirpat, cusut la loc, acasă!

Diana începe să râdă:

– Ştiu, mi-ai mai reproşat asta. Eu te rog să încerci.

– Bine. Fac ce pot, promit!, până la ora opt-nouă. Dar vă rog să reţineţi şi adresa căminului studenţesc, în caz de recidivă – îşi pune Daniel palma pe mâna Dianei, care se odihneşte pe marginea patului.

– Hm! – se uită Diana lung în ochii lui – tocmai te-am rugat ceva...

– Am vrut să fiu mai convingător – aruncă Daniel privirea spre mâna sa, pe care şi-o retrage încet de pe a Dianei.

Femeia îl priveşte lung, până îl vede că roşeşte puternic iar impresia ei este că şi trupul i se micşorează, ceea ce-o sperie.

– Puiul mamei! – îi prinde ea mâna brusc şi-l strânge cu putere – înţelege, te rog, că nu-i nici vina mea, nici a ta că între noi doi e-o viaţă de om. Dar nu despre asta este vorba – se apleacă mult spre el, să fie mai convingătoare. Nu-ţi reproşez nimic, ţi-o jur! Şi apropo de şotron: astăzi, pe holul căminului, pentru câteva minute, m-am simţit adolescentă. Nimic mai fascinant! Şi tocmai aici este durerea mea. Acum, reamintindu-mi ce vârstă am, îţi vorbesc ca o mamă. Nu-mi place că, la aproape 23 de ani, nu ai o prietenă, cu care să fi plecat şi tu la munte acum, de sărbători; o prietenă frumoasă, plină de viaţă, aşa, ca nepoata aceea a ta zvăpăiată, *clavicola*...

– N-am terminat de forat, doamnă.

– Poftim?!

– Sap mereu în grădina mea din spatele casei, poate dau de petrol.

Diana îl fixează din nou cu privirea, dar nu-i mai dă răgaz să roşească:

– Poate că ai ceva mai de valoare decât petrolul. Poţi face pe oricare fată să se îndrăgostească de tine, puiul mamei. Nu te irosi!

– Hm! Pe oricare... – surâde scurt şi trist Daniel, înfruntând privirea doamnei care stă atât de elegant pe marginea patului. Cred că Licurici s-a pregătit deja. Să mergem! – hotărăşte el prompt, parcă ar vrea să scape.

– Mda – aprobă Diana, ridicându-se de pe marginea patului încet, ca o părere de rău. Stai! – îl opreşte când ajung la uşă. Mai am un subiect. La plecare, vreau să-ţi dau nişte bani. Când am spus că ai ceva mai de valoare decât petrolul, m-am gândit la tot ceea ce însemni tu. Chiar dacă ţi-a făcut plăcere, ai muncit destul cu Irina; puteai să dai meditaţii în timpul ăsta. Să nu-mi spui din nou că nu negociezi sănătatea unui copil!

– Am făcut-o deja.

– Cum adică?

– Am negociat, doamnă.

– Când, cum? Văd că eşti prea serios ca să cred că-i o glumă.

– Uitaţi ce licurici avem aici, doamnă! – se entuziasmează Daniel, întinzând braţele spre Irina, care i se aruncă de gât, uitându-se atentă la ochiul lui drept:

– Te-a durut ce ţi-a făcut mămica?

– Da. Dar o să-mi treacă. Licurici, fugi în bucătărie, la masă...

– De ce eşti rău? – îi şopteşte Diana întrebarea la ureche înainte de-a intra în bucătărie. Crezi că pe mine nu mă doare? Adolescenţa mea a durat câteva minute...

– A mea nici nu s-a terminat, dovadă că am ieşiri de-astea, pline de răutăţi care dor. Îmi cer iertare!

– Cere-ţi – îi şopteşte cu drag Diana, luându-l strâns de braţ. Când voi primi flaconul cu iertare, vei fi primul pe care-am să-l anunţ.

– Ba eu cred că-l aveţi – îi priveşte Daniel cu insistenţă pieptul –, dar vă este teamă să-l deschideţi – îşi mută el privirea provocator spre gura ei, care continuă să ţină buzele apropiate, cu colţul deformat puternic de paranteza născută din surâs.

Daniel se apleacă puţin, simulând că ar vrea s-o sărute şi aşteaptă ca Diana să se retragă; „dac-o face, îi şoptesc: «ţineţi-l bine încuiat, doamnă; peste câţiva ani, n-o să mai aveţi pentru cine-l deschide»", dar femeia continuă să se uite fix în ochii lui; „Dumnezeule, ce grosolănie am gândit să-i spun!", se sperie Daniel şi-şi muşcă puternic buza de jos.

– Dacă ne vede Irina, s-ar putea să aibă iar o cădere, ca acum doi ani. Cu mâna mea te omor! – îi şopteşte Diana.

Daniel mai întârzie o clipă şi ia aminte la nemişcarea Dianei, care a înţepenit aşteptând; îi observă buzele depărtându-se uşor, cuta din colţul gurii dispărându-i, lăsând în urmă obrazul ei frumos şi inexpresiv, ca de statuie şi pieptul mişcându-i-se ritmic, semn al unei respiraţii precipitate. Hotărât brusc, întoarce capul spre Irina, care se preocupă să aranjeze celor trei scaune în jurul mesei şi o roagă:

– Licurici, îmi aduci săpunul şi prosopul tău din baie?

– Da, tăticule, imediat... – se grăbeşte fetiţa să iasă din bucătărie.

Privirea lui Daniel se întoarce spre Diana. Femeia continuă să-l privească lung, la fel de inexpresiv, într-o nemişcare totală. Tânărul nu

ştie cum să reacţioneze; nu se mai simte în elementul său; i se face frică. Vede mâna femeii cum descrie un arc domol, până îi atinge braţul:

– Unora nu le place, alţii nu ştiu iar doi se privesc speriaţi.

Încurajat de atingerea braţului, Daniel se apleacă spre Diana s-o sărute:

– Lasă-mă! – face femeia un gest scurt, nervos şi se retrage un pas, întorcându-se către uşă, unde şi-a observat fetiţa rămasă locului, perplexă. Irinuca, scumpa mamei, dă-mi, te rog, prosopul, să mă spăl pe mâini, să pot cerceta ochiul lui Daniel... – îşi tărăgănează ea vorbele, dar fetiţa aruncă săpuniera şi prosopul la picioarele mamei şi rămâne locului, încrucişându-şi braţele la piept. Dumnezeule!... – şopteşte Diana îngrozită. Ce-am făcut?! – se uită speriată spre Daniel.

– Calm, doamnă, calm... – o atinge Daniel cu palma pe spate, grăbindu-se să ajungă în faţa fetiţei; se lasă pe călcâie, s-o poată privi în ochi: Licurici... mămica voia neapărat să se uite din nou la ochiul meu şi n-am mai vrut...

– Minţi! Lasă că ştiu eu... – spune pe un ton supărat fetiţa.

– Nu mint. Îi spuneam mamei că nu mai am nimic la ochi.

– Iar minţi. Lasă că ştiu eu; ce, n-am văzut?!

– Licurici, spune-mi ce ştii şi eu mă jur că-ţi spun dacă-i aşa sau nu.

– Lasă... Am văzut eu...

– Licurici, hai să ne aşezăm la masă, că mămica se supără şi mai tare – îşi îndulceşte Daniel tonul, simţind deja că ameţeşte; „înnebunesc în casa asta...”

– Irina, aşează-te la masă ! – devine Diana fermă, încercând să controleze situaţia. După ce mâncăm...

– Nu mi-e foame! – ţipă fetiţa. Mergi? – îi întinde mâna lui Daniel.

– Unde?! – tresare acesta, luat prin surprindere de tonul ferm al fetiţei.

– Să mă înveţi şah – spune Irina ca un ordin şi porneşte spre camera ei.

Daniel aruncă privirea spre Diana, care pare la fel de surprinsă ca şi el; strânge din umeri a neputinţă şi pleacă după fetiţă. În dormitor, se aşează amândoi pe cele două scaune din jurul unei mese rotunde, pe mijlocul căreia stă o cutie de şah.

– Ce piese frumoase! – admiră Daniel. Cine ţi le-a cumpărat?

– Nu-mi place! Artur are o cutie mică, piesele au magneţi, nu cad de pe tabla de şah.

– Da, dar tu ai şi table.

– Artur zice că numai oamenii proşti joacă table; că nu se pricep la mai mult.

– Vorbesc cu Moş Crăciun să-ţi aducă un şah ca al lui Artur.

– Da? Ce bine! Tu poţi vorbi cu Moş Crăciun?

– Orice tătic poate.

– Vreau un pupic.

– Şi două. Cu o condiţie. Să-mi spui de ce ai aruncat săpuniera.

– Lasă că ştiu eu...

– Ştiu că ştii, dar trebuie să-mi spui şi mie. Sau mamei. Orice copil, când este supărat, fuge la mama sa şi-i spune.

– Nu-i spun mamei!

– Bine, nu-i spui. Cu ce piese vrei să joci. Cu albe? Bravo! Fii atentă la mine, ca să aşezi piesele la fel ca mine. Ştii cum se numeşte fiecare piesă?

– Am auzit de la copii, când jucau la cămin.

– Foarte bine! Uite ce frumos le aşezi tu... Îmi spui ce te-a supărat în bucătărie?

– Nu!

– Să ştii că iepuraşii mei mă ascultă mai bine ca tine.

– Tu îi spui mamei...

– Promit!

– Lasă că ştiu eu...

– Am promis eu ceva şi nu m-am ţinut de cuvânt?

– Mămica nu te iubeşte...

– Nu-i adevărat! Mămica ta...

– Ştiu! Ştiu eu! – strigă fetiţa, apoi continuă cu glasul scăzut: Mămica nu te-a sărutat niciodată. Pe nenea bătrânul îl sărută mereu pe guriţă. Şi gura lui miroase a ţigară...

Daniel se preface că atinge din greşeală piesele sale de şah, apoi începe să le adune de pe jos; vrea un răgaz, să-şi revină.

– Licurici, fii atentă la mine – devine el grav, aşezându-şi braţele pe masă. Eu te-am rugat să nu mai pronunţi vreodată cuvintele *nenea bătrânul*. Este foarte urât. Cine te-a învăţat? Lia-bona?

– Nu. Tu.

– Eu?!

– Da, tu i-ai spus aşa în prima zi, când ne-am întâlnit în parc.

– Recunosc. Sunt un mare ticălos. Dar tu trebuie să uiţi cuvântul ăsta.

– Lia-bona mi-a spus că şi la spital i se spune aşa, că am mers de multe ori cu ea la mama, când era de gardă.

– Licurici, – o ia Daniel pe genunchii săi şi o alintă îndelung, sărutând-o mereu pe creştet – uite, eu am greşit atunci, dar tu nu mai ai voie să foloseşti cuvintele acestea. Ce ţi-am spus eu despre tăticul tău? Mai ţii minte?, atunci, în parc.

– Tăticul meu eşti tu!

– Aşa-i. Eu sunt tăticul, adică unul mic – tătic. El este tatăl – ce frumos sună: tata. Mai ţii minte când am început în parc să-ţi povestesc filmul *Bambi*?

– Nu-mi place!

– Pentru că nu ştii adevărul. Acolo, tatăl lui Bambi era înalt, mândru, frumos, ca tatăl tău.

– N-a avut grijă de Bambi.

– Ba da. El doar venea să o vadă pe Bambi dacă este sănătoasă, apoi o lăsa în grija mamei, pentru că pleca să se lupte cu lupii şi să găsească locuri frumoase pentru Bambi şi mămica ei.

– Dar mămica ei moare păpată de lup, şi el nu apare...

– Ba da... apare şi o salvează pe mămica... Şi toţi trei pleacă să caute locuri frumoase... Cred că tu nu ai văzut tot filmul, sau n-ai înţeles... Bambi creşte mare, cum ai să creşti şi tu... Într-o zi vom merge în pădure şi ai s-o vezi pe Bambi cu părinţii săi. Vrei?

– Tu mă minciuneşti... Când mergem?

– La primăvară, promit! Numai dacă mă asculţi şi faci ceea ce te rog eu. Deci, – schimbă Daniel tonul, luând un aer grav, de om care spune lucruri importante – cum te-am învăţat să-i spui?

– Tata.

– Şi ce ţi-am mai spus despre el?

– Că este cel mai mare doctor din ţară. Iar dintre femei este mămica. Vorbeşti cu Moş Crăciun?

– Ce mai vrei?

– Pe tine, să mă înveţi şah, şi să vii mai des la cămin şi să te mai joci cu mine. Nici un tătic n-a mai făcut ca tine. Copiii mă invidiază că am tătic tânăr şi frumos, şi deştept – le-am spus că tu eşti la o şcoală mare, înveţi despre animale... Îi spui lui Moş Crăciun?

– Ce?

– C-am fost cuminte. Mama a zis că-i spune că-s rea... că nu vreau să vorbesc...

– Licurici, ascultă la tăticu': tu eşti prinţesa licuricilor, cea mai frumoasă prinţesă...

– Şi tu, prinţul!

– Da, dar eu dorm. Aşa-i în poveste. Eu am cosit iarba toată ziua, sunt obosit şi dorm. Tu eşti prinţesa. O prinţesă trebuie să se poarte frumos. Mămica ştie cel mai bine cum trebuie să te porţi.

– A fost şi ea prinţesă?

– A fost. Acum este împărătească. Împărăteasa lebădă.

– Nu vreau împărătească, că împărătesele dau mere otrăvite fetelor frumoase.

– Asta-i altă poveste. Mama ta este regină. Şi Moş Crăciun ascultă mai mult de ea.

– Şi de tine!

– Nu. Că eu, în poveste, sunt obosit şi dorm întins pe iarbă.

– Şi nu vine prinţesa să te sărute, să te trezeşti?

– Asta mai spre ziuă, la sfârşitul poveştii... Promiţi că ai să ţii minte ce ţi-am spus?

– Ce?

– Să răspunzi frumos tatălui tău şi să-i zici *tăticule*.

– Nu!

– Bine. Dar *tată*?

– Tu cum îi spui tăticului tău?

– Al meu a murit.

– Era bătrân?

– Bolnav.

– De ce nu l-ai adus la mămica?

– A murit demult.. – îi scapă lui Daniel un oftat; „culmea-i c-am fost cu el la mămica... şi la nana... şi la nenea bătrânul... Două mii de dolari! Cred că se răsuceşte în mormânt..."

– Eşti trist. Tăticul meu e trist – suspină fetiţa, prinzându-l mai tare cu braţele de gât. Dă-mi un pupic... Încă unul... Ce dulce-i! Mă înveţi şah?

– Da, dar n-am terminat. Cum vrei tu să-i spui tăticului tău? Uite, eu îţi propun să-i spui *tata Mituş*.

– Mituş îi spune mămica.

– Ce bine! Tu ai să-i spui *tata Mituş*.

– Mituş e nume de căţel... Vreau un căţel! Îi spui lui Moş Crăciun?

– Mămica te lasă cu el în apartament?

– Nu, zice că-i strică mobila. Nici în maşină n-am voie. Nici eu n-am voie să stau turceşte pe bancheta din spate. Şi zilele trecute a ţipat la mine să stau frumos. N-am vrut şi a oprit maşina. „Chiar că-ţi rup fundul! Nu mai este golănaşul acela cu tine să te apere."

Daniel înghite în sec de mai multe ori. Primul gând al său a fost s-o lase pe fetiţă din braţe, să iasă pe sală şi să-şi îmbrace jacheta din cuier. „N-am să-i spun nimic; e sub demnitatea mea. Doar am să ies pe uşă. Am s-o închid cu grijă. Mama m-ar certa dac-ar afla c-am ieşit trântind uşa. Bădia Ion, sigur!, ar râde de mine: «Hai, măi cumnate, dacă zici că era aşa frumoasă... Mare prost mai eşti! Să dormi tu în patul ei... ea să doarmă în patul tău...». Bine că m-am purtat frumos. Lui bădia Ion trebuie să-i povestesc, să nu creadă că m-am încurcat cu vreo panaramă... că Brânduşa are gură mare..."

– De ce nu-mi răspunzi?

Daniel tresare:

– Ce?

– Ştii ce-i acela golănaş?

– A, da... Un băiat care... care... care... Un băiat care le supără pe doamne.

– Dar tu n-ai supărat-o pe mămica.

– Ba da. Te-am lăsat să mănânci două îngheţate şi-ai făcut roşu-n gât.

– Dar n-am făcut injecţii. Nana m-a dat cu ceva amar şi mi-a trecut.

– Bine. Hai să jucăm.

– Nu joc! Eşti trist.

– Nu-s trist.

– Ba da. Dă-mi un pupic... Mai vreau unul!

– După ce jucăm şah. Aşează-te frumos pe scăunel şi ascultă-mă, că încep să-ţi arăt cum se joacă şahul.

– Vreau pipi.

– Du-te la baie. Hai, repede.

– Mă duci în spate?

– Mai târziu.

– Mai târziu vine nenea... Vine Mituş; a fost şi aseară. Şi... şi de mai multe ori. Doarme aici, cu mămica.

– Aşa este bine; trebuie să doarmă aici; este tatăl tău.

– Tu de ce nu dormi? Eşti tăticul meu. Dormi cu mine. Promit să nu mai dorm de-a curmezişul pe pat.

– Licurici, vrei să-l mai baţi pe Artur la şah?

– Nu. De ce nu vrei să dormi aici?

– Pentru că noaptea trebuie să păzesc iepuraşii. Vrei să vină lupul să-i mănânce?

– Lasă, ştiu eu că minţi...

– Mai vrei să-l baţi pe Artur la şah?

– Nu, că se supără pe mine.

– Atunci... – face Daniel pe indiferentul şi se ridică încet de pe scăunel.

– Unde pleci?

– Dacă tu nu mai ai nevoie de mine...

– Ba da, ba da!...

– Eşti cuminte şi mă asculţi?

– Da.

– Da, sunt cuminte şi te ascult – o corectează Daniel.

– Da, sunt foarte cuminte şi te ascult – repetă fetiţa. Hai, te aşezi şi tu pe scăunel?

– Bine. Să văd cât eşti de ascultătoare, că mâine sau poimâine vorbesc cu Moş Crăciun. Eşti atentă?

– Promit!

– Începem. Uite, îţi voi spune ce nume are fiecare piesă şi cum se poate mişca pe tabla de şah.

– Ştiu, c-am privit cum joacă copiii. Cel mai mult îmi place cum sare calul. Mă iei şi pe mine să vorbesc cu Moş Crăciun?

– Numai părinţii vorbesc cu Moş Crăciun.

– Eu vreau să-i spun că nu eşti golănaş, n-ai supărat-o pe mămica.

– Mi-a promis mămica ta că-i spune. Dacă mă mai întrerupi, plec.

– Bine... – murmură fetiţa. Promit să ascult.

Daniel a pierdut orice chef. Deja se simte obosit şi plictisit. Abia aşteaptă să iasă din bloc, să-şi poată admira ceasul. „*Rolex*!... Trebuie s-o învăţ ceva pe fetiţă!”, îşi zice şi începe să-i explice, iar când fetiţa confirmă că ştie, o lasă pe ea să-i arate. Începe o partidă şi revine asupra fiecărei mişcări, până îşi dă seama că Irina a înţeles. Când fetiţa cere voie să meargă la baie, merge şi el la bucătărie, să bea apă – simte că i

s-a uscat gâtul de atâta vorbit. Diana nici măcar nu şi-a schimbat hainele; stă la fereastră, rezemată de pervaz şi fumează privind în gol în întunericul din coasta blocului.

– Îmi permiteţi să iau un pahar?

– Am şi apă minerală.

– Mulţumesc! Beau de la robinet.

După ce bea, Daniel clăteşte îndelung paharul şi-l pune la loc, în suportul de inox, de unde l-a luat. Când vrea să se retragă, aude glasul Dianei:

– Daniel...

– Da, doamnă, v-ascult.

– Să ştii c-am auzit tot ce-ai discutat cu Irina. Eram pe hol, căutam ceva într-un dulap.

– Copiii sunt imprevizibili, doamnă.

– Îmi pare rău, Daniel. Dacă în clipa aceea ai fi plecat trântind uşa, te-aş fi înţeles.

– Poate. Dar mi-ar fi fost ruşine să mai dau ochii cu mama.

– Hm! Ce frumos! Mama... Asta explică multe...

– Mulţumesc pentru apă, doamnă! Licurici, vin imediat – strigă fetiţei, care îl aşteaptă în uşa camerei sale.

– Daniel, o clipă, te rog! – face Diana un pas către el, aruncând din mers ţigara în chiuvetă. Sincer îmi pare rău! Adesea, la supărare, mai ales când sunt obosită, am cuvinte grele.

Daniel îi vede ochii trişti, încercănaţi, buzele fără nici o expresie pe ele şi i se face milă; „ar putea fi una dintre surorile mele... Rodica e aşa când mă cheamă să-mi spună că Gheorghiţă al ei a băut din nou banii de pe brânza dusă la piaţă. Îmi spune numai mie, că numai eu îi răspund cu o glumă şi se înveseleşte. «Frate-miu, dacă nu erai tu, de mult rămâneau copiii mei fără tată, că-i scoteam hainele în drum, cum mă învăţa Maria, iar odată dus, bun dus. Să nu-i spui mamei, că şase-şapte luni, Gheorghiţă al meu nu mai intră în cârciumă.» Ce pot să-i spun acestei femei care m-a făcut golan?!... Şi ce frumoasă-i!... Nu, nu-i frumoasă. Eu o văd aşa, pentru că am purtat-o mereu în gând...”

– Doamnă... pe lângă vorbele grele, aveţi şi mâna stângă foarte grea... – îi replică Daniel imediat.

– Ştiu. Văd c-a început să ţi se învineţească ochiul.

– ...dar cu ea faceţi şi cele mai fine incizii.

– Mulţumesc! Eşti drăguţ.

– Păcat că nu jucaţi şotron mai des; incizaţi mult mai bine şi mai profund cu vorba. De ochi sunt sigur că se va vindeca. În două-trei zile nu va rămâne nici o urmă...

Diana continuă să-l privească fix, fără nici o expresie. Doar după câteva momente lungi de înfruntare cu tânărul din faţa sa, are o tresărire a colţului stâng al gurii, schiţând un surâs trist. Daniel îşi înclină privirea, ca un semn discret de apreciere şi pleacă spre camera Irinei. După vreo jumătate de oră, când fetiţa repetă a treia oară mişcările prin care poate da mat doar cu calul, Diana bate uşor la uşă, apoi intră cu două farfurii cu câte o porţie mare de cremă de vanilie.

– Favorita mea, favorita mea! – sare Irina de pe scăunel, începând să danseze ca în *Cartea junglei*. Îmi dai voie s-o pap toată?

– Dacă-mi dai un pupic dulce – se alintă Diana, furându-l mereu cu privirea pe Daniel; când îl vede că zâmbeşte, merge la spatele lui, îşi pune amândouă palmele pe urechile lui şi-i dă capul pe spate, să-l poată privi în ochi: De la tine „n-am venit să cerem, ci-am venit să dăm" – cântă cum a auzit-o pe Brânduşa şi-l sărută scurt pe gură.

– Mamă, mamă! – strigă fetiţa, lăsând cu zgomot farfuria peste tabla de şah, ca să poată întinde braţele: Vreau şi eu, vreau şi eu! – şi se agaţă de gâtul mamei.

Daniel caută în gând o vorbă frumoasă, pe măsura veseliei din încăpere, dar nu-i vin pe limbă decât expresii de genul: „Mai bine mi-aţi fi dat un păhărel din coniacul cu care v-aţi înveselit, că-i tare parfumat", aşa că se preface încântat de crema de vanilie, care îi adânceşte golul din stomacul deja îndurerat de foame. Când sună telefonul mobil, singurul care îl aude este el şi face un semn categoric, solicitând linişte:

– Cred că sună telefonul...

Observă cum faţa Dianei este tăiată de o umbră. O vede punând privirea în pământ şi, copleşită de un aer trădând vinovăţia, iese din încăpere. „Cred c-o sună bătrânul Mituş, s-o anunţe că vine acasă – gândeşte Daniel –, e cazul s-o şterg..."

– Licurici, – o ia el pe Irina în braţe şi se aşează pe marginea patului; „mi-a înţepenit fundul pe scăunelul acela" – vreau să-ţi spun că eu a trebuit să las o mulţime de treburi nerezolvate, să vin să te văd, că mi-era tare dor de tine... Acum va trebui să plec... Promiţi să ţii minte tot ceea ce te-am rugat?

Cu lacrimi în ochi, fetiţa dă uşor din cap afirmativ.

– Promiţi să te porţi frumos cu mămica, să nu rămână supărată?

– Mămica te iubeşte... – scânceşte fetiţa.

– Tocmai de aceea vreau să ştiu că tu ai grijă de ea, promiţi?

– Promit! Dar tu promiţi că vii să mă mai vezi? Vreau să vii dimineaţa la cămin, că nenea bă... trâ... că tată Mituş nu vine niciodată la cămin.

– Vin, sigur că vin...

– Un moment, dragă, un moment! – se aude vocea Dianei pe hol, apoi uşa este deschisă în grabă: Irinel, nana vrea să te pupe.

– Nana, nana, nana! – ţipă fetiţa din răsputeri, sărind din braţele lui Daniel, să poată lua telefonul mobil mai repede. Nana, te sărut, te sărut mult şi duuuuuulce! Ai văzut c-am avut dreptate: a venit tăticul, a venit tăticul! Nu m-ai crezut, dar eu ştiam că vine. A avut gripă, a făcut şi injecţii... Acum m-a învăţat şah; pot să dau şah-mat cu calul. Ştii cum se cheamă mişcarea asta? Mişcarea lui Alehin. Alehin a fost un mare şahist. Tăticul mi-a spus că este o carte, *Cele 300 de partide de şah ale lui Alehin*; am s-o citesc după ce învăţ literele. Da, nana, ascult... Auzi, – vine fetiţa în faţa lui Daniel – nana zice că-ţi transmite sărutări. Ce-ai zis, nana? – devine fetiţa atentă. A, zice că salutări. Da, nana, sigur c-a înţeles, salutări. Tăticul meu înţelege tot. Mi-a spus că se întâlneşte cu Moş Crăciun... Şi tu te întâlneşti?!... Eu ştiu... Să mă gândesc... De la tine vreau... vreau... – se uită fetiţa pe rând spre Daniel, apoi spre mama sa, care-i şopteşte „o păpuşă”. Lasă-mă! – respinge Irina insistenţele mamei. Dulapu-i plin cu păpuşi. Nana, vreau... de la tine vreau... dar oare Moş Crăciun poate? Eu vreau să-mi aduci o surioară, să am cu cine mă juca atunci când tu bei cafea cu mămica. Ce-ai zis?! – se miră fetiţa, ignorând liniştea suspectă din încăpere; şi Daniel şi Diana şi-au dus palma la gură, să nu izbucnească în râs. Cum adică să m-audă Dumnezeu? Eu am zis să-i ceri lui Moş Crăciun...

– Cu condiţia să întâlnească un Moş Crăciun tânăr şi frumos... şi mai puţin escroc – nu poate Daniel să se mai abţină, observând-o şi pe Diana cum îşi muşcă rădăcina degetului arătător, în timp ce ochii ei varsă scântei amuzate de fericire, privindu-l insistent, parcă ar vrea să-i ceară confirmarea, să i se alăture în viitoarea ei dezlănţuire de râs.

– De ce râdeţi? – se supără fetiţa, alergând cu privirea între cei doi, care şi-au dus palma dreaptă la gură, să se poată abţine. Nana, – scânceşte Irina – am spus ceva urât? Tu eşti prietena mea; nu vreau să te supăr, că nu vreau să zici că-s şi eu golănaş... Păi... Mămica a zis despre... Bine-bine, uite, ţi-l dau. Te pup dulce, nana, şi să nu uiţi... – spune în timp ce întinde mâna spre Daniel, să-i ofere telefonul.

– Sărut mâinile, doamnă! Şi să nu uitaţi să-i aduceţi o verişoară. Fetiţa nu ştie că surioară sau frăţior îi poate aduce doar mămica.

– Vreau şi-un frăţior! – sare fetiţa în sus de bucurie de mai multe ori, reprezindu-se cu braţele desfăcute spre Diana, să-i cuprindă braţul, de care se agaţă strâns. Îmi aduci? Îl rog pe tăticul să vorbească cu Moş Crăciun. Renunţ la orice dacă... – vrea să se mai alinte, dar se sperie de tăcerea acoperită de jenă, care a umplut încăperea.

– Ei, mai eşti pe fir, tinere, – răsună în telefon vocea Magdei – sau ţi-ai înghiţit limba când ţi-ai dat seama c-am auzit ce-ai spus despre soţul meu? Te credeam mai inteligent decât toată gloata care vede în fiecare politician un escroc.

– Îmi pare rău, doamnă!

– Magda! – strigă Diana ca trezită din somn şi sare repede să smulgă telefonul din mâna lui Daniel. Te rog! Daniel este musafirul meu. Vorbim mai târziu – spune pe un ton împăciuitor şi închide telefonul; rămâne cu privirea asupra lui Daniel, care strânge cu timiditate din umeri:

– Am... vrut... să fac... o glumă. Îmi pare rău!

– Copiii sunt imprevizibili – îi repetă Diana vorbele. E-o dovadă că eşti un copil... Nu-i aşa, scumpo? – se apleacă imediat spre Irina şi o ia în braţe s-o sărute. Gălbenuşul mamei adorat! – şi o sărută apăsat pe guriţa ei ţuguiată puternic, semn că aştepta aşa ceva.

– Îmi aduci? – îşi priveşte fetiţa mama în ochi.

– Ce?! – are Diana o reacţie de surprindere, dar imediat face ochii mari şi-şi roteşte privirea încet, oprindu-şi-o pe Daniel. Ia-ţi licuriciul ăsta gălbenuş – face ea pe supărata, indicând tânărului printr-un semn s-o ia în braţe pe Irina –, că-i gata să spună iar...

– ...o dorinţă, doamnă, o dorinţă... – îşi recapătă Daniel stăpânirea de sine. Ce-i, Gălbenuş, ce-ai făcut botişor?

– Dar n-am vrut să spun prostii, doar un frăţior... – scânceşte fetiţa.

– Licurici, copiii nu spun prostii. Noi, cei bătrâni, punem pe gândurile lor curate şi sincere haina prostiei – o sărută Daniel apăsat pe tâmplă, în timp ce Diana se apropie şi se apleacă spre urechea lui:

– „Noi, cei bătrâni”... Mânca-v-ar mama de copii! – face ea un gest larg cu braţele. Nu mai stau cu voi, că nu mai termin de jucat şotron.

– Mămico, jucăm şotron? Hai, că am eu cretă şi-l desenăm în bucătărie. Tu ştii? – se întoarce spre Daniel.

– Cred că-i specialist – îşi alintă Diana fetiţa şi pleacă spre uşă. Mai jucaţi un joc-două de şah, vă rog, că eu mai am ceva treabă. Daniel, scrie-mi pe ceva cum se cheamă cartea aceea de şah, să rog pe cineva s-o caute la bibliotecă. Mai poţi sta câteva minute, te rog?

– Da, doamnă.

– M-aş fi supărat să aud „nu, doamnă". Nu-i aşa?

– Nu, doamnă – răspunde Daniel zâmbind.

– Mă bucur că nu ne despărţim supăraţi. Lasă, – arată spre telefonul din mâna sa – îmi îmbunez eu surioara.

– Nu-i spuneţi nimic, vă rog, de domnul senator... ştiţi, cu încercarea lui de-a cumpăra...

– Promit! De altfel, vrei să fiu sinceră? Nu mi-e drag deloc – şopteşte Diana înainte de-a ieşi din cameră, dar nu uită să facă celor doi un gest şăgalnic, arătând spre măsuţa unde stă jocul de şah: Alehin, mai arată-i măcar un joc acestei viitoare campioane – şi iese, lăsând în urma sa un aer încărcat de bucuria unui calm de familie îmbătat de parfumul fin de liliac.

Peste mult timp, aproape o oară, când Irina se cearta cu Daniel şi, înfuriată, reface toate mişcările calului de la început, până a ajuns să ia regina şi să dea şah-mat, ca să dovedească lui Daniel că n-a trişat, – „Doamne, ce memorie are!" –, uşa se deschide şi-şi face apariţia Diana; e îmbrăcată într-o rochie de casă, cu papuci cu toc mediu în picioare, care îi dau un aer de mare doamnă; „parcă duce un sceptru când merge" – o admiră Daniel cu coada ochiului.

– Copii, e deja ora nouă. Irinuca mamei, ţi-l răpesc puţin pe Daniel înainte de a-l lăsa să plece. Te superi?

– Nu – răspunde sec fetiţa, dar când observă privirea mustrătoare a tânărului, îşi îndreaptă spatele, priveşte senin spre mama sa şi repetă: Nu, mămico, eu nu mă supăr. Voi sta aici cuminte până mă chemi tu. Am vorbit frumos? – îl întreabă în şoaptă pe Daniel, iar după ce acesta aprobă din privire, îi mai spune: Să nu pleci fără să mă săruţi...

În biroul său, Diana îi arată lui Daniel o sacoşă elegantă, cu un Moş Crăciun pe ea şi cu însemnele unui mare magazin din New York:

– Daniel, am înţeles că pleci acasă, la mama ta...

– Să văd, trebuie să telefonez din nou mâine dimineaţă la primărie, să-mi spună cât e zăpada de mare. Dacă se poate circula, cred c-am să trag o fugă, să-i văd pe-ai mei... să... – face el un gest evaziv.

– O fugă? Nu faci sărbătorile acasă?

– Nu ştiu. Cred... De fapt... Colegul meu de cameră... A, nu!... – roşeşte el puternic. Să văd. Zău că nu ştiu!

– Tu hotărăşti – îl încurajează Diana, preocupându-se de sacoşă. Uite, aici am pregătit nişte cadouri. Te rog! – îi face un semn categoric să se abţină când îl vede că ar vrea să protesteze. Mai întâi, aici, unde am scris mama, este un parfum pentru mama ta, identic cu cel pe care îl folosesc eu; l-am cumpărat din New York; sigur o să-i placă; este discret şi de bun gust. Mai sunt cinci parfumuri şi mărunţişuri de toaletă pentru surorile tale. Toate, însoţite de îmbrăţişările mele. Aici, o sticlă de *Napoleon* pentru acel bădia Ion; sunt sigură că-i cel mai bun prieten al tău. Cutiile cu bomboane le împarţi cui crezi tu. Aici, o cămaşă pentru tine, că-mi place că ştii să te îmbraci elegant, iar aici, în cutiuţa aceasta, este un lănţişor de aur cu medalion. Vreau să i-l dai Mioarei... Este mare?

– La liceu, doamnă.

– Minumat! Eu l-am primit de ziua mea în Franţa de la echipa cu care am operat acolo. I-l dau cu drag Mioarei pentru că, într-un fel, ei îi datorez saltul făcut de Irina. Dar să nu-i spui de unde-l ai. Pur şi simplu... La fel, cu toate cadourile... Găseşti tu o explicaţie. Spui ce-ţi convine, te rog! Nu-ţi ascund că multe din... – se plimbă degetul arătător al Dianei într-un arc graţios pe deasupra sacoşei – sunt primite la diferite ocazii. Şi te rog să fii foarte mândru în faţa mamei tale, că înţeleg că ei îi mărturiseşti multe dintre cele bune sau rele pe care le-ai făcut. Mulţumesc pentru tot, dar mai ales pentru eleganţa cu care ai încercat s-o convingi pe Irina să-i spună soţului meu *tata Mituş*. Cred că asta îl va face fericit. La vârsta mea, Daniel, ai să vezi că viaţa îşi are ironiile ei; ironii dulci, ironii amare... glume deplasate, care ne rănesc adânc... răni pe care-o să le dorim repetate... – îi surâde, aruncându-şi privirea spre ochiul lovit – răni „fine”, pe care să le simţim tot mai dureroase pe măsură ce trece timpul... Oricum, dacă Irina se va ţine de promisiune şi-i va spune *tata Mituş*, va fi mai multă căldură de Crăciun în casa mea. Pe soţul meu îl doare foarte tare când i se spune *nenea bătrânul*. Ştiu că ştii expresia de la Lia-bona; ea a auzit-o de la cineva care a lucrat în spital, o fată care-şi plimba şi ea copilul în parc. Vorbele astea le-a spus despre Mituş cineva, cu mulţi ani în urmă, vreo opt ani, că era imediat după Revoluţie. Fusese adus la noi un pacient cu septicemie, atacat de-un urs, iar cei de la spitalul din provincie îl scăpaseră din mână. Îmi amintesc ca acum: era într-o perioadă în care mă simţeam tare prost, sarcină toxică, mereu fugeam la baie să vărs... Antibiograma celui adus indica

Ciprofloxacina ca singurul remediu. Abia se auzise la noi. Cefalosporinele erau la început. Cineva, care însoţea bolnavul, un bărbat înalt, cu o faţă albă, ochi căprui catifelaţi şi o mustaţă haiducească, l-a luat pe profesor din scurt: „Cât? Nu discut! Cât?" Profesorul i-a spus că ar putea cere Ciprofloxacină din Germania, să-i fie trimisă de urgenţă cu primul avion; operase acolo şi ştia că acolo se găsea. La noi – ţipenie! Poate, prin contrabandă. Mituş era într-o perioadă agitată, fusese propus să intre în Academie... Cred c-a încercat să facă rost... Dar... Cert este că bolnavul n-a primit antibioticul iar familia intrase în alertă. Cel mai rău era un puştan, genul acela de băiat de la ţară, tuns chilug, care umbla mereu încruntat, cu pumnii lui osoşi, încleştaţi ritmic, gata de bătaie. „De ce nu vine medicamentul?! – a ţipat într-o seară. Unde-i nenea bătrânul, care a zis că-l face bine? I-am dat două mii de dolari lui nenea bătrânul... A zis că..." Strigătul lui făcuse tăcere de mormânt pe tot etajul. Eram de gardă cu Magda... Am uitat de greţurile mele – de altfel, peste un timp a trebuit să... înţelegi... O sarcină aşa de toxică n-o poţi păstra... Am uitat de sarcină şi m-am ocupat de... Acela chiar că era un golănaş, mă aşteptam din clipă în clipă să mă ia în pumni, când se înfuria. A trebuit să-l duc în sala de mese, să-i dau porţia mea... de altfel, gesturi fireşti, dar trebuia să-i diluez furia... să mi-l fac prieten, să nu mai strige... Mituş are mereu frisoane când se apropie începutul lui iunie, că era în iunie, un iunie blestemat... Nu-i place defel când fetiţa îi zice aşa. Sper ca Irina să ţină cont de sfaturile tale; *tata Mituş* sună frumos... Îmi pare rău că te-am plictisit cu problemele mele. Şi zici că te duci acasă, la mama ta? Ce-i cu tine? Văd că...

– A! Iertaţi-mă!... Mda... sigur că mă duc. Ar fi prima dată când aş lipsi de Crăciun şi de Anul Nou de acasă. Vă mulţumesc pentru...! – arată sacoşa din mâna sa, ocolind cu insistenţă privirea femeii.

Iese în hol şi începe să se îmbrace. Când se lasă într-un genunchi, să-şi tragă ghetuţele, o vede pe Irina lângă mama sa, rezemată cu spatele de coapsele acesteia; „parcă-i de 1 Decembrie, când stătea stingheră lângă doamna Magda". Nu gândeşte mai mult – nu-i în stare. Se teme că-n clipa când ar mai gândi ceva, ar auzi din nou glasul domol al doamnei Diana rostind *golănaş* printr-o modelare uşor senzuală a buzelor. „Dacă ar şti că eu sunt acela, cred că m-ar arunca de la etaj..."

– Nu mă pupi? – aude scâncetul şoptit al fetiţei când se apleacă să-şi ia sacoşa.

– Ba da, cum să nu?! – devine Daniel vesel dintr-o dată, sorbind cu plăcere scânteile zburate din ochişorii alungiţi ai fetiţei.

Licurici-Gălbenuş, vino în braţele mele să te pup. Eşti cel mai frumos şi mai scump licurici, ai înţeles?

Fetiţa i se agaţă strâns de gât, şoptind un *da* înecat în lacrimi.

– Eu am vorbit ceva cu tine – o depărtează Daniel, ţinând-o în faţa ochilor –, ai şi uitat? Eşti minunea mamei tale şi mi-ai promis că vei avea grijă de mămica; o fetiţă plângăcioasă nu poate avea grijă de mămica sa.

– Vreau să fii cu mine când vine Moş Crăciun...

– Promit! – îi şopteşte Daniel. Voi sta ascuns, să aud cum îi vei spune o poezie lui Moş Crăciun.

O sărută lung şi apăsat, îi sărută şi mânuţele pe rând, apoi o lasă jos.

– Doamnă... – se înclină Daniel în faţa Dianei, aşteptând să vadă în ce fel îi va întinde femeia mâna, ca să ştie cum să procedeze – s-o sărute, sau s-o strângă respectuos, aşa cum a învăţat din cărţile pe care le citea în vremea adolescenţei, când era numai un golănaş.

Diana nu face nici o mişcare; doar îl priveşte. Când înţelege că nici Daniel nu cedează privirii sale, surâde şi face o jumătate de pas, apropiindu-se:

– Mulţumesc pentru tot! Transmite celor dragi *Sărbători fericite!*

– Sărbători fericite şi-n casa aceasta – răspunde Daniel.

– S-o săruţi în mod special pe mama ta din partea mea. Şi să-i spui c-o invidiez – îi surâde Diana. Licurici, – întoarce ea capul spre fetiţă – ia închide tu ochişorii o clipă, că am de transmis un mesaj.

Întinde braţul stâng pe după gâtul lui Daniel, îl strânge puţin cât să-l apropie şi-şi lipeşte gura de-a lui.

– Atât. Pentru mama ta. Las altcuiva, tânără, ingenuă şi frumoasă, plăcerea să te înveţe – îl priveşte cu subînţeles Diana.

Daniel face un gest de rămas bun şi, cu pas nesigur, de somnambul, iese din apartament, simţind că-n urma sa Diana a pus mâna pe clanţa uşii metalice, s-o mai ţină deschisă, poate să-şi mai spună ceva sau să-şi repete gesturile de rămas bun. Face un pas în stânga şi începe să coboare treptele spre etajele de jos. N-ar fi rezistat să mai aştepte în faţa liftului. Se teme că ar fi putut fugi înapoi, pretextând că a uitat ceva, numai să-şi mai ia o dată rămas bun. „I-aş fi încercuit mijlocul cu braţele şi-aş fi făcut-o una cu trupul meu...” Iese din bloc indiferent la rafalele violente ale viscolului. Nu mai ţine minte în ce parte este bulevardul – nici nu-i pasă. Degeaba scrutează întunericul

mijindu-şi privirea – nu reuşeşte să vadă mai departe de câţiva metri. Înoată cu plăcere prin zăpada înaltă, înoată greoi, ca o penitenţă, fără să ia în seamă vântul puternic şi gerul aspru – simte doar că-l ard buzele şi nu poartă în gândul său decât braţul Dianei ridicându-se domol, apoi lunecând pe după gâtul său. În nări, îi mai persistă senzaţia că-i primăvară şi s-a apropiat de tufele de liliac înflorit iar jarul de pe buze îi aprinde încet-încet întreaga fiinţă; „ar trebui să mă întorc!", dar picioarele îl poartă înainte, mecanic, spre staţia de tramvai.

*
* *

– Bună dimineaţa, Daniel! – aude în receptorul rece, de la telefonul din colţul holului neîncălzit.

„Nu-i Diana!" – simte el cum se dezumflă brusc, asemeni baloanelor din copilăria sa, înţepate cu acul.

A făcut mai puţin de cinci secunde din cameră şi până aici, la telefon, după ce a auzit strigătul puternic al portarului: „Daniel, vino!", şi nici n-a luat în seamă înjurăturile celor de prin camere, treziţi aşa de dimineaţă de vocea groasă a lui nea Georgică. Tocmai sosise de la gară încărcat cu bagaje iar portarul s-a oferit să-l ajute să le urce în cameră: „A sunat şi-acum jumătate de oră; şi ieri, şi alaltăieri. I-am spus ceea ce m-ai rugat să ţin minte: Vine în Ajun, cu trenul de dimineaţă". A scos din bagaj pachetul pregătit anume iar nea Georgică i-a urat cu drag sărbători fericite.

– Alo, Daniel, mă auzi?

– Sărut mâinile! – răspunde tânărul precipitat. Şi... bună di... mi... Nu, că la dumneavoastră... Bună seara, doamnă! Ce surpriză!

– Cred şi eu că-i surpriză. Te-ai fi aşteptat la o voce mai blondă? Las' că-ţi rup eu urechile!

– Aoleu, şi cu ce mai aud vorbele atât de plăcute la un telefon venit de peste ocean? – se înflăcărează brusc Daniel.

– Palme nu ştiu să dau... Ce-ţi face ochiul?

– Bine, doamnă; s-a vindecat. Dacă l-aţi fi întrebat pe primar, v-ar fi spus că sufăr; când l-am întâlnit, nu-mi trecuse vânătaia.

– Ia uite! Ţi-a spus că m-am interesat la telefon?

– „Măi Daniele, a întrebat o voce blondă dacă te-am văzut prin sat."

– Eram îngrijorată. Ştii ce mi-a spus primarul prima dată? „Ce Daniel, doamnă?! Drumul spre oraş e blocat.”

– Numai prin defileu, doamnă.

– Defileu, nedefileu, dac-ai fi fost băiatul meu, îţi învineţeam şi celălalt ochi! – se înfurie Magda. Ce-ai căutat la drum când ştiai că-i întroienit?!

– Doamnă, acolo am crescut...

– Şi te pomeneşti că lupii te cunosc.

– Animalele de care ne temem noi, cei de-acolo, hibernează iarna. Cele cu două picioare, de care ne temem şi mai tare, nu atacă la drumul mare... Zău, doamnă, – se precipită Daniel, să abată atenţia de la gluma lui – drumul a fost deschis. Au mers cu 6 boi până la răscruce şi înapoi; au făcut cărare. De la răscruce, se putea merge bine cu calul, printre troiene.

– Degeaba-mi spui. N-am ajuns niciodată pe-acolo.

– Viaţa-i lungă, doamnă.

– Faci aluzie la faptul că escrocul mă va lua să văd zona în care investeşte?

– Va investi... – o corectează Daniel; „doar dacă mor eu”, adaugă în gând.

– Sinceră să fiu, m-am bucurat când am aflat că eşti din Valea Domniţelor.

– Aceea-i comuna. Eu sunt din Deal; Dealul Domniţelor. Dar aş vrea să uitaţi lucrul acesta.

– De ce? Soţul meu cred că ar fi bucuros să te cunoască.

– Vă rog, nu! E mai bine...

– Lasă; nu pentru asta te-am căutat. Ce ştii de Diana?

– Ieri la prânz era în operaţie. Pe urmă nu mai ştiu, c-am urcat în tren.

– Şi cum de-ai ajuns abia acum?!

– Întroieniri pe calea ferată.

– Doamne, atâtea ore!...

– A fost cea mai plăcută călătorie, doamnă! – nu se poate abţine Daniel să nu-şi mărturisească fericirea.

Apoi, după o clipă, simte cum i se topeşte entuziasmul, conştient că vorbeşte cu Magda, nicidecum cu doamna Diana, la care a visat în toate clipele cât a stat acasă, dar mai ales în trenul cu vagoane îngheţate, când îi ardeau auzul vorbele lui bădia Ion: „Măi cumnate, primarul mi-a zis că a întrebat de tine din nou, de mai multe ori, o voce

tare blondă... Ei da, acum te recunosc de cumnat, din viţa lui Ciobanu, că mă temeam să nu te fi aruncat numai în partea Adomniţelor, astea blajine, ca Rodica...", şi l-a tachinat ori de câte ori l-a prins singur. După ce a văzut ce obiecte a cerut de la magazia atelierului de pielărie, bădia Ion a devenit serios: „Măi cumnate, de ce-o laşi în coadă de peşte?! Trebuie să fii ferm: «Am nevoie pentru avocatele cu care mă consult.» Când minţim din dragoste, Dumnezeu ne iartă."

– Pot bănui de ce călătoria ta de-ast' noapte a fost plăcută? – aude întrebarea Magdei.

– Doamnă, pentru un copil de la munte, unde până şi camioanele ajung cu greu, e-o plăcere să meargă cu trenul.

– Pentru mine, care abia am ieşit din restaurant... – vine replica Magdei uşor distorsionată de vocea tremurată; „doar la beţie femeile râd aşa plăcut; mult mai semeni cu sora ta, frumoaso cu nuri provocatori... – Doamne, iartă-mă! Iată ce gânduri am în ziua de Ajun...", se ceartă Daniel în gând, imediat însă şopteşte în telefon, speriat că doamna Magda face o pauză prea lungă:

– V-ascult, doamnă.

– Vreau să-ţi spun că pentru mine e-o plăcere să discut cu tine, dar, ca şi sora mea, îmi amintesc mereu că, între noi doi, e-o viaţă de om... Deci!, nu ştii mare lucru despre Diana...

– Ce-ar trebui să ştiu?

– Că va fi soţia profesorului.

– Mi-a spus. Vă asigur că... – simte el că se îneacă de emoţie; „deci, doamna Magda îmi va hotărî să nu îndrăznesc s-o tulbur pe doamna Diana. Oricum, e bine să i-o iau înainte". Vin de acasă, doamnă – spune pe un ton calm, convingător. Mama tocmai mi-a reîmprospătat doza de bun simţ.

– Emoţionant. Nu mi-a mai spus nimeni până acum un lucru atât de frumos. Dar... dragul meu copil... ştiu, – aude Daniel explozia de râs a Magdei – i-ai cedat Dianei dreptul de preempţiune. Sora asta a mea are întâietate la toate – ce vrei?, sora mai mare... Dar ştii? Cred că nici nu suntem surori – altă poveste, copilul meu drag. Apropo, dacă o iau razna cu discuţia, înseamnă că a urcat în cameră el. Despre ce discutam? A! Sfatul mamei... – se simte în telefon râsul domol al Magdei. Hai, nu mă crede... Măcar am mai citi şi eu, că meseria mea nu-i numai să tai şi să cos. Ţi-ei fi reîmprospătat tu doza de... Nu ştiu dacă de bun simţ este vorba aici. Cert este că la vârsta ta, oricât de ţinuţi în frâu de percepte morale, tinerii sunt, totuşi, nişte bieţi lupi flămânzi.

– Reuşita lor, doamnă, depinde de cum ştie baciul să gestioneze soarta mioarei pe care o păstoreşte.

– Doamne!... – aude Daniel în telefon o explozie de râs ca o cascadă. Puiul meu drag, când te-oi întâlni, să-mi aminteşti să te sărut. Zău că mi-ai înseninat seara. Am avut o cină anostă, cu nişte finanţişti încuiaţi şi hrăpăreţi... Hai să-ţi spun ceea ce am de spus, că mă tem să... să nu vină baciul – conchide Magda dintr-o suflare. Daniel, domnul profesor a trebuit să plece de urgenţă.

– În Alpii francezi, la Chamonix, să-şi reîntâlnească familia şi să schieze.

– De unde ştii?

– Am telefonat la decanat. M-am prezentat ca doctorand la catedra domnului profesor.

– N-a greşit Diana când a spus c-ai fi fost bun în diplomaţie. Altceva ce mai ştii?

– Cred c-o să aflu de la dumneavoastră, doamnă...

– Deja îţi tremură glasul.

– Sper să nu fie de rău.

– Nici de bine.

– Doamne, Licurici! Ce-i cu ea? – ţipă Daniel, făcându-i pe cei câţiva studenţi arabi, care urcă înfriguraţi treptele spre etaj să-şi întoarcă capetele, să-l privească miraţi.

– Nimic grav, dragul meu. Ţipătul tău mi-e de-ajuns, Daniel. Ce crezi sau speri de la Diana, zău că nu mă mai interesează. Fiecare, cum îşi aşterne, aşa doarme. Spune-mi de ce te-ai întors în Bucureşti? – pică întrebarea Magdei pusă ferm, ca la anchetă.

– Păi... Doamnă, eu... De fapt, anul nostru face o petrecere la...

– La ce oră începe petrecerea?

– Cred că... Nu ştiu... N-am apucat să-mi întreb colegul de cameră; doarme.

– Nu doarme, că nu era nimeni în cameră. Mi-a spus portarul. La obiect, Daniel! Trebuie s-o fac eu. Diana este prea... Nu se aştepta să... Pur şi simplu Marius i-a spus că soţia i-a dat ultimatum: „te-aştept la Chamonix!" Te rog, nici un cuvânt Dianei despre Marius. Vreau să te duci astăzi la Irina, dar... Să nu cumva să le dai telefon, să te inviţi... Chestii de-astea, de bun simţ... S-ar putea ca Diana să te refuze categoric; este o dură, o orgolioasă. Îmi cunosc sora, crede-mă! Nu vreau să mă joc cu soarta Irinei. Fetiţa este a mea în aceeaşi măsură ca a

Dianei; noi două am crescut-o, doar că eu nu i-am dat piept... – coboară Magda tonul, semn că a obosit.

– Poate că domnul profesor nu trebuia să apară deloc în viaţa ei, decât aşa sporadic, mereu pe picior de plecare – simte Daniel nevoia să intre în dialog cu Magda.

– Cum adică, Daniel? – aude în telefon vocea tulburată a femeii. Stai, că tu... Ţi-a spus Diana că asta-i şi părerea mea?

– Nu, doamnă. Mi-am dat seama eu. Irina nu suportă secvenţa cu apariţia cerbului în filmul *Bambi*. Dom' profesor are ceva din aerul superior, poate chiar măreţia acelui cerb, care vine, priveşte şi dispare. În parc, pe vremea când o întâlneam, Irina a lovit poza unui cerb asemeni celui din film până a rupt pagina atlasului. Bona mi-a confirmat că arunca în televizor cu ce apuca atunci când vedea secvenţa din filmul *Bambi*. Începusem să-i spun fetiţei că cerbul este cel care pleacă să se lupte cu lupii, că el lipseşte pentru că este mereu în căutare de hrană... că...

– Doamne, ce-mi spui!... Dac-aş fi ştiut...

– Am încercat să-i demontez... i-am repetat şi de mai curând, când am fost la ea săptămâna trecută...

– Şi de ce-ai renunţat? Asta-i esenţial pentru subconştientul fetiţei... Ia stai! – strigă Magda, semn că şi-a amintit ceva. Atunci, în parc, ai dispărut dintr-o dată...

– M-am speriat, doamnă. Aflasem de la mama că fusesem căutat prin sat de un fost colonel de securitate...

– Doamne, ce-am făcut?!, că eu am încurajat-o să-l angajeze pe detectiv; tipul lucrează pentru soţul meu.

– Aha! – exclamă Daniel.

– Ce aha? – întreabă Magda curioasă.

– Nimic, doamnă.

– Te rog!

– Nu-i o noutate că-n toate afacerile de succes – iar domnul senator face numai afaceri de succes – găsim, la o analiză profundă, unu-doi foşti colonei de Securitate.

– Îmi insulţi soţul...

– Nu. Îl apreciez; ştie să-şi aleagă... – „uneltele", ar vrea să spună Daniel, dar se abţine, muşcându-şi îndelung buzele; „ce idiot! Acum aş fi dormit acasă în patul meu, încălzit de soba în care ar fi trosnit lemnele, iar mama ar fi pregătit masa în bucătărie, ar fi aşternut

peste bucate prosopul mare de cânepă, să stea totul cald pentru când m-aş fi sculat, sau m-ar fi sculat ea, «că vine părintele cu Ajunul»...”

– Daniel, mai eşti pe fir? Ştiu că te-am dezamăgit; am simţit-o când ţi-ai dat seama că-s eu la telefon... Daniel! – ţipă femeia, parcă ar cere ajutor. Te implor! Uită o clipă că eşti lupul tânăr... Trebuie să fiu sinceră cu tine – ştiu de ce te-ai întors în Bucureşti pe-o vreme urâtă ca asta, dar... Te rog! Irina a picat din nou în... Nu, nu ca până acum, dar nici nu-i ce-a sperat Diana. Ieri, fetiţa n-a vrut să meargă cu mama sa după brad. Stă şi joacă singură ţintar. Răspunde când este întrebată, a ajutat-o pe doamna Ioana, bătrâna care vine şi face menajul în casa Dianei, a vorbit frumos cu mine la telefon... A!, ca să fii mulţumit, şi-a repetat cererea către Moş Crăciun... ştii tu, aţi râs cu toţii atunci seara; îmi venea să-ţi rup urechile!... – se alintă Magda din nou. Deci, – îşi coboară ea tonul – cred că înţelegi: finuţa mea refuză să-l aştepte pe Moş Crăciun. Sau, mai precis, nu se arată deloc interesată. Am căutat-o cu telefonul pe doamna doctor Aurelia, ştiu că ţi-a vorbit Diana de ea. Este la Viena cu toată familia. Vrei să ştii ce mi-a spus la telefon? De ce taci?

– Ascult, doamnă.

– Ajută-mă, Daniel! Pe mine! Irina este tot ce am mai drag. Deocamdată. Că sper să am şi eu un copil... Vrei s-o faci?

– Ce, copil?! – întreabă, prefăcându-se nedumerit, dar imediat îşi zice că Magda ar putea să se supere, aşa că spune cu convingere: Promit! Vă promit că voi face orice să salvez acest copil.

– Moş Crăciun vine la Irina în jurul orei 20; am aranjat eu, ca în fiecare an, cu o agenţie a unor actori. După ce vine, poţi pleca la petrecere, dacă ai venit pentru aşa ceva. Te rog! N-ai nimic de făcut în sensul ăsta – ştiu că-i dificil să te duci la cineva în Ajun; cadouri, mofturi... nu ştii dacă ce-ai luat place... Ai bani?

– Nu mulţi, dar destui.

– Cumperi o floare, atât!, şi te duci la Irina acum, până la prânz, să aveţi timp să încropiţi un brad. Pentru fetiţă, prezenţa ta este esenţială, mi-a spus-o şi doamna Aurelia. Restul nu mă interesează! – aude Daniel strigătul Magdei. Lua-v-ar dracul pe amândoi! – răsună mai cu putere ţipătul. Ba nu, pe toţi trei, că şi Mituş e de vină... – simte Daniel cum vocea Magdei pierde din suflu. Visul fetiţei era să-l întâmpine pe Moş Crăciun în compania ta... s-o auzi cum spune poezia, cum... Dragul meu, – coboară ea tonul – nu vreau s-o scap; doamna

Aurelia mi-a spus că Irina-i pe muchie de cuţit... poate avea o cădere din care...

– La dracu'! – explodează Daniel. Profesorul şi-a găsit să schieze de Crăciun...

– Greşeşti, greşeşti! Doamne, cum greşeşti, dar cum să-ţi spun?! – îi strigă Magda. Prezenţa profesorului n-ar fi schimbat deloc în bine situaţia, dimpotrivă!; o ştiu de la doamna Aurelia, a citit-o perfect pe fetiţă. Scuză-mă, dragul meu! – o aude schimbând tonul, semn că vorbeşte cuiva intrat în încăpere. Vorbesc despre finuţa mea. Te rog, mai coboară la bar, să pot vorbi în voie... Vin eu să te iau, scumpule. Mulţumesc! Te sărut! Îi transmit... Auzi, Diana, Mugurel îţi transmite *Sărbători fericite!...* Uf! A plecat... – se aude în telefon. E-un gentleman, Daniel. Tocmai intrase şi l-am trimis la bar. Îmi pare rău că nu vrei să-l întâlneşti. Are gânduri mari cu... Stop, c-o iau razna. Vorbeam de profesor. Scoate-l, te rog, din ecuaţie! Fetiţa este bolnavă, Daniel.

– Nu mi s-a părut.

– Ajută-mă! Irina îl aşteaptă pe Moş Crăciun mai mult ca în alţi ani. Dar... Şi eu, ca şi Diana, am crezut că tu eşti de vină. Doamna Aurelia ne-a contrazis. Tu, doar i-ai arătat fetiţei că se poate şi cum vrea ea, că există cineva pe măsura sufletului său. Spune-mi, de ce nu accepţi bani?

– Poftim?! – tresare Daniel, luat din scurt de tonul Magdei. Ce-aţi spus? N-am fost atent.

– De ce nu vrei bani?

– Doamnă, dar...

– Daniel, dacă ai accepta bani, ne-ai da certitudinea că te ocupi de Irina cum trebuie.

– Îmi reproşaţi ceva?

– Da! În societatea noastră funcţionează – dacă n-ai aflat până acum, că eşti prea tânăr – acel *do ut des*![1] A, că s-ar putea să se întâmple... ar fi un bonus.

Daniel simte că-l iau căldurile, deşi tremură tot mai tare de frig.

– Doamnă, să ştiţi – dacă n-aţi aflat până acum – că noi, cei de pe-acolo, din munte, nu prea ţinem cont de Latină. Zilele trecute, cât am stat acasă, am fost foarte fericit că mi-am putut privi mama în ochi fără să roşesc. Ieri dimineaţă, când au venit nepoţii de la cele cinci surori să

[1] Îţi dau ca să-mi dai (lat.)

mă ure şi să mă semene apoi, am numărat 17. Le pierdusem şirul. Uitam mereu că sor-mea Rodica a mai născut unul acum doi ani jumate. Facem în felul următor, doamnă, – schimbă el tonul, devenind grav – pentru că sunt în Bucureşti – deşi nu agreez ideea că aici este centrul pierzaniei –, dau tribut lui *do ut des*: eu vă dau cuvântul de onoare că deseară veţi auzi un licurici răspunzându-vă fericită la telefon, iar dumneavoastră îmi veţi da acum, în avans, – aşa lucrez eu, numai cu avans – numărul de telefon al agenţiei de Moşi Crăciuni.

– Doamne! – aude Daniel în telefon glasul tremurat al Dianei – de ce oameni ca tine apar doar în visele din Ajunul Crăciunului?!

– Sunt la fel de real tot anul, doamnă.

– Da, dar nu pentru mine. Hai să încheiem discuţia, că mă duc la soţul meu desfigurată de plâns... Notează-ţi numărul de telefon... Stai să-mi şterg ochii, că nu văd... – face ea o pauză, apoi îi dictează numărul. Sărbători fericite, Daniel! Nu ştiu când vom mai putea discuta aşa de mult şi de frumos.

– Sărbători fericite, doamnă!

– Fii sigur că vor fi, Daniel. Mâine dimineaţă la noi, spre miezul nopţii la voi, când voi da telefon, vreau să-mi aud finuţa explodând de fericire.

– Vă promit!

– În clipa asta, te iubesc, Daniel! E-o necuviinţă ceea ce-ţi spun, dar nu ştiu ce faci, că tu poţi rupe gâtul unei femei de 40 de ani în pragul căsătoriei; nu numai să destrami pânza de păianjen a autismului indus, în care riscă să se claustreze un copil. Fugi! Închide odată telefonul, că nu mai văd pe unde calc de-atâtea lacrimi.

– Să nu uitaţi de cadoul pentru Irina, doamnă – îi spune Daniel pe un ton grav, aproape ca un ordin.

– Ce cadou?! – se aude vocea speriată a Magdei, semn că s-a dezmeticit din euforia de mai înainte.

– Fetiţa v-a rugat ceva... dumneavoastră aţi invocat voinţa lui Dumnezeu, iar noi, cei păcătoşi – eu, doamna Diana, poate şi Irina – ne vom ruga Lui... Dar, ştiţi, voinţa Lui mai trebuie ajutată...

În telefon se aude un râs nestăvilit. După clipe lungi, când valurile de râs sincer, izvorât dintr-o revărsare de bucurie, contenesc, Magda reuşeşte să spună:

– Doamne, copilul meu drag, eşti imposibil! Imposibil de stăvilit când îţi pui în gând să deschizi un suflet... sau să rupi un gât...

Nu mai vreau să te întâlnesc, crede-mă! Este, cred, cel mai frumos compliment ce i se poate face unui bărbat. Crăciun fericit, Daniel!

– Crăciun fericit, doamnă!

În drumul său spre trepte, Daniel trece pe lângă portar, îl ia cu braţul pe după gât şi-l sărută apăsat pe obraz:

– Peste jumătate de oră, vreau un taxi la trepte şi să fii pe fază, că te strig să urci, să m-ajuţi la bagaje. Mai am o sticlă de ţuică pentru dumneata, nea Georgică, o meriţi!

*

* *

La agenţie, Daniel îl găseşte chiar pe Moş Crăciun – un actor hâtru, care este mereu în criză de timp şi vorbeşte la telefonul mobil continuu:

– Dragă, stai c-a venit Daniel, cel cu... ora opt, doamna Crăciun, fetiţa Irina... Bine că n-ai cumpărat... Auzi, – îl întreabă pe Daniel – ce număr porţi la pantofi? Ai auzit, frumoaso: 43. Ia zi-mi, ce hram porţi? Eşti băiatul doamnei de la ora 20? Văd pe program că are şi o fetiţă de 5-6 ani. Să fiţi sănătoşi! Ajung la voi în jurul orei 20; mai degrabă, după; niciodată înainte. Aşa-i meseria asta. Ce ai acolo?

– Alte cadouri tot pentru aceeaşi adresă – arată Daniel sacoşele cu care a urcat în apartamentul actorului. Vreau să le puneţi în sacul cu care veniţi. Cât mă costă?

– Dragul meu, – îl ia actorul de braţ – sunt om serios.

– Ştiu. V-am admirat în O'Neill, în Pirandello, Dario Fo... Ştiu că veţi juca şi pe Farfuridi...

– Ia uite, de-al casei. M-a plătit cineva de la o firmă mare. Las-o baltă, că „nu spui ţine... persoană însemnată... da becher[1]", mai ales becher – râde actorul, strângându-i mâna.

Când coboară la taxi, Daniel îl găseşte pe şofer înlăturând cu lopata sulul de zăpadă format deja în faţa maşinii. Îl mai roagă să oprească în dreptul unei florării, apoi îl dirijează, după cum îşi aminteşte – „eu cred că ţin bine minte... da!, uite-acolo BMW-ul crem!", se bucură şi-l roagă să-l ajute să poată duce şi bradul până la lift. Abia în faţa uşii metalice, îl cuprinde teama, „poate mă ia pe fugă, ca popa Oşlobanu pe urători" şi, ezitând o clipă, ascultând cu atenţie, „parcă aud un mixer",

[1] I. L. Caragiale, *O scrisoare pierdută.*

apasă o dată, scurt, butonul soneriei. Aşteaptă. Mixerul a tăcut. Mai apasă o dată butonul; „fie ce-o fi!”

– Da.... – se aude vocea răstită a Dianei, apoi uşa este descuiată cu zgomot de zăvoare şi deschisă violent: Ce-i? Pe cine căutaţi? Ce vreţi? – se miră femeia, gata să-i trântească uşa în nas.

– Primiţi cu colindul? „N-am venit să cerem,/ Ci-am venit să dăm./ Dalbe şi iar dalbe...” – spune Daniel, săltându-şi cu vârful unui deget căciula căzută până pe sprâncene...

– Doamne, copile! – exclamă Diana, înseninându-şi obrazul, ştergându-şi precipitată mâinile de şorţul cu care s-a încins peste halatul gros, matlasat. Nu-mi vine să cred...

– Nici mie c-am reuşit să învinge stihiile naturii – afară-i prăpăd.

– Vino; eşti îngheţat – se apleacă Diana să pună mâna pe geanta de voiaj, dar Daniel îi prinde mâna să i-o înlăture şi, întâlnindu-i privirea mirată, clatină capul în semn că „nu, nu-i pentru mâna dumneavoastră”; saltă el anevoie geanta foarte grea, o duce în hol, peste covoraşul pe care stau încălţările, apoi se întoarce la lift, să aducă şi bradul ambalat în hârtie.

– Unde-i? – întreabă, rotindu-şi privirea, oprindu-şi-o o clipă pe picioarele Dianei, încălţate cu papucii aduşi de Moş Nicolae.

– Ast’ noapte a stat până târziu să vadă desene animate la video. Eu... mă străduiam să termin salata; făceam maioneza.

– Cu mixerul electric?! – îi scapă lui Daniel mirarea. Cu lingura de lemn se întăreşte mai bine – adaugă fără să ia în seamă surâsul ironic al Dianei.

Îşi scoate ghetele din mers, aruncă o privire în oglindă să se convingă că nu mai are zăpadă topită pe haine, deşi s-a scuturat îndelung la lift şi, cerând din privire încuviinţarea Dianei, intră în camera în care doarme Irina. Se lasă în genunchi lângă pat şi o sărută pe obraz.

– Lasă-mă că eşti rece – se aude vocea supărată a fetiţei, care se întoarce nervoasă cu faţa spre perete.

Daniel pune un genunchi pe pat şi se apleacă s-o mai sărute o dată pe celălalt obraz – lung, apăsat şi umed.

– Tăticul! – sare fetiţa în capul oaselor. A venit tăticul! – întinde ea braţele pe după gâtul lui. Vreau un pupic dulce!

– Dulce şi rece – îi răspunde Daniel, sărutând-o.

Îşi scoate căciula, i-o îndeasă fetiţei pe cap, dezbracă dintr-o mişcare haina de blană şi o înfaşă pe Irina ca pe un bebeluş, luând-o în braţe, s-o prezinte Dianei:

– Doamnă, Moş Crăciun v-a adus un bebeluş...

Imediat roşeşte şi-şi pleacă privirea:

– Scuze...

– Aşa m-a ţinut tăticul în braţe când am fost la... Cum se cheamă? – scoate Irina capul prin gulerul hainei.

– Defilare... – şopteşte Daniel.

– Vai!... – se uită fetiţa fix în ochii lui. Nu trebuia să spunem.

– Ce-anume, mămico? – intervine Diana. Copii, voi îmi ascundeţi ceva...

Daniel îi povesteşte cum au petrecut ziua de 1 Decembrie.

– Ia uite cum complotaţi voi trei – râde Diana, luându-şi fetiţa în braţe. Încep cu nana, vrei?, s-o trag de urechi – se alintă, lipindu-şi vârful nasului de al fetiţei. Pe copii îi iert, mai ales că tăticul s-a lăudat că ştie să facă maioneza. Ia să vedem... – se apropie ea de Daniel, care a terminat de aranjat haina şi căciula în cuier, iar acum împătureşte fularul. Să vadă mămica ochiul. Da, arată bine.

– Dovadă că n-aveţi chair atâta forţă în stânga. Pentru dumneavoastră, doamnă – îi oferă el florile. Ţie, Licurici, ţi-am adus un brad trimis special de Moş Crăciun, să aibă el unde pune cadourile – zice şi începe să desfacă ambalajul, scoţând la iveală un brad înalt până în tavan, cu coroana perfectă. Ştii câţi ani are? Este de vârsta ta. Opera mea – întoarce privirea spre Diana, care continuă să ţină buchetul de flori în braţe.

– Poate-ţi faci timp şi pentru mine, să te sărut de bun venit – spune plină de zâmbet şi se apropie, sărutându-l pe amândoi obrajii. Alte comentarii sunt de prisos, puiul mamei. Acum chiar că trăiesc bucuria mamei căreia i-a intrat în casă copilul aşteptat. Aş vrea să-ţi spun că mă bucur măcar cât Irina, dar nu ştiu dacă am dreptul – n-am făcut nimic să merit.

– Aveţi un licurici, doamnă, – arată Daniel spre fetiţa băgată între crengile bradului să-l sprijine să stea drept – uitaţi-vă la ea cum ne luminează sufletele. Licurici, mai ţine-l o clipă, să scot suportul – spune Daniel şi se apleacă spre geanta de voiaj, scoţând din despărţitura din capăt cele două piese ale suportului, pe care le îmbină, formând o cruce cu o gaură la mijloc.

Ia bradul cu atenţie, îl potriveşte în suport, apoi se retrage să-l admire.

– Eram la liceu când l-am plantat. Era atâtica – îi arată Irinei. Pusesem mai multe seminţe într-o răsadniţă, iar când au răsărit, le-am plantat în capătul grădinii. A crescut anume pentru tine – se lasă el pe călcâie în faţa Irinei. Au crescut toţi, mulţi, vreo 50, dar numai acesta avea urme de iepuraşi pe sub el. Eu ştiu că iepuraşii au fost trimişi de Moş Crăciun să stea de vorbă cu el, să spună că este aşteptat de o fetiţă-licurici.

Irina se repede să-l ia cu braţele pe după gât. Daniel se dezechilibrează şi cade pe spate. Fetiţa speculează momentul şi sare călare pe pieptul lui:

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Eu te iubesc mai mult ca mămica.

– De-aceea am şi venit, să mă bucur de iubirea unui licurici – spune, furându-i fetiţei o sărutare, apoi aruncă privirea spre Diana, care se retrage un pas, conştientă că ar putea să-i privească pe sub poalele capotului matlasat; înfruntă privirea lui Daniel, surâzându-i fericită; deschide uşor gura, parcă i-ar şopti ceva şi ridică buchetul până atinge o floare, pe care o sărută; imediat, inspiră adânc, ţine buzele lipite de flori, apoi îndepărtează florile de gura sa şi clatină capul în semn că „nu! Cred că-i prea mult pentru mine...”

– Irinel, lasă-l să se ridice, să-şi tagă sufletul, să bea o cafea, poate un pahar şi, evident, să vă dea mămica de mâncare la amândoi copiii. Nu ca data trecută – râde ea încet. La miezul nopţii mi-am amintit că te-am ţinut flămând.

– Eu vreau să împodobim bradul! – hotărăşte Irina.

– Sigur, după ce mâncăm – face Diana pe stăpâna. Hai, copii, spălarea pe mâini şi – la masă!

– Tăticule, să mă duc să-ţi aduc săpunul şi prosopul meu? – întreabă fetiţa.

Daniel ar vrea să refuze, dar privirea lui o întâlneşte pe-a Dianei – mărită o clipă, încruntată apoi, ca înaintea unei dojane aspre.

– Mulţumesc, Licurici! Vreau să mă spăl şi pe faţă, nu numai pe mâini – spune Daniel şi pleacă spre baie; „s-a speriat că rămâne singură cu mine...”

Se spală îndelung, atent să nu-şi stropească sacoul sau cravata. „Sigur că n-are nici un merit în venirea mea aici, azi; bine măcar c-a

recunoscut-o. Nu trebuia să vin atât de devreme; până deseară la opt, e-o veşnicie."

– Licurici, păpăm repede şi ne ocupăm de brad. Pe urmă... – începe el imediat ce intră în bucătărie.

– Bine-ai venit, emisar al lui Moş Crăciun! – îl întâmpină Diana, arătând cu paharul din mâna sa către paharul cu coniac de pe masă.

– Vreau şi eu! – se agaţă Irina de braţul mamei.

– Bine. Pune limba, atât – îi oferă, apoi ciocneşte paharul de-al lui Daniel, urându-şi reciproc *Sărbători fericite!*

– Ar trebui să despachetez mai întâi – spune Daniel, începând să scoată totul din geanta de voiaj mare, cât a unui sportiv plecat în cantonament. Licurici, mama mea ţi-a trimis borcanul acesta.

– Crema Licurici, crema Licurici! – se bucură fetiţa.

Imediat, masa începe să se umple de pachetele scoase de Daniel din geantă. Coniacul băut pe nerăsuflate, mai mult ca să-i treacă durerea urechilor îngheţate, l-a încălzit deja.

– Aici e ceva bun... – pune el într-o farfurie un rulou de şoric. De la bădia Ion – aruncă o privire Dianei. A, – se opreşte din agitaţia lui, invitând-o pe Diana să ia loc la masa în plină dezordine – trebuie să vă spun că aţi fi sufocată, dacă... – surâde şi se preocupă să taie fetiţei bucăţi mici de şoric, atent la pofta cu care aceasta le mestecă. Vă rog! – împinge farfuria spre Diana. Nu-s un bun mesager, doamnă. De adus, eu le-am adus... Zeci de îmbrăţişări. Cadourile dumneavoastră au umplut casa mea de bucurie. Cu cine să încep? Cu cel mai mic? Prinţul Vălătuc, doi ani şi jumătate... Sărutările lui au lăsat urme de ciocolată în toată casa, dar mai ales pe hainele mele.

– Poate cu cel mai în vârstă – intră Diana în jocul lui.

– Licurici, mama mea a transmis un sărut mămicii tale. Pot să i-l dau?

– Mămica ta e bunicuţa mea, nu?

– Da. Ţie ţi-a transmis toţi pupicii pe care-am să ţi-i dau de-acum înainte.

– Când vine la mine? Vreau să mă ducă la cămin dimineaţa. Nu-i aşa că-i bătrână, ca în poveste? Ştie poveşti?

– Toate pe care le ştiu eu şi încă multe altele. Crema Licurici este făcută de ea.

– Ai zis c-o pupi pe mămica.

– Da, dacă-mi dai voie... – zâmbeşte Daniel şi se ridică de pe scaun, apropiindu-se de Diana; îi ia tâmplele între palme şi o sărută pe frunte. Atât – şopteşte înainte de a-şi retrage palmele.

– Doamne, cred că-i cel mai frumos sărut... – spune Diana încet, parcă şi-ar vorbi sieşi.

Daniel vede cum obrazul femeii este tăiat de sentimente contradictorii – se întunecă, în colţurile gurii apar paranteze, făcând-o să semene cu masca tragică din teatrul antic, pentru ca imediat ochii să-i scânteieze, luminându-i obrazul, de pe care zboară zâmbetul buzelor uşor umezite de vârful limbii apărut o clipă, atât cât să prindă din zbor gustul momentului.

– Mulţumesc! – se uită ea cu seninătate în ochii lui Daniel. Mioara?

– M-a aşteptat la gară. Ţinea de căpăstru trei cai şi era însoţită de doi câini. „Tăticul a venit şi el. S-a dus prin magazin, să rezolve ultimele cumpărături...” Licurici, – schimbă Daniel vorba – să ne apucăm de împodobit bradul. Doamnă, am văzut jos la intrare un anunţ, că vine preotul la ora unu, cu Ajunul. Îl primiţi?

– Cred că l-am primit odată. De obicei, eram la spital. Sigur că-l primim, dacă zici tu.

– Atunci, să ne găsească bradul împodobit...

– Stai! – îl prinde Diana mâna. De ce-ai surâs? Te rog!... Dacă nu-i ceva prea...

– Ultimele cumpărături, pentru care l-am aşteptat cam mult pe cumnatul meu erau câteva plicuri cu zahăr vanilat. „Bădie, în cutia mamei cu mirodenii sunt vreo sută” – i-am spus. „Cumnate, tot târgul n-am găsit o baterie” – ştiţi, folosim la lanterne, la aparatele de radio – se explică Daniel, scăpându-i un anume surâs.

– Diriginta?

– Mda... – aprobă Daniel.

– Cred c-a ieşit scandal... – se uită Diana spre el pe sub sprâncene, să-şi poată ascunde zâmbetul.

– În ajunul sărbătorilor, doamnă?! – îi întoarce tânărul surâsul. Deşi ar fi meritat, că el nu m-a iertat – râde Daniel, dând semne că vrea să se ridice de la masă. Duc eu o parte pe balcon, o parte în frigider – arată spre cele de pe masă. A, să nu uit – se preocupă el de o cutie ambalată în coli de celofan. Gustaţi, doamnă. Şi tu, Licurici – le invită, luând cuţitul să taie felii din prăjitura cenuşie la culoare, cu straturi albe, subţiri, în care se ghiceşte foaia subţire de plăcintă.

Prima care se repede şi-şi duce la gură direct cu mâna porţia sa este Irina. Mai circumspectă, privind neîncrezătoare, Diana ia puţin în vârful linguriţei.

– Mai dă-mi! – sare fetiţa de pe scaun şi vine să se aşeze în braţele lui Daniel.

– Ce-i? – întreabă Diana după ce gustă. Simt un gust aparte.

– Prăjitura tradiţională pentru Ajunul Crăciunului, turte cu julfă. În alte locuri, e numită pelincile Domnului.

– Doamne, ce bună-i! Chiar seamănă cu nişte pelinci în care... – îşi stăpâneşte Diana cu greu râsul.

– Gândirea populară n-a greşit niciodată, doamnă – îi răspunde Daniel.

Explică pe îndelete cum se coc turtele foarte subţiri pe plită, cum se pisează sămânţa de cânepă şi cum se fierbe la foc slab, să se extragă julfa. Vorbeşte în timp ce aranjează în frigider o parte dintre bunătăţile aduse, iar pe altele le lasă în geanta de voiaj, pe care o scoate la ger, în balcon. Diana aduce câteva sacoşe pline cu ornamente de pom.

– Copii, vă descurcaţi singuri, dacă plec pentru o oră-două de-acasă? Trag o fugă până la magazin. Evident, nu pentru zahăr vanilat... – îi surâde cu subînţeles lui Daniel. Nu te las până nu-mi povesteşti în ce fel nu te-a iertat cumnatul tău, că prea ai spus-o din suflet... – îl ameninţă înainte de-a ieşi pe uşă.

Când revine, bradul este împodobit. Daniel o aşteaptă cu o cafea fierbinte.

– Nici măcar baterii? – arată el spre mâinile femeii ocupate doar de poşetă.

– Nici – râde Diana, aşezându-şi poşeta pe un raft, lângă cuier. Doamne, să nu-mi spui că mi-ai făcut o cafea...

– Ştiam că veniţi îngheţată...

– Poate c-ar trebui să cer şi eu săpunul şi prosopul... – artă privirea ei tristă spre fetiţa care se învârte în jurul bradului, aranjând mai bine ici-colo câte un ornament. Mulţumesc! – şopteşte, sorbind cu plăcere cafeaua. Presupun că atunci când ai ajuns acasă mai aveai ochiul vânăt. Ce-a spus mama?

– Nimic. Ar fi luat de bună vorba mea, „m-am lovit, mamă”, dacă bădia Ion... – începe Daniel să râdă încet.

– A, asta era!... – îl provoacă Diana.

– Mai aştept mult? – se aude vocea supărată a Irinei.

– Imediat – sare Daniel de pe scaun. Doamnă, Licurici vrea să ne arate sutele de licurici care vor lumina casa.

Face un semn, invitând-o pe Diana să iasă prima din bucătărie. Stau amândoi alături iar fetiţa, după ce se convinge că totul este aşa cu a sfătuit-o Daniel, se apleacă şi, împingând ştecherul cordonului de alimentare în priza, strigă:

– Crăciun fericit, mămico!

În oglinda mare de pe hol, Daniel o observă cu coada ochiului pe Diana: stă o clipă nemişcată, parcă n-ar fi auzit, apoi tresare şi priveşte dezorientată către bradul plin de luminiţe ce clipesc des, măsurându-l cu privirea de sus până jos, de parcă vocea ar fi venit dintre ramurile frumos împodobite. Abia apoi îşi priveşte fetiţa şi se apleacă s-o ia în braţe:

– Crăciun fericit, minunea lui mămica! – o sărută ea apăsat pe guriţă.

– Mai vreau unul – se alintă Irina –, să i-l dau lui tăticul, să aibă şi el Crăciun fericit.

Brusc, peste întregul hol larg, cât o sufragerie, cade plasa grea, ca de plumb, a unei tăceri pe care fetiţa o resimte abia când coboară din braţele lui Daniel, a cărui fericire că este sărutat cu foc pe obraz – „nici azi n-am voie să fie dulce?!", s-a alintat fetiţa – n-a reuşit decât să accentueze sentimentul atât de vizibil al Dianei, că nu mai este deloc în largul său. „Fii pe pace, doamnă! – o fură Daniel cu coada ochiului. Promit să nu mai creez alte prilejuri. Lasă-ţi sufletul să plângă în voie pe cel care n-a fost în stare să-şi ţină promisiunea de-a fi alături de fetiţa sa în seara de Crăciun. Francezii s-au înşelat în cazul ăsta: nefericirea ta, doamnă Diana, nu poate fi fericirea mea[1]. Credeam că bătrânii au mai multă minte..."

– Se apropie ora unu. Licurici, îmbracă-te frumos, că vine preotul – rupe Daniel tăcerea.

– Cine?! – se miră fetiţa.

Cât o ajută să se îmbrace, Daniel îi explică – pe înţelesul ei – cine este cel care va veni şi o învaţă cum trebuie să se comporte.

– Ia să văd, cruce ştii să faci? – o întreabă Daniel pe fetiţă iar când înţelege că nu prea ştie ce-i aceea, o ajută să înveţe.

[1] Referire la maxima: *Le malheur des uns fait le bonheur des autres*; nefericirea unora face fericirea altora (fr.)

– Ce te uiţi mereu la mine? – îl ia Diana la rost pe un ton şăgalnic. Oi fi eu păcătoasă, dar nu chiar într-atât încât să nu ştiu – spune şi continuă să se privească în oglinda mare de pe hol, în care se reflectă luminile bradului, sporind aerul de sărbătoare. Ia vino mai aproape – face ea un semn lui Daniel şi-i atinge cu vârful degetelor pieptul cămăşii: Mulţumesc! – face aluzie la faptul că Daniel a îmbrăcat cămaşa dată cadou de ea. Frumoasă cravată; împreună cu cămaşa, îţi pune în lumină obrazul. Tu ai ales-o? Ei, – râde Diana – te rog, nu-mi spune. Văd c-ai roşit, deşi... reluându-mi rolul de mamă, parcă aş vrea să ştiu...

– Mioara...

– Nepoata ta?! Are gusturi.

– Păcat că n-aţi văzut-o când i-am oferit cadoul dat de dumneavoastră. Mă mir că nu m-a sufocat... – izbucneşte Daniel în râs, iar Diana ia aminte la fericirea lui. Un ceas a stat la oglindă...

– Câţi ani are?

– 16.

– Aşa mare?! De ce trăiam cu impresia că-i o copilă? Trebuia să-mi fi dat seama când mi-ai spus că te-a aşteptat la gară. Cum, călăreşte?

– La noi, copiii învaţă să meargă călare mai întâi. Pentru bucuria Mioarei că a primit cadoul acela, chiar că nu-s un mesager bun; ar trebui să vă sufoc – se amuză Daniel. Ca să nu mai spun c-a sufocat-o pe mama... – continuă el să râdă, oprindu-se înainte de a-şi termina gândul.

– Văd c-ai roşit iar – îl necăjeşte Diana; „Doamne, ce-i lucesc ochii! Ştie să fie şi fericită", se bucură Daniel. Îmi spui? – o vede cum insistă.

– După ce a încercat şi ea parfumul primit de mama, a rugat-o să i-l împrumute, măcar de sărbători, când merge la balul organizat la şcoala din comună.

– Doamne, ce-am făcut?! – îşi duce Diana palma la gură, sfârşind prin a-şi muşca rădăcina degetului arătător. Trebuia să-i dau şi ei... De ce nu mi-ai spus că-i domnişoară? La 16 ani... Ce plăcut! Promit să-ţi dau un flacon şi pentru ea! Deja am rugat-o pe Magda să-mi cumpere mai multe din New York.

De pe casa scărilor se aude zgomot de paşi grăbiţi, apoi cineva îşi înfige degetul în sonerie. Daniel se grăbeşte să deschidă uşa, lăsând-o dată de perete.

– Părintele, cu Ajunul – spune bărbatul care a sunat, grăbindu-se către etajul dedesubt.

Daniel o ia pe Irina în braţe şi-i ţine obrazul lipit de al său, gândind că fetiţa ar putea să se sperie. În primul an, când a intrat preotul în casa lor, Mioara a fugit şi s-a ascuns sub pat. „Da, dar Mioara era mult mai mică", îşi aminteşte el.

Pe uşă intră preotul, un bătrân şchiop de piciorul stâng, urmat de un dascăl la fel de bătrân ca el. „Naşterea Ta Hristoase..." – răsună în tot apartamentul glasul frumos, de bariton. Daniel este primul care iese în întâmpinarea preotului, îşi face semnul crucii, sărută crucea, apoi mâna şi ţinând-o încă în braţe pe Irina, o apleacă să poată face şi ea la fel. Urmează Diana, care face întocmai. Preotul îşi continuă rugăciunea, oprindu-se în faţa icoanei de argint înfăţişând Naşterea Domnului, sprijinită de platoul pe care stau frumos aşezate porţiile de turte cu julfă. Daniel a avut grijă să respecte canoanele din satul său. Mai greu i-a fost s-o întrebe pe Diana dacă are vreo icoană în casă. „Ia de aici – a tras Diana un sertar în care erau stivuite vreo 6-7, şi toate din argint sau argint aurit. Le primesc şi eu de la pacienţi."

– Ia uite, Vasile, – îl atenţionează preotul pe dascăl – văd şi eu o casă de gospodari... Au pus pe masă turte cu julfă.

– Binevoiţi, părinte, şi gustaţi – îi arată Daniel tacâmurile aşezate alături de platou.

– De când n-am mâncat... – se bucură sincer preotul. De unde eşti de loc, tinere gospodar?

– De la munte, sfinţia ta.

– Munţi avem mulţi. Cât om mai avea... – oftează preotul.

– Aşa-i, sfinţia ta; se cam duc; până şi munţii ne părăsesc... V-am ascultat predica într-o duminică aici, la biserica de la Piaţa Muncii. Tare frumos l-aţi mai pomenit pe Mareşal!

– Cât ne-or mai lăsa. Chiar dacă el şi soţia sunt ctitorii bisericii.

– Bunicul dinspre mamă a fost decorat de el.

– Unde?

– La Cotu Don. Bunica a primit brevetul acasă. Doar brevetul.

– Dumnezeu să-i odihnească în pace pe morţii noştri, tinere domn! Măcar morţii... Eşti din Nord, aşa-i?

– Aşa-i, sfinţia ta.

– Ia uite aici, Vasile, – arătă preotul cu crucea din mâna sa către Daniel, Diana şi fetiţa din braţele lui Daniel; toţi stând alături. Sfânta

Familie! – face el un gest larg cu braţele parcă i-ar îmbrăţişa. Bune turte! Şi de pe care munte zici?

– De pe Domniţelor, sfinţia ta.

– Vale sau Deal? – întreabă preotul.

– Deal. Cunoaşteţi locurile?

– Şi-ncă cum! Când am ieşit, aveam tuberculoză. Un timp am stat la sanatoriu, apoi am slujit peste deal de voi, la Izvoare. Ei, – îi măsoară preotul cu privirea – cum să nu găsesc eu în casa asta o domniţă aşa mândră şi frumoasă când gospodarul se trage din bandiţii de pe Deal?! Şi de-a cui eşti?

– Adomniţei. Pe mama o cheamă Adomniţei.

– Şi tu de-a cui eşti, fiica mea? – o întreabă pe Diana.

– Eu...

– Nu-i din satul meu, sfinţia ta – intervine Daniel.

– Da' regula o ştie, nu? – îl întreabă preotul. După cât te văd de blajin, cred c-ai încasat-o serios după sfânta cununie. Dar te-a şi răsplătit: uite ce zână ţi-a făcut!... – o alintă el pe Irina, care stă cuminte în braţele lui Daniel. Ce zici, Vasile, – face un gest spre dascăl – ai mai văzut atâta asemănare? Leită taică-su! Ochi negri, ca tăticul, dar migdalaţi – minunaţi! O să rupi multe inimi. Şi uite cu ce drag îl ţine pe după gât!... Ia spune tu, îngeraşule, ştii vreo colindă? Că vreau să-i dau adresa ta lui Moş Crăciun.

– Ştiu. Pot să cânt? Tăticule, mă laşi din braţe? „Pe zăpadă zboară, zboară,/ Clinc, clinc, clinc, o sănioară" – începe Irina, stând dreaptă, mai degrabă semeaţă, în faţa preotului, care o ascultă atent, ridicând mereu sprânceana stângă, în semn de apreciere.

– Ia repetă ce cânt eu: la-la-la-la-la – o atenţionează preotul, bătând în aer cadenţa cu crucea.

Fetiţa repetă. Preotul cântă altă frază muzicală.

– Ai putea să mi-o repeţi şi la pian? – o întreabă preotul când fetiţa termină de cântat.

– N-am pian – răspunde Irina pe un ton simplu.

– Tăticule, – se adresează preotul lui Daniel, dar cuprinzând-o cu privirea sa şi pe Diana – văd aici o casă de oameni gospodari, cu o fetiţă care are o ureche!... Ar încăpea în holul ăsta şi un pian... Dumnezeu să vă binecuvânteze, fiii mei! – face preotul semnul crucii, pornind spre uşă.

Daniel îi adresează un „sărut dreapta, părinte!” şi-i strecoară în buzunar bancnota pregătită anume, apoi se întoarce spre dascăl şi-i pune în mână altă bancnotă.

Odată uşa de la intrare închisă, în tot apartamentul se instalează o tăcere în care par să se audă cum sclipesc luminiţele din pom. Daniel duce platoul cu turte înapoi în frigider iar Diana, parcă înviorată, începe să pună masa:

– Mâncăm, apoi tragem un pui de somn cu toţii, să fim în formă când vine Moş Crăciun.

Alte discuţii par de prisos. Vorbesc doar gesturile lor calme şi privirile senine, fără nici un subînţeles, pe care şi le aruncă uneori. Irina face un semn că ar vrea să stea în braţele lui Daniel şi se cuibăreşte la pieptul lui, acoperită puţin cu partea din faţă a sacoului, căscând mereu.

– Daniel, – zâmbeşte Diana, privindu-l fix pe tânărul din faţa sa – am văzut că ţi-a înflorit zâmbetul pe chip când preotul a spus că te tragi din bandiţii de pe Deal. Dacă te dezavantajează, nu mă supăr că nu-mi spui. Dar prea ai zâmbit frumos...

– De-ale noastre, doamnă... Haideţi să culc licuriciul ăsta, că a închinat steagul deja...

– Nu plec – scânceşte fetiţa, deschizând ochii. Vreau să ascult şi eu.

– Ne mutăm toţi trei în dormitor – o linişteşte Daniel, ducând-o pe pat.

O dezbracă, iar Diana îi dă la mână bluza şi pantalonaşii de pijama, s-o pregătească de culcare.

– Ţie, dacă vrei, îţi dau un halat de-al meu.

– Mulţumesc, doamnă. Voi sta aşa; doar să-mi las sacoul şi cravata.

Irina îşi găseşte imediat locul, cu obrazul drept pe pieptul lui Daniel, cuprinsă pe după umeri de braţul stâng al tânărului. Diana aşterne peste ei plapuma fetiţei.

– Pot să mai stau un pic? – se aşează ea pe marginea patului. Mi-ai promis... Te superi dacă fac o glumă? Vorbele părintelui m-au pus pe gânduri; cine ştie ce bandit primesc eu în casă...

– Părintele a spus mai multe. Satul meu este, încă, în epoca matriarhatului, doamnă – surâde Daniel, încântat c-o vede pe Diana în încurcătură. Se spune că-n urmă, pe vremea domnitorilor pământeni, pe valea aceea se aciuaseră nişte tâlhari, de fapt, câţiva bărbaţi certaţi cu Domnia. Ieşeau la drumul mare, cum se zice, drumul care ducea din

Nord, în jos, către Constantinopol, şi jefuiau caravanele cu marfă. Dar asta, mai rar, că fieful lor era acolo, pe Vale, în defileu, unde puteau ataca în voie. Valea era un drum practicat doar de cei care nu voiau să plătească taxe de trecere prin Moldova; îi vămuiau bandiţii. Într-o zi, a trecut pe acolo un convoi mai aparte: câţiva oşteni şi mai multe copile. Unii spun că erau cadâne fugite de la turci, alţii, domniţe din Nord plecate, sau întoarse de la şcoală, din Bizanţ sau, unii spun, chiar de la Veneţia. Istorii, doamnă. Hoţilor li s-a făcut milă de copilele acelea flămânde, smiorcăite şi le-au oprit să le ospăteze. Cum tocmai jefuiseră o caravană zilele precedente, le-au dus într-o grotă să-şi aleagă haine. Fetele s-au repezit să-şi ia hainele; fiecare ştia ce-i vine. Hoţii nu şi-au dat seama. La masă – cică bandiţii ar fi pus pe jăratec un berbec –, şeful lor a răscolit prin lucrurile furate şi a adus tacâmuri de argint. Deja începuseră să li se aprindă călcâiele. Fetele neajutorate, vrednice de milă, oprite de ei, odată îmbrăcate cu hainele care li se potriveau de minune, le luaseră minţile; arătau ca din poveste! Şi când încep ei să pună la masă vase scumpe şi tacâmuri de argint, sare de la locul ei o babă, care părea să fie paznica fetelor, şi începe să strângă tot ce era aur şi argint şi să dea peste mână bărbaţilor care voiau să fie ospitalieri; vă daţi seama... hoţi-hoţi, dar inima li se înmuiase, văzându-se alături de atâtea graţii... Şi se mai spune că în una din peşterile de-acolo, din munte, stăteau butoaiele cu vin aduse de la o cramă din jos. Cu greu şi după ce câţiva s-au ales cu cucuie în cap, hoţii au înţeles că ceea ce jefuiseră ei zilele precedente fusese o parte din zestrea fetelor trimisă înainte. Baba, care de fapt, cred că era doar mai mare ca fetele, că după aceea se zice c-a avut doi copii, n-a vrut deloc să renunţe la nişte linguri de argint, că i-a rămas numele de Lingurăreasa. Pe primul soţ al mamei, tatăl surorilor mele, îl chema Alingurăresei. Cred că baba aceea era ca sor-mea Maria, aprigă la mânie şi rea de gură mereu.

– Şi Adomniţei? – întreabă Diana, intrată total în atmosfera calmă, de încăpere în care, la lumina mereu clipitoare, ca o chemare, a bradului ce se zăreşte pe hol prin uşa lăsată deschisă, pluteşte duhul blând al sărbătorii.

– Una dintre fetele acelea era o copilă fină, tăcută şi retrasă, căreia celelalte i se adresau cu *signorita*. Urmaşelor le-a rămas numele de Adomniţei. Mama-i Adomniţei. Tatăl meu, al doilea soţ al mamei, se trage dintr-o familie de ciobani, venită mai târziu pe-acolo de pe Rarău. Cam asta-i – surâde Daniel, beat de plăcere c-o vede pe Diana îmbrăcată elegant, şezând dezinvolt pe marginea patului în care el stă întins, cu

Irina culcată cu capul pe pieptul său şi cu braţul ei stâng întins peste trupul său: „Dumnezeule, când o să mai fiu atât de fericit?!”

– Şi? – se trezeşte Diana că întreabă, să poată prelungi şederea.

– Şi restul e fabulaţie, doamnă. Mama îmi spune că ea a mai apucat la nişte bătrâni din sat, unchi de-ai ei, două linguri de argint, care au fost duse la târg şi vândute, la seceta de după război. Povestea, însă, este frumoasă cum au rămas fetele acolo – râde amuzat Daniel, făcând-o pe Irina să se rotească nervoasă prin somn, întorcându-se cu spatele: „las-o”, îi face semn Diana, acoperindu-şi mai bine fetiţa cu plapuma iar Daniel continuă pe un ton aproape şoptit: După câteva zile de petrecere, se povesteşte că tâlharii i-au scos pe cei câţiva oşteni din peştera în care îi ţinuseră legaţi spate-n spate şi cu cana de vin lângă ei, păziţi de-un cioban, le-au înapoiat armele şi le-au dat în grijă fetele, conducându-i până la ieşirea din munţi, la drumul mare, la un loc numit Răscruce, unde se bifurcă nişte drumuri, dincolo de La Mesteceni, un loc tare frumos, cu o pădurice de mesteceni şi o poiană plină de flori, zestrea tatei, rămasă de la bunicul lui, mort la Oituz... Mă rog!... Ziceam de... A!... – surâde amuzat Daniel. Obosiţi, tâlharii s-au întors, au mai băut ceva de bucurie că au scăpat de fete şi şi-a făcut fiecare culcuş, să se odihnească. Avem şi-o peşteră, Odihna Tâlharilor; e-n fundul grădinii mele. Când s-au trezit, erau legaţi fedeleş iar fetele îi păzeau – fiecare, pe cel cu care petrecuse. Unii spun că fetele i-au ţinut legaţi câteva zile, le-au dat doar apă iar ele s-au delectat cu vin şi s-au distrat bătându-şi fiecare fostul partener. De-atunci a rămas obiceiul ca tânăra mireasă, după noaptea nunţii, să-şi bată soţul, dacă vrea să aibă căsnicie lungă. V-am spus, satul meu, încă, e-n epoca matriarhatului... Numai femeile hotărăsc ce trebuie făcut... Bineînţeles, bărbaţii zic ca ele şi fac tot cum ştiu ei – nici unul n-are curaj să-şi contrazică în faţă nevasta.

Diana stă cuminte; aproape că nici nu respiră – doar ascultă. Când Daniel tace, ea continuă să asculte.

– Doamnă... – îi atinge tânărul mâna lăsată în poală; „parcă-i mama, când vine obosită de la treabă şi stă să asculte ceva interesant”.

– Poftim?! – tresare Diana, apoi surâde: M-a furat povestea.

– Bine că nu bandiţii – îi vine lui Daniel prompt replica, dar odată rostită, roşeşte şi se preface că vrea s-o învelească mai bine pe Irina.

– Puiul mamei, – îi alintă Diana braţul – mă duc şi eu să mă culc. Dormi, că ast’ noapte, săracul de tine, atâtea ore în tren... Să nu te deranjezi dacă sună telefonul. Răspund eu. Somn uşor!

Când ajunge la uşă, Diana se opreşte, cumpăneşte un timp, apoi, surâzând, întoarce privirea şi-i spune pe un ton grav, în care Daniel ghiceşte cu greu ironia, şi abia după ce cuvintele au fost rostite iar Diana a plecat.

– Dormi fără grijă. Nici o şansă să te trezeşti legat...

„Şi totuşi, câtă durere, dincolo de ironie, în glasul ei", se întristează Daniel şi se cuibăreşte sub plapumă, la spatele fetiţei; „doamna aceasta, oricât s-ar preface, nu poate ascunde total suferinţa că-n Ajunul Crăciunului, în ciuda promisiunilor de-a sta împreună, tatăl fetiţei s-a dus în Alpi să-şi întâlnească familia şi să schieze..."

*

* *

Prin somn, Daniel a auzit-o mereu pe Diana răspunzând la telefon; din dormitorul ei, a răzbătut murmurul continuu; sfaturi date vreunei asistente medicale, discuţii lungi cu vreo colegă rămasă de gardă în secţia de chirurgie peste care ea este şefă, sfaturi culinare, întrebări legate de vreo mâncare anume şi, într-un târziu, „da, dragul meu", „sigur, am înţeles, ţi-o jur!"; „pe cuvânt că nu te mint; acum doarme, că Moşul e programat la ora opt; ştiu, acolo va fi şapte; înţeleg, veţi fi cu toţii"; „da, e bine şi aşa, dacă poţi ieşi din restaurant... dă-mi un bip şi te sun eu..." – şi n-a mai vrut să-şi ciulească urechile; i s-a părut indecent să asculte; „e durerea ei; n-am cum o ajuta mai mult..."

S-a întors pe o parte, a trecut braţul drept peste trupul Irinei întoarsă cu spatele spre el, şi-a tras plapuma până peste urechi, să nu mai perceapă nici o şoaptă şi s-a închipuit acasă, la mama sa, vrând să adoarmă.

Acum, simte apropiindu-se de el Diana – parfumul ei, chiar aşa discret, a precedat-o, ca un sol, ori ca o tufă de liliac înflorit mărginind drumul.

– Daniel...

Se întoarce cu faţa în sus, dar nu deschide ochii; vrea să lase impresia că doarme profund.

– ...e trecut de şase, puiul mamei. Nu te scoli?

– Ba da – răspunde Daniel, deschizând ochii; Diana stă aplecată spre el; are obrazul invadat de un zâmbet molcom; „chiar că vede în mine un copil...", îl taie un gând şi, făcând ochii mari, semn că s-a trezit, Daniel schiţează o grimasă de durere: De ce nu mă pot mişca?!

– Doamne, copilul meu drag, – se lasă Diana pe marginea patului, punând amândouă mâinile pe marginea plapumei, să-l dezvelească – ce-ai păţit?!

– Sunt legat. Şi de mâini şi de picioare – îi răspunde cu o urmă de durere în glas, privind-o senin, dar gata să izbucnească în râs.

Diana se încruntă, înţelege cu greu gluma, îl mai priveşte o clipă în ochi şi, izbucnind în râs, clatină din cap a neputinţă. Face un gest de renunţare şi pleacă spre bucătărie, spunând din mers:

– Dacă aş şti că şi anul acesta Moş Crăciun vine însoţit de Crăciuniţă, i-aş da telefon fetei să facă rost de o frânghie cât mai groasă...

– Şi să vă înveţe să faceţi noduri zdravene – replică Daniel.

Nu mai primeşte nici o reacţie din partea Dianei, aşa că se ridică din pat şi-şi controlează din privire ţinuta: pieptul cămăşii, unde a stat obrazul fetiţei, este şifonat; „mi-oi călca mai târziu cămaşa”. Merge în bucătărie; Diana tocmai ornează suprafaţa bolului în care a pus salata.

– Gustă maioneza, te rog, şi spune-mi ce notă îmi dai.

– Astăzi suntem generoşi: zece! Aaa!... – se miră Daniel imediat ce gustă din linguriţa ridicată spre gura lui. Foarte bună! Evident! – arată spre lingura de lemn din castronul cu maioneză. Împărţim nota?

Râd amândoi. Diana devine gravă.

– Colegele mele mi-au spus că ele pun masa de Crăciun seara. Tu cum zici? La tine acasă, mama ta...

– Mama pune pe masă de cu seară o parte din bucate; pe cealaltă, dimineaţa, înainte de-a pleca la biserică... Masa se ia la întoarcerea de la slujbă. Noi o vom lua seara asta, cred că-i bine aşa...

„Ce-i răspund dacă mă întreabă ce program am seara aceasta, după ce trece Moş Crăciun?!”, dar Diana nu-l întreabă. Se consultă amândoi un timp şi hotărăsc să ia masa în birou. Diana adună cărţi, lucrări, pagini răzleţe sau reviste şi le aşează pe raftul unei biblioteci, iar Daniel mută calculatorul pe măsuţa din colţ. Când Irina se scoală şi, frecându-şi ochişorii cu dosul pumnilor, apare în uşă, întrebând cât mai trebuie să aştepte până vine Moş Crăciun, masa este deja încărcată cu de toate. Diana a scos din sertarul de jos al unui şifonier o faţă de masă brodată cu crengi de brad verzi, dintr-un fir foarte fin, lumânări galbene, cu flacăra de un roşu viu, parcă ard când le priveşti la lumina beculuі din tavan – „o pacientă; i-am operat mama” –, a întins masa de călcat în bucătărie şi i-a netezit cutele, să stea perfect pe masă. Daniel a prins momentul cât era plecată din birou, şi-a dezbrăcat repede cămaşa,

netezându-i pieptul. Acum, se străduieşte să fixeze cele două lumânări în sfeşnicele din cristal găsite cu greu de Diana printre lucrurile inutile din debaraua de lângă baia de serviciu.

– Mama, ce frumos, ca-n filme! – aleargă Irina în jurul mesei. Aici voi sta eu – se aşează ea pe un scaun.

– Ba nu; vei sta aici, între noi, cu faţa spre bradul din hol – îi arată Daniel. Trebuie să te îmbraci, să fii frumoasă când vine Moş Crăciun.

Diana scoate din şifonier hăinuţele cele mai bune ale fetiţei, mulţumeşte lui Daniel care se oferă s-o ajute pe Irina, şi se retrage în dormitorul său. Revine îmbrăcată într-o rochie de seară, pantofi cu toc, un colier cu chihlimbar în montură de argint, cercei şi brăţară din acelaşi set, făcând gesturi nervoase cu degetele mâinii drepte, între care roteşte mereu un inel.

– Nu-mi mai încape pe deget – îşi arată ea inelarul mâinii stângi. Vrei să-mi aduci crema de faţă din baie?

Daniel unge inelul, apoi degetul şi rezolvă situaţia încet, cu grijă, ocolind cu insistenţă privirea Dianei.

– Pot să ştiu de ce eşti gata să izbucneşti în râs?

– Aşa... Puteam să jur că nu purtaţi inel.

– Nu, c-ar trebui să-l scot când îmi trag mănuşile chirurgicale. Mi-l pun doar la ocazii. Şi cum seara aceasta voi lua masa cu cei doi copii ai mei... Scumpo, – întinde braţele spre Irina – tare frumos te-ai aranjat!

– Îţi place cum m-am pieptănat? Tăticul mi-a spus să port părul adunat în codiţă de cal, să par mai înaltă. Cine vrea să mă asculte cum spun poeziile învăţate pentru pomul de iarnă?

Şi Daniel şi Diana se oferă să iasă pe hol, s-o privească pe Irina cum se apropie de crengile bradului şi începe să recite; are o ţinută dreaptă, privind înainte, uşor peste capetele spectatorilor.

– Cât e ceasul? De ce nu mai vine? – se opreşte ea din recitat şi întreabă.

Daniel saltă puţin mâneca sacoului şi priveşte ceasul. „Aproape opt”, spune, atent să întâlnească privirea Dianei.

– Mulţumesc! – arată spre ceas.

– Scumpul mamei, a fost plăcerea mea...

Daniel ar vrea să mai spună ceva, dar nu se simte în stare să tulbure liniştea din jurul bradului. Ochii lui nu se mai dezlipesc de fetiţa

care fuge de la o creangă la alta, inspirând parfumul de brad. Lângă umărul său, Diana se apleacă şi-i şopteşte:

– Eu îţi mulţumesc!

De pe casa scărilor se aude uşa liftului închisă cu zgomot, apoi un ho-ho-ho! sonor şi ţârâitul prelung al soneriei.

– Deschid eu! – se precipită Diana, luându-şi din mers poşeta de pe cuier.

Moş Crăciun, echipat după canoanele rolului, cu un sac mare în spate, îşi începe rolul din prag, înaintând agale spre bradul din mijlocul holului. În urma lui, Crăciuniţa – o blondă frumoasă, plină toată de zâmbet – intră ducând şi ea un sac. „Pune-l la tine" – i se pare lui Daniel că aude şoapta Dianei, iar când întoarce privirea spre uşă, o vede aşezându-şi poşeta înapoi pe cuier. Spectacolul durează minute în şir. Centrul atenţiei este Irina: ascultă întrebările Moşului, râde amuzată la tachinările Crăciuniţei şi ia mereu poziţia de actor ieşit la rampă, cum a învăţat-o Daniel, când trebuie să recite o altă poezie.

– Frăţiorul tău ştie, sau a uitat toate poeziile după ce ţi le-a spus ţie? – o întreabă Moş Crăciun.

Până la urmă, Daniel trebuie să recite *Căţeluş cu părul creţ*, spre hazul Irinei şi râsul pe înfundate al Dianei; recită, să scape de insistenţele Crăciuniţei, care nu se mai dă dusă de lângă el.

– Dumneavoastră sunteţi scutită – se adresează Moş Crăciun Dianei, făcând o plecăciune, apoi arată spre Daniel şi spre Irina: Dumneavoastră aţi creat deja un poem şi o poezie.

– Mulţumesc! – răspunde Diana tot cu o înclinare elegantă a capului. Uneori, – se uită spre Daniel – ai nevoie de ajutorul unui poem creat de altcineva, ca să finisezi o poezie proprie. Oricum, vă mulţumesc pentru frumoasa apreciere!

Crăciuniţa este tot cu ochii la Daniel şi nu a luat seama la vorbele Dianei, dar Moş Crăciun, uşor dezorientat de replica femeii spusă cu atâta eleganţă, iese cu abilitate din încurcătură, dezlegându-şi sacul la gură:

– Şi-acum, să golim sacii pregătiţi un an întreg pentru această casă – spune el, răsturnându-şi sacul în apropierea bradului.

Crăciuniţa citeşte eticheta de pe fiecare cadou şi formează trei grămezi, plus o a patra, cu o singură cutie, pe care scrie „Doamna Magda".

– Nana! – se bucură fetiţa.

– Moşule, – se uită Crăciuniţa dojenitoare spre bătrân – ai uitat ce ţi-am spus: nu avem nici domni, nici doamne. Uite, şi aici ai scris „Doamna Diana”. În faţa ta, toţi sunt copii şi-i strigăm după nume. Să ţii minte la anul.

Ochii Irinei caută cu aviditate spre cadourile frumos împachetate în hârtii cu însemnele sărbătorii; i se pare că nu vede ceea ce aştepta şi se întristează.

– Ai fost cuminte? – i se adresează Moş Crăciun. Eu am ascultat într-o seară la fereastră şi mi s-a părut că te certa mămica... Ce boacănă ai făcut?

Din gesturile Dianei, Moş Crăciun înţelege că nu trebuie să mai insiste, aşa că aduce celălalt sac şi-l răstoarnă în faţa fetiţei.

– Baloo!! – ţipă Irina, văzând ursul mare, din pluş. Am primit Baloo, am primit Baloo! – se întoarce ea spre mămica sa şi i se aruncă de gât. Să-i spui la telefon că-l iubesc – îi şopteşte, iar Diana o sărută apăsat pe guriţă.

– Odată cu Baloo, a mai sosit un cadou... – încearcă să restabilească tensiunea aşteptării Crăciuniţa, ridicând cutiuţa ambalată frumos şi legată în cruce cu o fundiţă roşie: Pentru... – se preface ea că descifrează cu greu ceea ce scrie pe ambalaj. Moşule, nu ştiam că ai fost şi medic – vântură cutiuţa pe sub barba bătrânului. Numai ăştia scriu aşa dezlânat. Daniel – conchide şi aşează cadoul cu grijă peste grămăjoara din faţa lui Daniel.

Diana îi roagă să servească ceva, „măcar un coniac”.

– Nici vorbă! – refuză Moş Crăciun. Atâţia copii ne-aşteaptă. Vino la Moşul, scumpeteo, să mă pupi pentru cadouri şi să-mi şopteşti la ureche ce dorinţe ai pentru la anul... Zău?! – face bătrânul ochii mari când fetiţa termină de şoptit rugămintea. Doamnă, – se uită el galeş spre Diana – grea sarcină chiar şi pentru Moş Crăciun. Dar cum dumneavoastră sunteţi aşa tânără şi frumoasă...

– Nu de la mămica – se supără Irina. Vreau de la nana.

– Aaa, nana... – dă afirmativ din cap bătrânul. E frumoasă nana ta?

– Foarte frumoasă.

– Atunci să stai liniştită că se rezolvă. Doamnă, păcat, mare păcat! Aş fi îndeplinit cu mare tragere de inimă să fi fost pentru dumneavoastră.

– De la mămica vreau un frăţior – intervine pe un ton ferm Irina.

– Ei da, aşa mai merge! – face Moş Crăciun un gest larg de admiraţie în faţa Dianei. V-am trecut prima pe listă. Dar, pentru osteneala mea... – îşi arată el colţul gurii.

Surâzând, cu ochii plini de luminiţe, Diana îl sărută, spre satisfacţia Moşului, care îşi mângâie rotunjimea burţii.

– Unde stai ascunsă, frumoasă doamnă, în timpul anului? – o întreabă.

– Pe-aici, prin Bucureşti – continuă să se amuze Diana. Tai oameni, Moşule, scot din ei ce găsesc mai rău, apoi îi cos la loc... mai scriu şi reţete dezlânate...

– Aha – dă din cap Moş Crăciun, bătând în retragere. Staţi bine unde staţi, că eu vin să vă mai vizitez abia la anul. Sunătoare, biberon, pelinci... – începe el să numere pe degete. Îmi fac o listă de pe acum. Şi hăinuţe bleu, evident, pentru băieţel... La nana, hăinuţe roz. Ai notat, Crăciuniţo?

– Notat, Moşule – răspunde fata, îmbrăţişându-se cu Irina. Mai am de luat răsplata de la copilul cel mare; şi-ncă ce copil!, felicitări, doamnă, adevărat poem! – face ea Dianei un semn de admiraţie spre tânărul de alături. Pariez că eşti bun platnic – se uită Crăciuniţa în ochii lui Daniel, lovindu-şi cu vârful arătătorului, în mod repetat, ca o chemare, buzele.

Daniel se apleacă, îşi lipeşte apăsat buzele de ale fetei, apoi se retrage.

– Cum?! – se arată ofensată Crăciuniţa. Pentru cât ţi-am adus, numai atât?! Ţine aici – îi pune ea în mână o carte de vizită. Mâine seară vii la Clubul Casandra; nu să-ţi spun viitorul... Mai mare ruşinea, doamnă! – se opreşte Crăciunţa în faţa Dianei, ridicându-se pe vârfuri s-o sărute pe obraz. Lăsaţi-l mâine seară la club, că-l învăţ eu... că de n-om şti noi, cele de la Teatru, să recităm un poem!...

Cei doi mai fac un şir de urări pline de haz, dar elegante, şi ies grăbiţi, lăsând în urma lor o fetiţă contrariată – „ce să-l înveţe, mămico?" –, un tânăr cu obrazul roşu de emoţie, sau de ruşine, şi o doamnă mândră, adevărată regină după felul în care se mişcă, închizând uşa cu graţie, apoi răsucind cheia ca o părere de rău, zâmbind mereu lui Daniel.

– Puiul mamei! – îi alintă ea obrazul cu palma. Să-l înveţe un dans nou, scumpo – răspunde insistenţelor fetiţei. Haideţi să vedem cine şi cât de cuminte a fost. Licuriciul mamei scump, – se adresează Irinei – Baloo te aşteaptă să faci un dans – îi spune şi-l ia pe urs să-l mute unde

este loc mai mult. Uite-aşa, Irina scumpo, îl prinzi de aici, de laba stângă, strângi cu putere şi începi să dansezi împreună cu el.

Fetiţa se apropie de urs, îi dă târcoale un timp, îi mângâie blana pe spate, îl sărută şi-i spune încet, ca unui prieten:

– Eu ştiu că tata Mituş a vorbit cu Moş Crăciun să te aducă la mine... Am să dansez cu tine de-acum, că ştiu, am dansat mereu cu Lia-bona...

– Baloo aşteaptă, mămică – îi şopteşte Diana.

Fetiţa se aşează în faţa ursului, ia poziţia de dans şi-i prinde laba stângă.

– Strâns, mămico! – îi şopteşte Diana.

Fetiţa strânge cu putere. Imediat se aude un sunet, ca un mormăit, ursul începe să mişte din şolduri iar din interiorul lui răsună cântecul din film: „look for the bare necessities..."

– Uite, mămică! – strigă Irina şi începe să danseze în jurul ursului, cântând odată cu el.

Diana face un pas în lateral, îşi lipeşte umărul de-al lui Daniel şi-i caută mâna, să-l strângă cu putere:

– Strânge-mă şi tu, puiul meu drag; mi-e teamă că dorm şi visez.

– Şi dacă vă treziţi legată?

– Nu mai contează – se alintă Diana, continuând să stea sprijinită de braţul lui Daniel. Am să te trimit la bar – spune într-un târziu, ca o ameninţare tandră.

– Vreţi să mă vedeţi legat?

Se privesc un timp, cu un aer grav, de oameni surprinşi de ceea ce li se întâmplă şi, brusc, izbucnesc amândoi în râs. Daniel ar vrea să prindă mâna femeii într-a sa şi s-o ridice, s-o sărute, dar Diana s-a ferit de atingere. Când ea îşi reia locul, sprijinită de braţul lui Daniel, mâna ei o atinge pe-a tânărului şi-ar vrea să se sprijine de ea, dar nu poate, că Daniel şi-a retras-o, prefăcându-se că vrea să caute ceva în buzunar.

– Nu mai pot! – se opreşte Irina, respirând apăsat. Baloo, încetează! – îl roagă pe urs.

Diana întinde mâna şi strânge acelaşi loc de pe laba ursului, oprindu-l din dans.

– Copiii mei, – spune ea pe un ton matern – să vedem ce ne-a adus Moşul. Irinel, începe tu.

Fetiţa desface întâi pachetele ambalate cu hârtie colorată strident: hăinuţe şi dulciuri. Ultimele două pachete, ambalate mult mai îngrijit, cu hârtie roşie, legate în cruce cu panglică albă le desface cu

ajutorul mamei, care stă pe călcâie sub crengile bradului, s-o ajute: o căciuliţă şi mănuşi din blăniţă albă şi o haină la fel. Diana nu se poate abţine şi aruncă privirea spre Daniel; este surprinsă, nu-i vine a crede că fetiţa ei a primit aşa ceva.

– Scumpa mamei, îmbracă-te – şopteşte Irinei. Doamne sfinte! – se ridică ea în picioare, începând să se rotească în jurul fetiţei – uită-te şi tu în oglindă...

Irina face câţiva paşi timizi până dincolo de brad, să se poată privi în oglindă.

– Scumpul mamei! – se agaţă Diana de braţul lui Daniel şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută apăsat pe obraz. De unde? – îşi şopteşte ea întrebarea la urechea tânărului.

– De la Moş Crăciun – răspunde Daniel.

– Mămică, – se aruncă fetiţa de gâtul mamei, sărutând-o des şi apăsat pe gură – mulţumesc mult că nu m-ai spus lui Moş Crăciun c-am fost rea.

– Tăticul m-a convins – arată spre Daniel.

– Vreau să-l sărut şi pe tăticul – zice şi trece din braţele mamei într-ale lui Daniel.

Când obosesc toţi trei de atâta sărutări, fetiţa hotărăşte că este rândul mamei.

– Eu zic să terminăm cu copiii – spune Diana.

Daniel desface întâi pachetele mai mari: o trusă cu tot ce-i trebuie pentru igienă, de la periuţa de dinţi, până la prosopul de baie; o pereche de papuci de casă numărul 43, pijama de mătase şi un halat de interior.

– Te rog, îmbracă-l! – insistă Diana, luându-i de pe umeri sacoul.

Daniel se îmbracă şi se priveşte în oglindă.

– Doamne, Magda, acum chiar că te iubesc ca niciodată! – murmură Diana, cu privirea agăţată de imaginea din oglindă. Puiul mamei, – îl atenţionează pe Daniel, care pare dus pe altă lume – vezi că mai ai un cadou.

Tânărul se apleacă şi ia cutiuţa. Când desface ambalajul, găseşte un telefon Nokia ultimul model; „ăsta-i câteva sute de dolari!...” Ochii lui, umezi deja, se opresc în privirea plină de zâmbet a Dianei.

– Să-l foloseşti cu plăcere! – aude şoapta femeii.

Face un pas, îi ia mâinile, i le sărută şi, ţinând-o încă de mâini, o priveşte lung, fără altă reacţie. Doar într-un târziu, după ce femeia

înţelege că tânărul se teme s-o sărute chiar şi pe obraz, îi surâde, ca o încurajare iar Daniel se înclină respectuos:

– Vă mulţumesc!

Îi lasă mâinile libere şi se apleacă spre Irina, o ia în braţe şi o sărută afectuos. Lângă ei, Diana începe să-şi despacheteze cadourile: din primul, scoate un pulover şi un pardesiu; din al doilea, o pereche de pantofi şi o broşă de aur, care o face să stea un timp cu ea în palma desfăcută, s-o poată admira; „asta-i de la profesor, sunt sigur", îşi zice Daniel şi se trezeşte că surâde fericit, „de fericirea ei", îşi spune. Aplecată din nou, Diana ezită un timp între ultimele două pachete şi sfârşeşte prin a-l lua pe cel mai mic. Simte că-i ceva uşor şi desface ambalajul încet, cu grijă: o căciulă dintr-o blană argintie; „nu pot să cred!" – şopteşte ea şi se grăbeşte să desfacă şi ultimul pachet. Scoate cu mare băgare de seamă o pungă de plastic, în care găseşte o pereche de mănuşi ca ale Irinei şi o haină de blană. Ar vrea s-o aştearnă pe piept, să-şi dea seama că-i mărimea ei, dar braţele lui Daniel s-au întins, au luat-o cu precizie de croitor şi i-o ţine, „vă rog, doamnă!", s-o poată îmbrăca, apoi îi potriveşte căciula pe cap; „perfect! Bun mai sunt!" – se măguleşte singur. Lângă el, în prima clipă, Diana priveşte în jos, către poale, abia apoi îndrăzneşte să ridice privirea spre oglindă. Haina, din aceeaşi blană ca şi căciula, îi vine perfect, uşor cambrată la mijloc, buzunarele tăiate în interior şi lungă până mai sus de genunchi.

– De ce asta, Daniel? – îl întreabă, privindu-l în oglindă.

– Moş Crăciun, doamnă – i se răspunde.

– Spune-mi, ce reprezint eu pentru tine? – vede Daniel cum se zbuciumă lumina în ochii ei umezi.

– Mama unui licurici – îi răspunde.

– Pot să ştiu de unde toate minunăţiile astea?

– De-acolo unde ar fi trebuit să uceniciţi dumneavoastră iarna aceasta dacă ne-am fi întroienit în sat.

– Nu pot să cred! Faceţi aşa minunăţii în sat?

– Avem un atelier. Bădia Ion pleacă mereu la polonezi sau la ruşi după blănuri.

– Şi-acolo? – întreabă Diana, arătând spre cutia Magdei.

– O căciulă, un pic mai închisă la culoare, să-i pună în evidenţă ochii şi zâmbetul.

– Ce păcat că, la vârsta ei, nu-ţi poate zâmbi nici ea cum ai merita!... – şopteşte Diana, rotindu-se în faţa oglinzii, parcă ar fi

singură. Ştii, Daniel, c-am văzut modelul acesta într-o revistă? Nu mai ţin minte ce marcă.

– Nici a dumneavoastră n-are marca pe ea. Nu le sosiseră încă etichetele din Milano. Casa de modă le imprimă undeva, la monetăria nu ştiu cărui stat – etichete protejate prin hologramă. Îmi pare rău!

– Doamne, copilul meu! – i se agaţă Diana cu braţele de gât. Ce mă fac eu cu tine? – îl priveşte insistent în ochi. Tu îţi închipui că mai contează eticheta?

– Uneori, contează doar eticheta.

– Prostule! – îi şopteşte Diana, strângându-l mai tare cu braţele pe după gât. Ce vrei de la mine? Mă omori cu jocul ăsta permanent de cuvinte.

– Cum altfel aş putea să vă ţin în adolescenţă?

– Eu adolescentă nu ţi-aş fi plăcut; eram o acritură.

– V-aţi răspuns singură la întrebare.

Diana are un recul. Se mai uită câteva clipe în ochii lui Daniel, îi observă surâsul înflorindu-i mereu în colţul gurii şi se scutură ca de friguri.

– Nu, nu e bine! – şopteşte şi-şi retrage imediat braţele, căutând în jurul său dezorientată. Irinel, mămico, ai să transpiri aşa îmbrăcată, ca la Polul Nord. Şi eu simt că mă iau căldurile. Hai, mămico, să punem la loc de cinste hăinuţele astea, c-o să ne tot fudulim cu ele în zilele următoare, că-s numai bune pentru gerul de afară. Mai sărută-l de o mie de ori pe acest minunat tătic al tău, că merită.

Daniel o ia în braţe şi se lasă sărutat de multe ori pe obraz.

– Copii, mămica vă invită la masă – face Diana un gest elegant cu braţele, invintându-i să intre în birou.

Daniel o ajută pe Irina să ia loc, apoi se duce şi ţine scaunul din stânga, dându-i de înţeles Dianei c-o aşteaptă să se aşeze.

– Mersi! – şopteşte cu o înclinare plină de distincţie a capului doamna care abia se mişcă, parcă anume să-i dea răgaz lui Daniel să-i savureze eleganţa cu care ştie să se aşeze pe scaun. Vrei să-ţi spun că-i pentru prima oară? – înalţă ea privirea spre tânărul de la spatele său.

– Aş vrea să pot spune că-i abia începutul unui şir lung.

– Care va duce... unde?

– Acolo unde, oricum, vom ajunge cu siguranţă – este singura certitudine. Dar măcar să ajungem frumos.

– Vrei să-ţi repet ce ţi-am mai spus?

– Ştiu: „nu, nu e bine!” Poftă mare, doamnă! – îi şopteşte Daniel şi se retrage la locul său.

Irina, deja, mănâncă din fiecare fel de mâncare cu poftă. Nici măcar n-a atins tacâmurile. Mânuţele ei frumoase, ciupind câte ceva din fiecare farfurie, par să alerge pe clapele unui pian. Diana ar vrea s-o certe, dar sesizează la timp semnul discret al lui Daniel: „Lăsaţi-o, doamnă, e sărbătoare...”

– Ce-aţi vrea să bem? – arată el spre măsuţa din colţ, pe care, lângă monitorul calculatorului, au fost orânduite frumos sticlele cu băutură.

– Cred că în sticla aceea e vin roşu...

– Nu, negru.

Ciocnesc toţi trei, zâmbindu-şi reciproc, incapabili să mai poarte o discuţie. Singura care pare nemulţumită este Irina; ar mai vrea vin, dar mămica ei îi explică de ce nu are voie. Când începe să sune telefonul mobil undeva în hol, Diana şi Daniel se privesc surprinşi. „Îmi permiţi?” – par să întrebe ochii umbriţi de tristeţe ai Dianei.

– Vi-l aduc eu, doamnă – se oferă Daniel, ridicându-se de pe scaun după ce şopteşte un *scuzaţi!* şi se reîntoarce cu poşeta Dianei. Mă iertaţi! – se înclină el, dând de înţeles că vrea să se retragă. Merg în bucătărie să...

– Daniel! – îi ordonă pe un ton jos Diana, mişcându-şi arătătorul mâinii drepte ca un metronom, în semn că nu-i dă voie, apoi îi arată insistent spre locul său. Eşti musafir...

Priveşte display-ul telefonului cu aerul cuiva care primeşte o sentinţă cu resemnare. Imediat însă, Daniel îi observă colţul stâng al gurii tresărind, încărcându-se de zâmbet.

– Alo... Bună seara, sau... ce-o fi pe acolo... Să-ţi spun că te îmbrăţişez, este prea puţin... – îşi tărăgăneză Diana vorbele, savurând nedumerirea de pe chipul fetiţei şi, mai ales, aerul stingher de pe obrazul înroşit puternic al lui Daniel. Hai, să nu mai măresc tensiunea, că am aici două suflete dragi nouă... Vreau să-ţi spun că tu eşti adevăratul Moş Crăciun... Te îmbrăţişez, iubita mea soră!

– Nana, nana, nana mea dragă! – strigă Irina din răsputeri, sărind de pe scaun. Dă-mi-o, dă-mi-o! – se repede şi ia telefonul din mâna mamei. Ai văzut, nana, ai văzut? Tăticul s-a ţinut de promisiune. Aşa mi-a promis, că-l vom primi împreună pe Moş Crăciun. A spus şi el o poezie, *Căţeluş cu părul creţ*; a avut emoţii mai mari ca mine. Moşul ştia c-am fost cuminte. Mi l-a adus pe Baloo. Şi alte cadouri. Ţi-a adus

şi ţie un cadou, dar mama nu l-a deschis. Nana, Moş Crăciun m-a întrebat ce să-mi aducă la anul şi i-am spus la ureche... ştii tu...

Discuţia durează mult, până oboseşte Irina, care i-a povestit cu lux de amănunte venirea preotului cu Ajunul; „mămica mi-a promis că-mi cumpără pian", apoi tot spectacolul făcut lui Moş Crăciun. Rămas cuminte pe scaunul său, Daniel ascultă cu atenţie, surâzând uneori; „curios, din tot ce spune fetiţa, nu reiese că eu aş fi aici". Se simte mai în siguranţă: „la beţie, Zavate ar putea povesti despre prezenţa mea în casa doamnei Diana în seara de Crăciun..."

– Trece telefonul pe difuzor! – percepe cu greu Daniel vocea gravă, ca un ordin, a Magdei. Dragii mei, – răsună în încăpere glasul ei subţire, vizibil emoţionat – la mulţi ani tuturor şi vă îmbrăţişez. Deja a venit Moş Crăciun şi pentru mine. Strigătul de bucurie al finuţei mele este cel mai frumos cadou. Mulţumesc!, şi te... şi vă îmbrăţişez! – se corectează, anume să accentueze acel *te*, la auzul căruia Daniel a roşit din nou.

Diana se uită insistent spre el şi-i surâde complice.

– Alo! – se aude vocea senatorului Zavate în telefon. Îmi face plăcere să... – îşi începe el şirul lung şi elegant de urări.

Apoi, tăcerea se aşterne în întreg apartamentul. Doar fetiţa se foieşte pe scaun, să poată culege de pe tortul din mijlocul mesei fructele de pădure confiate. Diana şi Daniel încă mai gustă cu plăcere bucatele de pe masă. Paharele cu vin negru s-au golit, dar Daniel nu îndrăzneşte să mai toarne.

– Crezi că mă îmbăt? – îl priveşte Diana, gata să izbucnească în râs. Dacă vrei; putem ciocni cu ele goale.

Daniel se ridică, ia sticla şi toarnă.

– Vinul negru ar fi trebuit să fie mai aspru, cred – îşi dă cu părerea Diana, ţinând încă paharul lipit de buza de jos.

– Peste strugurii negri, cumnaţii mei, care se ocupă de vin toamna, pun întotdeauna struguri aduşi de la Cotnari. Nu vă lăsaţi înşelată, doamnă.

– Ar fi cea mai dulce înşelare... domnule – îi zâmbeşte Diana. Ştii, – începe ea să povestească, lăsându-se alene în scaun, să stea cât mai comod, cu capul dat puţin pe spate, dar nu prea mult, ca să poată gusta mereu din pahar – eram la un dineu în Anglia, tocmai se terminase un congres. Un medic englez, de loc din Londra, *înşelat* de nişte sticle de vin aduse de la noi din ţară, îi tot făcea curte unei colege de-a noastre, pe care o îndrăgise din primele zile. „Dragă, – i-a spus el la un

moment dat – sunt prea ameţit să mai urc la volan, taximetriştii sunt în grevă, aşa că-ţi cer să mă găzduieşti în camera ta de hotel. Dar ia aminte! Nu trebuie să te temi – că-s prea bătrân; dar nici să nu-ţi faci iluzii – pentru că-s prea beat". „Sau invers" – a comentat dragul de Mituş, spre hazul tuturor. Acum, cei doi au un băieţel de doi ani... – încheie Diana povestea pe un ton firesc, sorbind imediat din pahar.

– Mămico, te superi dacă mă ridic de la masă şi mă duc la Baloo? Uite-l ce trist stă...

Diana încuviinţează, iar când scaunul fetiţei rămâne gol, îi face semn lui Daniel să se apropie.

– De ce nu te-ai supărat, nici măcar n-ai tresărit, când am amintit de el?, care nici măcar nu-i prezent... deşi, mai presus de orice, el ar fi trebuit să fie! – spune Diana cu ciudă şi goleşte paharul.

– Vă înşelaţi, doamnă; el a ştiut să fie prezent – arată Daniel spre ursul care mormăie cântecul şi dansează odată cu fetiţa.

– Hm! – se joacă Diana cu paharul gol, privind fix în tavan – îl umanizezi prea tare. L-ai ghicit mai bine când l-ai comparat cu cerbul din *Bambi*; aşa a fost mereu în societate. Între patru ochi însă... – râde ea îndelung, ridicând mereu paharul gol, până înţelege Daniel că trebuie să toarne. Nu, vinul poate să mai aştepte! – se răzgândeşte Diana, retrăgând paharul în ultima clipă. Ia spune-mi, am dreptate?

– Nu. Comparaţia cu cerbul din *Bambi* a făcut-o Irina.

– Intuiţia ei depăşeşte inteligenţa noastră. Spune-mi, dacă eu, mâine, am soarta căprioarei din *Bambi*, ce se întâmplă cu Bambi a mea, rămasă singură în codrul contemporan, cu un cerb laş, venit când şi când s-o privească de departe?

– În primul rând, mâine, veţi avea o durere de cap...

– De la vin?! Sigur nu. Alte dureri, fii sigur! De ce nu te superi când vorbesc despre el?

– Suntem în seara de Crăciun.

– Povesteşte-mi cum e acasă la tine acum, la ora asta.

– Mama cred că a mai controlat o dată grajdul, să vadă ce fac vacile, a slobozit câinii, le-a pus mâncare şi apă pe prispă, a tras obloanele, a controlat uşile să fie încuiate pe dinăuntru, s-a închinat şi s-a culcat. Mâine dimineaţă trebuie să fie devreme la biserică, să prindă colindele cu care preotul nostru îşi va începe slujba.

Diana tace, lăsată mult pe spate în scaun, şi priveşte adânc în tavanul alb.

– Mda... – oftează ea scurt şi, prinzând pe dibuite paharul gol, face semn să i se toarne. Până la urmă, vinul îşi are rostul lui... – surâde ambiguu şi-şi duce paharul la gură, plimbându-l îndelung în atingerea buzei de jos, fără să guste. Vina-i a ta! – spune dintr-o suflare, lăsând paharul cu zgomot pe masă. Trebuia să insişti, să... să îndrăzneşti – ăsta-i cuvântul!... De fapt, ce să-ţi cer?! – devine tonul ei domol, încărcat de regret – eşti un copil... „Da, doamnă; nu, doamnă" – surâde ea. Mi-ar fi plăcut să complotezi cu Irina, că tot ţi-ai dat seama că nu ascultă decât de tine, ce, crezi că eu n-am înţeles?! Nici măcar de asta n-ai ştiut să te foloseşti... Să fi plecat toţi trei la munte... La naiba! Dac-aş fi ştiut că... E-adevărat că fetiţa... – uite-o ce fericită-i! Ar fi trebuit să fac rost de-un aparat de filmat, să-i arăt doamnei Aurelia... Ştii că şi eu, şi Magda am bănuit ceva nefiresc în comportarea ta? Ceva... Cum să-ţi spun... o putere paranormală, ca hipnoza, mai ales că ai ochii negri... Lia-bona zicea că te dai cu miere de albine pe gât, de-aceea fetiţa... Noroc de doamna Aurelia – mare specialistă! Mi-a fost ruşine că-s medic atunci când mi-a demontat toate bănuielile şi a încercat o explicaţie prin... Cum să-ţi spun? Te-ai îndrăgostit vreodată la prima vedere? Asta-i... – pune Diana punct şi se preocupă de pachetul de ţigări, rotindu-l pe toate părţile, fără să-l deschidă; sfârşeşte prin a-şi da din nou capul pe spate, căutând acelaşi punct din tavanul alb. Doar că la Irinuca mea – spune ea cu glas domol, încărcat de durere – iubirea transcende sexualitatea; este din alt univers. Fetiţa a proiectat visele ei intime, dorinţele neexprimate, mai precis, în relaţia cu tine; ai cucerit-o de prima dată, atunci, în parc. A visat mereu la tine, iar visul ei s-a împlinit când te-a revăzut în parc şi te-a oprit să te întrebe cum te cheamă. N-am putut crede că-i adevărat. Îţi dai seama? Fetiţa mea, autistă, se comportase normal. Noaptea, acasă, i-am telefonat de două ori Magdei să-mi confirme că n-am visat. Apoi, Magda, speriată, a venit la mine în pijama, cu capotul pe deasupra; o adusese Mugurel cu maşina. Restul... În mare, ştii restul... Păcat! – oftează Diana, continuând să privească tavanul. Păcat de Crăciunul acesta... Să fi mers toţi trei... Am fi convenit să luăm literă de lege gluma din Londra: prea, să... şi prea, să... De fapt, – pufneşte în râs Diana –, şi ce dacă? Mare scofală!... Nu ştiu să călăresc, dar m-ai fi luat tu pe şa, în faţă, iar Mioara, pe Irina... Să fi oferit eu cadourile – poate mai multe, mai consistente, pregătite îndelung, nu încropite în jumătate de oră... Să fi primit eu îmbrăţişările, nu să-mi fi fost expediate printr-un mesager, care... Bine, te absolv. N-ai vrut să mă sugrumi; erau prea multe... –

spune cu maliţie Diana, fără să-şi coboare privirea, doar că începe să râdă încet. Vezi, Daniel? – devine ea gravă. Sunt atâtea lucruri frumoase în jurul nostru de care aflăm abia după ce nu mai sunt... Îmi aprinzi o ţigară, te rog?

Daniel deschide pachetul cu ţigări, scoate una, şi o pune între buze abia atingând-o şi o aprinde.

– Ce faci, nu vezi că se stinge? – îl ceartă Diana cu aerul cu care dojeneşti un copil. Trage din ţigară serios, că nu-i bai. Acum, dă-mi-o – întinde ea mâna să prindă ţigara între degete, oferită de Daniel cu calm, într-un gest anume, copiat din vreun film. Ce gust plăcut! – se leagănă Diana cu tot cu scaun, ca într-un balansoar. Ai fumat vreodată?

– Nu.

Diana îl priveşte neîncrezătoare câteva clipe apoi, cu aerul că răspunde unei solicitări, prinde ţigara de mijloc între degetul mare şi arătător şi, întânzându-se către Daniel, i-o duce la gură:

– Dacă nu-s în stare de ceva mai bun, măcar la rele să te învăţ.

În faţa ei, tânărul fumează cu o reală plăcere.

– Să ştiţi că tata a fumat. N-am simţit niciodată nevoia s-o fac şi eu.

– De ce acum?

– Lucrurile rele, ca şi cele bune, sunt mai plăcute în doi.

– Şi care ar fi cele bune?

– Păcat că nu aveţi chiuvetă aici, în birou. Aş trimite-o pe Irina după săpun şi prosop.

– Ţi-aş spune din nou c-ai întârziat 20 de ani.

– Dacă eu promit să fac rost de 15, aţi vrea să renunţaţi la 5?

– Cinci? – se gândeşte Diana, începând să enumere: N-aş mai fi fost la congres în Anglia... – nimic deosebit; lucruri ştiute. N-aş m-ai fi operat în Franţa – mda... era o pierdere; nu-i mai cunoşteam pe Odette şi Philip, *big deal!* –, nici în Maroc n-aş mai fi operat – păcat! – plimbarea pe cămile a fost superbă. N-aş mai... – eah!, nimicuri. Poate nici cartea n-aş mai fi scris-o, – arată cu privirea spre stiva de printuri aduse de la tipografie pentru corectură, duse de ea cu braţul pe raftul bibliotecii. Poate... Da, dar... – devine mai atentă – Irinuca ar avea un an.

– Mă pricep foarte bine să legăn, să ştiţi – o asigură Daniel.

– Să ştiu... – surâde Diana. Ceea ce ştiu acum, cu siguranţă, este că mă las să lunec prea tare pe panta jocului în care mă atragi.

– Vă atrag?! – se miră Daniel. Eu doar stau în capătul celălalt al şotronului.

– Greşeala ta, că stai în afara şotronului. Auzi, – face Diana un semn spre telefonul mobil, care a scos un sunet scurt – deja am lunecat în real. Va trebui să dau un telefon. Te supei?

– Îmi permiteţi să mă retrag? – întreabă Daniel, ridicându-se de pe scaun.

– Nu. Eşti oaspetele nostru de onoare.

– Un oaspete care a acceptat regulile jocului.

– Şezi, te rog! În cel mai bun caz, plec eu, aşa-i civilizat.

– Şi-n cel mai rău?

– Nu vreau să mă gândesc la mai rău; e noaptea de Crăciun.

– Şi-un caz mult mai bun? – simte Daniel nevoia s-o provoace, înţelegând câtă plăcere îi face doamnei din faţa sa acest duel verbal.

– Să închid telefonul, dar...

– Dar?

– Aş coborî în ochii tăi şi nu vreau.

– Să acceptăm, totuşi, cazul cel bun – îi spune Daniel pe un ton calm, invitând-o să iasă la telefon.

– Nu-mi place calmul tău. N-aş vrea, când revin, să-mi dau seama c-ai făcut un gest necugetat – priveşte Diana sticlele cu băutură.

– Doamnă, şi gesturile necugetate sunt mai plăcute în doi.

– Mă întreb acum care dintre noi are 43 şi care 22 de ani?

– Şi şase luni; ba nu, că-s opt deja; foarte important – precizează Daniel.

– Nu pot să cred că port acest dialog cu un puşti ca tine.

– E noaptea de Crăciun, doamnă. Se pot întâmpla şi minuni.

– Nu cred în minuni, Daniel.

– Pentru că nu vi le doriţi din tot sufletul.

– Mi le doresc, dar sufletul meu...

– Lăsaţi-l să înflorească, doamnă.

– Şi dacă-i uscat?

– Nu mi s-a părut.

– Când mi-ai întâlnit sufletul?

– De fiecare dată când stăm împreună; îl aveţi în privire; uneori şi-n palme, dovadă c-a înflorit pe funduleţul fetiţei şi pe obrazul meu.

– De ce oare simt nevoia să te pălmuiesc şi acum?

– Pentru că-s treaz. Când m-a găsit dormind lângă Irina, doamna Magda nu m-a pălmuit.

– A-haaa... – se amuză Diana. Te-a sărutat. Apropo de Magda; fii sincer: ea te-a chemat să revii în Bucureşti?

– Oricum, lăsasem vorbă portarului că mă întorc astăzi, la prima oră. Sora dumneavoastră doar a întrebat la primărie dacă am ajuns cu bine în sat.

– Eu nici atât n-am fost în stare.

– E-un semn bun că recunoaşteţi.

– E-un semn rău că nu mă pot desprinde niciodată de pământ când îmi întinzi mâna să zburăm împreună. Cei 21 de ani în plus sunt 21 de ghiulele legate de picior. Taci dracului! – şopteşte Diana cu ciudă, lovind cu toată palma telefonul din faţa sa imediat ce acesta a scos din nou un sunet scurt. S-aştepte până l-oi suna eu! – spune lui Daniel, ca o scuză a gestului violent.

– Doamnă, Crăciuniţa a avut dreptate: în noaptea asta, toţi suntem copii; aşteptăm ceva bun, frumos, care să ne umple sufletul de căldură.

– Hm!... Crăciuniţa a mai spus şi altceva... – încearcă Diana un surâs.

– Dar numai un singur adevăr: e noaptea în care toţi suntem copii.

– Şi nu te superi dacă mă retrag în dormitor să telefonez?

– M-aş simţi vinovat dacă n-o faceţi.

– Ce fel de om eşti?

– Normal – rosteşte Daniel pe un ton simplu, privind-o pe Irina cum se maimuţăreşte în faţa ursului, imitându-i gesturile. Dacă nu-i cinstit să mă bucur de mai mult, consider că fericirea unui copil mă răsplăteşte din plin.

– Hm! „Nu-i cinstit să mă bucur de mai mult" – îl imită Diana. Oare Irina nu-i rodul faptului că m-am bucurat de mai mult decât mi s-ar fi cuvenit?... Dar... oare... cine poate stabili cât ni se cuvine?

– Nu stabileşte nimeni, doamnă. E-o înţelegere între părţi – cea mai frumoasă înţelegere de pe pământ.

– Frumoasă până când unul oboseşte şi fuge – şopteşte Diana pe un ton plin de durere, arătând spre telefonul care a mai ţiuit o dată.

– Şi nu-i păcat să-l faceţi să aştepte? O fi ieşit afară din restaurant. În Alpi e ger...

– Ia uite! – se miră Diana ironică. Nici măcar nu ştii să... – îşi atinge ea buzele cu vârful indexului plimbat şăgalnic, făcând aluzie la sărut – şi ştii deja cum procedează bărbaţii foarte căsătoriţi.

– Vin dintr-un sat în plin matriarhat, cu bărbaţi foarte căsătoriţi.

– Acolo era de mine! – oftează Diana cu plăcere. Deci, pot să mă duc? – întreabă ridicându-se de pe scaun.

– Vă rog, doamnă! – face Daniel un gest elegant imediat ce se ridică şi el de pe scaun.

– Facem ca-n poveste, – îl ameninţă Diana – cine se supără, tăiem nasul.

– De-acord.

– Sau ia o bătaie zdravănă.

– Asta, numai bărbaţii şi numai după noaptea nunţii.

– La voi, în matriarhat, după noaptea nunţii, miresele nu-s ostenite? De dans, evident...

– De-aceea şi bătaia este simbolică. Mai rea este bătaia la cap de-a lungul vieţii.

– A, înţeleg... – râde Diana. Şi ca să scape, sau să-şi mai îndulcească viaţa, unii cumpără zahar vanilat.

Continuând să râdă încet, ca de o glumă bună, Diana iese din încăpere, merge în spatele Irinei, care se ceartă cu Baloo, îi ia tâmplele între palme, să-i poată da capul pe spate şi o sărută lung pe guriţă, spre bucuria fetiţei, care mai vrea o dată.

– Stai să te împrieteneşti cu Baloo, că mămica are puţină treabă. Să nu mă deranjezi! – îi hotărăşte pe un ton devenit subit acru şi intră în dormitorul său, rotind nervoasă între degete telefonul mobil.

Daniel mai aşteaptă un timp, apoi pleacă în bucătărie şi se preocupă de aparatul de cafea, privind când şi când fereastra lovită puternic de viscol. „De ce să mă supăr?! – se consolează el, surâzându-şi amar. E dreptul ei să-şi onoreze datoria de mamă... Dar ce caut eu în toată povestea asta?!" Când iese pe hol cu cana-termos a aparatului de cafea plină şi cu cele două ceşti scumpe ale unui serviciu de Meissen, o vede pe Irina cum dansează şi, într-o clipită, i se înmoaie inima. „Am adormit cu minunea asta de fetiţă în gând în fiecare seară cât am stat acasă. Cu ea am adormit, – îşi surâde amuzat – ca să mă chinui noaptea întreagă visând la mamă-sa... Am fost ca beat toată ziua când am aflat că a întrebat la primărie dacă am ajuns cu bine în sat... Îmi venea să zbor înapoi spre Bucureşti..." Intră în birou, pune cana-termos pe suportul anume pregătit şi-şi toarnă o ceaşcă de cafea. „Şi ce dezamăgit am fost dimineaţă, când am înţeles că, de fapt, mă căutase doamna Magda..." Soarbe din cafea alene, privind rafturile bibliotecii ticsite cu cărţi şi reviste de medicină. „Tocilară..." – îşi aminteşte cum s-a caracterizat Diana. Pentru prima dată în viaţa lui, i se pare că masa de Crăciun este

lipsită de orice farmec. Ar stinge cele două lumânări şi s-ar culca. „La ce bun?! Să mă rotesc în pat strângând plapuma în braţe?” Îl cuprinde furia; abia aşteaptă să vină ziua de mâine, să fie primul la uşa barului Casandra; „Crăciuniţei îi place de mine; i-aş fi rupt mijlocul cu braţele mele dacă n-ar fi fost doamna Diana de faţă...” Tresare. „Iar *doamna Diana*?!... În lipsă de altceva mai bun, acestei femei îi place să joace cu mine jocuri de cuvinte...” Rememorează multe dintre întâmplările zilei şi se simte răvăşit. Orice ar face, retrăieşte în amintire clipa când bătrânul preot i-a îmbrăţişat cu privirea – *Sfânta familie*. Atunci s-a simţit egalul Dianei şi nu-şi poate ierta că n-a luat-o în braţe imediat ce ea a închis uşa de la intrare în urma preotului; este sigur că fetiţa s-ar fi bucurat văzându-i îmbrăţişaţi; „în capul ei, îmbrăţişarea este semnul de netăgăduit al iubirii – iar Irina suferă că mama ei nu mă iubeşte; de asta sunt singur!...”

– Tăticule, vii să-l opreşti pe Baloo, să se odihnească un pic? Eu plec la baie – îi strigă fetiţa, plecând în fugă.

Daniel iese şi strânge cu putere, de mai multe ori la rând – „fac şi americanii lucruri la normă”, îşi zice –, până ce nimereşte contactul care întrerupe circuitul electric. În liniştea instalată în hol, se aud răzbătând din dormitor frânturi din vocea Dianei:

– Nu dragul meu, nu pot! Dă-mi voie şi mie să mă fi săturat de laşităţile tale... Ce să-mi explici?! De şapte ani îmi tot explici... Poate nu mai vreau să te ascult. La prima pocnitură din degete a doamnei tale – că ea este adevărata doamnă a ta; eu ce-s?, poţi să-mi spui? – te duci orbeşte unde te cheamă... Mă mir că nu te-a chemat în Mexic. Ştiu, acolo ţi se face rău, astmul; cum să-i dai bătăi de cap de sărbători?! În Alpi e aer curat, tare; ea schiază, tu schiezi... vă prieşte. Poate că nu vreau să-ţi spun ce face. S-a culcat. Eşti mulţumit?

Din baie se aude apa trasă, apoi Irina iese, închizând uşa cu zgomot. Daniel a şi intrat în birou şi-şi mai toarnă puţină cafea. Dintr-o dată, i se pare că peste întreg apartamentul a căzut ceaţa. Până şi fetiţa stă abătută; nu ştie dacă să-l mai pornească pe Baloo ori nu; stă şi se uită galeş la ursul încremenit la jumătatea unui gest. Daniel şi-o aminteşte cu câtă bucurie l-a primit dimineaţă, când s-a dus în camera ei şi a sărutat-o pe obraz. „Dar şi cum i-au lucit ochii Dianei când m-a recunoscut la uşă!... De ce n-am sărutat-o atunci? Aşa se face când revezi pe cineva drag.” Precipitat, fără să înţeleagă de ce, Daniel merge în faţa fetiţei.

– Licurici, – o prinde el de braţe, lăsându-se în genunchi, s-o poată privi în ochi – te bucuri că Moş Crăciun ţi l-a adus pe Baloo?

– Da, tăticule, mă bucur – se agaţă Irina cu braţele de gâtul lui. Acum a obosit şi el. Îl las să se odihnească.

– Sigur, scumpa mea. Şi vrei să rămână Baloo la tine?

– Vreau!

– Trebuie să plăteşti.

– Mămica are bani...

– Nu. Tu trebuie să plăteşti. Baloo a fost luat din *Cartea Junglei* de Moş Crăciun, dar cel care a vorbit cu Moş Crăciun este tata Mituş.

– Tata Mituş a plecat.

– Ştiu. Operează pe tăticul unor copii. Nu trebuie să fii supărată pe el. S-a dus să facă fericiţi nişte copii, care au tăticul bolnav. Tu vrei să-l ajuţi pe tata Mituş să facă fericiţi nişte copii săraci şi singuri?

Fetiţa clătină îndelung capul afirmativ.

– Şi vrei să fiu şi eu fericit că am o fetiţă care mă ascultă?

– Da, vreau?

– Uite ce trebuie să faci: intri în dormitorul mamei, o rogi să-ţi dea telefonul şi spui: „Tata Mituş, te sărut mult şi dulce. Mulţumesc pentru Baloo! Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit. Îţi doresc sărbători fericite.” Atât ai de spus. Ţii minte?

– Da! – clătină fetiţa afirmativ capul, începând să socotească pe degeţelele mâinii stângi: Îl sărut mult şi dulce, îi mulţumesc pentru cadou, îi spun că-i cel mai frumos cadou pe care l-am primit şi-i urez sărbători fericite. Patru! – îşi arată ea degeţelele desfăcute.

Daniel are o explozie de fericire. O strânge pe Irina la pieptul său şi o sărută apăsat pe creştet; „măcar să ştiu că fac un copil fericit”.

– Hai să vorbeşti la telefon – îi spune, ducând-o către uşa dormitorului.

Nici nu apucă Irina să deschidă uşa bine, că se aude vocea înfuriată a Dianei.

– Te-am rugat să nu mă deranjezi!...

Fetiţa se întoarce spre Daniel speriată.

– Dacă nu spun, îl pierd pe Baloo? – întreabă, gata să plângă când este luată în braţe.

– Nu, că tata Mituş ne-aşteaptă – îi răspunde, sărutând-o pe obraz; „cucoană, oricât de dragă mi-ai fi, tot Irina-i pe primul loc; scot eu dracii din tine noaptea asta!”

Bate la uşă de două ori şi intră cu fetiţa în braţe. Înainte de-a se dezmetici Diana, el îşi duce degetul la buze, solicitând cu fermitate tăcere, apoi, cu pas sigur, ajunge în faţa ei şi-şi apasă vârful degetului

arătător pe buzele femeii contrariată de ceea ce i se întâmplă. Lasă fetiţa din braţe, ia telefonul din mâna Dianei şi i-l oferă Irinei, făcându-i un semn de încurajare – totul, în două-trei secunde, că profesorul nici n-a sesizat pauza prea mare, semn că nu întreabă nimic.

– Hai! – şopteşte Daniel, începând să numere pe degete.

Irina a luat deja o poziţie dreaptă, de copil mândru, care va recita o poezie şi spune:

– Tata Mituş, te sărut dulce. Şi mult – adaugă, atentă la degetele lui Daniel, care ţin socoteala. Şi-ţi mulţumesc mult pentru Baloo! Ştiu că tu ai vorbit cu Moş Crăciun şi l-ai rugat să mi-l aducă. Am dansat mult cu el. Şi... – se uită fetiţa în ochii lui Daniel, înţelegând ce mai are de spus doar din şoapta acestuia – şi să ştii că-i cel mai frumos cadou. Şi-ţi doresc sărbători fericite. Şi te mai sărut o dată – spune cu o ultimă sforţare, oferind mamei telefonul, parcă ar fi vrut să scape de el.

Daniel o şi cuprinde în braţe şi, fără s-o bage în seamă pe Diana, care se uită la ei perplexă, părăseşte încăperea în grabă. O duce pe Irina în faţa lui Baloo, îl porneşte şi o îndeamnă să danseze.

– Tu de ce nu dansezi? – îl întreabă fetiţa.

– Eu sunt pantera Bagheera, care leneveşte într-un copac. Mă duc să stau pe scaun.

După jumătate de oră, revine în birou şi Diana; a trecut alene pe hol, pe lângă Irina, care îl oprise pe Baloo şi stătea de vorbă cu el, povestindu-i ce alţi prieteni mai are pe casetele cu filme de animaţie. Nici măcar nu s-a oprit s-o sărute. Intră în birou cu aerul că ar fi singură în tot apartamentul, se aşează în scaun picior peste picior, cu cotul stâng rezemat de marginea mesei şi cu ceaşca de cafea în dreapta. Soarbe de două ori, fără să-l bage în seamă pe Daniel, într-un gest ostentativ de a-l ignora. Doar după ce inspiră parfumul cafelei de mai multe ori, lasă cu zgomot ceaşca pe farfurioară, semn că-i supărată.

– Cafeau din camera ta de cămin era mai bună – spune ea simplu, fără să-i arunce vreo privire lui Daniel; îşi aprinde o ţigară, trage de câteva ori cu poftă, aruncând fumul într-o parte, spre umărul stâng, apoi prinde ţigara invers şi o duce la buzele lui Daniel: Ştiu că nu-s capabilă să te învăţ ceva bun. Când ai de gând să faci rost de cei 15 ani?

– Am făcut, cât aţi lipsit, dar n-am găsit decât calupuri de 20. Am luat deja unul – intră Daniel prompt în jocul ei.

– Nu s-ar părea că ţi-ai vândut sufletul, ca Faust.

– Aşa-i, pentru că eu n-am vrut să întineresc; dimpotrivă. M-am ales şi cu un înger protector – arată Daniel spre fetiţa care continuă să vorbească fericită lui Baloo.

– Nu trebuia să fi făcut asta, Daniel – îl priveşte Diana lung, fix, aşteptând să-i fie înapoiată ţigara.

– Asta ce, doamnă? C-am luat calupul de 20, sau c-am acceptat să fumez?

Diana continuă să-l fixeze cu aceeaşi privire rece:

– Oare de ce n-am putere să-i întorc spatele? Măcar acum, de sărbători...

– N-am cum vă ajuta, doamnă.

– Aha. Calupul de 20 e-o grefă care nu s-a prins. Ba cred c-ai mai pierdut ceva, domnule *da, doamnă; nu, doamnă* – îl imită ea, apoi, brusc, izbucneşte în râs; un râs lung, forţat. Fii liniştit, copilul meu drag, – îi spune, oprindu-se brusc, redevenind gravă – n-a fost un râs isteric.

– Păcat! Aş fi riscat să mai am un ochi vânăt.

– Cine te opreşte să rişti?

– La ce bum, dacă n-am mici o şansă să mă trezesc legat?

– Mda... – surâde Diana, stingând încet, meticulos ţigara în scrumiera de cristal, din acelaşi set cu sfeşnicele în care lumânările continuă să ardă, întregind aerul de sărbătoare.

– Fumaţi des?

– La necaz şi la bucurie. Tu ce necaz ai de-ai acceptat să fumezi?

– Bucuria că Irina se bucură de Baloo.

– Hm! Spui numai ceea ce ştii că-mi face bine.

– Dac-ar fi fost aşa, n-aş fi primit prima palmă.

– Pe-a doua ţi-am dat-o pentru că ai spus un adevăr care m-a durut.

– A fost o neînţelegere. Mi-am cerut iertare.

– Eşti sigur că te-am iertat?

– Atât timp cât sunt aici şi Irina este fericită...

– Vorbiţi despre mine? – întreabă fetiţa venind în fugă.

– Da, – răspunde Daniel – aşteptăm să-l lăsi o clipă pe Baloo, să putem tăia tortul. Uite cuţitul. Ai onoarea s-o faci tu, să ne mai îndulcim.

– Mămica mea este foarte dulce; o simt când mă sărută.

– Atunci, mie îmi dai o felie mai mare, să fiu şi eu dulce – o necăjeşte Daniel.

– Tu eşti bun mereu. Numai mămicile sunt dulci, că doar ele au voie să sărute dulce. Mă ajuţi să tai tortul?

– Nu. Las această onoare mamei. Poate face diabet de-atâta dulce – se ridică Daniel în picioare şi oferă Dianei cuţitul şi spatula pentru tort, apoi se reaşează, aşteptând.

Când vine la spatele lui şi-i oferă farfuria cu porţia de tort, Diana se apleacă mult şi-şi lipeşte buzele de urechea lui, să n-o audă Irina:

– Aşa aş fi sacrificat tortul pentru a reedita o scenă din filmele mute!...

– Ce v-a lipsit ca s-o faceţi? – întoarce Daniel puţin capul, că buzele lui ating obrazul doamnei.

– Irinel mămică, – strigă Diana spre fetiţă – fugi repede în baie şi adu-mi prosopul meu.

– Da, mămico, plec imediat – se agită fetiţa, ieşind din încăpere.

Diana adună cu vârful degetelor frişca de pe felia de tort şi o lipeşte de nasul, gura şi bărbia lui Daniel.

– Măcar eu am curaj – oftează scurt, ţinându-şi palma apăsată cu ciudă pe gura tânărului.

Prinde cu cealaltă mână prosopul adus de fetiţă şi, cu un gest sigur, de mamă grăbită să-şi şteargă copilul mozolit la gură, curăţă obrazul lui Daniel de frişcă.

– Mulţumit, domnule? – îşi şopteşte întrebarea cu buzele lipite de urechea tânărului.

– Da, doamnă; nu, doamnă – răspunde Daniel pe un ton neutru, mizând pe faptul că asta o enervează pe Diana.

– Dac-am fi numai noi doi, chiar c-aş sacrifica tot tortul.

– Vreau s-o văd şi pe asta – îi răspunde Daniel, cuprinzându-i şoldurile în arcul braţului drept.

Încremenesc amândoi. Prosopul scapă din mâna Dianei, fără ca vreunul să schiţeze măcar un gest – doar se privesc.

Fiecare vede cum sângele a năvălit în obrazul celuilalt.

– Mămico, pot duce prosopul înapoi în baie? – întreabă fetiţa, ridicând prosopul de jos.

– Da, scumpo; mulţumesc! Şi spală-ţi bine mânuţele şi obrajii, că eşti transpirată de la dans – o roagă Diana iar când o vede plecând grăbită spre baie, întoarce privirea către Daniel, retrăgându-se un pas. Crezi că de curaj este vorba?

– De ce ai făcut un pas înapoi?

– Am ieşit din desenul şotronului, pe care-l arunci mereu în calea mea. Nu, Daniel! – clatină Diana capul, aruncându-i o privire speriată, când îl vede c-ar vrea să se ridice. Nu trebuie... nu-i bine!...

– Hotărâţi-vă, doamnă – îi surâde Daniel. Nu trebuie, sau nu-i bine?

Braţele Dianei fac un gest scurt, ca o zvâcnire, îndoindu-se puţin, în timp ce degetele mâinilor se încleştează şi se întind spasmodic, pregătind palmele pentru loviturile ce vor urma.

– Doamne, dă-mi putere să mă abţin! – şopteşte exasperată.

– Doamne, dă-i putere să scape de dracii care o necăjesc – se roagă Daniel calm, privind pe Diana senin, fără urmă de zâmbet. Mai ales că acum ştiu cum să-mi tratez ochii vineţi...

– Te-aş strânge de gât, asta meriţi! – îi şopteşte Diana cu ciudă.

– Da, doamnă – aprobă Daniel calm, ridicându-se în picioare.

– Să nu cumva să...!... – îi şopteşte Diana, aruncând mereu privirea spre uşa băii, care se zăreşte pe lângă bradul cu luminile clipind molcom, ca într-o poveste spusă cu glasul stins unor copii pe jumătate adormiţi.

– Vă rog să ridicaţi mâinile spre gâtul meu, doamnă – o îndeamnă Daniel pe un ton calm, încărcat de politeţe. Nu vă fie teamă. Strângeţi-mă de gât sau rupeţi-mi urechile – altă ameninţare pe placul dumneavoastră...

Învinsă de tonul cald al lui Daniel şi de privirea lui senină şi plină de zâmbet, Diana se supune mecanic, lipindu-şi palmele de urechile tânărului. Braţele acestuia se întind pe după mijlocul ei, cuprinzându-l, fără să-l strângă:

– Ce credeţi că se va rupe întâi? – o întreabă, încordând o clipă braţele, parcă ar vrea s-o frângă, apoi o lasă liberă.

Speriată, Diana se retrage doi paşi, cu braţele căzute inerte pe lângă corp. Stă încruntată încă două-trei clipe, ia aminte la zâmbetul larg de pe obrazul lui Daniel şi sfârşeşte prin a da din cap deznădăjduită:

– Mă declar învinsă.

– Şi-atunci, la ce bun aţi mai trimis fetiţa să-şi spele obrăjorii?

– Eram încă în careu. Acum am ieşit. Nu-ţi pot face faţă, crede-mă. La fiecare doi-trei paşi, arunci înaintea mea un şotron şi te amuzi cum mă chinuiesc să-l străbat.

– O faceţi cu atâta mândrie, doamnă, şi cu sufletul aşa de curat, că uit mereu de barierele ce se impun. Îmi pare rău!

– Şi mie, copile, crede-mă! – spune Diana încet, ca pe o taină, plimbându-se cu pasul rar pe lângă fereastră, rotind între degete ţigara neaprinsă. Nimic mai adevărat – dar şi mai dureros! – decât vorbele lui Creangă: *Voinic tânăr, cal bătrân...* – clatină ea îndelung capul afirmativ, sfârşind prin a-şi sprijini fruntea de fereastra rece, dincolo de care viscolul îşi face de cap.

Daniel a venit la spatele ei, vrând s-o învelească în vreun fel, dar îşi dă seama că i-au îngheţat cuvintele înainte de-a le fi rostit. Nici măcar mâna n-o poate ridica, să-i mângâie braţul. „Oare s-ar supăra dacă aş întroace-o cu faţa spre mine şi-aş cuprinde-o cu braţele? Sau măcar să-i alint obrazul cu vârful unui deget: «Vă înşelaţi, doamnă; tânărul nu-i chiar aşa tânăr; calul e-naripat, nicidecum bătrân...» Nu!... Nu merge" – se întristează Daniel şi, fără să-şi dea seama, a prins-o pe Diana de braţ. Femeia se întoarce încet către el; „Dumnezeule, ce frumoasă-i! Aşa mi-am închipuit întotdeauna reginele care înnobilau vreun tânăr luptător venit de aiurea, lovindu-i umerii cu latul spadei..."

Diana ar vrea să-i surâdă; „e nedrept să-l las mereu nedumerit; mi-a salvat fetiţa; i-aş fi promis orice înainte de-a o face", dar nu e în stare de nici un gest, parcă i-au înţepenit toţi muşchii. „Poate că Magda m-a minţit; n-a făcut întreruperea atunci; Daniel e copilul ei; l-a dat spre adopţie cuiva, unei femei miloase. Dumnezeu ni l-a trimis în cale..."

De pe hol, se aude uşa băii deschisă încet, fără zgomot, cum a fost învăţată Irina la cămin. Daniel tresare, aruncând privirea într-o parte. Diana nu-l poate elibera din capcana privirii sale; „ce bazaconii îmi trec prin minte! Se cunoaşte că o iau razna. Îmi găsesc motive ca să nu mă mai tem de el... Pe naiba! E inofensiv – doar îi place să se joace. Teama o am de mine însămi. Oricare bărbat şi-ar fi dat de mult seama şi... Nu! Refuz să cred că orice bărbat m-ar fi adus în starea asta. Nu mă recunosc! Puştiul ăsta a anulat în mine un sfert de secol; dac-ar lucra pe şantierul de lângă cămin, aş fugi seara să-l întâlnesc, să fiu a lui..."

– Mămico, de ce te uiţi aşa de speriată la tăticu'? – se apropie Irina cu paşi mici şi ezitanţi până ajunge între cei doi.

– Licuriciul meu drag, – o ia Daniel în braţe – i-am spus mamei că mi-ar plăcea să mergem noi doi cu săniuţa în parc. Am văzut că ai o săniuţă pe balcon.

– Mi-a adus-o Moş Crăciun anul trecut.

– Mămica se uita speriată la mine că afară viscoleşte şi-i noapte.

– Mergem mâne, tăticule – îl consolează fetiţa. Nu-i aşa, mămico? Vezi ce frumos m-am spălat? Nu m-am stropit deloc. Îmi dai

şi mie o felie de tort? Să-i dai şi lui tăticu alta, că a rămas fără frişcă. Eu am făcut-o – se laudă fetiţa plimbându-şi degeţelul pe deasupra tortului, să prezinte frişca. M-a învăţat tanti Ioana cum să rotesc mixerul în castron.

– Nu pot să cred! – intră Daniel în jocul fetiţei. Să mă înveţi şi pe mine. Mămica o să mă înveţe să fac maioneză... – spune el, zâmbindu-i Dianei, care pierde instantaneu aerul grav, pune ţigara la loc în pachet şi se preocupă de tort.

– Când dormi, am să repet figura cu maioneza.

– Îmi place că zâmbiţi din nou – îi şopteşte Daniel, iar când Diana îi oferă o altă felie de tort, cu multă frişcă şi cu fructe confiate, care n-au apucat să fie culese de Irina, adaugă cu drag: Crăcin fericit, doamnă!

Diana îi surâde, întorcându-i urarea fără sonor, doar din modelarea buzelor; „ce frumos ştie să zâmbească! Doar şi pentru atât şi merita să fi venit de acasă”.

Fetiţa nu mănâncă decât foarte puţin tort, că-şi aminteşte de Baloo şi fuge să-l pornească din nou. Diana întreabă din priviri dacă poate fuma, iar Daniel ar vrea să-i aprindă o ţigară, dar ea a pus deja mâna pe pachet. Nu se aude decât vocea groasă a ursului şi, când şi când, pantofiorii Irinei lovind cu putere în covorul gros de pe hol. Daniel a rămas pe scaunul său, faţă în faţă cu Diana, care şi-a întors privirea către uşă, s-o poată admira pe Irina cum dansează. A ridicat piciorul stâng peste genunchiul drept şi a lăsat poala rochiei să cadă elegant pe lângă scaun. Palma dreaptă i se odihneşte pe genunchi, în timp ce mâna stângă, sprijinindu-şi cotul pe marginea biroului, chiar deasupra unei lumânări din cele multe brodate pe faţa de masă, descrie arcuri domoale, între scrumieră şi gura ei, plimbând cu graţie ţigara.

– Ştii că mi-ai rămas dator cu un răspuns? – o aude Daniel cum rupe tăcerea pe un ton calm, de parcă ar fi depănat amintiri plăcute toată seara.

– A, da, – se bucură Daniel – cum de nu m-a iertat bădia Ion...

– Ia uite! Bănuiesc ceva plăcut; prea îţi lucesc ochii.

– Da, doamnă – aprobă Daniel, începând să povestească; după felul în care stă pe scaun, picior peste picior, sprijinit şi el cu un cot pe marginea biroului, ca o copie în oglindă a poziţiei Dianei, este clar că va întreţine atmosfera de sărbătoare din apartament: Era în prima zi; tocmai ajunsesem acasă şi oferisem o parte din cadouri. La un moment dat, auzim din camera alăturată strigătul Mariei, sora mai mare: „Rodico,

vino să-ţi vezi vălătucul!" Rodica e cea mai mică dintre surori. Are copil de doi ani jumate. L-am poreclit Vălatuc; îi place să stea la mama în camera de curat, culcat între perne. Uneori aruncă pernele pe jos şi se rostogoleşte pe ele. Acum făcuse la fel, doar că mânca bomboane din cutia adusă de mine, oferită de dumneavoastră. Le rupea în două şi sugea crema. Murdărise totul cu ciocolată. Am fugit după sor-mea Rodica, s-o apăr de Maria. Ies scântei când se ceartă ele amândouă. „Tu să nu te bagi! – a ţipat lelea Maria la mine. Să nu te bagi că-ţi învineţesc şi celălalt ochi!" Veniseră în cameră bădia Ion – care nu vrea să piardă nici o ceartă între surori – şi mama; pusese deja mâna pe instrumentul ei de educare şi corecţie, cum îi zicem noi vătraiul de la sobă. Nu ştiu ce-am mai zis, că Maria a luat foc: „Tu vorbeşti?! Vii acasă c-un ochi vânăt – «m-am lovit, mamă». Cin' te crede?! Ai început să spui şi tu minciuni, ca bărbată-miu?! Bine vă mai asemuiţi! Luaţi-vă de-o mână. Minţi în sfântul post al Crăciunului... De ce nu spui cine te-a altoit?" „Păi..." – am început eu timid, vrând să dau vina pe minge, dar bădia Ion s-a şi apropiat de mine, împingând-o uşor în lateral pe lelea Maria, care, oricât ar fi matriarhatul în floare, în faţa mamei nu îndrăzneşte să-şi supere soţul. „Ia să văd, cumnate – începe bădia Ion să-mi privească atent obrazul. Mda, aici e urmă de mâna stângă" – şi, grijuliu, mă atinge cu vârful unui deget. Într-un loc, a apăsat anume mai tare, iar eu am sâsâit de durere. „Aha – a spus el –, sigur că te doare. Aici te-a atins cu inelul." „Dar nu poartă inel, ca să nu trebuiască să-l dea jos când..." – am început eu, vrând să spun că v-ar încurca atunci când intraţi în sala de operaţii, dar mi-au îngheţat vorbele la jumătatea frazei. În jurul meu se făcuse o tăcere suspectă. Până şi Vălătuc rămăsese cu guriţa deschisă, lăsând să-i curgă un firişor de ciocolată pe perna de sub el. Mama, cu prezenţa ei de spirit, a vânturat vătraiul, înainte ca toţi să izbucnească în râs: „Ia lăsaţi-mi băiatul în pace! Hai, la treabă! Puneţi mâna amândouă, spălaţi copilul şi faceţi lună camera."

– Şi? – întreabă Diana încet, cu teamă, când tăcerea se prelungeşte prea mult.

– Credeţi că iese cineva din cuvântul mamei? Până s-a înserat, camera era lună, copilul se juca în bucătărie pe lângă bunică-sa, eu stătusem la masă – făcuse mama fasole bătută, scosese murături, avea şi-un pilaf cu ciuperci murate... La noi acasă, până-n dimineaţa de Crăciun, se postește.

– Şi cumnatul tău? Te-a mai necăjit?

– A desfundat *Napoleon*-ul şi s-a aşezat să mănânce şi el o farfurie de pilaf. Şi-a cinstit soţia, cumnata, pe mama – „hai, mamă soacră, dacă bei un pahar de-ăsta, nu mai ai timp să observi vânătaia feciorului, săracul!; în Bucureşti, femeile te bat de pe când le zici săru' mâna!, nu mai aşteaptă să treacă noaptea nunţii..." Dar nici mama nu s-a lăsat mai prejos, doamnă – începe Daniel să râdă. „Ionele, vezi să n-ai şi tu vreo vânătaie dacă te mai legi de băiatul meu..." Glume, doamnă...

– Bine... şi...? – pare încurcată Diana, jucându-se cu ţigara între degete până se stinge şi o lasă în scrumieră. De mult n-am mai fumat două ţigări într-o zi. Bine, şi mama ce-a zis? – întreabă ea, rostind cuvântul *mama* cu o anume căldură în glas.

– Mama?! Ce să zică? – se miră sincer Daniel.

– Despre... ochi? – arată Diana spre obrazul lui cu un gest abia schiţat.

– Nimic, doamnă. M-a văzut punându-mi picături şi nu s-a mai amestecat; „or şti ei doctorii mai bine decât mine..."

Diana pare dezamăgită. Daniel o observă şi înţelege că trebuie să spună totul.

– Doar la plecare, doamnă, când m-a sărutat, mama mi-a hotărât: „Să te porţi frumos. De multe te poţi ascunde, nu şi de amintirile tale urâte. S-o... – ar vrea Daniel să spună ceva, dar se opreşte; privirea Dianei însă îi dă curaj: S-o săruţi din partea mea."

Diana a rămas nemişcată. Priveşte în gol, undeva, spre un colţ al camerei şi-şi mângâie încet genunchiul cu palma mâinii drepte. Când şi când, aruncă o privire scurtă lui Daniel, apoi se pierde din nou în visare, privind în gol.

– Şi... cumnatul tău? – întreabă într-un târziu.

– Abia ne-am mai văzut, doamnă, că-i treabă multă la fiecare casă de gospodar înainte de Crăciun. L-am rugat de mai multe ori să nu uite să-mi pregătească nişte şoric de porc; el îi meşter la preparatul şoricului. „Da, cumnate; sigur, cumnate", dar ieri, când să plec spre gară, tot fără şoric. Sor-mea Rodica încărcase deja totul pe cai. Bădia Ion, nicăieri. Am plecat cu sor-mea. Patru cai, doi câini, arma de vânătoare la picior. Toate surorile mele au permis pentru armă de vânătoare. Şi cum mergeam noi la pas, că mai viscolise noaptea şi acoperise cărarea, dincolo de Răscruce, îl vedem pe bădia Ion; venise de-a dreptul, prin pădure. „Cum să te uit, cumnate? N-ai luat nici tobă afumată, nici pastramă de batal, am şi nişte cârnaţ de mistreţ, pastramă de căprioară..." – mi-a arătat el traista agăţată la oblânc. „Şi dacă tot am

alergat după tine, stau să te urc la tren, c-abia nu i-o fi urât Rodicăi la întoarcere." Ei, – începe Daniel să râdă – credeţi că l-am iertat? „Te duci, bădie Ioane, să mai cauţi baterii?" „M-oi duce, cumnate, că mai stă Rodica în gară cu tine, până pleacă trenul." „Aha, – i-am şoptit eu – probabil de data asta ai noroc. Văd că mai ai o traistă la oblânc, în partea stângă..."

Diana se uită lung în ochii lui Daniel. Ar vrea să-l mai întrebe ceva, dar nu îndrăzneşte. Se pare că s-au spus toate câte erau de spus.

– Şi? – reuşeşte ea să spargă liniştea din apartament, că Irina l-a oprit pe Baloo şi s-a dus din nou în baie.

– Şi, nimic, doamnă – răspunde Daniel. Doar la despărţire, când ne-am îmbrăţişat de rămas bun, bădia Ion m-a asigurat pe un ton grav, cum îi place să trateze lucrurile serioase: „Fii fără grijă, cumnate. Doar ştii că, de sărbători, la noi în casă e linişte. Nu şi tihnă – a adăugat hâtru. Cei mici vor să aprindă lumânările din brad iar eu trebuie să-i păzesc, să nu dea foc casei. Maria s-a dus deja la atelier, la maşina mică de cusut, să modifice la guler bluza din dantelă olandeză a Mioarei; «vreau să se vadă lanţul de aur cu medalion adus de Daniel!», ne-a tocat ieri la cap toată după-amiaza. Mă-sa i-a cumpărat o fustă nouă, din aceea plisată, iar eu, cizme cu toc italian; «neapărat italian, să pot dansa!», mi-a cerut când am fost cu marfă la Iaşi; iar aseară, în loc s-o ajute pe mă-sa, că mai era de fiert chişca, a stat numai la oglindă şi s-a legat în fel şi chip cu caşmirul ăla adus de tine; «ba îl iau şi pe-al bunicăi, să-l schimb după primele dansuri», că visul ei este să meargă la bal în ziua de Crăciun; are 16 ani, cum să n-o las? Da' eu ştiu de ce merge; îi fug ochii ca la şopârle după Stelică, băiatul învăţătorului..." Cam asta-i – surâde Daniel.

– Sigur? – îl priveşte neîncrezătoare Diana.

– Ei, bădia Ion nu putea să nu... – se amuză Daniel. M-a mai îmbrăţişat o dată şi mi-a şoptit: „Fii şi tu mai cumpătat la vorbă, cumnate, că uneori prea le spui ca la carte, pline de ţepi. Acolo merge – cartea nu muşcă –, dar cine ştie?, data viitoare s-ar putea să poarte inel şi-i păcat să-ţi rămână semn pe obraz..."

Diana s-a lăsat din nou pe spate, cu privirea în tavan şi râde încet, amuzată:

– Vezi? – îşi arată ea mâna stângă. Seara aceasta mi-am pus inel, dar tare mă tem că l-am pus degeaba...

– Ce-ar trebui să spun, ca să fiţi cu sufletul împăcat?

– Dragul meu copil, mai împăcat de atât nu ştiu cum ar putea fi sufletul meu. Poate, dacă mi-ai umple paharul cu vin.

Daniel se ridică şi toarnă în pahare.

– Cum îţi permiţi să-ţi pui doar un strop?! Tragi chiulul? – arată Diana paharul din faţa tânărului, afişând un aer de doamnă ofensată.

– De la tata, odihnească-se-n pace! – o linişteşte Daniel zâmbindu-i –, mai ştiu, pe lângă alte sfaturi ce mi le-a dat când eram copil, că nu trebuie să beau la culcare. Noaptea, poate veni lupul la oi şi trebuie să auzi, să sari din pat şi să le aperi; poate intra vulpea în coteţul găinilor; nici nu ştii pe unde a găsit un loc să se furişeze; trebuie să auzi zgomotul făcut de cocoş; se poate umfla pârâul, c-a plouat în munte; poate lua foc vreo casă în sat şi trag clopotele; sau, dacă ai mâncat prea mult, o poate lua inima la trap şi ai nevoie de picăturile babei Ruxandra, care nu trebuie să lipsească de pe policioară... şi... şi câte şi mai câte – se uită Daniel în ochii Dianei, abia stăpânindu-se să nu râdă.

– Hai, hai! – îl ia la rost doamna din faţa sa – m-ai convins să renunţ la pahar, dar nu şi la motivul pentru care abia-ţi stăpâneşti râsul. Te rog!...

– Şi nu vă supăraţi?

– Vrei să rămân fără nas? Te-ascult.

– „Noaptea – zicea tata, Dumnezeul să-l ierte! – şi asta-i cel mai important – noaptea se plămădesc cei mai mulţi copii; dacă eşti beat, se zice că..."

Diana începe să râdă; o face zgomotos, din tot sufletul, trezind curiozitatea fetiţei, care vine fuga din baie.

– Mama, mama... – îi sare Irina în braţe.

– Sărut-o – îi şopteşte Daniel.

După ce se potoleşte, ţinând-o încă strâns la pieptul său pe Irina, Diana caută privirea lui Daniel, să-i poată şopti mai mult din modelarea buzelor: *sâc!* şi-şi sărută iarăşi fetiţa pe guriţă.

– Mămico, mie mi-e somn – se cuibăreşte Irina mai bine în braţele mamei. Eu m-am spălat pe dinţi şi vreau să mă culc.

– Copii, – îşi intră Diana în rolul de mamă grijulie – să mulţumim pentru această seară fără pereche – nu-i aşa, tăticule?, chiar dacă pentru tine au mai fost şi altele, noi îţi mulţumim c-ai adus aici, în casa noastră, toată căldura şi frumuseţea nevisată vreodată de noi – mulţumim şi mergem la culcare, să visăm – nu lei, ca bătrânul[1] lui

[1] *Bătrânul şi marea*, E. Hemingway.

Hemingway, dar cu siguranţă iepuraşi şi licurici, unii – o sărută Diana pe fetiţă – şi, poate gazele, alţii – aruncă o privire plină de zâmbet lui Daniel.

– Şi ca să fim chit – surâde tânărul, privind-o fără reţinere, ba oarecum semeţ pe doamna din faţa sa –, mai este cineva, care ar merita să viseze un tigru.

– Aha! – îl înfruntă Diana – cineva, cândva, în parc, spunea că un tigru nu poate fi înfruntat decât de-o panteră; felis pardus...

– Pantera Bagheera îl ţine deja pe Mawghi în braţe – arată Daniel spre Diana, care a roşit şi-şi face de lucru cu fetiţa din braţele sale, alintând-o îndelung.

– Mămicaaa... – scânceşte Irina în braţele Dianei – pot dormi cu Baloo?

– Poţi, mămico. În seara de Crăciun trebuie îndeplinite toate dorinţele copiilor cuminţi. Tu dormi cu Baloo; Daniel, în patul meu, că şi el este copil cuminte, iar eu, aici, pe fotoliul extensibil.

– Aici, aproape de mâncare şi de vin; c-a fost fetiţa cea mai cuminte – o completează Daniel.

– Cineva va rămâne fără guriţă noaptea asta – ameninţă Diana, sărutând-o ostentativ pe Irina.

– Nu! – se opune vehement fetiţa. Eu vreau să dorm cu tăticul, să-mi spună o poveste. N-a terminat încă povestea cu licurici. Pe Baloo îl culc jos, lângă patul meu, la perete, să asculte şi el cum dansează licuricii noaptea...

– Tăticu-i obosit, că n-a dormit ast'noapte. Să nu-l ţii mult de vorbă, promiţi? – o întreabă Diana iar fetiţa aprobă şi se cuibăreşte mai bine la pieptul mamei.

*
* *

„Să fie un şarpe?! – gândeşte Daniel, simţind atingerea de pe fruntea sa. Dar de ce nu latră câinele, care doarme la capul meu?" De pe frunte, atingerea se prelungeşte pe obraz, în jos, către bărbie – coboară încet, ca un alint. În fereastră se aude viscolul lovind în rafale. „Cum să fiu în poiana de sub deal, în apropierea tufelor de liliac? Abia am petrecut seara de Ajun; fetiţa doarme lângă mine; mai înainte s-a întors cu spatele şi a întins mâna dreaptă spre ursul aşezat între pat şi perete" –

îşi zice Daniel în timp ce simte cum degetul care îl atinge se plimbă pe bărbia lui, pe gât, pe piept prin deschizătura pijamalei de mătase şi se opreşte pe celălalt obraz. Hotărât să nu mai prelungească prefacerea că doarme profund, Daniel întredeschide ochii alene. La lumina bradului de pe sală, strecurată prin uşa lăsată deschisă, o vede pe Diana stând pe marginea patului, cu genunchii incredibili de albi ieşiţi de sub poala halatului de mătase, stând alăturaţi. Degetul ei urcă pe obraz, pe lângă ureche, până la tâmplă. Îl observă că a deschis ochii, dar nu are nici o tresărire – doar înfruntă într-o tăcere deplină liniştea din privirea tânărului, care stă întins pe spate, acoperit de plapumă până la piept, cu braţul stâng în lateral, imobilizat de trupul fetiţei, întoarsă cu faţa spre marginea patului, parcă ar sta de vorbă cu Baloo.

– Mai am un cadou de la Moş Crăciun pentru tine... – îi şopteşte Diana.

Daniel o vede cum se apleacă, apropiindu-se încet, tot mai mult, până ce buzele lor se ating. Tânărul le simte depărtate pe-ale doamnei. Înţelege că trebuie să facă şi el la fel. Apoi le simte umede – şi nu mai poate gândi; „fie ce-o fi!, mă las în voia ei" şi se simte prins în vârtejul sărutului ce-l trage undeva, în abisul femeii ale cărei braţe s-au încrucişat pe sub umerii săi, strângându-l atât cât să nu-l scape. Pare a-l devora încet, oprindu-se la intervale egale de timp, când, ostenită, se oferă pe sine să fie sorbită de Daniel într-un joc ce-l face pe tânăr să nu-i mai pese de nimeni şi de nimic. Are impresia că nu se va mai sătura vreodată. Şi-a retras încet, pe nesimţite, braţul stâng de sub trupul Irinei iar acum palmele i s-au lipit de obrajii doamnei ce stă aplecată asupra lui; şi le lunecă înspre urechi, într-o atingere ca un crâmpei de alintare şi şi le opreşte la ceafă, răsfirând degetele în buclele părului. Femeia are un moment de ezitare, pare că a obosit şi i se abandonează. Simţind-o toată a lui; Daniel n-o mai sărută – o devorează, strângând-o cu putere, că-i simte moliciunea sânilor pe pieptul său şi se îmbată de parfumul adiind a liliac, dar şi a şampon, răzbătând prin deschizătura de la piept a capotului matlasat. „Doamne, ce trebuie să fac?!" – se sperie iar doamna, profitând de clipa lui de cumpătare, preia controlul sărutului şi-şi retrage palmele de sub umerii lui. Brusc, se opreşte şi ea din sărut, începând să se depărteze. Privirea ei, mai calmă şi mai senină ca nicicând, îl învăluie protector, ca mama pe copilul adormit cu guriţa pe sânul dezgolit. Duce instinctiv palma dreaptă la gulerul capotului, să se asigure că are pieptul acoperit iar când îşi dă seama că i se răspunde cu o privire la fel, se apleacă repede şi-l sărută apăsat, în fugă, după care ar

vrea să se ridice de pe marginea patului şi să plece – un molcom şi hotărât „asta e tot” –, dar mâna ei dreaptă e reţinută de Daniel. Nu-şi retrage mâna, dar nici nu întoarce privirea. Când degetele tânărului şi-au eliberat total strânsoarea, simte fiorul părerii de rău şi porneşte cu pasul rar, ezitant, spre ieşire. Stă o clipă în prag, cu capul aplecat şi aşteaptă. Imediat însă, tresare, înalţă capul ca un semn de mândrie şi porneşte spre camera sa. Daniel aude uşa dormitorului vecin închisă cu un pocnet surd al clanţei, după care întregul apartament se cufundă în liniştea de la miezul nopţii, o linişte punctată uniform de pâlpâitul led-urilor din instalaţia pomului şi spartă uneori de câte o rafală puternică a viscolului lovit în fereastră. „Ce-au fost toate astea?!” – se întreabă Daniel, rămas cu privirea pierdută prin deschizătura uşii spre bradul din hol, împodobit aşa cum şi l-a visat el întotdeauna, dar nu l-a văzut decât în pozele din reviste. Nu poate uita bradul din camera casei părinteşti, în care aprindea întotdeauna câteva becuri de lanternă alimentate cu o baterie. După moartea tatălui, noaptea, înainte de a adormi, visa că admiră bradul împreună cu o tânără blondă, îmbrăcată într-un halat alb, pe pieptul căreia sclipeau părţile de metal ale stetoscopului atârnat de gât. „Oare a fost adevărat, sau obsesia mea ia forme tot mai apropiate de schizofrenie?” Îşi umezeşte pe rând, cu vârful limbii, buzele – îl dor; o durere plăcută, risipită în toţi muşchii feţei, pe care şi-i simte relaxaţi într-un zâmbet larg, cum i se întâmpla în copilărie, după ce primea cadoul dorit de la tatăl său, întors de la Iaşi, unde dusese marfă cu maşina lui Ion, o Dacie 1300, singura avere cu care Ion se întorsese din Bucureşti, de pe şantierul Casei Poporului. Ar vrea să adoarmă, dar imediat ce închide ochii are impresia că Diana stă lângă el şi se apleacă încet, până îi atinge gura cu buzele ei întredeschise. „Nu cred că există plăcere care să depăşească sărutul” – îşi spune Daniel, îmbătat de moleşeala care l-a cuprins; nici măcar nu se mai simte răscolit când se gândeşte la Diana – dimpotrivă!; un calm desăvârşit, ca momentul dinaintea căderii în somn după o zi de coasă, îi cuprinde trupul. Nu se poate abţine şi se întoarce spre fetiţa care doarme în stânga lui făcută covrig, că funduleţul i-a ajuns pe pernă iar capul i se odihneşte pe marginea patului, lângă botul lui Baloo, aşezat jos, pe covor. Prinde trupuşorul firav – „trebuie s-o determin să mănânce mai mult!” – în palmele amândouă, vrând s-o readucă lângă el, s-o poată acoperi cu plapuma.

– Lasă-mă! – sânceşte Irina. Du-te la tine în cameră – dă ea nervoasă din picioruşe.

Daniel se apleacă şi o sărută apăsat pe obraz.

– Tăticul... – oftează Irina fericită şi-şi culcă obrazul drept pe pieptul lui, îndoind genunchiul stâng peste şoldul lui, iar cu mâna stângă încearcă să-i cuprindă pieptul, să nu-l piardă.

– Somn uşor, Licurici! – îi şopteşte Daniel, cuprinzâdu-i umerii în arcul braţului stâng.

Reacţia fetiţei este un nou oftat de uşurare, după care Daniel îi simte respiraţia regulată, ca o adiere, peste porţiunea din pieptul său dezgolit de îmbinarea gulerului bluzei de la pijamaua de firmă, adusă de Moş Crăciun. „Dacă nu m-aş teme că s-ar putea trezi fetiţa, m-aş duce în camera doamnei Diana...” Involuntar, izbucneşte într-un râs scurt – „doamna Diana...” Ştie că n-ar fi avut curaj să facă aşa ceva. „Şi dacă aş fi făcut-o şi...?!” Îl sperie gândul acesta – a citit în cărţi că femeile frumoase, trecute de 40 de ani, sunt ca nişte lupoaice flămânde. „N-am făcut bine c-am provocat-o mereu. Am citit că, odată pornite, pot ajunge la crimă, dacă...” Deschide brusc ochii şi-i lasă aţintiţi spre dreptunghiul plin de lumină al uşii deschise. „Ce mă fac dac-o văd revenind?! Aş putea fugi în baie, invocând o criză de stomac... Da, dar singurele bucate de la care mi s-ar fi putut face rău sunt cele preparate de ea – oribil!, n-aş fi în stare de aşa ceva...” Răsuceşte uşor mâna stângă, să n-o trezească pe Irina, până poate privi cadranul ceasului: a trecut de ora unu. „Cred c-a adormit. A venit la mine înainte de miezul nopţii.” Şi, din nou, simte gustul sărutului. Dacă fetiţa n-ar răsufla spre pieptul său, risipind orice amintire a apăsării sânilor moi ai Dianei, ar închide ochii, sperând să-l îmbete senzaţia că pluteşte agăţat de sărutul doamnei care îl ţine în braţe, cu palmele ei fierbinţi insinuate pe sub umerii săi. „Oare-am s-o mai doresc vreodată ca până acum, când, înfierbântat, adormeam cu greu şi numai după ce strângeam cu disperare plapuma în braţe?!” Ar vrea să se regăsească, cel de dinainte, bucuros că poate sta de vorbă cu femeia visurilor sale de iubire, roşind timid la orice gest de supărare al doamnei din faţa sa, admirând-o tacit pe doamna cu mers de regină, trăind într-un univers ce-i este refuzat lui, tânărul de 22 de ani, dar spre care poate arunca o privire, graţie iubirii dintre el şi fetiţa acestei mame disperate uneori, îngrozită de spectrul unui „autism indus”, „de care sunt răspunzători ea şi tatăl fetiţei” – îşi zice Daniel cu tristeţe, tremurând ca de un frison când îi revin în minte vorbele Dianei rostite într-un moment de rătăcire; „cu doi ani în urmă, fetiţa a dat peste ei...” – oftează el apăsat şi închide ochii strâns, vrând să scape de ruşinea care l-a cuprins; „nu trebuie să-mi mai amintesc vreodată

asta!...” Orice altă amintire ar chema în gând, nu poate vedea cu ochii minţii decât trupul diafan al Dianei, „sub un butoi, cu două picioare subţiri, cum au toţi bătrânii... Ba nu!” – se corectează cu ciudă că a putut gândi atât de urât şi-şi imaginează un crin alb, strivit de trupul unui stejar bătrân... Oricum, îşi dă seama cu bucurie că nu mai simte nimic dacă se gândeşte că-n camera alăturată doarme Diana; „sunt milioane de Diana în lume asta şi mii de femei ca ea, încărcate de respectul celorlalţi – indiscutabil, Diana este un mare chirurg –, femei mândre de ceea ce sunt, impunând respect celor din jur. Nu pot roşi vreodată că n-am respectat-o îndeajuns. Am căutat-o obsedat de amintirea unei prinţese blonde, care m-a luat de mână şi m-a dus în sala de mese într-o seară când simţeam că leşin de foame şi m-am trezit legat sufleteşte de-o fetiţă, legat mult mai puternic decât am fost vreodată de Mioara – mâine fug la gară; oi găsi eu pe vreunul din sat venit călare la oraş. Îl bat crunt pe Stelică, să mă ţină minte, iar pe Mioara am s-o trag de codiţe, să-i iasă din cap spălăcitul de Stelică, viitor popă, fie-ar de cap vocea lui de fetiţă, cu care va cânta în zori, la biserică, alături de părintele Grigore, un şir lung de colinde, ascultate cu smerenie de mama, în rând cu celelalte femei din sat, mai puţin sor-mea Rodica, rămasă acasă, în pat, cu Vălătuc lângă ea, cu ceilalţi doi copii dormind la picioare, cinstindu-se cu cârnaţi abia luaţi de pe jăratec de Gheorghiţă al ei şi cu sticla de vin negru – „mai lasă-mi şi mie, măi Ghiţişor, că n-o fi de pomană” –, în timp ce casetofonul alimentat cu bateriile cumpărate din timp de bădia Ion, dar ţinute ascunse până astăzi, să aibă motiv de mers în oraş, va transmite colindele lui Hruşcă. Iar eu...” Nu mai are ce-şi reproşa; „odată şi-odată, tot trebuia să absentez de acasă de Crăciun...” Ar vrea să-şi pipăie buzele, speriat c-ar putea să-l mai doară, însă amintirea stejarului căzut peste lujerul unei flori albe îl cutremură; „odată şi-odată, trebuia să mă vindec!” Închide ochii şi se lasă pradă somnului. „Cum s-o trag de codiţe, când ea este atât de mândră de părul ei bogat?!” – şi zadarnic recheamă în amintire fata zvăpăiată, sărindu-i de gât să-l sufoce cu sărutările ei pe obraz, apăsate şi umede, fericită că are un aşa medalion de aur, că nu-i vine în gând decât copilul speriat, fugit în colţul bucătăriei, către care el, copil, se duce cu cana de tablă plină cu lapte proaspăt. „Ba vrea să ia şi caşmirul mamei, să se fudulească la bal... Stelică, nu te-am bătut până acum, că erai băiatul învăţătorului meu, dar... dacă...” Nu mai poate adormi. Se întoarce pe-o parte şi priveşte luminile bradului. „Dacă aş pleca acum la gară, aş prinde rapidul de dimineaţă; deseară, înainte de-a începe balul, aş fi în

sat... Şi dacă nu găsesc pe nimeni venit călare în oraş?! E prima zi de Crăciun... Aş putea telefona la primărie; aş telefona la ziuă, din tren, că acum am telefon mobil, şi l-aş ruga pe paznicul de la primărie să-l anunţe pe bădia Ion să mă aştepte la tren. Şi ce să-i spun?! De ce m-am întors? Când i-am zis să se ducă şi el la bal, c-aşa e bine, părinţii să aibă grijă de copilele lor, mi-a râs în nas: «Hai, măi cumnate, ce, nu ştiu ce fată am? Să-ndrăznească vreunul să se lege de ea, că nu scapă ăla doar c-un ochi vânăt...».” Amintirea aceasta îl face pe Daniel să izbucnească în râs, că se clătină patul cu el. Priveşte speriat spre fetiţă; „dacă am trezit-o?!”, dar Irina doarme profund. „Numai eu nu pot să adorm...” Priveşte ceasul de la mână; „*Rolex*, măi cumnate?! Dacă-i adevărat, cumperi cu el câteva hectare de pădure”. „Un student străin; l-am ajutat să-şi scrie licenţa. Toate cadourile sunt de la el.” „M-aş fi bucurat mai mult să-mi fi spus că vânătaia-i de la nevastă-sa, că ăştia, cu dolari, ne iau toate fetele frumoase” – i-a dat bădia Ion un ghiont, a doua zi după sosirea lui, pe când ajuta la tăierea celui de-al treilea porc. „Ce vă daţi coate acolo, măgari bătrâni ce sunteţi?” – le-a strigat Maria, cărând din greu cele două găleţi cu apă clocotită, pregătite pentru spălat porcul aflat sub claia de paie de grâu aprinse. Încă puţin de-ar mai fi întârziat Maria, ar fi dat gata sticla cu ţuică, schimbată din când în când cu cumnatul său şi, uitând că-i tatăl Mioarei, se teme acum c-ar fi fost în stare să-i vorbească de doamna – „vocea blondă” –, care a întrebat de câteva ori de el la telefonul de la Primărie. „Ce greşeală aveam să fac!... Doamna Diana are dreptate: degeaba m-am lăudat c-am făcut rost de-un calup de 20 de ani; nu-mi pot depăşi vârsta de adolescent înflăcărat...” Priveşte din nou ceasul: aproape două. „În fond, ce-i reproşez doamnei Diana?” Simte că ameţeşte. „Ar trebui să mă duc în camera ei, să repet ceea ce-a făcut şi ea – «şi eu mai am un dar din partea lui Moş Crăciun», i-aş zice. Mai mult decât să mă dea afară din casă, ce-ar putea să-mi facă?” Fereşte încet plapuma de pe el şi coboară picioarele la marginea patului. Stă cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu bărbia în palme. „Şi dacă nu opune rezistenţă? Nici eu n-am opus... I-aş zice că suntem chit... Dar... Nu, nu cred! Şi, totuşi, dacă ridică încet plapuma, dându-mi de înţeles să intru lângă ea în pat?!... Ce prost am fost! Dacă aş fi acceptat de prima dată invitaţia lui Gabriel să mă întâlnesc cu farmacista... Aia era mai tânără, cam de vârsta mea, ne întâlneam doar pentru...” Simte că nu mai are nici un chef şi se întinde la loc pe pat, acoperindu-se încet cu marginea plapumei, să n-o deranjeze pe Irina. „Cred că, de data aceasta, am să adorm” – şi închide ochii, visând la fâneaţa din spatele casei, prin

care păşeşte cu pantalonii suflecaţi, să nu-i ude roua dimineţii, cercetând cu privirea locurile mai însorite, unde iarba e coaptă, gata de coasă. Adoarme. Prin somn, aude un ciocan bătând în draci o coasă. „Cine-i prostul care nu ştie să bată coasa?!" Deschide ochii speriat. De pe sală se aude sunetul telefonului. Priveşte din nou ceasul: două şi jumătate. „Profesorul e nebun dac-o sună la ora asta. Dar dacă, gelos ca orice bătrân, o controlează să fie sigur că doarme acasă?... Mare prost mai sunt! Dacă doamna Diana ar avea vreun amant tânăr, – de ce neapărat tânăr?!, ce-mi veni să cred asta?! –, l-ar putea invita aici, acasă la ea, când fetiţa doarme..." Pe sală, telefonul a tăcut. Daniel vrea să închidă ochii din nou, dar nici nu apucă să-şi recheme vreo amintire dragă lui, că tot de pe sală, dinspre uşă, aude alt sunet – *Primăvara* lui Vivaldi. Înţelege că-i de la telefonul mobil, aflat în poşeta pusă de Diana pe măsuţa pe care îşi lasă mănuşile; a văzut-o cum a pus poşeta acolo după ce a vorbit cu profesorul. „Ăsta-i netot dacă sună aşa mult" – se înfurie Daniel, şi coboară din pat. Bagă picioarele în papucii de casă, îmbracă halatul – „tot cadou de la Moş Crăciun; să fie oare doar opera doamnei Magda?" – şi-şi încinge cordonul. „Ce m-a apucat?!" – se întreabă, începând să-şi dezbrace halatul. În poşetă, telefonul începe să sune din nou. „Nu-i a bună" – îşi zice şi iese pe hol. Prinde poşeta din mers, vrând să intre în camera Dianei. Telefonul a tăcut. Ar vrea să renunţe, dar a deschis deja uşa dormitorului. Diana doarme cu faţa în sus, acoperită doar cu un colţ al plapumei. La lumina bradului, aflat chiar în faţa uşii, Daniel o vede în toată splendoarea: un trup diafan, cu pielea albă, sânii uşor lăsaţi, dar proeminenţi sub azuriul cămăşuţei de noapte, care o acoperă până mai jos de şolduri. Colţul plapumei îi acoperă doar burta. Chiloţii de mătase i se văd în întregime sub cămăşuţa cu poala în dezordine. Daniel prinde colţul plapumei şi-l trage mai bine peste mijlocul Dianei.

– Doamna Diana, doamna Diana... – îi şopteşte, atingând-o uşor cu degetele mâinii stângi peste braţul gol, întins pe lângă corp.

Într-un târziu, Diana deschide ochii, şoptind un *ce-i?* fără nici un chef, dar imediat face ochii mari, lăsându-i aţintiţi în ai tânărului aplecat asupra sa. Capul ei tremură uşor, într-un gest de respingere exprimat fără convingere.

– Nu, Daniel... Nu... Nu! Nu ştiu... dacă... e... biii... ne...

– Doamnă Diana, – se suprapune vocea lui Daniel peste ultimele silabe ale ei – v-a sunat telefonul de mai multe ori – arată spre poşeta lăsată lângă pat, din care se aud iarăşi primele acorduri din *Primăvara*.

– Da-da, imediat – se precipită Diana, deschizând poşeta fără s-o ia din mâna lui Daniel. Stai! – îl opreşte imediat ce priveşte display-ul telefonului. Da, dragă... Cum?!... Du-l în sală, urgent! – spune, coborând la marginea patului, fără să-i pese că-i doar în chiloţi şi cu cămăşuţa de noapte transparentă. Fugi în bucătărie şi fă-mi o cafea – îi şopteşte lui Daniel. În ibric, trei linguriţe de cafea din punga verde, fără zahăr – mai adaugă, lipindu-şi gura de urechea lui, apoi continuă la telefon pe un ton ferm: Sigur că vin, deja mă îmbrac. Nu, nu-i nevoie; are cu cine rămâne acasă... Cine-i la sală?... Bine. Să fie pregătit când ajung. Să intre cu salvarea pe alee, până la scară; ştie, c-a mai venit... Nu, nu-l mai deranjaţi, e plecat din ţară. Ştiu ce am de făcut, doar am fost mâna a doua... Gata, la lucru! – aude Daniel din bucătărie telefonul lăsat cu zgomot pe noptieră.

– Daniel! – răsună chemarea ca un ordin.

– Da, doamnă – se grăbeşte el să ajungă în pragul camerei.

Diana tocmai stă în faţa oglinzii cu furoul lăsat până la brâu, încercând să-şi potrivească sutienul.

– Ţi-am spus fără zahăr? Ai apucat să pui?

– Nu, doamnă.

– Şi răceşte puţin ibricul cu apă rece, s-o pot bea imediat.

– Da, doamnă.

– Aha, am ajuns de unde am plecat: da, doamnă; nu, doamnă – vorbeşte Diana de una singură. Ia stai, unde pleci?

– În bucătărie.

– Încheie-mă, că nu nimeresc – se întoarce ea cu spatele, ţinând între degetele mâinilor răsucite la spate părţile sutienului, pe care nu le poate încopcia.

– Lipseşte o babă, doamnă – o atenţionează Daniel, după ce se convinge că sutienul e defect.

– Bine c-avem moşnegi destui – bombăne Diana şi aruncă sutienul în sertarul deschis al şifonierului, aplecându-se să caute un altul, fără să-i pese că-i cu bustul gol. Ajută-mă cu ăsta – se întoarce iar cu spatele spre Daniel, iar în timp ce tânărul o încheie, caută pe dibuite bretelele furoului, dar nu reuşeşte s-o îmbrace pe stânga decât cu ajutorul lui Daniel. Mda... când toţi visează să te dezbrace... – fugi la cafea, să nu dea în foc! –, alţii te îmbracă... – aude glasul ironic al femeii în urma sa.

Pune trei linguriţe de cafea în apa care clocoteşte, amestecă, dar nu prea mult, să rămână caimac şi dă drumul apei reci în chiuvetă, să

aibă unde plimba încet fundul ibricului, până crede că s-a mai răcorit. Scoate din dulap singura ceaşcă mai mare, tot din porţelan scump, cu flori albe de cireş în relief pe ea, pune întâi puţin caimac, apoi o umple cu cafea. Iese în hol cu ceaşca aşezată pe farfurioara ei, peste un şerveţel de masă îndoit în diagonală.

– Scumpul mamei! – se bucură Diana, care tocmai a terminat de aşezat poala puloverului primit cadou peste bata fustei de lâniţă şi-şi trece instinctiv palmele peste şolduri în jos, până spre genunchi, să fie sigură că fusta îi stă corect. Ia să vedem – spune, luând din mâna lui Daniel doar ceaşca –, e destul de amară? – şi gustă încet, să fie sigură că nu se frige, apoi soarbe cu plăcere. Excelentă! Amară, că dulce nu-i decât sărutul mamei; tăticul a uitat să spună că-i singurul dulce care nu îngraşă – rosteşte ea pe un ton grav şi, sorbind restul de cafea din ceaşcă, face un pas până în faţa lui Daniel, îşi întinde braţul stâng pe după gâtul lui şi-l sărută scurt şi apăsat pe gură. Nu, scumpule?, aşa ai decretat: doar mămicile au voie la un sărut dulce care nu îngraşă. Doar îngroaşă mijlocul, dacă... – râde ea. Toarnă-mi şi restul de cafea, te rog! – îi pune ceaşca în mână.

Când se reîntoarce pe hol, Daniel o găseşte pe Diana aplecată, încheindu-şi fermoarul cizmei drepte, după care îşi îmbracă blana sa, grăbindu-se să-şi înnoade cordonul.

– Dă-mi ceaşca – întinde ea mâna spre Daniel, dar tânărul întinde braţul în lateral, să poată aşeza, ca un refuz ostentativ, farfurioara cu tot cu ceşcuţă pe masa de lângă cuier; sub privirea mărită a doamnei din faţa sa – ceva între surprindere şi perplexitate –, Daniel prinde în mâini capetele cordonului jachetei maica Païsa. Daniel?! – se aude şoapta Dianei, plină de dojană, dar nodul cordonului a fost desfăcut deja. Daniel, nu fi nebun! – coboară Diana tonul, într-o şoaptă tandră, că abia i se aud vorbele; tânărul, însă, îi desface haina la piept, gata s-o împingă spre umeri, să i-o poată scoate. Scumpule, – reuşeşte Diana să-şi facă glasul auzit – nu mai e timp, zău! Dacă nu cobor în câteva minute, urcă şoferul salvării şi sună ca nebunul la uşă.

Daniel o priveşte fix două-trei clipe, savurându-i teama amestecată cu zâmbetul mărturisind o bucurie lăuntrică înflorindu-i pe chip; are în atitudinea lui ceva din plăcerea cinică a bărbaţilor obsedaţi să lungească jocul.

– Zău că... – încearcă Diana să-l oprească, dar îşi lasă cu plăcere scurta de blană în mâinile lui Daniel.

– V-aţi uitat pe fereastră? – o întreabă Daniel pe un ton încărcat de o dojană părintească, dar nu mai aşteaptă răspuns, că pune blana Païsa în cuier şi ia haina adusă de Moş Crăciun, pe care i-o şi îmbracă Dianei pe mâneci, grăbindu-se să-i pună la gât fularul său gros, din fire de merinos vopsite în diferite culori: Să-l purtaţi cu plăcere, că-i împletit de Mioara – o îmbracă el cu atenţie. Dacă n-am eu grijă de sora mea – a şasea! –, cine să aibă?! Şi căciula, evident – spune şi-i îndeasă căciula de blană, strivind buclele frumoase din capul Dianei. Aşa, da! – arată el spre oglindă.

– Scumpul mamei, dar cum să mă duc aşa?! Sunt prea elegantă – se oglindeşte Diana un timp, sorbind în grabă cafeaua luată de pe măsuţă.

– Să scoatem şi inelul – spune Daniel pe un ton patern, parcă ar avea grijă de un copil şi se căzneşte câteva secunde până reuşeşte, apoi ia de pe cuier mănuşile îmblănite şi i le bagă Dianei pe mâini, cu aerul că s-ar ocupa de Irina. Ştiu că fudulia-i mare, dar când veţi ajunge, nu mai aveţi timp să vă dezmorţiţi degetele.

– Da, tăticule – se alintă Diana, continuând să se pregătească de plecare. Ba nu, tăticule, nu-i fudulia mare. Ba da, sunt fudulă că Moş Crăciun mi-a făcut cea mai plăcută surpriză; ba nu, tăticule, cea mai plăcută a fost... – se opreşte în faţa lui Daniel, cu intenţia clară de a-l necăji: Chiar vrei să ştii? A fost când eram nervoasă că nu mi se-ntărea maioneza şi-a venit primul colindător, şi singurul, ai observat? Anul acesta, n-au venit colindători. Unul şi bun! – se apropie din mers, îl sărută în fugă pe obraz, apoi vrea să caute ceva, dar îşi aminteşte că trebuie să-i arate spre cuier: Acolo-i agăţat celălalt set de chei de la intrare. Pentru orice eventualitate. Şi cum un urmaş de bandit nu se dezminte – îi şopteşte ea complice –, să ştii că banii, câţi îi am *cahs*, îi ţin acolo, sub florile de ornament – arată ea vaza mare din ceramică pictată.

– Urmaşul de bandit poate că vrea altceva.

– Ce? Te rog, – râde Diana – să am la ce mă gândi...

– Să zicem că sora mea, a şasea, şi cea mai... mai!, – surâde tânărul, intrat deja în jocul ei – să zicem c-ar merita dezbrăcată...

– Daniel!... – izbucneşte Diana în râs, oprindu-se în faţa lui, că tocmai a umblat prin casă, până a găsit poşeta.

– ...ca să-i dau două palme la funduleţul gol – continuă Daniel nestingherit –, să se înveţe minte: fustă subţire şi chiloţei de mătase pe gerul ăsta...

Diana izbucneşte în râs şi-şi aruncă braţele pe dup gâtul lui, sărutându-l lung şi apăsat pe gură.

– Ţi-am promis doar că te las fără guriţă. Pa, scumpule! – adaugă ea, grăbindu-se să deschidă uşa.

– Asta-i tot de la Moş Crăciun? – întreabă Daniel. Apropo de sărut... – îi şopteşte.

– Ai vrea tu... – continuă Diana să fie la fel de veselă şi, înainte de-a deschide uşa, îl mai sărută o dată în fugă. Ai vrea tu să scapi numai cu atât. Vedem noi! – îl ameninţă, oprindu-se o clipă în prag. Stai cu mine, te rog, până vine liftul, că mi-e tare urât noaptea pe holul ăsta – îi şopteşte.

Stau împreună, alături, aşteptând liftul care urcă încet iar becurile semnalizatoare abia îşi trec lumina unul altuia, că te temi să nu obosească şi să adoarmă la vreun etaj. Diana îl fură mereu cu privirea.

– Sora mea Magda – pardon!, Moş Crăciun – are gust; îţi stă foarte bine. Îmbrăcat aşa, ca un *pater familias*, mai că ţi-aş spune că s-a prins grefa de 20...

– Chiar dacă nu s-a prins, am în faţa mea o prinţesă a zăpezii abia ieşită din adolescenţă. Succes, prinţeso!, şi pălmuieşte zdravăn moartea, că ai forţă în palme – îi şopteşte şi o sărută pe obraz, dar Diana întoarce capul şi-l sărută scurt şi apăsat pe gură, în timp ce, din poşetă, se aude melodia de Vivaldi.

– Ei, da! – se bucură Diana. Mereu am vrut să schimb melodia asta – îi zâmbeşte complice –, dar acum, nimic mai potrivit ca *Primăvara*: simt că înfloresc – îi şopteşte, lipindu-se de el, să-i poată fura o altă sărutare. Da, cobor acum, sunt în lift – spune pe un ton grav, ducând telefonul la ureche, fără să-l fi privit. A, tu... – pare că s-a topit dintr-o dată. De ce ţi-au mai telefonat?! Le-am spus doar că eşti plecat... Sigur că mă duc. Ştiu! Ţi-am spus de-atunci, din sală, că trebuia să-i fi... O clipă, să intru în lift – se adresează Diana celui din telefon, apoi deschide uşa liftului şi se strecoară în cuşca metalică, indiferentă la prezenţa lui Daniel.

Tânărul aşteaptă până ce becurile semnalizatoare trec de etajul patru, în jos, şi se întoarce spre apartament, străbătând alene holul întunecat. Intră, încuie uşa, scoate cheia să poată intra Diana când se va întoarce, fuge în bucătărie să privească aleea, să vadă salvarea, dar nu distinge nimic din cauza viscolului, aşa că inspectează aragazul şi robinetele, mai încearcă o dată uşa de la intrare, să fie sigur că a încuiat-o, nu se poate abţine să nu privească în vasul mare de ceramică

pictată – „ce de-a plicuri!” –, pune florile ornamentale la loc – „astea-s flori de munte culese toamna”, îşi trece el palma peste măciuliile ţepoase –, intră în dormitorul fetiţei, îşi lasă halatul pe spătarul scaunului de la capătul patului şi se strecoară sub plapumă. Simte că oboseala nopţii precedente nedormite l-a ajuns. Totuşi, înainte de-a luneca în somn, mai mijeşte ochii o dată, în speranţa c-o va revedea pe Diana aplecată asupra lui. Dar, din păcate, în amintire nu-i revine decât chipul grav al femeii – adevărată împărătească mândră şi plină de sine, coborâtă maiestos din imperiul zăpezii –, intrând în lift, cu aerul că este singură în tot blocul, interesată doar de discuţia sa cu cel care i-a telefonat; „profesorul – gândeşte Daniel cu ciudă. Ba nu – revine, simţind că-i deja indiferent –, e soţul ei. Nu, nici măcar... – îşi spune cu tristeţe. Doar tatăl fetiţei care doarme lângă mine”. După ce o înveleşte mai bine cu plapuma, aducând-o din nou cu obrăjorul drept pe pieptul său, şi o cuprinde pe după umeri cu braţul stâng iar fetiţa murmură ceva, ca un sem clar că-i bucuroasă să-l ştie alături, Daniel închide ochii şi se lasă prins în mrejele somnului. „Ar trebui să mă întreb ce caut aici – îşi zice, bucuros de gândul care i-a venit. Răspunsul îl am lângă mine – strânge el puţin arcul braţului stâng iar fetiţa se foieşte alene, aşezându-şi mai bine obrăjorul drept pe pieptul lui. Restul – dacă va fi vreun rest – va fi un bonus. Plata ştiu să mi-o iau singur” – şi, aplecându-şi puţin capul spre fetiţa culcată pe pieptul său, o sărută scurt, dar cu mult drag, pe creştet, savurând acel oftat fericit, de eliberare de orice griji al copilului ce pare una cu el.

*

* *

– Ssst! Doarme... – îşi duce Daniel degetul la buze.

– Nu dorm – sare de la spatele său Irina. Stăteam de vorbă în gând cu Baloo, să nu-l trezesc pe tăticul – îi spune ea cu mândrie mamei, care s-a aşezat pe marginea patului; îmbujorată toată, cu căciula de blană pe cap, îmbrăcată cu pulovărul primit aseară, „cu fusta de lâniţă, bună toamna, nu acum” şi în ciorapi de mătase; „evident, şi chiloţei tot de mătase”, gândeşte cu ciudă Daniel.

– Copii, Moş Crăcin a trecut şi pe la clinică – arată Diana spre sacoşa mare, lăsată lângă uşă.

– Vreau, vreau, vreau! – îşi vântură Irina braţele.

Diana se întinde alene, prinde sacoşa de un colţ şi o trage spre ea, începând să scoată jucării şi dulciuri. Irina se grăbeşte să-şi adjudece toate jucăriile, amăgind-o pe Diana să se aplece spre ea, s-o poată săruta. Când scapă din braţele fiicei, Diana se retrage încet, întârziind o clipă cu coatele pe pieptul lui Daniel:

– Tăticule, ţi-au rămas dulciurile; întrevăd c-o să faci diabet.

– De ceva dulce care nu îngraşă – o completează Daniel, iar Diana îl loveşte de câteva ori cu palma peste obraz:

– Vezi ce rece-s? E-un ger cumplit. Vai de genunchii mei.

Daniel se strecoară pe la spatele Dianei şi-şi ia halatul de pe spătarul scaunului.

– Vă rog, doamnă! Imediat, sub plapumă. Irina-i ca un calorifer, vă asigur!

– Mămico, ce răcoroasă eşti! – se alintă fetiţa, lipindu-se de mama sa.

– Eu vă fac un ceai – porneşte Daniel spre uşă, dar nu apucă să iasă, că se răzgândeşte: Un vin fiert e mai potrivit.

Când revine cu cana mare de porţelan, din care ies aburi răspândind în jur aroma scorţişoarei şi buchetul puternic al vinului negru, Daniel o găseşte pe Diana aproape adormită.

– Scumpul mamei! – se bucură ea, începând să soarbă vinul fierbinte; nu scapă de insistenţele fetiţei până nu-i dă voie să guste de câteva ori şi ea; „altfel nu te mai încălzesc!" Poftim, dă-te jos – îi arată mama. Vine tăticul.

– Nu-i la fel de cald ca mine – se mândreşte fetiţa.

Daniel mai umple o dată cana cu vin fiert şi aduce o sticlă de 2 litri plină cu apă fierbinte, pe care o bagă sub plapumă, la tălpile Dianei. Când aude mulţumirile femeii, nu se poate abţine să nu-şi treacă palma peste pulpa unui picior, de la călcâi, spre genunchi. Aude oftatul de plăcere şi vede pe obrazul Dianei zâmbetul de încurajare.

– Plătesc bine, să ştii – îi şopteşte cu subînţeles Diana.

– Om vedea...

– Nu, că-s acoperită cu plapuma, am şi fusta pe mine; ce să vezi?! – îi surâde Diana. Chiar aşa! – se foieşte ea sub plapumă, spre supărarea Irinei, care s-a întors cu spatele şi vrea să mai doarmă – să-mi scot fusta şi ciorapii. Te rog, pune-le undeva, pe scaun – îi arată ea cu privirea fusta şi ciorapii împinşi cu călcâiele spre capătul patului. Dacă dorm cu ciorapii pe mine, mai bine nu dorm; am o durere de picioare...

Te rog! – face semn lui Daniel să-şi reia locul pe marginea patului, lângă ea.

Palma lui Daniel îşi începe masajul de la călcâi până sub genunchi.

– Mama ar fi mândră să ştie cât de mult apreciez ceea ce-mi faci – accentuează iarăşi Diana cuvântul *mama*.

– Surorile mele m-ar certa; fiecare pentru altceva, că toate au câte un moft: ba cu untură de gâscă, ba cu macerat de plante aromate, ba cu extract de muguri... „Fandositelor! – le strigă mama. Cu ceea ce-aveţi voi în borcane, vă pot freca şi bărbaţii voştri. Nu vreţi să recunoaşteţi că sănătatea vine din palmele băiatului meu, că-i..." – îşi pierde Daniel vorbele în zâmbetul care i-a invadat obrazul.

– „Că-i..." – îl îndeamnă Diana când reuşeşte să-şi potolească râsul. Te rog!...

– Nu vă pot spune, doamnă.

– Vorbele mamei tale?!

– Vorbele mamei mele. Au fost spuse surorilor, care se certau, că fiecare m-ar fi vrut s-o masez întâi. A doua zi era duminică şi voiau să meargă la biserică, apoi la horă. Eu am auzit întâmplător; tocmai îmi dăduse mama voie să merg cu prietenii pe tăpşan, că adusese unul o minge adevărată de fotbal. Căutam tenişii pe sub pat...

– Hai, te rog!... – îl trage Diana aproape de ea. Trebuie c-a spus ceva frumos mama. „Că-i...!" – insistă ea, ţinându-i între palmele sale, ca pe ceva scump, palma care a masat-o.

– Şi nu vă supăraţi?

– Ţin la nasul meu, să ştii – îi sărută Diana palma.

– „Că-i băiat făcut pe pat de flori, sub plapumă de stele..."

– Frumos! Vorbe poetice, dar eu cred că ele ascund un tâlc.

– Mda... Se spune că unele femei dorm cu soţii lor pe câmp, pe brazdele de fân proaspăt cosit, în nopţile din jurul Sânzienelor.

– Înţeleg că parfumul fânului proaspăt cosit nu numai că-i unul dintre cele mai plăcute, dar şi benefic pentru sănătate. Parcă există şi o romanţă, *În fânul de curând cosit*. De ce surâzi? Ia stai! – se luminează Diana. Când ziceai că eşti născut?

– 25 martie, de Bunavestire.

– Iar Sânzienele-s la sfârşit de iunie... – spune Diana, încercând să socotească ceva pe degete. Hm!... – surâde ea, privindu-l cu subînţeles pe Daniel.

– Doamnă, când m-a născut, mama avea 47 de ani.

– Daniel, corpul omenesc îşi are legile lui. Doar nu crezi în...? – face Diana un gest indecis cu braţele, râzând amuzată.

– Doamnă, mama şi tata ar fi vrut să aibă copii împreună; erau căsătoriţi de vreo şase ani... Şi-apoi, e foarte bine, confortabil chiar, să ai nişte repere în viaţă.

– E bine să ai şi pe cineva autoritar, aşa... un frăţior foarte... – se amuză Diana un timp, legănându-şi capul pe pernă de plăcerea masajului, apoi, amintindu-şi, devine gravă: Ar trebui să te pup mult, ca pe un copil bun, că m-ai îmbrăcat mai gros. Ar fi fost vai de mine. De mult n-am mai mers cu tramvaiul şi nu mai ţineam minte cât îs de friguroase. Şi-apoi... – râde ea – de-ai şti ce-a fost pe mine!... Toate colegele m-au întrebat de unde... Voi nu vindeţi şi în ţară?

– Nu, doamnă. E-un contract exclusiv cu cei din Milano. Cusăturile toate sunt de mână, în stilul vechilor cojocari. Dosul de atlas e-al casei de modă. Între dos şi blană se pune o pânză fină de cânepă ţesută de soră-mea Tudoriţa...

– Puiul mamei, nu mă lăsa să cred că v-am făcut o pagubă...

– Singura pagubă ar fi fost dacă aţi fi răcit... – se uită Daniel cu subînţeles către mijlocul ei.

– Aha, n-ai uitat... – râde din nou Diana. Ia plimbă-ţi mâna în sus, pe piciorul meu. Hai, curaj, că nu muşc. Aşa, mai spre şold... Ia spune-mi, ai dat de chiloţi? Sunt de mătase?

– Bumbac, doamnă – răspunde cu greu Daniel, simţind că a roşit tot şi-şi retrage imediat mâna pe călcâi, să reînceapă masajul.

– Ştiam că am aşa ceva în dulapul din cabinet. Îi iau când îmi pun pampers, la operaţiile mai lungi. De-ale noastre... – face Diana un gest evaziv.

– Cum a fost urgenţa de azi? – întreabă Daniel, să schimbe subiectul.

– De vreme ce mi-ai urat succes la plecare... Am stat până s-a trezit, semnele vitale îi erau în ordine la plecarea mea...

– Să vă aduc altă apă fierbinte – arată Daniel sticla luată de la tălpile Dianei.

– Nu. Mai masează-mă puţin, te rog! Doamne, ce bine-i!... – îşi leagănă ea capul pe pernă când palma lui Daniel îi masează pulpa piciorului. Azi n-a fost mare lucru; doar două ore şi jumătate, dar sunt zile când am mai multe intervenţii sau vreuna grea – cinci-şase ore... Aşa, stai! – face semn mâinii tânărului să se oprească. Ştii ce-am

observat la tine? De ce nu urci niciodată peste genunchi, la muşchii de pe coapsă?

– Pe mama o dureau doar pulpele.

– A, muşchii gemeni. Şi pe mine mă dor. Dar şi dreptul anterior; e numele muşchiului ăsta – îi ia Diana mâna pe sub plapumă şi i-o plimbă de la genunchi în sus. Când stau la masa de operaţie, mă sprijin mult în el. Nu vrei să te învăţ Anatomie? Chiar aşa, Daniel! – se ridică Diana în capul oaselor, să fie mai convingătoare. Nu vrei să faci Medicina? Ai putea intra direct în anul doi. Au mai fost cazuri. Înveţi şi susţii în toamnă, în iarnă, când poţi, examenele anului întâi.

– Credeţi că reuşesc să iau notă de trecere la Anatomie?

– Te meditez eu. Vrei? – se entuziasmează Diana. Zău, Daniel, gândeşte-te... Te rog! – face ea un gest ferm, lipindu-şi vârful degetelor de buzele lui, obligându-l să tacă. Nu-mi da un răspuns acum. Te-ajut să-ţi alegi ce specialitate vrei. Nu ca rezident; e foarte greu; legal, imposibil. Dar mai este o portiţă: rămâi în clinică la grupa de cercetare, ca doctorand; îţi fac eu rost de-o temă de doctorat. Apoi se creează un post... Ce specialitate ţi-ar plăcea?

– Păi... – ia Daniel o figură de om serios, ceea ce-o bucură pe Diana, făcând-o să capete o lucire ca o scânteiere în ochii deveniţi mai catifelaţi. Păi... – trage Daniel de timp, uitându-se întrebător în ochii doamnei din faţa sa, care aşteaptă nerăbdătoare – la cât de bine mă pricep să tai porcul de Crăciun, mielul de Paşte şi oile toamna, pentru pastramă, ce credeţi că mi s-ar potrivi?

– Paştele...! – face Diana un gest furios şi-i prinde gulerul halatului, trăgându-l spre ea. Îţi rup urechile, măgarule! – îi şopteşte cu drag, prinzându-l cu mâna dreaptă de ureche.

Daniel nu reacţionează în nici un fel; doar o priveşte surâzând, lăsându-se în voia ei.

– Vă este teamă să-mi rupeţi amândouă urechile odată? – o provoacă el.

– Teamă?! – se miră Diana şi-i prinde urechea cealaltă, dar imediat îşi aminteşte şi surâde încurajator, lăsându-se uşor pe spate, până stă culcată pe pernă, agăţată cu mâinile de urechile tânărului.

Daniel a pus deja palmele sub braţele ei şi, încet, din ce în ce mai încet, le lunecă în jos, peste moliciunea puloverului, împingând totodată plapuma până îi întâlneşte mijlocul. Diana îl trage mai tare de urechi, iar Daniel, luând gestul ca pe o provocare, se apleacă mai mult asupra ei şi-i strânge mijlocul între palme. Tot mai gravă, sigură pe sine,

Diana îşi lasă braţele să lunece pe după capul lui, până ajunge cu palmele amândouă la ceafă şi-l strânge domol, apropiindu-l, până îşi ating buzele. Se sărută mult, întâi delicat, ca într-un joc, mai mult ca o degustare, pentru ca încet-încet să simtă că s-au pierdut cu totul; ea, noroc de degetele sale încleştate în părul lui la ceafă, altfel e sigură că şi-ar fi luat zborul, în timp ce coatele lui înfipte în salteaua patului şi palmele lipite puternic de coastele ei îl ţin locului, să nu se piardă sorbit de sărutul doamnei din braţele sale, sărut de savoarea căruia nu se mai satură. Iar când îşi dau seama amândoi că nu mai pot respira, Diana se rupe din sărut prima, dar tot cu braţele după gâtul lui, să-i poată şopti la ureche:

– Scumpule, mergi în camera mea, te rog!

Daniel sărută palma care a început să-i alinte obrazul şi pleacă în camera alăturată. Vede patul în dezordine, cum l-a lăsat Diana când a plecat la clinică, şi nu ştie cum ar trebui să procedeze. Ar vrea să-şi lase halatul şi să se bage sub plapumă, dar nu crede că este cel mai elegant mod de-a o aştepta. „Ce prost! Trebuia s-o fi luat în braţe, s-o aduc aici...” Stă lângă pat, nehotărât, incapabil să facă vreun gest. „Mai bine plecam la gară; acum aş fi fost în tren...” După un timp, se ceartă: „Ce tren?! Cum să fi lăsat fetiţa singură?!” I se face frică. Pentru prima dată în viaţa lui, ar vrea să fugă. „Unde? Cum?” Începe să se plimbe cu paşi mici într-o parte şi-n alta, privindu-şi papucii. „Caraghios mai sunt! Desculţ, în papuci de casă...” Recheamă în amintire scene din filme ori fragmente din romanele citite. „La naiba! Nici un personaj bărbat n-a fost în situaţia mea... Mii de ore pierdute... Parcă în... Nu! Acolo era altceva, stângăcia primului flirt – am depăşit! La vorbe sunt bun, o ştiu. Dar ce mă fac atunci când va veni aici, în cameră?! De ce nu m-oi fi dus la vreuna care dă anunţuri în ziare; «am plătit, hai...»”. Aude uşa de la baie. Parcă a trecut pe dincolo de brad; „eu îmi priveam papucii...” Îl doare capul. Sentimentul furiei îl stăpâneşte tot mai puternic; pentru prima oară îl strânge ceva în spate, cum îi povesteau prietenii din liceu că păţesc noaptea în pădure. „Eu n-am nici o grijă; simt câinele lângă piciorul meu şi-mi pipăi când şi când buzunarul, să fiu sigur că-l am” – arăta el colegilor cu mândrie pumnalul. Cade pe marginea patului, cu obrazul între palme. „Ce ruşine!” Sare în picioare şi merge la fereastră, prefăcându-se că o verifică, să fie închisă bine. „În fond, ce mare scofală! Vine, o iau în braţe, o culc pe pat şi...” Dă din mâini a lehamite. Ştie că nu poate avea nici urmă de dorinţă. „Dracul să-i ia! Le-am citit cărţile – cărţi serioase, recomandate, multe dintre ele, de profesorul de

Română – şi n-am găsit nicăieri... Dacă e s-o facă, toţi plâng de mila fecioarelor violate; alţii, a femeilor – cheia de boltă rămâne tot Nadina lui Rebreanu –, dar eu nu-s femeie! – când citeam cele câteva rânduri din *Răscoala*, mă doream a fi Petre Petre şi înnebuneam de dorinţă; acum mor de frică. Şi de ruşine!"

– Daniel... – aude vocea rugătoare a Dianei.

„Îi spun că trebuie să plec urgent la gară, că bădia Ion mi-a trimis nişte acte pe conductorul trenului."

– Daniel, vino, te rog!...

„Fie ce-o fi! Îi spun că din cauza oboselii..." – oftează Daniel, târându-şi papucii alene până în uşa biroului; vede masa rămasă cum era aseară, mai puţin, bucatele puse în frigider, şi i se face silă: „ce seară frumoasă şi ce dimineaţă de Crăciun jenantă!... N-am să mai fiu bun de nimic toată viaţa..."

– Aici, în dormitorul Irinei, puiul mamei... – aude glasul plin de durere al Dianei.

– Doamna doctor! – se sperie Daniel, ajungând în grabă lângă femeia care stă pe marginea patului, aplecată mult spre genunchi, cu pumnii îndesaţi în burtă.

– Hm! Doctor... Nu mi-ai mai spus niciodată *doamna doctor*...

– Ce-i cu dumneavoastră?! Dumnezeule, ce-aţi păţit?! – se lasă Daniel în genunchi în faţa ei şi-i ia obrajii între palme, s-o poată privi în ochi.

– Nu te speria, scumpul mamei... Îmi pare rău... Doamne, ce durere!... – se chirceşte ea, până îi ajunge fruntea pe genunchi; stă aşa două-trei clipe, apoi se îndreaptă din şale să-l poată privi: Nici când am născut n-am avut aşa durere... Stai o clipă! – face un semn hotărât şi se ridică, trecând în grabă pe lângă el; iese pe hol, fluturându-şi din mers, ca pe nişte aripi moarte, părţile laterale ale unui halat de baie dintr-un bumbac fin, ţesut modern în ateliere speciale prin Olanda; „au adus şi la noi câteva mostre, dar Maria a refuzat să coase lenjerie de damă; «rămânem la ceea ce ne pricepem mai bine, cojocăritul»". Puiul mamei, iartă-mă, dar... – face Diana un gest deznădăjduit imediat ce reapare, încercând să urce cu greu în pat, alături de Irina, care doarme profund.

Precipitat, Daniel o ia în braţe şi o depune cu grijă, ca pe ceva sfânt, pe jumătatea goală a patului.

– Preferam să-mi fi dat drumul de sus, numai să nu... Cumplit! M-a tăiat dintr-o dată pe mijloc, apoi... durere... usturime...

– Vă fac imediat un ceai.

– De unde ştii că te-am chemat pentru ceai?

– Cinci – îşi arată Daniel degetele mâinii stângi –, plus şapte nepoate, câteva intrate deja în pubertate. Măcar aveţi ceva plante uscate prin casă?, afară de cele din vaza pictată...

– Mentă – îi surâde amuzată Diana.

– Vă arde de râs – o ceartă Daniel. Bine, fac o oală cu ceai de mentă. Ce-i, cistită sau durere de ciclu?

– Cistită – răspunde prompt Diana, luată prin surprindere de întrebare.

– Aha... – dă din cap nemulţumit Daniel, plecând grăbit spre bucătărie.

Când se întoarce cu prima cană de ceai luat din oala de câţiva litri lăsată pe masa de bucătărie, lângă aragaz, Diana stă făcută ghem sub plapumă.

– Doamnă, vreun medicament...?

– Tocmai am băut un calmant... Dumnezeule! Iar... – coboară ea repede din pat şi merge spre baie, ţinându-se de burtă.

Când se reîntoarce, Daniel vine şi el din bucătărie cu sticla de doi litri umplută cu apă fierbinte:

– O ţineţi la burtă – arată sticla înfăşurată într-un prosop subţire, dar Diana se încruntă, vrând s-o refuze. Nici ceaiul nu l-aţi băut – o ia tânărul la rost şi ridică plapuma, punând sticla pe burta Dianei. Potriviţi-o dumneavoastră ca lumea. Vă rog, fără mofturi!

– Ştiu, ştiu! – îl temperează Diana, arătându-şi mâna stângă. Cinci surori, şapte nepoate. Te pomeneşti că te ocupai şi de asta... – aruncă ea o privire scurtă spre mijlocul său.

– Cum să nu? Până venea mama de la câmp, eu le eram doctorul. Le masam scobitura din talpa piciorului; se zice că aici sunt nervii specifici – ridică Daniel plapuma şi începe să maseze pe rând fiecare talpă. Să vă aduc altă cană cu ceai...

– Nu! Poate adorm. Nu vreau să stau numai la baie.

– Aţi mai avut dureri de-astea? Nu? Mă mir... Un debut aşa violent... – dă din cap a neînţelegere Daniel, aşezându-se mai bine pe marginea patului, să-i poată alinta obrazul Dianei, care stă speriată, parcă ar vrea să se retragă; lasă impresia că-n momentul următor va face un gest scurt şi hotărât, de renunţare la tot. Nu... nu vă speriaţi... – continuă s-o trateze ca pe un copil mic Daniel. Da'... ia spuneţi-mi: sânge?

– Ce sânge?! – tresare Diana.

– Sânge. N-aţi observat? Urme de sânge în urină. Poate s-a desprins vreo piatră din rinichi şi coboară... Asta ar explica debutul atât de violent.

– Daniel scumpule! – explodează Diana, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui, obligându-l să fie atent. În casa asta, scumpule, doctorul, totuşi, sunt eu...

– Chirurgul... – pare s-o completeze tânărul, zâmbindu-i cu condescendenţă.

– Măgarule! – se alintă Diana. Ai vrut să zici măcelarul.

– Nu. Acela sunt eu, v-am spus doar... Totuşi, – reîncepe Daniel s-o alinte, liniştind-o ca pe un copil în suferinţă – e bine, pe lângă medic, să acceptăm şi un vraci. Scumpa lui tăticu', – îi şopteşte el cu drag, luându-i braţele de pe umerii săi să i le bage sub plapumă, ca un semn că trebuie să stea cuminte – ascultă pe unul care a avut destule bolnave ca tine... nu la fel de frumoase – îi alintă el obrazul cu toată palma –, dar mult mai neştiutoare şi incomparabil mai speriate, ruşinoase, nervoase – vai de capul meu! Până venea mama în cameră, luam măcar vreo doi-trei pumni; că necazul acela trebuia vărsat pe cineva. Hai, stai cuminte aici, că mă duc să mai aduc ceai...

– Prostule! – aude Daniel în urma sa.

– Aţi spus ceva? – întoarce el capul zâmbind.

– Am pus un diagnostic precis – îi răspunde Diana cu glasul plin de obidă.

– Ştiu... – revine Daniel lângă pat şi se apleacă mult spre Diana, care şi-a pregătit braţele să-i cuprindă gâtul. Ştiu că durerea ne face fie mai umani, fie mai răi... Staţi cuminte – o înveleşte Daniel cu plapuma până sub bărbie.

– Unii rămân proşti tot timpul – se alintă Diana, privindu-l cu subînţeles, ca o dojană abia schiţată.

Surâzând ca de o glumă pe care n-o înţelege, Daniel pleacă în bucătărie, de unde se întoarce cu o cană mai mare de porţelan chinezesc, anume pentru ceai.

– Hai, fără mofturi – îi ţine el cana la gură.

– Zău, copile, asta seamănă a pedeapsă – încearcă Diana să refuze ceaiul când ajunge pe la jumătatea cănii.

– Şi nu meritaţi? Fustiţă elegantă, dar subţire – începe Daniel să numere pe degete –, ciorăpei de mătase, când crapă pietrele de ger; cizmuliţe elegante, dar... vai de capul lor, subţiri ca fustiţa...

– Hai, te-ai oprit? – îl provoacă Diana pe un ton ironic. Sau ai uitat ce era mai important? – surâde ea.

– Nu, c-aţi avut o pereche în birou...

– Promit să-mi fac un pantalon dintr-o stofă călduroasă şi foarte elegantă. La aşa ceva nu te pricepi?

– Nu, dar putem merge la mine-n sat. Surorile mele fac şi croitorie. Sau apelăm la mama Brânduşei; e cea mai bună croitoreasă din zonă. Face nişte rochii de mireasă!...

Diana îl prinde de braţe şi-l trage spre ea, privindu-l lung, galeş, iar pe măsură ce-l priveşte, obrazul i se aprinde tot mai tare. Brusc, îşi ia inima în dinţi şi spune cu oarecare durere în glas:

– Îmi pare rău c-a trebuit să fie aşa! Nu puteam altfel...

Drept răspuns, Daniel se apleacă şi-i sărută mâna stângă, care mai stă încă pe braţul său:

– Încercaţi să dormiţi, doamnă.

– Ai dreptate; mi-e tare somn. Te superi? Puiul mamei!... – îl alintă Diana într-un gest tandru, încărcat de regret.

– Cât vă odihniţi, aş vrea să ies puţin; cel mult, o oră.

– Sigur, puiul mamei. Să iei rândul de chei, să încui la plecare... Daniel! – îl strigă imediat ce-l vede îmbrăcat, preocupat să-şi încalţe ghetuţele. Mai revii? – îşi şopteşte Diana întrebarea pe un ton umbrit de tristeţe; imediat însă, înfruntând privirea mirată a tânărului, încearcă o glumă: Ştiu eu? Mă gândeam că, poate... ba, sigur!, ar trebui să te pregăteşti... Crăciuniţa te-aşteaptă la barul Casandra.

– Credeţi că mai am nevoie de meditaţii în plus? – întreabă Daniel, privind-o cu un zâmbet abia stăpânit pe buze. Dacă da, spuneţi-mi, şi mai trag un bilet, deşi... nu mi-ar displăcea să repet anul....

– O, Doamne, de ce-am făcut asta?! – izbucneşte Diana, răsucindu-se brusc în pat să-şi îngroape obrazul în perna pufoasă, pe care o loveşte cu pumnii. Du-te, puiul mamei, – face ea un semn cu palma când se linişteşte, apoi se întoarce pe-o parte, cu spatele spre Daniel şi cu faţa spre Irina, să-şi poată lua fetiţa strâns în braţe – du-te cât mai repede şi mai departe, că-ţi încurc viaţa... – i se pare lui Daniel că aude în urma sa când iese pe uşă.

*

* *

Afară-i viscol puternic; abia ajunge până la bulevard. Rezemat de peretele unui magazin, îndură gerul după-amiezii, cât aşteaptă să prindă la telefon staţia de taxiuri. E tare mândru de Nokia din mâna sa; „parcă-i o bijuterie". Ar vrea să-i telefoneze Brânduşei, să-i ureze *La mulţi ani!*, dar se teme că, aflându-i numărul, nepoata îl va suma ori de câte ori va avea chef de vorbă – „acum nu, că-i pe pârtia de schi cu *Ahmé al meu*" – sau când va simţi nevoia să-şi verse nervii pe cineva; el e găsit vinovat chiar şi pentru durerile ei lunare de burtă, dar mai ales când se întoarce de la dentist. Nici nu şi-a dat seama când taxiul a frânat la căminul Medicinii. Spune taximetristului să-l aştepte şi urcă în camera Brânduşei; are un rând de chei pentru zilele când îi aduce de la gară vreun pachet. Face un ocol şi pe la căminul său, ia şi al doilea borcan cu cremă Licurici, pe care n-a mai reuşit ieri să-l îngrămădească în geanta mare de voiaj, caută fularul de anul trecut, că pe cel multicolor îl va lăsa Dianei – „ce-o fi vrut să spună când s-a văitat ca o disperată: «de ce-am făcut asta?!»; mă tem că eu sunt cel care-i încurcă ei viaţa" –, pune în sacoşă sticlele cu vin negru, raţia Brânduşei – „oricum, ea va face sărbătorile la munte" – şi se reîntoarce.

Diana doarme cu faţa spre Irina, care s-a făcut din nou covrig, cu nasul apropiat de-al lui Baloo. Daniel aruncă ceaiul de mentă şi face altul, cu ierburi luate din dulapul Brânduşei.

– Doamna profesoară, doamna profesoară... – încearcă el o glumă când se aşează pe marginea patului, cu cana mare de ceai în mână – anul acesta se mai dau reexaminări? – întreabă când observă că Diana încearcă să-şi deschidă ochii umflaţi de somn.

– Poftim?! – pare femeia derutată, dar imediat înţelege gluma şi-l priveşte pe Daniel cu un vădit sentiment de regret întipărit pe faţă. Dragul de tine! – îi alintă obrazul cu palma în timp ce Irina ţâşneşte de sub plapumă ca o zvârlugă şi se rostogoleşte peste trupul mamei să se poată agăţa de gâtul lui Daniel care abia mai are timp să pună pe noptieră cana cu ceai.

– Unde te duci? De ce eşti îmbrăcat? A, vii de-afară, că eşti rece. Mergem la săniuş?

– Nu, că viscoleşte.

– Vino aici, în pat, între mine şi mămica, să te încălzim. Uite ce bine am încălzit-o pe mămica. Ce mi-ai adus din oraş? – întreabă, întrerupând schimbul de priviri pline de zâmbet dintre Diana şi Daniel.

– Lucrul cel mai bun pe care îl aduce un tătic fetiţei lui este un pupic dulce...

– Vreau, vreau, vreau! – sare fetiţa în picioare pe pat.

– Mamico, rupi patul – încearcă Diana s-o tempereze.

– Şi ce? Tu n-ai rupt patul tău?

Diana are un moment de panică, parcă ar fi primit o palmă din senin. Daniel o observă şi preia conducerea discuţiei.

– ...dar cel mai important lucru adus este ceea ce-a pregătit bunicuţa pentru tine: un alt borcan cu cremă Licurici. „Când vin la Bucureşti, fac aşa pe coastele nepoatei mele – îşi plimbă Daniel degetele pe sub braţele fetiţei, simulând un cântec la acordeon, ceea ce-o amuză nespus pe Irina – şi dacă văd că-i slabă, pe tine te cert". Vrei să mă certe mama mea.

– Te ceartă şi pe tine mămica ta?

– Toate mamele îşi ceartă copiii. Mama mea are o vorbă – e lege pentru nepoţii ei –, care sună cam aşa: „Tot înaltu-i frumos şi tot grasu-i sănătos." Aşa că bunicuţa vrea să fii sănătoasă.

– Că-n privinţa celui înalt, nu mai sunt dubii... – surâde Diana, îmbătată de plăcerea aromelor răspândite de ceaiul de lângă capul ei. Ce ceai e ăsta?

– Amestec de plante. Coada calului, mătase de porumb, frunze de merişor, cozi de cireşe amare, lemn dulce, traista-ciobanului, creţişoară şi altele, pentru cistite, dar mai ales contra durerilor lunare – iar Brânduşa are nişte dureri!... – şi plante care eliberează uleiuri volatile. V-am făcut o oală. Beţi cât e cald – îi pune Daniel cana în mână. Cum vă mai simţiţi?

– Ca dracu'! – pufneşte Diana nervoasă. Bine, dă-mi cana.

– Licurici, jos de pe burtica mamei – o ceartă Daniel pe Irina, care s-a întins pe picioarele mamei, cu ceafa pe burta acesteia şi se leagănă de zor.

– Las-o – îi prinde Diana mâna. Ai fost la tine la cămin?

– Şi la Brânduşa; am luat din punga ei de ceai. Şi asta – arată Daniel o sticluţă cu picurător. Păcături. Să-mi spuneţi dacă vă doare prea tare sau vă ustură. Trei-patru picături, într-o ceaşcă de apă...

– Ce-i? – devine Diana curioasă şi-i ia sticluţa din mână.

– Nu v-o las, că-i a Brânduşei. Mă omoară dacă n-o găseşte când revine de la munte; numai eu am cheia de la dulapul ei.

– Daniel! – îi strigă Diana, continuând să plimbe sticluţa pe sub nasul său.

– Ştiu, doamnă. Am făcut la cursuri... Am şi văzut-o pe mătuşa Ruxandra, că ea-i vraciul satului, cum recoltează latexul opiaceu de pe

măciulia verde de mac. Am observat-o când m-a trimis mama să-i prăşesc cartofii din grădină. Cultivă mac printre cartofi. Zgârie măciulia cu un cuţit anume iar a doua zi dimineaţă adună...

– Doamne, copile, ce-mi spui!

– De-aceea nici nu vă las sticluţa. Brânduşa-i foarte corectă în privinţa asta; ştie că altă sticluţă nu mai primeşte de la babă. O păstrează cu sfinţenie şi nu ia decât când nu mai poate răbda de durere.

După un timp de tăcere, când se aude doar foşnetul trupului Irinei legănat de picioarele mamei, Daniel surâde, hotărât să spună:

– Adevăru-i că sticluţa o ţin eu. Nu-i nici o bucurie să primesc telefon seara târziu: „mor; vino, că nu mai pot de durere..."

– Păstrez-o, că n-am nevoie; aproape mi-a trecut – îl asigură Diana, căutând cu privirea spre fetiţa de pe genunchii săi, într-un gest evident de ocolire a confruntării cu privirea mirată a lui Daniel; „chiar aşa repede i-a trecut?!", se întreabă el, dându-şi seama că femeia îi ascunde ceva; „sigur n-ar fi vrut să ajungem cu discuţia la chestiuni atât de intime; parcă nici n-ar fi medic", iar când fetiţa îi răspunde că „da, îmi este foame, că vreau să mănânc mult, să n-o supăr pe bunicuţa mea", pleacă în bucătărie şi pregăteşte din nou masa în birou.

O lasă pe Diana să bea vin cât pofteşte, „dacă ea spune că nu-i va face rău la cistită...", o temperează pe Irina când mai cere o bucată de şoric şi, în ciuda aerului stingher al Dianei – „s-o fi supărat într-atât că ne-am sărutat?!" –, încearcă să reediteze atmosfera de sărbătoare de aseară. Pleacă în bucătărie imediat ce încep primele acorduri din *Primăvara* şi-şi face de lucru până vine Irina să-l cheme.

– Nu vine decât încolo, după revelion – îi şopteşte ea la ureche lui Daniel. Am auzit când îi spunea mămicii la telefon. S-au certat din nou.

– Nu, Licurici, nu s-au certat. Au discutat despre operaţia pe care a făcut-o mămica ast' noapte.

– Ba s-au certat, ştiu eu.

– Îţi dau cuvântul meu de om serios că nu s-au certat. Aşa se discută despre operaţiile importante, iar mămica a făcut o operaţie foarte importantă; ţi-am spus doar că mămica-i cel mai bun chirurg.

– Mulţumesc de apreciere, domnule! – aude Daniel la spatele său. Apartamentu-i mic... Irinel, fugi, mămico, şi adună tacâmurile, să le spăl – o roagă Diana pe fetiţă, iar când aceasta pleacă, se întoarce spre Daniel; faţa ei nu exprimă nimic, nici măcar privirea; doar în adâncul ochilor, umbra tristeţii. Ba ne-am certat, eşti mulţumit?

– De ce ar trebui să fiu?

– Pe principiul doi se ceartă şi-al treilea câştigă.

– Nu cred c-am câştigat iubirea fetiţei pentru că dumneavoastră şi...

– Nu! – îi taie vorba Diana. Dar ţi-a folosit.

– Şi care ar fi folosul?

– Ştii c-am primit telefon şi de la doamna Aurelia? M-a sunat din Viena. Tu erai plecat în oraş. Tocmai mă trezisem şi mă certam în gând că te-am lăsat să pleci pe viscolul ăsta. Voiam, la întoarcere, – deşi eram aproape sigură că nu te vei mai întoarce – voiam şă-ţi fac ceea ce mi-ai făcut şi tu: să mă leg de faptul că umbli, pe gerul ăsta, numai în pantaloni, fără indispensabili.

– Pe controlate? – întreabă Daniel, afişând un aer grav. Ia priviţi aici – îşi ridică el pantalonul până spre genunchi, unde se termină ciorapul. Nu-s rău de frig, dar nici nu-mi forţez norocul – face el semn spre indispensabilul alb, care se vede de la ciorap în sus.

– Mămico, mă laşi să spăl eu tacâmurile? – întreabă fetiţa aducând un platou pe care a pus tacâmurile.

– După ce le speli, să le ştergi bine cu un prosop curat, cum te-a învăţat tanti Ioana. Haidem să strângem noi mai departe – face Diana un semn lui Daniel, reluând discuţia imediat ce intră în birou: Nu ţi-am răspuns care-i folosul tău.

– Chiar aşa: care-i?

– O să mi-l spui tu.

– Ce folos mai mare decât să fii de Crăciun cu persoana care ţi-e dragă?

– Dacă-i una singură, m-aş bucura să fie fetiţa.

– Eu n-aş despărţi vreodată mama de fiică.

– Iar eu aş fi liniştită dacă – şi te rog insistent să ţii cont de asta! –, aş fi liniştită şi-aş aprecia, dacă într-adevăr n-ai despărţi mama de fiică, văzând în mamă sora a şasea a ta, cum mi-ai promis.

Poziţia Dianei îi dă fiori reci lui Daniel; deja simte broboane de transpiraţie pe şira spinării. În faţa lui stă o femeie total necunoscută: parcă mai înaltă, pieptul mai proeminent, mâna dreaptă oprită la finalul gestului prin care l-a atenţionat cu indexul îndreptat spre pieptul său, gura închisă, fără vreo expresie pe buze şi ochii nedezlipiţi din ai săi, fixându-l continuu; „ce faţă urâtă are! Parcă i-a fost opărită...”

– Spune-mi, Daniel, m-am făcut înţeleasă?

– Cu siguranţă, doamnă. Aţi repetat ceea ce, de altfel, stabiliserăm.

– Nu mă lăsa să cred c-ai uitat.

– A fost Crăciunul, doamnă.

– Bine. Aşa să fie!

– Ca să fie aşa, – spune Daniel pe un ton hotărât – vreau să ştiu de la început condiţiile – o priveşte calm, în timp ce gândurile îi zboară la trenul rapid care s-ar fi apropiat de staţia terminus, din gara oraşului dintre munţi; „aş fi coborât, bădia Ion m-ar fi aşteptat ducând huţului cel tânăr de căpăstru, l-aş fi tachinat trimiţându-l să mai caute nişte baterii iar la noapte, după bal, amândoi în faţa unei sticle cu vin, poate că i-aş fi povestit... Ba poate nu! E, totuşi, tatăl Mioarei... Şi-apoi, m-ar fi tachinat toată viaţa..."

– Spune tu condiţiile, Daniel – aude vocea calmă a Dianei.

„S-a schimbat dintr-o dată... Îi lucesc ochii... Ce-i cu ea?! Sigur se teme să nu plec; i-o fi spus şi ei doamna Aurelia că Irina poate cădea oricând înapoi în pericolului autismului indus – cumplit! Nu pot să fac aşa ceva bietei copile! Aş visa-o toată viaţa – mută, ruptă de societate... o copilă urâţică, parcă-i o ţigăncuşă, iar dacă se va întoarce la poziţia ei preferată, cu braţele încrucişate la piept, cu capul aplecat şi cu privirea de om rău, pe sub sprâncene... În fond, ce am de făcut la cămin? – nimic! Gabriel a plecat cu amândouă farmacistele într-o excursie – «bişniţa e singurul mod de a face bani destui fără să te temi că vei fi încarcerat pe timp lung» –, iar de revelion, la cantină, chiar de mă duc, voi sta stingher într-un colţ, asaltat de nişte fete ori prea uzate, ori prea urâte, că nu le întreabă nici dracul".

– Te-ascult, Daniel.

– Poftim?!

– Condiţiile...

– Niciuna, doamnă. Când întârzii vreo zi-două în casa vreunei surori, nu ne punem condiţii, doar ne certăm. Ea, pe mine, când îmi alint nepoţii prea mult; eu, pe ea, când îşi muştruluieşte copii prea des şi pentru năzbâtii fără de care copilăria îşi pierde farmecul, iar casa devine un cuib de oameni răi, reci şi taciturni. Îmi permiteţi să mă duc în bucătărie, s-o ajut pe Irina să lustruiască tacâmurile? Apoi o voi ajuta să spele vasele...

– Cum doreşti, Daniel. Eu rămân aici. Simt nevoia unei ţigări. A treia pe ziua de azi...

*
* *

Noaptea, Daniel îşi propune să doarmă profund. Ar fi vrut să pretexteze că are ceva probleme la cămin, să promită că se va reîntoarce mâine la prima oră, dar îşi aminteşte de invitaţia Crăciuniţei şi i se face ruşine – s-ar simţi vinovat să creadă Diana... „deşi, s-ar bucura, dar eu am încetat să mai fiu aici pentru mine; discuţia cu ea mi-a căzut greu, ca un pietroi pus pe suflet. Femeia asta-i ca un pâlc mare de fragi roşii, îmbietori, acoperiţi de tufele de spini din jur, păziţi de vreun şarpe ce stă ascuns în iarbă..." Întotdeauna a blestemat crizele de cistită, care le chinuiau pe surorile sale, când el trebuia să le facă ceai şi să le maseze tălpile. Acum, binecuvântează criza Dianei – l-a scos din încurcătură. „Poate că nici n-ar fi vrut să vină în patul meu – asta am înţeles eu; cred că-s un obsedat sexual. Ea, de fapt, simţind primele semne ale crizei, doar m-a trimis să mă odihnesc în patul ei." Când Irina adoarme, ar vrea să închidă uşa, să nu-l mai deranjeze luminile bradului, dar se răzgândeşte; „trebuie să mă poată vedea Diana de pe hol. Eu n-aş lăsa vreun străin să doarmă în pat cu vreo nepoată de-a mea – lumea-i plină de scrântiţi..."

A două zi, nu mai viscoleşte, doar bate vântul, spulberând zăpada. „Sunt liberă!" – se bucură Diana şi stă numai în birou, cufundată într-o lucrare de embriologie, la care este coautor; „îmi ajută să ţin cursuri interesante şi-apoi, pentru a depăşi gradul de conferenţiar... de fapt, va fi un capitol din viitorul tratat de chirurgie ce-l pre... gă... tim... pregătesc!" – se corectează imediat. Daniel o ascultă cu atenţie, asigurând-o că va fi linişte în apartament; „joc şah cu Licurici şi-i mai vorbesc de câţi tătici de copii salvează acum tata Mituş; dragostea poate creşte din te miri ce gesturi..." Diana îl priveşte cu coada ochiului, incapabilă să susţină un dialog; „pare bucuroasă, totuşi", pleacă Daniel cu sufletul împăcat în camera vecină, unde fetiţa a aranjat deja piesele pe tabla de şah; „mă supăr dacă mă laşi să te bat", „iar eu am să mă bucur dac-ai să ştii să mă baţi corect şi repede...." – şi tot aşa, se tachinează până seara târziu, la culcare.

Ziua următoare joacă şah din nou. Diana vorbeşte mult la telefon, fără să iasă din birou. Doar la masa de prânz îşi face timp să asculte laudele Irinei: „numai cu calul l-am bătut; mi-e dator cu trei îngheţate".

După-amiază, pentru că-i soare, Daniel scoate fetiţa în parcul din vecinătate; copiii au făcut deja pârtie. Timpul zboară vertiginos.

– Vă rup urechile la amândoi! Ştiţi de câte ore staţi afară?

Lângă ei a apărut o doamnă îmbrăcată într-o jachetă din tercot, umplută cu puf de pinguin – aşa se zice, că-i puf de pinguin. La gâtul ei, pare că-i luminează obrazul fularul din fire merinos multicolore împletit de Mioara, „pe nevăzute, pe sub bancă, la orele de Istorie", iar pe cap poartă o şepcuţă cu urechi, împletită din mohair alb. Nu scapă de insistenţele fetiţei până nu urcă şi ea pe săniuţă o dată; a doua oară, refuză, dar cu jumătate de gură. A treia oară, vrea să se dea singură – pare o tânără ieşită la săniuş cu sora ei mai mică.

– Aveţi pantaloni de iarnă, totuşi – arată Daniel spre picioarele ei.

– Daniel, sunt vechi, rupţi aici şi aici – îi şopteşte ea, arătându-i.

Pleacă acasă târziu, după ce se înnoptează.

– Vorba lui Minuleasci: „M-am regăsit,/ Ce dor mi-era de mine" – spune Daniel fericit când ajunge la intrarea în bloc, făcând aluzie la faptul că a tras din greu, prin zăpada de pe alei, sania cu Irina şi Diana aşezate comod pe ea.

La culcare, mai poartă încă în auz râsetul dezlănţuit al Dianei când mergeau în viteză la vale şi chiotele Irinei – ei trei au fost „familia" cea mai gălăgioasă de pe pârtie. Dar şi cea mai rece. Alţi părinţi, când copiii se dădeau singuri cu săniuţa pe pârtia mică, rămâneau alături, ţinându-se de mână, de mijloc, adresându-şi cuvinte care le înfloreau pe obraz un zâmbet secret, cu subînţeles, sau se îmbrăţişau cu tandreţe; „numai noi stăteam ţepeni, parcă am fi înghiţit amândoi câte o trestie. Măcar, cu surorile mă certam sau vorbeam diverse..."

Ziua următoare, de dimineaţă, Diana pleacă la clinică. Înainte de-a ieşi din casă, Daniel o simte stând un timp în uşă; „dacă vine să-şi sărute fetiţa, mă prefac şi eu că m-am trezit şi-i urez succes".

Până la prânz, Irina îl bate la şah de mai multe ori; apoi învaţă să ţină creionul corect în mână. Ştie să scrie cifrele până la 9 şi câteva litere; „acum, la cămin, facem numai jocuri şi învăţăm cântece"; „de-aceea n-are rost să te mai duci până după Anul Nou". Fetiţa îi sare de gât. „Cu o condiţie! Să înveţi să ţii tacâmurile corect în mână; altfel, mâine la prima oră, la cămin!" Când vine Diana acasă, înfrigurată şi cu obrajii îmbujoraţi – „uite că mi-am luat cizme de iarnă, ciorapi groşi şi... tot restul", răspunde întrebării din privirea lui Daniel –, Irina încă mai exersează primele mişcări, de la întinderea mâinii spre lingura aşezată în

dreapta farfuriei, până la umplerea ei cu ciorbă şi ducerea încet, fără s-o verse, până la gură.

– Copii, după ce mâncăm, vreau să mă duc la un croitor în zona Obor, să comand un pantalon de iarnă, apoi, dacă mergeţi cu mine, putem să ne plimbăm prin centru, să admirăm luminile şi să privim bradul. Cumpăr şi un tort de îngheţată cu căpşuni, anume pentru tine – îi şopteşte fetiţei.

– Şi lui tăticu'?

– Aştept să-mi spună ce vrea.

La adăpostul întunericului de pe unele străzi, Diana caută insistent braţul lui Daniel, să se sprijine, să nu alunece.

– Nu mi-ai spus ce vrei să-ţi cumpăr.

– Câte un bilet pentru fiecare – arată Daniel spre intrarea în Teatrul Naţional unde se văd mai mulţi oameni aşteptând la un bilet în plus. Ba nu, – revine el, observând ezitarea Dianei; „sigur s-ar simţi stingheră să fie recunoscută de cineva în compania mea" – am văzut deja piesa; v-o recomand, dacă n-aţi văzut-o.

– Totuşi... – ar vrea Diana să abată atenţia de la momentul ei de ezitare.

– Nu, sigur nu! Mai bine, dacă aveţi încredere în mine, lăsaţi-o pe Irina mâine după-amiază la Operă; *Spărgătorul de nuci*, spectacol de balet.

– Balet?!

– Da, balet.

– Îţi place baletul?

– E greu de spus, dar fac şi eu ca bădia Ion; cât a stat aici, pe şantierul Casei Poporului, a văzut tot ce era de văzut. Şi cu ce-a mai citit... Nu spun că-i un om cult, dar...

A doua zi, când Irina şi Daniel se întorc de la Operă, o găsesc pe Diana dormind; „s-o lăsăm, că se va trezi mai târziu, să stea la noapte, să studieze", şopteşte Daniel.

– Voiam să-i povestesc... – suspină fetiţa, care, tot drumul făcut cu metroul, a vorbit întruna, pregătindu-se pentru evenimentul ce va urma: să-i povestească mamei sale uimitoarea poveste din seara de Crăciun a micuţei Clara şi a spărgătorului de nuci transformat într-un prinţ.

– Licurici, vino repede – o cheamă Daniel în bucătărie. Mămica a lăsat un bilet: „Copiii mei dragi, nu mă treziţi, că mi-am pus ceasul să

sune mâine foarte devreme, la ora 4. La 5 vreau să intru în sală. Vă sărută mama."

Cât stau la masă, Daniel recitește mereu cele câteva rânduri scrise dezlânat, „scris de doctor... ba de măcelar", i-ar place s-o necăjească pe Diana; „ Doamne, parcă suntem doi străini..." O trimite pe Irina să se pregătească de culcare iar el scrie mai jos, pe aceeași coală de hârtie – un scris citeț, aproape caligrafic; „cum să-l fi bătut vreodată pe Stelică până acum, când tatăl lui mi-a pus condeiul în mână și am un scris așa frumos?! A fost protejatul meu; întotdeauna îi pasam lui mingea, să bage gol, și cu ce-i mai trecea Mioara în plus pe tabela de marcaj, un placaj scris cu cretă, era vedeta satului". „Dragă și scumpă mamă, – scrie el încet, cumpănind îndelung – gândurile noastre îți veghează somnul, să fie odihnitor, să ai succes mâine și forță în brațe, să-ți poți pălmui dușmanul permanent din sala de operații. Un copil te sărută dulce, altul îți sărută mâinile." Când intră în dormitor, pregătit de culcare, o găsește pe Irina povestind lui Baloo întregul spectacol de balet. I se face milă. Stă cuminte pe jumătatea lui de pat și ascultă, întrebând când și când ceva, să-i dea satisfacție fetiței.

– Tăticule, mergem și mâine? Vreau să învăț melodia aceea, la-la-la-la, când dansau fetițele cu umbreluțe...

– *Dansul chinez* – o completează Daniel, care a studiat îndelung, anul trecut, *Ghidul de operă*. Mâine nu, că se odihnesc cu toții, că-s obosiți de atâta dans. Dar promit să mai mergem o dată sau de două ori; de câte ori vrei tu – o asigură Daniel.

– Mămica putea să ne aștepte, să-i povestesc și ei... – scâncește fetița înainte de a adormi, umezind cu câteva lacrimi pieptul bluzei de pijama a lui Daniel.

Tânărul o consolează cu greu, vorbindu-i de mămica unor copii care trebuie operată; „chiar la ora 5?! – se miră el, încercând să adoarmă. Iar îi va fi urât pe sală când va aștepta liftul..." Coboară din pat și merge tiptil în bucătărie să mai adauge un post-scriptum: „Daniel, copilul tău mai mare, te roagă să-l trezești, să-ți țină de urât la lift. Poate capătă ceva dulce. Care nu îngrașă, dar te face să zbori. Ce păcat că nu putem să zburăm împreună!" Recitește tot ceea ce a scris și nu-i place; „întind coarda din nou..." Mototolește hârtia și o aruncă la coșul de gunoi aflat în dulăpiorul de sub chiuvetă. Dimineață, aude dușul în baie. Își încalță ciorapii, îmbracă halatul și iese pe hol. Deja, Diana se îmbracă în grabă.

– Sărut mâinile! Să vă conduc până la lift?

– M-aş bucura să cobori până la intrare şi să aştepţi până pornesc maşina; mi-e urât. Scuză-mă că-s aşa grăbită, dar s-au spart caloriferele în două săli. În sala care a rămas funcţională, până începe programul, eu îmi rezolv doi pacienţi. Hai, încuie uşa numai o dată. Fetiţa doarme, da? Vezi ce program vă faceţi; am încredere în tine. Mâine seară-i revelionul. Ai vreun program? Vrei să stai cu Irina? Mă gândeam s-o iau la clinică, să stea la televizorul din cabinetul meu, dar... Închipuie-ţi: mâine noapte e nebunie, zeci de accidentaţi; suntem numai patru pe toată Chirurgia...

Jos, în hol, Daniel aşteaptă până vede maşina Dianei ieşind în aleea centrală. Nici măcar nu i-a cerut numărul telefonului mobil. Şi nici ea pe al lui. „Ca doi străini.” Stinge luminile bradului şi închide uşa dormitorului, să poată adormi. Dar somnul nu vrea să mai vină. Priveşte fereastra slab luminată şi rememorează amintiri din serile de Anul Nou, când înota prin troienele din sat, să nu lase casă de gospodar la care să nu fi spus urătura. „Făceam echipă cu Mioara – mai rar şi cu vreun alt nepot –, care suna din clopoţelul de argint şi, la semnul meu, striga cât putea de tare: hăi, hăi!” Lângă el, Irina îi caută pieptul, să-şi culce obrăjorul drept. Se apleacă şi o sărută pe creştet, şoptindu-i: „Licuriciul meu drag!” După cum l-a prins cu braţul stâng peste piept, Daniel înţelege că Irina l-a auzit prin somn şi s-a bucurat. „Unde-o fi clopoţelul meu de argint, că nu l-am găsit. I l-aş fi adus, să aibă cu ce mă ura mâine seară.” Îşi aminteşte că mama lui îl păstrează cu sfinţenie, ca pe o bijuterie; „zice că-i rămas de pe vremea tâlharilor; cu ăsta îşi chema Lingurăreasa fetele la câte o discuţie pe limba lor; se zice că le certa zdravăn, mai ales dacă nu ştiau să-şi ţină bărbaţii în frâu”. După un timp, în care trece în revistă răceala Dianei din ultimele zile, Daniel conchide: „Bine că nu l-am găsit! Locul lui e-acolo, în casa de pe Dealul Domniţelor.” Cască îndelung de câteva ori şi lunecă în somn; un somn profund, lipsit de griji, cum n-a mai avut de mult, poate din copilărie, de dinainte de-a muri tatăl său. „Tată, dormi liniştit; i-am adus flori prinţesei acelea blonde, care te-a îngrijit în ultimele ceasuri. De-acolo, din vârful munţilor din ceruri, unde paşti oile încărcate în autotren, să fie sacrificate în alte ţări, ajută-mă să opresc definitiv alunecarea acestei copile scumpă mie spre autismul indus. Promit să fiu demn de tine – şi de privirea senină a mamei – şi să nu mai râvnesc la mai mult decât mi-a dăruit... deşi a zis că-i din partea lui Moş Crăciun...”

– Daniel, Daniel!... – se aude strigătul şi-şi simte umărul zgâlţâit de câteva ori. Puiul mamei, ai visat ceva, că râdeai în somn...

– A, dumneavoastră... Sărut mâinile! Ce somn adânc!... Gata, aţi şi venit?

– E-aproape 12, Daniel, Irina e-n bucătărie; zice că exersează de la ora 10 mânuirea tacâmurilor. N-o credeam aşa ambiţioasă. Ce faci, mai dormi?

– Nu, doamnă, mi-ajunge. Mă iertaţi c-am dormit aşa profund; nici n-am simţit când s-a trezit Irina. Mă ocup imediat de ea.

– Nu-i nevoie, că stau şi eu acasă până deseară, la 6, când merg la contravizită. Ce faci mâine seară? Sigur n-ai programat ceva?

– Nu, doamnă. Adică...

– Eu vreau s-o iau pe Irina la clinică; s-a amenajat sala unde ţinem raportul de gardă. Când îi va fi somn, o pot culca pe canapeaua din cabinetul meu. Cred că înţelegi; s-ar putea să dea telefon şi tatăl ei... Ba sigur va da. Întotdeauna sună la clinică de revelion. A ştiut să-şi apropie subalternii; de fapt, colegii; aşa ne spune el: colegi. („Mai ales colegele – gândeşte Daniel, privind cu insistenţă în jos. Cine nu ştie ce crai a fost la vremea lui!... Se zice că obsesia lui erau studentele blonde.") Ce ai, de ce stai cu privirea plecată? Parcă hotărâserăm...

– A, nu, nimic, scuzaţi! – se precipită Daniel. Cum facem? Aş putea pleca diseară, după ce veniţi de la contravizită. Abia am timp, până atunci, s-o mai pregătesc pe Irina.

– Sigur, sigur... Poimâine, pe 2 ianuarie, sunt liberă; pe 3 începe căminul, poate revine şi tatăl ei...

Pe furiş, să nu vadă fetiţa, Daniel îşi pregăteşte geanta de voiaj cu care a venit. De fapt, n-are mai nimic de luat înapoi, la cămin; „să nu uit picăturile", îşi pipăie el buzunarul de la piept. Irina îl invită mereu să-şi ia revanşa la şah; „ultima oară n-am fost atentă; mi-ai luat regina cu calul... şi mai trebuia să repet ultima strofă din urătură. Cât îmi dai dac-o ştiu bine? Câte îngheţate iau cu ce-mi dai? Şi dacă mâine dimineaţă, la magazin, nu găsim clopoţel de argint? Are mămica unul din cristal pe raftul cu cărţile ei groase". Daniel începe să-i vorbească de zăpezile înalte de la munte; „cred că iepuraşii mei stau îngrămădiţi într-un colţ, unde nu a ajuns viscolul". „Nu le-ai făcut căsuţă?" „Ba da, o căsuţă frumoasă, dar vântul a luat acoperişul; trebuie să merg să-l repar..." – şi continuă să-i vorbească de toate câte le mai are de făcut „acolo depaaaarte şi s-o ajut pe bunicuţa, să-i fac pârtie prin zăpadă, să poată merge la grajdul în care stau văcuţele, să umple în fiecare zi oalele cu lapte, să facă şi pentru alţi copii crema Licurici..."

Când revine Diana de la contravizită, Irina este convinsă că „tăticul trebuie să plece depaaaaarte, la iepuraşii lui şi s-o sărute dulce pe bunicuţa din mea”.

– Cu... – arată Diana spre halatul de interior pus frumos pe spătarul scaunului – ce faci? Ia-le, sunt ale tale.

– Faceţi dumneavoastră un pachet şi puneţi-l pe furiş în geanta mea de voiaj, de pe hol, lângă uşă. Eu o ţin pe Irina de vorbă, să nu observe – şopteşte Daniel.

La plecare, fetiţa i se mai aruncă o dată de gât, sărutându-l lung şi umed.

– Ăsta-i pentru bunicuţa! – hotărăşte ea după fiecare sărut dat mai cu foc.

Cu Diana, Daniel nu ştie cum să se comporte; o vede rece, distantă, cu un zâmbet îngăduitor pe buze. „Bine, măcar, că nu-i timorată ca data trecută.” La şirul lung şi elegant de vorbe, uită să mai adauge şi un *La mulţi ani!*, dar nici Diana nu-i adresează urarea care-i pe buzele tuturor în această zi. Îşi dă seama de gafă abia când urcă în tramvai. „Nici numărul de telefon nu i l-am cerut. Dar nici ea pe al meu...” În faţa căminului studenţesc, se opreşte şi-l priveşte îndelung; nu-s luminate decât două-trei camere, „ale studenţilor străini mai săraci, care n-au bani să se ducă la munte”.

– Salut, nea Georgică! – strigă portarului care moţăie înfundat în scaun, cu şuba pe umeri.

– Salut, salut! A, Daniel, vezi c-a întrebat de mai multe ori un domn de tine. „Să-i spui că l-a căutat bădia Ion, care i-a transmis că nu mai are ce căuta în sat dacă nu vine cu amândoi ochii vineţi.” Aşa mi-a zis să-ţi spun – se scuză portarul.

Daniel începe să râdă şi urcă agale treptele spre camera sa.

– Am să cobor să-ţi mai dau o sticlă cu vin negru, să ai cu cine sta de vorbă la noapte – îi strigă, apoi fluieră încet un cântec de dor şi jale, cum făcea vara, când, obosit, se întorcea de pe deal de la coasă.

*
* *

De la primele ore ale dimineţii, se plimbă aiurea pe străzi. Nu-i iese din cap gândul că trebuie s-o revadă pe Diana. Au trecut doar câteva zile, dar lui i se pare că a fost demult, în copilărie – ori în altă

viaţă! În noaptea de revelion a umblat până spre ziuă prin centru. A cumpărat şi el o sticlă de vin spumos, dar nu ca să-l bea, ci să aibă şi el ceva în mână. Visa mereu că s-ar putea accidenta iar salvarea chemată în grabă l-ar duce la Clinica de Chirurgie. „Puiul mamei, ce-i cu tine?!" – ar auzi la capul lui, în timp ce Diana îl operează – „pe viu, puiul mamei, că anestezista cea mai bună, în care eu am încredere, este în America" –, Irina ar sta lângă el, să-i povestească din nou cum se îndrăgosteşte Clara de prinţul care a fost un biet spărgător de nuci, stricat de frăţiorul obraznic al Clarei.

Acum, păşind rar printre studenţii din curtea Facultăţii de Medicină, i se face ruşine de dorinţa lui; „ce de-a fete frumoase!..." Se simte furat cu privirea şi asta îi dă alt chef de viaţă. Se ştie înalt şi frumos, „dar sunt şi îmbrăcat elegant", iar mersul şi l-a format privindu-l pe Andreuţ, băiatul lui moş Pavel, student la Academia Militară – toate fetele şi femeile tinere din sat îl furau cu privirea când trecea pe drum, spre magazinul sătesc sau se întorcea singur, vara, de la prăşit cu sapa pe umăr.

– Tu eşti din an cu noi?, că nu te-am mai văzut până astăzi...

În faţa lui stă o tânără înaltă, exagerat de blondă – „asta-i într-adevăr blondă naturală!" –, cu ochii incredibil de albaştri şi gura frumoasă, provocatoare.

– Sărut mâinile! Sunt student la Agronomie, Zootehnie, anul trei, dar m-ar interesa... Numele meu este Daniel. Daniel Ciobanu-Adomniţei.

– Miruna Apostoleanu-Bujor – îi întinde blonda o mână delicată, cu degetele lungi, de pianistă.

– Fiica domnului primar Bujor?

– Exact. Chiar vrei sa te transferi la noi?

– Am venit să... Aş putea audia cursul de...? – arată Daniel spre amfiteatrul care se vede prin uşa larg deschisă din spatele tinerei.

– Sigur. Nu văd de ce nu. Dar să nu stai în faţă, să nu te descopere doamna. E foarte severă. Te-aş invita să stai lângă mine, dar eu stau în rândul întâi; sunt şefa seriei şi-i dau prezenţa... mie-mi spune dacă apar modificări în programul practic... Ai fost vreodată în sala de disecţii? Dacă pot, te duc eu după curs. Dacă treci Anatomia, ai făcut jumătate din facultate, aşa se zice. Fugi în sală, mai în spate, că vine doamna...

Daniel s-a lăsat luat de braţ şi împins în amfiteatru. Urcă până spre ultimele rânduri şi se aşează între un negru slab şi înalt şi două

surori gemene, cu părul roşcat. Nu-i vine a crede când priveşte în jos, către catedră. Primul lui gând este să caute cu privirea în lateral; „dacă e vreo uşă pe-aici, o şterg", dar nu vede – numai pereţi îmbrăcaţi în lambriu vechi, din lemn de cireş, frumos lăcuit. La catedră, şefa de lucrări se ocupă de proiector, focalizând imaginea pe ecranul coborât din tavan. Diana şi-a lăsat poşeta pe mijlocul catedrei, pune mănuşile deasupra – „le poartă, că-i ger afară" –, face câţiva paşi într-o parte şi-n alta, privind ecranul, iar când lumina de deasupra ei scade în intensitate, îşi descheie haina – „am uitat să-i arăt cum se deschid mai uşor clicurile acelea din argint, s-o ţină mai mult, până s-o rupe blana" –, o aşează cu grijă pe spătarul scaunului, pune fularul multicolor deasupra şi rămâne în puloverul primit cadou şi un pantalon drept, care o îmbracă perfect – „are şi corpul subţire; o avantajează" –, a cărui stofă gri-petrol se apropie de culoarea blănii; „am ales-o împreună cu Irina" – se mândreşte Daniel.

– Ce ţi-am spus, Vera dragă, – şuşoteşte una dintre surorile roşcate – s-a dus la Milano; asta-i blană de la Prada, mi-a spus Andreea, că ea ştie.

Diana pare deranjată de şuşoteală şi-şi roteşte scurt, mai mult de formă, privirea peste întreg amfiteatrul. „Ce mă fac daca mă vede?!" – se preface Daniel că scrie de zor dar nu are la el nici pix şi nici vreo coală albă. Îşi simte cotul stâng atins iar în faţa sa lunecă o coală albă şi un creion mecanic; „te dă afară dacă nu iei notiţe" – vede scris în fugă pe hârtie. Două ore fără zece minute se scurg vertiginos. Când rămâne prea mult cu privirea pironită pe doamna ce se mişcă milităreşte, cu pas rar şi apăsat, între tablă şi ecran, desenând cu creta sau lovind autoritar cu bagheta telescopică în vreun punct de pe desenele ce se succed la semnul ei discret făcut şefei de lucrări, Daniel simte atingerea cotului şi imediat se aruncă asupra paginii albe notând ultimele cuvinte auzite.

– Tu de unde naiba vii de eşti aşa aerian?! – îl întreabă roşcata de lângă el, imediat ce Diana părăseşte amfiteatrul. Vii cumva de la Iaşi, că după voce...

– Sunt la altă facultate... Vreau să mă transfer...

– Eşti nebun?! Ce cauţi la seria asta? Du-te la seria cealaltă, că Gheorghiu e pâinea lui Dumnezeu. N-ai auzit de Adriana Crăciun? Pe ce lume trăieşti? Asta n-are mamă, n-are tată; pică pe rupte. E amanta academicianului Trifescu, moş Mitică, cel mai mare chirurg – el a format-o, el o păstoreşte. Se zice că au un copil împreună; copil handicapat, stă numai în cărucior; var-mea Andreea, care-i ziaristă, ştie

totul. Tipa locuieşte cu academicianul într-o vilă la şosea; are un BMW crem, că-ţi ia ochii. Andreea mi-a spus că acum, de sărbători, a fost cu moşul la Milano; şi-a luat blană, pantaloni de firmă, nu vezi ce bine stau pe ea? Dar s-o vezi în fustă, cu cizmuliţele alea scumpe...

Daniel se înclină respectuos în faţa gemenelor roşcate, face cu ochiul negrului slab şi înalt, care-i surâde prietenește şi se grăbeşte să prindă un loc în şirul compact al celor care ies din amfiteatru.

– Auzi, – mai are ceva de adăugat roşcata – ştii ce au blănurile astea în interior? Tot de la Andreea ştiu. Ca şi maşinile nemţeşti sub pielea cu care-s capitonate scaunele. Ţesătură din fire fine de cânepă. S-a constatat că ţesătura de cânepă absoarbe energia negativă din corp.

– Să ştii că-n privinţa pânzei de cânepă, Andreea ta este foarte corect documentată – îi şopteşte Daniel şi se grăbeşte să iasă din sală; „s-o şterg de-aici ; n-am nici un chef să mă întâlnesc cu Brânduşa pe hol”.

– Daniel, – vine tânăra blondă după el în fugă şi-l ia de braţ – cum ţi s-a părut? Nu-i aşa că-i grozavă? Puţini profesori ţin cursurile aşa elegant ca doamna. Sper să nu-ţi treacă prin cap să optezi pentru seria cealaltă. Gheorghiu e slab. Hai un pic, acolo, mai spre geam, lângă statuie, să-mi dai legitimaţia de student, să-mi notez datele. Uite cartea mea de vizită. Nu te speria; o am de anul trecut, când eram studentă la Conservator. Mi-am dat seama că n-o să ajung niciodată o muziciană de marcă. Decât o pianistă oarecare sau o flautistă cu ochii numai la bagheta dirijorului, mai degrabă un medic, fie el şi mediocru. Uite-o pe doamna! – se opreşte tânăra din notat datele de pe legitimaţia de student a lui Daniel şi arată spre mijlocul holului lung. Doamna aceea scundă şi grăsuţă, cu care se întreţine, este marea savantă Stârcea, predă la Genetică; are teme de cercetare cu doamna Adriana Crăciun. Se spune că dacă ai norocul să te primească doamna Crăciun să faci rezidenţiatul cu ea, poţi pleca în orice spital să operezi mâna-ntâi. Mai nou, se spune că ea operează de la ora 5 dimineaţa, când alţii abia se trezesc. Uite-ţi legitimaţia. Să-mi dai telefon. Ai mobil? Nu?! Nu-i nimic... Ce-i cu doamna?! Văd că s-a oprit – arată fata cu privirea în urma Dianei, care a încremenit o clipă. Nu te teme – aude Daniel şoapta fetei, parfumată de guma pe care o ţine discret în gură –, e prea mândră să întoarcă vreodată capul. Se zice că la început n-o făcea pentru că era bârfită; acum, pentru că se ştie foarte bună. De pe mâna ei şi-a sora-si – are o soră, aşa se zice, că-s surori, care-i anestezistă, mare figură aia, a schimbat vreo cinci amanţi până acum, ultimul e senatorul Zavate –, de pe mâna lor nu poţi

să ieşi decât viu chiar de-ai vrea să mori, aşa se glumeşte. Asta-i femeie de milioane, dar nu se ştie ce face cu bani, că primeşte, har Domnului!, dar nu şi-a luat decât maşina asta mişto, ai s-o vezi, un BMW trăsnet. Şi haine, evident; doamna umblă foarte elegantă. Se zice c-a fost acum, de sărbători, la Milano să-şi ia blana şi căciula direct de la Prada, celebrul magazin; am fost şi eu cu mămica acolo; ieşi falit dacă-ţi pui mintea. Chiar n-ai telefon? Când ne vedem, ţi-aduc eu unul, că le tot schimb, am o sacoşă de telefoane încă funcţionale. Nu uita!, te duci la un telefon public, mă suni, şi-ţi spun ce ai de făcut. Dar după sesiune, să trag nişte sfori, să fii primit la grupa noastră. Neapărat trebuie să audiezi cursurile doamnei, de-aceea e musai să obţinem aprobarea. Cu cât te transferi mai repede, cu-atât mai bine. Hai pa! Fug, c-am parcat aiurea maşina. Vrei să te duc undeva?

– Nu, mulţumesc! Mai rămân.

– Păcat! Să nu cumva... În nici un caz, la seria cealaltă!

Daniel se înclină respectuos şi aşteaptă până o vede pe tânăra blondă ieşită în curtea facultăţii, apoi pleacă şi el – „încotro?!" Hotărăşte să meargă pe jos. Nu-i pasă de ger. Abia poate gândi în voie. Scoate din când în când cartea de vizită din buzunar, o citeşte în amănunt şi surâde. Ştie că fata a pus ochii pe el. „Şi mie-mi place!" – gândeşte cu drag, zâmbind. „Mâine sau poimâine îi telefonez. Poate o invit la teatru. Pirandello. Dacă a făcut un an de Conservator, o să-i placă." Stă la coadă în faţa unei tarabe şi cumpără un pahar cu vin fiert. Gustă, înjură în gând şi aruncă totul la primul coş de gunoi. „Îmi fac eu la cămin un vin fiert!... Poate, vreodată, o invit pe blondă la mine... Asta, da!" Îi vine să sară în sus de bucurie – se simte răscolit din nou. „Avea nişte şolduri şi-un piept!..." Face semn unui taxi, să-l ducă mai repede la cămin – salivează la gândul unei bucăţi de pastramă şi-a unui ibric plin cu vin fiert. „Poate, mai spre seară, îi dau telefon blondei... Cum a zis c-o cheamă?" – caută agitat prin buzunar cartea ei de vizită. Crede că a aruncat-o la coşul de gunoi odată cu paharul de vin fiert; ţine minte că a scos din buzunar un şerveţel de unică folosinţă. Cere şoferului să întoarcă. Găseşte cu greu coşul de gunoi. „În sfârşit!" – sărută el cartea de vizită pătată cu vinul roşu. „Miruna Apostoleanu-Bujor" – citeşte cu privirea irizată de plăcere. Merge la taraba din apropiere şi plăteşte alte două pahare cu vin fiert, pe care le bea pe nerăsuflate – „mai rar aşa vin bun!", îşi zice. Nu mai are nici o grabă până diseară, când va căuta un telefon public, s-o ţină puţin de vorbă pe Miruna – „ce prost sunt! Am

uitat că am telefon mobil". La intrarea în cămin, portarul fierbe de nerăbdare:

– Daniel, m-a înnebunit; cred c-a telefonat de 10 ori. Stai un pic şi aşteaptă; sigur va telefona din nou.

„Celor de acasă le-am comunicat numărul meu de mobil. Nu poate fi decât Miruna..."

– Acolo! – face portarul semn lui Daniel spre telefonul din colţ imediat ce se aude primul sunet.

„Fie ce-o fi! Îi spun că-s răcit şi îi dau de înţeles c-aş avea nevoie de-un medicament... Am să joc tare de la început."

– Alo, sărut mâinile! Daniel la telefon.

– Te-am recunoscut. Dă-mi numărul de mobil şi du-te în cameră, să nu stai în frig.

N-are timp nici măcar să se mire. Dictează de două ori la rând numărul său de mobil şi, dezumflat, pleacă agale spre etaj, uitând să-i mai mulţumească lui nea Georgică.

– Spune-mi un lucru, dar să fii sincer! – o aude pe Diana cum îi ordonă imediat ce deschide telefonul care a şi început să sune înainte de a ajunge el în cameră. Unde ai fost?

– Prin oraş.

– Unde-anume?

– De ce?

– Daniel, sunt cu nervii întinşi la maxim, nu mă supăra!

– Doamnă, s-a-ntâmplat ceva cu Irina? Bucătăreasa mi-a spus...

– Ştiu! Că-i bine. Ca de obicei. Noroc de-o bucătăreasă... Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mă face să vin la tine!

– Vreţi să mai spargem un geam?

– Poftim?!

– Scuze! Am glumit...

– Răspunde-mi! Am o obsesie; vreau să-mi verific privirea periferică. Mi s-a părut că te-am zărit pe holul facultăţii.

– De ce n-aţi avut curaj să întoarceţi capul? Doar aţi stat o clipă locului. Eraţi cu doamna Stârcea; o ştiu, că o văd şi pe dânsa pe la Tribunalul Suprem; are de recuperat câteva mii de hectare de pădure în Neamţ, unde un escroc taie codrii într-o veselie – de partid, evident! Acum, veselia nu-i decât partinică.

În telefon se aude un oftat lung; moment de uşurare a sufletului doamnei de la telefon:

– Deci, aşa-i... Erai în grupul de lângă statuie?

– Da.

– Înseamnă că nu m-am înşelat; am privirea periferică excelentă.

– Ei, nici chiar aşa – o necăjeşte Daniel; „Doamne, ce-i cu mine?! Stau de vorbă cu doamna pe care am văzut-o astăzi ţinând cursul de *Anatomie şi embriologie*, apoi, la braţ cu savanta Stârcea..."

– Cum adică? Ce vrei să spui? Daniel, te rog!

„Acelaşi glas care mi-a şoptit s-o aştept în patul ei..."

– Dacă privirea v-ar fi fost într-adevăr excelentă, m-aţi fi văzut şi-n amfiteatru, dreapta-sus, lângă un negru înalt şi slab şi două gemene roşcate.

– Nu pot să cred!

– Ce să vă fac dacă sunteţi necredincioasă? – „fie ce-o fi! La urma urmei, e doar o femeie". Ce-ar fi să ne întâlnim duminica viitoare la biserica din cartierul dumneavoastră, ctitoria Mareşalului Ioan Antonescu şi a doamnei sale Maria?

– Nu pot, îmi pare rău! Duminică voi fi în drum spre Cluj; luni şi marţi particip la nişte operaţii. Au adus un aparat pe care vreau să-l cumpărăm şi noi. Mituş a obţinut câteva milioane de dolari printr-un program internaţional.

– Vă urez călătorie plăcută, doamnă, şi succes!

– Mulţumesc, Daniel!

După ce închide telefonul, Daniel are impresia că-i din nou copil: s-a jucat cu un balon uriaş, frumos colorat, pe care l-a înţepat cu acul. Acum priveşte trist bucăţelele din balon aruncate aiurea prin cameră. „De fapt, nu-s mai mult decât un copil care vânează himere..."

Peste câteva minute, aude telefonul din nou.

– Dragul mamei, să nu-mi spui că te-ai hotărât!... – aude glasul plin de entuziasm al Dianei ; „cum s-o mint?!"

– Nu vă spun, doamnă...

– Atunci... ce-ai căutat la cursul meu?

– Şi nu vă supăraţi?

– Cum să mă supăr? Oricum, şefa de serie trebuia să mă informeze. Cred că te-ai strecurat în amfiteatru. De ce?

– Convenţia cu tăiatul nasului e-n vigoare, să ştiţi.

– Bine, accept! – „ce frumos ştie să râdă".

– Mi-era dor să vă văd – spune Daniel simplu, fără vreo inflexiune a glasului.

În telefon se aşterne o tăcere suspectă. „Ce-am făcut?! Dacă am supărat-o?"

– Sunteţi, totuşi, a şasea soră a mea. A trecut o veşnicie de când nu v-am văzut. Zău că voiam să mă conving că sora mea – a şasea, şi cea mai! – este sănătoasă...

– Bine, Daniel. La revedere! – spune Diana încet, aproape ca un ordin, şi închide.

„Chiar c-am supărat-o" – gândeşte Daniel privind cu tristeţe în jurul său. Nici măcar nu mai are impresia că-i înconjurat de resturile unui balon colorat. „Şi totuşi... m-a sărutat în noaptea de Crăciun... Bine, era atmosfera de sărbătoare; o mai fi fost şi ameţită de vin... Dar m-a sărutat şi dimineaţa, la plecarea spre clinică... şi când a revenit şi stătea pe pat, la spatele fetiţei – a făcut-o cu drag... Ba nu! Nu ştiu dacă *drag* e cuvântul. Se simţea pofta, parca era însetată..." Stă aşa mult timp în picioare, privind în neştire vârful copacilor îngheţaţi, că i-au înţepenit genunchii. „Ar trebui să-i telefonez, s-o întreb dacă-mi dă voie s-o vad pe Irina duminică."

– Doamna doctor e-n sală, o urgenţă – îi răspunde o voce de femeie. Să-i spun ceva când termină!

Închide. Se simte ridicol; „tocmai ceea ce mi-a fost mai urât. Pentru prima oară, m-a strâns în spate de frica unei femei; acum, tot pentru întâia oară, mă simt ridicol..." Îşi umple ibricul cu vin, pune o lingură de scorţişoară iar cât îl aşteaptă să dea în clocot, rupe cu poftă din şiragul lung de cârnaţ din frigider. Bea vinul pe nerăsuflate şi se culcă; „gata!, când mă trezesc, m-apuc de învăţat; poate află mama că-s cel mai slab student..." Doarme profund, cu faţa în jos – „cu faţa la cearşaf, îşi surâde. Acum s-o am pe Diana aici!..." – şi cu capul sub pernă, să nu mai audă crengile salcâmului lovind fereastra. „Diana, pe naiba! Fiica primarului Bujor... ce piept, ce şolduri!... Face cât o sută de Diane!" Aude ceva, ceva ce-l deranjează şi nu înţelege ce-i. „Prost mai sunt! Am uitat că-s un student cool, am şi telefon. O omor!, nu trebuia să-i spun numărul..." Întinde mâna afară de sub plapumă – „ce frig e-n cameră!; iar au oprit căldura" –, caută telefonul pe dibuite şi-l duce la ureche:

– Dacă ţi-e foame, rabdă; ai pus deja câteva kilograme. Dacă vrei picături, aşteaptă să-ţi mai treacă şi de la sfânta natură iar dacă ai chef să... ştii tu, pe cineva la cap, îl ai pe frumosul de Ahmet, e clar?

– Ar fi, dacă te-ar chema Ahmet – aude Daniel în telefon vocea amuzată a Dianei.

– Doamna Diana! – tresare, aruncând plapuma într-o parte, privind speriat către telefonul din palma sa.

– Măi, da' rău mai eşti la telefon!

– Mă iertaţi! Ştiţi, de când a aflat că am telefon... nepoată-mea...

– Ei lasă, poate-or să te mai sune şi alte frumuseţi... Ai văzut ce splendori sunt la Medicină?

– Da, desigur – se simte Daniel din nou stăpân pe sine. În compania dumneavoastră, până şi bătrâna savantă Stârcea părea o împărătească tânără. Spuneţi-mi, chiar niciodată nu întoarceţi capul să priviţi în jur, ca să nu spun în urmă?

„Na, că iar am făcut-o de oaie!" – se ceartă Daniel când nu mai primeşte nici un semn de la Diana. Priveşte display-ul aparatului: „E încă pe fir; n-a închis." De departe, din planul secund, răzbate zgomotul uşii deschise, apoi vocea unei femei: „Sala doi, accident grav de maşină... Cine intră?" „Îl fac eu" – se aude vocea Dianei.

– Pa, scumpul meu frăţior. Ţi-am telefonat să te întreb ce-ai vrut când ţi-a răspuns asistenta şefă. Nu-i frumos să închizi fără să spui ceva.

– Duminică îmi daţi voie să merg la Irina, la cămin?

– Clujul s-a amânat, că nu mai pot veni medicii italieni. Te las, că trebuie să...

– Forţă în braţe, doamnă! – îi urează Daniel.

– Ştiu. Să pot pălmui duşmanul permanent. Mulţumesc! Dar parcă-n biletul aruncat la coş mai spuseseşi ceva... Pa, Daniel, că sunt aşteptată; nu-mi las duşmanul să câştige teren. Singurul pe care l-aş lăsa e-un fricos... Pa! Te mai sun eu. Tu nu mă mai suna, te rog!

Abia târziu de tot, când începe să tremure de frig, Daniel îşi dă seama că a rămas în picioare, îmbrăcat doar cu pijamaua din finet, privind în neştire telefonul din mâna sa; „tu nu mă mai suna, te rog!", îi răsună mereu în urechi. Zgribulit, ca un pui căzut din cuib, caută pe sub paturi până găseşte aeroterma, o porneşte şi se îmbracă gros, să se poată aşeza la masă; „nu mai vreau restanţe; măcar cu 5 sau 6 să promovez sesiunea asta..."

Într-o seară, pe când învăţa mai de zor la *Ameliorarea animalelor*, bucuros că Gabriel a plecat din nou în oraş – „merg cu ea la teatru, apoi, la ea acasă; vreau să văd şi eu Pirandello, să mă laud cu ceea ce ştiu de la tine, să nu creadă că-s incult" –, primeşte un telefon. Îl trage de pe colţul mesei până sub lumina lămpii de birou, să vadă cine îl sună; „Bine că i-am dat picăturile Brânduşei, că mă cheamă pentru fiecare prietenă de-a ei cu metralgii"; „învaţă şi tu, oierule, să foloseşti termeni medicali; durerea se cheamă metralgie". Tresare: pe ecran scrie *Doamna Diana*.

– Sărut mâinile, bună seara!

– Bună, Daniel. Azi am fost la biserica de-aici, din Piaţa Hurmuzachi. Speram să-i fac o surpriză Irinei.

– Dumnezeule, e duminică... Îmi pare rău! Toată ziua m-am chinuit cu nişte cursuri. Nu-i greu, da'-i mult de ţinut minte. Ce face Irina?

– Bine, chiar foarte bine, mulţumesc! Mereu întreabă dacă mai ninge la munte. Are grija iepuraşilor cu acoperişul luat de vânt.

– Când credeţi... daţi-mi telefon; aş vizita-o cu plăcere.

– O, nu! – vine răspunsul ferm al Dianei. Doamna Aurelia zice că e mai bine să se desprindă uşor-uşor... Cred că-nţelegi... E ca o rană, care... Mă rog! Tu ce mai faci, Daniel? Iartă-mă că vorbesc în şoaptă, dar nu vreau să descopere Irina că eşti în Bucureşti... Ştii, am avut examen cu anul întâi... La un moment dat... – se aude în telefon râsul Dianei; „Dumnezeule, că frumos mai râde!" Ştii, Daniel, la un moment dat, cum ascultam pe cineva, m-am întors speriată spre cei din amfiteatru; mi s-a părut că intraseşi pe furiş în sală...

– Şi dac-aş fi intrat? – simte Daniel nevoia s-o necăjească.

– O, nu! Asta nu! Să nu-ţi treacă vreodată prin cap să îndrăzneşti! Îţi interzic! Apropo, – schimbă Diana tonul, speriată de strigătul său de mai înainte – ştii... am tot stat de vorbă cu doamna Aurelia... Ţi-am spus, soţul ei este bun prieten cu... Mă rog! Sunt cam de-aceeaşi vârstă; domn profesor Mătăsaru e-o somitate în Psihiatrie.

– Ştiu. Ginerele unui mare psihiatru din epoca lui Dej. În '90, bătrânul socru a scris o carte de amintiri care s-a epuizat într-o noapte, *Un prost printre nebuni*; devoala o mulţime de ofiţeri acoperiţi, colaboratori ai Securităţii, ca şi el... dovadă că şi-n spitale au fost ofiţeri acoperiţi.

– De unde ştii?!

– Ziarele de scandal, doamnă. Înainte, bădia Ion era abonat la *Scînteia* şi asculta *Europa Liberă*. Acum nu pierde nici un ziar de scandal; „doar în astea, printre rânduri, mai poţi afla adevărul". Iertaţi-mă! Spuneaţi ceva de doamna Aurelia Mătăsaru...

– Este încântată de evoluţia Irinei. Dar... ştii... nu vreau să te supăr... Eu acum te ştiu... Ea începe să aibă dubii... Nu-i iese la socoteală... „Ori am pus noi un diagnostic pripit – chiar aşa s-a exprimat: pripit –, ori tânărul ăsta..." Ascultă, Daniel, ce faci săptămâna viitoare?

– Învăţ... examene...

– Ai dat vreunul?

– Da, un facultativ, *Patologia pomilor fructiferi*, 9.

– Bravo!

– Obiectul m-a interesat. Avem şi noi livezi multe, dincolo de munte.

– Şi-acum? Alt facultativ?

– *Acvacultura*. Apele noastre se pretează la păstrăv; avem cele mai multe lostriţe, dar mai sus de cariera de calcar... Poate veniţi la vară cu Irina. Şi cu... Suntem oameni primitori. Deja vin in fiecare august nişte familii de nemţi din Frankfurt. Vor să stea numai sus, la stâne. De ce m-aţi întrebat de programul săptămânii viitoare? Plecaţi la Cluj?

– A, nu. Şi-apoi, ţi-am spus... E bine ca Irina să... Ca o rană... Cicatrizare. Deşi, să ştii... Dar n-are rost. De-ale mele. Nu ştii de la sor-mea, nu ţi-a spus?

– A venit din America?

– De câteva zile. Îţi mulţumeşte pentru căciulă; e mai frumoasă ca a mea, dar mie nu-mi stă bine. Ei, da: ai ochi...

– Ce să ştiu de la doamna doctor Magda?

– A, nu, nimic. Fiecare îşi duce crucea proprie.

– La ce vă referiţi? Doamnă, vă rog! Aveţi ceva, vreo boală?

– Hm!... Îmi place, eşti grijuliu. Nimic grav, copile. Boala mea nu-i de bisturiu... Să ştii că ai un scris foarte frumos. Dacă faci Medicina, vei fi o excepţie. Te-ai mai gândit?

– Aţi picat mulţi la *Anatomie*?

– Te-nşeli, Daniel. Nu i-am picat eu. Au picat singuri. Dacă înţelegi lucrul ăsta, ajungi un medic bun. Doamna Aurelia crede c-ai putea ajunge un mare pshihoterapeut.

– I-aţi vorbit despre mine?

– Nu. Irina. O şedinţă cu ea durează 2-3 ore; credeam că înţepenesc aşteptând. Asta mică era toată numai zâmbet când a ieşit de la ea. Nu-mi închipuiam c-o poate impresiona într-atât un spectacol de balet. Spune-mi, cine-i Prinţul Licuricilor? Doamna Aurelia zice c-a văzut şi ea *Spărgătorul de nuci* şi nu-şi aminteşte de nici o scenă cu Prinţul Licuricilor. Ce bazaconii i-ai băgat în cap fetiţei?, că doamna Aurelia a rămas destul de confuză; fetiţa i-a spus două poveşti; zice că a ei e mai frumoasă; „n-are Crăciun, dar are flori multe şi se petrece vara, când te îmbată parfumul... unul mai frumos şi mai plăcut ca al mămicii. Al mamei miroase doar a liliac...” – se aude în telefon râsul Dianei. Cred c-o să-mi schimb parfumul... Apropo! Pentru asta ţi-am telefonat –

răsună vocea clară şi distantă a Dianei; „parcă-i la catedră; cred că se şi plimbă cu paşi rari, ca de militar”. Spune-mi, când eşti liber săptămâna viitoare?

– Oricând! – îi scapă lui Daniel răspunsul dat prompt; „Dumnezeule, vrea să ne vedem!...”

– Atunci, o să te mai sun eu, să-ţi dau şi adresa unde să te duci. Cred că la cabinetul ei privat; îl găseşti uşor, la parterul unui bloc, dincolo de Piaţa Sudului, aproape de Spitalul 9.

– Staţi, că nu înţeleg...

– A, nu ţi-am spus? Doamna Aurelia ar vrea să te cunoască, să stea mai mult de vorbă cu tine. Ciudat! Mi s-a părut că, acum, ea are îndoieli; zice că prea repede ai scos-o pe Irina din...

– Să mă cunoască?! – se miră involuntar Daniel, simţind că i s-a urcat tot sângele în obraz; „fac dracului apoplexie cu asta!” – dă el un pumn în cursul de pe masă – „în ce hăţiş am intrat!...”

– Ţi-am spus: doamna Aurelia ar vrea să... să te cunoască... Eu i-am vorbit de tine – trebuia s-o fac, crede-mă! – dar... ştii cum e cu specialiştii: vor ei să fie convinşi; contactul direct cu obiectul de... mă rog!... de studiu.

– Aha, înţeleg. Nu era mai bine să mă amăgiţi să vin în sala de disecţii?

„Acum chiar c-am supărat-o! – îşi spune Daniel calm, fără vreun regret, luând aminte la tăcerea suspectă din telefon. Bine, măcar, că nu mi-a scăpat o înjurătură. Băiete, înapoi, la stână, acolo-i de tine! Bădia Ion are dreptate: astea de pe-aici întâi îţi învineţesc ochii şi-abia apoi se culcă cu tine; dacă se culcă...”

– Îmi pare rău, Daniel! – se aude vocea scăzută, ca o şoaptă, a Dianei. Îmi pare rău că atât ai înţeles. Ori poate că atât am fost eu în stare să te fac să înţelegi. Te rog să mă scuzi! Succes la examene!

Până noaptea târziu, Daniel stă întins pe pat, cu braţul drept peste ochi, simţind cum îi curg pe obraz lacrimi. Nici el nu ştie dacă-s de ciudă, ori din părerea de rău că a simţit tristeţea din ultimele cuvinte ale Dianei. „Sor-sa... a venit din America de câteva zile... putea să-mi dea măcar un telefon, să-mi spună că-i place căciula...” După un timp, la culcare, se consolează: „nu-i vorbă, că nici eu nu i-am mulţumit pentru cele dictate lui Moş Crăciun să le cumpere pentru mine – suntem chit!”

*

* *

– Măi nea Georgică, vrei să mai bei vreodată de la mine un pahar? Ţi-am spus: nu-s aici nici pentru mine! Am de-nvăţat.

– Daniel, asta e alta, crede-mă. Ştiu că te-ai fript şi tu, ca urâţii ăştia, care-o lasă pe câte una grea şi vine aia mereu pe la intrare... Măcar cu tine or fi făcut-o că eşti frumos şi deştept... Paraşutele astea, care mă sufocă la intrare, mai ales de când prorectora a zis s-o mai rărim cu intratul femeilor în cămine, astea rămân însărcinate cu sondele lor, nu cu... Hai, mai toarnă-mi un pahar şi te las. Dar să ştii că aceea de azi a sunat de vreo cinci ori. Eu cred că-i alta, nu cea de ieri. Dacă nu mă-nşel, e-aceea care te-a căutat de zor în dimineaţa de Ajun, când ai venit de acasă... M-a rugat să te întreb ce număr de telefon ai; „ştiu că are mobil, dar nu-i ştiu numărul".

– Zău?! Şi de ce n-ai spus de la început?!

– De un' să ştiu că ai mai multe? Harem, fir-ai al boalei! Mai ceva ca ăştia... Şi eu care te credeam cel mai cuminte. Iaca te-ai spurcat şi tu.

– Uite numărul meu. Ia sticla cu totul şi du-te jos, poate mai sună.

Peste câteva minute, Daniel primeşte telefon de la Magda; îşi fac urări la început de an şi-şi mulţumesc reciproc pentru cadouri; „un dialog mirosind a levănţică ori a naftalină. Chiar că nu are nimic din farmecul discuţiei precedente" – gândeşte cu tristeţe Daniel. Ar vrea s-o mai întrebe câte ceva, s-o provoace la a-i povesti cât de frumos este New York-ul în vremea sărbătorilor – „o simt cum freamătă să-mi împărtăşească bucuria acestei călătorii" –, dar i se pare că are sârmă ghimpată la gură; „dacă nu ne câştigăm drepturile asupra munţilor, ea va veni pe acolo în chip de stăpână; învăţ degeaba *Piscicultura*, *Ameliorarea raselor* – în general, tot ceea ce învăţ. Voi lua şi eu drumul străinătăţii, să câştig un ban cu braţele, muncind pentru alţii".

– Nu te simt în apele tale, Daniel.

– Vi se pare, doamnă. Am învăţat mult; mai am două examene.

– E-adevărat ce mi-a spus Diana, că te bate gândul să ne fii coleg?

– Am glumit, doamnă.

– Soţul meu a vorbit cu prietenii din State. Dacă-i iese o afacere cu fier vechi, că vor să taie nişte combinate chimice, va înfiinţa o fundaţie. Ar putea da burse de studii...

„Mai bine ne-ar lăsa în pace; avocaţii lui au fost şi joi pe la noi, la primărie...” – oftează Daniel.

– Ce ai pe suflet? De ce taci? – insistă Magda, simţindu-l în telefon că a oftat.

– Nu mi-aţi spus nimic de Irina.

– M-ai întrebat? Ştiu c-ai discutat cu Diana săptămâna trecută. De ce nu vrei să stai de vorbă cu doamna Aurelia?

– După examene – răspunde sec.

Convorbirea se termină lin, cum a început, cu un schimb de amabilităţi prăfuite. Peste câteva clipe, telefonul sună din nou. Daniel îl priveşte cu atenţie; dacă l-ar fi sunat Diana, ar fi trebuit să-i apară numele ei pe display. Oricum, nu vrea să răspundă; pe display a apărut un semnul întrebării între două liniuţe. „Să fie şefa de grupă? Trebuia să-i spun lui nea Georgică să nu mai dea cuiva numărul meu – sunt în sesiune.” Se reaşează la masă, cu ceaşca de cafea în faţă; mai are de repetat jumătate din cursuri.

– Vino, mă, dracului la telefon că mă înnebuneşte cucoana aia! – îi strigă nervos portarul, deschizând puţin uşa, apoi se grăbeşte înapoi, „că am o mulţime de muieri pe cap acolo, la intrare”, i se aude glasul de departe, pe hol.

– Daniel dragul mamei, de ce nu mi-ai mai răspuns pe mobil?

Glasul Magdei îi dă fiori; şi-o aminteşte cum era în parc, pe terasa unde a servit-o pe Irina cu îngheţată – „radia bucurie şi lumină în jur... Iar la 1 Decembrie, făcea culoar pe unde trecea – o adevărată doamnă! Ce caută ea lângă Zavate?!”

– Făceam duş, doamnă; îmi pare rău! L-am auzit pe portar strigându-mă şi-am venit repede – minte el cu seninătate.

– Nu te mai reţin. Am o rugăminte: când poţi trece pe la spital?

– Oricând – răspunde bucuros.

– Astăzi după-amiază? Aşa, pe la 3-4, când sunt medicii plecaţi. N-aş vrea să dai nas în nas cu Diana. De altfel, ştiu că ţi-a împachetat lucrurile repede, înainte de revelion; mă rog!... Nu-i problema mea. Vino la biroul de informaţii, că-ţi las o carte; e-un fel de biblie a zootehnistului, ceva cum Medicina Internă are *Harrison*-ul. Te sărut, că peste câteva minute intru în sală.

Daniel fuge sus în cameră. Caută numărul de la care l-a sunat prima oară Magda – n-ar vrea să-l piardă; îi arde auzul acel *te sărut* şoptit; „dacă se ştie c-a avut cinci amanţi, atunci... Îmi notez numărul ei şi...” Nimic. „Cinci amanţi... Ce păcătos sunt!... Cum pot gândi aşa

despre naşa Irinei?!" În memoria telefonului, doar semnul întrebării. Fuge la etajul trei, la Mirel. Letiţia repetă de zor monologul lui Hamlet; „îl joc în travesti".

– Nu vezi că şi-a ascuns numărul, să nu i-l ştii? – îi arată Mirel. Poţi face şi tu; hai să-ţi arăt setările.

– Auzi, – intervine Letiţia – aia din actul întâi, scena doi a ieşit din scenă? Mişto femeie! Eşti dat naibii! Ai stat tu cât ai stat, dar şi când...

Coboară dezumflat în camera sa; „balonul spart sunt eu. De ce n-a vrut doamna Magda să-i ştiu numărul? Ea, să nu i-l ştiu; doamna Diana, să nu îndrăznesc s-o mai sun". Nu mai are chef de nimic. Ar bea ceva, dar nu-i mai place nici ţuica şi nici vinul din dulapul său. Pleacă la terasa din coasta complexului şi comandă trei sticle de bere. Stă cu ele în faţă până spre miezul nopţii. Zilele următoare ţine cursurile în mână, fără să înţeleagă ce citeşte; gândurile lui stau doar la Diana; parca-i aude şoapta „curaj, că nu muşc" şi-i simte pe dosul mâinii sale atingerea degetelor, trăgându-i palma în sus pe picior, până-i întâlneşte chilotul. Pufneşte nervos şi-şi lasă capul în mâini – „trebuie să-nvăţ; nu mai vreau restanţe!" Atingerea urechilor cu palmele îi aminteşte gluma lui, când a cuprins-o pe Diana de mijloc; „de fapt, o ştiu din romanul cu doctoriţa ginecolog; aia da, femeie!, şi el, tânărul..." – simte că nu mai poate rămâne în cameră; „trebuie să fac ceva, că-mi ies din minţi!" Afară, pe alee, un negru se căzneşte să-şi scoată maşina din nămeţi. Daniel pune mâna pe lopată şi aruncă zăpada în câteva minute. Când vede bancnota de 10 dolari oferită, zâmbeşte refuzând-o politicos; „a fost plăcerea mea; sport!" şi-şi continuă plimbarea printre cămine. „Şi tânărul din romanul acela... nu... când a văzut-o amintindu-şi... a lăsat-o... Aceea, măcar, avea motiv serios; gestul lui îi amintise de ziua când ea, elevă, a fost violată..." Se visează din nou accidentat, ajuns în sala de operaţii. Magda stă la capul lui şi-l ţine de vorbă; „să nu adormi, iubitule, nu-i voie..." Diana ar munci dincolo de pânza aşternută pe cadrul acela metalic aşezat sub bărbia lui; aşa a văzut în filme. „S-o pocneşti cu stânga, draga mea; ai mai multă forţă în stânga" – i-ar şopti Dianei. Magda i-ar şterge transpiraţia de pe faţă; „nu te iert, dragule; ţi-am adus o carte din State, biblia zootehnistului, şi n-ai vrut s-o iei de la informaţii. Stă şi acum la asistenta de serviciu".

– Să stea! – exclamă şi intră în primul restaurant. O ciorbă caldă, vă rog!

Stă lăsat pe spate în scaunul comod şi rememorează scene din romanul *Întroienirea*; „măcar, în final, tânărul o dezgheţă total pe femeia aceea, ca o statuie grecească, încremenită într-un sloi uriaş; de-acolo am învăţat că o femeie trebuie s-o ţii cu braţul stâng, cu obrazul ei culcat pe pectoralul tău, deasupra inimii... iar dacă-şi mai îndoaie şi piciorul stâng peste burta ta...” – simte că ia foc deja; „ce-ar fi să cumpăr un ziar şi s-o sun pe-aceea care se oferă «şi la domiciliul clientului» ?!, că bani mai am...” Când i se aduce castronul, din care chelnerul îi pune cu polonicul puţină zeamă şi câteva bucăţi de carne, Daniel ia o bucată în furculiţă şi o priveşte atent.

– Mănânc-o tu! – îi şopteşte chelnerului, lăsând furculiţa să cadă cu zgomot în farfurie. Carnea asta a fost congelată de 5-6 ori. Vrei să-ţi spun de unde ştiu?

– Domnule, vă rog! – tremură mâinile chelnerului. Ce să vă aduc? Gratis! Uitaţi ce de-a lume bună...

– Bună de congelat... – bombăne Daniel şi se ridică, înşfăcându-şi din mers haina de blană lăsată pe spătarul scaunului alăturat.

La cămin, îşi aude telefonul de pe hol; anume l-a lăsat în cameră, pe masă; n-are chef de nimeni; „de fapt, nu mai vreau să văd că mă sună iar *doamna Diana*... Ea să mă sune; eu, să nu îndrăznesc!” Îi vine să râdă: iar *doamna*... Pe display este afişat doar numărul de la telefonul public instalat la intrarea în internatul liceului; „m-a căutat Mioara de opt ori...”; are emoţii, „uit mereu de ea...”

– Pe unde umbli?! Şi de ce nu ţii telefonul în buzunar? De două ore tot încerc să dau de tine. Abia aştept să merg duminică acasă; te pârăsc eu bunicuţei!

– Turnătoareo! Zi-i ce vrei.

– Mi-era dor să te aud.

– Ţi-a trecut supărarea?

– Dă-l încolo de popă! Umblă numai cu aia, o brunetă ca o ţigancă, urâtă foc, mai urâtă ca el. La bal am dansat cu colegii; am fost cea mai mişto. Stăteau toţi pe lângă mine, că le plăcea parfumul de liliac împrumutat de bunicuţa şi toţi m-au întrebat de unde am medalionul şi caşmirul – de la un drăguţ, le răspundeam.

Daniel o ţine mult de vorbă; simte că Mioara voia să-şi verse amarul; „o să-i treacă”.

– Şi tu eşti trist, Dănuţul meu drag.

– Ţi se pare, mucoaso, ţi se pare.

– Dacă-mi mai zici mucoasă, nu-ţi mai răspund la telefon. Ce ai de eşti abătut?

– Sunt obosit. Învăţ mult. Vin de la biblioteca facultăţii; de-aceea nici n-am mai luat telefonul cu mine; nu-i voie.

– Mai ai vreun ochi vânăt? – cade prompt întrebarea fetei. Hai, de ce taci? Te-ai blocat? Las' că ştiu, doar l-am auzit pe tăticul glumind cu mama. Eu cred că n-ai nici o vânătaie, că prea eşti trist. Tare mai erai vesel când ai venit acasă înainte de Crăciun... Erai aşa frumos!... Cine-i vocea blondă care a întrebat de tine la primărie? E mişto? Cred că da, că-ţi ardeau ochii; şi mama a băgat de seamă. Bine că măcar tu ai noroc... Ştii că mămica s-a certat iar cu tăticul? A venit bunicuţa şi i-a bătut pe amândoi; spun vecinii că i-a alergat cu mătura prin ogradă. Tăticul are vreo trei vânătăi pe braţe de la coada măturii. S-a zvonit că tăticul... Ia spune-mi, când a venit după tine, când ai plecat încărcat ca Moş Crăciun, să ai ce duce *avocaţilor*, ce ţi-a dat?

– Cum ce?

– A plecat de-a dreptul prin pădure, c-a uitat să-ţi dea ceva, să duci *avocaţilor* cu care... te consulţi. Crezi c-avem vreo şansă să dovedim că actele ălora sunt false?

– Nu ştiu, Mioara; e tare greu. Voi vedea, că am termen acuşi.

– Deci! – hotărăşte fata. Ce ţi-a dat tăticul?

– De toate, în două traiste mari; le avea la oblânc.

– Şi de ce a adus traista pestriţă înapoi.

– C-am îngrămădit tot ce era în ea în geanta de voiaj.

– Geanta era ticsită, eu am pregătit-o.

– Am mai cumpărat nişte sacoşe; chiar cu două traiste pe tren...

– Bine. Dac-ai minţit, păcatul e-al tău, să ştii! Eu i-am promis mamei că te întreb. Jură!

– Bine, jur, ce să fac?; prea eşti... Dar ce-i toată inchiziţia asta?

– Ei, lasă... Vorbe. Tata nu mai are voie să vină la oraş decât cu mama. Ştiam eu că tăticul nu-i vinovat... Bârfe! Mă bucur aşa mult că mi-ai spus adevărul! Abia aştept să merg sâmbătă acasă. Aşa a spus şi tanti Rodica, dar n-a vrut să jure, şi mama s-a repezit s-o ia de păr. Le-a despărţit bunica. Las' că le-mpac eu sâmbătă, că mie-mi place să mă duc la tanti Rodica, să mă joc cu Vălătuc. Hai, te sărut! Şi ai grijă; dacă mai vii acasă cu vreun ochi vânăt, îţi sparg capul. Succes la examene!

Dar primul examen îl pică; „nu m-a picat; l-am picat" – îşi surâde Daniel, amintindu-şi discuţia cu Diana. Apoi, până noaptea târziu se gândeşte doar la ea; n-o poate readuce în amintire decât cum mergea

pe holul lung, la braţul profesoarei Stârcea; „două otrăvuri – îşi aminteşte c-ar fi şoptit o studentă la spatele său. Baba n-a dat în viaţa ei un 10 iar madam Crăciun pică pe capete". Pe la miezul nopţii, îi vine cheful de studiu. L-a fulgerat un gând bizar, Diana cu profesorul în pat... apoi patul rupt cu zgomot... „Oribil!..." Parcă i s-a şters totul din creier; a rămas doar dorinţa de-a învăţa. Se miră şi el ce spor are.

– Ţi-aş da 8, tinere, dar prea multe absenţe la cursurile mele – se uită profesorul pe notiţele proprii, în timp ce asistentul îi şopteşte ceva. A, tu eşti cel cu... Ia să vii şi la anul întâi, să le arăţi cum se potcovesc caii de povară iarna, dar şi vara, că ne-au părăsit toţi fierarii buni. Ai vorbit la tine-n sat?, că imediat ce se face timp frumos, pleacă maşina să cumpere doi huţuli, iapă şi armăsar. Avem fonduri să extindem ferma. Nouă, eşti mulţumit? Să fie doi huţuli buni, cam de trei ani, să-i putem înmulţi. Ia uite, ai picat *Ameliorarea* – se uită profesorul în carnetul de note. Nu pot să-ţi dau 9, crede-mă. 9 la mine şi 3 la doamna Apopii?

– Am dat biletul înapoi, dom' profesor, că vreau să mă pregătesc bine; vreau să iau 10 în vară. Fără *Ameliorare*, nu poţi zice că faci zootehnie.

– Ei da, aşa-i – dă aprobator din cap bătrânul în timp ce scrie în carnet.

Pe sală, Daniel descoperă că a primit 10; începe să sară într-un picior. Nici el nu ştie de ce; „dar am cu ce mă lăuda acasă mamei..."

– Ce faci, joci şotron? – îl întreabă o colegă.

Imediat, se întristează; şi-a amintit seara de Crăciun. Până noaptea târziu, nu se gândeşte decât la Diana. Adoarme închipuindu-şi-o aplecată asupra lui: „Mai am un cadou de la Moş Crăciun pentru tine..." Îl ard buzele. „Ce fac atâtea zile libere în Bucureşti?!" Începe vacanţa de iarnă, căminul se goleşte din nou, dar Daniel n-are chef să se ducă acasă. Nici n-ar putea; la munte a nins din nou şi a întroienit defileul. Umblă pe la toate teatrele şi-şi cumpără bilete pentru fiecare seară; sâmbăta, două: de la 16 şi de la 19. Duminica, trei, că a găsit şi la matineu. Când ajunge la cămin, portarul face ochii mari către el şi-şi duce discret degetul la buze:

– Ai încurcat-o. Stă acolo de-o oră. Se preface că citeşte o revistă, dar n-a mişcat o pagină.

Daniel simte că se topeşte; „ce-i spun, de ce nu i-am răspuns la telefon?!" Abia păşeşte către capătul holului, unde-s măsuţele cu pliante pe ele. Diana a venit îmbrăcată cum era la facultate; stă picior peste picior – „ce frumos îi stau pantalonii şi ce elegante-s ghetuţele!" –, cu

spatele spre cei din jur şi cu faţa spre fereastra îngropată până la jumătate în zăpadă.

– Sărut mâinile!

Diana se ridică încet de pe scaun, priveşte spre ghetuţe să-i fi căzut pantalonul corect, mişcă degetele în mănuşile mari, îmblănite – „mă bucur că-ţi protejezi mâinile, să nu-ţi fie reci", îi spune Daniel în gând cu drag –, aruncă o privire ceasului ridicând puţin mâneca hainei de blană, apoi îşi ia poşeta de pe măsuţă.

– Hai sus, că te omor!

– Şi vrei s-o faci fără martori?

– Nu. Dar poate vrei tu să mă arunci din nou de la etaj.

Merg alături, în tăcere. Când trec pe lângă portar, acesta tocmai se preface a căuta ceva într-un sertar – Daniel ştie că Diana i-a strecurat o bancnotă în mână când a venit. Sus în cameră, Daniel îi ia blana şi i-o pune pe un umeraş. Diana împătureşte meticulos fularul şi-l pune alături de mănuşi, pe masă.

– De unde-l ai?, că asta-i împletitură de mână. M-a întrebat o colegă.

– Mioara s-a ales cu un 4 la Istorie, că-l împletea pe sub bancă.

– Să-mi aminteşti să-ţi dau cerceii, o brăţară şi un inel, să aibă un set complet.

– La vară, când o duc pe Irina la iepuraşi.

– Mă-ndoiesc s-o mai poţi face; or mai fi şi altele care iubesc iepuraşii, ori iepuroii. Pot fuma? Dar o cafea?

Nu-şi mai spun nimic. Daniel stă în colţul de lângă chiuvetă şi se preocupă de cafea. Când se întoarce, o vede pe Diana aşezată pe scaunul lui, picior peste picior, fumând.

– Ai primit aprobarea de transfer?

– Ce aprobare?

– Când vrei să te transferi? – îşi continuă Diana întrebările fără să-l ia în seamă. Vii la seria mea, aşa-i? Doar n-o să staţi despărţiţi.

– Doamnă Diana, nu înţeleg – se lasă Daniel pe călcâie, sprijinindu-şi palmele una peste alta pe genunchiul ei.

Privirea severă a femeii îl face să roşească brusc. Murmură un *scuzaţi!* şi se ridică, depărtându-se. Nu vede în faţa sa decât piciorul de deasupra legănânu-se încet, cu genunchiul învăluit în fumul ţigării suflat peste el.

– La prânz, după ce-am ieşit din sală, am fost chemată de urgenţă la decanat. Credeam că-i ceva grav. Decanul mi-a fluturat o

hârtie: „Doamna doctor, dacă-i aprob să se transfere, credeţi că va trece vreodată la *Anatomie*? Domnişoara Bujor ar vrea să fie împreună, în seria A". De ce-ai roşit? Hai, aruncă-mă pe fereastră... Dacă n-o faci, mă jur că nu mai plec până nu-ţi învineţesc amândoi ochii!

– Doamnă... Mă jur că... Am şi uitat...

– Ea nu. Era acolo şi ea; impertinenţa în persoană! Parcă ea ar fi fost decanul facultăţii. Chiar şi... şi profesorul Trifescu, cât e el de academician, privea cu îngăduinţă insolenţa acelei... dive. Toate astea frumoase şi cu ceva spate, dar mai ales picioare!, sunt dive acum. „Dragă, – s-a adresat Mituş decanului – poate da examenul cu domnul profesor Gheorghiu, dacă doamna doctor..." Eu, mama copilului său, eram *doamna doctor* – atât! Un laş! Are nevoie ca escrocul de Bujor să-i aprobe nu ştiu ce extindere la vilă; madam Eulalia vrea spaţiu mai mult, să-şi poată planta curul ei mare. A apucat-o iar dragostea de România; nu mai vrea la căldură, în Mexic, la fii-sa. Doamna doctor! – gesticulează Diana, spumegând de furie. O să treacă *Anatomia* când mi-or lua cursul – pagubă! Şi-aşa, abia-mi văd capul de câte am de făcut... Sunt chemată la decanat pentru o... Când am înţeles că-i vorba de tine, am ieşit trântind uşa şi-am venit încoace. Acum înţelegi de ce unul dintre noi doi trebuie să zboare pe fereastră?

– Prefer să zbor eu, să nu rămână Bambi fără mămică.

Pentru prima oară de când au intrat în cameră, Daniel o vede pe Diana surâzând – un surâs involuntar, izbucnit din adâncul sufletului; „parcă s-a topit..."

– Doamne, ce-i cu mine?! Ce caut eu aici?! – îşi duce ea palma stângă la frunte.

– Doamna Diana... – îi zâmbeşte Daniel, apropiindu-se.

– Lasă-mă! – ţipă Diana, măturând cu braţul cana de cafea de pe masă, făcând-o să zboare prin fereastra din colţ, lăsând în urma ei o gaură de două palme şi sticla crăpată ca nişte raze.

– Până la urmă, tot a zburat ceva prin fereastră – conchide Daniel, căutând în sertar banda adezivă, să lipească un carton peste gaură.

– Plec. Nu... nu... nu-s... Îmi pare rău! Să-mi spui cât te va costa... – arată Diana spre fereastră în timp ce-şi îmbracă blana. Ai reuşit să scoţi din mine tot ce-i mai rău.

– Credeam c-am făcut-o data trecută – spune Daniel pe un ton calm, trăgându-i blana de pe umeri –, dar văd c-aţi mai avut un rest de otravă. Acum sunt sigur că-i... Cum i s-a zis operaţiei făcute de

dumneavoastră cu aşa mare succes în New York? – o prinde el de umeri, obligând-o să-l privească în ochi. A, da, extirpare. Aţi rămas fără otravă, am extirpat-o – îi şopteşte el, aşezând-o mai mult forţat înapoi pe scaun. Vă torn restul de cafea în cana mea de apă. Nu ştiu dacă-s cu analizele la zi, dar... am avut un vis ciudat în noaptea de Crăciun... Ce credeţi, te poţi îmbolnăvi în vis?

– Lasă-mă, Daniel – se scutură Diana de atingerea lui, dar fără convingere. Nu-mi arde de... Ce spunem dacă vine administratorul sau portarul? – arată ea spre fereastră.

– Adevărul.

– Îţi râzi de mine? Ai tot dreptul. Parcă ţi-am mai spus: tu ai 43 şi eu... Cum îmi ziceai? Adolescentă... Pot să-mi mai aprind o ţigară? Ia loc, te rog, undeva... Toate zilele astea m-am simţit... Nu mi-ai răspuns la telefon... Eram toată plină de draci. Ştiu c-ai vrut să mă pedepseşti, nu nega! Cu Magda ai vrut să vorbeşti la telefon, cu mine, nu; mi-a spus chiar ea ieri. E supărată pe tine, zice că te-a rugat ceva... să iei o carte... mă rog! Ai o scuză... Sesiunea. Secretara de la Agronomie stă pe etaj cu Magda. Felicitări pentru 10! Dar numai 3 la Ameliorare?!

– Am dat biletul înapoi, că vreau...

– Minţi. Ştiu că minţi. Aseară mi-a fost ciudă. Ţi-am telefonat de multe ori. Era ocupat. Ai vorbit aproape două ore pe mobil. M-am întrebat mereu cu cine. Două ore! Astăzi am înţeles: a fost ea. Îi ardea privirea. Mituş fierbea. Cred... Nu cred că-i numai bârfă... Pe unde-a trecut, fata asta frumoasă a... A plecat de la Conservator şi pentru că soţia unui profesor... Şi nu-i bârfă, crede-mă! Dumnezeule! – îşi lasă Diana obrazul în palme. Iartă-mă! Vreau să plec, Daniel. Nu mă lăsa să cad şi mai tare! – îl roagă cu vocea stinsă de tot când palmele tânărului i-au prins umerii şi o împing încet înapoi pe scaun. Cu ce drept am venit la tine, Daniel?, spune-mi! Cum am să mă mai privesc în oglindă de-acum înainte?! Ce bine-ai făcut că nu te-ai dus la doamna doctor Mătăsaru! Până ieri eram furioasă, de-asta te căutam la telefon: să te trimit la doamna Aurelia; insistă să te vadă. Azi mă bucur. Eu am nevoie de ea, nu fetiţa mea. Doamne, dacă se află c-am spart un geam aici, în camera unui tânăr?! Mă spânzur de ruşine...

– Cu condiţia să mi-o lăsaţi mie pe Bambi. La şirul de 17 nepoţi, mai adaug un licurici.

– Doamne, ce dor mi-era de glumele tale! – surâde trist, ca un oftat, Diana. Şi pentru asta am venit la tine – întinde Diana braţul şi-i

alintă obrazul lui Daniel, care stă pe călcâie în faţa ei –, pentru ironiile tale, pentru cum ştii să-mi întorci vorbele, parcă-s egala ta.

– Sunteţi aşa frumoasă!

– De ce faci asta? Te-am rugat să...

– Am vrut să spun că am o soră frumoasă.

– Te rog să n-o mai spui! Mă simt vânată şi nu-mi place. Nu mă face să te urăsc.

– Bine, vă promit! – încuviinţează Daniel şi se retrage, preocupat întâi de portmoneu, din care scoate cartea de vizită, apoi manevrează telefonul mobil. Alo... Domnişoara... – spune el în telefon, dar imediat priveşte atent cartea de vizită – domnişoara Miruna Apostolan-Bujor?... Sărut mâinile! Sunt Daniel Ciobanu-Adomniţei, cred că v-amintiţi. Da-da, eu sunt – se grăbeşte Daniel, fără să ia în seamă gesturile disperate ale Dianei; este preocupat doar să vorbească repede, să nu-l întrerupă fata. Am fost foarte ocupat şi n-am mai dat nici un semn. Uitaţi, sunt aici cu soţia mea, care vă transmite salutări. A fost puţin supărată pe mine că am avut aşa o idee... Nu, nici gând! Soţia face Economia Agrară la A.S.E., eu vreau să termin Zootehnia. Vă mulţumesc respectuos pentru cum m-aţi tratat atunci, mi-a făcut plăcere că-n vreme ce alţii bârfeau, dumneavoastră aveaţi vorbe frumoase la adresa doamnei profesoare, sper c-aţi luat notă bună la *Anatomie*... Cum, l-aţi picat?! Îmi pare rău... A, e doar un parţial, vreţi notă mare la vară – înţeleg. Încă o dată, vă mulţumesc! Uitaţi, şi din partea soţiei mele, îmbrăţişări şi salutări domnului primar, face lucruri grozave. Sărut mâinile!

Sub privirea mărită a Dianei, care mai stă cu gura deschisă, parcă ar spune ceva, Daniel închide telefonul, îl strecoară în buzunar, apoi rupe cartea de vizită în bucăţele mici, pe care le aruncă în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

– Mulţumită? – o întreabă pe Diana, care se ridică încet de pe scaun, repetă mişcarea picioarelor să fie sigură că pantalonii îi cad corect peste ghetuţe, se convinge că ţigara din cana cu care a băut cafeaua este stinsă, îl înlătură uşor cu palma pe Daniel din calea sa şi se îmbracă încet, parcă ar fi singură în încăpere.

– Trebuie să plec; sunt de gardă. Cu bine, Daniel!

– La revedere, doamnă! – răspunde Daniel, accentuând cuvântul *revedere*.

Deşi a deschis uşa, Diana rămâne locului două-trei secunde, priveşte înainte, pe hol, apoi se întoarce:

– Cu ce obraz crezi c-aş mai îndrăzni să te revăd?

– Cu acela care-o să vă ardă mai tare, pentru că a fost sărutat mai puţin de Licurici.

– Doamne, înnebunesc de-a binelea dacă mai stau o clipă – spune şi porneşte înainte pe hol.

– Vă însoţesc până la maşină – spune Daniel, îmbrăcându-şi haina de blană din mers.

– Poate că era mai bine să fi ieşit singură.

– De ce? Doar n-avem nimic de ascuns. Nea Georgică, – strigă Daniel înainte de-a coborî ultimele trepte – mereu ţi-am vorbit de surorile mele. Doamna este una dintre ele. Să ştii că vinul ăla negru e de la ea; ba nu, de la soţul ei, dar tot de la ea, că la noi, după cum ţi-am spus, nu mişcă nimic fără voia soţiei – matriarhat! Nu-i aşa, sor-mea? – o ia Daniel de braţ, ajutând-o să-şi ţină echilibrul, să nu alunece când coboară cele câteva trepte.

– Doamne, ce ghinion că trebuie să merg la clinică!... – oftează Diana înciudată. Aşa te-aş omorî...

– Şi cine-ar mai avea grijă de Bambi dacă vă papă lupul? – o întreabă după ce o ajută să urce la volan.

– Cum cine?! – aruncă Diana privirea încruntată către Daniel. Pantera Bagheera, că doar n-am să mă las mâncată de-un lup. Aşa mă necăjeşte Irina, când o cert: „Mă apără Bagheera." Mai nou, zice că eu sunt tigrul Shere Khan: „Semeni cu el; stai şi pândeşti" – mi-a arătat pe film. Cred că mai ţine minte ceva de-atunci, din parc: Felis pardus, felis tigris... – surâde molcom Diana. Ce mult a trecut!...

Daniel se lasă pe călcâie lângă portiera deschisă şi-i prinde mâna stângă între palmele sale:

– Diana, nu te las să pleci! Nu-mi place cum arăţi.

– Sunt de gardă, dragul meu.

Braţul stâng al lui Daniel se întinde pe sub genunchii Dianei, iar palma dreaptă îi sprijină spatele.

– Te duc sus; măcar o oră să te odihneşti.

– Daniel! – îi strigă speriată. Lasă-mă... – şopteşte când braţele tânărului s-au retras deja. Dă-mi voie să pot închide portiera. Te rog!...

Şi, peste câteva clipe, maşina iese în viteză pe aleea centrală, pierzându-se printre movilele de zăpadă spre ieşirea din complexul studenţesc.

Seara târziu, când stă întins pe pat, sub plapuma groasă, îmbrăcat cu treningul pe el, să nu-i fie frig, şi citeşte ascultând muzica de la radio în surdină, primeşte telefon de la Diana.

– Deranjez?

– Dimpotrivă.

– Dormi?

– Citesc.

– Ce?

– Proust. Am ajuns la volumul 11, *Fugara*. Dumneavoastră?

– Am venit de la sală. Mi-am făcut o cafea. Ai înlocuit geamul?

– Mâine dimineaţă.

– Şi nu-i frig?

– Oricum, căldura-i oprită în cămin, că se fac reparaţii. Am un radiator electric.

– Dacă ştiam, îţi dădeam cheile să te duci la mine, în camera Irinei.

– Da, dar...? – se trezeşte Daniel că i-a scăpat întrebarea.

– De ce n-ai trecut să-ţi iei cartea? Dacă vii, să nu cumva să îndrăzneşti să mă cauţi, te rog!

Daniel tace.

– De ce taci? Magda e contrariată; crede că eşti supărat.

– De ce m-a sunat cu număr ascuns?

– Închipui-ţi. Şi ea, ca şi mine, este foarte căsătorită – îmi place expresia spusă de tine, doar că la noi e-un patriarhat...

– Parc-aţi fi vrut să-mi daţi cheile să dorm în camera Irinei...

– Scuză-mă! Sunt chemată jos, la urgenţe...

A doua zi, tot către miezul nopţii, Diana îl sună din nou. El nu mai citeşte Proust. Stă la măsuţa lui de studiu şi răsfoieşte cele trei volume din „biblia zootehnistului" – nu-şi închipuia că există o aşa carte; „dacă o ştiu pe asta, pot face zootehnie modernă". Ar fi vrut să-i mulţumească personal Magdei – „nu-mi închipuiam un aşa cadou!, ediţia ultimă, apărută anul trecut, cu informaţiile la zi" –, dar nu ştie unde s-o caute.

– Eram amândouă la clinică, la sală, ceva minor, o ocluzie intestinală, când ai trecut să-ţi iei pachetul, că ne-a informat asistenta de la ghişeu. Magda a fost emoţionată de biletul lăsat.

– Mă bucur că l-a primit. Închipuiţi-vă ce emoţionat am fost eu după ce am stat o oră într-un colţ şi am răsfoit cele trei volume. Dacă aş fi ştiut că-i în clinică... De fapt, nici n-am întrebat...

– Bine-ai făcut, Daniel. Să nu spui nimănui de unde le ai. Zavate, ca orice bărbat în pragul... Mă rog! Ţi-ai pus geamul? Cât a costat?

– O sticlă de vin negru.

– Nu cred.

– Necredincioaso... – îi şopteşte Daniel şi, pentru că nu simte vreo reacţie din partea Dianei, schimbă discuţia: Ce face Licurici?

– Doarme. Cred. Nici astăzi n-am luat-o de la cămin, c-am operat până târziu; una din săli e închisă şi...

– Domnul profesor a mai trecut pe la...?

– Te rog! – reacţionează prompt şi isteric Diana. Cum îţi permiţi?! Lasă-mă să-mi gestionez singură problemele. Ajunge cât m-ai umilit cu...!...

– Doamnă! – tresare Daniel.

– Lasă, ştii foarte bine! Am ajuns unde sunt prin munca mea! Să nu-ţi închipui... Toată facultatea am avut un singur 9; culmea, la *Anatomie*, să-ţi fie clar!

– Doamna doctor, linştiţi-vă... – o roagă Daniel în şoaptă.

– Hm! Sună aşa straniu în gura ta *doamna doctor*... Parcă mi-ai fi pacient...

– Sigur că vă sunt. Mi-am rupt şalele, că m-am luat la luptă cu Baloo, să ocup singur patul Irinei, c-am venit să dorm la căldură. De când aţi intrat în casă, nici măcar n-aţi deschis uşa la dormitorul fetiţei.

– Nu se poate!... – şuieră vocea Dianei sugrumată de emoţie, apoi Daniel aude în telefon uşi trântite şi lumini aprinse. M-am speriat că... Doamne, ce-i cu mine?! Să nu mai îndrăzneşti să faci glume de-astea, clar? – şi închide imediat telefonul.

Daniel aşteaptă vreun sfert de oră, apoi se hotărăşte – „uite că îndrăznesc!" – să dea un telefon.

– Sărut mâinile!

– Bună, Daniel! – aude în telefon vocea calmă a Dianei; „Doamne, parcă s-a înseninat; e-aceeaşi din momentele ei sublime..."

– Vreau să-mi cer iertare, doamnă...

– Pentru ce?! A, da... – râde Diana. Chiar am crezut că-i adevărat. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă... erai într-adevăr... – curge din telefon râsul sincer al Dianei. O clipă, mi-am zis că ţi-ai făcut dubluri la chei; uitasem că, după Anul Nou, am schimbat butucul la uşă... Ce vrei, apucături de femeie singură... Uneori mă sperii cât sunt de...

– La mulţi ani, doamnă!

– Poftim?!

– Cam târziu, dar nu v-am spus anul acesta. Parcă aşa se obişnuieşte la început de an.

– Doamne, dragul meu... Sigur, iubire! La mulţi ani, dragul meu! Dragul meu copil... – încearcă Diana pe un ton stângaci să mai estompeze pasiunea cu care a făcut urarea.

– Pe care pat dormiţi? – întreabă Daniel pe un ton calm, parcă ar fi discutat numai despre aşa ceva.

– De ce vrei să ştii?

– Aşa. Să-mi verific auzul. Auzul periferic.

– Îţi rup urechile!

– Amândouă odată?

– Vedem noi...

– Ce să văd, că videotelefoanele n-au intrat în producţie de serie.

– Măgarule!

– Poate-l treziţi pe Baloo, care doarme lângă dumneavoastră.

– De unde ştii?!

– Vă simţiţi mai bine în camera Irinei, nu?

– Ţi s-a mai spus că eşti un diavol?

– Cine să-mi spună?

– Doi ochi albaştri.

– V-aţi pus lentile de contact albastre?

– Mi-aş pune nişte colţi de lup, să te sfâşii, ca pe Scufiţa Roşie.

– Mai sunt şi alţii care au nevoie de meditaţii. Mâine s-o întrebaţi pe Licurici; vă va medita cu plăcere, chiar fără să fie din partea lui Moş Crăciun. Vă va medita, să ştiţi că lupul o mănâncă pe bunică, nu pe Scufiţă.

– Şi vrei să spui că tu ai nevoie de meditaţii? Mincinosule!... Ştii că m-am speriat când i-ai dat telefon fiicei primarului? Te-am privit: nu s-a mişcat un muşchi pe obrazul tău când ai spus şirul acela lung de minciuni.

– Care minciună vi s-a părut cea mai frumoasă?

– Din tot ce-ai spus atunci? Păi... Măgarule! – explodează Diana într-un râs lung, amuzant. Şi dacă o cerea pe soţia ta la telefon să-i mulţumească pentru că i-a transmis salutări.

– Vă puneam telefonul în mână.

– Daniel... – râde mai cu poftă Diana. Doamne!... – se aude cum încearcă să se mai potolească. Ţi-am mai spus doar că nu pot să-ţi fac faţă.

– Dar până acum ce-aţi făcut?

– Eşti incorigibil. Mă trec fiori numai când mă gândesc c-am stat atâtea zile amândoi sub acelaşi acoperiş.

– Care nici măcar n-a fost luat de vânt, ca cel de la iepuraşii mei – altă minciună. De ce-o acceptaţi? A, cicatricea... Nu vreţi să recunoaşteţi că vă este frică.

– Frică?!

– Ei, nu chiar frică. Teamă.

– De tine?!

– V-am răspuns la întrebarea asta. Aşa faceţi şi la examene, de picaţi pe capete?

– Şi eu ţi-am explicat ce-i cu picatul. Data viitoare să iei notiţe.

– Două ore, am scris de m-a durut mâna. Una dintre cele două gemene mi-a şoptit că-i daţi afară pe cei ce nu iau notiţe.

– Pe tine te-ş fi tras de urechi.

– Cu plăcere, dar să fi fost de amândouă odată.

– Acolo, de faţă cu toţi copii aceia?

– Eu nu lucrez pe credit.

– Daniel!... – izbucneşte în râs Diana.

– Pot să vă dau o temă? – întreabă Daniel pe un ton grav. O temă de gândire, că de cercetare aveţi destule cu doamna Stârcea.

– Ce temă? – se opreşte Diana din râs.

– Când credeţi că nu mai aveţi rezervă de lumină în suflet, închipuiţi-vă că m-aţi văzut că nu iau notiţe şi mă chemaţi în faţa amfiteatrului plin ochi – aşa-i la cei ce ţin cursuri de excepţie, amfiteatre neîncăpătoare – şi mă trageţi de urechi. De amândouă odată. Ba mă şi ameninţaţi: Îţi rup urechile!

– Şi tu...? – începe Diana să râdă.

– Ei, la asta să vă gândiţi, cum voi reacţiona eu, că nu vreau să încasez nimic pe credit...

– Dragul meu! – râde mai tare şi cu mai multă bucurie Diana – trebuie să mă repet: eşti incorigibil.

– Şi eu care-mi propusesem să mă corijez, să fiu în rând cu lumea...

– Să nu-ndrăzneşti! Lumea ar trebui să fie în rând cu tine.

– Asta şi încerc. Dar lumea mea e-atât de mare şi de plină de lumină!... E drept, jumătate am cucerit-o, dar o ascunde în căminul cu program permanent cealaltă jumătate, pe care n-o pot cuceri, că se teme. Şi-i greu să te lupţi cu cineva care se teme de sine însăşi...

– Ai vreo strategie să-i învingi teama?

– *Tempus omnia domans*[1], doamnă.

– Mă îndoiesc de adevărul lui Pindar. Oricum, sunt mândră de tine; ai fost un elev bun în liceu.

– La Latină şi la Română am avut profesori de excepţie.

– Eu nici măcar la Anatomie.

– De-aceea şi ştiţi s-o predaţi strălucit. La sfârşitul celor două ore de curs, mă dureau ochii de-atâta strălucire.

– Doamne, de ce n-am descoperit că eşti în amfiteatru!.. Ar fi fost vai şi-amar de urechile tale.

– Oare se mai fac corsete ortopedice?

– Pentru urechi?!

– Nu. Pentru mijloc.

Diana râde din nou mult, alintat.

– Ce seară frumoasă!... Şi eram gata-gata să adorm tristă când ai îndrăznit să-mi telefonezi. Îţi mulţumesc! Parcă mi-a trecut şi durerea de picioare. Să nu râzi; am pus o pernă sub genunchi.

– A, asta era...

– Cum adică?

– Nu vă găseam genunchii. Simţiţi? Îmi simţiţi palma?

– Ce?!

– Dreptul anterior e până sus, spre şold. De ce-aţi tresărit? Sigur că vă doare; v-aţi sprijinit în el toată ziua. Nu mai tresăriţi. Lăsaţi-vă în voia mea. Doar vă masez încet, de la genunchi în sus... Simţiţi? Trec cu toată palma peste el... Acum, mă întorc la călcâi... Nu, nu-i nevoie să vă schimbaţi poziţia. Bag mâna pe sub picior, încep cu tendonul lui Achile, iar când ajung aici, la gemeni, îi strâng de mai multe ori în palmă, trec uşor peste genunchi... toată palma peste dreptul anterior... dar cred că vă doare şi croitorul, dar nu insist, că-mi lunec palma sub picior şi masez semitendinosul – ştiu că vă doare, v-a ajutat să staţi dreaptă atâtea ore... Cred că v-a durut şi marele dorsal; e tare păcătoasă durerea asta la omoplaţi, dar acum o să-ţi treacă, scumpa mea, pentru că dormi dreaptă; data viitoare va fi nevoie de mai mult; durerea de spate trece cel mai

[1] Timpul este îmblânzitorul tuturor (lat.) – Pindar.

bine cu o îmbrăţişare... – coboară Daniel vocea spre şoaptă, hotărât să ducă jocul până la capăt; „cel mult, mi-ar putea închide telefonul". Deocamdată, e bine şi atât. Te las să dormi... Şi să ştii că dormi aşa frumos, ca o prinţesă!... Dormi liniştită şi nu te speria, scumpa mea, dacă auzi vreun foşnet; sigur că-n liniştea nopţii, o fi intrat la tine-n cameră vreun zburător... *balaur de lumină cu coada-nflăcărată... ca brad un flăcăiandru, şi tras ca prin inel*; sunt eu, vin să te mângâi... Dormi, iubita mea doamna!... Dormi învăluită de liniştea nopţii şi visează că eşti strânsă în braţe de mica prinţesă-licurici, fiica noastră iubită, raţiunea noastră de-a fi împreună. Dormi, scumpa mea Diana!, dormi şi fii sigură că Moş Crăciun n-a uitat ruga fetiţei noastre. Zburătorul te va săruta pe frunte şi-ţi va mângâia mijlocul cu privirea lui de foc, să se împlinească dorinţa prinţesei de-a avea un frăţior-prinţ...

– Eşti un diavol... – aude şoapta Dianei – un diavol drag mie...

– Un diavol bun, care-ţi urează somn uşor şi nu mai îndrăzneşte să te sărute...

– Păcat...

– ...să nu tulbure liniştea cuibului în care doarme regina-mamă, într-un pat în care mâine seară va fi ţinută cu braţul întins peste pieptul ei de un Bambi somnoros, – ele două sunt lumea mea –; dormi, scumpo, într-o tăcere deplină; o tăcere care este şi acum, când un zburător, intrat deja pe fereastră, s-a aplecat să te sărute, aşa cum l-ai învăţat... Dormi... *Tăcere este totul şi nemişcare plină:/ Încântec sau descântec pe lume s-a lăsat;/ Nici frunza nu se mişcă, nici vântul nu suspină,/ Şi apele dorm duse, şi morile au stat.* Somn uşor, draga mea!

– Somn uşor, dragul meu...

*

* *

– Bună dimineaţa, Daniel! Te-am trezit? Puiul mamei, uite cum te necăjesc eu... Eşti în vacanţă; cred c-ai vrea să dormi pe săturate...

– Am şi de ce; sunt un student eminent.

– Ei lasă, că zecele ăla îmi spune ceva... Am o întrebare, puiul mamei, dar nu te superi.

– Ştiu ce păţeşte cel ce se supără.

– Dimineaţă m-am trezit cu telefonul sub ureche... Nu ştiu ce-i cu mine; parcă-s beată. Nu ştiu dacă pot conduce... A, nu... Nu că nu

pot, dar până la clinică – azi am o zi destul de grea – vreau să mai dorm puţin, măcar să ţin ochii închişi, să pot visa... Am chemat un taxi.

– Ce păcat că n-am ştiut mai din timp! Am un umăr aşa moale... Ce-ar fi să mai întârziaţi o jumătate de oră? Cam atât fac cu taxiul până la dumneavoastră.

– Daniel, peste jumătate de oră cred că-s în sală. Deja m-am îmbrăcat. Pa, scumpule, că ies deja din apartament...

Peste jumătate de oră, telefonul lui Daniel sună din nou.

– Cred c-aş fi avut timp să te aştept. Ca de obicei, surioara mea are altă urgenţă; o aştept să iasă din sală, c-a fost de gardă. Ţi-ai băut cafeaua?

– Ca orice student eminent, m-am şi aşezat la masa de studiu – spune Daniel pe un ton grav, întinzându-se alene sub plapumă.

– Las' că-ţi rup eu urechile! Ce, crezi că n-am auzit cum te întinzi ca un motan leneş?

– Care trage cu ochiul la oala cu smântână, doar-doar o putea gusta şi el...

– După câte ştiu, femeile gospodine iau motanul de urechi şi-l dau afară din casă; „ţi-e foame? La prins şoareci, lenevitule!..."

– „Lenevitule!..." – aude Daniel în telefon vocea îndepărtată a Magdei. Bonjour, sor-mea! Aaa... Scuze! Vorbeşti la telefon... Mă duc în sală. Încet... că nu-i grabă... N-aţi avut timp acasă... A, am uitat că i-ai făcut ba... ga... jul...

– Magda! – se aude ameninţarea Dianei rostită încet, amestec de tandreţe şi dojană. A plecat – o aude Daniel pe Diana oftând. Mi-am început ziua bine... Deci, scumpule, uite de ce te-am sunat aşa de dimineaţă. Dar dacă râzi de mine...

– ...ca şi atunci când ne supărăm: atentăm la nas. Fii atentă că eşti mai câştigată decât mine. De când te-am cunoscut, ţin pumnalul ascuns în dulap.

– De teamă?

– Nu, de ruşine. Să-mi faci rost de-un bisturiu, să fiu la egalitate. Spuneaţi ceva... de ce m-aţi sunat...

– E-aşa stenică discuţia cu tine! Amestecul ăsta de *tu* şi *dumneavoastră*... Cred c-am să îndur cu zâmbetul pe buze glumele sor-mi – ai auzit-o doar; nu mă iartă deloc. Da, intră! – spune Diana pe un ton sever când se aude o bătaie în uşă. Da, doamnă Coca, vin imediat. Ce? A, sigur, e-o intervenţie de durată. Ai înţeles? – i se pare lui Daniel că Diana a lipit gura de telefon să-i poată şopti. Abia aştept

să-mi fii rezident. Am să te iau la cele mai lungi operaţii şi n-am să-ţi permit să ieşi din sală. Înţelegi? Stai să văd, am pe mine chilotul de bumbac? Îl am! S-a prins dojana ta... La toţi cei care intră mâna a doua cu mine, le pun pampars. Am o asistentă bătrână şi dură, ca o guvernantă nemţoaică; eu îi spun franc, Coca; numai a Cocă nu seamănă... Hai, să te las... A! Daniel, te rog... râzi, supără-te, dar luminează-mă: aseară am adormit cu telefonul sub ureche.. Îmi place, când operez şi mi-i greu, să mai rechem frânturi de... Ţin minte că... Să ştii că m-am mai documentat: puteri hipnotice au, în special, cei cu ochii negri...

– Azi merg prin oraş să-mi caut lentile de contact albastre. Ba nu, verzi...

– Ce ţi-aş mai rupe urechile! Dar trebuie să plec. Amândouă odată, să ştii! De fapt... hai, că n-am timp, crede-mă! Să nu râzi de mine. Când mă masai, mi-ai spus nişte versuri?

– Da, din *Zburătorul*, de Heliade-Rădulescu: *Tăcere este totul şi nemişcare plină*... Vi le repet diseară, dacă-mi daţi voie.

– Dragul mamei... chiar trebuie să plec.

– Succes, pricepere şi, la nevoie, forţă în braţe. Dacă aş şti că vă foloseşte, v-aş lăsa să vă antrenaţi zilnic pe obrazul meu.

– Şi cum te-aş răsplăti?

– Lăsându-mă să vă adorm seara cu câte o poezie despre zburători.

– „Ce păcat că nu putem să zburăm împreună!" – citat dintr-o scrisoare dragă mie. Pe diseară.

– Gândiţi-vă c-aş putea să vă masez picioarele de-adevăratelea...

– Daniel!... – izbucneşte într-un râs dojenitor Diana, apoi spune scurt, parcă ar pune un punct apăsat: Pa, dragule. Vorbim diseară. Te sun eu.

„Ştiu, – îşi spune Daniel în gând, când aude telefonul închis – eu n-am voie să îndrăznesc... Dacă nu te fac eu, scumpa mea prinţesă, diseară, să dormi pe braţele mele, ca un bebeluş care a ascultat un cântec de leagăn, înseamnă că trebuie să mă întorc de pe acum la oile mele... Bietul bădia Ion!... S-asculte toată ziua cicăleala Mariei... De ce i-oi fi împăcat eu de-atâtea ori până acum?!... Ce dreptate avea profesorul meu de Română, la cercurile de literatură pe care le făcea sâmbăta!... *Dragostea poate multe, banul poate totul*, spun nemţii, dar dreptatea stă la Dante: *iubirea care mişcă sori şi stele*... Diseară, îi spun asta Dianei; o aduc încet-încet la uitarea de tot ceea ce-o apasă – ştiu c-o doare că

Mituş al ei îşi continuă căsnicia; vrea să-şi extindă vila –; o aduc în starea desprinderii de pământ – asta vrea şi ea, că mi-a amintit ce i-am scris în bilet – şi o adorm cu versurile lui Dante... Avea dreptate bădia Ion: timpul cât citeşti literatură bună e un timp câştigat...”

Seara, uită că are bilet la teatru. Se pregăteşte îndelung; „trebuie să stau îmbrăcat; poate, pe măsură ce vorbesc cu ea la telefon, urc într-un taxi. «Spune-mi, Diana, am o floare, atât am găsit în drumul meu. Ai tu inima s-o laşi să îngheţe la uşă? Doar să ţi-o ofer. Apoi, mă întorc la lift. Mie nu mi-e urât să stau şi să-l aştept să urce încet, ca un bătrân somnoros.» Nu! Nu-i bine, cuvântul *bătrân* ar putea-o insulta – ce idiot sunt! Este tatăl Irinei; treaba ei, l-a iubit, poate că-l mai iubeşte... De fapt, dacă stau să mă gândesc, între ea şi bătrân – sunt idiot! – între ea şi domnul profesor e tot 21 de ani... Curios! Trebuie să fiu mai atent cu vorbele. Aseară am fost în formă – atunci am simţit c-o iubesc la fel de mult ca pe Irina, mamă şi fiică – lumea mea! –, ce-i mai frumos pentru un bărbat decât să se împartă în două, mamă şi copil!... Pe naiba, iubirea nu se împarte, e ca lumina soarelui; n-am vrut niciodată să-l accept pe bădia Ion: «Ce, crezi c-o iubesc mai puţin pe sor-ta Maria dacă...? Să zicem că-i adevărat, că mă duc la... Numai mitocanii, după, vin acasă şi fac scandal. Ce boala, tu nu înţelegi nimic din cărţile alea pe care le porţi mereu după tine?! Mai vorbim după ce-ai să iubeşti prima oară... Să iubeşti, nu aşa, să visezi iubirea...».”

Când se uită la ceas – „chiar că-i superb *Rolex*-ul ăsta!” – se sperie: „A şi trecut de miezul nopţii...” Se culcă. Tot cu Diana în gând.

După-amiaza următoare, stă din nou îmbrăcat, dar nu se mai plimbă prin cameră. Citeşte Proust; vrea să termine *Fugara*, dar la culcare îşi dă seama că n-a înţeles nimic. După miezul nopţii, când ascultă ştirile la radio, sună telefonul.

– Iartă-mă, am venit târziu de la clinică, am avut şi treabă pe la decanat... Cât e ceasul? O, Doamne! Chiar aşa târziu?! Daniel, ia ceva şi notează – se aude în telefon vocea scăzută a Dianei, ca a unui om bolnav; „ce-i cu ea?! Trebuie s-o întreb! Irina ştiu că-i bine, mi-a spus bucătăreasa la telefon”; „atât doar, că vrea să stea numai în camera cu televizor, să vadă vremea: o interesează dacă mai ninge la munte; nu vrea să-mi spună de ce numai la munte. A plâns când s-a spus că a murit un om îngheţat. I-am spus că era un om bătrân şi beţiv. Nu ştiu ce-a înţeles, domnule Daniel, c-am văzut-o cum s-a luminat dintr-o dată: «Tăticul meu nu-i bătrân şi nu-i beţiv» şi a fugit bucuroasă înapoi la program...”

– Ce să notez? – întreabă Daniel.

– Face parte şi ea din Senatul facultăţii, i-am găsit telefonul la secretariat, pe tabelul cu membrii senatului.

– Cine, ce tabel?

– Miruna.

– Care Mirună?

– Blonda. I-ai rupt cartea de vizită...

– Doamnă doctor, ce-i cu dumneavoastră?! – se sperie Daniel. *Medice, curate ipsum*![1] – îi şopteşte el pe un ton jos, plin de căldură, dar nu lipsit de o anume dojană ironică.

– Poate că ai dreptate, Daniel... – se simte în telefon tristeţea glasului. Mi-e ciudă că tu ai mereu dreptate. Dar n-am avut nici un drept să... Eu am cerut decanului să fiu consultată dacă mai vine cineva prin transfer, în anul întâi, la seria A. Toţi care au mai venit prin transfer la mine în serie au trebuit, până la urmă, să se ducă la Gheorghiu. Azi am văzut-o pe Miruna. Am şi stat de vorbă; m-a oprit şi mi-a mulţumit că n-am fost „vehement împotrivă – aşa s-a exprimat. Din păcate, n-a mai fost cazul..." – a adăugat cu un dram de tristeţe ascunsă insuficient – era sinceră! M-am prefăcut că nu-mi mai amintesc. Am privit-o mai cu atenţie – mi-a fost ciudă pe mine. M-am gândit la tine ca la băiatul meu; „de una ca ea are băiatul meu nevoie!" Apoi mi s-a făcut ruşine. „Doar mamele depravate pot gândi aşa despre băieţii lor..." Te las pe tine să hotărăşti. Îţi notezi numărul?

– Nu!

– Ai răspuns cu ciudă.

– Cu fermitate. E altceva.

– Mă superi, Daniel. Te-am mai întrebat: ce vezi tu la mine? Ce speri?! Răspunde-mi. Sunt medic, am auzit destule. Spune-mi. De ce te încăpăţinezi să taci? Vrei să urc în maşină, să vin la tine?

– Administratorul mi-a spus că data viitoare mă pune să plătesc geamul. Acum am scăpat cu o sticlă de vin şi promisiunea unui miel de Paşte. V-aştept.

– Nu pot! Irina e-acasă, doarme.

– S-a mai uitat la televizor, să vadă vremea?

– A, ştii deci. Are grija iepuraşilor.

[1] Doctore, tămăduieşte-te pe tine însuţi! (lat.)

– Nu. Aşteaptă să audă că nu mai ninge la munte, să mă întorc. Ce-i bazaconia aceea cu cicatrizarea?! Doar n-am rănit-o şi aşteptăm să i se închidă rana. Voi sunteţi sănătoase la cap?

– Care noi?

– Tu, doamna profesor Aurelia Mătăsaru – îşi menţine Daniel tonul ridicat, s-o poată domina; „las' că te scot eu din groapa de potenţial în care ai căzut! Mi-am dat seama că nu eşti în toate apele de la primele cuvinte".

– Doamna Aurelia, nu ştiu. Eu, cu siguranţă, nu-s – aude râsul molcom al Dianei. Ştii ce bine mă simt când te răsteşti la mine? Cred că Mioara te adoră.

– Mioara-i o mucoasă. O mucoasă mai mucoasă ca tine – adaugă Daniel, încurajat de râsul alintat al Dianei; „aşa, frumoaso, uşurel, că ai început să ieşi din groapa de potenţial". Când am avut telefonul ocupat două ore, cu ea am vorbit. Suferă în tăcere după seminaristul ei; are ăla pe una de vârsta lui, fiica unui primar dintr-o comună mare, bogată; cred că vrea să se însoare, să poată fi hirotonosit, să pună mâna pe-o parohie ca lumea. Ce faci, unde eşti?

– În birou, stau în fotoliu. M-am amăgit că citesc o lucrare de doctorat, să-i fac un referat. N-am înţeles nimic. Tu?

– M-am ambiţionat să termin *Fugara* lui Proust. Habar n-am ce-am citit.

– E tot frig la tine?

– Nu, că ţin radiatorul în priză.

– Dragul meu copil!...

– Aha! Ţi-s drag? Păi dacă-i aşa, cum de te-a lăsat inima de mamă s-o pici pe prezumtiva ta noră?

– Daniel!.. – râde mult şi sonor Diana.

– Oare-i un râs isteric?

– Prostule! De ce, neapărat, trebuie să fie un râs isteric?

– Poţi să râzi până ajung eu la uşa ta?

– Daniel, să nu-mi faci asta, te implor!

– Încă mai râzi; te aud.

– Încă-mi mai place ce-mi spui.

– Cum eşti îmbrăcată?

– De ce mă întrebi?

– Să nu-ţi fie frig.

– E foarte cald la mine în apartament.

– Înseamnă că ştiu cum eşti îmbrăcată: furoul azuriu...

– Nu-i furou, e cămaşă de noapte, scădem un punct.

– Halat matlasat...

– Un punct...

– Papuci cu toc...

– Scădem un punct. Ar fi trebuit să ştii că mi-a adus Moş Nicolae nişte papuci îmblăniţi, numai buni pentru picioarele mele suferinde.

– Dumnezeu nu dă niciodată un lucru bun de-a-ntregul. Pariez că te mai dor picioarele.

– Şi spatele. Am înţepenit în fotoliu.

– Ţine-te de gâtul meu. Te duc în pat, lângă Licurici.

– Ţi-am spus că eşti prost.

– Mă tem să nu te fure cineva – somnul, evident – până ajung eu. Vreau să te păzească Irina.

– Mă tem că n-ai cheia de la intrare, iar eu nu-ţi dau drumul.

– Jură.

– „Mă jur pe-a...” Cred că aşa începe un jurământ, dar nu ştiu care; eu citesc teze de doctorat.

– În liceu ce-ai citit?

– *Anatomie*. Am început s-o învăţ din clasa a noua. Aşa se intra pe-atunci la Medicină. Apropo: în seara aceea mi-ai masat toţi muşchii care mă dor. Cine te-a învăţat?

– Cum adică?

– I-ai numit exact.

– Aveam în faţă un dicţionar enciclopedic deschis la planşa cu muşchi.

– Trişorule!

– Îmi dai drumul dacă ajung la tine?

– M-am jurat că nu.

– Ba n-ai jurat, că nu ştii jurământul.

– Mă înveţi tu.

– Dacă mă laşi să te duc în braţe. Şi ca să nu fiu prost, te duc în patul tău.

– Aha, ai înţeles aluzia.

– Şi n-am să mă supăr dac-ai să mă trimiţi, din nou, să-ţi fac ceai, trişoareo!

– Cum de ţi-ai dat seama? – se aude râsul alintat al Dianei.

– O criză de-aceea nu trece cu una, cu două.

– Mi-a fost milă de tine. Păcătuind, m-am temut să n-ajung în iad.

– „Ei, şi? Vei fi şi-n iad cu mine!” De unde-i citatul?

– Din *Anatomie*, în nici un caz.

– Îţi spun eu, dacă mă laşi să te duc în braţe.

– Unde?

– Undeva unde să dormi cu capul pe pieptul meu.

– Ştii că o invidiam pe Irinuca mea când o vedeam cum doarme cu tine?

– Ar fi mai câştigată cu tine, că obrăjorul ei ar dormi pe ceva moale. Dar acolo e locul meu.

– Măgarule! Ţii minte că te-am făcut măgar de prima dată când te-am văzut?

– Ţii minte că am făcut aluzie la mijlocul tău tot de prima dată?

– Se zice că, dacă nu spui totul de prima dată, degeaba te chinui pe parcurs.

– Ascultă, Diana: îţi dai seama ce minunat ar fi să se trezească mâine dimineaţă fetiţa noastră dormind cu capul pe pieptul meu?

– Hm!... Fetiţa noastră... Cum să mă supăr pe tine când ştii să vorbeşti atât de frumos?...

– Dacă-mi dai drumul, promit că nici *bună seara!* nu-ţi spun, ca să nu cădem în păcat. Mă duc direct lângă fetiţă, să-i îndulcesc somnul.

– Nu pot, Daniel, crede-mă! Sunt atât de confuză!.. Nu mai insista, te implor! Aş putea să cedez. Nici tu n-ai fi fericit – te cunosc. Ai cuceri o cetate deja în ruină.

– Cum poţi vorbi aşa?!

– Mă cunosc, Daniel. Dac-ai şti ce bine mi-a făcut seara asta!... Aşa aproape de sufletul meu te simt acum!... Chiar că-mi eşti ca un frate. Ştiu că tu... Ce naiba, doar eşti tânăr! Dar nu pot, zău! Uite ce mult vorbesc... Dacă mă opresc, adorm aici, în fotoliu.

– Te ţii de gâtul meu să te duc în pat?

– Sigur nu te culci supărat pe mine? M-aş fi bucurat să-ţi fi notat numărul de telefon al acelei tinere frumoase; te place, te place foarte mult, mi-am dat seama. Uite, dacă veţi fi împreună, promit să fac ceea ce n-am făcut niciodată: îi dau la examen nota pe care ai să mi-o ceri tu.

– Dacă aş fi împreună cu o fată care face Medicina, i-aş cere să înveţe *Anatomia* de 10! Ba nu; de 9, ca tine. Dar eu cred că nu-i voi cere-o vreodată.

– De ce?

– Pentru că a luat deja 9 iar acum o ştie de 10. Şi-i pică pe cei care nu învaţă.

– Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă erai acum, aici?

– Lasă-mă să-mi închipui.

– Dar ce ar fi după îţi poţi închipui?

– În doi, închipuirea e mai rodnică.

– Dar şi păcatele mai mari. Oare cât o fi ora? Stai să văd pe unde mi-am lăsat ceasul. A, cred că-i în baie, la oglindă...

– Uiţi că Moş Nicolae mi-a adus un *Rolex*? A trecut de ora unu.

– Ce bine că mâine n-am operaţii! Îmi duc copilul în linişte la cămin...

– Şi-l laşi pe celălalt copil să sufere de dorul tău?

– Da, pentru că nu-i cuminte.

– Copii obraznici sunt sărutaţi numai prin somn. Iar eu, mâine dimineaţă, voi dormi până târziu... uşa o ţin deschisă... Colegul meu de cameră este la Chişinău...

– Vezi cum eşti? Mă ademeneşti. Şi doar mi-ai promis...

– Dar nu ţi-am jurat.

– Pentru că nici tu nu ştii jurământul.

– Dacă mă laşi să te iau în braţe şi să te culc pe pat lângă Licurici, iar eu să stau lângă tine, pe marginea patului, îţi spun jurământul.

– Sigur, sigur... E-aşa bine în braţele tale! Hai, stai lângă mine şi spune-mi. În şoaptă, să n-o trezim pe Irina.

– Dacă adormi, pot să te sărut?

– Dacă-i jurământul Demonului lui Lermontov, poţi să mă săruţi ori de câte ori vrei. Dar să mă săruţi aşa, ştii tu, mincinosule; mincinos care m-a minţit că nu ştie...

– Acum ştiu, c-am avut cea mai bună meditatoare.

– Mincinosul meu drag!... Oare cât ai să mai minţi că nu ştii?

– Până vei învăţa şi tu, învăţându-mă.

– Am să-ţi dau numai 10 la fiecare examen.

– Ba nu; ai să mă pici, să pot veni la reexaminare.

– Plăcerea mea va fi să-ţi dau 10.

– Plăcerea mea va fi să solicit mărirea notei.

– Mai mult de 10 n-am ce notă pune.

– Uite, mâine dimineaţă... Dormi bine lângă fetiţa noastră?

– Minunat. Fundulеţul ei stă pe perna mea.

– Înainte de-a o aşeza să doarmă bine sărut-o apăsat şi umed pe obraz, lângă ureche.

– Formidabil! Ştii ce a spus când a oftat prin somn?

– Tăticul...

– Mi-ai furat fetiţa!

– Oricum, nu ţi-o mai dau. Prefer să-ţi fac alta.

– Măgarule!

– Atunci, dacă-i cu supărare, nu tăiem nasul, ci facem un băiat, să-ţi scoată peri albi.

– Dacă va fi ca tine, voi întineri mereu.

– Vei ajunge o puştoaică zvăpăiată...

– Şi-am să sufăr după un seminarist înalt – „ca brad un flăcăiandru, şi tras ca prin inel”...

– Aş! Slab, mic şi cu voce de fetiţă.

– Aha! Gelos?

– Nu.

– Ştiu că minţi, da’-mi place. Minte-mă, să pot adormi...

– Nu mint, aşa-i.

– Jură!

– *Mă jur pe-ntâia zi a firii,/ Mă jur pe ultimu-i azur,/ Pe blestemul nelegiuirii;/ Pe veşnic adevăr mă jur./ Mă jur pe clipa întâlnirii,/ Pe sacrul biruinţei dor,/ Pe-ameninţarea despărţirii,/ Pe visul meu nepieritor...* Pot să fac o pauză, să te sărut?, că jurământu-i lung...

Dar în telefon se aude respiraţia regulată a Dianei, semn că a adormit.

– Somn uşor, draga mea! – îi şopteşte Daniel; imediat însă aude un murmur slab:

– Şi ţie, dragul meu... Ai zis că mă săruţi... Aha, nu ştii... Trei! Să te înveţi minte... Reexaminarea va fi când vreau eu... obrăznicăturo!...

*

* *

A auzit uşa scârţiind – mai lung, la deschidere; mai scurt, la închidere; „e Gabriel, s-o fi întors de la Chişinău”. Valul de aer rece se apropie de pat; „să stau acoperit mai bine, că n-am chef să mă ţină iar de

vorbă, să-mi spună cât de uşor a trecut prin vamă toată marfa". Imediat după aerul răcoros, ajunge la el şi parfumul de liliac; „nu se poate, aiurez!" Tresare, făcând un gest scurt, să scoată capul de sub plapumă. Vrea să deschidă ochii, dar o palmă i-i acoperă, iar cealaltă pătrunde sub capul său la ceafă. „Dacă nu-i adevărat, înseamnă c-am înnebunit!" – gândeşte în prima clipă, dar imediat simte pe buze, ca o amăgire, atingerea rujului cu gust de căpşuni; „aşa l-am simţit şi-n dimineaţa când Diana a plecat la clinică". Ar vrea să scoată mâinile de sub plapumă, dar nu poate – şi nici nu mai încearcă; deja a început să participe la sărut. Palma Dianei, strecurată sub ceafa lui, coboară puţin şi-i apasă spatele, eliberându-i braţele de marginea plapumei; poate şi el strânge la pieptul său trupul îmbrăcat în blana scumpă. Îşi plimbă cu abilitate degetele mâinii drepte peste cele trei clicuri de argint, deschizându-le. Între pieptul moale al Dianei şi pieptul său nu-s decât puloverul de caşmir, primit cadou de Diana în seara de Crăciun şi bluza sa de la pijamaua din finet olandez, cusută de Maria; „să fii cel mai elegant din cămin, frate-miu; poate vin peste tine vreodată nişte ochi frumoşi".

– Nu deschide ochii – aude şoapta Dianei. Tu dormi. Aşa a fost convenţia...

– Diana!...

– Daniel!... Bună dimineaţa! Ba nu, somn uşor în continuare – îi zâmbeşte Diana, stând lângă el pe marginea patului, răvăşită de sărutul lung, trecându-şi palma peste pieptul puloverului, să-l aranjeze. Mi-am dus copilul cuminte la cămin – m-a rugat din nou să mă uit la televizor, să-i spun dacă mai ninge la munte –, iar pe copilul obraznic am venit să mi-l sărut prin somn. Ştii ce-am făcut ast' noapte? – stă Diana aplecată mult asupra lui, obligându-l să rămână cu ceafa cufundată în pernă. N-am mai putut adormi, demon mic ce eşti!... Ţi-am căutat fratele mai mare, genialul tău frate, l-am căutat printre toate cărţile din casă, că am o mulţime şi-n dulapul îngust de pe hol – tot am zis că-mi adun toată biblioteca în birou... – l-am găsit şi am stat cu el până la ziuă. Aha, eşti gelos? Aşa-ţi trebuie!... Nu mă mai privi aşa, că mă omori; uite, aici îţi simt privirea – îşi înfige arătătorul mâinii drepte în propriul piept, apoi se apleacă şi-l sărută lung pe ochi, rămânând cu gura lângă urechea lui, să-i poată şopti: *Mă jur pe-al stelelor noian,/ Pe răsărit şi asfinţire, /*

Căci nici slăvitul şah persan,/ Şi nici un rege pământean/ N-a sărutat aşa privire[1].

Îl mai sărută câte o singură dată pe fiecare ochi, apăsat, cu mult drag, apoi ar vrea să se ridice.

– Dormi, scumpul meu, că mama pleacă – îi spune, dar când să se ridice de-a binelea, se simte prinsă de braţe şi aşezată din nou pe marginea patului.

– Te iubesc, Diana!

Palma femeii se repede să-i acopere gura.

– Nu! Taci! Nu trebuia, nu-i bine!

– Diana... – îi şopteşte Daniel cu greu de sub palma care-i apasă buzele.

– De ce-ai spus asta?!

– Dar tu o ştiai...

Clipe în şir, Diana clatină capul, parcă ar vrea să se scuture de durerea întipărită pe obrazul său:

– N-o ştiam, copilul meu drag. O simţeam; am simţit-o din prima zi, din parc, dar nu voiam s-o aud spusă aşa explicit... Şi doar te-am rugat să nu mă vânezi... Toată noaptea am aşteptat să se facă ziuă, să vin aici şi să-ţi întorc jocul pe care l-ai făcut cu mine...

– Îmi pare rău, Diana!... – îi ţine Daniel mâna lângă gura lui, să i-o poată săruta mereu.

– Lasă-mă, Daniel; lasă-mă să plec... să mă limpezesc... Ştiu, dragul meu; ştiu că aştepţi aceleaşi vorbe şi de la mine, dar nu le pot rosti. Nu vreau să închid tot ceea ce-i între noi în două vorbe, nu-i drept! Dă-mi drumul la mâini, te rog... Nu încerca să mă atragi, că nu vreau să-mi simţi otrava. Hai, închide ochii ăştia frumoşi, să mă amăgesc, totuşi, c-am venit să-mi sărut copilul adormit. Şi neascultător, evident...

După ce închide ochii, Daniel se simte sărutat părinteşte – doar printr-o atingere – pe gură, apoi uşa scârţiie din nou; o dată, lung şi a doua oară, scurt. De pe hol, cadenţa paşilor uşori, dar fermi, aduce în amintirea sa imaginea Dianei care l-a îmbătat timp de două ore, cât i-a audiat cursul. Sare din pat şi se apropie de fereastră. Jos, lângă BMW-ul crem, Diana, îmbrăcată aşa cum era pe holul lung al facultăţii, dar cum a venit şi data trecută, când a făcut să zboare ceaşca de cafea prin geam, s-a oprit lângă portiera pe care a deschis-o cu mâna stângă. Stă două-trei secunde locului, anume parcă să se prezinte în toată splendoarea ei de

[1] Lermontov, *Demonul.*

doamnă tânără, îmbrăcată elegant, cu haine scumpe de iarnă, să poată înfrunta gerul de afară; priveşte înainte şi, sprijinită cu stânga de marginea de sus a portierei, ridică uşor braţul drept cu palma desfăcută, ca un salut de rămas bun adresat cuiva aflat în spatele său, despre care ştie că o urmăreşte cu privirea. Ar vrea să lase braţul drept în jos, dar ezită şi, numai după o clipă, şi-l înalţă din nou, făcând un gest cu palma, îndoind de mai multe ori degetele. Urcă alene la volan, mişcă maşina încet, precaut, ca un şofer începător, până o scoate în centrul aleii, apoi se pierde spre ieşirea în bulevard. „Cred c-ar fi trebuit să alerg după ea, s-o opresc", îşi zice Daniel, fără a avea puterea să se mişte din locul în care a încremenit. Când reuşeşte să se desprindă de fereastră, caută îndelung, prin încăpere, vreo urmă a trecerii Dianei, dar nu găseşte.

– Oare sunt sănătos? – se întreabă cu glas tare şi, tremurând de frig, fuge înapoi sub plapumă.

*
* *

Seara, aşteaptă în zadar un telefon. După ora opt, nici nu mai are timp; colegul său de cameră s-a întors din Moldova şi-l roagă insistent să-l ajute să descarce microbuzul, „să-l duc stăpânului seara asta, că mâine pleacă altcineva la turci".

Ziua următoare, toată dimineaţa, e-un du-te-vino în camera lui, ca la magazin.

– Fraier mai eşti! – spune Gabriel supărat când termină de numărat banii. Trei mii de dolari avantaj curat. Mergi cu mine data viitoare?

Daniel stă cu gândul dus aiurea. Seara, când rămâne singur, telefonează Dianei; „am îndrăznit; fie ce-o fi!", se îmbărbătează când aşteaptă să i se răspundă.

– Te sun eu mai târziu – îi spune Diana în fugă şi închide imediat.

Îl sună abia a doua zi dimineaţă; se uită la ceas: e ora 9; începuse să-şi ordoneze actele, să le recitească înainte de proces; „va fi bătălia cea mare; vom rămâne stăpâni pe ce-i al nostru, sau vom pleca în bejenie..."

– N-am putut vorbi aseară; eram cu Irina. Tocmai o certam că... Nu vrea să stea deloc la program. I-am tolerat o zi, două, o săptămână...

dar, de-acum... stă doar la televizor. Tu ce mai faci Daniel? – schimbă Diana tonul prompt, devenind grijulie.

– Obrăznicii, ce să fac? – simte Daniel nevoia să se alinte.

– Stai, că nu înţeleg...

– Sunt obraznic. Tot sper c-o să aflaţi şi veţi lua măsuri.

Diana râde. Daniel continuă pe acelaşi ton:

– Ar fi trebuit să abordez altfel situaţia: sunt în sevraj – mimează el o voce plină de suferinţă.

– Poftim?! – ţipă scurt Diana.

– Sevraj, nu ştiţi ce-i acela?

– Daniel, ce-i cu tine?! Puiul mamei, eşti în cameră? Stai că vin să te iau; să nu faci vreo prostie, scumpule. Magda, intră te rog! – se aude cum se adresează cuiva care a deschis uşa cu zgomot. Stai, Magda, că am nevoie de tine, te implor! Spune-mi, scumpule, ce-ai luat? Nu-ţi fie teamă. Doamne, ce-au ajuns căminele de studenţi! – se vaită ea. Trebuie să ştiu, dragul meu, să... Venim imediat!

– Şi nu mă spuneţi la Poliţie?

– Dragul meu, cum îţi închipui?! De ce n-ai dat telefon?

– Ştiam că n-am voie.

– Eşti idiot, ce-i cu tine?! – ţipă Diana, că-l sperie pe Daniel; „aha, las' că-ţi arăr eu ţie!..."

– Sunt îndrăgostit – şopteşte cu vocea stinsă de tot.

– Spune mai tare, că n-am înţeles. Magda, stai că trecem împreună pe la tine, la Terapie Intensivă, să luăm trusa. Repetă, dragule, ce-ai luat? Vreau să ştiu, să-ţi dau primul ajutor. Dumnezeule!... Nu se poate! Dragul meu, ce-ai luat?

– Sărutări – îşi scade Daniel glasul şi mai mult.

– Ce?! Spune mai tare, să înţeleg.

– Drogul cel mai puternic. Mi l-ai dat tu, Diana, ai şi uitat? – răspunde Daniel, făcând pe supăratul că nu este înţeles.

– Eu?! Ce ţi-am dat eu?! – ţipă Diana.

– Un sărut lung. Efectul lui a trecut. Deja intru în sevraj...

– Paştele...!... Te omor! Da data asta chiar că te omor! – spune Diana pe un ton obosit, iar după ce, de departe, vocea Magdei a spus ceva, glasul Dianei ripostează: Tu nu l-ai auzit? Să fac infarct... Acum ţi-am răspuns la întrebare? Să nu mă mai întrebi ce am sau ce-i cu mine. Iar tu – se adresează lui Daniel – să ştii c-o încasezi de la mine! Dacă nu ţi-oi rupe eu fundul, obrăznicăturo!...

– Urechile – precizează Daniel. Amândouă odată, mâine, în plin amfiteatru, că vin la cursul tău.

– Te omor! Să nu îndrăzneşti... – scade brusc vocea femeii. Nu mă face să am emoţii...

– Ba eu zic să îndrăzneşti, Daniel – aude vocea sonoră a Magdei. Şi să stai... Diana, astâmpără-te, nu-mi lua telefonul!, să stai tot acolo sus, în dreapta, să i se pară un secol până ajungi jos, la catedră. Poftim, ia-ţi telefonul...

– Doamne, ce balamuc!.. – se aude vocea Dianei ca un suspin.

– Ei da, aş vrea şi eu balamuc de-ăsta – i se pare lui Daniel că o aude pe Magda. Nu uita că intrăm în sală peste jumătate de oră; doamna cu splina... – devine vocea Magdei sonoră, plină de gravitate.

– Uită-te la mâinile mele, nu ştiu dacă-s în stare – spune Diana prietenei, apoi prinde putere din senin şi ameninţă în telefon: Din cauza ta! Nu mai sunt bună de nimic... Magda, iar... Lasă-mi telefonul!

– Să nu crezi un cuvânt, Daniel. N-a fost niciodată mai bună, mai în formă ca acum. Spitalul ar trebui să te plătească. Hai, vă las să vă ciondăniţi în voie. Sor-mea, vin eu să te anunţ când e gata sala. Sărută-l şi din partea mea, că merită. În sfârşit, ţi-a rupt şi ţie gâtul cineva...

După câteva clipe de tăcere, Daniel îşi ia inima în dinţi – „trebuie să joc tare; n-am ce face” – şi întreabă:

– Diana, mai ieşti la telefon?

– Vezi ce mi-ai făcut?

– Ce?

– Cum mai dau eu ochii cu sor-mea de-acum?

– Văd că doamna Magdalena ştie totul.

– Ei, cât mi-am permis şi eu... Trebuia, altfel, simţeam că plesnesc. Doar cu ea ce-mi mai pot permite să-mpart bucuriile, deşi, te rog să mă crezi!, nu aş îndrăzni să spun altcuiva; să spun pe de-a-ntregul...

– Dumnezeule, Diana, – exclamă Daniel plin de zâmbet – de când şi până când e-o crimă să iubeşti?

– Dar cine spune că-i vorba de iubire?!

Cuvintele Dianei, rostite scurt, dintr-o suflare, ca o izbucnire de sinceritate, siguranţa cu care au fost spuse şi mai ales tonul sever, de admonestare cad asupra lui Daniel ca un munte de zgură ce-l îngroapă instantaneu – nici nu mai poate respira. Îi stă pe limbă o replică acidă, „sau măcar o ironie subtilă, să nu mă mai ia de post; măcar o aluzie c-am fost bun de mantie la vreme rea”, dar nu-şi poate descleşta gura.

„Nu, asta nu! Eu nu-s bădăran” – pare că-i răsună în creier. „Peste câteva minute, Diana se va juca cu viaţa unei femei întinsă pe masa de operaţie...”

– Doamnă Diana, cu care mână ţineţi telefonul? – o întreabă pe un ton sobru, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic din cele de mai înainte.

– Cu stânga. De ce? – vorbeşte Diana ca de pe altă lume.

– S-o sărut. Să aveţi forţă să plesniţi duşmanul care ar putea da târcoale prin sală. Am auzit, atunci, după cursul acela sclipitor, că de pe mâna dumneavoastră şi-a doamnei Magda nu ieşi decât viu, chiar şi de-ai vrea să mori. Ce omagiu mai mare poate fi adus unei echipe care operează pe cineva?

– Mulţumesc, eşti drăguţ.

– De data asta, mai degrabă, sincer. Succes, doamnă! Operaţie reuşită, pacient salvat! – şi, pentru prima oară, închide şi el telefonul o dată cu Diana.

Îl închide cu zgomot şi-l lasă să-i cadă din mână, apoi se întinde încet pe pat, cu palmele sub cap şi cu privire pierdută în gol, pe fereastra care a fost spartă cândva.

– Dar cine spune că-i vorba de iubire?! – se trezeşte că-şi repetă încet, de mai multe ori, până adoarme.

*
* *

Trei zile trec pe nesimţite; tot încearcă, dar nu reuşeşte să-şi adune gândurile, să înţeleagă ce-i cu el. Când şi când şi-o mai aminteşte pe Diana, dar numai frânturi de gesturi, priviri scurte, ori câte un surâs – niciodată, mai mult, să şi-o poată recompune. Pe Irina a uitat-o total; nici măcar un telefon bucătăresei n-a mai dat.

– Ce faci, Daniel?

Tresare. A deschis telefonul imediat după primul sunet; fără să-l intereseze cine sună. Îi priveşte display-ul, acelaşi semn al întrebării între două liniuţe.

– Te deranjez, Daniel?

– Sărut mâinile! – simte că ia foc dintr-o dată; în capul lui au reînviat toate amintirile frumoase; inspiră aer curat, de Ajun şi simte nevoia s-o îmbrăţişeze de la distanţă pe femeia care i-a mărturisit doar câteva clipe mai devreme că a telefonat la el în sat, la primărie, să

întrebe dacă a ajuns cu bine. Cum să mă deranjaţi, doamnă? Citesc volumul doi; mi-am răspuns deja la câteva întrebări legate de evoluţia mieilor în primele trei zile de viaţă. Abia aştept să se ţină Moş Crăciun de cuvânt...

– Să te audă Dumnezeu! – râde sincer Magda.

– ...s-o rog pe mama să facă cea mai bună cremă Licurici, pentru bebeluşi. La doi-trei ani, îmi daţi fetiţa la munte vara şi o pun adjuncta Irinei, să hotărască ele amândouă cine are voie să fure cireşe din livada de peste deal. Am vorbit deja cu ai mei să mai aducă de la pepinieră cireşi altoi pitici, să-i poată culege copiii. Nepotu-miu Aurel mi-a spus c-a improvizat un bazin pentru puiet de lostriţă; vrea să populeze porţiunea de râu dintre două stăvilare. La vară, când veţi fi în luna a patra, a cincea, vă pregătesc o cameră în casa sor-mi Rodica, să scăpaţi de arşiţa din Bucureşti, deşi v-aş recomanda un loc tare răcoros în pădurea de lângă Mănăstirea Cernica; este acolo un paltin înclinat pe care se poate sta toată ziua; eu învăţ acolo în sesiunea de vară; la cămin e cumplit de cald, mai ales că am camera cu fereastra spre sud. Dar totuşi, voi insista să veniţi în sat la noi. Am auzit că Rodica-i grea din nou, luna a doua; mi-a spus chiar ea, duminică, la telefon. Cred c-o să vă îndrăgostiţi de Vălătuc, băiatul ei cel mic.

– E-adevărat ce mi-a spus Diana despre nopţile din jurul Sânzienelor?

– Cu siguranţă. Mama zice că eu sunt rodul unei astfel de nopţi.

– Ce frumos! Şi ce delicat sună gluma asta spusă de tine!...

– Nu-i glumă. După ce-mi fac o fermă mare, cu tot ce-i trebuie, fac un motel alpin anume pentru cupluri... De ce râdeţi?! Zău! Am spus ceva nelalocul lui?

– Nu, dar mi-a stat pe limbă o glumă. Acum o înţeleg pe Diana: cu tine, se rup stăvilarele sufletului. Am vrut să spun că la motelul acela, ca să fie reuşita deplină, ar trebui câţiva recepţioneri aşa, ca tine...

– Doamnă, – râde Daniel – doamna Diana a uitat să vă spună că noi trăim în plin matriarhat; femeile sunt respectate.

– Da-da, mi-nchipui. Dar din câte ştiu eu, copiii nu se fac numai cu respect – râde amuzată Magda, dar peste doar câteva clipe, vocea ei se aude ca o mustrare: Ai văzut cum mi-ai provocat? Te pârăsc Dianei, să ştii! Să-ţi rupă urechile. Amândouă odată.

Daniel simte un val de căldură cuprinzându-l. Îi vine să se îmbrace în grabă, să fugă la spital, s-o caute pe Diana; „hai, ştiu că m-a pârât doamna Magda; rupe-mi urechile, că eu nu vreau decât să te

admir, să-mi amintesc măreţia cu care l-ai privit pe preot când a spus *Sfânta Familie*... Şi ce dacă nu mă iubeşte?! Nici nu cred că mă iubeşte, poate nici nu mai ştie că exist; dar eu o iubesc; o iubesc ca un nebun, mai ales în nopţile când e lună plină, mare rotundă şi luminoasă..."

– Diana este şi ea la clinică? – întreabă, fără să-i pese că n-a mai folosit cuvântul doamna; „a sunat aşa de frumos!..."

– E-n sala cea nouă, cu dom' profesor, cu alţi colegi chirurgi şi cu specialiştii străini. A fost adus un laparoscop de ultimă generaţie şi-i fac probe. Ast' noapte am fost de gardă împreună. Pe la ora două s-a înfuriat pe mine c-am ţinut-o de vorbă; „şi doar îmi notasem pe birou, uite!, să-i dau un telefon, că nu mai ştiu nimic de el..." „Care el?" – am întrebat eu surprinsă. „El" – mi-a răspuns simplu. Crezi că mai are rost să-ţi spun că-n următoarele minute a stat la fereastră şi a privit în întuneric, fumând două ţigări la rând? Aş vrea să nu gândeşti urât despre mine, Daniel, că-ţi spun toate astea. Este sora mea. N-am nimic mai drag pe lume – ele amândouă, mamă şi fiică, un tot unitar, aşa cum ai spus tu, sunt iubirea mea. Încearcă, te rog, să-i treci cu vederea unele ieşiri – întrebă-mă pe mine câtă bătaie am luat de la ea; adesea, de pomană; când era mică, era foarte severă; porecla Otrava eu i-am dat-o. Spune-mi, dacă te rog ceva, ai să mă refuzi şi pe mine?

– Doamnă, cum aş putea? – tresare Daniel, smuls din reverie.

– După-amiază, la ora trei, eşti liber?

– Pentru dumneavoastră, toată ziua, doamnă.

– Atunci, te rog să notezi – şi Magda îi dictează încet, vorbind clar, o adresă. Te rog să fii la trei fără un sfert. Asistentei de la intrare îi spui doar cum te cheamă. Să te duci îmbrăcat frumos, cum erai la defilare. Apropo: ţi-a apărut poza pe coperta unei reviste. Diana nu vrea să creadă că eşti tu; „ce să caute el printre demnitari?" Nu ţi se vede faţa. Eşti în costum şi o ţii pe Irina în braţe, înfăşurată ca un bebeluş în haina ta de blană. I se vede doar năsucul şi guriţa. Lângă tine, primul ministru, preşedintele senatului şi alţii. În planul doi se văd cum trec tancurile pe sub Arcul de Triumf.

Daniel nu mai înţelege nimic. Are mereu impresia că lumea se învârte în jurul său. Când revine Gabriel de la cursuri – „tata a zis că mă omoară dacă abandonez facultatea, că toată speranţa lui de redresare e-n mine" –, el se bărbiereşte a doua oară pe ziua de azi. Cere colegului de cameră cămaşa cea nouă, cumpărată zilele trecute din talciocul din Chişinău – „uite banii; îţi iei alta; ia şi sticla asta de ţuică, să înveţi mai cu spor diseară"; „nu cred că mai am ce învăţa; farmacista mea a

epuizat toate reţetele; nici nu ştii ce-ai pierdut c-ai lăsat-o pe Paula s-o ia altul...” – şi-şi îmbracă alt costum, mult mai elegant, nu cel de la 1 Decembrie; Gabriel a găsit în Chişinău haine bărbăteşti aduse prin contrabandă din Italia; „sau or fi ca blănurile noastre; făcute în Republica Moldova pentru italieni”. Se plimbă un ceas prin Piaţa Sudului, să ajungă la cabinetul doamnei Aurelia Mătăsaru la ora stabilită. „Să nu uit că am de-a face cu un psiholog; trebuie să gândesc fiecare cuvânt de mai multe ori!...” Îl întâmpină o femeie la vreo 55 de ani, rotunjoară, cu obraz alb, privirea senină şi un permanent zâmbet pe buze – „doar e fiică de fost ofiţer acoperit de Securitate...”

– O cafea, un ceai? – îl întreabă doamna Aurelia, urmărindu-i cu coada ochiului fiecare gest; cum şi-a aranjat haina de blană în cuier, mult mai departe de cele câteva halate albe iar mănuşile şi căciula şi le-a pus pe raftul de sub fereastră. Pe pacienţi să ştii că-i invit să stea întinşi pe pat; cred c-ai văzut prin filmele americane. Nu-i cazul. Noi doi vom sta faţă în faţă în fotoliile de la măsuţa de colo... Nu, te rog! – face doctoriţa un gest ferm spre fotolii, când îl vede că o aşteaptă să se aşeze ea întâi. Întotdeauna îmi las musafirul să aleagă fotoliul pe care doreşte să stea. Am ratat o şedinţă pentru că pacientul mi-a stat pe partea stângă; tocmai avusese o fractură la şoldul stâng... (Deci, totuşi, sunt pacient” – gândeşte Daniel, surâzând ca o mulţumire după ce ia loc.) Uite, domnişoara asistentă a şi adus cafeaua. Domnului întâi – arată spre tava cu cele două ceşcuţe şi un vas-termos.

Daniel îşi ia o cafea, mulţumeşte respectuos tinerei înclinând privirea odată cu gestul de-a se ridica puţin din fotoliu şi, fără să-şi dea seama, ochii lui, avizi, întârzie o clipă în plus pe halatul scurt al fetei, de sub care ies două picioare „cât propileele tâmplelor greceşti”, îi vine în cap o expresie şi nu se poate abţine să nu scapere un surâs de plăcere în colţul gurii. Sesizează imediat rictusul de pe obrazul doctoriţei; „ce-o să creadă despre mine?!” Discuţia începe ex abrupto:

– Şi chiar te bate gândul să te transferi la Medicină?

– A fost o glumă, doamnă.

– Mă îndoiesc să mai aibă un viitor, în ţara noastră, zootehnia; agricultura, în general. Nu vezi că guvernanţii au pierdut con brio „pariul cu agricultura”? Medicina rămâne, totuşi... – îşi începe doctoriţa pledoaria lungă, transformată uşor-uşor într-o discuţie plină de nerv.

Daniel face faţă în mod strălucit acestei doamne; răspunde elegant, cu vorbe rostite corect, fără ă-uri, cu tot mai dese paranteze în colţul stâng al gurii când doamna Mătăsaru îi întinde vreo capcană pe

care o ocoleşte cu abilitate. Vorbeşte aproape o oră despre oamenii din satul său, despre origini, o face pe doctoriţă să râdă cu poftă când povesteşte bătaia încasată de şeful bandiţilor de la Lingurăreasa care nu voia să lase din mână tacâmurile de argint; „îmi pare rău că n-am mai găsit pe acasă clopoţelul de argint – piesă rară; cred că era folosit să fie chemaţi ai casei la masă; i l-aş fi dus Irinei...” Doctoriţa îi mai toarnă cafea şi duce discuţia mai departe. „Nu, doamnă, de ce să mă supăr c-a fost luată la clinică în noaptea de revelion? Mi-a părut rău; cred că i-ar fi plăcut Irinei să mă ureze; pentru mine, care-s dintr-un sat încă neelectrificat, seara Anului Nou rămâne ca un arc de boltă. Dar... Cum să mă supăr pe Diana? Înţelegerea a fost...” – zâmbeşte el, făcând un gest evaziv; „na!, c-am dat-o-n bară! I-am zis Diana; trebuia *doamna Diana*...” Se preface că gustă cu plăcere din cafea, ca să tragă de timp, să-şi gândească mai bine răspunsurile. Doamna din faţa sa vrea să lase impresia că nici n-a sesizat scăparea şi-l provoacă în continuare. „Sigur c-aş fi renunţat la clopoţel cu plăcere. Irina îl va păstra. De Crăciun, preotul care a venit cu Ajunul a remarcat ceea ce eu înţelesesem deja de mult: fetiţa are ureche muzicală; dovadă stau cuvintele rostite clar. Când vrea, evident” – surâde Daniel. Discuţia glisează spre copilăria lui de la ţară. Trece uşor peste droaia de nepoţi „care îmi mănâncă urechile vara”, se amuză Daniel. „Dar nu-i iert – hotărăşte el. Dacă doamna Diana ar vrea să mi-o dea pe Irina, ori poate vrea să meargă şi dânsa... Doamnă, suntem oameni cu simţul bunei cuviinţe; doar v-am spus, glumind, e drept, e-un sat în plin matriarhat, aşa mă amuz eu şi bădia Ion; ceilalţi nu prea cunosc termenul. Ziceam că doamna Diana poate merge, sau poate veni fără grijă – mama e garantul respectării unei găzduiri civilizate. Pe Irina aş pune-o şefă peste prichindeii din sat. Şef, de fapt, vara sunt eu; pe Irina aş face-o locţiitoarea mea.” Daniel s-a ambalat deja; i-ar plăcea să vorbească mult despre cum crede el că ar putea petrece Irina vara, dar doamna Aurelia mută uşor-uşor discuţia spre alte subiecte. „Nu ne temem, doamnă. În primul rând, că nimeni nu umblă noaptea decât însoţit de câine; nu poate fi atacat prin surprindere. Lupi, vulpi, bursuci, porci mistreţi – de ăştia te aperi şi cu toiagul, mai scaperi un chibrit... Dacă arunci foc pe un porc mistreţ, face atâta zgomot, că fug toţi porcii, care încotro. Mai rău e cu... De fapt, duşmanul nostru este ursul! – precizează el apăsat, cu duşmănie în glas. E un fel de probă de foc pentru un cioban să se lupte o dată, măcar, cu ursul. Tata, Dumnezeu să-l odihnească!, a fost învins. Căuta nişte oi rătăcite şi-a luat-o de-a dreptul printr-un hăţiş. N-a avut loc să rotească

baltagul; i s-a agăţat de nişte rugi de mure uscaţi şi l-a scăpat din mână. Cuţit n-avea la el... Poveşti!" – pune Daniel punct, vrând să abordeze alt subiect. Simte că toată discuţia o conduce el şi-i face plăcere – doamna din faţa sa e numai ochi şi urechi; „mai mare dragul să-i povesteşti; parcă-ţi soarbe vorbele..." Face o acoladă prin anii de liceu, vrea să-i povestească doamnei Aurelia de nepoata sa, Mioara, şi de necazul ei că n-o bagă în seamă seminaristul, dar interesul doctoriţei a fost numai pentru copilăria fetiţei adusă aproape sălbatică de la orfelinat. De mai multe ori, în toiul vreunei amintiri, doamna Aurelia îşi întoarce în fel şi chip telefonul mobil, „iar nu-mi afişează ora; a, mai avem timp..." – se bucură când Daniel îşi priveşte ceasul, spre care observă privirea curioasă a femeii; „dacă mă întreabă cum de mi-am permis *Rolex*?!", şi trece imediat la alt subiect. „Nu, doamnă, tata n-a putut fi salvat, de asta sunt sigur. Când a ajuns în Bucureşti, doar printr-o minune, chiar dacă ar fi fost antibiotice ca acum..." „Unde a fost adus" – pare doctoriţa lipsită de orice curiozitate. „Hopa!, aici mă pot înfunda" – gândeşte Daniel; „vă daţi seama, eram copil; eu am ajuns la tata în ultimele lui zile; septicemia îl terminase; dureri îngrozitoare; noroc de..." – spune cu toată gura, ca un elogiu, dar se opreşte şi-şi mai toarnă singur cafea; „chiar că sunt nătâng! Cum să spun că noroc de doamna Magda că i-a făcut morfină după ce Diana a fost de acord s-o scrie în foaia de observaţie, s-o încerce s-o poată justifica?!" „Noroc de ..." – pare curioasă doctoriţa. „Noroc de sor-mea Maria, doamnă; ea a stat mai mult cu tata; ea şi bădia Ion." „La ce spital?" „Nu, nu ştiu; eram prima dată într-un oraş mare. Cum a murit tata, l-am lăsat pe bădia să se ocupe, să-l aducă în sat, că eu m-am dus acasă – sunt atâtea de pregătit la o înmormântare creştinească..." „Şi n-ai fost curios?" „Spitalele-s la fel, doamnă. Cu ce m-ar încălzi să ştiu c-a murit în cutare ori cutare spital? Cert, ştiu de la bădia Ion că s-a făcut tot ceea ce omeneşte, la vremea aceea, a fost posibil; închipuiţi-vă, era în vremea primei mineriade; abia ieşiserăm din comunism... S-a făcut tot ceea ce... (Doar nu-s prost să-ţi spun că i-am dat – eu i-am dat, că oile erau ale mele – două mii de dolari domului profesor; sumă imensă la vremea aceea; un apartament bun se vindea cu 5-6 mii. Gata! Am uitat. M-ar bate Dumnezeu să am vreo ranchiună. Fetiţa lui e mai mult copilul meu – abia aştept s-o revăd, lua-v-ar naiba de babe cu tot cu *cicatricea* voastră! Bucătăreasa mi-a spus mereu că fetiţa plânge, refuzând să stea la program)". Doctoriţa îl priveşte lung; pentru prima oară, pare contrariată. „La ce te gândeşti, Daniel?" „Oare fac bine că refuz să iau

Medicina de la capăt?" – minte cu convingere şi, în liniştea cabinetului, întregită de muzica în surdină venită din anticameră, se discută iarăşi mult – un elogiu adus Medicinii. Se glumeşte un timp, Daniel ascultă mărturisirea doamnei Aurelia că nu a ştiut cui să atribuie saltul spectaculos al Irinei, „dar acum, după ce te-am cunoscut... Magda are dreptate: ai o putere anume de-a capta sufletul celuilalt, aşa cum oratorii ştiu să capteze atenţia unei săli pline..." „Deci doamna Magda a stat de vorbă cu dumneavoastră" – îi aruncă Daniel o privire scurtă. Doctoriţa i-a simţit privirea şi se avântă într-o comentare înflăcărată a spectacolelor pe care Daniel a mărturisit mai devreme că le-a văzut. Îl lasă pe tânăr să disece două din tragediile lui O'Neill, care au întotdeauna sălile pline şi, tangenţial, pare nemulţumită de *Dulcea pasăre a tinereţii*; „filmul cu Paul Newman mi-a plăcut mai mult". „N-am apucat să văd piesa şi nici n-am găsit teatrul lui Tennessee Williams la bibliotecă." „Păcat! M-ar fi interesat părerea ta." „Eu, filmul cu Paul Newman cred că l-am văzut; dacă-i despre tânărul care-i şoferul unei mari actriţe... Mă rog! Pe mine, povestea nu m-a convins. El, tânăr; ea, o femeie la apogeu... Să vânezi numai rol într-un film, care să te lanseze... Tezist, mult prea tezist – pentru americani; genul euclidian promovat de unele scrieri: *Quod erat demonstrandum*[1]. Parcă noi, latinii... mă rog!... Să fim serioşi, doamnă; ce tânăr normal... mă rog!... să ţi se ofere o mândreţe de femeie... iar tu să vrei numai ca ea să-ţi aranjeze un rol la Hollywood... Terenu-i minat..." – surâde uşor jenat Daniel. Doctoriţa trece imediat la filmele de pe ecranele bucureştene. Daniel se laudă că le-a văzut pe toate; „bădia Ion mi-a dat instrucţiuni precise... Cinematografia este, totuşi, cea mai mobilă artă; trebuie să am habar de ea. Închipuiţi-vă că peste doi ani eu mă voi întoarce în creierul muţilor. Sursele mele vor rămâne cărţile şi vreun post de radio cu acoperire naţională. Văd orice film care intră pe ecran". „Şi de ce n-ai invitat-o niciodată pe doamna Crăciun?" – întreabă doctoriţa. „Asta cine-i?! – îi scapă lui Daniel mirarea. Mă iertaţi! – îşi loveşte el fruntea cu palma. Am uitat că pe Diana o cheamă Crăciun; îmi pare rău!" Doctoriţa atacă imediat alt subiect, să-l facă să uite momentul jenant. Întrebările ei sunt scurte, de bun simţ, vizând discuţia lejeră din preajma unei cafele bune. Şi, dintr-o dată, Daniel se aude răspunzând: „Sigur, doamnă, c-o iubesc! Fetiţa e un licurici; cu siguranţă, cel mai drag mie dintre toţi nepoţii; e ca şi copilul meu, doamnă, îmi rupe inima când o

[1] Ceea ce era de demonstrat (lat.), Euclid.

văd; cu Diana e altceva, aşa cum v-am spus: o iubesc! Nu, nu vă contrazic; dar nici nu-i ceea ce-aţi insinuat, o anume stimă, dezvoltată în admiraţie... O fi, poate, nu neg. Eu îi spun iubire, în sensul major, dat de Dante acestei noţiuni." Şi, ca la un semn, peste întreaga încăpere coboară tăcerea – o tăcere uşoară, plutind asemeni unei ceţi peste dulapurile pline cu cărţi şi reviste, peste hainele din cuier şi peste biroul încărcat cu hârtii, lăsând un cerc mare de lumină în centrul căruia, la măsuţa joasă, rotundă, un tânăr cu un zâmbet abia schiţat pe buze o măsoară cu privirea lui tristă pe doamna mult prea sobră din faţa sa. „Hai, spune, te ascult" – îl îndeamnă aceasta pe un ton calm, însoţit de o privire blajină, „cu care, desigur, îi ţine la respect pe cei mai mulţi nebuni".

– Ce să vă mai spun, doamnă? – surâde molcom Daniel, ca un prim semn de abandon. Dacă interesul dumneavoastră a fost să aflaţi sentimentele mele pentru doamna doctor Adriana Crăciun... poftim!, aţi făcut-o.

– Daniel, renunţă la nuanţa ironică din glas. De puţine ori mi-a fost dat să aud un nume rostit cu atâta drag cum ai făcut-o când spuneai simplu: Diana. Cât crezi că va dura iubirea dintre voi?

– Câţi ani de căsnicie aveţi cu domn profesor Mătăsaru?

– Tinere, – începe doctoriţa să râdă încet – nu mă obliga să te mai ademenesc o dată aici. Mi-ar plăcea să te conving să te duci la decanat şi să-ţi iei cerere aprobată, iar de luni să te prezinţi la cursuri. Dar... vorba lui Socrate: orice sfat ţi-aş da şi l-ai urma, peste 10 ani tot o să-ţi pară rău, sau, măcar, vei crede că invers ar fi fost mai bine. Eu o cunosc pe doctoriţa Crăciun. Când a venit la mine cu fetiţa, faima ei îmi ajunsese de mult la urechi. E soarta persoanelor ca ea; oriunde s-ar duce, faima lor de buni profesionişti este deja ajunsă acolo. Nu m-a interesat neapărat dacă o iubeşti, ci cum. Din primele minute, când asistenta mea a adus cafelele, mi-am dat seama că eşti normal, nicidecum vreun... pentru c-au existat şi astfel de temeri... Felul în care ai dezbrăcat-o cu privirea pe fata cu cafelele – de fapt, e picoliţă la un bar din apropiere; o solicit uneori; îşi joacă magistral rolul –; ziceam că din privirea aceea mi-am dat seama că eşti normal. Tânăr eşti; frumos, slavă Domnului!; elegant... oarecare condiţie materială, sau, măcar... oricum, nu trebuie să descarci vagoane, ca alţi studenţi. De ce zâmbeşti?

– Am făcut, eu şi un coleg, bani frumoşi descărcând autotrenuri turceşti aduse cu fructe sau legume, dar... am aflat că eram un fel de spărgători de grevă... Atunci am convins-o pe mama să vindem oile mai

bătrâne de opt ani, să am bani. Vă ascult, doamnă. Spuneaţi ceva de... A! Că sunt elegant, că... Mulţumesc! Vi se pare, vă asigur.

– Timiditatea ta, lipsa de-o anume agresivitate, proprie tinerilor – acum înţeleg handicapul, că vii din matriarhat... Scuză-mă! Vezi, mai pierdem şi noi controlul... Dar figura ta, aproape feminină uneori... Cred că ştii ce-i acela un gay? Comunitatea gay se dezvoltă şi la noi...

– O, da! – aprobă Daniel râzând. În primii ani după ’89, veneau şi la noi în sat câte 2-3 tineri, împărţeau broşuri frumos colorate... Ştiu că mama lua câte 2-3, sau mai multe; îi şi asculta un timp; eu nu eram lăsat să ascult, dar mama le dădea câte o cană de lapte, îi asculta... că voia broşuri mai multe; erau bune de pus pe oalele cu lapte acru sau de aprins focul în sobă.

Doctoriţa se uită lung spre Daniel, privindu-l pieziş, pe sub sprâncene:

– Dacă n-am fi stat atâtea ore de vorbă în mod serios, te dădeam afară.

– Doamnă! – tresare Daniel, simţind cum îi iau foc obrajii. Ce-am spus urât?

– Ştii ce-i acela un gay? Dar un homosexual? – îl priveşte doctoriţa deschis, fixându-l cu privirea.

– Sigur că ştiu ce-i un homosexual. Sau pedofil... Doar nu vă închipuiţi c-aş îndrăzni să mă leg de Irina?! Îmi pare rău, nu mai avem ce discuta. Mă simt murdărit numai când ascult asemenea insinuări – zice şi se ridică din fotoliu.

– Daniel! – răsună în încăpere vocea severă a doctoriţei. Acolo! – arată degetul ei ca o săgeată spre fotoliul din care s-a ridicat. Îţi închipui că, dacă ar fi existat o bănuială cât de mică, mai erai lăsat în preajma Irinei? Uiţi cine este tatăl ei? Pe doctoriţa Crăciun au costat-o bani grei – nu-i vorbă, că are de unde; un chirurg bun ca ea câştigă destul – această informare – flutură doctoriţa câteva hârtii trase de sub birou. Copoii cu nas fin sunt la mare căutare; doar nu-ţi închipui că marele senator Zavate, un pârlit de arhitect fără talent, a mirosit el toate marile tunuri pe care le-a dat; acum, cică, vrea să cumpere un munte întreg; colonelul îi furnizează toate ponturile; cine să cunoască ţara mai bine, dacă nu el, fostul colonel de contrainformaţii?! Zavate a şi pus deja mâna pe jumătate din marele combinat chimic de la Valea Brânduşelor; a luat toată partea de monomer; scrie în ziare. Ca s-o ţină în viaţă?! Draci! Acolo-s mii de tone de oţel de cea mai bună calitate. Mama mea a fost unul dintre marii proiectanţi ai primelor combinate petrochimice.

Scuză-mi vehemenţa!... Avem şi noi nişte limite... Deci, ce spuneam? A, păcat... M-a luat valul... Tu eşti tânăr, atenţia ta e furată de altele... dar noi, care vedem zilnic alde Zavate peste tot... Te rog să nu spui doctoriţei Crăciun, c-ar putea scăpa o vorbă doctoriţei Pascaru; astea două-s ca pisicile siameze. Mă întreb dacă doctoriţa Pascaru, ajunsă madam Zavate, va mai fi cine este acum, ca să nu mai spun că evoluţia ei... Deja a refuzat două stagii de specializare în ATI[1]... Medicina e una dintre cele mai nobile ştiinţe – se aprinde doctoriţa. Bref! – se opreşte ea, retezând parcă numai cu un gest al indexului mâinii drepte avalanşa de vorbe. Revenind la noi, la tine, mai exact, un singur lucru n-a dibuit copoiul – flutură din nou doctoriţa cele câteva pagini, pe care Daniel observă dungile lăsate de un multiplicator vechi. N-a dibuit dacă eşti ori nu gay. Stai! – se ridică palma doctoriţei în faţa tânărului, oprindu-l de la orice reacţie. Nu am nimic împotriva gay-lor. Eu, prin meseria mea, trebuie să militez pentru toleranţă, dar e-o problemă cu minorităţile astea sexuale...

– Doamnă, credeţi că nu sunt suficient de matur să suport o discuţie deschisă? Vreţi să ştiţi dacă-mi plac bărbaţii? Ei bine, nu! Aud prima dată termenul gay – ce vreţi?, *non omnia possumus onines*[2] –, dar nu înţeleg, ce-mi reproşaţi? Că nu aduc fete în camera mea de cămin, cum fac alţii?

– Câte nopţi ai dormit în apartamentul doctoriţei Crăciun?

– Doamnă! – face Daniel ochii mari. Înţeleg – ştiu, de fapt – că soţul dumneavoastră, domnul profesor Mătăsaru este prietenul domnului academician Trifescu, dar... nu credeţi că întindeţi coarda prea mult?

– Nu! De asta te-am chemat acum, aici. Pentru Irina, te voiam de mult, când tu aveai examene iar eu nu-mi puteam crede că fetiţa a ieşit aşa uşor din glisarea ei spre... Nici nu ştiu dacă a fost glisare spre autism indus. Are, mai degrabă, un caracter puternic, o ambiţie extremă şi o aplecare spre... nu, nu-i iubire; asta va fi mai târziu... Oricum, aici recunosc pe fiica lui Marius; numai dintr-un crai ca el putea ieşi o fetiţă aşa lipicioasă. Interesul meu este altul – bate degetul femeii în luciul măsuţei rotunde. Viitorul. Viitorul unei femei. M-ai întrebat de când sunt căsătorită. De mult, de când eram o studentă, nu strălucită ca Adriana Crăciun, dar bunişoară şi,-n plus, fiica unui mare profesor iar

[1] ATI – anestezie şi terapie intensivă.
[2] Nu toţi putem de toate (lat.) Vergiliu.

soţul meu, un tinerel, nu frumos ca tine, dar promiţător – se loveşte doctoriţa cu degetul în tâmplă. Nu te uita la al meu că-i general în meseria sa acum, poate chiar mareşal. Eu l-am luat pe când era sublocotenent. I-am văzut zi de zi umerii cum i se umplu de trese. L-am cunoscut şi de bun, şi de rău; şi de potent, şi... interesat mai mult de o pizza cu o halbă de bere – râde cu ochii irizaţi de plăcere femeia din faţa lui Daniel; „oare ce vrea să-mi transmită? Crede că m-ar interesa titlurile Dianei ori banii pe care îi câştigă? Plicurile alea aruncate în vaza cu flori uscate; nici ea nu pune preţ pe ei". Ascultă, – aude Daniel degetul lovind mai tare în tăblia mesei – pot să ştiu ce-ai găsit de râs în tot ceea ce-am spus?

– Mă iertaţi! N-am râs; doar am zâmbit – o priveşte Daniel deschis, fără urmă de reţinere.

– Ei, atunci, s-auzim de ce-ai zâmbit.

– Doamnă doctor... – se uită Daniel galeş către femeia aşezată în fotoliul de dincolo de măsuţă într-o poziţie elegantă, anume studiată că, la o singură mişcare, poate lua un aer grav, de mare profesor universitar, „ceea ce şi este", îşi zice Daniel, sau o poziţie marţială, care nu admite refuz ori contrazicere. Doamnă, să facem apel la La Bruyère: *Tout est dit, et l'on vient trop tard...*

– Hm!... – surâde uşor amuzată doctoriţa la finele unui moment cam lung de gândire. Ce consideri că este spus deja şi-n ce situaţie anume crezi că suntem ajunşi prea târziu?

– Mă gândeam la prezenţa noastră aici, un *déjà vu*: doamna doctor Diana – Armand Duval; dumneavoastră – tatăl lui Armand; eu – dama cu camelii. Mai rămâne oferta, s-o las pe Diana în pace.

– Aici te-ai înşelat! – râde amuzată copios doctoriţa Aurelia Mătăsaru. Mi-ar plăcea să-i povestesc asta soţului meu, dar n-am s-o fac. Şi ştii de ce? Pentru că am lăcrimat prea mult în adolescenţă citind *Dama cu camelii*. Şi tu, în copilărie, întins pe iarbă, ascultând cum pasc oile, vei fi visat la vreo Ileana Cosânzeana cu păr lung, blond şi cu privire blândă, catifelată, aproape maternă. Dar când ai reîntâlnit-o, ea a întruchipat răul, ţi-a lăsat tatăl să moară, nu ţi l-a putut salva. Trebuie pedepsită!... – ţi-ai zis.

– Nu-i adevărat! – sare în sus de pe fotoliu Daniel, şoptindu-şi vorbele încărcate de furie. A fost îngerul care m-a luat de mână, m-a dus în sala de mese, când ameţisem de foame, mi-a făcut loc pe patul vecin să dorm alături de tata şi a fost de acord să i se facă tatei morfină, să moară cu zâmbetul pe buze. De opt ani n-o visez decât pe ea! – ridică

Daniel tonul. Puteam să urmez Zootehnia la Iaşi, la doi paşi, dar am venit în Bucureşti doar ca s-o reîntâlnesc, să-i aduc flori, cum mi-a spus tata. Ce vină am eu că am descoperit o femeie care trăia o dramă ce-mi era cunoscută?! Şi ştiam – şi ştiu! – c-o pot ajuta. Mioara fusese mai grav decât Irina. Şi, mă rog, e-o crimă că m-am îndrăgostit de doamna Diana? Am 23 de ani, doamnă!

Obosit, epuizat de revărsarea scăpată din frâu, Daniel se lasă adânc în fotoliu, privind în gol, spre un colţ al încăperii. Discret, scoate din buzunarul hainei o batistă de unică folosinţă şi-şi tamponează ochii.

– Asta-i! – înghite el în sec. Până la urmă, m-aţi prins. Când unul dintre personajele lui Preda, cred că Petrini, din *Cel mai iubit dintre pământeni*, urmează să fie anchetat, ştie că va pierde partida; el e singur; cei de dincolo de birou au în spate sute de cazuri... Cine mai ştie că eu sunt... golănaşul acela?

– Cum ai zis?! – se miră doctoriţa.

– Doamna Diana ştie?

– Nimeni, Daniel. Te-am recunoscut de cum ai intrat; atunci erai tuns chilug. Eu aveam un unchi internat în acelaşi salon, patul de la fereastră.

– Patul de la fereastră era gol, doamnă, că mă urcam în genunchi pe el, să văd când vine în parcare maşina lui bădia Ion.

– Mă rog... Oi fi greşit eu patul...

– Aş vrea să plec, doamnă, dacă nu vă supăraţi...

– Îţi mulţumesc c-ai acceptat să vii. Mă bucur că l-am cunoscut pe *tăticul* acelei fetiţe care, asemeni ţie, mi-a ţinut piept trei ore – e ceva! Nu-ţi ascund c-am vrut şi să aflu dacă, într-adevăr, o iubeşti sincer pe doctoriţa Crăciun. E un chirurg de excepţie... Mă temeam să nu fie doar o acţiune perfidă de răzbunare.

– Doamnă! – tresare Daniel, scăpându-şi haina de blană din mână. Mai lăsaţi boalei filmele astea americane cretine, cu tot felul de răzbunări, scorneli ale unor minţi bolnave mai ceva ca pacienţii ce-i aveţi aici. Până una alta, pretindem că suntem latini. Când am ajuns într-un ţinut străin, nu am exterminat locuitorii, să punem mâna pe bogăţii. Cel mult, le-am răpit femeile.

Doctoriţa tace, măsurându-l cu aceeaşi privire fixă, în care licăreşte zâmbetul stăpânit cu greu.

– Ei, da! Abia acum am ajuns la adevăr.

– Ce adevăr?! – întreabă Daniel contrariat.

Doctoriţa nu mai poate rezista şi izbucneşte în râs.

– Vrând-nevrând, ai spus adevărul. Ai răpit-o pe Diana. Şi pretinzi c-o iubeşti. Pot să nu te cred. Sau să te cred. Important, de-acum încolo, este cum şi cât o iubeşti. Este tributul pe care îl dai şi-l iei de la tinereţe. Dar nici asta nu mă interesează prea mult. Şi nici cât te iubeşte doctoriţa Crăciun. Că-i îndrăgostită, se vede de la o poştă... Esenţial este că micuţa Irina a ajuns pe mâini bune.

– Ce mâini, doamnă, dacă mamă-sa m-a rugat să stau deoparte? N-am văzut-o de la Anul Nou.

– Ştiu; eu am sfătuit-o. Lasă copilul deocamdată să se înveţe şi fără tine. Eşti sigur că vei rămâne împreună cu doamna doctor Crăciun? Să nu-mi spui că diferenţa dintre mama ta şi tatăl tău a fost un pic mai mare. Fiecare cuplu are un anume destin, dat de timp şi de loc. Eşti totuşi, în Bucureşti... S-a făcut târziu...

Instinctiv, Daniel îşi ridică puţin mâneca hainei, numai bine ca doctoriţa să facă un gest către *Rolex*-ul său:

– Frumos ceas! Păcat că frumuseţea lui, valoarea ce-o are te-a îmbogăţit sufleteşte; n-are aceeaşi notorietate ca o haină superbă de blană, care se vede tot timpul. Nu te temi că cei de la Prada, aflând că este în Bucureşti o blană care n-a trecut prin sistemul lor, ar putea să vă ia contractul?

– Bat încă trei firme la uşa noastră să le lucrăm modelele. Şi cred că ai mei or să accepte; plătesc mai bine. La o haină ca a Dianei, preţul de cost cu care pleacă din atelierul nostru este sub zece la sută din preţul de vânzare, iar ei nu contribuie decât cu eticheta şi dosul imprimat cu emblema firmei lor. La nouă ani de la Revoluţie, ne-au adus deja în stare precolonială; muncim pe nimic.

– Gândeşte-te bine, tinere, – îi spune doctoriţa înainte de a-i oferi mâna să-şi ia rămas bun – Medicina e-o meserie cu care te poţi duce oriunde. Iar dacă mai ai norocul să faci rezidenţiatul cu una ca Adriana Crăciun...

Daniel iese abătut din cabinet. Afară-i întuneric – şi la propriu şi la figurat.

– Încotro s-o iau? – se întreabă, indiferent la rafalele vântului care îi izbeşte în obraz omătul murdar spulberat de pe crestele movilelor imense ce mărginesc bulevardul; „într-o parte, centrul Capitalei; în cealaltă, spitalul de nebuni...”

*

* *

În Piaţa Sudului, rătăcind printre sutele de dughene, găseşte un colţ mai liniştit şi telefonează bucătăresei.

– Domnule Daniel, ce bine că m-ai sunat! Fetiţa a plâns şi astăzi, toată ziua. Doamna educatoare n-a mai lăsat-o la televizor, împreună cu cei mici; a luat-o forţat la program, chit că Irina nu vrea să înveţe nici o poezie pentru Mărţişor. Când le-am servit masa de seară, c-au rămas vreo cinci copii să doarmă la cămin, Irina m-a întrebat în şoaptă, să nu audă nimeni, dacă la televizor s-a spus cine-i tânărul găsit mort în zăpadă.

Daniel scapă telefonul din mână. Se lasă în genunchi şi-l caută îndelung printre gunoaiele de pe jos. A uitat să-şi descarce sufletul printr-o înjurătură; e bucuros că telefonul funcţionează. Formează numărul Dianei.

– Sărut mâinile! Daniel Ciobanu la telefon. Irina este cu dumneavoastră? – întreabă scurt, ca un ordin.

– Nu. Am avut punerea în funcţiune a laparoscopului, iar acum sunt cu colegii din Franţa la restaurant – se aude în telefon şoapta Dianei.

– Vă urez o seară plăcută! Sărut mâinile, doamnă!

Diana mai rămâne un timp cu telefonul la ureche, atentă la cei ce discutau aprins chestiuni politice; „asta-i la mesele oficiale: ori fotbal, ori politică". Îşi roteşte privirea cu eleganţă peste toţi cei prezenţi, atentă să răspundă întrebărilor şoptite puse de inginerul electronist din dreapta sa – „bărbatul ăsta cam întrece măsura; de ce nu m-oi fi aşezat lângă Mituş?" –, dar şi glumelor „ca între noi, chirurgii" povestite de franţuzoaica din stânga, Odette de Bocage, soţia lui Philip de Bocage, marele anestezist de la clinica centrală din Paris, prin intermediul căruia s-a putut achiziţiona laparoscopul. Flancat de un coleg de la Academie şi de şeful grupei franceze, care a acordat asistenţa tehnică pe parcursul zilelor cât au durat montarea şi probele, profesorul Trifescu ascultă cu atenţie conversaţia celor din jur, dar cu privirea aruncată mereu pe sub sprâncene către Diana. „Parcă n-are cui semăna Irina?" – înghite Diana în sec, supărată pe aerul posomorât al lui Marius şi pe privirea lui rece tot timpul; „privirea asta o are de dinainte de-a primi telefon că este aşteptat în Alpii francezi; ne certaserăm cu câteva zile înainte; Irina îl respinsese violent: «Nu te vreau! Du-te de unde ai venit. Nu vreau să te găsească Moş Crăciun aici. Eu am un tătic bun, care-mi spune poveşti şi doarme cu mine, nu fuge lângă mămica. Şi

nu miroase a ţigară când vorbeşte.»”. Diana oftează şi se preface că gustă din paharul cu vin, apoi plimbă prin farfurie porţia de somon adusă de chelneri; n-are nici un chef să mănânce. Îşi aminteşte că fetiţa, primind două palme la fund de la ea, s-a cufundat din nou în muţenie. Mituş a mai încercat să-şi îmbuneze fiica, dar n-a obţinut decât un refuz manifestat printr-o indiferenţă totală la prezenţa lui – „mai rău ca ast’ toamnă”, îşi aminteşte Diana cum a bombănit nervos, când l-a găsit în bucătărie cu geamul deschis, în ciuda viscolului, să-şi poată fuma ţigara de foi. I-a cerut din nou să nu mai fumeze „în casa mea” iar când a observat surâsul ironic al profesorului, pe care l-a descifrat corect – „casa ta, din banii mei” – a explodat. Cât a durat cearta dintre ei, fetiţa nici măcar n-a mai apărut în uşa bucătăriei, ca în alte dăţi; a stat şi a jucat ţintar singură. Şi nici Marius nu a ieşit în holul larg, conceput anume de el – „iubito, i-a spus când i-a prezentat apartamentul şi garsoniera alăturată, în urmă cu 8 ani, din astea două, constructorul va face un apartament spaţios, cu hol mare, ca un living, şi trei camere –, n-a mai ieşit în hol să-şi ia în mod ostentativ pălăria. A rămas peste noapte. „Ca de obicei, cearta s-a stins la urcarea în pat” – îşi surâde amar Diana. Dar a doua zi, ea a fost chemată din nou cu fetiţa la cabinetul doamnei Aurelia; „drăguţo, doar nu-ţi închipui că spun cuiva o vorbă din ceea ce discutăm noi două aici. Da, nu-ţi ascund că domnul academician Trifescu m-a rugat s-o mai evaluez pe micuţa Irina. O vezi? Lunecă din nou spre autism indus, mai rău ca înainte. Şi-a pus speranţe mari în Moş Crăciun şi se visează împreună cu acel tânăr căruia îi spune tăticul meu. Gândeşte-te bine!” A simţit că leşină. Cu cine să discute? Doar cu zăpăcita de Magda, care-şi făcea mereu bagajul să plece la New York. Peste încă o zi, Mituş a venit la ea trist, dar şi înfuriat: „Eulalia şi fiică-mea mi-au dat ultimatum, să fiu poimâine la Chamonix; zice că, după o viaţă împreună, putem să ne permitem un Crăciun şi un An Nou în familie. Sper, în iarnă, să accepte divorţul. Oricum, se va muta în Mexic; îi priește clima... Eu, nu; că la începutul meu de astm...” Asta a fost tot. „Tot ce mă interesa”, gândeşte Diana cu tristeţe, refuzând iarăşi gestul curtenilor al inginerului electronist de alături, care ar fi vrut să-i umple paharul. Nu-i iese din cap tonul rece, distant al lui Daniel: „Daniel Ciobanu la telefon.” „S-a rupt în el ceva atunci – blestemată zi! Dar ce naiba puteam să-i răspund când, după şocul creat de gluma cu sevrajul, m-am mirat – ca proasta de la ţară când îi faci un compliment pe care nu l-a mai auzit –, spunându-i că nu poate fi vorba de iubire. Blestemată clipă, neinspirată replică!...” Începe iar să se joace cu

paharul în atingerea buzelor, fără să simtă nevoia să guste. „Cu câtă eleganţă mi-a turnat în seara de Crăciun din vinul acela negru, puţin dulce şi puternic parfumat... şi ce cană cu vin fiert mi-a adus când m-am întors de la clinică!...” Lângă ea, Odette turuie întruna. „Bien sûr, ma chérie, bien sûr” – aprobă Diana insistenţele Odettei de a-i face din nou o vizită la Paris. „Mi-ar plăcea să mă duc cu el, să plecăm de dimineaţă şi să hoinărim până seara târziu prin oraş. Pariez că nu ştie de Place Pigalle! – surâde, privindu-şi cu preţuire vecina, care i se pare tot mai drăguţă. Aş ruga-o să-i facă şi lui chemare. Seara, obosiţi de hoinărit, am trece, ca din întâmplare, prin Place Pigalle; m-aş amuza furându-l cu coada ochiului cum vrea să pară indiferent la vederea atâtor prostituate îmbrăcare sumar, fiecare pe bucăţica ei de trotuar, chemându-te cu şoapte dintre cele mai alese... Dar, oare, el ştie franceza?!... Magda mi-a spus că citeşte de zor din cărţile de zootehnie cumpărate din New York. Probabil o fi ştiind şi franceza... la cât de preocupat să asimileze cât mai mult şi mai multe a fost... Oare, ce-ar fi să-l conving să urmeze Medicina? După un dineu ca ăsta, aş pleca împreună cu el pe jos... Ne-am plimba aiurea pe străzi până la ziuă şi l-aş ruga să-mi povestească din nou istoria domniţelor furate... Aş! Ce furate... Dar nici reîntoarse de bunăvoie... Poveşti scornite de bărbaţi; să arate că fără ei nu se poate... Sau... cine ştie?! Câteva zile de chef şi de amor cu bărbaţi trăiţi în creierul munţilor, dedulciţi la graţiile unor domniţe...” Observă că Mituş o priveşte lung. Până la urmă, îl vede cum se ridică şi vine la spatele ei să-i şoptească la ureche: „Ai grijă pe unde zbori. Philip te-a întrebat de trei ori ceva...” Surâde. „N-am să-i răspund. Sunt în afara clinicii. Aş vrea să mă dea afară, să se termine naibii odată totul. Măcar el de-ar fi trecut s-o vadă pe fetiţă...” Se scuză faţă de Philip că n-a fost atentă; „mi-am amintit ce glume a făcut fetiţa mea cu Moş Crăciun...” Se apleacă spre Odette şi reia o temă mai veche, dezbătută în prima oră a dineului. Se bucură că Odette vorbeşte mult – „abia pot gândi la ale mele. Plec înainte de miezul nopţii şi-i telefonez. Poate, chiar, din maşină. Dacă-i tot singur în cameră, trec pe la el. Îmi trebuie un motiv? A, da... «să dorm în patul tău; ţi-am spus doar că-mi place... » Şi dacă...? Nu! La naiba! Azi nu! Ar fi jenant să... După gluma cu cistita, chiar de-i spun, risc să nu mă mai creadă – ce jenant! Oricum, nu-i el bărbatul care să forţeze nota...” Odette îi strânge braţul cu putere; înţelege că aşteaptă un răspuns. I-l dă pe ocolite, vorbind mult, aiurea – „nici nu ştiu ce m-a întrebat”. Este lăsată din nou în pace. „Merg acasă, mă pregătesc de culcare şi-l sun. Aş vrea să adorm iar cu telefonul la ureche. Dacă insistă

să mă vadă, îi jur – nu-i promit; îi jur! – că-l voi chema peste trei-patru zile. Voi şti cum să-i vorbesc, să înţeleagă – are, totuşi, cinci surori mai mari, şapte nepoate întrate la pubertate; nu-mi fac griji. Aş vrea să-i ascult glumele; are o voce plăcută, melodioasă...” Împătureşte prosopul de pe braţe şi-l pune pe masă, în faţa sa, lângă farfuria cu felia de somon abia începută. Este evident că se va ridica de pe scaun. Fără să vrea, surâde. „Încă din prima zi, în parc, el s-a ridicat de pe bancă şi s-a înclinat respectuos când i-am spus fetiţei că mergem acasă...” Îşi ia poşeta şi pleacă spre toaletă; nimeni n-a schiţat un gest; „să mă însoţească cineva, nici pomeneală! Data viitoare îl invit să meargă cu mine. Aşa, de-al dracului...”

– Sor-mea, ce-i cu tine?! – aruncă ea o privire curioasă Magdei, care o ajunge din urmă şi-i strânge braţul cu putere:

– Philip mi-a făcut semn să te însoţesc...

– I-ai căzut cu tronc lui Philip – o tachinează Diana. Odette nici nu vă ia în seamă. O fi ea franţuzoaică pur sânge, dar... ia vezi!...

– Uite sora mai mare! – oftează ironic Magda. Cine a fost la telefon?

– Cine putea fi?!

– Mă-ntreb ce-o fi discutat cu doamna Aurelia – surâde Magda, începând să-şi pudreze nasul în faţa oglinzii din sala de machiaj a toaletei; imediat însă rămâne cu puful în aer, privind speriată în adâncul oglinzii, de unde ochii Dianei stau aţintiţi spre ea.

– Te-a poftit cineva să te amesteci în problemele mele?

– Diana, de-atâta timp l-ai rugat să... Astăzi s-a dus...

– Puteai să-mi spui că se duce!

Magda o ia cu braţul pe după umeri:

– Câte surori cate te iubesc ai, spune-mi? Te-am trădat eu vreodată? Ce-a vrut la telefon?, că nu-l cred în stare să vorbească atât de puţin. V-aţi certat şi nu ştiu eu?

– M-a întrebat dacă Irina-i cu mine.

– Şi nu vrei să vezi ce face Irina? Hai, că vreau să te însoţesc.

– Credeam că-ţi face plăcere compania lui Philip.

– Compania, da. E şarmant. Dar ştii ce vrea?

– O! Îi şi greu de ghicit... – râde Diana.

– Da’ ce crezi, că toată viaţa voi flirta doar cu boşorogi?! Scuză-mă!... Sper că nu m-a auzit cineva... – se uită speriată în jur. Nu-i ce crezi: Philip mă roagă să mă interesez cum ar putea adopta un copil din România.

– Cu bani, ce, nu ştii ce se spune?

– Vorbesc serios, Diana. Are şi acceptul Odettei... Ce vrei, au trecut amândoi de 50 de ani...

– Dar până acum ce-au făcut? – întreabă Diana, atentă să-şi refacă machiajul.

– Ceea ce fac şi eu – răspunde Magda pe un ton de ceartă.

– Scuză-mă! Sincer, îmi pare tare rău... Eu aş pleca de la petrecere... – dă mereu din cap Diana, cu gândul aiurea, privindu-şi telefonul scos din poşetă, parcă ar vrea să sune pe cineva, dar renunţă în final, aruncându-l la locul lui. Mă-ntreb la ce naiba am venit...

– Te însoţesc. Abia scap de vorbăria lui Philip. Insistă să mă duc la un curs de specializare în terapie intensivă la Paris. Dacă-i intermediez o adopţie, mă ţine pe banii lui la curs. Auzi, – râde Magda, începând să vorbească în şoaptă – când i-am spus cine-i soţul meu, – mă rog!, viitorul soţ – să cadă jos...

– Şi eu, care credeam că-i cazi tu seara asta – îi întoarce Diana vorba plină de năduf.

– Ei, nu! Trebuia să stau constipată, ca tine, cu privirea între telefonul mobil, care nu voia să sune, şi Mituş, care numai grija ta n-a avut-o. Mă mir c-a venit totuşi, o dată la masa ta, să te trezească din visare; crezi că n-am auzit ce ţi-a spus? Şi eu am observat că zburai... Când ţi-a sunat telefonul, parcă te-ai temut să-l duci la ureche. Ce-i cu tine?

– Magda, exagerezi – oftează Diana, afişând un aer obosit. Nu m-am simţit în largul meu, asta-i. Sunt... dracul ştie cum sunt! Nici măcar nu m-a invitat să stau lângă el, nici să vin cu maşina lui...

– Parcă te bucurai că... Diana, – o prinde Magda de braţe, s-o poată privi în ochi – tu îl mai vrei? Îl mai vrei pe Mituş?! S-a dus singur la Chamonix şi s-a întors mai însurat ca niciodată; mă mir că n-a luat-o pe Eulalia şi seara asta, aici.

– Aş fi ieşit din sală – vine răspunsul scurt al Dianei. Ducă-se ! La teatru, operă... şi la meci, dacă le place – nu şi la întrunirile medicale! Oricum, o însoţeşte la toate agapele cu avocaţii şi judecătorii – beau în sănătatea Legii, care-i mereu la reanimare... Răbdarea mea s-a sfârşit. S-a sfârşit înainte de Crăciun, când a cedat propunerii soţiei să se întâlnească la Chamonix. Fetiţa îmi picase din nou, mai rău ca în toamnă, doar ştii, şi el... Chamonix, la schi!

– Crezi că Irina se redresa mai bine dacă Mituş al tău ar fi rămas? – întreabă Magda pe un ton calm, impunând un moment de gândire înainte de răspuns.

– Magda, ce vrei să spui?! – face Diana ochii mari, parcă ar fi primit o pereche de palme.

– Fetiţa l-a vrut şi l-a avut pe Daniel.

– Mulţumită hazardului, că puştiul s-a întors; că... Mulţumită şi ţie, că l-ai sunat din nou din New York... Ai telefonat până şi la primăria din sat, ceea ce eu n-am fost în stare.

– Ssst! Nu mai ţipa – o temperează Magda. Lasă... Eu am... Oricum, noi.. adică eu... poate şi... da, eu şi tu n-avem nici un merit că s-a întors. Daniel, oricum, lăsase vorbă portarului că se întoarce în dimineaţa de Ajun...

– Mă tem că nu înţeleg nimic din hăţişul ăsta de întâmplări.

– Mă tem că-n afara sălii de operaţii eşti rătăcită.

– Şi-mi sugerezi că mă pot sprijini pe-un copil care-mi spune versuri în miez de noapte?

– Unul sau unii cu care să te consulţi în sala de operaţii sau, în general, în orele de la clinică, ai: colegii chirurgi, eu, ceilalţi anestezişti, asistentele... Dar, din cele 24, există o oră, ori măcar o frântură de oră, când avem nevoie de versuri şi tare mă tem că, pentru a plăti frântura aceea de oră, muncim toate celelalte ore ale zilei. Erai plouată rău până ai primit telefonul, aşa scurt cum a fost, naiba ştie ce ţi-a spus! După, n-ai mai putut sta printre noi – îţi luaseşi zborul, chiar şi Mituş a sesizat.

– *Je m'en fische!* de el! – şuieră Diana printre dinţi, cu ciudă amestecată cu ură.

– Aşa te vreau! – îi sare Magda de gât, sărutând-o furtunos. Plecăm?

– Şi ce le spunem?

– Diana, îţi mai pasă?! E-aproape miezul nopţii... Şi-aşa, afară de Philip, n-a băgat nimeni în seamă că te-ai ridicat să pleci, fie şi la toaletă. Şi ştii de ce? Pentru că nu mai erai printre ei – zburai!... S-o ştergem.

Plecarea lor de la restaurant nu deranjează pe nimeni. Doar Odette şi Philip le conduc de braţ până la portierele maşinii; Odette, pe Diana, îmbrăţişând-o afectuos de rămas bun; Philip, pe Magda, sărutându-i elegant mâna.

– Oricum, frumoaso, vreau să te dau pe mâna profesorului Albri să te înveţe tot ce-i mai nou şi mai important în ATI. Convinge-l pe domnul senator să te lase.

După ce porneşte maşina, Diana scoate telefonul mobil din poşetă şi-l lasă pe bord, la îndemână.

– Chiar aştepţi să te mai sune? – o necăjeşte Magda.

– Cine?! – tresare Diana. O, Doamne!, ce-ţi trece prin cap... Din obişnuinţă; vrem, nu vrem, va face parte din cotidianul nostru mai ceva ca ceasul de la mână – arată spre telefonul mobil. Iar dacă mă sună, vreau să nu-l las să aştepte, eşti mulţumită? – se alintă Diana, începând să fredoneze o melodie.

– Dacă-l găsesc acolo... – ameninţă Magda cu vocea scăzută de tot, ca pentru sine, privind în dreapta, prin geamul aburit al portierei – îi arăt eu lui!... – râde încet, amuzată de gândul ce i-a venit.

– Pe cine, unde? – întreabă indiferentă Diana.

– Ia-o pe acolo – se întinde mâna stângă a Magdei spre o stradă laterală.

– Ai zis că dormi la mine.

– Dac-oi mai avea loc... Hai, hai, înainte, până la poarta căminului.

– Magda, e-aproape miezul nopţii!...

– Vreau să mă conving. Dacă-i acolo...!... Ţi-l las, dragă, – râde cu subînţeles –, dar ţi-l las cu un semn să mă ţină minte... – îşi plimbă ea ostentativ degetele peste buza de jos.

– Te-ai îmbătat. Hai să intrăm pe-acolo, c-ajungem tot la blocul meu.

– Dacă nu m-asculţi, jur că iau un taxi şi mă duc acasă! M-am săturat de ifosele tale.

– Mă rog... – acceptă Diana obosită, străduindu-se să parcheze maşina cât mai aproape de poarta înaltă, din fier forjat.

Magda se grăbeşte să pună o bancnotă în palma paznicului de noapte sosit în grabă:

– Doar să vedem ce face fetiţa. Te rog să-i dai telefon patroanei să coboare; văd că-i lumină la ea, la mansardă.

Diana merge fără nici un chef pe culoarul lung şi întunecat, în urma prietenei.

– Uită-te! – arată Magda prin glasvand, oprindu-se pentru că se aud paşi grăbiţi coborând scara de la mansardă. Vezi ce văd şi eu? – întinde braţul în direcţia patului Irinei.

– Bună seara! – se apropie patroana, strângându-şi din mers cordonul lung al halatului gros îmbrăcat peste pijamaua de finet. Vreţi s-o trezim, s-o luaţi acasă? Doarme de vreo două ore. L-am lăsat şi pe domnul în dormitor; le-a spus poveşti, ceva scornit de el, cu iepuri, cu arici, cu vulpi, c-un urs mare... Irina a stat numai de gâtul lui; a plâns mereu; un plâns nervos, cu sughiţuri. Soţul dumneavoastră... mă rog, tăticul fetiţei m-a întrebat dacă o poate lua acasă la el; ar fi vrut să vă dea telefon... I-am zis că nu se poate prin telefon. De unde să ştiu eu că sunteţi dumneavoastră?! L-am lăsat să doarmă cu ea; a pus trei scaune alături de pat; cred că aşa doarme pe şantier când nu poate pleca acasă...

Magda s-a întors cu spatele şi caută batista în poşetă. Lângă ea, Diana priveşte în gol; pare că se uită la cei câţiva copii care dorm în cele mai ciudate poziţii şi la educatoarea de noapte, care se plimbă încet printre paturi, învelind mai bine ici şi colo câte un copil.

– Ne daţi voie înăuntru? – întreabă Magda, descheidu-şi deja fermoarele cizmelor.

– Nu, nu, vă rog; intraţi aşa – le ia patroana de braţe.

La lumina palidă pătrunsă prin glasvand, Diana îl vede pe Daniel stând întins pe marginea patului, cu picioarele doar în şosete, sprijinite pe un scaun. Hainele şi le-a pus în cuier. Este îmbrăcat în pantalonii de la costum şi cu o cămaşă nouă, descheiată la nasturele de la gât. Irina doarme în poziţia ei favorită: cu obrazul drept pe pieptul lui Daniel şi cu mâna ei stângă întinsă peste pieptul lui, cu degeţelele agăţate de cămaşă. Lângă nasul ei, cămaşa crem, dintr-un poplin scump, cu dunguliţe fine are o pată mare, cât o palmă, de la lacrimi.

– Mda, a venit primăvara; miroase a liliac – şopteşte Daniel, fără să se mişte, ci doar mijindu-şi ochii. A, sărut mâinile! – clipeşte el aprobator spre Magda. Aş vrea ca toţi pacienţii dumneavoastră să se trezească aşa repede ca mine. Să pun o vorbă bună la doamna – arată spre patroană –, să vă lase să dormiţi aici?

– Daniel, mergem acasă – îi şopteşte Diana, stând aplecată spre el.

Patroana ar vrea să scoată hăinuţele Irinei din dulap, dar Daniel, coborând încet din pat, îi face un semn hotărât să stea liniştită. Merge la cuier, îşi pune cravata, căciula, fularul şi haina de la costum, apoi vine cu haina sa de blană, o aşterne pe patul gol din apropiere şi o înfăşoară pe fetiţă ca pe un copil mic. Irina murmură ceva, dar tânărul are grijă să o sărute lung şi umed, făcând-o să ofteze ca o eliberare de griji: *tăticul*...

– Dracul să mă ia! – şopteşte cu obidă Magda, căutând prin buzunare o batistă de unică folosinţă, să-şi şteargă ochii umezi. Tu nici măcar nu mai ai! – spune cu ciudă prietenei după ce-i bagă mâna în buzunarul hainei de blană să găsească la ea o batistă.

La uşă, Daniel îşi încalţă ghetuţele din mers, atent să n-o trezească pe Irina.

– Ştii că este o poză aşa, cum arăţi acum, pe coperta unei reviste? – îl întreabă Diana, să spargă monotonia mersului pe vârfuri pe culoarul lung, să nu trezească pe copiii rămaşi în dormitor. Magda mi-a spus că-i poza ta, de la defilare.

Nimeni nu mai spune nimic. Diana se grăbeşte să ajungă prima la maşină, să deschidă portiera din spate; Daniel este atent pe unde calcă, să nu alunece, iar Magda se întreţine cu patroana, mulţumindu-i că i-a lăsat să intre.

– Ce-i cu ei, de ce stau despărţiţi? Nu-i păcat de fetiţă? – şopteşte patroana, strângându-şi mereu halatul la piept. Sunt aşa tineri amândoi!... Doamna-i mai sobră, mereu grăbită, dar el îi mai plin de viaţă; l-am văzut cum s-a jucat cu copiii, parcă erau ai lui toţi; o fi greşit şi el, că, frumos şi plin de viaţă cum-îi, mai ales că stă numai pe şantier... dar nu-i păcat de fetiţă?

Magda o îmbrăţişează în fugă şi se grăbeşte să urce în faţă, lângă Diana.

– Te duc pe tine acasă întâi – hotărăşte Diana când ajung la semafor.

– Sigur, sigur! Eu mă gândeam, totuşi, să mergem la tine, dar mă tem că nu suntem pregătiţi pentru un *ménage à trois*... Ba nu! – se agită ea, să nu fie întreruptă – oprim în faţa blocului meu, Daniel mi-o duce pe Irina sus, că-i place fetiţei la mine, apoi cred că tu ai să-l duci pe Daniel la el la cămin, că doar n-ai să-l inviţi la tine! E indecent. Nu-i aşa, Daniel? Noi suntem persoane decente. Chiar şi acum, la miezul nopţii.

– Să vezi tu ce decentă ai să fii dacă te cobor aici, în mijlocul bulevardului, acum, la miezul nopţii... – o ameninţă Diana.

– Dacă n-aş fi fost cu tine la restaurant, mi-aş fi zis că cine ştie ce pasienţă nu ţi-a ieşit, de eşti aşa acră, Borş, ce eşti! Auzi, Daniel, – întoarce Magda capul – a fost o seară într-adevăr pierdută... Bine măcar că noaptea va fi minunată... Văd că s-a înseninat, doar că-i ger. S-aveţi grijă de finuţa mea, să nu uitaţi de ea, să doarmă dezvelită... Uite-acolo locuiesc – arată ea spre un etaj al blocului lângă care a oprit maşina. Pa,

sor-mea! Pe mâine – se întinde şi o sărută pe Diana pe obraz. Daniel, ia apropie-te – spune, întorcându-se mult spre bancheta din spate. Am şi eu o datorie – zice şi-l ia cu braţul pe după gât să-l poată săruta apăsat pe gură. Ăsta-i pariul câştigat cu mine însămi că te găsim cu finuţa mea. M-am ales cu ceva dulce – face ea un gest şăgalnic către Diana, care stă să explodeze.

– Nana... – scânceşte fetiţa, scoţând capul din haina lui Daniel. Vreau şi eu dulce.

– Pe năsuc – o alintă Magda, sărutându-i vârful nasului.

– Mămica sărută mai frumos – se aude vocea plină de mândrie a fetiţei. Ea îl prinde aşa, cu braţele pe după gât, ca-n filme...

Cei din maşină au făcut ochii mari unul către altul şi toţi, ca la un semn, spre fetiţă.

– Da, te-am văzut când ai plecat de Crăciun la serviciu şi-am rămas cu tăticul – îşi întăreşte fetiţa cele spuse, privindu-şi cu seninătate mama. Eu ştiu că-l iubeşti pe tăticu'.

– Vă las, că aici e rost de poveste lungă – râde Magda şi se întinde s-o mai sărute o dată pe Irina, iar lui Daniel îi trece palma peste obraz – ceva între alintare şi ameninţare. Mâine sper să-mi aduci datoria – se apleacă spre urechea Dianei, şoptindu-i ca un ordin: O sută de dolari!

– Ce...?! – se uită Diana speriată spre Magda; îi vede zâmbetul echivoc şi se încruntă, arătându-i cu privirea portiera, a cărei încuietoare s-a auzit pocnind scurt, semn că se poate coborî. Zi mersi că nu te-am dus vreo doi kilometri aiurea, să te las în drum...

La privirea plină de zâmbet a Magdei, Diana nu poate rezista şi începe să râdă. Se despart ca de obicei, prietene. Pe bancheta din spate, Daniel o strânge mai bine la piept pe fetiţă, preocupându-se să fie înfăşurată în haina lui de blană. Ajunsă la blocul ei, Diana parchează şi se grăbeşte să-i deschidă portiera cu un ceremonios-ironic „domnule..." În lift, Daniel îşi zăreşte obrazul o clipă în oglindă; „ce naiba sunt aşa crispat?!..." Ar vrea să fie mai expansiv, măcar să zâmbească, dar nu poate – nu-i iese din cap plânsul nervos al fetiţei, braţele ei scheletice agăţate de gâtul său şi guriţa lipită de obraz, mai jos de coada ochiului stâng, şoptind mereu, ca un alint, printre sughiţuri: „tăticul meu... Ştiam eu că nu te temi de zăpadă... Ai venit la licuriciul tău... Nu-i aşa că mă iubeşti?" „Sigur că te iubesc – îi răspundea, sărutând-o lung şi apăsat. Eşti cel mai drag licurici al meu." „Şi tu, prinţul meu, prinţul licuricilor. Mai vreau un pupic. Nimeni nu mă mai sărută. Pe nana am văzut-o o

dată, mămica vine, dar mă ceartă că nu stau la program... Nu vreau să spun poezii la serbare. Artur se laudă că el ştie multe poezii. Eu l-am bătut la şah. Mereu îl bat numai cu calul. S-a supărat şi m-a tras de codiţe." „I-ai spus doamnei educatoare?" „Da. Mi-a luat şahul; nu mai am voie să joc aici. La casa de copii, dacă mă dă mămica, am voie să joc şah?" Întins pe marginea patului, sprijinit la spate de cele trei scaune aşezate în şir, Daniel a aţipit cu ochii în lacrimi. „Îi arăt eu ei!..." Dar cum să-i mai fi dat telefon?! „E la restaurant cu delegaţia din Franţa..." Acum, stă în liftul bătrânicios, care abia urcă. Diana l-a furat de câteva ori cu privirea prin adâncul oglinzii. Parcă-s doi străini obligaţi să urce împreună. Acolo, în Piaţa Sudului, când a auzit că fetiţa l-a crezut mort în zăpadă, s-a rupt ceva în el. Discuţia cu doctoriţa Aurelia Mătăsaru îi trăsese deja un văl de pe ochi; „şi mi-a pus în loc o pătură – nu mai înţeleg nimic; parcă nici n-am iubit-o vreodată pe femeia aceasta." Intră în holul spaţios şi-şi lasă din mers ghetele, să poată intra în dormitorul Irinei. Baloo stă culcat cu labele în sus pe jumătatea dinspre perete a patului. Îl împinge jos, la marginea patului, apoi o scoate încet pe Irina din haina sa de blană şi, lăsându-se în genunchi, o aşează pe pat, pe pernă, sub plapumă, sărutând-o apăsat pe obraz. Fetiţa doarme profund. Daniel se ridică, îmbrăcându-şi haina de blană încet, cu grijă, să poată înfrunta gerul de afară. Din uşă, Diana priveşte cu un aer calm, interesată mai degrabă să-i urmărească fiecare mişcare.

– Ce faci, pleci la cămin?

– Mâine dimineaţă, la şapte, am întâlnire cu un avocat. De-ale noastre. Vă rog să-i spuneţi Irinei că trec s-o văd pe la prânz. Dacă aţi lăsa aprobare la cămin, aş putea s-o iau o oră-două în parc, la săniuş.

– Să-ţi dau un rând de chei? Săniuţa-i tot pe balcon.

– Au săniuţe de închiriat în parc – refuză Daniel cheile.

– Intră puţin în birou, să nu trezim fetiţa – face Diana un gest insistent.

– Ce-i? – întreabă Daniel când tăcerea dintre ei pare să se lungească nespus; nici măcar n-au luat loc pe scaune; stau faţă în faţă, în picioare, lângă birou; „oare aici am petrecut Crăciunul? Când a fost? În ce viaţă?..."

– Mă gândeam că tu ai ceva să-mi spui – îi aruncă Diana o privire severă. Apropo de astăzi. N-ai nimic de comentat?

– Ba da! – simte Daniel nevoia să riposteze; „nu-s nici vreun medic rezident din subordinea ta, nici student ajuns la examen şi nici

asistentele de pe secţie!... Încă îmi mai simt pieptul cămăşii udat de lacrimile fetiţei". Sigur că am – răspunde simplu.

– Te-ascult! – face Diana un gest categoric; „stai că te îmblânzesc eu..." – îşi surâde ameninţător Daniel, apoi spune pe un ton grav:

– Metaforic vorbind, doamnă, cred că meritaţi amândouă luate de ciuf şi date aşa, cap în cap... – îşi loveşte el pumnii.

– Daniel!... – face Diana ochii mari, nevenindu-i să creadă că a putut auzi aşa ceva. Puiule, ţi-ai pierdut simţul umorului – începe ea să râdă; un râs forţat, nervos. Magda a glumit. Când bea un pahar... Ia să văd, te-a muşcat de buză? A ameninţat doar că-ţi lasă un semn... Nu, văd că nu te-a muşcat.

– Nu de doamna Magdalena e vorba. De dumneavoastră şi de doctoriţa Mătăsaru. Fetiţa a auzit la televizor că s-a pierdut prin munte un tânăr plecat cu schiurile. De câteva zile plânge înmormântarea mea...

– O, Doamne! N-am ştiut...

– Acum ştiţi. Nu vreau să vă încurc planurile prezente sau de viitor, dar, dacă ţineţi la Irina...

– Cum îţi permiţi?!

– ...lăsaţi-i orizontul de aşteptare pe care i-l creez; nu-mi mai vorbiţi de cicatrici şi alte bazaconii. Ruptura fetiţei de mine trebuie făcută lent; măcar la atât mă pricep şi eu.

– Nu contest că poţi fi un părinte mai bun decât mine, un tată de duminică, aş zice. Dar, până una-alta, fetiţa-i a mea, eu o cresc!

– Mersi! Am văzut.

– Să nu te obrăzniceşti! – îi strigă Diana; imediat, însă, dându-şi seama că-i prea mult, coboară tonul: Iartă-mă! Poate că era bine să ştiu şi eu că te duci la doctoriţa Mătăsaru. Cât ai stat la ea?

– Aproape patru ore.

– O, Doamne! Dar ce ţi-a făcut? Operaţie pe cord deschis?

– Puteţi să-i spuneţi şi aşa – îşi înăbuşă Daniel în mod discret un căscat. Scuzaţi!...

– Dacă eşti prea obosit, putem amâna discuţia pe mâine; mă interesează prea mult ce-aţi discutat.

– Exact ce-am bănuit: disecţie pe viu – o priveşte Daniel în ochi, abţinându-se cu greu să nu zâmbească; „stai un pic, frumoaso, că şi eu ştiu să mă joc cu sufletul tău", aşa că-i spune cu oarecare părere de rău: Păcat c-am trecut pe la cămin, să-mi schimb hainele... Ar fi trebuit să mă vedeţi...

– Dar cum ai fost îmbrăcat?! – tresare Diana.

– În salopeta cu care merg la orele de practică, la fermă zootehnică.

– Nu pot să cred... – şopteşte Diana cu glasul pierdut de tot. De ce aşa?

– Ştiam ce mă aşteaptă. La ieşirea din cabinetul doamnei Mătăsaru eram tot plin de... de nervi, de sentimente, iluzii, deziluzii, şi sânge, mai ales! – disecţie ca la orele de *Anatomie*... Patru ore!

Diana mai stă înmărmurită două-trei clipe, cu privirea fixată asupra lui Daniel; nici ea nu ştie ce să înţeleagă. Şi, brusc, parcă ar fi explodat ceva în interiorul ei, îşi ridică braţele şi se repede asupra tânărului din faţa sa, înfigându-şi degetele în gâtul lui:

– Te omor! Acum, chiar că te omor!...

Braţele lui Daniel se arcuiesc în jurul mijlocului Dianei şi o strâng cu putere, lipind-o de trupul său atât de tare, că i-a imobilizat braţele.

– Dă-mi drumul... – scânceşte Diana.

– Ce-mi dai? – o întreabă Daniel zâmbind.

– Două palme.

– Aştept.

– Nu pot. Dă-mi drumul – încearcă Diana să-şi mişte braţele imobilizate între pieptul său şi-al lui Daniel.

– Nu dau nimic pe datorie – îi strânge el mai cu putere mijlocul, coborându-şi palmele mai jos, pe fese, apropiind-o până o simte cum s-a făcut una cu trupul său, în timp ce picioarele ei i-au prins genunchiul drept şi i-l strânge cu disperare.

Daniel se simte atât de răscolit încât trupul femeii, gustându-i atingerea, în ciuda hainelor care-i despart, are un tremur ca un frison, ce-i măreşte privirea, parcă ochii ar fi vrut să-i zboare o clipă din orbite iar trupul întreg, încleştat în zbuciumul apropierii dintre ei, culminează într-un moment de împietrire, după care se topeşte încet, ochii îi clipesc plini de-o lumină blândă, buzele înfloresc pe ele un zâmbet de plăcere consumată, iar genunchiul lui Daniel este eliberat. Braţele tânărului, lipsite de orice împotrivire, şi-au pierdut şi ele vlaga, eliberând mijlocul.

– Doamne, în ce hal mă poţi aduce! – clătină Diana capul speriată de tot ceea ce i s-a întâmplat, retrăgându-se.

– Zău? – întreabă Daniel pe un ton jos, afişând un aer blând, în timp ce înaintează un pas, până ajunge chiar în faţa Dianei, s-o poată atinge.

– Zău!... – clatină Diana capul afirmativ, păstrându-şi privirea fixă în ochii lui Daniel; „Doamne, câtă fericire emană!... Trebuie s-o iau în baraţe!...”

– Dacă te-am adus, oare n-ar trebui să te şi duc? – întreabă Daniel şi, fără nici o grabă, îşi trece braţul drept pe sub genunchii ei, ţinându-i umerii cu stângul.

– Unde vrei să mă duci? – îl întreabă Diana cu calm, agăţată cu braţul drept de gâtul lui.

– Dacă te duc lângă Licurici, ai să-mi spui că-s prost.

– Nu-ţi spun. Dar trebuie să mă laşi jos – îi şopteşte Diana pe un ton plin de tandreţe, continuând să-l privească în ochi, clătinând capul continuu în semn că nu.

– Cum să te las când abia te-am prins? Plăteşti răscumpărarea? – întreabă Daniel, dar Diana, profitând de momentul cât el vrea s-o cuprindă mai comod, întinde gâtul şi-l sărută în fugă pe obraz.

– Te-am plătit, eşti mulţumit? – îi spune şi coboară din braţele lui, şoptind un *sâc!* provocator.

Daniel schiţează un gest spre ea, s-o cuprindă din nou în braţe, dar Diana face o jumătate de pas înapoi şi-şi dă capul pe spate, luând o poziţie fermă, să-l poată privi de sus, cu un aer suveran, însoţit de un zâmbet zeflemitor afişat cu ostentaţie în colţul stâng al gurii:

– Doar nu vrei să-ţi începi viaţa de bărbat cu o femeie la ciclu.

Daniel înţepeneşte. În faţa lui, Diana stă dreaptă, privindu-l din poziţia de mai înainte, de sus, cu aerul că victoria este de partea sa. Pe obrazul lui Daniel nu trece nici un sentiment. Până şi ochii îi rămân limpezi, lăsând să se oglindească în ei victoria din privirea Dianei. Face un pas în lateral şi, pe dibuite, bagă picioarele în ghete. Spune pe un ton calm, de discuţie ce pare continuarea unei poveşti lungi, derulate în tihnă, la ceas de seară:

– Nici nu ştiu când au trecut patru ore. Interesul doamnei Mătăsaru a vizat strict relaţia mea cu Irina, felul în care i-am captat atenţia cu poveşti simple şi i-am pătruns în suflet prin gesturi aşteptate de orice copil. Am mai fost întrebat ce spectacole îmi plac, am comentat împreună câteva filme de duzină care fac mai mult rău sufletelor tinere şi am băut câteva ceşti de cafea. Din păcate, cred că mi-am pătat haina de la costum aici, pe poală, cu un strop de cafea. Cu periuţa de dinţi şi cu apă rece, se curăţă. Vă rog să-i spuneţi Irinei că voi ajunge la ea abia la prânz. Dacă voi avea acceptul dumneavoastră, lăsat asistentei şefe, o voi lua pentru o oră, oră şi jumătate, în parc, la săniuş. Sărut mâinile! –

se înclină Daniel şi iese, fără să ia aminte la femeia din faţa sa rămasă ca o statuie.

Nu mai vrea să aştepte liftul şi porneşte pe trepte, în jos. Până la cămin, ia un taxi; nici nu s-ar fi încumetat pe jos; e foarte târziu şi-i un ger cumplit afară. Aşteaptă la uşă câteva momente, până se trezeşte nea Georgică şi vine să tragă zăvorul.

– Vezi că te roagă să-i dai un telefon c-ai ajuns cu bine la cămin.

Se retrage într-un colţ şi-i formează numărul.

– Mă bucur c-ai ajuns cu bine la cămin. E, totuşi, ora două noaptea... Somn uşor, Daniel!

– Somn uşor, doamnă!

*
* *

Nu ştie ce s-a întâmplat. Ori de câte ori se gândeşte la seara aceea, rememorează fiecare cuvânt, revede în amintire fiecare gest şi nu găseşte nimic deplasat. Totul, în limitele normale ale unui joc între doi prieteni – „poate, doi îndrăgostiţi; ba, mai degrabă, doi care se plac şi se tachinează". Dacă ar şti unde a greşit, i-ar cere iertare Dianei. Ar vrea să fie totul ca înainte – „măcar pe jumătate, sau pe sfert" –, s-ar bucura şi cu un crâmpei din bucuria unui dialog de altădată. Relaţia cu Irina, în schimb, ia proporţii. Şi-a impus de mai multe ori să se detaşeze uşor-uşor unul de altul, dar se trezesc tot mai avizi să fie împreună, să se bucure de orele de săniuş din parc şi de plimbările lungi cu metroul; pe Irina o fascinează să stea în genunchi pe bancă şi să ţină nasul lipit de fereastră. Au mai mers o dată la *Spărgătorul de nuci* iar în seara următoare, la *Aida*. În timpul *Marşului triumfal*, au fost admonestaţi de o bătrână aflată cu ei în lojă – Irina începuse să fredoneze odată cu orchestra. La întoarcere acasă, au stat jumătate de oră pe lângă uşă.

– Abia am auzit prin somn telefonul fix – se scuză Diana, târându-şi picioarele goale, cu capotul matlasat îmbrăcat anapoda, că i se vede cămaşa de noapte, una la fel de scurtă şi transparentă ca cea de demult – „când sfântul a fost?! A, parcă de Crăciun, când m-am dus s-o scol că-i sunau telefoanele în disperare" –, doar că aceasta e crem şi-i pune mai bine în evidenţă sânii lăsaţi liberi şi chilotul negru, de mătase –„a fost în noaptea când m-a sărutat", îşi completează Daniel amintirea. „Oare a fost adevărat?!"

– Ţine aici! – îi pune Diana în mână două chei prinse într-un inel. Fără mofturi, să nu mai staţi la uşă altădată.

– N-aş vrea să... – încearcă Daniel să refuze din nou.

– Da?! – îi aruncă Diana o privire de om obosit, gata să adoarmă în picioare. Să-mi spui şi mie dacă găseşti ceva interesant de furat din casa asta... – face ea un gest cu palma, arătând în jur. Nu ţi-e foame? Da' ce, la Operă se dă şi mâncare? – vrea ea să facă o glumă, când vede refuzul lui Daniel. Auzi, nu te mai uita la ceas, c-am să ţi-l ascund într-o zi. N-ai vrea să dormi tu cu Irina şi s-o duci mâine la cămin, te rog! N-am ce să-ţi dau să îmbraci, poate un halat de-al meu de baie. Mâine vreau să dorm până la prânz; sunt la capătul puterilor. Somn uşor! – şi intră în camera sa, fără să mai aştepte acceptul lui Daniel.

Şi cu toate acestea, răceala dintre ei persistă. S-ar bucura să ştie ce anume a căzut între ei, – un pieptene, o cremene, ca-n poveste – şi s-a făcut zid, că nu-şi mai pot zâmbi ca altădată. De glume nici nu poate fi vorba. Preaplinul din suflet şi-l revarsă fiecare în compania Irinei – fetiţa e copleşită. Le răspunde cu tot mai multă iubire şi se întrece pe ea însăşi învăţând poeziile tuturor copiilor din grupă; „dacă vreau, de Mărţişor, fac singură spectacolul".

– Să ştii c-a fost o măgărie din partea mea, recunosc! – îi spune Diana din senin într-o seară, după ce l-a întrebat la telefon dacă a ajuns cu bine la cămin.

Toată noaptea, Daniel s-a gândit la vorbele astea. Faptul că, mai puţin delicat, Diana îl informase atunci că-i într-o zi anume din lună, i se pare ceva firesc. De ani de zile, din copilărie, acasă, Daniel a auzit vorbe ca: „fă-mi repede un ceai din cozi de cireşe amare, că-s la ciclu şi nu mai pot de durere"; „fugi în sat, la magazin şi cumpără-mi vată, că trebuie să-mi vină ciclul", iar Mioara a pus capac întotdeauna: „adu-ţi singur apă, că nu pot căra greutăţi, că-s la ciclu"; „ce mâncare să duc eu la porci, cum să car ceaunul, când abia mi-a venit ciclul?!"; „parcă şi săptămâna trecută..." – se înfuria Daniel câteodată. „Bunică, – ţipa Mioara de pe stogul cu fân adus de pe deal, unde stătea şi citea o carte – Daniel mă pune să car greutăţi acum, când..." – iar el se lasă păgubaş. „Nu, cum să mă supere vorbele astea?! Păcat că n-am fost inspirat, s-o fi dus în braţe pe pat, s-o fi culcat cu capul pe braţul meu şi să-i fi şoptit: «Poate că acum, mai mult ca oricând, îţi prinde bine să adormi mângâiată de mine...»." Crede că Diana merită asta. „Şi cred că i-ar fi plăcut."

– Am ratat – îşi zice cu glas şoptit, privind peste sala Tribunalului Suprem, înţesată de oameni amărâţi; alţii, încrezători, iar peste tot, avocaţii mişunând ca rechinii într-un bazin cu doi-trei peşti aruncaţi drept hrană.

Gândurile lui Daniel stau doar la Diana. Şi-o aminteşte cum era în seara aceea: venise de la restaurant îmbrăcată într-o rochie de seară elegantă, fără să fie stridentă – n-a înţeles dacă-i punea în evidenţă trupul mlădios, dacă-i reliefa sânii, dacă se mula pe talie ori ghiceai sub ea provocarea coapselor care i-au strâns până la durere genunchiul drept. „Pur şi simplu o făcea frumoasă; m-am îmbătat privind-o. I-aş fi smuls eu blana Prada, confecţionată în atelierele noastre – trebuie să-l sun pe bădia Ion, să-mi trimită o etichetă; n-o pot lăsa aşa... Dacă n-ar fi scos blana mai repede când a intrat în apartament, s-o pot admira în toată splendoarea ei de femeie ajunsă la apogeu, cred că i-o smulgeam eu; ardeam de nerăbdarea de-a mă îmbăta privind-o. Şi cred că ea a vrut să mă provoace, altfel nu-mi explic de ce nu şi-a descălţat pantofii – ştie că numai cu tocuri trupul ei are măreţia unei antilope africane păşind maiestuos lângă puiul ei". Completul de judecată parcurge dosar după dosar. Daniel îşi închipuie oameni vinovaţi ori nevinovaţi, păgubiţi, sau păgubitori trecând pe banda rulantă ca pe o masă de operaţie, unde trei doctori îmbrăcaţi în negru, bat la intervale regulate cu ciocanul, ciopârţind destine la întâmplare.

„Să-ţi începi viaţa de bărbat" – răsună la un moment dat în capul lui Daniel cuvintele pe care ciocanul judecătorului bătrân i le ţintuieşte în creier, odată cu amintirea zâmbetului zeflemist de pe buzele Dianei. Asta era! Un tânăr suportă multe – nu şi insulta adusă vieţii sale intime: „să-ţi începi viaţa de bărbat..." „De unde ştie Diana că n-am mai făcut dragoste?! Orice tânăr, încă din adolescenţă, vrea să lase impresia că a intrat de mult în rândul bărbaţilor, că poate accede la graţiile vreunei femei frumoase, cu experienţă". Îl doare capul. Ar ieşi din sală, dar ştie că mai sunt două dosare, apoi va avea el ultimul cuvânt. Nici o şansă – actele celor cu care se judecă par bătute în cuie; toate expertizele spun acelaşi lucru: sunt autentice, făcute atunci, după război, la un notar de renume, din oraşul care era la vremea aceea centru de plasă.

– Onorată instanţă, vă rog să mai admiteţi o probă: datarea cu carbon-paisprezece – insistă Daniel.

În sală se stârneşte rumoare. Avocaţii pretinşilor proprietari se consultă între ei. Cel care vorbeşte întotdeauna cere să se respingă solicitarea lui Daniel; „e ridicolă; datarea cu carbon-doisprezece, nu

paisprezece, cum zice tânărul domn, se aplică la datarea perioadelor mari de timp, sute sau mii de ani".

– Onorată instanţă, – ia Daniel cuvântul din nou („oare de ce n-am invitat-o pe Diana în sală?; aş fi vorbit cu alt aplomb ştiind-o în spatele meu") – domnul avocat Weissmann („dacă ai şti că eu am învăţat-o şah pe Irina, să-l bată pe Artur al tău, cred că m-ai sfâşia") nici măcar nu ştie despre ce este vorba. La mine la facultate, fac parte dintr-o echipă de cercetare ştiinţifică, încadrată într-un program internaţional, sub conducerea savantei Stârcea, iar bătălia noastră, aproape contracronometru, la concurenţă cu nucleul de cercetare de la Unitersity of North Texas este tocmai datarea cu carbon a cernelurilor şi a produselor din celuloză. Voi dovedi că, în ciuda aspectului vechi, actele au fost concepute de curând în vreun atelier specializat în falsuri şi în îmbătrâniri controlate.

– Obiectez! – sare avocatul în sus.

– Onorată instanţă, voi dovedi că cerneala, dar mai ales hârtia este proaspătă, de 6-7 ani, când au fost scrise aceste acte false. Voi depune la dosar, în cel mai scurt timp, o confirmare oficială a Institutului de Fizică Atomică de la Măgurele, secţia Izotopi radioactivi, că se poate face datarea şi pentru perioade de timp sub o sută de ani. Vă rog să notaţi că domnul avocat nici nu ştie prea bine despre ce este vorba. A spus carbon-doisprezece. Acesta-i carbonul învăţat la orele de chimie, în şcoală. Datarea se face cu izotopul radioactiv carbon-paisprezece. Vă rog respectuos să admiteţi solicitarea mea. Mai nou, şi cu alţi izotopi radioactivi, cu timpul de înjumătăţire scurt. Consemnaţi, vă rog, că voi suporta cheltuielile prilejuite de datarea cu carbon-paisprezece, efectuate la Institututl de Fizică Atomică, dar, pentru mai multă siguranţă, voi apelor şi la secţia de Radio-chimie a Institutului de Cercetări Chimice, deţinătorul unui performant spectrometru de masă accelerator. Voi prezenta la dosar o confirmare semnată de doamna profesoară universitară Stârcea precum că va intra în lucru în secţia condusă de domnia-sa un eşantion de câteva miligrame din hârtia pe care presupusul notar ar fi întocmit actul care ne este opozabil şi ameninţă comunitatea din comuna mea natală să rămână fără Munţii Domniţelor. Şi mai semnalez o eroare, de care vă rog respectuos să ţineţi seama, onorată instanţă – priveşte Daniel cu seninătate spre completul de judecată, arborând un aer grav; în judecătoarea din dreapta preşedintelui are impresia că o vede pe Diana şi simte cum creşte în el dorinţa de a învinge. Vă rog, onorată instanţă, să luaţi notă că-n actul

nostru de proprietate, Vodă Lăpuşneanu, la a doua domnie a sa, când a dat acest hrisov, referitor la întregul versant de Răsărit, a spus *de veci şi pentru vecinicie, fără putinţă de înstrăinare*. Orice notar ar fi înţeles că nu are drept de-a semna un act de vânzare-cumpărare. Muntele este al obştii săteşti, atâta vreme cât va mai trăi pe acel defileu măcar un urmaş al voinicilor care au stat pavăză în calea vrăjmaşilor vecini prădalnici şi-au semnalat la vreme oştile invadatoare, întârziindu-le intrarea în Moldova, aşa cum s-a întâmplat cu pâlcul de lefegii poloni, aduşi de boierii uneltitori asupra lui Vodă Lăpuşneanu.

După expresia de pe feţele celor din completul de trei judecători, Daniel înţelege că singura lui şansă ar fi să obţină încă un termen. „Mori cu dreptatea în mână" – aude pe câte unul oftând pe holurile Palatului de Justiţie pline cu materiale de construcţii, că se lucrează de zor la consolidarea clădirii afectată serios de cutremurul din '77. Iese în stradă abătut, fără să-i pese de gerul care îi arde nasul şi vârful urechilor. „Ce-i spun lui bădia Ion când îmi va telefona?" Intră într-un magazin să se mai încălzească. „El ce va spune oamenilor?" Se simte nedreptăţit. „Aşa se nasc teroriştii..." – gândeşte cu îngrijorare. La Universitate, stă minute în şir într-o cofetărie. „Ai mei şi-au pus speranţa în mine iar eu n-am pe nimeni." Îşi dă seama că, afară de colegul de cameră, n-are pe nimeni care ar putea să-l asculte, măcar. Brânduşa este supărată pe cei din sat; „s-a zvonit că mă mărit cu un găzar; mama este foarte supărată, că toţi o iau în râs". La Cofetăria Scala caută o masă mai retrasă şi stă mult timp cu un suc în faţă. „Dacă aş fi fost prieten – măcar coleg – cu fiica primarului Bujor..."

– Fie ce-o fi! – îşi zice şi iese în stradă, să oprească un taxi. La Facultatea de Medicină – spune şoferului; „mă uit pe orar şi aştept la uşa unde are cursuri seria A; n-are rost s-o mai întreb ce şi cum – ştiu că mă place; m-am săturat să fiu băieţelul de la ţară, crescut în plin matriarhat, timid şi cu teama de Dumnezeu când minte; văd că Dumnezeu n-a trăsnit pe niciunul dintre cei care au ajuns până la Tribunalul Suprem cu actele lor false. Când au oprit ceata de poloni intraţi pe furiş în ţară, jumătate dintre domniţele ajunse femei bătrâne cu copii şi droaie de nepoţi au rămas văduve. Lingurăreasa şi cu Domniţa au plecat în fruntea câtorva dintre bărbaţii rămaşi în viaţă şi s-au prezentat la Curte. Vodă Lăpuşneanu i-a ospătat, i-a încărcat cu daruri şi le-a dat hrisov de veşnică stăpânire şi pe versantul de Răsărit al muntelui, cum ceruse Lingurăreasa; „tatăl Domniei Tale ne-a dat toată valea, ne-am durat gospodării, întinderi de ape, pentru peştii zglobii ce plac Măriei Tale,

piuă mare pentru şiacul cel bun şi casă de lemn, peste apă, unde argăsim pieile animalelor vânate de noi, să facem blănuri pentru boierii Domniei Tale. Ne trebuie şi muntele de Răsărit, să fie a noastră toată piatra ce-o ardem în cuptoare, să mergem la şes cu ea, să-şi spoiască în alb femeile de răzeşi casele lor înainte de Sfintele Paşte".

„Eu de ce să fiu timid. Nu-mi cer iertare pentru minciuna spusă şi nici nu amintesc de soţia mea, studentă la Economia Agrară. Cu zâmbetul pe buze, voi ocoli orice întrebare a fetei. Îi voi promite că vom discuta totul în faţa unei ceşti de cafea. I-am făcut eu faţă Aureliei Mătăsaru, de experienţa căreia în a răscoli prin sufletele oamenilor mi-a fost teamă, şi n-o să pot duce la capăt o întâlnire cu o tânără de vârsta mea?!... – îşi surâde, imaginându-se întâmpinându-o la ieşirea din amfiteatru. Şi cum să-i cer să vorbească primarului Bujor de necazul meu când însuşi Bujor... – scria zilele trecute în ziare c-a fost chemat la Parchetul General pentru retrocedarea ilegală a unei părţi din Parcul Central?..."

–Auzi, – îl bate cu palma pe umăr pe şofer – întoarce, te rog, c-am greşit... Nu cred că la ora asta mai este la facultate...

– Păi haidem la spitalul unde lucrează. Nu-i păcat să nu-ţi rezolvi problema? La care spital? Dacă nu ştii, zi-mi numele doctorului, că-i ştiu pe toţi: unde, ce face, când e de găsit, cât trebuie să-i pui în plic – tot, ştiu tot! Fac taximetrie de când mă ştiu... Eu îs cu spitalele, cu aeroportul, cu gara... M-am ferit şi mă feresc de dus curvele la clienţi acasă ori la hotel. Un coleg de-al meu e chemat zilnic de procurori, c-a dispărut o fată... Ehe, poveste lungă cu fetele astea!... Să le vezi ce frumoase sunt astea care se duc cu taxiul la hotel!... Şi-apoi se găseşte vreun prost şi le ia de bune; păţeşte ăla ca mine: am strâns bani să-mi iau un *Mercedes*; cică două-trei mii la bord. Noroc de văr-miu, că-i doctor în motoare; l-a desfăcut şi i-a cercetat cilindrii – „pe puţin cinci sute de mii de kilometri", mi-a spus. Aşa-i şi cu astea făţoase – uzate, tată, uită-te la mine, că-s om bătrân şi tu tânăr şi frumos; am şi eu doi băieţi la liceu; să caşti ochii ce iei, că te poţi păcăli cu una din astea, pi-afară liceu şi pi-năuntru muzeu, poate şi mai rău, ruină... Iaca am ajuns la clinică. Te las aici, în faţa, pe unde intră doctorii şi urgenţele. Succes, că te văd abătut...

Pe holul de la intrare, Daniel simte cum îl părăseşte curajul. Abia mai are putere să scoată telefonul din buzunar şi, după lungi momente de chibzuială, apasă în neştire tasta de apel, tresărind când aude *da*-ul răstit al Dianei apoi un „da, tu... te-ascult..."

– Sărut mâinile! Sunt Daniel, Daniel Ciobanu. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră. Sunt jos, la intrare – spune dintr-o suflare, speriat c-ar putea renunţa.

– Nu poţi lăsa pe diseară? – întreabă Diana; imediat, însă, aprobă: Da, sigur, ia liftul mic până la trei, pe hol înainte, în stânga, unde sunt câteva fotolii, vezi că-i uşa cabinetului meu.

Regretă. I-ar fi convenit să fi închis telefonul imediat ce a auzit întrebarea; „şi să fi aruncat aparatul, să nu mai pot fi găsit". Cât aşteaptă liftul, îi trec prin minte tot felul de amintiri – toate, legate de satul natal; „nu putem fi alungaţi". După o clipă, singur în lift, îşi muşcă buza de jos; „ba uite că vom fi!..." La etajul trei, pe holul lung, hotărăşte să nu se lase învins; îşi îndreaptă spatele şi păşeşte încet, elegant, ca un militar de carieră – mai puţin privirea, care nu mai poate fi cutezătoare; şi-o simte înnourată, aruncată difuz în jos; ochii îi stau pregătiţi să se umple de lacrimi – lacrimi de ciudă! „Ba de neputinţă şi de singurătate – n-am pe nimeni! Bună, rea, o soţie îţi este alături la nevoie, simţi în ea un sprijin, îţi sare în ajutor... nu-ţi spune să amâni durerea ta pe diseară..." Scoate telefonul din buzunar şi vrea să-l arunce la coşul de gunoi – „nu poţi lăsa pe diseară?" Lângă el, uşile mari ale liftului pentru materiale se deschid cu zgomot strident, de vagoane lovite în triajul vreunei gări. Îi vin în minte aşteptările de prin gări din ziua când s-a pornit spre Bucureşti; „de ce nu te duci aici, aproape, la Iaşi; au şi aici Zootehnie?", l-au întrebat ai săi, mai puţin bădia Ion; „nimic nu se compară cu Bucureştiul, cumnate; ca să ai stânele tale, să dezvoltăm împreună o fermă, să... să fim cei mai buni, ai putea învăţa şi la Iaşi, dar, ca să vii înapoi şlefuit cum trebuie, nu poţi decât în oraşul cel mai mare. Şi-apoi, procesele noastre, vrem, nu vrem, vor ajunge acolo; ăştia, cu actele lor false, nu se vor lăsa până nu ne vor lua munţii; *minciuna stă cu regele la masă*[1], nu-l putem învinge pe rege, că sunt mulţi regi care vor să stea la masă; tu va trebui să vezi cum putem ataca minciuna", dar el, în zarva din compartiment şi-n zgomotul de vagoane cuplate la alte trenuri, nu visa decât la prinţesa adolescenţei sale. „Acum, merg spre cabinetul ei. Tot cu liftul ăsta am urcat şi când am venit prima oară la tata... Uite şi holul nesfârşit de lung; acolo erau nişte bănci vechi, stăteam pe ele şi plângeam. Aşteptam să-l văd ieşind din lift pe domnul acela înalt şi impozant, cu mustaţa lui groasă, venind şi spunându-mi că a făcut rost de medicament – n-am să-i uit niciodată numele:

[1] Al. Vlahuţă

Ciprofloxacină. Lelea Maria şi bădia Ion veniseră cu o zi înainte; călătoriseră în cabina unuia dintre autotrenurile care-mi încărcaseră oile, mai puţin merinoasele mele dragi, pe care le-am făcut rătăcite în pădure. Aveau la ei cei 2.000 de dolari; 20 de hârtii de câte 100... Aici, lângă liftul mare, care s-a deschis cu zgomot de vagoane de tren tamponate, era un dulap cu biscuiţi şi ciocolate, cred că era un automat. Am băgat lama pumnalului în dreptul încuietorii – ameţeam de foame. „Puştiule, nu te mai chinui, că nu funcţionează" – am auzit de departe. Peste câteva ore, aceeaşi tânără blondă m-a dus în sala de mese. Ea zice că golănaşul a întrebat în gura mare unde-i nenea bătrânul, de ce nu aduce medicamentul pentru care lelea Maria şi bădia Ion îi dăduseră 2.000 de dolari. «I-am băgat plicul în buzunar iar el ne-a asigurat că vorbeşte în Germania, să-i trimită cu avionul de seară *Ciprofloxacină*», mi-a povestit bădia Ion când am ajuns şi eu la clinică şi-am ieşit cu toţii aici, pe sală, să stăm pe bancă, aplecaţi, să putem vorbi în şoaptă... Acum sunt din nou la mâna aceleiaşi femei; sper să mă ajute să-mi salvez munţii. Nici măcar nu mai este aceeaşi femeie... Am venit aici la mama Irinei; la doamna cu care am petrecut cel mai frumos Crăciun; la... Mda!... La femeia acră, care ar fi vrut să discut diseară... – n-are timp pentru mine!" Uşile mari ale liftului de materiale au fost date de perete. Două asistente scot cu grijă o targă şi o împing spre capătul culoarului.

– În rezerva doi, patul de lângă uşă – aude Daniel vocea unei doctoriţe, grăbită să ţină pasul cu targa.

Ochii lui Daniel i-au întâlnit o clipă privirea, dar femeia şi-a văzut de drum. „Doamna Magda..." – gândeşte tânărul, simţind că-i pare rău din nou că n-a apucat să arunce telefonul. „Soţia – amanta, dar tot aia-i – lui Zavate..." Bădia Ion i-a spus la telefon că avocaţii senatorului au făcut o ultimă încercare săptămâna trecută; preţul oferit a fost de patru ori cel iniţial; „de ce? Zavate ştie ceva; ceva cu care ar putea câştiga procesul" – rămâne Daniel locului, privind cu ciudă mersul elegant al femeii. „Are un sărut dulce. Cred c-ar fi vrut să-mi muşte buza de jos, dar s-a abţinut în ultima clipă..." O vede cum se opreşte. „Aşa s-a oprit şi Diana pe holul facultăţii." Se întoarce imediat cu spatele, prefăcându-se interesat de automatul cu sucuri. În sticla vitrinei, observă că Magda s-a întors totuşi şi-l priveşte o clipă, apoi se grăbeşte după targă. Îşi reia şi el drumul. „Să ne mai dăm o şansă. Poate că i-am înţeles eu greşit întrebarea; în fond, de ce n-aş fi aşteptat până diseară?!" Bate la uşa cabinetului, aude un *intră!* autoritar şi pătrunde înăuntru,

salutând respectuos. Aşezată la birou, Diana discută aprins cu două asistente.

– Vă rog să luaţi loc! – îi face un semn spre scaunul de lângă bibliotecă, apoi îşi continuă sfatul pe care îl dă celor două; sunt nou-venite pe secţie şi li se face un prin instructaj. Haideţi să vă prezint asistentei şefe – le spune şi iese din cabinet fără să adreseze un cuvânt lui Daniel.

„Ce caut eu aici?!" După multe minute de aşteptare, se încurajează: „Imposibil să nu fi operat pe cineva care... lanţul slăbiciunilor... În fond, nu vreau decât un alt termen, cât mai lung – *tempus omnia revelat*[1]".

– Aici, aici; hai, intră – se aude vocea Dianei, apoi Daniel o vede intrând în urma unei asistente medicale cu o cutie de carton în braţe. Le iei pe toate; o biochimie integrală. Sumar de urină nu-i nevoie; restul, toate. De rest mă ocup eu. Vorbesc şi la laborator. Haina jos şi dezbrăcă un braţ! – face un semn autoritar lui Daniel, apoi iese; „mai mult agitată decât grăbită", gândeşte Daniel.

Asistentă termină repede recoltarea analizelor.

– Pot să ştiu de ce? – întreabă Daniel.

– Aşa a spus şefa – răspunde asistenta.

Rămas singur în cabinet, Daniel începe să-şi îmbrace haina de la costum, apoi haina de blană. Diana mai intră o dată în fugă, lasă uşa deschisă, ia de pe birou o foaie de observaţie şi o dă cuiva care aşteaptă pe sală; „i-am făcut ieşirea; poţi să-l iei când vrei", aude Daniel vocea Dianei, apoi, mersul ei grăbit, depărtându-se.

*
* *

– Doamna doctor – o reţine asistenta şefă, întrebând-o chestiuni de serviciu.

Diana pare grăbită. Intră prin saloane cercetează foile de observaţii ale celor operaţi de curând, pe unii îi consultă, pe alţii doar îi întreabă şi trece mai departe. La terapie intensivă stă mai mult, la patul fiecăruia.

– A plecat? – aude întrebarea Magdei la spatele său. Ce-a vrut?

[1] Timpul dă pe faţă toate lucrurile (lat.), Erasmus.

– Hai în cabinetul tău – porneşte Diana înainte. De unde ştii? – întreabă după ce Magda a închis uşa.

– L-am zărit pe hol; nu cred că m-am înşelat. L-aş fi abordat, dar duceam operatul în rezervă. Ce-a vrut?

– Nu ştiu.

– Cum aşa?

Diana tace. Magda îşi ia de pe colţul biroului cafeaua răcită de mult şi soarbe din ea cu plăcere.

– Aşa l-aş fi întâmpinat!... Parcă era un voievod tânăr; haina şi căciula îi dau un aer... Şi ce mers are!... Asistentele mele şi-au dat coate privindu-l. De ce-a venit? Părea tare trist...

– L-am lăsat în cabinet...

– Diana?!

– Nu ştiu, Magda... – tremură privirea Dianei. Fă-mi un calmant, te rog! Nu mi s-a mai întâmplat...

– Doar n-o să-mi spui că ţi-e teamă de dom profesor!

– Mi-e teamă de mine. A avut dreptate când mi-a spus... Nu ştiu ce am... Poate pentru că am visat mereu c-ar putea veni aici... E-o prostie ce-ţi spun, dar... Nu vreau calmant. Mai bine fă-mi ceva puternic, un...

– Diana! – strigă Magda, lovind cu palma în birou. Ce-i între voi?

– Nimic. Ţi-am povestit... Adică... Îmi convenea, ca un frate... Când mi-a dat telefon de la poartă, am crezut că glumeşte. Când l-am văzut intrând în birou... Fă-mi un serviciu. Du-te şi spune-i c-am plecat de urgenţă la decanat. Să-ţi spună ţie despre ce-i vorba...

– Nu pot să cred că eşti în stare de-o asemenea măgărie!

– Una în plus ce mai contează?

– Termină! Haidem împreună – o ia Magda de braţ. Ne scuzăm c-am avut o urgenţă... Las' pe mine!

Pe holul central, femeia de serviciu le iese în înainte:

– V-am căutat – se adresează Dianei. Domnul care era în cabinet m-a rugat să încui uşa. A plecat.

– De mult?

– Să fie vreo oră.

Magda şi Diana schimbă priviri mirate.

– Eşti mulţumită? – îi şopteşte Magda cu ciudă. Îl chem înapoi! – hotărăşte, formându-i numărului din mers. Nu răspunde – îşi aruncă ea telefonul mobil în buzunarul halatului.

– Poate că ţie nu vrea să-ţi răspundă – oftează Diana. L-ai sunat mereu cu număr ascuns... – spune, preocupată de telefonul său.

– Nu vreau surprize. Mugurel e cumplit de gelos.

– Nici mie nu-mi răspunde – îşi arată Diana telefonul.

– Să-l laşi singur în birou două ore... – o ceartă Magda.

– Lua-m-ar dracul! – înjură Diana imediat ce intră în birou şi se grăbeşte să ajungă la scaunul său, să se aşeze. Înţelegi? Aşa stăteam. Aici. Când a intrat, am îngheţat. Nu mi s-a mai întâmplat. Avea o privire rece, pierdută; sigur! – mi-am zis – sigur că-mi reproşează ceva, apoi ne întoarce spatele, mie şi Irinei, tocmai acum, când fetiţa... N-am vrut să spun măgăria aceea – sigur şi-a dat seama! Nu ştiam cum să-l opresc.... îi ardea privirea... Mi-a fost jenă – ba nu, groază! Şi doar i-am cerut scuze într-o seară...

– Despre ce vorbeşti?

– Lasă-mă! Întotdeauna am avut o părere mai bună despre mine. În faţa lui mă pierd, parcă-s o puştoaică!... Dar, oare, am fost vreodată puştoaică? M-am născut bătrână – şi tu o ştii, mi-ai spus-o de atâtea ori!...

– Diana! – îi şopteşte Magda ca un ordin. Uită-te la tine; niciodată nu ţi-au tremurat mâinile aşa...

– Nu mă pot stăpâni. Şi mai avea atâtea de făcut!... A zis că merge cu Irina la o profesoară de muzică s-o testeze, apoi să se intereseze de un pian bun... Cică trebuie antifonată camera unde vom pune pianul, să nu ne sară vecinii în cap... Spune-mi ce naiba l-a înfuriat într-atât?! – îşi lasă Diana fruntea în palma stângă, în timp ce cu dreapta zornăie cheile găsite pe birou.

– Două ore, Diana... – o mustră vocea Magdei.

– Ce-a căutat aici?! – se înfurie Diana. Putea să stea naibii la cămin, să-mi dea telefon diseară, sau – poftim! – trânteşte ea cheile pe sticla de pe birou fără să-i pese că ar putea-o sparge – putea să mă aştepte acasă.

– Abţine-te, Diana, că spargi cristalul de pe birou. Şi mai lasă-ncolo cheile alea!...

– Ce chei?! – tresare Diana, privind cu surprindere cheile din mâna sa. Astea-s... Măgarul! – strigă, ridicându-se în picioare ca împinsă de un resort, să-şi poată lua telefonul lăsat pe măsuţa cu cafetiera. Să vezi ce-i fac!... E clar: a venit să-mi înapoieze cheile... – îşi priveşte cu atenţie telefonul, să-i acceseze corect numărul. I le dădusem să poată intra seara târziu, când o aduce pe Irina de la spectacol. Hai,

răspunde-mi! – strigă telefonului din mâna sa. Fă-ţi telefonul să tacă, dracului, Paştele mamei ei de viaţă! – îi strigă Magdei, deranjată de sunetul strident al unui telefon care se aude în încăpere.

– Bine, dragă... – acceptă Magda zâmbind hâtru, ca înaintea unei glume şi, alene, întinde braţul, să poată lua de pe raftul bibliotecii telefonul care sună. *Doamna Diana* – citeşte ea pe display-ul telefonului.

– Ei nu, asta-i culmea! – se repede Diana şi smulge telefonul din mâna Magdei.

– Hai să ne uităm mai cu atenţie; sigur e şi *Rolex*-ul pe aici, pe undeva... – continuă Magda să râdă pe înfundate. Puştiul ştie să facă circ...

– Termină!... – şopteşte Diana cu glasul pierdut de tot şi se trânteşte pe scaunul de la birou, lăsându-şi fruntea pe palmele puse una peste alta pe sticla sub care stau tot felul de notaţii, programe, calendare şi o poză a Irinei de când avea doi ani.

– Diana, să chem, totuşi, asistenta cu un tranchilizant? – devine Magda îngrijorată.

– Poate cu un energizant – ridică Diana capul, privindu-şi prietena fără nici o expresie pe obraz –, măcar jumătate de fiolă de benzedrină, să am putere să-i sparg capul! – ameninţă, strângând în pumn cele două chei.

– Diana, eu l-am zărit pe hol... Nu te supăra că-ţi spun: acela nu era Daniel, pe care îl ştiam. De ce n-ai avut măcar bunul simţ să-l întrebi ce vrea?

– Ieşi afară! – aruncă Diana cele două chei în direcţia prietenei.

– Te-ai prostit, soro?! – sare Magda în picioare. Dacă-ţi mai fac şi benzedrină, dărâmi dracului spitalul...

– Scuze... – înghite Diana în sec, ocolind privirea Magdei. M-am prostit de tot. Nici nu mai ştiu ce-i cu mine... – spune încet, ca un om bolnav. N-am fost pregătită să-l văd aici... N-am putut crede că va îndrăzni... El face parte din altă lume, exterioară clinicii... – îşi lasă din nou fruntea pe palmele puse pe birou; stă aşa un timp, respirând încet şi apăsat pentru ca, deodată, să-şi îndrepte spatele şi să-şi privească prietena în ochi, copleşită de durerea care i se citeşte pe obraz: Închipuie-ţi că seara, în tihna dormitorului, citeşti un basm sau vezi la tv un film de dragoste iar a doua zi, la serviciu, îţi intră în cabinet personajul preferat, la care ai visat toată noaptea...

– La atât ai redus tu prezenţa lui Daniel în viaţa noastră?

– La atât a încremenit relaţia dintre noi, ţi-o jur!

– Te cred – clatină Magda capul afirmativ, privindu-şi insistent vârful pantofilor albi, de la costumul de medic. Înseamnă că pe-aici, pe undeva, s-ar putea să fie şi *Rolex*-ul. Dacă-l găsesc, îţi jur că-l chem la telefonul de la portar şi-l batjocoresc să mă ţină minte!

– Cu ce drept? – întreabă Diana, privind auirea pe fereastră. Greşeala-i a mea, că nu i-am spus unde nu are voie. Greşeala-i şi a ta! – ridică ea tonul devenit acuzator – că l-ai chemat la clinică să-şi ia cărţile. Nu trebuia să afle niciodată cum arată locul în care noi suntem... ceea ce suntem!

– Diana, dar el cunoştea deja spitalul. A... fost... – se sperie Magda de propriile vorbe şi, înainte ca Diana s-o întrebe ce-ar fi vrut să spună, ridică tonul din nou: Refuz să cred că n-a fost în viaţa lui într-un spital! Scuză-mă, azi nu eşti în toate apele... Ia vezi, că-l sună cineva – arată spre telefonul de pe masă. Lasă-mă să văd eu! – se repede Magda şi ia telefonul. Pariez că-i vreo prietenă. Ce-aş mai râde să fie fiica primarului... Ce ţi-am spus! – bate cu degetul în display. E afişat cuvântul *primar*:

Diana întinde mâna şi ia telefonul, privindu-l cu atenţie.

– Dedesubt, e-un număr de telefon fix. Ssst! – face semn Magdei să păstreze tăcere, apoi acceptă apelul.

– În sfârşit, cumnate! – se aude din telefon vocea puternică a unui bărbat. E-a patra oară când te sun, intrasem la bănuieli. Dă-i dracului cu dreptatea lor! Aşa-i că n-ai obţinut nici măcar o amânare?

Diana se uită lung, cu privirea încărcată de tristeţe, undeva, pe lângă umărul Magdei, în timp ce din telefon curge vocea frumoasă, de bas-bariton, cu nuanţe de glumă:

– Aoleu, cumnăţele, e groasă rău, ca de măgar, dacă taci – lasă-mă, mamă, în pace; ce prostii?!, asta-i prostie?, nu vezi că fecior-tu şi-a înghiţit limba? Cumnate, pariez că ai ridicat glasul la judecători şi ţi-au ars o amendă – pagubă! Să-mi spui cât să-ţi trimit, s-o achiţi. Gata! Ia o sută-două de somnifer de-ăla tare, spânzură-te de-un gând frumos cu ochii albaştri, strânge perna-n braţe, dacă... – lasă-mă, mama!, nu-l vezi că-i mut? Şi doar am vrut să mă urc ast' noapte-n tren, să-i fiu alături... Dane, m-auzi?

– Da, acum vă aud – intervine prompt Diana, luând un aer de femeie sigură pe sine. Bună ziua! Sunteţi domnul Ion?

– Da, eu... Cine...? – scade brusc vocea bărbatului.

– O colegă – îi taie vorba Diana. Daniel mi-a lăsat telefonul şi mi-a spus să vă rog să-l sunaţi peste o oră. Ba nu! Aşteptaţi că vă va suna el. Acum nu poate. Este la doamna decan; discută despre o lucrare ştiinţifică pe care trebuie să o prezinte la un simpozion.

– Alo, alo! – se aude în telefon vocea unei femei. Domnişoară, te rog!... Sunt mama lui, dăm telefon de la primăria din sat... Spuneţi-mi, l-aţi văzut azi?

– Da, desigur, mai înainte... – vorbeşte Diana sacadat, luată prin surprindere.

– Şi te rog, draga mamii, zi-mi cum era? Era tare trist?

– Doamnă... mamă... – se bâlbâie Diana – cum să fie?! Ce, nu-l ştiţi pe Daniel? Are mereu câte-o vorbă bună, câte-o glumă pentru noi, colegele...

– Daga mamii! Deci nu era amărât tare?

– Nu... Dar nici... Ştiţi, eu îl cunosc... Nu pot să spun că era foarte fericit, dar...

– Bine, draga mamii! Să-ţi dea Dumnezeu sănătate! Mi-ai luat o piatră de pe inimă dacă zici că nu era căzut rău...

– Nu, nu, v-am zis; de vreme ce-a venit la clinică... Adică, ştiţi, noi aşa zicem cabinetului doamnei decan... că-i o femei care te unge la suflet.

– Şi tu, draga mamii, ai o vorbă aşa blândă – ferice de prietenul tău! Uite, să-i spui, te rog frumos, lui Daniel că rămâne Ionel aici, la primărie, s-aştepte telefonul lui, când o putea să-i dea. Hai, draga mamei, te pupă mama, că eu mă duc acasă, că am mult de mers...

– Sărut mâna, mamă! Te rog să fii fără grijă, că Daniel e bine – spune Diana cu drag şi rămâne cu telefonul la ureche mult timp după ce se aude declicul de întrerupere a convorbirii. Mda... – murmură ea, privind lung telefonul din palma sa. Se pare că-i groasă rău... Hm!... – pufneşte în râs. Ca de măgar... Ai auzit, sor-mea? Aşa vorbesc bărbaţii între ei...

– Poate nu l-ai auzit pe Mugurel, cu prietenii, pe la două-trei noaptea, când joacă pocher...

– Eu nici pe el n-am avut bunul simţ să-l ascult... – murmură Diana şi oftează, privind în gol spre fereastră.

Brusc, loveşte amândouă palmele de sticla de pe birou, sare în picioare, ia cu grijă telefonul lui Daniel şi-l pune în poşetă, adună de pe jos cele două chei şi le aruncă alături de telefon, apoi începe să se îmbrace, fără să-i pese de prezenţa Magdei, care a rămas cu gura puţin

deschisă, de la o exclamaţie pe care n-a mai lăsat-o să tulbure discuţia de mai înainte şi cu privirea mărită, urmărindu-şi cu surprindere prietena.

– Ce stai aşa? – o ia Diana la rost. Du-te pe secţie şi spune celor de gardă c-am plecat.

– Diana, dar...

– Nici un dar! – îi hotărăşte Diana. Cred c-ai înţeles. El are un necaz. Bănui ce necaz... A fugit la mine să-l ajut, să-i fiu alături, să... Să fug de el! – spune cu ciudă. Paştele mă-sii de viaţă! Lua-m-ar dracul! Nu-s bună de nimic. Dar absolut de nimic! – strigă, trântindu-şi poşeta pe birou, că a uitat să-şi îmbrace blana. Peste câţiva ani, vom aduce în secţie un aparat mai modern ca laparoscopul; va opera singur. Eu n-o să mai am ce face. Nici la bucătărie nu-s bună. Lia-bona avea dreptate: habar n-am să tai o ceapă... Hai, ieşi, că vreau să-mi încui cabinetul. Te rog, mai stai puţin pe secţie... ocupă-te tu...

– Diana! – îi şopteşte apăsat Magda. Vin cu tine, să aflu ce necaz... Îl rog apoi pe Mugurel să...

Diana începe să râdă, grăbindu-se spre lift; râde mult, cu chef.

– Ce-ai găsit de râs? – se supără Magda, ţinând pasul cu ea.

După ce intră în lift, Diana rămâne în uşă, s-o mai forţeze să rămână deschisă:

– Dacă n-aş ţine la liniştea ta, aşa mi-ar plăcea să vin diseară la tine şi să-i cer ajutorul lui Mugurel... Pa! Ai, te rog, grijă de secţie...

*
* *

Se apropie mult de portar şi-i strecoară în palmă bancnota:

– Daniel e-n cameră?

– De mult, de vreo două ore.

Urcă în grabă. Nu-i mai pasă că a renunţat la ţinuta ei mândră, la privirea severă, aruncată doar înainte şi la paşii egali, cu piciorul dus înainte mai mult din şold. Şi nici n-a deranjat-o privirea mult prea lungă şi iscoditoare a celor câţiva studenţi aflaţi pe lângă masa la care stă portarul. „E sora lui” – l-a auzit pe portar şoptind complice studenţilor, iar unul dintre ei a fluierat încet, admirativ; „păi, să mă împrietenesc cu Daniel” – i se pare că a mai auzit înainte de a ieşi din raza lor vizuală. Intră pe holul lung şi întunecat, cu fereastra din capăt acoperită de o

placă mare de carton presat: „s-o fi spart de viscol” – gândeşte; „sau o mai fi fost şi altă femeie nervoasă pe aici!” – îşi spune cu drag, oprindu-se în faţa uşii lui Daniel. Bate de două ori, nu mai aşteaptă răspuns şi pune mâna pe clanţă. „Dumnezeule! – tremură, simţind cum n-o mai ţin genunchii – dacă a făcut vreo prostie?!...” Primul gând al ei, întărit de absenţa vreunui răspuns la cele două bătăi puternice în uşă, este să-şi arunce ochii în tavan, spre cuiul de care atârnă becul. Pentru o fracţiune de secundă, are impresia că zăreşte un om spânzurat. Imediat, ochii îi cad pe patul în care a dormit şi ea într-o după-amiază. „Dacă-i viu, mă culc lângă el! Vreau să fiu a lui de-adevăratelea, nu numai în gândurile de la miezul nopţii... Doamne, nu mi-l lua!...” – se roagă în gând, privind cu ochii măriţi de groază bărbatul îmbrăcat în costum, cu ghetele în picioare, căzut cu faţa în jos peste patul frumos aşternut, cum o fi fost dimineaţă, la plecare. „Cu ce s-a otrăvit?!” – se întreabă, încercând să-şi caute în poşetă telefonul mobil. „Arsenic?!... Simt miros de arsenic... O fi luat de la ei, de la facultate... Da, miroase a arsenic şi a... ceva... un compus cianic...”

– Magda, ascultă-mă! – strigă disperată în telefon. Primul ajutor în caz de ar... se... – dar îi îngheaţă cuvintele în gât, sufocând-o, că-l vede pe Daniel cum se răsuceşte cu faţa în sus: o faţă şifonată rău, căznindu-se să ţină ochii deschişi.

– Ce-i? A, dumneavoastră... – face mâna lui Daniel un gest de respingere, rugând-o să stea cât mai departe.

– Nimic, Magda, nimic! – strigă Diana în telefon şi aruncă aparatul la loc, în poşetă, apoi se aşează pe marginea patului, lângă Daniel. Scumpul mamei, ce-i cu tine?

– Dorm, ce să fie? – spune tânărul, acoperindu-şi gura cu palma, să nu-i respire Dianei în nas. Mă iertaţi! Nici măcar n-am făcut curat pe masă – arată cu privirea spre măsuţa de lângă fereastră, pe care Diana vede o pâine mare, din care s-a rupt un colţ, o sticlă cu un lichid gălbui, un pahar gol, două farfurii cu resturi de pastramă şi o grămăjoară de coji de usturoi.

– Mănca-te-ar mama! – se repede Diana asupra lui şi-l sărută apăsat pe amândoi obrajii.

– Îmi pare rău, cred că-i imposibil de stat în cameră – se scuză Daniel, întorcând faţa spre perete, să nu i se simtă prea tare damful de usturoi.

– Calm, dragul mamei, că-mi place şi mie usturoiul – râde Diana, alintându-i obrazul cu vârful unui deget, apoi se întinde spre

masă, răscoleşte cojile până găseşte un căţel de usturoi, pe care începe să-l mestece, dar imediat sare în picioare: Apă! Mi-a luat foc cerul gurii.

– Muşcaţi din şunca aceea şi mestecaţi-o îndelung – îi arată Daniel, stăpânindu-şi cu greu râsul. Acum, – continuă el, când Diana s-a mai potolit – ar trebui să gustaţi din sticlă, să fie tabloul complet.

– Îţi râzi de mine? – îşi duce Diana sticla la nas, să o miroase. Ce, crezi că n-aş face-o dacă n-aş fi cu maşina?

– Chemăm un taxi.

– Mai târziu, promit! Să vedem pentru ce beau: bucurie, sau supărare.

– Eu am băut de foame şi ca să pot adormi mai repede.

– „O sută-două de somnifer" – îi zâmbeşte Diana, continuând să-l alinte ca pe un copil bolnav. Îmi pare rău, dragule, că... Zău!.. Crede-mă! Am fost prinsă pe picior greşit. Acolo, în clinică... Mă rog!... Sunt o ingrată, ştiu; iartă-mă! – îi alintă obrazul îndelung cu palma. Ce vrei de la mine? Hai, cere-mi? Vrei să ştii dacă te iubesc? – îl întreabă, ţinându-i obrajii amândoi între palme, să-l poată privi de aproape, cu ochii fixaţi în ai lui, pe care îi vede tulburi de nesomn, ca o apă plină de vârtejuri. Asta vrei să ştii? Oare nu ţi-am răspuns de atâtea ori până acum? Te-ai lăudat că ai făcut rost de-un calup de 20 de ani – n-am nevoie! Bine că nu s-a prins de tine... Eu n-am renunţat la cinci, cum mi-ai cerut. Am pierdut 20. Ba nu! 25! Înţelegi, dragul meu? – se apleacă şi-şi plimbă buzele peste obrazul lui, apoi le trece uşor peste buzele lui, le oferă unui sărut fugar şi se opresc pe celălalt obraz, în apropierea urechii: Ai grijă! – îl ameninţă pe un ton sever, de tânără speriată. Vezi cum te comporţi cu mine, că n-am împlinit încă 18 ani – abia la toamnă... Să ştii c-o încurci dacă te legi de-o minoră – îi şopteşte cu buzele lipite de-ale lui. Ştii că sărutul tău are parfum de acid cianhidric? De la sâmburii de prune... – precizează şi-i mai fură un sărut. Sunt aşa de fericită, dragul meu! Dumnezeu mi-a asculta ruga... Este cea mai cumplită imagine pe care am văzut-o vreodată – şi-am văzut destule în meseria mea!, Doamne, habar n-am de ce meserie vorbesc... Sunt o puştoaică fericită... dar imaginea de mai înainte, cu tine căzut pe pat cu faţa în jos... Eşti vinovat! – se înfurie Diana, lovindu-l cu pumnii de două ori în piept, încet, parcă ar bate toba. Ne ştim de-atâta vreme... Ai făcut pentru mine cât toţi doctorii la un loc... Unde ţi-a fost capul?! Dacă ai văzut că mă comport ca o proastă, de ce nu m-ai luat de braţ, să mă fi trântit pe scaun şi să-mi strigi: „Stai dracului, femeie, că vreau să-ţi spun ceva! Am şi eu o dată-n viaţă nevoie de tine..." A trebuit să mă caute

femeia de serviciu şi să-mi spună că ai plecat?!... Imediat, şi eu şi Magda am pus mâna pe telefoane şi te-am sunat... Îţi dai seama ce-a fost cu mine?!

„Doamne! – se scutură Daniel ca de friguri. Ce-am putut face?! Bine că n-am lăsat şi ceasul... Ce atitudine de puşti ofuscat!..."

– Telefon?! – se încruntă Daniel, impunându-şi să mintă cu seninătate; „n-o pot insulta; niciodată n-a fost atât de frumoasă ca acum; nu vreau s-o pierd!" Mi-aţi dat telefon?! Oi fi fost prin metrou – e zgomot acolo... Vreţi să-mi daţi telefonul? – întinde el mâna în direcţia hainei sale de blană aruncată auirea pe cuier. Staţi, că... – vrea să se ridice de pe pat, dar cade la loc pe pernă, ducându-şi instinctiv palma la frunte.

– Puiul mamei! – îl alintă Diana. Te-am trezit prea repede... eşti obosit... Ce vrei de la haină? – întreabă în timp ce-şi dezbracă blana şi o aşează cu grijă pe un umeraş gol.

– Buzunarul stâng... are un fermoar, apoi o despărţitură mai adâncă, anume pentru telefon... La câţi hoţi de buzunare sunt prin oraş...

Diana se preface că răscoleşte buzunarul, parcă ar căuta ceva:

– Nu-i...

– În dreptul... – se ridică Daniel în capul oaselor. Nu-i nici acolo?! Ia staţi! – se încruntă el, prefăcându-se că vrea să-şi amintească: Am... Da, am telefonat la primărie... apoi... – vorbeşte ca pentru sine – am zis că mai sun o dată şi... A, da, l-am pus pe marginea raftului lângă o carte cartonată, *Chirurgie generală* de Virgil Răzeşu; uite, mi-am zis, ăsta trebuie că-i urmaş de răzeş, ca eu, de cioban...

– Hm!... – îşi stăpâneşte Diana cu greu râsul. Mânca-te-ar mama! Dar tot nu te iert. Ceva-mi spune că minţi cum respiri, dragul meu mincinos! – îl sărută ea pe obraz. Cheile de ce mi le-ai lăsat pe birou?

– Dar nu mi-aţi spus dumneavoastră zilele trecute că le vreţi, sau, măcar, dubluri? N-am avut timp să fac, să-i daţi doamnei Ioana, să nu mai tot sune la uşă când se duce să împrospăteze prin zăpadă cele câteva carpete?...

– Mă rog!... – scoate Diana telefonul lui Daniel din poşetă şi se aşează din nou pe marginea patului. Te-a sunat bădia Ion. I-am spus că-l suni. Aşteaptă la primărie. Am spus că intraseşi la o discuţie cu doamna decan, că ai lăsat telefonul la mine, că-s o colegă... Era îngrijorat... Hai, dă-i telefon, că aşteaptă; noi vom vorbi după aceea...

Daniel se uită în memoria telefonului: a fost sunat de la primăria din sat de mai multe ori. Apelul a fost acceptat o singură dată, în urmă cu trei sferturi de oră.

– Bădie, în sfârşit, pot să te sun. Am fost la doamna decan, la o discuţie, ceva cu tema pentru licenţă...

– Bine, dar zi-mi! Amărât tare? – se aude vocea din telefon. Tu chiar sperai într-o soluţie favorabilă nouă? Pe Platoul Iezilor, mai sus de oraş, trei magistraţi îşi fac vile... Ce vile? – castele! Eu ţi-am spus că n-o scoţi la cap cu cinstea; la ăştia se merge cu valiza. Măcar ai obţinut încă un termen?

– Nu ştiu, bădie, c-a rămas în pronunţare; n-am înţeles ce-a bombănit judecătorul când a lovit cu ciocanul. Am solicitat încă un termen; am zis că voi plăti o expertiză a stabilirii datării cu carbon-paisprezece – sst!, face Daniel semn Dianei să păstreze tăcerea, văzând-o că, involuntar, femeia a pufnit în râs. Asta-i o chestie tehnică, dar e pentru artefacte de mii de ani, nu pentru acte vechi de 50-60 de ani. Judecătorii îs bătrâni; habar n-au ce-i aia. Am mers la cacialma; vorba cuiva – prinde el mâna Dianei şi o duce la buze, s-o sărute –, m-am învăţat să mint cum respir. Dar să ştii că mâine, la prima oră, vreau să înregistrez nişte solicitări de expertiză la unu-două laboratoare mari, să depun la dosar numărul de înregistrare, să trag de timp. Lasă-mă să văd ce pot face. Bine că nu m-ai găsit mai devreme; eram... Şi doar te-am rugat să vii, să fii şi dumneata la proces, să vezi cum arată rechinii cei mari... În doi, ar fi mers mai uşor suta de grame de somnifer. Am băut, pe stomacul gol – am o durere de cap!...

– Da' când ai avut timp să bei?! Ziceai c-abia ai ieşit de la decan... Măi cumnate, mă tem că minţi mai ceva decât respiri – se aude în telefon râsul lui Ion. Ce zici, crezi că avocaţii lui Zavate mai vin să le vindem drepturile litigioase? Măcar o parte, că ne iau ăştia totul de pomană.

– Au venit de-atâtea ori şi n-aţi ştiut ce să faceţi! – se înfurie Daniel, sărind din pat, să se poată plimba prin spaţiul strâmt de la capătul patului. Deştepţilor! Cum au venit, aţi şi început cearta; bine, măcar că nu i-aţi bătut. Să-i spui primarului că-i un prost. Şi doar l-am învăţat: ca pe curve – pardon de expresie!, face el ochii mari spre Diana, simţind că obrajii îi iau foc, dar mâinile femeii îi fac semn: „ţine-te tare". I-am spus primarului, ţi-am spus şi dumitale: prima zi – mâncare şi băutură până cad toţi sub masă...

– Ar fi mers şi nişte femei, dar la noi în sat... – se aude în telefon un râs puternic, sănătos.

– Bădie... – îl ceartă Daniel.

– Ce-i, măi? Te pomeneşti că iar e strâmt unde vorbeşti... Ce naiba-i cu Bucureştiul ăla, că-i tare strâmt pe unde te-nvârţi tu. La mine, pe şantierul Casei Poporului, era aşa de larg...

– Bădie Ioane, – îl sfătuieşte Daniel încet, pe un ton domol – după o zi de chef, e imposibil să nu fi scăpat vreunul din avocaţii aceia o vorbă măcar. Zavate are un as, altfel n-ar ţine morţiş să cumpere un drept la un pas de-o fi pierdut în instanţă. Mai vorbim. Lasă-mi două-trei zile, să încerc... poate obţin încă un termen...

– Bani mai ai?

– Dac-o fi nevoie, îţi spun. Dar cui să-i dau? Ăştia s-au dedulcit la milioane...

– Auzi, da'-n completul de trei nu era şi o femeie? Uită-te bine la ea şi vezi ce mărime... Facem urgent o blană... Vin eu şi i-o aduc. Avem şi etichete. Au venit cei din Milano după haine. I-am găzduit două nopţi, că Rodica nu poate intra în atelier; varsă; aşa-i în luna a doua... Am chemat-o pe Mioara, că ea-i dibace, coase etichetele mai bine ca Rodica. Seara am băut cu reprezentantul celor din Milano... A fost de acord să treacă în procesul verbal că două etichete s-au distrus. Una ţi-o trimit cu poşta specială; vezi cum o coşi; să-ţi cumperi un ac fin de cojocărie. Cealaltă etichetă o păstrez, poate... O judecătoare, sau vreo avocată celebră... să ne vândă vreun pont... Haina-i aşa, în loc de flori, sau pe lângă flori, să-i luăm ochii. Banii! Avem, c-am negociat alt preţ şi mai câştig şi de la blănuri. Mă duc eu cu două microbuze. Le las în Chişinău la Vitali, în curtea casei lui, şi plec cu el cu avionul în Iakuţia, mai sus de Irkutsk, are el acolo nişte rude rămase de pe vremea deportărilor. La început de aprilie se ţine târg mare de blănuri. Ieftine şi pe alese. Le trimitem la Chişinău cu avionul, în containere, iar de-acolo, le-aduc cu microbuzele. Nu mergi cu mine? Hai, că tu ştii bine engleza, franceza...

– Eu ştiu pe cineva care a făcut la facultate şi rusa...

– Hai-hai! Nici în glumă să nu mai spui, că-mi sparge capul sorta. Mulţumesc pentru chestia aia cu traistele... Rodica n-a vrut să jure că ţi le-am dat pe amândouă. Am înţeles-o, e gravidă; se teme să spună minciuni. Nu ca alţii...

– Măcar atât să învăţ şi eu pe aici... – vrea Daniel să-şi întreţină cumnatul, dar când observă privirea încruntată a Dianei, ca o tresărire,

schimbă tonul: Gata, cumnate. Mai vorbim peste câteva zile. Sărută-i pe-ai mei. Roagă-o pe mama să-mi mai facă nişte cremă, un pic mai consistentă, pentru pus pe pâine.

– Auzi-te-aş că vrei de pus în biberon!...

– Vezi să n-aud eu că pe doamna dirigintă n-o mai încap hainele... N-o să mai poţi dormi nici la stâna de capre de pe celălalt munte...

– Decât infarct, ascultând-o pe Maria, mai bine îngheţat. Am auzit că mori fără durere când îngheţi.

– Eşti convins că sor-mea te lasă să mori?

– Asta-i! – se aude râsul lui Ion. Că nici să mor nu mă lasă... Uite-o, o văd venind spre primărie; cred că mă caută.

– Ce să fac, dacă eşti iarba ei de leac.

– Şi nu-s? Altfel, m-ar lăsa să mă duc învârtindu-mă. Hai, gata cu gluma. Vezi ce poţi face. Măcar un termen mai obţine, că, de se dă sentinţa acum, la vară golanii ăştia vor bărbieri munţii. Tu caută zeii, că ofrandele sunt treaba noastră. Hai, să te-ajute Dumnezeu să găseşti!

– Ştii ce a spus cel ce ne-a dăruit munţii? *Dumnezeu sau dracul mă va ajuta.* El zicea: *mă va însănătoşa*...

– Cumnate, decât să sperăm ca Vodă-al nostru, mai bine facem ca el. Or câştiga alde Zavate, ne-om face şi noi că vrem pace cu ei şi le-om pregăti un ospăţ de rămas bun... Încuiem uşile, pumnale avem... – se aude cum râde Ion. Auzi, se spune, scrie şi-n ziare, că Zavate ăsta e mare crai. Cred că-i însurat. Aşa sac, aşa petec; treb' să aibă domniţă frumoasă. I-o cruţăm, că-i păcat să ucidem o femeie frumoasă. Dar la urmă, când ţeasta lui domn Mugurel va fi în vârf, o chemăm să vadă. „Ia aminte, du-te înapoi în Bucureşti şi spune-le şi celorlalţi ce-i aşteaptă."

– Ce oroare! – exclamă Diana.

– Ce-ai spus? – pare contrariat Ion. Doar nu-ţi închipui c-am vorbit serios. Dar n-aş vrea să apuc vremea când o să ne pară rău că n-am făcut aşa, acum cât sunt puţini, hidra n-are prea multe capete... Oroare?!... Mai vorbim, măi cumnate, peste 10-15 ani, când o să dormim şi noi pe sub poduri prin alte ţări; să mâncăm de la lăzile lor de gunoi că, de îmbrăcat, deja e plină ţara de second hand-uri. Cu Daniel, dragă; săru' mâna! – se aude cum se adresează cuiva care a intrat în încăpere.

– Dănuţ, dragul meu! – răsună în telefon vocea unei femei.

– Sărut mâna, lele Marie! – se bucură Daniel, luând într-o clipă aerul unui copil. Ce mai faci?

– Bine, mulţam de întrebare. Am pornit încoace s-aduc de mâncare lui Ionel al meu, că-i de dimineaţă plecat de-acasă. Cred că-i supărat şi-amu' pe mine că nu l-am lăsat să plece la drum ast' noapte, să fie cu tine în sală, că noi bănuim că nu ne dă dreptate, da' te lăsăm să te baţi; să mai lungim boala. Nu l-am lăsat, c-a muncit ieri toată ziulica sus, la stâne, să dea omătul deoparte, că-i de doi metri, să poată lua ciobanii lucernă, să dea la oi. I-o luase inima la trap aseară; i-am dat nişte picături şi nu l-am mai lăsat să se ridice din pat. Da' dimineaţă a pornit încoace, spre telefon. Amu, că stă flămând de-atâtea ceasuri, am pornit să-i aduc de mâncare. Pe drum, pe la podeţ, m-am întâlnit cu mama. Era tare mulţumită că nu te-ai pierdut cu firea. Zicea c-a vorbit cu o colegă de-a ta cu glas tare dulce. Ia zi-mi, e-aceeaşi care a telefonat la primărie? Ce frumos din partea ei! Vezi c-au venit cei din Milano...

– I-am spus... – se aude în telefon vocea lui Ion, care vorbeşte cu gura plină. I-o trimit cu poşta specială.

– Când o primeşti, s-o coşi. Mioara, care le-a cusut pe toate, că ştii ce bine coase, zice că vine ea la Bucureşti s-o coase; i s-a făcut de plimbare. Amu', că i-a mai trecut dorul de popa al ei... Hai, că Stelică nu-i pentru ea... Vrea să vină; zice, da' să nu-i spui că ţi-am spus, zice că vrea s-o cunoască şi ea, „să nu fie vreo sperietoare, ca nasolul de Ahmet", aşa s-a exprimat, că l-a văzut în poză la Adela. Brânduşa a fost cu el pe-acasă, dar nu ne-a chemat să-l vedem; n-a vrut. Da' eu tot m-am întâlnit cu ea; în market, venise să cumpere Cola, „pentru Ahmet al meu", parc-ar fi vorbit de-un rege. Toţi, dar toţi, mama, nu, c-o ştii cum e; dar noi toţi ceilalţi suntem supăraţi pe tine: cum ai avut grijă de ea? De ce n-ai fost atent cu cine umblă? Parcă văd că se trece la religia lui!... Iar Adela o să-nceapă să coase feregele, sau cum se mai cheamă alea, parcă burqa... Ce rochii elegante, ce bluze, ce fuste?!... Feregele şi burqa! Acolo, în magazin, am tras-o pe Brânduşa de limbă; ce, crezi că n-am încercat? „Nu-ţi spun nimic, lele Marie; nu-l vorbesc de rău pe Daniel, că-mi pune lacăt la frigider..." Ce trebuia să-mi spuie? A? Nu cumva...? Ai grijă! Te omor, cu mâna mea te omor dacă umbli cu de-alea...

– Marie, deja omori băiatul cu vorba ta... – se aude glasul lui Ion, supărat de-a binelea.

– Tu să taci! Mănâncă în linişte. Cum să tac?! Păi eu l-am crescut...

– Tu şi-ncă patru. Şi mama – râde Ion.

– Ţi-am spus să taci! – îi strigă Maria. Cine l-a legănat cât dormea mama obosită de prăşit cartofii? Că urla toată noaptea... Şi dormea butuc toată ziua...

– S-o întrebăm pe Rodica... – se aude cum vorbeşte Ion cu gura plină.

Daniel strânge din măsele privind numai în jos. Observă pe sub sprâncene că Diana s-a aşezat pe scaunul de la masă şi-şi muşcă rădăcina degetului arătător, să se poată abţine să nu râdă.

– Lele Marie... – încearcă Daniel să rupă şirul vorbelor.

– Să taci şi tu, că n-am terminat. Lasă că mă duc eu la târg şi dorm o noapte la Adela; imposibil să nu-i fi spus ceva Brânduşa... L-am tras eu de limbă şi pe primar...

– Lele Marie, opreşte-te oleacă...

– Am vorbit cu primarul. Vocea blondă, cum îi zice el, care a întrebat de... nici el nu mai ştie dacă a fost de patru sau de cinci ori, zice că l-a uns la suflet: „Marie, părea disperată prima oară, când i-am spus că n-am văzut nici un Daniel venit de la gară. Şi ce mult s-a bucurat când i-am spus c-a venit!... Aşa frumos m-a rugat să-i spun c-a întrebat de el!...” Ia zi-mi, Dane, e-aceeaşi cu fata la care era telefonul tău azi?, că mamei tare i-a mai plăcut cum i-a vorbit; „mi-a zis aşa frumos *mamă*! Are o voce aşa blândă!...” De mult n-am mai văzut-o pe mama aşa fericită.

– Lele Marie... – încearcă Daniel să-şi oprească sora.

– Las-o, te implor! – îi şopteşte Diana, care s-a aşezat lângă el şi-i sărută lung şi apăsat urechea. Vorbeşte aşa frumos...

– Cine-ţi şopteşte acolo? Hai, hai!, c-am auzit o şoaptă... Doar ştii cum aud...

– Ca o soacră – răsună în telefon râsul lui Ion. Măi cumnate, sora asta a ta e neee... nee... nevorbită rău.

– Porcule! – se aude strigătul femeii în telefon. Cum poţi să spui lui frate-miu asemenea măscări? Numai la prostii ţi-i capul, măgar bătrân! Hai, Dănuţ, să te las – curge în telefon vorba domoală şi dulce ca o miere a femeii –, te las, că ţ-o fi şi ţie foame. Lu’ cumnat-tu ce-i pasă. I-am adus ca la praznic... Ia uită-l, a terminat de înfulecat cârnaţul, a băut deja şi jumate de tămâioasă...

– Ai să mă rogi să te ţin de braţ, Marie, să nu luneci pe drum... – se aude vocea lui Ion. Salut, cumnate! Fii fără grijă, nu-ţi pierd eu surioară prin zăpadă...

– Salut, bădie! Sărut mâna, lele Marie! – rosteşte Daniel cu respect, vrând să închidă telefonul.

– Stai, stai! – se aude vocea Mariei. Nu te pun să juri, că-i păcat...

– Marie, o iei de la capăt?! Te las aici, să ştii! – se aude vocea furioasă a lui Ion.

– Mai taci, măi bărbate, c-am şi uitat de traistele alea două.... Dă-le boalei! Ce? Te simţi cu musca pe căciulă? Îţi scutur eu căciula când intri în casă... Dănuţ dragul meu, ia zi-mi a cui şoaptă am auzit-o eu acum în telefon?

– Lele Marie, sunt obosit, flămând, capul mă doare... – încearcă Daniel să încheie discuţia, dar o vede pe Diana cum se apropie mai mult de el şi-i ia telefonul din mână:

– A mea, doamnă – spune încet, dar cu vocea ponderată, semn că-i stăpână pe sine şi, ca să-l liniştească pe Daniel, Diana îl ia de mână şi i-o strânge cu putere într-a sa, ca un semn că trebuie să aibă încredere. Numele meu este Adriana, doamnă. Daniel îmi spune Diana. Şi să nu vă faceţi griji: domnişoara Brânduşa n-are ce vă spune urât despre fratele dumneavoastră. Eu aş fi prima care vi l-aş pârî, dar nu-i cazul. Şi vă îmbrăţişez pe toţi pentru blana aceea superbă. Nu-mi trimiteţi eticheta, că n-o vreau. La mine valoarea nu stă în etichetă. Mă bucur c-am fost prezentă la această discuţie. Eu vă ştiam mai de mult, că mi-a vorbit Daniel de dumneavoastră cinci şi de cei şaptesprezece nepoţi. S-o sărutaţi pe Rodica pe burtică, să aibă fetiţă, că sigur îşi doreşte, după trei băieţi. Şi mai lăsaţi-l pe domnul Ion să respire şi trimiteţi-l la Bucureşti, să vedem ce-i cu inima lui, că ştim nişte cardiologi buni. Vă sărut pe toţi şi vă rog să sărutaţi mâna mamei. Cât despre proces, lăsaţi-l în grija noastră. Vă sărut!

Mult timp după ce telefonul a fost închis, mâna lui Daniel încă o mai ţine strâns pe a Dianei. Într-un târziu, Daniel o ridică şi şi-o lipeşte de buze, sărutând-o.

– Şă ştii că mi-a făcut plăcere, Daniel. Am spus totul cu drag, din suflet. Iar dacă, vreodată, o să crezi că ţi-am stricat onoarea, fii fără grijă, ţi-o reperează Diana – şi-l sărută pe obraz. Acum vreau să plec; e târziu; te las să mănânci, să te odihneşti... Nu te-am văzut niciodată atât de dărâmat, ţi se închideau ochii când îţi vorbea sora ta. Spune-mi, vrei să stau aici, cu tine, să te păzesc cât dormi?

– Doamnă... – încearcă Daniel să surâdă.

– Ia înghite pastila asta – îi aduce Diana un pahar cu apă. O să-ţi treacă mai repede durerea de cap. Şi să ştii că-ţi iau sticla, să nu faci vreo prostie... Puiul mamei, te las; mă duc să văd ce sfori pot trage, să mai obţii un termen. Hai, stai să-ţi scot ghetele – vezi că ştie mămica să-şi descalţe băiatul? –, dă-mi şi haina de la costum; stai să-ţi iau şi cravata... Lasă, dormi aşa îmbrăcat în pantalon şi cămaşă, un ceas-două... Stai să te învelesc... să-ţi fie cald... Văd că ai şi lâmâi; să-ţi storc una într-un pahar cu apă... Dormi un ceas-două măcar, te rog! Ia stai! Ce-ar fi să te iau să dormi la mine? Măcar e mai cald... te pot supraveghea...

– Nu, doamnă, nu mai ies de-aici, de sub plapumă. Abia ţin ochii deschişi. Ast' noapte am recitit tot dosarul – degeaba! Cheia-i la Zavate; el ştie şi-o poate dovedi că actele sunt false, altfel n-ar insista să cumpere...

– Gata, puiul mamei – se apleacă Diana şi-l acoperă mai bine cu plapuma până sub bărbie. Ăsta-i fesul tău? Stai să ţi-l pun pe cap, că-i frig în cameră; o să te doară capul de frig... Mai bine mergeai la mine...

– Aici, măcar, am o plapumă mai groasă – bombăne Daniel, trăgându-şi plapuma până la nas în timp ce Diana îşi încheie haina de blană, apoi îşi aranjează în faţa oglinzii fularul împletit în ora de Istorie de Mioara.

– Vrei să repeţi ce-ai spus? – se aşează Diana pe marginea patului, trăgând uşor plapuma, să dezgolească obrazul lui Daniel. Dacă n-aş înţelege cât e de gravă situaţia, ţi-aş arăta eu, că nici de plapuma asta groasă, cum o lauzi tu, n-ai avea nevoie... măgarule! – îi şopteşte la ureche, apoi îl sărută apăsat pe obraz. Vreau o zi lăsată de la Dumnezeu când să fim doar noi doi şi să nu ne mai împungem. Nu-ţi ajunge cicatricea lăsată de ţapul acela din copilărie? – îi atinge ea cu vârful degetului locul de sub bărbie.

– Rana pricinuită de gazelă s-ar putea să doară mai tare.

– Aha! – râde Diana – „s-ar putea"... Păi s-aşteptăm... Culcă-te! – devine ea gravă, ca o mamă grăbită. Dacă reuşesc ceva, te sun mai târziu. Somn uşor! – îi alintă obrazul şi se grăbeşte să iasă pe uşă, căznindu-se să bage în poşetă sticla cu ţuică luată de pe masă.

În urma ei, Daniel, se întoarce pe-o parte, strânge plapuma în braţe şi adoarme imediat. Îşi aude colegul de cameră când se întoarce de la facultate şi-l roagă să nu facă zgomot, să poată dormi.

– Cum a fost la tribunal?

– Ca dracu'! Sper într-un alt termen.

– Tata zice că n-ai şanse. El s-a lăsat păgubaş; o ia de la zero. L-am convins să mă mai lase să merg la Chişinău; vrem să mai cumpărăm câteva sute de oi. Poate şi vaci din Elveţia, că vagoanele alea de carne, care abia se mişcă, pot creşte la noi, că-i numai şes. Cred c-am să merg şi la turci; au aur ieftin, încă se mai vinde bine la noi. Duc un microbuz plin cu caşcaval de la Târgu Neamţ, cu rulmenţi de Braşov sau de Bârlad, cu pânze de bomfaier de-alea bune, că se mai caută, şi aduc aur; am şi vorbit la o consignaţie...

În câteva minute, Gabriel şi-a îmbrăcat hainele bune şi se grăbeşte să plece; „Delia a luat bilete la film; dorm la ea. Ne mai vedem luni sau marţi; să văd la care cursuri mă duc...” În urma lui, Daniel adoarme din nou. Când îi sună telefonul, se simte odihnit deja.

– Daniel, m-am dus direct la doamna Stârcea; ştiam că stă la laborator până târziu. N-a trebuit să-i explic prea mult; are şi ea pădure în ţinutul Neamţului... I-a tăiat-o pe jumătate escrocul ăla care jupoaie munţii... Am întocmit împreună o hârtie către Tribunalul Suprem. Treci mine dimineaţă după şapte şi jumătate pe la secretariatul institutului; găseşti adresa într-un plic pe care scrie numele tău. Aş fi luat-o eu, dar trebuie ştampilă rotundă. Şi ştii care-i partea frumoasă? – ce-nseamnă un mare savant!... A şi chemat doi colegi şi le-a dat temă de cercetare. Nici nu ştiam că cernelurile, pe lângă coloranţi, au la bază şi colofoniu – sacâzul de dat pe arcuş, obţinut din răşina de conifere. A intuit exact cum poate stabili vechimea cernelii. La hârtia de scris e mai greu, dar nu imposibil, mai ales că hârtia e făcută din brazi care au crescut în zone cu minereu de uraniu sau alte substanţe rămase în fibră. Nu credeam că-i atât de plăcută doamna Stârcea când îi cazi cu tronc. Ţi-am spus că la chestia cu retrocedările a foarte sensibilă. E urmaşa unor mari familii de boieri, din aceia progresişti. Are de recuperat şi un castel pe malul Siretului. Nu m-am întors la tine la cămin, nu de teama ta – o aude Daniel pe Diana cum râde mult, alintat –, mai ales că trebuie să fie cald sub plapuma ta... Lasă că vine ea ziua când îţi voi rupe urechile! – ameninţă, iar Daniel intervine:

– Veniţi seara asta? Să fac curat...

– Nu vin, pentru că o aştept pe Magda. Mi-a promis c-o ia pe Irinuca noastră de la cămin şi vine să doarmă la mine. Stai liniştit, Daniel, c-o scoatem noi cumva la capăt. Important este să treci dimineaţă pe la institut, să iei adresa aceea oficială.

Tonul grav cu care Diana încheie discuţia îi dă lui Daniel un puternic sentiment de siguranţă. „Şi garanţia c-o pierd tot mai mult” – îşi zice cu tristeţe înainte de a adormi.

*
* *

– Unde eşti? – aude în telefon întrebarea şoptită de vocea unei doamne; s-a uitat la display şi a văzut afişat un număr pe care nu-l cunoaşte.

– Sărut mâinile! Sunt la Tribunalul Suprem, aştept să-mi vină rândul să intru să depun un act la dosar.

– Ieşi din rând şi retrage-te într-un colţ, să putem discuta.

– Mă iertaţi... Cine sunteţi? – întreabă Daniel, stârnind în telefon un râs scurt, amuzat.

– Magda. Doctoriţa Magdalena Pascaru, eşti mulţumit? Ascultă-mă cu atenţie: nu depui nici un act. La ora 13 eşti aşteptat la Preşedintele Tribunalului Suprem. Vii din partea academicianului Marius Trifescu. Da, ai auzit bine. Eşti un nepot mai îndepărtat – obligaţii de familie. Am înţeles că ştii să minţi la fel cum respiri – izbucneşte iarăşi într-un râs scurt Magda. Aş vrea să nu afle nimeni vreodată că ai ajuns din partea lui Trifescu. Diana, în nici un caz! Tu trebuie să-ţi rezolvi problema, atât! Şi apropo de... De tot! Ast’ noapte am dormit la Diana. Poate nu ştii, dar doamna doctor Mătăsaru o cheamă săptămânal pe Irina, să stea de vorbă; ştiu că Diana n-a mai apucat să-ţi spună. Fetiţa ia totul ca pe o şuetă. Doctoriţa e încântată. Eu – şi mai şi! Îţi mulţumim cum te-ai prezentat atunci la doamna Aurelia!... Am, însă, o rugăminte la tine: câteodată, mai aflu de şicanele dintre tine şi Diana. Zău dacă am vreun sfat de dat! Mă depăşeşte – crede-mă! Un lucru te rog: n-o face pe Irina să sufere. I-ai creat un orizont de aşteptare în care evoluează mai mult decât ne-am fi dorit. Aseară, mi-a vorbit de-o profesoară la care vrei s-o duci s-o testeze. Apoi mi s-a lăudat că veţi alege un pian; deja mi-a spus că aţi fost la Magazinul Muzica de câteva ori; abia aşteaptă să aibă un pian; vrea unul mare, cu coadă; am promis să i-l plătesc eu. Zice că vor veni nişte oameni care vor îngroşa pereţii; mi-a spus ceva de nişte cartoane de ouă lipite de pereţi, apoi nişte plăci peste ele – îţi dai seama? Mi-a povestit tot ceea ce i-ai promis când vă întâlniţi. Două ore mi-a vorbit. Dacă... Iartă-mă că ţi-o spun! Dacă... ştiu eu?... din cauza orgoliilor – al tău... al

Dianei... – suferă fetiţa, mă fac foc! Vă omor pe amândoi! – pe tine şi pe sor-mea! Mai ales pe tine! Să ştii că pot fi mai rea ca Diana. Am vorbit cu Diana aseară. Mi-a spus că i-ai refuzat banii. Te plătesc eu, să-ţi fie clar! Nu-mi lăsa finuţa la mijlocul drumului, că riscă să lunece înapoi... Aminteşte-ţi cum era ast' toamnă... Hai, că te las; trebuie să intru în sală. Şi dacă vrei să-ţi descreţesc fruntea, îţi spun că te-am blagoslovit de câteva ori ast' noapte. Am vrut să dorm cu Irina şi ştii ce poziţie preferă: genunchiul stâng pe şoldul meu stâng, mâna ei stângă, agăţată de pieptul cămăşii mele de noapte iar obrazul ei drept... Cred că ştii... La tine-i mai uşor, stă pe pectoralul stâng. Mie mi-a chinuit sânul toată noaptea; zicea că-i mai comod decât pe pieptul tău; „la tine-i mai moale ca la tăticul meu" – se aude în telefon râsul amuzat al Magdei. Hai, Daniel, te las. Nu uita, oara 13. Succes! Alo! – aude Daniel strigătul Magdei tocmai când a terminat de rostit un *mulţumesc, sărut mâinile!* respectuos şi se pregătea să închidă telefonul. Bine că n-ai închis! – şopteşte glasul femeii, trădând bucuria mărturisirii. Poate că ţi-am mai spus, ori vei fi aflat de la Diana, dar sunt fericită că ţi-o pot spune acum – te simt aşa aproape de sufletul meu!... Trebuie să ţi-o spun, să nu-ţi închipui... Văd în tine pe fiul meu pe care l-am pierdut. Ar fi avut vârsta ta. Iar tatăl lui, atunci, avea vârsta ta şi era tot în anul trei – înţelegi? Undeva, în absolut, că eu sunt mai credincioasă decât Diana, acolo, în absolut, ştiu că tu eşti fiul meu... Acum ţi-am răspuns la întrebarea de ce te-am sărutat prin somn. Păcat că nu eşti în faţa mea să-ţi văd expresia feţei, să am la ce mă gândi în orele lungi, când veghez bolnavii adormiţi, să-i poată tăia Diana, Marius sau ceilalţi chirurgi cu care intru în sală. Cu bine, dragul meu copil! Poţi să mă suni când ai vreun necaz; doar să nu fie noaptea târziu... şi să vorbeşti cumpătat, sobru, ca un pacient, că Mugurel al meu... Succes! Dar nu succes trebuie să-ţi urez, ci putere de a-ţi pleda cauza. I-ai făcut tu faţă doamnei Aurelia; cu preşedintele Tribunalului va fi o nimica toată... Te sărut! – aude Daniel în telefon şi, dintr-o dată, totul e altfel, parcă-i un zeu; nu-i mai pasă de nimic...

*

* *

La ora 13 este primit în biroul preşedintelui. Îşi impune să fie calm şi respectuos. „Dumnezeule, ăsta a fost preşedintele completului de trei judecători..." – dar nu simte nici o emoţie; încă mai răsună în sufletul lui acel *te sărut!*

– Deci, tinere, m-ai trimis şi pe mine la bibliotecă. Ştii care-i marja de eroare la datarea cu carbon-paisprezece? Dacă aş fi fost sigur că mergi la cacialma, te amendam. Ia să văd ce spune doamna Stârcea în hârtia asta? O-la-la!.. Va studia, prin comparaţie, compoziţia cernelurilor din ziua când a fost eliberat actul... Cu condiţia să găsim acte eliberate în aceeaşi zi. Dar ia spune-mi: la o aşa cauză importantă, de ce n-aţi angajat avocaţi?

– Am avut cinci până acum – răspunde Daniel calm. Toţi s-au lăsat cumpăraţi.

– Fără acuzaţii nefondate! – îi face preşedintele un semn categoric. Dar nu înţeleg un lucru: de ce n-ai apelat la nevasta lui Marius? Uite, vezi, am uitat să-l întreb, că era grăbit – chirurgii ăştia... Ştiu că el şi nevastă-sa sunt în relaţii bune acum, ba chiar foarte bune; au fost şi la schi... Eulalia, la experienţa ei ca judecător, apoi ca avocat, ţi-ar fi dat un sfat, cred că înţelegi. Tu din partea cui eşti nepot? A lui Dominte?

– Da... adică nu... – încuviinţează Daniel cu jumătate de gură; „cine mai e şi Dominte?!" Ştiţi, domnule preşedinte, noi, în familie, de fapt, mama şi domnul academician...

– Am înţeles; eşti o rudă mai îndepărtată. Hârtia asta – flutură el actul luat de Daniel dimineaţă de la secretariatul Institutului Central de Genetică – îmi dă dreptul să-ţi acord un alt termen. Octombrie e bine?

– Vă mulţumesc!

– Şi ce speri? Că un răspuns favorabil ţie, dat de laborator, trece procesul în penal, falsificare de acte. Mă îndoiesc să pună cineva preţ pe o metodă neomologată.

– Domnule preşedinte, – îl priveşte Daniel pe bătrân în ochi, atent la orice cuvânt, dar şi la ceasul din perete, să nu i se spună că cele 20 de minute acordate au expirat, cum l-a avertizat secretara: „vă primeşte pentru maxim 20 de minute" – bătălia mea este alta: noi ştim că actele sunt false, dar n-o putem dovedi. Încă! Altceva îmi dă mie de gândit; de-aceea am şi renunţat la avocaţi. Au venit la noi în sat avocaţi ai domnului senator Mugurel Zavate să ne cumpere drepturile litigioase. Ultimul preţ oferit a fost de patru ori mai mare decât primul. De ce? Noi suntem la un pas de a pierde procesul. Definitiv. Ei vor să cumpere. De ce? Dacă daţi hotărâre în favoarea pretinşilor proprietari, că nu putem încă demonstra că actele lor sunt false, până ajungem la Curtea Internaţională, munţii vor fi defrişaţi, poienele distruse, defileul dinamitat să se facă bazin piscicol pentru păstrăvi, cei de la fabrica de

ciment vor începe o nouă carieră pe versantul de Răsărit... Am nevoie de termen lung – şi vă mulţumesc pentru octombrie! –, că încerc să aflu ce secret deţine domnul senator Zavate, de vrea să cumpere drepturile litigioase. Sigur că deţine un secret, cu care îi poate manevra cum vrea pe presupuşii proprietari. Eu pot jura cu mâna pe cruce că, imediat ce vom vinde, prin absurd, drepturile litigioase, cei cu actele false...

– Presupuse false! – îl atenţionează judecătorul.

– Da, cei cu care ne judecăm acum vor pierde în faţa domnului senator Zavate...

– Tinere, – se uită judecătorul galeş către Daniel – vezi că uit cum ai ajuns aici şi mă supăr. Şi tu şi Zavate, în faţa mea, sunteţi egali!

– Înţeleg, domnule preşedinte, dar n-am apucat să-mi termin ideea: presupuşii proprietari nu vor mai ajunge să piardă în faţa Legii; se vor lăsa păgubaşi. Pot jura că vor renunţa la cauză.

– Eşti chiar atât de sigur? – face judecătorul ochii mari, ridicând până la jumătatea frunţii sprâncenele groase, cu fire lungi de păr alb crescute auirea, „ca la porcii mistreţi" – gândeşte Daniel.

– Ştiu sigur că nimeni n-a îndrăznit să semneze cedarea vreunei palme de pământ. Când ne-au luat munţii, bătrânii spun că cei din regimul trecut nici măcar nu ne-au întrebat. Doar i-au arestat pe cei mai intransigenţi, care nu s-au mai întors. Şi tocmai ăştia sunt cei care au semnat presupusa vânzare – nu vi se pare ciudat?

– Şi vii să mă întrebi asta aici? – loveşte judecătorul cu palma în dosarul din faţa sa. Dacă ai bănuieli cu Zavate şi... ce bănuieli mai ai, de ce n-ai spus în instanţă? – se ridică din fotoliul său din piele preşedintele, începând să se plimbe agitat. Ascultă, tinere, eu n-am voie să-ţi dau nici un sfat – sunt judecător! Dar dacă aş fi în locul tău, la următorul termen, i-aş chema în calitate de martori pe toţi cei pe care îi suspectezi că deţin un adevăr ce-ar putea ajuta la dreapta soluţionare a cauzei. Mi-a făcut plăcere să te cunosc – întinde bătrânul mâna lui Daniel. Hai să te conduc – îl ia de braţ. Spune-mi, – îl întreabă când ajunge pe sală – e adevărat că unchiu-tău are un copil cu o doctoriţă tânără şi frumoasă? Mare pezevenchi! Dar bine că s-a împăcat cu Eulalia; i-am văzut împreună la balul de caritate. Şi zici că nu eşti din ramura generalului Dominte?

„Dominte Trifescu? – se gândeşte o clipă Daniel. Parcă am citit ceva... unul care a fost şeful anchetelor la Securitate..."

– Nu, domnule preşedinte. Mama n-a fost niciodată în relaţii cu el. Cu dom' profesor Marius, da, mai ales înainte de '89, că-i trimitea mereu brânză, miei de Paşte, carne şi altele.

Se despart elegant, strângându-şi mâna ca doi diplomaţi de carieră, parcă anume să ia aminte cei care roiesc pe holul plin de uşi prin care intră sau ies bărbaţi şi femei în robă, toţi salutându-l respectuos pe preşedinte; unii, aruncând vreo privire curioasă tânărului păşind ferm, ca un ofiţer plecat din faţa superiorului.

Până la cămin, Daniel traversează Bucureştiul pe jos. Îşi permite să se oprească la o cofetărie unde comandă o felie mare de tort şi o cafea amară. Ar vrea să se gândească la ceva şi nu poate. Ar discuta, dar nu are cu cine. Mai mult decât ieri, astăzi se simte nespus de singur. „O durere ţi-o mai înăbuşi, o mai speli cu două-trei lacrimi, îi mai tai ţepii înjurând până oboseşti, dar o bucurie atât de mare, dacă n-o mărturiseşti cuiva..." Pe Diana nu vrea s-o amestece; preşedintele n-o ştie; doar a auzit de ea – şi nu de bine. Magdei n-are voie să-i telefoneze... Lasă cafeaua pe jumătate nebăută şi pleacă mai departe, spre cămin. La cinematograful *Patria* intră la film. Ceva cu împuşcături şi mult sânge. Se amăgeşte că va uita de preaplinul sufletului său – nici în visele lui cele mai roze nu s-a gândit că ar putea găsi o aşa rezolvare; are şapte luni la dispoziţie... Mai stă încă o dată la film, numai să savureze scena – aproape explicită – de dragoste. „Actriţa are ceva din farmecul Dianei" – îşi spune mergând pe înserat spre căminul său.

– Unde ţi-e telefonul? – îl ia la rost portarul. Am urcat la etaj, să ascult la uşă; credeam că l-ai uitat în cameră. Sora ta aşteaptă. Mai înainte a închis...

Daniel se grăbeşte să ajungă în cameră. Îşi aminteşte că a suprimat sonorul telefonului când a intrat la preşedinte. Are 15 apeluri; 12 de la Diana, 3 de la Magda. Telefonează Dianei.

– Să nu mai faci asta, dragul meu! – este rugat pe un ton jos, de femeie istovită, dar copleşită de bucurie; a rostit *dragul meu* ca pe o şoaptă de iubire. Vezi, sunt încă în cabinet. M-am temut că ţi s-a întâmplat ceva şi-am vrut să fiu în clinică, dacă... Octombrie! Doamne, ce bine-mi pare! Şi cum, doar pe baza hârtiei date de doamna Stârcea?! Ai ajuns la judecător? A, cred că era de serviciu; aşa fac ei, cum facem noi când suntem de gardă... Abia aştept să-i mulţumesc doamnei Stârcea. Dac-ai şti ce mi s-a întâmplat aseară, când i-am cerut hârtia!... M-a întrebat cine eşti. Nu-i puteam spune că-mi eşti rudă; ştie că n-am rude. Cred c-am roşit. Ţine tare mult la mine. „Spune-mi drept, Diana:

cred că-i un *Nimeni*[1]. Un *Nimeni* pentru *Polifem*-ii din jur – şi-s aşa de mulţi *Polifem*-i!... Mă uit la tine ca la copila mea şi ştiu că-i el, Ulise-le pe care-l aşteaptă inima ta. Ssst, nici un cuvânt!" – mi-a făcut semn să tac. Trebuie să-i dau telefon, Daniel, să-i mulţumesc. Apoi mă duc la cămin şi-o iau pe Irina. Când te mai linişteşti, să nu uiţi să cauţi o profesoară de muzică. Eu ştiu un nume, de la doamna Stârcea; este din generaţia ei; ba chiar mai mare; ea era o copilă când a auzit-o cântând la Curtea Regală; a făcut şi cursuri de dans cu ea. O muziciană de geniu, Anastasia Petropulos-Vlada. Locuieşte în blocul Yanis. Ea-ţi poate spune de prima dată dacă copilul are au ba talent. Dar nu primeşte pe nimeni. Se ocupă de compoziţiile ei. Doamna Stârcea ştie doar că-n fiecare duminică doamna Anastasia merge la slujba de la biserica Colţea; o bătrână mică, slabă, dar mândră, parcă-i Sfânta Vineri. De la biserică se duce întotdeauna acasă. Mi-a zis că-i plac crinii imperiali. Dar vezi că nu dă drumul la nimeni la uşă; e-n război cu toţi locatarii; toţi, demnitari de după; blocul Yanis e-al ei şi se judecă mereu cu cei ce l-au ocupat abuziv. Trebuie să stăm de vorbă. Ştiu că bătrâna mai vinde câte ceva, să facă rost de bani pentru avocaţi. Şi Parcul cu Ciori din faţa blocului se zice că-i al ei, e-n proces cu Primăria. Lasă, mai vorbim; poate mă duc să cumpăr ceva de la ea; mă mai consult cu doamna Stârcea... Mă bucur pentru reuşita ta. Te sărut!

– Doar prin telefon? – întreabă Daniel, dar Diana a închis deja.

*
* *

Mirel munceşte de zor la un proiect; „pentru un student străin; fac şi eu rost de câteva sute de dolari". Letiţia se plimbă prin încăpere şi repetă întruna; „Desdenoma; montăm Othelo; teatru ambulant; mergem prin provincie; facem un ban". Daniel scoate sticla cu vin şi bucata mare de pastramă. Încet-încet, ajunge la ceea ce-l interesează.

– Nu te întreb a cui copilă este – vorbeşte Letiţia cu gura plină, savurând pastrama –, dar dacă-i a tipei ăleia din actul întâi, scena doi,

[1] Sechestrat, împreună cu 12 tovarăşi de călătorie, în grota ciclopului Polifem, care începe să mănânce câte doi oameni deodată, întrebat cum îl cheamă, Ulise răspunde: *Nimeni*, şi astfel scapă de răzbunarea fraţilor lui Polifem, după ce-l orbeşte pe acesta.

te-ajut cu şi mai mare drag. Avea un ce care mi-a plăcut. Nu-i de nasul tău, să fim sinceri, dar abia o să ai la ce te gândi cu drag când o să-ţi paşti oile.

– Tiţo, te iau de codiţe! – face Mirel pe înfuriatul. Uiţi că şi eu fac Agronomia?

– Tu ai să te gândeşti la mine când o să stai pe combină, să nu te fure tractoriştii – râde fata –, iar eu, la teatrul din orăşelul apropiat, o să repet cuplete presupus hazlii, scrise de vreun imbecil, să distrăm alegătorii înainte de alegeri; spectacol plătit de vreun primar analfabet. Gata, tragem apa! – face semnul specific. Daniele, m-am interesat; dacă n-or şti ai mei de la Institut... Doamna Petropulos-Vlada – vezi că ţine să-i spui ambele nume; cică primul e-al tatălui; mare arhitect venit din Grecia, iar Vlada e-al maică-si, ceva incert, nimeni nu ştie; se bănuieşte că-i de viţă veche. Doamna Anastasia Petropulos-Vlada e una dintre veteranele Canalului. Nu se ştie – doar se bârfeşte că... Doamna profesoară Agripina, care mă are la suflet, că pune preţ pe talentul meu, mi-a spus, vreme de două cafele, că ea era actriţă tânără la Naţional când una din hoaşte, aşa le zice ea celor ce-au fost ce-au fost, deci una din hoaştele vremii, care se iubea cu un politruc mare, a angajat-o pe doamna Anastasia, la ieşirea acesteia din închisoare; a angajat-o ca măturătoare şi plasatoare în timpul spectacolelor. Ţinea la ea, c-o învăţase să danseze înainte de război. Doamna Agripina mi-a spus că seara, când termina de măturat, – asta era imediat după închiderea Canalului – doamna Anastasia era aşteptată de un tânăr, student la Fizică. Doamna Agripina se lăuda că i-a urmărit în câteva seri; „Letiţia dragă, – mi-a spus cu ochii pierduţi în visare, parcă era în transă – aşa se învaţă actoria: o urmăream pe doamna Petropulos-Vlada să-i învăţ fiecare pas, felul în care ştia să meargă în tăcere alături de tânărul acela; mă duceam în pauze s-o privesc de departe cum oferă pliante spectatorilor, cum îi conduce să-şi ocupe locurile în loje... Apoi am auzit că, tot graţie hoaştei care încălzea mădularul celui din Comitetul Central, a ajuns la Ateneu, a debutat cu o sonată şi, peste puţin timp, a irumpt: *Simfonia Pontica*, în prima audiţie...” – îi întinde Letiţia paharul, iar Daniel îi mai toarnă vin. Caută-i placa de vinil cu *Pontica*, aşteapt-o la intrarea în bloc şi cere-i un autograf; asta măguleşte orice artist. Alt mod de-a o aborda nu văd. Poate acum 20-30 de ani, frumos cum eşti... Dar fii şi tu un pic mai...

– Tiţo, rămâi fără codiţe – îi şopteşte Mirel. Vezi că te-ai îmbătat.

– Tocmai de-aceea! – râde Letiţia. Ce naiba! Lasă-ţi privirea să scapere când treci pe lângă fete... Doi ani, te-au bârfit toţi că eşti... Săracul Gabriel, mereu trebuia să se jure... De ce crezi că s-a încurcat cu farmacista aceea nasoală, care-l caută de zor? Noroc de nea Georgică, ţi-a reperat el onoarea. Ne dă mereu raportul când vine doamna cu BMW-ul pe la tine – „zice că-i sor-sa, da'-i sticlesc ochii ca la motani în februarie" – şi ţine socoteala nopţilor când dormi în oraş. Da' să nu-l certi că, aşa prostuţ cum e, nea Georgică are şi suflet mare şi ţine la tine; ne-a spus toate astea numai să nu se creadă că... Noi suntem prieteni cu el... Ne-a dat nouă cana care a zburat prin fereastra ta; uite-o, a recuperat-o el din zăpadă. „S-or fi certat, dar nu mai părea; când au ieşit din cămin, erau tare fericiţi amândoi. Mi-a prezentat-o ca pe sora lui, dar la maşină a vrut s-o scoată în braţe de la volan, probabil s-o ducă din nou sus. Noaptea, când vine de la ea, doamna îl caută la telefon, să fie sigură că a ajuns cu bine la cămin."

Până seara târziu, Daniel stă în sala de audiţii muzicale a Bibliotecii Naţionale şi ascultă *Pontica*. A împrumutat câteva cărţi despre muzica simfonică românească şi a găsit capitole întregi despre simfonie. A doua zi împrumută *Tristele* şi *Ponticele* de Ovidiu şi solicită să asculte iarăşi *Pontica*. La ora închiderii, seara, are impresia că a stat toată ziua în Pontul Euxin şi a ascultat goana sciţilor veniţi valuri-valuri asupra cetăţii. Seara, întins în pat, cu ochii pe fereastra lovită de lapoviţă, recheamă în amintire freamătul iubirii dintre tânăra din Pont şi scitul care renunţă la sabie şi scut pentru cupa de vin şi râsul fetei fugind prin camerele unui palat, smulgând draperii grele din mătasea adusă cu corăbiile romane, aruncându-le în calea scitului pe care îl atrage în intimitatea cubiculum-ului, zăvorând cu zgomot intrarea, după care se revarsă cascadele de râs ale fetei şi se aude cum zboară prin încăpere hainele celor doi. Momentul de iubire pare să fie cheia de boltă a simfoniei – închegarea temei care s-a simţit anunţată mereu. Şi, în final, ca un apogeu componistic – susurul *Cântecului de leagăn*.

O zi întreagă, Daniel caută prin tot Bucureştiul *Pontica*. Un anticar dintre cei ce-şi întind zilnic tarabele lângă zidurile Universităţii îi promite că-i va face rost şi-i lasă un acont. Abia apoi îşi mai aminteşte că-i student; „oricum, nu mă văd trecând anul" – nici măcar nu şi-a ales tema lucrării de licenţă. „E mai bine aşa; voi sta la facultate până o scot la liman cu procesul – dacă-l câştigăm, mă întorc şi mă fac fermier; dacă nu, cred c-am să ţin un consiliu de familie întâi; apoi, cu mai mulţi din

sat, poate alegem: Canada sau Australia; din biblia oferită de doamna Magda, am înţeles multe: că pot face zootehnie oriunde...”

*
* *

Încă mai doarme când primeşte telefonul. Visa că o leagănă pe Irina – un copil de doi ani, aşa cum a văzut-o în poza de pe biroul Dianei; o ţinea pe genunchi şi o legăna; îi îngâna finalul *Cântecului de leagăn.*

– Daniel, astăzi după-amiază eşti liber?

– Dacă trebuie să merg din nou la disecţie, pun şi eu o condiţie: să ne aducă tava cu cafele aceeaşi picoliţă.

– Copile, ce te-a apucat?! – strigă în telefon Magda.

– Am aflat că şi-n cămin am avut o faimă proastă.

– Ai avut. Deci nu mai ai – se aude râsul Magdei. Să vezi ce-ţi fac! Aşa vorbeşti tu cu mama ta?

– Mama mea are 70 de ani.

– De-aia şi eşti aşa alintat. Ai să vezi ce înseamnă o mamă de 40 de ani. Aş vrea să vii la mine la cabinet, aici, în clinică, la etajul doi, cum ieşi din liftul mic, pe holul spre Terapie Intensivă. Vino după ora 16. Diana are şedinţă lungă la decanat.

– De ce pe furiş? – simte Daniel nevoia să întrebe, stăpânindu-şi cu greu râsul.

– Să n-aibă cine te apăra când o să-ţi rup urechile – pe rând! Să nu cumva – ţi-o spun de pe acum! –, să nu cumva să încerci şi cu mine gluma cu ruptul urechilor odată, că mă supăr foc. Ai înţeles?

– Ora şaisprezece treizeci e bine? – întreabă Daniel pe un ton sobru, lipsit de orice inflexiune, apoi închide pentru că şi Magda a închis telefonul; „măcar că mi-a înlesnit întâlnirea cu preşedintele Tribunalului Suprem, trebuie să mă duc...”

Are grijă să se îmbrace frumos, cum a fost la cabinetul doamnei Aurelia, chiar dacă afară s-a mai încălzit iar zăpadă a rămas doar pe ici-colo. Trece pe la toate florăriile din centru până găseşte un buchet care să-i placă; „păcat că nu-i vară; i-aş fi alcătuit un buchet care s-o încânte...”

– Bine ai venit, Daniel! – îi oferă Magda mâna cu delicateţea unei doamne aflate între persoane dragi, în foaierul Operei. Aş vrea să

cred că nu darul lui Moş Nicolae te face să fii atât de punctual – artă privirea ei spre *Rolex*-ul de la încheietura mâinii stângi.

– Şi. Dar şi bucuria că vă pot oferi nişte raze de lumină care să vă încălzească sufletul. Vă eram dator – adaugă Daniel după ce sărută mâna oferită graţios, atent la obrazul Magdei îngropat între petalele florilor.

– Să înţeleg că-i o datorie mai veche? – îl priveşte în ochi Magda, cu privirea lucindu-i de plăcerea parfumului florilor.

– Foarte! – răspunde prompt Daniel; „oare l-a auzit pe tata când mi-a spus să-i aduc flori?!" Fără prezenţa dumneavoastră, mă tem că micuţei Irina i s-ar fi interzis să mă mai întâlnească – încearcă el să-i abată atenţia de la ceea ce crede că a gândit femeia.

– Dimpotrivă. Dovadă că am insistat ca sora mea să-l angajeze pe colonel.

– Ar fi trebuit să pun în buchet şi un spin...

– Ştiu, mi-a povestit Diana că mama ta... Când o voi întâlni, îi voi cere iertare. Te rog, dă-mi haina de blană. Îmi place să fiu o gazdă primitoare.

– Mulţumesc! Când vă va întâlni, cu siguranţă că mama vă va săruta pe frunte pentru intervenţia de la Tribunal.

– În caz că pierzi procesul, Diana mi-a spus că eu voi fi cruţată. Şi dacă vom refuza să luăm parte la ospăţul pregătit de voi, pentru noi, răii răilor?

– În acest noi n-am gândit nici o clipă că faceţi parte.

– Sunt soţia răului cel mare.

– Două greşeli: încă nu sunteţi soţia şi, doi, n-am dovedit că dânsul este răul suprem.

– O-la-la! Suprem... – râde Magda. Spune-mi: bei o cafea? O am pregătită iar o picoliţă cu fustă scurtă n-am găsit să angajez.

– Nu-mi permit să vă dau replică.

– Şi dacă te rog insistent?

„Nu!..." – clatină Daniel capul, fixând-o cu privirea lui plină de zâmbet.

– Nu-ţi permiţi pentru c-ai fi vrut să spui o măgărie, că fac mai mult decât o picoliţă folosită când şi când de doamna Aurelia să analizeze reacţiile unor tineri. Cred că vei fi aflat că-s „anestezista care trezeşte mai mulţi bărbaţi decât adoarme" – spune Magda simplu, fără nici o tresărire. Şi ştii de ce se spune asta despre mine? Am adormit trei femei, care s-au trezit bărbaţi – schimbare de sex, nu ştiu cât de reuşite

din punct de vedere... funcţional. Medical, oricum, reuşite. De ce zâmbeşti? – îl arată insistent Magda, amenințându-l cu indexul îndreptat spre ochii lui. Pentru noi a fost o reuşită medicală. Ce-ai găsit de râs?

– Doar am zâmbit, doamnă – se scuză Daniel.

– Vreau să ştiu de ce? Nu te cred atât de... să nu apreciezi o reuşită medicală.

– Doamnă, când eram copil, făceam fluiere cu briceagul. Reuşita era dacă puteam că cânt cu ele... – spune Daniel, înfruntând privirea nedumerită a doamnei din faţa sa, care mai stă încă în picioare, cu aerul că aşteaptă un motiv de ceartă; „stai că-ţi dau motiv!" Orice instrument nou, înainte de-a părăsi fabrica, trece pe la bancul de probe.

– Mă-ga-ru-le! – îi strigă răspicat Magda. Acum o înţeleg pe Diana când îmi spune c-o aduci pe culmea disperării.

Daniel se ridică în picioare încet, cu un calm desăvârşit, stăpânit cu dezinvoltură.

– Ce faci?! – tresare Magda, retrăgându-se un pas, până ajunge să se sprijine cu o mână de marginea biroului încărcat cu hârtii, cărţi şi câteva cutii încă sigilate, în care sunt electrozi pentru aparatele de monitorizare a inimii. Doar n-ai de gând să pleci?! Am crezut c-ai să înţelegi exclamaţia mea ca pe...

– Am înţeles-o corect, doamnă. M-am ridicat pentru că aştept să-mi faceţi urechile ca de măgar.

Magda se încruntă, privindu-l lung cum stă nemişcat în faţa sa; „bine, puştiule!, eu nu-s Diana să te joci cu mine" – gândeşte şi se apropie cu pasul ferm şi cu obrazul roşu de furie.

– Crezi că n-am s-o fac? – îl întreabă şi-şi întinde braţul drept să-i prindă urechea.

– A, nu... – o reţine Daniel, prinzându-i încheietura mâinii. Asta se cheamă urecheală şi n-are voie decât mama.

– Ţi-am spus că mă consider mama ta.

– Lăsaţi-mi timp să accept – îi strânge Daniel încheietura mai tare.

– Dă-mi drumul. Uiţi că mai am o mână liberă? – îşi flutură Magda palma stângă pe lângă obrazul lui.

– Dacă aveţi curaj, folosiţi-le pe amândouă odată – îi eliberează Daniel încheietura mâinii drepte, rămânând drept, ca un soldat înainte de a primi un ordin.

Magda se uită lung în ochii lui, căutând un zâmbet ori o altă reacţie cât de neînsemnată – nimic; Daniel pare de piatră.

– Bine! – oftează Magda scurt, ca o eliberare şi întinde braţele amândouă, acoperindu-i urechile cu palmele, gata să i le prindă între degete.

Daniel îi pune încet, mai mult ca o atingere, palmele peste cordonul halatului alb care-i încinge mijlocul.

– Păcatul va fi al tău – îi şopteşte Magda, neslăbindu-l din ochi.

– Şi nu vreţi să împărţim păcatul? – întreabă Daniel.

– Nu!

– Sigur?

– Foarte!

– Atunci, – spune Daniel simplu, retrăgându-şi palmele de pe mijlocul ei, – nu vreau să fiu autorul unei agresiuni.

– Nici eu al unui gest reprobabil – adaugă Magda, coborându-şi braţele. Te rog să iei loc! – schimbă tonul, devenind ospitalieră ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Trage un scaun în faţa lui Daniel şi se aşează picior peste picior, gustând cu plăcere din ceşcuţa de cafea.

– Consider că ne-am spus tot ce se putea, ca să avem tăria de-a intra direct în subiect. Ţine cont, Daniel! – face Magda un gest de atenţionare – îţi suntem datoare până la cer. Ne-ai redat-o pe Irina. De ce-ai făcut-o? Cred că acestei întrebări i-ai răspuns unei mari specialiste în disecţia unui suflet... Dar ceea ce-mi ceri nu-ţi pot oferi! – lasă mâna ei să cadă ceaşca pe masă cu zgomot. Eu – se arată pe sine – nu-ţi pot oferi! Şi doar ţi-am interzis să încerci!

– Doamnă! – se sperie Daniel. Îmi pare rău!... Am glumit... Dacă am îndrăznit să întrec măsura...

– Stop! – face Magda un gest categoric spre el. Ast' noapte am dormit la Diana. Irinuca s-a jucat la calculator; noi am stat de vorbă – pe îndelete, fără teama de-a fi deranjate. Soţul meu e în America de Sud, tu îi spuseseşi deja Dianei că stai la Biblioteca Naţională până la ora închiderii iar Mituş... Cred că ştii. Dacă nu, îţi spun eu: Mituş a mai trecut doar o singură dată, să-i aducă fetiţei ceea ce i-a cumpărat în Franţa şi... sper că înţelegi... De fapt, ar fi trebuit s-o afli de la doamna Mătăsaru... Prezenţa lui nu-i face bine fetiţei.

– Curios! – pare Daniel contrariat. Irina îmi vorbeşte tot mai des şi mai frumos de tata Mituş...

– Pentru că aşa îi ceri tu! – i-o taie Magda. Nu de asta te-am chemat aici. Este problema ta şi-a Dianei – gestionaţi-o! Aşa-mi taie sor-mea orice intervenţie: „Lasă-mă să-mi gestionez singură..." Şi

fericirea, şi nefericirea – problema ei. Nici măcar a noastră, că tu – face Magda un gest obosit, de delăsare; un fel de „în baza ta...” Ziceam de discuţia de aseară – ridică ea tonul. Abia acum am înţeles necazul tău – al vostru, cei din Dealul Domniţelor... Îmi pare rău! Atât! Dac-ai sperat vreo clipă că Diana m-ar putea determina să-l trag pe Mugurel de limbă, să aflu... – te-nşeli! Am în faţă ani mulţi, aşa sper, de viaţă în doi; la 40 de ani nu-l mai aştept pe Făt-Frumos venind pe cal alb; Mugurel va fi soţul meu. Nici tu măcar nu m-ai respecta dacă eu mi-aş trăda soţul. Cum ţi-ai putut închipui aşa ceva?

– Doamnă! – răsună vocea lui Daniel, făcând-o pe Magda să tresară, rămânând cu privirea aţintită spre el. V-a spus doamna Diana aşa ceva?

– M-a întrebat dacă bănui ceva.

– Este cu totul altceva, doamnă.

– Şi ameninţarea discutată cu cumnatul tău? Aţi fi capabil de crimă?

– Metaforic vorbind, da.

– Mă înspăimântaţi.

– Nu, doamnă. Şi vă mulţumesc sincer că-mi daţi prilejul să vă vorbesc; mai precis, să vă pun în gardă. Să presupunem că domnul senator Zavate, viitorul dumneavoastră soţ – precizează Daniel cu zâmbetul pe buze –, va ajunge proprietar peste Munţii Domniţelor. O lună, două, un an, poate mai mult, nu se va putea atinge de nimic. Va fi un adevărat război de gherilă. Finalmente, vom fi învinşi, ştiu! Acolo sunt interese mari. Am aflat de la nişte bătrâni că-n anii ’70 au venit întâi câţiva geofizicieni, apoi geologi, apoi topografi... La suprafaţă e nimic pe lângă ceea ce-i înăuntru, în munte; metale rare! Fostul colonel de contrainformaţii, angajat de soţul dumneavoastră, pe lângă informarea corectă despre mine adusă doamnei Diana, precis a pus mâna pe harta geologică a muntelui, altfel nu-mi explic de ce ultima ofertă a avocaţilor domnului senator a fost de patru ori mai mare ca prima. Dar nu cred că vom ajunge la războiul de gherilă – viaţa-i mai scumpă, doamnă. In extremis, vom pleca în bejenie, cum a plecat şi Vodă al nostru, de răul boierilor pământeni, mai răi ca invadatorii. Poate dacă nu noi, se vor întoarce urmaşii noştri. Până atunci însă – ridică Daniel tonul –, eu, la termenul din toamnă, voi chema să depună mărturie câţiva oameni pe care îi bănuiesc acum că deţin un adevăr ce-ar putea ajuta la înfăptuirea justiţiei. Voi începe prin a-i chema pe unul dintre notarii care au parafat actul fals de vânzare, pe domnul senator şi

pe domnul colonel. Este bine să rămână consemnat că ei nu ştiu nimic, pentru că timpul va dovedi contrariul. Sunt sigur că ei ştiu că pretinşii proprietari au un punct de slab, că actele lor au un fals ce poate fi dovedit; de-aceea insistă să cumpere de la noi drepturile litigioase. Asta-i tot, doamnă.

– Îmi pare rău, Daniel! – clatină Magda încet capul, ţinând mult timp ochii închişi; când îi deschide, se agită să scoată din poşetă un şerveţel de unică folosinţă. Scuză-mă! – şopteşte, plecând spre fereastră să-şi poată şterge ochii în voie. Am vrut ca întâlnirea de azi să fie o glumă. Sigur că voiam să te cert că ţi-ai fi putut închipui că-mi trag soţul de limbă, dar interesul meu adevărat era să... Ce rost mai are să-ţi spun?! Diana are dreptate: nu-i zi lăsată de la Dumnezeu să vă întâlniţi fără să vă certaţi. De fapt, m-am convins. Cred că-i vina ta. Ai o poftă nebună de joc. Uiţi că-ntre noi – vorba Dianei – e-o viaţă de om. Noi suntem pe punctul de-a sfârşi ceea ce tu, poate că nici n-ai început.

– Ba eu cred că dumneavoastră amândouă, ba mai degrabă doar doamna Diana, nici n-aţi început ceea ce eu trăiesc de mult.

– De opt ani? – întreabă Magda scurt, ca la anchetă, privindu-l pieziş, parcă să-l vadă mai bine.

– Exact! De opt... – răspunde Daniel, înghiţindu-şi imediat vorbele; „de opt ani sunt îndrăgostit!..." – ar fi vrut să-i strige.

Magda i-a sesizat momentul de panică şi intervine, preluând controlul discuţiei; „ce naiba! Nu trebuie să mă dau de gol că l-am recunoscut..."

– Ştiu că ai 22 de ani; 23, să zicem. Mai puţin 8 ani, ajungem la vârsta cea mai fragilă a tinerilor. Ai dreptate, la 15-16 ani, băieţii, unii băieţi!, trăiesc sentimentele frumoase ale pubertăţii, deşi pubertatea în sine, dacă e să-mi amintesc ce scrie în cărţi, se instalează treptat, adesea mai repede. Mă rog! – zâmbeşte Magda. Sper să-ţi vină gândul cel bun şi să te transferi la Medicină, să scrii tu cărţi mai bune despre băieţi. Cât despre proces – schimbă urgent tonul –, trebuie să ne gândim la un avocat bun, să vă salvaţi ce se mai poate; ai făcut prea multe pentru noi – scuză-mă!, hai să vorbesc doar în numele meu; ai făcut prea mult pentru mine, redându-mi-o pe Irina aşa cum nu mai visam... N-o mai face pe viteazul, Daniel; eu i-am auzit pe prietenii soţului meu discutând şi treji şi beţi, noaptea, la pocher, când le duceam cafeaua. Ei vor stăpâni România... Nu mişcă nimeni în faţa lor. Legea?! Ha-ha, iubitule!... Legea sunt ei; de-aceea s-au dus în Parlament.

– Nu vor fi veşnici, doamnă – intervine Daniel calm.

– Evident că nu, dar şi ei, ca şi foştii comunişti, ca orice şerpi mari, lasă în urma lor năpârci; n-au trecut decât 8-9 ani de când s-a schimbat regimul şi uite-te cum se duce de râpă totul. Dacă ai coborât din munte, ai ochi şi pentru social-politicul din jur, nu numai pentru Diana... Doamne, ce-am ajuns să-ţi spun!... – îşi duce Magda palma la frunte –, dar trebuie s-o fac! Eşti salvatorul fetiţei noastre. Şi eu şi Diana câştigăm destul... Trebuie să găsim nişte avocaţi care... măcar să-i sperie pe cei ai soţului meu, că de învins... Aş fi fericită să ştiu că se luptă avocaţii între ei. De asta te-am chemat.

– Toţi avocaţii pe care i-am avut ne-au trădat.

– Lasă-mă să vorbesc cu doamna Eulalia, soţia lui Mituş. Nu eu, dar alţii te-ar putea introduce la ea.

– Tot aşa cum am ajuns şi la Preşedintele Tribunalului?

– Şi n-ai ajuns bine?

– Măcar să fi fost pus în gardă că-s nepotul domnului academician Trifescu...

– Ştiam de la doamna doctor Mătăsaru că poţi face faţă unei asemenea întâlniri.

– Cine a intermediat-o?

– Nu eşti mulţumit de rezultat? Vezi că Diana ştie că datorezi noul termen doar actului dat de doamna Stârcea.

– I-am confirmat şi i-am mulţumit.

– Deci! – preia Magda frâiele discuţiei, afişând un aer grav, ca al Dianei în timpul cursului. Poţi ajunge la cabinetul de avocatură al doamnei Eulalia. Nu mă privi aşa speriat, Daniel. Trăim în Bucureşti, copile! Nu numai că-i foarte mare profesionistă în Drept, dar doamna Eulalia este şi nespus de mândră, inabordabilă chiar. Îţi vine să crezi că ea, la ora aceasta, n-are certitudinea că domn profesor are un copil cu o colegă? Că a vrut s-o lase pentru o colegă, da, a aflat, chiar de la soţul ei. Atât! Mai mult, nu! Sau, mai sigur, din orgoliu, nu vrea să ştie; mai precis, se preface că nu ştie. Într-un fel, este blestemul femeilor ca ea, prea mândre de ceea ce sunt – fie vorba-ntre noi, fără sprijinul generalului Dominte, nu intra în Magistratură, şi-ncă la ce nivel! În Drept, nu-i ca la noi. Poate şi fără Mituş, Diana ajungea să opereze la fel de bine. Eu, e drept, aş fi putrezit prin vreun spital comunal, apoi judeţean... Dar doamna Eulalia a ştiut cum să urce afirmând că este cumnata unuia dintre cei mai temuţi ofiţeri de anchetă!... – face Magda un gest larg, plin de dezgust, pentru ca imediat să rămână cu privirea în jos, muşcându-şi nervoasă buzele. M-a luat valul... De mult voiam să

rostesc aceste adevăruri şi... n-am găsit cui să le împărtăşesc... – spune încet, ca un reproş făcut cu glasul plin de durere. Adevăru-i că aş vrea să te ajut. Dar s-o fac fără să-mi fie ruşine de mine. Chiar de-aş afla ceva de la Mugurel, n-aş avea puterea să-ţi spun; n-aş putea trăi toata viaţa alături de un om pe care l-aş fi trădat. Dar... – se uită ea lung în ochii lui Daniel – parcă discutam despre... Da! Poţi ajunge clientul doamnei Eulalia; încă mai are nevoie de bani. Şi de faimă, care o măguleşte. Întotdeauna, ceea ce şi-a propus, a realizat; ceea ce-a vrut – a avut!

– Mi-am dat seama! – oftează plin de obidă Daniel. *N-au avut decât cu ochiul sau cu mâna semn a face*[1] şi soţul ei, care promisese că se va muta împreună cu Diana, şi-a lăsat copilul în pragul căderii înapoi spre autism şi s-a dus la Chamonix, s-o întâlnească, să schieze împreună.

– Şi dacă eu mă jur că aici te înşeli? Poftim: mă jur!

După un moment lung de tăcere, Daniel oftează:

– Cred că aveţi dreptate, m-am înşelat. Eu am făcut Crăciunul acasă, cu ai mei. Şi pentru c-am băut cam mult, am visat ceva... ciudat. Se făcea că... – surâde amar Daniel, ocolind privirea doamnei din faţa sa.

Afişând un zâmbet trist, Magda se apropie şi-i ia obrazul între palme:

– ...Se făcea c-ai făcut fericită o fetiţă, care ar fi glisat înapoi spre autism dacă nu l-ar fi întâmpinat pe Moş Crăciun alături de tăticul ei. Se făcea că, pentru prima oară, ai lipsit de acasă de Crăciun. Şi se mai face că două doamne, care ţi-ar putea fi mame, îţi vor rămâne mai îndatorate decât oricare pacient de-al nostru venit mai mult mort la spital, plecat acasă viu şi fericit... Se face că... – se uită Diana lung în ochii lui, încercând un surâs molcom, aproape matern – se face că... uite... – pune ea palmele la urechile lui – vezi?... Dă-mi un motiv... să te trag de amândouă urechile odată...

– Vă supăraţi dacă vreau să mă retrag? – întreabă Daniel pe un ton de om obosit, privind-o difuz pe femeia care mai stă o clipă cu palmele lipite de urechile lui, pentru ca imediat să şi le retragă întristată.

În faţa ei, Daniel se întoarce domol spre cuier şi-şi ia haina de blană.

– Mâine am un seminar greu... – încearcă el să se justifice, vorbind mai mult pentru sine, înţepenind o clipă la jumătatea unui gest

[1] [1] Eminescu, *Scisoarea III.*

când aude şoapta înciudată a Magdei: *prostule!*; aruncă privirea în oglinda din faţa sa şi o vede pe Magda întoarsă cu spatele, prefăcându-se că aranjează mai bine hârtiile de pe birou.

– Să te conduc – hotărăşte prompt Magda şi-şi aranjează printr-un gest reflex stetoscopul pe după gât; „Doamne, exact ca acum 8 ani!" – o priveşte Daniel cu coada ochiului, simţind cum încep să-l doară genunchii; nu mai poate vedea decât obrazul femeii împietrit într-un zâmbet nedesluşit – „ironic sau trist?"

– Vă rog, doamnă, după dumneavoastră – îi deschide el uşa cabinetului cu un calm izvorât din ambiţia lui de-a o domina în final; „să vedem cine-i prost!..."

– Ţi-a dat doctoriţa Crăciun rezultatul analizelor? – întreabă Magda cu glas sonor, mai mult pentru urechile unor doctoriţe tinere care trec în sens invers şi salută cu glas scăzut, furându-l cu privirea pe Daniel.

– N-am apucat să le solicit – răspunde Daniel, păstrându-şi aerul de bolnav atent la vorbele medicului curant.

– E bine că ţi-a le-a recoltat – îi zâmbeşte Magda, oprindu-se cu degetul pe butonul de apel al liftului de persoane. Sinceră să fiu, – îi spune după ce intră în lift – nu ştiu să mai fi întâlnit o aşa corelare între, cum să mă exprim mai exact? – îl întreabă zâmbind; „Doamne, ce gură frumoasă are tânărul ăsta!... Mor dacă n-o sărut... Şi ce dacă-i mai mic decât mine? Bărbaţii cum le vânează pe puştoaice?!"

– Sunt bolnav? – pare interesat tânărul.

– Dimpotrivă, Daniel! – se bucură Magda, privindu-l cu ochii plini de luminiţe. Analize ca la carte! – îşi întăreşte ea spusele când ies din lift. Mulţumesc pentru flori! – îi oferă mâna cu eleganţă.

– Mulţumesc şi eu pentru diagnostic! – spune Daniel, continuând să-i reţină mâna.

– Ce diagnostic?

– Unul care nu iese la analiza sângelui.

– Poţi fi mai explicit?

– În cabinet, aţi şoptit cum sunt. Poate-mi daţi şi o reţetă... să mă corijez.

Magda începe să râdă – încet, ca un murmur; „las' că-ţi arăt eu ţie cine-i prost!..." – o ameninţă Daniel în gând, învăluind-o într-un zâmbet încurajator.

– Reţeta-i: „ce bătaie ţi se cade..." – îi răspunde Diana, afişând un zâmbet provocator.

– Credeam că scap cu o urecheală bună, dar dacă ziceţi că merit bătaie... – aprobă Daniel cu jumătate de glas şi, la fel de reţinut, mai sărută mâna o dată, lăsându-o cu eleganţă în jos, atât cât să şi-o poată retrage Magda, care o roşit, ocolindu-i privirea, vădit nemulţumită, parcă ar vrea să-l mai reţină. Ei asta-i bună! – exclamă Daniel, căutântându-se febril prin buzunare, încercând să afişeze un aer disperat.

– Daniel, ce-i?! – se sperie Magda.

– Cheile... Aveam şi pe cele de la ferma facultăţii, c-am avut ceva de terminat; mai nou, sunt instructor fierar, că Agronomia nu mai are fierari... Sigur mi-au căzut în cabinet...

– Haidem sus! – îl ia Magda de braţ şi-l conduce în lift. Nu fi aşa speriat, că n-au unde să dispară...

Descuie cabinetul şi se grăbeşte spre scaunul pe care a stat Daniel, căutând cu privirea pe jos.

– Uită-te şi tu, dragul meu, poate le zăreşti – îi spune Magda, ridicând privirea spre el.

Îl vede stând rezemat cu spatele de uşă, cu privirea fixă pe ea. N-are nici o expresie. Doar când se apropie de el, mai degrabă speriată decât nedumerită, Magda îi sesizează tremurul colţului stâng al gurii.

– Daniel...?!... – şopteşte Magda cu teamă.

Palmele tânărului se aşează pe umerii ei, apropiind-o, în timp ce-i şopteşte cu nuanţe de cinism în glas, deşi zâmbeşte tot mai larg, luminându-şi obrazul:

– *Bade, bade şi iar bade, ce bătaie ţi se cade...* Oare de ce, frumoasă doamnă Lena?

Simţindu-se invadată de-o bucurie lăuntrică, parcă i-ar da aripi, Magda întinde braţele pe după gâtul lui Daniel şi se lipeşte strâns de el, şoptindu-i înainte de a-l săruta:

– *M-ai purtat pădurea toată, nu m-ai sărutat...* – dar nu mai poate rosti şi cuvântul „odată", că Daniel i-a strâns mijlocul şi a făcut-o deja una cu trupul său, sărutând-o – întâi încet, ca o mângâiere, pentru ca apoi să aibă amândoi impresia că se sfâşie reciproc, în timp ce picioarele femeii se îndoaie şi se dezdoaie, strângând între ele coapsa dreaptă a lui Daniel, dându-i de înţeles să-şi îndoaie şi el puţin genunchiul, atât cât să-şi poată îndesa ea mijlocul cu disperare.

Palmele tânărului i-au alintat un timp spatele iar acum au coborât pe mijloc şi-l strâng; mâna dreaptă a Magdei, coboară o clipă, să le împingă mai jos, pe fese, numai bine ca strânsoarea lui Daniel s-o salte câţiva centimetri în aer, în timp ce mâna femeii s-a aruncat din nou

după gâtul lui, răsfirându-i părul cu degetele încleştate ritmic, îndesându-şi convulsiv mijlocul în trupul lui, cu frânturi de vorbe zdrobite în sărut, culminând cu o ultimă încleştare disperată a braţelor în jurul gâtului tânărului, a cărui respiraţie îşi revine doar când buzele Magdei cedează lin, eliberându-i gura. Palmele lui Daniel slobozesc şi ele strânsoarea, lăsându-i trupul să lunece, până se sprijină pe vârful pantofilor albi, medicali. Obrazul Magdei s-a îngropat în deschizătura gulerului de blană al hainei lui Daniel şi-i încălzeşte pieptul cu răsuflarea apăsată, de om istovit, în timp ce palmele ei stau câteva clipe într-un moment de odihnă pe umerii tânărului, după care încep să lunece pe pieptul hainei de blană în jos, ostenite. Palma dreaptă a lui Daniel se insinuează printre piepturile lor încă lipite, apasă o clipă sânii Magdei cu dosul degetelor, apoi se opreşte sub bărbia ei, ridicând-o, să se poată privi în ochi. Nu se mai satură, oglindindu-se fiecare în liniştea plină de căldură a privirii celuilalt. Prima care cedează este Magda: colţul drept al gurii i se încreţeşte, semn că ar vrea să spună ceva – poate o dojană.

– Sssst! – îi pune Daniel vârful degetului arătător pe buze, apoi se apleacă şi-şi retrage degetul în clipa în care îi cuprinde gura într-un sărut scurt. Lena, te rog, stai... – îi şopteşte, împingând-o puţin în spate, până o aşează pe canapeaua de consultaţii, simţind-o moale în braţele lui, „de-a dreptul istovită..."

– Da... ni... – ar vrea Magda să spună ceva, dar vârful degetului arătător al lui Daniel se lipeşte din nou de buzele ei într-un gest încărcat de tandreţe.

Şi, fără nici o grabă, zâmbind continuu, la fel de molcom, Daniel se lasă pe călcâie în faţa ei, s-o poată privi mai bine în ochi. Palma fierbinte a Magdei se lipeşte de obrazul lui, alintându-l, în timp ce obrazul ei, relaxat total, dar cu privirea difuză, ca în transă, adună pe buze un zâmbet cald, încărcat de bucuria unei mulţumiri intime. Cu un gest delicat, de adolescentă îndrăgostită întâia oară, Magda îi prinde cealaltă mână a lui Daniel şi i-o ridică, până îşi cuibăreşte un sărut lung în palma lui.

– Ce-ai făcut din mine, Daniel?! – îi şopteşte ca un reproş, acoperindu-şi vorbele de palma pe care o mai sărută încă.

Degetul tânărului i se lipeşte din nou de buze:

– Lena, la telefon, când te mai linişteşti, îmi vei spune orice; promit să fiu ascultător.

Se ridică încet şi se apropie de uşă. Priveşte un timp yala, ridică mâna până o atinge şi, rămânând cu mâna ridicată, întoarce privirea.

Magda are din nou acelaşi zâmbet dojenitor înscris în paranteza din colţul drept al gurii, semn că i-a fost descoperit secretul. „Nu!" – clatină Daniel capul, iar zâmbetul său dă de înţeles doamnei că „da, am simţit când ai răsucit zăvorul yalei, dar n-am putut-o face" – şi o învăluie iarăşi în privirea sa plină de blândeţe. Cu mâna întoarsă peste umăr, pentru că nu vrea s-o slăbească pe Magda din privire, Daniel răsuceşte încet, ca într-un ritual, zăvorul yalei, descuind-o, iar când vede cum obrazul femeii este tăiat de umbra unui zâmbet izvorât dintr-o evidentă părere de rău, face un pas către Magda, îi pune o palmă pe spate, cealaltă sub genunchi şi, ridicând-o puţin, ca pe un copil ce-l duci la culcare, o întinde pe canapea.

– Până la urmă am făcut-o – îi şopteşte doamnei care n-a opus nici o rezistenţă.

– Da, dar nu când trebuia – o aude şoptind.

– Oare? Crezi tu, Lena, că de-aş fi făcut-o, ai fi fost mai fericită acum?

– Eu?! Nu – îi răspunde pe un ton calm, neslăbindu-l din privire. Tu, da.

– Mai fericit ca acum? – întreabă Daniel.

– Fericit că mi-ai zdrobit inima?

– Nu ştiu. De mijloc, sunt sigur – îi şopteşte Daniel, aplecându-se să-i poată săruta dosul mâinii drepte care i se odihneşte peste mijloc. Sărut mâinile, Lena! – îşi înclină el privirea în timp ce se retrage, pregătindu-se să deschidă uşa.

– Să nu-mi mai spui niciodată Lena – îl roagă Magda, ridicându-se grăbită de pe pat, să poată veni lângă el, punându-şi palma peste palma lui pe mânerul uşii, să-l mai reţină.

– De ce? – o întreabă Daniel, adâncindu-şi privirea în a doamnei care l-a oprit să deschidă uşa.

Nici unul dintre ei n-are vreo tresărire – doar se privesc. Într-un final, Magda îi răspunde:

– Vreau să rămână numele femeii care s-a străduit să-ţi găsească nişte chei, pe care tu nu le pierduseşi.

Îl mai priveşte o clipă – lung, cu aceiaşi ochi senini –, apoi îi deschide uşa, lăsându-l să plece singur.

*

* *

– Daniel, te duci astăzi pe la Irina?

– Da, doamnă. M-a rugat s-o ascult poeziile de Mărţişor. O iau de la prânz, când termină programul, îi dau să mănânce acasă, – aţi observat?, s-a mai îngrăşat puţin – repetăm poeziile, iar când veniţi, v-o las, că sigur va fi obosită şi va dori să se culce.

– Ţi-am telefonat să te rog s-o laşi la cămin. Inventează ceva, te descurci tu... Cred că am un început de gripă.

– Da, doamnă.

Dar în gândul său, Daniel nu poate să nu bănuiască o întâlnire cu profesorul. „Şi?!" – îşi surâde. S-a învăţat cu ideea că ceea ce-a fost între el şi „doamna Diana", atât cât a fost, s-a terminat. În zilele în care o ia pe Irina de la cămin i-o predă Dianei imediat ce ea revine de la spital; mai rar, seara târziu, dacă a fost cu fetiţa la vreun spectacol. A înţeles dorinţa neexprimată a Dianei şi, într-o discuţie lungă pe şoptite, ca un secret mare între ei doi, i-a explicat Irinei că noaptea nu mai poate lipsi de la casa lui. Ştie că fetiţa suferă în tăcere, dar îşi răsplăteşte suferinţa în serile când mama sa trebuie să se ducă la contravizită; atunci Irina adoarme cu capul pe pieptul lui Daniel până revine mama sa acasă, iar Daniel se încalţă, îşi ia jacheta de primăvară şi, adresând cuvinte respectuoase de rămas bun, pleacă. Niciodată, Diana n-a încercat să-l reţină, iar el a pregătit-o din timp pe Irina să nu-i ceară să mai rămână. Se pare că în ziua procesului, când el s-a dus la Diana în cabinet, să poată împărtăşi cu cineva durerea lui, s-a rup ceva între ei. Restul întâmplărilor au fost încercări palide. Nimic nu mai poate fi ca înainte. Discuţiile cu Diana sunt seci, lipsite de orice nuanţă de tachinare – orice subiect ar aborda, lui Daniel nu-i mai iese nici o replică de har. „Oare-i de vină şi întâlnirea mea cu Magda în după-amiaza când a fost Lena?!" – s-a întrebat cu groază într-o seară şi a stat treaz până la ziuă, întorcând întâmplarea pe toate părţile. Nici de Magda nu mai ştie nimic; şi nici Irina; „nana este foarte ocupată; nu mai vine pe la mine" – i s-a plâns de câteva ori fetiţa.

– De tata Mituş nu ţi-e dor? – a întrebat-o într-o zi; „trebuie s-o învăţ cu ideea că el este tatăl adevărat el ei; dacă n-o fac, peste ani, Irina va gândi urât despre mine".

– Da, pentru că-mi spui tu că trebuie să-mi fie dor şi pentru că a vorbit cu Moş Crăciun să mi-l aducă pe Baloo. Tu mi-ai spus că trebuie să-l iubesc, şi eu îl iubesc, dar nu ca pe tine.

Nu mai ştie nici el ce să creadă. Astăzi merge la cămin înainte de prânz, cum i-a promis ieri fetiţei, şi stă cu ea până spre seară; n-o va duce acasă, că aşa i-a cerut Diana. De când are voie s-o scoată pe Irina

din cămin, semnează într-o condică şi o ia cu el peste tot prin Bucureşti. Ar lua-o şi astăzi, dar ştie că va fi taciturn, iar fetiţa va simţi asta. Un timp, o secondează la locul de joacă, făcându-i vânt la leagăn sau manevrând celălalt capăt al balansoarului; restul timpului stau retraşi într-o cameră goală şi o ascultă cum recită, corectându-i adesea ţinuta şi intonaţia unor versuri. Fetiţa simte că-i ceva cu tăticul ei şi-l ascultă cu un anume respect, fără să se mai alinte ca înainte. Asta îl doare pe Daniel, dar nu ştie ce trebuie să facă. Într-un fel, „chiar dacă sufăr", se bucură: fetiţa dă semne de independenţă, „s-a cicatrizat; avea dreptate doamna Aurelia..." Astăzi, când ajunge în camera căminului studenţesc este atât de obosit că adoarme nemâncat. Spre miezul nopţii, îi telefonează Dianei; o aude vorbind încet, uşor răguşit; „a uitat nenea bătrânul să te învelească după, şi-ai răcit" este primul lui gând; imediat, regretă – „în fond, sunt şi eu plin de răutăţi; cred c-am fost bădăran. Într-o zi, voi ajunge să spun cu glas tare ceea ce-am gândit acum şi nu voi mai putea privi niciodată cu seninătatea înapoi... Păcat că n-am acceptat să fiu plătit pentru tot deranjul; măcar aş fi ieşit în câştig; va trebui să repet şi anul, altă cheltuială!; bădia Ion mă roagă să fiu mai chibzuit cu banii; «nu mai avem ce vinde; oare Agronomia mai vrea să cumpere cei doi huţuli? »". N-a ştiut ce să-i răspundă iar de întrebat n-are pe cine...

– Daniel, scuză-mă că nu te-am întrebat ce face Irina. Am dormit până acum. Încă nu-s sigură ce am: gripă sau răceală. Treci tu mâine dimineaţă pe la Irina? Spune-i, te rog, că-s de gardă... O zi-două n-o pot vedea, să nu-i dau gripă.

Ar vrea s-o creadă, dar nu poate. În sufletul său creşte în fiecare zi răutatea; simte nevoia să spună lucruri urâte, „în care nici eu nu cred", îşi zice seara, când stă întins în pat, sub plapumă şi ascultă muzică la radio. În gândurile sale, şi-o închipuie tot mai des pe Diana îmbrăcată sumar, doar în cămăşuţa de noapte, aşteptându-l pe bătrânul mătăhălos, cu mustaţă lui groasă şi cu ţigara de foi plimbată meticulos prin aer, semn al unei distincţii impuse – „impuse pe vremea când a început să urce, sărind uneori câte o treaptă în plus, graţie dosarului de cadre, că nu oricine era fratele mai mic al marelui inchizitor Dominte Trifescu" – aşa îl bârfea un ziarist anul trecut; era pozat ieşind din Opel-ul său de lux. „Lui i-a dat bădia Ion 2000 de dolari, sumă imensă la vremea aceea. Sor-mea Maria s-a codit, «să nu-i dăm toţi o dată», dar bădia a forţat; a sperat că banii îl vor obliga să fie mai activ. Nu ştiam că-i fratele unui fost securist. Atunci, după Revoluţie, cred că şi el se ferea să mai spună

că are un aşa frate, dar faimă avea – toţi ziceau că-i cel mai bun chirurg. După ce bădia Ion i-a dat banii, nu l-am mai văzut; bietul tata a rămas în grija unor doctoriţe tinere şi frumoase: Diana şi Magda...” Îşi aminteşte cum bădia Ion fierbea: „Astea tinere şi frumoase sunt şi proaste; unde n-au putut cu capul... Pe asta mai durdulie, care se ocupă cu aparatele şi cu injecţiile de durere, am rugat-o să-i facă un calmant puternic şi mi-a refuzat banii. «Ar putea fi tatăl dumitale», i-am zis. I-au dat lacrimile; «să văd ce pot face, că-mi trebuie aprobare pentru morfină». Unul din salonul vecin m-a sfătuit să ies seara în centru şi să caut pe la colţuri vreun drogat, c-au început să apară ca ciupercile, să-i cumpăr lui socrumeu o seringă, două...”, îşi mai aminteşte Daniel cum stătea de vorbă cu cumnatul său, dar oricât ar reînvia în amintire durerea de atunci, nu poate uita că ani în şir a visat la doctoriţa blondă, care l-a luat de mână să-l ducă în sala de mese, apoi i-a dat un pat lângă tatăl său. „Şi totuşi...” – nu-i iese din gând imaginea lui nenea bătrânul, cum atât de bine i-a zis atunci, pe holul spitalului. Vrea să cheme alte amintiri, de curând, să retrăiască bucuria din zilele Crăciunului, dar... „Şi ce?! Tu n-ai rupt patul tău?” – vorbele fetiţei îl fac să se îndoaie de durere, parcă ar fi înghiţit chipul bătrânul profesor făcut din fier înroşit. I se face ruşine de gândurile sale abia când ochii i se umplu de lacrimi. Plânge mult, până spre ziuă. Dimineaţa îl prinde liniştit, privind fereastra. Doarme puţin, că are cursuri de la ora 10; „încă două-trei absenţe, tinere, şi n-are rost să mai vii anul acesta la cursul de *Ameliorare*” – l-a ameninţat doamna Apopii. „Parcă-i Diana la cursul de *Anatomie*” – o urmăreşte Daniel cum se mişcă prin spatele catedrei, vorbind rar, cu pauze lungi – „nu ca Diana, la care mulţi se cuplează câte doi, să scrie fiecare câte jumătate de frază” – şi, plimbând bagheta pe imaginile proiectate pe ecranul mare, cât jumătate de perete, explică în amănunt chestiuni pe care Daniel le-a găsit prezentate mult mai precis „şi mai de folos” în capitolul întâi din volumul al treilea al bibliei aduse de Lena din America. „Da, n-am greşit – îşi zice surâzând –, Lena mi-a cumpărat cartea. Magda, poate, doar m-a rugat să fiu în seara de Crăciun alături de Irina” – gândeşte, prefăcându-se că scrie de zor.

– Ciobanu-Adomniţei, după curs, la mine în cabinet! – aude ordinul profesoarei care s-a oprit o clipă din expunerea făcută în faţa ecranului. Ar fi nedemn pentru mine să-ţi cer caietul de curs, să văd ce scriai când trebuia să fii atent la ecran – îi spune profesoara după ce-l invită să ia loc pe unul dintre cele câteva fotolii din cabinetul său de lucru. Care-i relaţia ta cu doctoriţa Pascaru? Ce te uiţi aşa mirat la mine?

Doamna Magdalena Pascaru, de la Clinica de Chirurgie, şefa anesteziştilor. Zilele trecute, a stat 48 de ore continuu lângă mama, până mi-a scos-o din comă. Din vorbă-n vorbă, m-a întrebat de tine. Am crezut că intru în pământ de ruşine; eşti singurul căruia i-am dat 3 – şi ştii de ce! Nu te-a interesat deloc cursul meu. Cred că nici al altora, dar eu sunt singura din anul trei care pretinde prezenţă sută la sută. Doctoriţa Pascaru a asemuit cursul meu cu *Anatomia* din anul întâi de la Medicină, pe care o predă sora sa, Adriana Crăciun – o ştiu bine, ea a operat-o pe mama. Ne cunoaştem şi de la şedinţele Centrului Universitar... Este mai reţinută, mai distantă... Doamna Pascaru însă... Ţi-am spus, a stat două zile continuu; a dormit pe apucate în cabinet... Toţi ziceau că mama nu mai iese din comă... Doctoriţa, însă... Când a întrebat de tine, s-a rupt firul... A întrebat, apoi a vrut să schimbe vorba. Cred că a intervenit din partea cuiva, era evident; ştiu că ea n-are rude, provine de la casa de copii. O fi intervenit din partea logodnicului, senatorul Zavate? Dacă-i aşa, m-ar interesa; de aceea te-am chemat să stăm de vorbă. Am aflat că-n anul doi erai în cărţi pentru o bursă în Anglia; deci poţi foarte mult; doamna prodecan mi-a zis că eşti foarte inteligent, dar te-ai lenevit – anul ăsta eşti cel mai slab... Dacă eşti rudă cu senatorul Zavate, vreau să mă ajuţi. Am aflat că l-a angajat pe marele avocat Weissmann într-un proces de retrocedare a unor clădiri în care avem depozitele de material genetic. Au apărut peste noapte nişte proprietari. De ce zâmbeşti? Ca prorector la Agronomie, am insomnii.

– Noi, cei din Munţii Domniţelor, suntem deja disperaţi, doamnă... – şi Daniel începe să-şi povestească necazul. Acum înţelegeţi de ce am absentat aşa mult de la cursuri? Evident că vreau să repet anul trei, să aprofundez *Ameliorarea*, dar... tare mă tem că-mi vor folosi mai mult cursurile de legumicultură, să ştiu să culeg roşii în Italia.

– Tu, măcar eşti tânăr... – surâde amar profesoara. Nu-i spune, te rog, doctoriţei Pascaru... O înţeleg; e logodită cu Zavate...

– Abia o cunosc, doamnă. Mama a fost... operată... Ea, mama, de fapt, cu domn' profesor Trifescu...

– Zău?! – face profesoara ochii mari. Te pomeneşti că de frica mea nu te-ai dus astăzi la înmormântarea generalului Domnite, fratele profesorului Marius.

– Nu suntem rude apropiate. Mama, printr-o mătuşă, care a locuit cu familia Trifescu... De fapt, mama a fost şi ea la un control la doamna doctor Magda... Oricum, vă mulţumesc pentru discuţie!

– Şi eu, tinere.

Daniel iese ameţit din cabinetul profesoarei; nici nu ştia că-n toamnă fusese numită prorector al Universităţii de Ştiinţe Agricole. „La ce mi-ar ajuta?!" Îl bucură însă; „doamna Magda nu-i iremediabil supărată pe mine. Şi la ce-mi foloseşte?! Oricum, voi repeta anul trei." Ajunge la căminul de copii răvăşit; „e-aşa cum am presupus: astea două, Diana şi Magda, n-au nici o rudă..." Stă un timp pe marginea patului cu Irina culcată pe braţele lui; „azi nu vreau afară. Mi-e somn. Stai să dormi cu mine?" Se întinde şi el pe marginea patului. „S-o fi dus Diana la înmormântare? Posibil. Ieri l-o fi ajutat pe Marius – la o înmormântare, sunt atâtea de rezolvat... Şi Eulalia?! – tresare Daniel, dar imediat se linişteşte. În faţa morţii, s-ar fi putut suporta..." Adoarme şi el lângă Irina, ţinând-o de mână, dar imediat începe să-i sune telefonul. E Diana. Iese pe sală, să nu trezească pe vreunul dintre copii care dorm.

– Daniel, unde eşti?

– La Irina, la cămin. M-a rugat să dorm cu ea acum, la prânz.

– Vino la mine, te rog! Mi-e rău, stau în pat.

Se întoarce şi o sărută apăsat şi umed pe fetiţă, până o trezeşte:

– Licurici, trebuie să plec. Să fii cuminte şi ascultătoare, că voi lipsi una sau mai multe zile. Mămica, după cum ţi-am spus, are de operat nişte mămici ale altor copii mai mici ca tine şi nu poate veni la tine. Dar eu voi veni. Când mă întorc de la iepuraşii mei, îţi aduc ceva bun.

– Ce? Ştiu că-i secret – se alintă fetiţa. Dar dacă mai vii, că acum nu mă mai tem, că zăpada s-a topit iar tu ai treabă multă la iepuraşi, am să mă mulţumesc şi cu un pupic...

Iese ameţit din clădire; „ce măgar am fost c-am putut gândi urât; n-am vrut s-o cred că-i bolnavă", se ceartă în gând, pornind în derivă pe stradă, până îşi dă seama că a luat-o aiurea. Găseşte cu greu un taxi liber cu care merge întâi la căminul studenţesc să ia sticla şi borcanul date de mama sa pentru când ar fi răcit. Adună de prin frigider tot ce mai are bun de mâncare, din pachetele de duminica trecută, când a venit Aurel cu marfă la Piaţa Gării şi fuge înapoi la taxi. „Asta-i bună!" – se miră când ajunge în blocul Dianei şi vrea să descuie uşa apartamentului; e descuiată. Lasă pantofii din mers, aruncându-i în colţ şi intră grăbit în dormitor.

– O, Doamne! – îşi duce el palma la frunte, ca o scuză că a intrat aşa vijelios. Uşa era descuiată şi... Sărut mâinile, doamnă! – se înclină respectuos în faţa Magdei, care tocmai a scos de sub braţul Dianei termometrul; îl priveşte, apoi începe să-şi asculte sora cu stetoscopul.

Daniel se apleacă şi pune dosul palmei pe fruntea Dianei.

– Mda... – murmură el. Să-mi las jacheta şi sacoul – zice ieşind pe sală. Ce are? – o întreabă pe Magda când revine numai în cămaşă, suflecându-şi mânecile din mers, parcă ar fi un salahor pregătit să se apuce de lucru.

– Domnule Daniel, – îl priveşte cu severitate Magda – are gripă, e clar. Să nu cumva s-o aduceţi pe Irina acasă şi...

– Ei!... – se supără Diana, încercând să ridice capul de pe pernă. Ce-i cu... „domnule Daniel”?! Cu „aduceţi”?...

Magda râde:

– Am vrut să-l ţin la distanţă, să nu se prindă gripa de el – încearcă Magda s-o dreagă, apoi îi dă sfaturi lui Daniel: „dacă-i grav, sună-mă oricând, numai de pe telefonul Dianei. Să-i iei temperatura mereu. Dacă trece de 40, mă suni urgent, la orice oră!”

Pe când îi ţine pardesiul, Daniel o aude şoptindu-i:

– Îţi mulţumesc că nu mi-ai mai dat vreun telefon! Nici nu mi-aş fi închipuit că n-o să încerci. Sinceră să fiu, mi-a fost teamă.

„Pentru c-ai fost singură în pădure – ar vrea să-i replice Daniel. Dacă te-ar fi purtat vreun bade, se lăsa cu una din două: ameninţarea bătăii ce i se cade badelui prost, sau... vreun mijloc frânt” – dar nu poate deschide gura; şi-o simte încleştată, „parcă-s un câine flămând, căruia hoţii de cai i-au dat carne tocată amestecată cu cârlţi”. Priveşte doar în pământ; „ce să mai lungesc vorba?! În spatele meu, Diana, parcă-i la un pas de moarte; nici o soră de-a mea, când avea gripă, nu arăta aşa rău. În faţa mea – o mare doamnă, parcă-i stăpâna lumii, aşa aer superior afişează...”

– La revedere, domnule Daniel!

– Magda, te iau de ciuf! – se aude strigătul uşor ironic al Dianei. Ce ai cu copilul? Îl tot domneşti atât... Vrei să mă lase să mor singură aici? Abia l-am adus...

– Vezi că Diana bănuieşte, sau a aflat deja că ai pe cineva... – îi şopteşte Magda.

– Sunteţi...?!... – „scrântite”, face Daniel un semn cu toată palma la tâmplă. A, da, – prinde curaj când Magda a trecut dincolo de prag – tocmai am avut un rendez-vous de vreo oră cu doamna Carmina Apopii, profesoara mea de *Ameliorare*...

– Zău?! – se bucură Magda. Spune-mi cum s-a purtat? E-o dură, ştiu. Are pe mama ei la noi. I-am dat de înţeles că suntem rude... Lasă, mai vorbim. Să nu-i spui Dianei, că mă ceartă. La ea nu ţin pilele... Şi-i

supărată pe tine că nu te ţii de facultate. Ascultă, – îl ia la sigur pe Daniel, dominându-l cu poziţia ei fermă, ţinând deschisă cu o mână uşa liftului – chiar n-ai nici o relaţie?, nu-ţi încurcăm nici un plan? Abia am convins-o să-ţi telefoneze, să te cheme să stai cu ea. Dacă ai, spune-mi şi o iau la spital, la mine-n secţie.

– V-ar conveni să am? – întreabă Daniel calm, împingând uşa să se închidă, că cineva grăbit, de la alt etaj, loveşte cu pantoful în lift.

– Ce întrebare-i asta?! – se supără Magda. Eşti copilul nostru; ca şi copilul nostru – se corectează ea zâmbind. Sigur că ne-ar conveni.

– V-aţi simţi în siguranţă? – scapă lui Daniel întrebarea, care-i inflamează obrazul de ruşine.

Privirea Magdei îl măsoară îndelung, parcă anume să-l facă să-şi trăiască profund sentimentul de jenă.

– Te rog să consideri că ţi-am învineţit şi celălalt ochi! – îi hotărăşte Magda, deschizând din nou uşa liftului oprit cu zgomot în faţa sa. Obrăznicia are o limită. Puştiule! – îi strigă şi intră în lift.

Imediat, uşa liftului este deschisă.

– Daniel, – îl strigă Magda, făcând un pas afară. Te iert, dacă ai grijă de sora mea – încearcă ea să-i surâdă împăciuitoare.

– Mai întâi, trebuie să am grijă de mine, să-mi pun o compresă la ochi, să nu se învineţească prea tare.

Magda izbucneşte în râs şi intră în lift fluturându-şi mâna a rămas bun. Daniel se reîntoarce în apartament şi încuie uşa – „vezi c-am apucat să-i dau o cheie Magdei, să poată intra", îi strigă Diana, aşa că scoate cheia din uşă. Merge lângă patul Dianei şi-i tamponează cu un prosop curat transpiraţia de pe frunte şi de pe gât, liniştind-o prin gesturi, să doarmă acoperită cu plapuma şi cu o pătură groasă, din păr de cămilă, deasupra.

– Să vă fac un ceai...

– Iar... – încearcă Diana o glumă, dar când întâlneşte privirea lui Daniel, oftează: Zău că de data asta nu-i glumă!

– Zău că de data asta o să beţi o tonă de ceai – îi şopteşte Daniel cu drag, speriat de fierbinţeala frunţii Dianei.

Bagă palma sub plapumă, i-o ţine câteva secunde pe piept şi pleacă grăbit, fără să spună ceva. Pune pe aragaz două oale: în una va face ceai, în cealaltă, apă clocotită. Până fierbe apa, scoate sticla din geanta de voiaj şi merge în dormitor. Caută în sertarul din capăt al şifonierului, scoate un cearşaf de finet şi răsfrânge spre perete pătura şi plapuma, lăsând-o pe Diana dezvelită.

– Daniel dragă, – scânceşte Diana – mi-i tare frig...

– Răbdaţi un pic! – îi ordonă Daniel, dezbrăcându-i bluza de pijama, fără să-i pese de gestul reflex al femeii de a-şi acoperi sânii cu braţele. Aşa fac şi pacientele dumneavoastră?

– Eu sunt medic.

– Medicul sunt eu acum. Faţa în jos! – o obligă să se întindă pe pat, cu obrazul îngropat în pernă.

Îşi toarnă în palme din sticlă lichidul cu miros înţepător şi începe să frecţioneze spatele, cum a făcut în copilărie surorilor sale – încet, cu atenţie, masând fiecare porţiune, fără să ia în seamă slabele proteste ale femeii, care tremură de frig întinsă pe pat. Când ajunge la mijloc, îi dezbracă pantalonii de pijama, lăsându-i doar chilotul de bumbac, pe care i-l răsfrânge.

– Mă lăsaţi să-mi fac treaba?! – se înfurie Daniel când Diana se vaită întruna că-i este frig şi tot încearcă să-şi aşeze chilotul mai bine pe fund.

Îi frecţionează picioarele, iar în final trage chilotul mai jos, unge fesele cu lichidul din sticlă, îşi plimbă palmele să intre medicamentul în corp şi, pe neaşteptate, îi arde o palmă peste fesa stângă, făcând-o pe Diana să sară în capul oaselor.

– Aşa cere protocolul – se scuză Daniel.

– Lasă că-ţi arăt eu ţie protocol... – face Diana pe supărata, uitând să-şi acopere sânii cu braţele.

Daniel o împinge să stea întinsă pe spate pe pernă, o frecţionează, mai mult ca o atingere, pe umeri, pe piept, pe burtă şi pe picioare până la tălpi, apoi o înfăşoară repede în cearşaful de finet şi o acoperă cu plapuma şi pătura:

– Să-ţi fie de bine, sor-mea! – îi şopteşte. Vin imediat cu inhalaţia, apoi cu ceaiul.

Merge în bucătărie, pune într-o oală un pumn de plante uscate din punga adusă anume, acoperă oala cu un capac şi o dă deoparte, pe masa cu suprafaţă de gresie naturală, apoi ia oala cu apă clocotită şi borcanul cu cremă pentru inhalaţii.

– Pot să ştiu ce-ai spus când ai plecat? – îl reţine Diana.

– Aşa am făcut cu toate cinci surorile. A şasea va fi tratată la fel. Atenţie: toate-mi dădeau bani, fără să ştie mama. Până primăvara, adunam de-o minge de fotbal de-aceea bună, din piele şi de-o pereche de tenişi. Adidaşii erau prea scumpi şi nici nu se găseau. Gata cu

povestea! Lăsaţi-mă să vă pun pernele amândouă sub piept, să vă încapă sub nas cratiţa cu apă clocotită.

Pune o lingură de cremă din borcan în apă, o amestecă în grabă, apoi acoperă capul Dianei cu un prosop mare şi o ţine aşa, întrebând-o mereu dacă mai rezistă.

– Crezi că eu îmi întreb pacienţii dacă mai rezistă? – încearcă Diana să glumească imediat ce Daniel o întoarce cu faţa în sus.

O dezveleşte din nou şi, fără să ia în seamă protestele Dianei – slabe, de altfel; mai mult din pudoare –, o mai frecţionează pe piept cu lichidul din sticlă. Îi înfăşoară la loc trupul în cearşaful de finet şi o acoperă cu plapuma şi pătura. O frecţionează cu puţin lichid şi pe frunte, pe la tâmple şi pe creştetul capului. Ameţită de-a binelea, Diana pare că nu mai are putere nici să deschidă ochii. Se lasă în voia lui Daniel când trebuie să bea cana cu ceai şi adoarme imediat. Când şi când, mâna lui Daniel întră de la gât în jos, pe lângă sânul stâng şi stă o clipă sub braţ, să-şi dea seama de temperatură. Merge în bucătărie, răscoleşte cămara de alimente până găseşte ceapa şi usturoiul. Curăţă de coajă două cepe mari, le taie în patru, le pune pe câte o farfurioară şi le aduce pe cele două noptiere de la capătul patului pe care doarme Diana. Bagă iar mâna în sânul femeii, se îngrijorează de temperatura rămasă mare, „poate chiar mai mare", dar pipăie cearşaful de finet, îl simte umed de transpiraţie şi se bucură; „sunt pe drumul cel bun".

Curăţă două căpăţâni de usturoi, sfarmă căţeii cu o sticlă rostogolită peste punga de plastic în care a pus usturoiul, iar când crede că totul s-a făcut pastă, merge la patul Dianei, se aşează pe fotoliul tras cât mai aproape de picioarele femeii, îi dezveleşte un picior şi începe să-i frece talpa piciorului cu pasta de usturoi. Când crede că-i de ajuns, trece la celălalt picior. Înfăşoară fiecare picior în câte un prosop, fără să înlăture pasta de usturoi şi le acoperă din nou cu plapuma. Diana continuă să doarmă profund. Mâna lui Daniel intră din nou în sânul femeii şi stă un timp; „bine măcar că nu mai creşte", se bucură. Caută în şifonier un prosop curat şi-i şterge fruntea, obrazul şi gâtul. Când începe să sune telefonul Dianei, îl ia şi fuge în bucătărie. Magda întreabă de starea surorii sale.

– I-am făcut o frecţie, inhalaţie cu extracte de plante aromate şi i-am dat ceai mult să bea. Ceai adus tot de la mama.

– De pe dealurile pe care eu nu voi putea veni niciodată – simte Magda nevoia să-l necăjească.

– Ba da. Poate chiar la vară, de Sânziene, împreună cu soţul, să dormiţi pe pat de flori, acoperiţi de stele – îi şopteşte Daniel.

Magda râde. Întreabă de temperatură, apoi cere să stea, totuşi, de vorbă cu Diana.

– Doarme profund. Vă rog s-o lăsaţi! – îi taie elanul pe un ton ferm.

Pe la miezul nopţii, Daniel o trezeşte pe Diana pretextând că-i timpul să bea ceai. De fapt, ştie că, după atâta ceai, va vrea la baie. A pregătit un cearşaf uscat în care o înfăşoară ca pe o mumie, spre supărarea Dianei care abia mai are putere să spună ceva şi, luând-o în braţe, o depune în uşa băii:

– Vin să vă iau tot de aici. Ba nu! Sprijiniţi-vă de mine şi aşezaţi-vă pe veceu, să nu cădeţi. Nu vă mişcaţi de-aici! – îi ordonă, apoi fuge în dormitor, schimbă repede cearşaful de pe pat şi faţa de pernă şi o aduce pe Diana înapoi în pat, tot în braţe, stopându-i printr-un *ssst!* exprimat cu dragoste paternă încercarea femeii de-a protesta la mirosul greu de usturoi şi ceapă stricată.

Scoate cearşaful de pe ea, o frecţionează din nou – de data asta mai repede –, o întoarce cu faţa în sus şi, înfuriat că este respins mereu, pune cearşaful peste braţele Dianei, imobilizându-i-le, ca să-i poată frecţiona pieptul, burta şi picioarele până la glezne. O înfăşoară la loc în cearşaf, dar când să tragă plapuma peste ea, îşi aminteşte, dezgoleşte mijlocul, şterge o palmă peste fesele Dianei, că femeia sare ca un peşte pe uscat, apoi o înfăşoară şi o înveleşte cu plapuma şi pătura.

– Lasă că mă fac eu sănătoasă!... – ameninţă Diana şi adoarme la loc, mai mult să scape de a doua cană de ceai cu care a venit Daniel.

Până spre ziuă, Daniel îi mai schimbă o dată cearşaful în care a fost înfăşurată, dar n-o mai duce la baie, că nu are nevoie.

– Ce-am băut s-a dus prin transpiraţie. Uită-te la cearşaf ce ud e... – îi arată Diana şi se cuibăreşte la loc sub plapumă. Ce faci? – sare ea în sus când Daniel îi freacă din nou tălpile cu usturoi pisat. Copile, nu se poate respira în camera asta... Două cepe la cap... usturoi pe tălpi...

– Mă laşi să-mi fac treaba, sau o chem pe doamna Magda să te ducă la spital? – se înfurie Daniel, apoi o înfăşoară mai bine în cearşaf, o acoperă şi continuă să-i frece tălpile.

– Tu crezi în toate bolmoajele astea? – aude întrebarea Dianei.

– Aşa mi-am tratat cinci surori; uneori şi cumnaţii, doar că ei voiau şi vin fiert.

– Şi mie de ce nu-mi dai?

– Mai târziu.

– Vino mai aproape, să te văd mai bine.

– Eu vă văd şi de aici c-aţi înviat. Ce vă doreşte sufleţelul?

– Stai aici de ieri... Sigur nu ţi-am încurcat vreun plan? Jură! – insistă Diana când îl vede că zâmbeşte clătinând capul în semn că nu.

– Ce v-a apucat? Că şi sora dumneavoastră m-a întrebat.

– Toată comportarea ta din ultima vreme... Mai rece... mai... Nici cu Irina n-ai vrut să mai dormi vreodată...

– M-aţi invitat? – o priveşte Daniel fix, fără nici o expresie. Întotdeauna mi s-a părut că răsuflaţi uşurată când plecam la cămin.

– Am lăsat eu impresia asta?! O, Doamne! – se prăbuşeşte Diana la loc pe pernă, acoperindu-şi ochii cu braţul drept. Şi dacă m-am purtat aşa urât cu tine, de ce stai şi te chinui cu mine?

– Ca să vă fac în ciudă – îi şopteşte Daniel apăsat şi trage încet plapuma, dezgolindu-i bustul până la brâu.

Braţul Dianei cade alături de ea, lăsând în urmă o privire obosită, cu cearcăne la ochi, boabe de transpiraţie pe frunte, pe sub ochi şi sub nas, pe buză. Cu un gest calm, Daniel plimbă capătul prosopului, ştergând orice urmă de transpiraţie, apoi întinde mâna spre noptieră, ia termometrul digital şi i-l pune sub braţ. Când îl scoate, aruncă o privire fugară display-ului, apoi îl prezintă Dianei, şoptind: „treizeci şi nouă". O înfăşoară la loc în cearşaful de finet, o acoperă cu plapuma şi pătura, apoi schimbă cepele din farfuriile de pe noptieră.

– Ai fi un medic de nota 10 – îi spune Diana, lăsând ochii să i se închidă de oboseală.

– Cu condiţia să trec de *Anatomia* din anul întâi – o necăjeşte Daniel, plimbându-şi un deget pe conturul buzelor, hotărât s-o îmbuneze în vreun fel; „ce trist! N-are pe nimeni să-i întindă o mână de ajutor..."

Simte că nu mai poate rezista şi se apleacă mult, şoptindu-i:

– Am să vă iau temperatura din nou, că n-am încredere în aparatele astea moderne – spune şi-şi lipelte buzele de-ale Dianei, ţinându-şi palmele apăsate pe marginea plapumei, să-i poată imobiliza braţele; simte un început de participare a Dianei la sărut. Somn uşor! – îi mai şopteşte; „să nu forţez nota, că-i mai mult moartă decât vie", apoi micşorează lumina veiozei de pe noptieră şi se aşează în fotoliul tras chiar lângă pat.

– Nu mi-ai spus ce temperatură am – se aude într-un târziu vocea joasă, uşor răguşită a Dianei, dar Daniel pare că a adormit deja.

La ziuă, când se străduieşte să scape din strânsoarea cearşafului de finet, ud în întregime, Diana se împiedică şi cade peste genunchii lui Daniel.

– Scuză-mă! N-am vrut să te mai trezesc – spune şi, ruşinată că-i doar în chiloţi, se furişează sub plapumă.

Daniel îi aduce un halat de baie, o ajută să-l îmbrace şi, din nou, o ia în braţe ca pe un copil.

– Fără mofturi! – o ceartă. Încă n-aţi scăpat; urmează alt val de febră.

– Pune-mă în cadă, scumpule; vreau să fac un duş.

– Numai stând jos, altfel căderi din picioare.

Daniel se grăbeşte să schimbe din nou faţa de pernă, cearşaful de pat şi vine la uşa băii cu un nou cearşaf de finet, în care o înfăşoară, mai mult forţat, s-o ducă înapoi în pat.

– Ce bine c-ai aerisit camera! – se bucură Diana.

– Nici o grijă, o luăm de la capăt – îi spune Daniel, indiferent la protestele femeii.

Când termină de făcut frecţia, îşi aminteşte că n-a plesnit-o peste fese. Diana se amuză, ţinând strâns de plapumă. „Data viitoare îmi dai două palme" – îi spune şi-şi lasă tălpile cu plăcere să-i fie frecate cu pasta de usturoi. Peste vreo oră, când Daniel se chirceşte pe fotoliu, să găsească o poziţie mai comodă, se simte tras de-un picior:

– Mi-e foarte rău, Daniel. Ameţesc....

– Imediat, imediat!... – o încurajează Daniel, băgându-i mâna în sân; ţine un timp palma sub braţul femeii şi dă din cap afirmativ; „e bine", dar, de fapt, el ştie că începe valul al doilea.

Refuză să-i pună termometru; „are 41 şi sigur va vrea s-o chem pe Magda". O dezveleşte, îi face o frecţie în fugă, mai mult ca să-i ungă tot corpul cu lichidul din sticlă, se căzneşte s-o înfăşoare cât mai bine într-un cearşaf gros de finet şi o înveleşte, aducând deasupra încă o pătură, să fie cât mai grea. Se aşează la picioarele ei şi începe să-i frece tălpile din nou cu usturoi pisat. Diana a vociferat un timp, mai mult de formă, apoi, încântată de masarea tălpilor, a adormit. După vrea două ore, Daniel bagă încet palma pe sub plapumă, până la spatele ei şi simte cearşaful mai ud ca niciodată. Aşteaptă încă vreo jumătate de oră, timp în care pregăteşte o nouă oală de ceai şi se hotărăşte s-o trezească. Îi trage de pe ea cearşaful ud şi-i oferă un chilot uscat, scos din sertarul cu lenjerie intimă şi o roagă să şi-l schimbe. O înfăşoară în alt cearşaf – unul de poplin, că n-a mai găsit de finet –, o înveleşte cu plapuma şi cele

două pături şi insistă să bea câteva căni de ceai. Peste un ceas, îndrăzneşte să-i pună termometrul digital sub braţ: 39,8. Pe Diana nici n-o interesează termometrul; „lasă-mă să dorm”. Se trezeşte totuşi când sună Magda şi cere telefonul să vorbească; „mai bine – o asigură Diana. Cu un aşa doctor...” – şi ar vrea să se culce din nou.

– Doamnă, – o reţine Daniel – vă simţiţi în stare să daţi un telefon? – întinde el aparatul ţinut în palmă. Ieri, dom profesor şi-a îngropat fratele...

Diana se uită lung în ochii lui. Daniel nu scoate o vorbă şi nici nu lasă vreun sentiment să-i tulbure obrazul – doar stă cu mâna întinsă. Diana cedează şi ia telefonul, iar Daniel pleacă în bucătărie. Când se întoarce, Diana doarme. Se lasă în genunchi lângă pat şi-i şterge fruntea cu capătul unui prosop curat. Bagă mâna sub plapumă şi pare mulţumit. Peste vreo oră, Diana îl descoperă adormit în genunchi, cu fruntea pe palmele puse una peste alta, pe marginea patului.

– Daniel, dragule...

– Am stat aşa un pic... – se scuză Daniel – tocmai voiam să vă trezesc.

Plecă în bucătărie, de unde se întoarce cu borcanul cu crema Licurici lăsat de aseară pe masă, la temperatura camerei.

– Ar merge o friptură cum ştii tu s-o faci; cu mujdei de usturoi şi mămăliguţă – glumeşte Diana, atentă la linguriţa cu care o hrăneşte Daniel ca pe un copil înfăşat, aşezat pe pernă.

– Mâine, când veniţi de la serviciu; promit! – o asigură Daniel.

– Glumeşti. După cum mă simt, abia dac-o să pot merge singură la baie.

– Dacă a patra zi surorile mele nu erau bune de muncă, îmi luam gândul de la bani. În fiecare primăvară de Paşte, îmi cumpăram minge nouă şi tenişi; de fapt, erau un pic mai evoluaţi, se numeau bascheţi. În două săptămâni, maxim, erau rupţi.

– Eu ce să-ţi cumpăr când mă fac bine?

– Papuci – răspunde Daniel în şoaptă.

Diana se încruntă, semn că n-a înţeles, dar nici Daniel nu insistă, că este preocupat s-o hrănească.

– Am mâncat cât Irina într-o săptămână. Am să fac un fund!...

– Abia o să am eu în ce da cu palma mai bine – îi zâmbeşte Daniel şi îi acoperă din nou capul şi fruntea cu un prosop gros, lăsându-i doar nasul şi gura, să poată respira.

Peste vreo oră, telefonează iarăşi Magda.

– Nu prea mult, vă rog, că-i obosită şi somnoroasă – o roagă Daniel.

Magda se bucură când află că Diana e mai bine şi nu mai insistă să vină să se convingă; „sunt şi foarte ocupată, că Mugurel vine la cină cu câţiva prieteni..."

– Asta-mi mai trebuia, să mă găsească sor-mea împănată cu ceapă şi usturoi – bombăne Diana, întorcându-se pe o parte, cu faţa spre perete. Întinde-te pe pat lângă mine, să te odihneşti şi tu. Vezi că mai am o pătură în sertarul de jos al comodei.

Până după amiază, Daniel pune în maşina de spălat cearşafurile şi prosoapele transpirate. Descoperă că maşina are un program de uscare, aşa că o lasă până la final, când duce tot braţul de lenjerie pe fotoliul din birou; „le-oi călca mâine". Diana continuă să doarmă. La lăsatul serii, Daniel dă la cuptor unul din cei doi pui găsiţi în frigider, din care Diana mănâncă puţin, pe alese, fără chef.

– Mai bine Licurici – şi goleşte borcanul. Înainte de Paşte, mergem la mama ta să-i duc flori şi s-o sărut pentru crema asta...

– Şi cum de Paşte chirurgii au multe urgenţe, duc eu florile şi jumătate de sărutări.

– Şi cealaltă jumătate? – intră Diana în joc; „aha!, începi să-ţi revii...", se bucură Daniel.

– Cum?! – face el pe supăratul. Eu nu mă aleg cu nimic?

Râd amândoi. Daniel se apleacă mult spre ea şi, în ultimul moment, se răzgândeşte – „e mai bine aşa, s-o ţin încinsă" – şi o sărută scurt, ca pe un copil, pe vârful nasului.

– Vezi că ai nasul rece, ca de căţel; începi să te faci bine – îi şopteşte.

– Ei, ei! – îl opreşte Diana. Ia vino mai aproape... – inspiră ea de câteva ori. Ai găsit sticla cu otravă!

– Ce mai era în ea. De ajuns pentru câteva degustări; 20-30 de grame mă trezesc mai ceva ca o cafea.

– Şi nu-mi dai şi mie?

– Vin fiert – îi pune Daniel cana în mână când se întoarce din bucătărie. Eu voi gusta câte puţin... – îşi arată paharul mic, în care a turnat ţuică. Dacă ştiam că-ţi place, mai aduceam. Bădia Ion abia a dat cep unui butoi vechi de mulţi ani, de pe când trăia tata, că el ştia cel mai bine taina ţuicii de prune.

– S-o întreb pe Magda dacă mai vrea. A dormit câteva nopţi la mine, când a fost Mugurel în America de Sud. Cred... – râde amuzată

Diana – cred că sora mea căzuse iar în, cum spun americanii, în dragoste, acel *falling in love*, ceea ce francezii spun *coup de foudre*; ceva trecător... Poate m-am înşelat eu, dar nu cred... Sigur a avut un *coup de foudre*... Era tare răvăşită... – râde Diana, spre disperarea lui Daniel; „oare îmi întinde o cursă?, o fi aflat că trecusem pe la doamna Magda prin cabinet?" Parcă o văd: o speria fiecare sunet de telefon – îl aştepta cu înfrigurare, dar se temea să răspundă. „Te implor! Răspunde tu..." N-am înţeles-o. Câteva zile, până s-a întors Mugurel, a fost umbra mea. Seara ne delectam cu câte un păhărel. I-am povestit ceea ce ştiam de la tine, că nu-i bine să bei seara. Atât i-a trebuit!... Nici când era copilă n-a fost atât de curioasă – râde îndelung Diana, clătinând tare cana din mâna sa, că varsă puţin vin fiert pe cearşaful plapumei. Cred c-ai sughiţat în serile acelea. După ce o adormeam pe Irina, stăteam amândouă aici, în patul ăsta şi te... nu te bârfeam... Te evocam, ca să mă exprim mai elegant... Într-o seară, pe când ne amuzam noi, ne trezim cu Irina că urcă în pat, peste noi, parcă era un ursuleţ care-şi căuta culcuş. „Dacă vorbiţi de tăticul meu, vreau şi eu să ascult..." Îţi dai seama ce ne-am amuzat?... Îmi mai aduci, te rog! – întinde Diana cana spre Daniel. Ştii... – rămâne ea gânditoare după ce soarbe puţin din vinul fierbinte din cana mare de porţelan adusă de Daniel; mai gustă de câteva ori, tot mai mult de fiecare dată, pe măsură ce vinul se răceşte iar obrazul ei se aprinde tot mai tare. Ştii, Daniel... Acum, pot să-ţi spun, că-s beată... Ţii minte când ne-am sărutat? Poate tu nu mai ţii minte, eşti tânăr.... Eu eram la... Şi totuşi, pentru mine a fost... N-am crezut niciodată că eu, ca femeie, pot avea... la fel ca atunci când... Scuză-mă! Sunt intimităţi... Zău că aş vrea să faci Medicina!... Citesc mult în limba engleză... La noi abia au început să se traducă... Pudoarea, de fapt falsa pudoare era punctul forte al educaţiei medicale în socialism. Constat că la noi e-o insuficientă cultură medicală privind intimitatea vieţii de cuplu.... Discutam cu Magda... Ştii ce mi-a spus atunci? „Te rog, seara asta spune-mi Lena!" Eu n-am suportat niciodată numele ăsta; aveam o educatoare care ne bătea... Ea m-a rugat să-i spun... Mai este vin? Îmi mai torni? Ce spuneam?... Uite ce-am transpirat... – se lasă ea pe pernă, trăind profund plăcerea că Daniel îi şterge gâtul, umerii şi obrazul cu prosopul. A, da! – vrea Diana să reînnoade firul discuţiei când îl vede pe Daniel cum stă în fotoliu şi o priveşte calm, cu ochii aproape închişi de oboseală, dar cu mâna dreaptă activă sub plapumă, plimbându-şi palma pe pulpa piciorului ei, câte un minut pe fiecare, prin alternanţă. Da, vorbeam de sora mea... – zâmbeşte Diana, lăsând pe noptieră cana cu

puţin vin în ea. Niciodată n-am fost mai apropiate ca atunci... Are şi băutura rostul ei... Mi-a povestit... Da, da! Vorbeam de sărut; mai ţii mite? Atunci când ne-am sărutat... A fost ceva, că ne-am speriat amândoi... De fapt... Ea m-a întrebat dacă am fost îmbrăţişată vreodată aşa... puternic... de cineva cu adevărat drag, să ajung la... Ştii ce m-a întrebat? „Oare, un bărbat care se reţine aşa, fără să încerce să... n-are cumva o hibă?" Mă gândeam să te întreb... – râde Diana, legănându-şi capul pe pernă. Nu mi-am găsit omul. Eu ştiu că tu... Doamne, ce urât m-am purtat atunci cu tine!... Adevăru-i că m-am şi speriat; te-am simţit atât de... de aprins, iar eu – ce ghinion! – eram la... Iartă-mă! Vreau să dorm... Şi ţie ţi se închid ochii... De ce nu te întinzi aici, lângă mine, că ai loc?... Sau du-te în patul Irinei. Ba nu! Să nu duci gripă şi acolo...

– Stau bine aici – surâde molcom Daniel, vrând să ţină ochii deschişi, dar simte că nu mai poate; îşi înăbuşă cu palmele amândouă un căscat şi-şi lasă capul pe umărul drept, căutând o poziţie mai comodă.

Adoarme imediat. Când simte că a înţepenit şi vrea să se întoarcă pe-o parte, sare din fotoliu speriat; nu ştie unde se află. La lumina slabă a lămpii de pe noptieră, îşi priveşte ceasul de la mână: e trecut de miezul nopţii. Se grăbeşte să adune cele două cepe care s-au înnegrit şi miros îngrozitor, le pune într-o pungă pe care o înnoadă şi o aruncă la gunoi. Trage plapuma până pe fruntea Dianei şi deschide fereastra să aerisească – de afară intră un aer curat, cu iz de primăvară. Merge în baie, se spală îndelung pe obraz şi pe dinţi, mai gustă puţină ţuică; „nu mai am timp de cafea"; şi se întoarce în dormitor. Diana este transpirată toată; „până şi părul îi este năclăit de transpiraţie şi de lichidul pentru frecţie" – îşi zâmbeşte Daniel. Îi pune termometrul sub braţ – puţin peste 37. Se apleacă şi-i sărută umărul rămas dezgolit – îi place gustul transpiraţiei amestecat cu sedimente de la lichidul pentru frecţie. Caută în sertarul comodei un prosop cât mai moale şi începe să tamponeze uşor transpiraţia de pe trupul Dianei, care doarme profund, respirând rar şi în mod egal, „semn că are un somn sănătos; când ajungeam aici, mă culcam şi eu pe celălalt pat din camera în care mi-am tratat sora şi adormeam buştean. Eram lăsat să dorm pe săturate. La trezire, întotdeauna, masa era pusă cu ceea ce-mi plăcea mai mult: un păhărel de ţuică, o bucată de slănină prăjită pe jăratec, un cârnaţ mare adus de la afumătoare şi câteva felii de mămăliguţă rece. Usturoiul aştepta să-l prepar eu înainte de-a mă aşeza la masă..." Sora lui era deja plecată la treabă prin curte. Acum o priveşte pe Diana – are impresia că-i Rodica; „numai ea dormea atât de frumos!..." Continuă să-i şteargă

transpiraţia de pe obraz, apoi de pe gât. Când fereşte puţin plapuma şi începe s-o şteargă pe piept, simte că Diana s-a trezit. N-o ia în seamă; continuă să plimbe prosopul pe piept, urcă pe gât, ajunge la umeri, coboară pe coaste, îi şterge îndelung şi pântecele, urcă din nou pe coaste şi se întoarce la sâni, încercuindu-i cu o mişcare abia percepută, mai mult ca o alintare. Mâna Dianei reţine prosopul ca şi cum s-ar fi agăţat de el şi-l lasă să cadă lângă pat. Rămasă fără prosop, palma lui Daniel îşi continuă nestingherită mişcarea pe pieptul dezgolit, atingându-l uşor, tot mai uşor – nici măcar ca o alintare; mai degrabă ca o urmărire, prin atingere, a conturului. Se opreşte la un moment dat şi, ca o protecţie împotriva privirii reci – calme şi reci – a ochilor săi cuminţi în plimbarea lor peste pieptul atât de frumos, palma acoperă în căuşul său sânul stâng, spre care îşi coboară gura. În ultima clipă, rotundul palmei se desface şi încercuieşte pe departe baza sânului, lăsând loc buzelor care ating centrul dezgolit. Mâna Dianei prinde degetele lui Daniel şi le ridică de pe piept, apropiindu-le de gura sa şi le sărută. Lipite de sân, buzele lui Daniel doar îşi continuă atingerea. Diana face la fel – îi alintă fiecare deget în parte, parcă i-ar mulţumi pentru osteneala de până acum. Când gura lui Daniel se apropie de mamelon, buzele Dianei cuprind vârful degetului mijlociu; aşteaptă să vadă cum va reacţiona Daniel, dar nu se mai poate abţine şi începe să soarbă uşor buricul degetului. Daniel face la fel cu mamelonul, iar când îşi simte degetul muşcat, strânge şi el uşor dinţii, făcând să se cutremure trupul Dianei. Apoi se simte prins de părul de la ceafă şi obligat să-şi mute gura pe celălalt sân. După un timp, ambele mâini ale Dianei îi prind capul între palme şi-l ridică, să se poată privi. Nici măcar nu-şi zâmbesc – doar se măsoară îndelung, în tăcere. Când cei doi observă cum buzele celuilalt se depărtează puţin, fiecare îşi mişcă încet capul – Diana, ridicându-l; Daniel, aplecându-şi-l, până se întâlnesc în sărut; o degustare îndelungată, de adolescenţi descoperind întâia oară jocul. Într-un târziu, Daniel simte mâinile Dianei pe pieptul său şi, abia când rămâne fără cămaşă, pe care Diana i-a descheiat-o şi i-a dezbrăcat-o, aruncând-o spre fotoliu, îndrăzneşte s-o ajute la restul hainelor sale, până se trezesc amândoi goi, îmbrăţişaţi în mişcări controlate cu abilitate de Diana, mai degrabă provocate de ea, lăsate apoi în grija braţelor lui Daniel. Femeia se opreşte când şi când din sărut şi-şi apropie gura de urechea lui Daniel, parcă ar vrea să-i spună ceva, dar sfârşeşte mereu cu un sărut scurt, ca o mulţumire ori ca o provocare, apoi se lasă din nou în voia braţelor care, mult prea puternice uneori, dar lipsite de vlagă adesea, aşteptând reacţia

care să le dea impuls către o nouă violenţă, par să se joace cu trupul ei, când prea docil, când rebel de-a binelea, pornit să se răzvrătească, dar nu ca să-l respingă – dimpotrivă! – şi cade pe pernă pentru câteva secunde, fără să vrea să-i elibereze din încleştare trupul tânărului incitat continuu de comportarea ei. Îi caută privirea şi-i surâde încurajator, urmărindu-l apoi clipă de clipă, vorbindu-i prin gesturi scurte sau prin sărutări fugare, atentă la fiecare gest, să-i poată ghici momentul sublim, la care să participe, ca o aruncare a tânărului în sferele celeste ale extazului, din care îl recuperează cu braţele desfăcute, sărutându-l fugar şi tandru, ca la o întoarcere a voinicului învingător dar istovit pe care şi-l strânge la piept, aşezându-i fruntea încinsă de transpiraţie pe umărul său. Îl ţine aşa, cu o reală plăcere, savurându-i greutatea de urs ucis prăbuşit peste ea, pe care îl alintă plimbând prosopul peste trupul lui înfierbântat, ridicându-i când şi când bărbia cu un deget, atât cât să-i poată fura un sărut. Îi place să-şi ţină pieptul strivit sub al tânărului, să-i simtă bătăile inimii, pe care o aşteaptă să-şi intre în ritmul normal şi abia atunci, furându-i o sărutare mult mai lungă, la limita unei scântei ce-ar putea declanşa un nou foc devastator, îl lasă pe Daniel să lunece alături de ea, trage de colţul plapumei până se acoperă amândoi şi se cuibăreşte cu obrazul drept pe pieptul tânărului, cu braţul stâng peste pieptul lui, cu palma lipită de subraţul lui drept să se poată sprijini mai bine şi-şi îndoaie genunchiul stâng peste mijlocul lui, în poziţia atât de râvnită de ea în tăcere când o descoperea pe Irina dormind aşa. Abia când braţul stâng al tânărului se face arc, apropiind-o şi mai mult, se simte în siguranţă şi-i mulţumeşte, sărutându-i pieptul. După un timp, îl sărută din nou – un sărut dat în fugă, ca un *somn uşor!* adresat unui copil drag. Ar vrea să adoarmă şi ea – „mi-am dorit de-atâtea ori să dorm şi eu ca fiiică-mea!..." –, dar simte că nu i se mai închid ochii – privesc în gol şi nu văd în amintire decât buzele tânărului schiţând gestul de-a se deschide înainte de-a se fi întâlnit în sărut. Se foieşte un timp, să scape de strânsoarea braţului arcuit peste umerii săi, înalţă puţin capul până atinge urechea tânărului cu gura şi-i şopteşte:

– Ai văzut, dragul meu? Nu-i nimic mai uşor, mai frumos şi mai plăcut...

Îi sărută urechea, apoi adaugă:

– Cu condiţia să iubeşti şi să simţi că eşti iubită... sau iubit...

Se cuibăreşte din nou sub braţul lui, sperând să poată adormi. După vreo oră de aşteptat somnul, iese uşor de sub plapumă, atentă să nu-l trezească pe Daniel. Ştie că-n dulapul din baie are două halate

uscate. Când trece pe hol, prin faţa oglinzii înalte, nu se mai ruşinează de goliciunea sa şi şi-o admiră îndelung; îi place chiar şi părul; „parcă mi-am turnat zaţ de cafea în cap...” Intră în cadă, porneşte hidromasajul şi leneveşte jumătate de oră; „trebuie să-mi fac o cafea! Amară şi tare; am să-i duc şi lui să guste...” Stă un timp în uşa dormitorului şi inspiră adânc mirosul greu de ceapă stricată, usturoi şi transpiraţie. Îşi strânge cordonul halatului mai bine, se lasă în genunchi lângă pat şi se căzneşte să-l sărute pe gură – simţindu-şi prin somn braţul stâng eliberat de greutatea trupului întins alături, Daniel s-a întors pe partea dreaptă; aşa l-a găsit în multe dimineţi, dormind spate în spate cu Irina.

– Iubitule!... – îi şopteşte. Oare ai putut pune la îndoială vreo clipă că nu te doream?!...

„Iar acum, când te am în patul meu, când te mai port încă în mine, când mă mai dor sânii de muşcăturile tale şi cred că mi-ar trebui corset pentru mijlocul frânt, am să te las, că vreau să mă întorc între ai mei, să fiu sigură că nu visez, că n-am luat-o razna... Dacă mai stau cu tine, mi-e teamă să nu înnebunesc de atâta bucurie...” După un timp, ajunsă în bucătărie, stând sprijinită de pervazul ferestrei, vrând să-şi mai limpezească gândurile, soarbe câte puţin din cana mare de cafea, – „mă tem să-l trezesc, să-i dau să bea şi el, că n-am să mai pot pleca...” –, trage rar câte un fum din ţigara lăsată în scrumiera de alabastru – cadoul colegilor la un 8 Martie – şi priveşte cum se aprind pe rând ferestrele blocurilor învecinate. Caută uscătorul de păr şi-şi reface coafura; „măcar atâta bun, părul, am moştenit şi eu de la mama, cine o fi ea...” – gândeşte, privindu-se în oglindă.

– I-o fi plăcut şi ei... – se trezeşte că spune cu glas tare, privind în adâncul oglinzii uşa dormitorului său, „dincolo de care doarme profund un bărbat istovit de iubire...”

„Prima oară când mai intru într-o biserică, îi voi aprinde o lumânare mamei, oricare ar fi ea...” Îşi dă seama că-n 43 de ani nu s-a gândit niciodată cu drag la aceea care a adus-o pe lume; „mă bucur c-o fac acum!...” – îşi zice şi începe să se îmbrace ca de serviciu. Aruncă din nou o privire prin fereastra de la bucătărie, vede că-i primăvară, dar nu se îndură să renunţe la căciulă – „abia m-am spălat pe cap” – şi la blana fără etichetă; „nu mă va crede nimeni că am avut gripă dacă mă duc în pardesiu”. Înainte de a-şi lua poşeta, să iasă pe uşă, îşi rezervă plăcerea de-a se mai duce o dată în dormitor să-l admire pe Daniel cum doarme. „Ce dreptate avea Magda!... Nimic nu-i mai plăcut ca mirosul trupului

ostenit al celui cu care te-ai iubit!...” Se lasă pe marginea patului şi-l întoarce pe Daniel cu faţa în sus, să-l poată săruta.

– Bună dimineaţa! – îi spune Daniel ca o scuză că mai doarme încă.

– Dimineaţa mea eşti tu – îi răspunde Diana, renunţând la sărut; doar priveşte cu aviditate cum tânărului i se umple obrazul de o fericire pe care i-o simte izvorând continuu din adâncul sufletului; privindu-l, are în atitudinea ei ceva între tandreţe, perversiune şi cinism: „să-l văd cum reacţionează când îşi va aminti că am făcut dragoste”.

Mâna dreaptă a lui Daniel îi ia mâna stângă şi-i sărută îndelung palma. „Şi dacă doar mi-am închipuit eu că-s prima?...” Îi soarbe privirea calmă şi nu poate nici măcar să-i surâdă atâta timp cât se simte ţinută captivă privirii lui senine; captivă şi răvăşită de sărutul cald de pe degetele ei, trezindu-i durerea sânilor sărutaţi îndelung ast’ noapte. Îşi eliberează palma şi şi-o lipeşte de obrazul tânărului, alintându-l. Ar vrea să-i smulgă un zâmbet, să poată şi ea râde, să se rostogolească peste el într-o îmbrăţişare lungă, „după care să ies din apartament; altfel, voi crede că am început să am halucinaţii...”

– Daniel! – se trezeşte că exclamă, fără să înţeleagă de ce, dar imediat ce observă că braţul lui drept a coborât la marginea patului şi simte palma lui alintându-i piciorul de la pantof până sub genunchi, are un zâmbet larg de plăcere şi şopteşte iar, de data aceasta ca o chemare: Daniel...

Când palma tânărului ar vrea să se oprească, mâna Dianei se grăbeşte să se aşeze peste ea, apăsând-o.

– Daniel!... – îi şopteşte pentru a treia oară, mai mult ca o dojană că s-a oprit şi reuşeşte încet-încet să-i ducă palma în sus, pe sub fustă, până spre şold.

Restul vrea să-l facă singură; se uită fix în ochii tânărului, parcă să-i acopere privirea, să nu vadă ceea ce face – de la dezbrăcarea lenjeriei sale intime şi aruncarea ei pe fotoliu, până la mototolirea fustei la brâu, fără măcar să-şi fi descheiat copcile de argint ale blănii.

– Fusta ştiu că nu-ţi place iar blana merită să ne fie părtaşă – îi şopteşte cu gura lipită de urechea lui, când se insinuează sub trupul gol al tânărului, rostogolit peste ea. Să nu-mi mai ţii gura captivă în sărut când vreau să ţip sau să-ţi spun ceva, că-i vai de tine – te-nvăţ eu să mă respecţi aşa cum îmi place, nu numai cu *da, doamnă; nu, doamnă!...*

– Da, doamnă – îi şopteşte Daniel.

– Cum, n-ai înţeles?! – se înfurie Diana.

– Nu, doamnă.

Şi izbucnesc amândoi în râs, pierzându-se împreună în jocul lor, bucuroşi şi fericiţi până la uitarea de sine.

*
* *

Imediat după plecarea Dianei la clinică, Daniel merge la fereastra din bucătărie şi o urmăreşte cu privirea cum urcă în maşină, porneşte motorul, aprinde farurile din obişnuinţă deşi s-a luminat de mult de ziuă, iar când coteşte în aleea centrală, nu se poate abţine şi-şi flutură palma; „dacă s-a supărat?!", se întreabă el înspăimântat, dar imediat vede palma înmănuşată a Dianei plimbată în atingerea geamului portierei, să poată fi observată. Peste câteva minute, primeşte un telefon:

– Iubitule, de fiecare dată, atâţia ani la rând, când am plecat cu maşina din faţa blocului, am visat să văd la geamul meu fluturând mâna unui bărbat drag... Îţi mulţumesc şi te sărut!

Daniel uită şi de cafea, şi de puţina ţuică rămasă pe fundul sticlei, şi de foame – de oboseală, nici vorbă! Pune în maşina de spălat toate cearşafurile, prosoapele, lenjeria intimă a Dianei purtată, găsită prin apartament, iar la final aruncă peste ele şi cămaşa sa, care e şifonată şi pătată pe alocuri. Face duş, se bărbiereşte în grabă, îmbracă un halat curat de-al Dianei şi face curăţenie în toată casa, aerisind îndelung dormitorul. Calcă braţul de rufe spălate ieri şi-l aşteaptă pe cel care abia se usucă în maşina de spălat. Pentru prima oară, îi vine să o cheme la telefonul de la primărie pe Teodora şi să-i mulţumească; „du-te, puiul mamei, la Tudoriţa noastră şi o ajută la călcat, că mult mai spală pentru cei cinci copii ai săi" – şi el se ducea, că nu putea ieşi din vorba mamei. Acum, să calce atâtea rufe, i s-a părut o glumă. La prânz, patul este aşternut cu cele mai frumoase cearşafuri, cum era în noaptea când Diana a dormit cu bisturiul sub pernă, iar pe fotoliu stă stiva celor călcate impecabil; „mă va ironiza, sunt sigur, dar abia aştept s-o facă – găsesc eu replica; ceva de genul: hai să le şifonăm din nou..." –, îşi surâde Daniel şi se aşează pe un scaun din bucătărie să-şi bea ceaşca de cafea preparată – „în sfârşit!, apoi îi pregătesc o friptură cu mujdei de usturoi şi mămăliguţă moale". Nu înţelege nimic din ceea ce s-a întâmplat – doar pluteşte; pluteşte într-un univers necunoscut lui, încărcat de bucurii la care n-a visat, pentru că nu le cunoscuse, ca să şi le poată dori.

– Bună! – i se pare că aude vocea stinsă a Dianei venind de pe hol.

Tresare. În uşa bucătăriei stă Diana; „aşa a intrat şi în amfiteatru, la curs", îl taie un gând pe Daniel – singurul gând ce-l mai poate avea. În rest, doar priveşte spre femeia care lasă impresia că a venit în control: o ţinută dreaptă, dar nu imperială, ca de obicei; „acum e marţială". A întârziat o clipă cu ochii pe cămaşa lui Daniel – „cred că i-a plăcut că-i curată şi călcată impecabil" – şi s-a întors, plecând spre dormitor. Întârzie mai mult cu privirea peste tot interiorul, parcă ar căuta ceva care să nu-i placă – „o fi vrând să se amuze şi-mi pune nervii la încercare? Să vezi ce-ţi fac, iubito!..."

– Mă gândeam s-o chem pe tanti Ioana, să se ocupe ea de... – face mâna Dianei un gest spre interiorul dormitorului şi iese, trecând cu atâta siguranţă pe lângă Daniel, că-l lasă perplex, rezemat de tocul uşii; „e supărată rău..."

Când o vede că s-a oprit în faţa cuierului şi-şi scoate căciula, aşezându-o cu grijă pe raft, se grăbeşte să ajungă la spatele ei şi-i ia de pe umeri blana cu mare eleganţă, aşezând-o grijuliu, dar cu gesturi precise pe umeraş.

– Mulţumesc, Daniel! Ai făcut mai multă cafea? Adu-mi şi mie, te rog, în birou.

O găseşte pe unul dintre cele două scaune, picior peste picior, mişcând nervoasă vârful pantofului de deasupra, încercând cu mâna tremurândă să-şi aprindă ţigara. Daniel îi pune cafeaua în faţă, îi ia bricheta din mână şi-i aprinde ţigara.

– Diana, s-a întâmplat ceva? – o întreabă, dar când îi întâlneşte privirea ca de gheaţă, repetă întrebarea pe un ton lipsit de orice inflexiune: Doamna Diana, ce s-a întâmplat?

– Daniel, aş vrea să mă laşi în pace – îl priveşte Diana lung, cu o expresie gravă pe obraz; „nici măcar nu clipeşte", se uită Daniel la ochii ei.

– Doamnă, dar... – încearcă el să obţină o explicaţie.

Mâna stângă a Dianei lasă cu zgomot ceşcuţa cu cafea pe farfurioară; câţiva stropi mari sar în jur, pătând paginile scrise cu creionul:

– Te-am rugat ceva!

– Nu mai înţeleg nimic...

– Pentru că nu eşti în locul meu. Ştii că mă ustură tălpile la picioare, că abia merg?

– A, da – surâde Daniel. Am uitat să vă spun că trebuia să vă ungeţi cu o cremă, oricare; e bună şi grăsimea sau uleiul de gătit... E normal; usturoiul este agresiv pentru piele... Vreţi să...? – arată el spre bucătărie.

– Te rog! – îi taie Diana orice elan. Îmi retrag vorbele despre tălpi; sunt meschine! Nimeni, niciodată nu mi-a reproşat că-l doare incizia rămasă după operaţie. Eu însămi risc să fiu meschină – împinge cu un gest de dezgust ceaşca de cafea mai spre centrul biroului şi, ridicându-se de pe scaun cu mişcări trădând nervozitatea, merge la fereastră, să se poată uita afară.

„Oh, Dumnezeule, ce-am făcut?! – priveşte Daniel cu spaimă către femeia de lângă fereastră, căreia îi vede numai un contur neclar din cauza luminii puternice de la soarele primăverii – prima zi cu soare după o iarnă grea, cu troiene înalte. Asta-i! – oftează el scurt şi înăbuşit, învăluind silueta în privirea lui protectoare. Dacă n-ar fi medic, aş lua-o în braţe, s-o duc la un spital... Şi doar tot timpul mi-au stat în cap vorbele mamei, «să te porţi blând cu prietena; mai ales primele dăţi; Dumnezeu a fost darnic cu tine; o să fii bărbat gospodar, ca răposatul taică-tu, dar să te porţi blând cu nevasta la început, nu ca un lup tânăr flămând, care sfâşie o mioară...»" – stă el paralizat, încercând să ghicească trupul Dianei în lumina puternică revărsată prin fereastra mare. „Da, dar pentru ea nu-i prima oară... Şi totuşi, – tresare el – a ţipat de câteva ori... Mi-a dat de înţeles că-i de plăcere, dar dacă...?!... Nu pot să fiu laş... Trebuie să... Să ce?!" – se simte Daniel dezorientat. Cu greu, îşi adună bruma de curaj ce-o mai are şi se apropie de Diana, atingându-i braţul cu delicateţe:

– Doamnă, îmi pare rău!...

– Rău?! – se întoarce Diana prompt către el, măsurându-l cu privirea. De ce să-ţi pară rău?

– Păi... Cred că am fost...

– Ce?! – îi priveşte Diana pieziş. Eu! – se arată ea insistent cu degetul – eu am fost! – mai face ea câteva gesturi, arătându-se cu degetul, apoi, întâlnind privirea speriată a lui Daniel, se înmoaie, lăsând să-i cadă braţul pe lângă corp, ca un început de abandon. Sunt răvăşită, Daniel. Lasă-mă în pace...

– Doamnă... dar... nu înţeleg.... Cu ce am greşit? – prinde Daniel curaj să întrebe, înfruntând cu calm privirea obosită a femeii.

– Eu am greşit! – vine răspunsul tăios. Spune-mi, crezi că mi-e uşor să port povara celor întâmplate? Nu mă obliga la un dialog penibil

şi interminabil, te implor! Aş vrea... – scade instantaneu vocea Dianei, în timp ce privirea ei se aruncă în gol pe fereastră – aş vrea să înţelegi că ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat din cauza... A fost boala... temperatura... epuizarea... am fost ameţită de... doar ştii, mă mir că nu m-am sufocat. S-a întâmplat pentru că am fost beată! – spune Diana pe un ton tăios, dintr-o suflare, ca un verdict, apoi rămâne cu privirea pierdută undeva, pe lângă umărul lui Daniel, prin uşa biroului lăsată larg deschisă, către ieşirea din apartament. Nu te supăra, aş vrea să rămân singură...

Daniel se retrage încet cu spatele până la uşă, unde se întoarce ca o păpuşă manevrată stângaci şi merge la cuier, încercând să-şi impună să fie tare; „măcar să ies demn!" – îşi ordonă, uitându-se în oglindă să-şi pună cravata corect, apoi să-şi îmbrace sacoul şi jacheta de primăvară. Simte în buzunar cheile apartamentului şi le scoate, prezentându-le Dianei, când ajunge din nou în birou:

– Unde le las?

„Acolo" – arată Diana colţul biroului cu ţigara din care tocmai a tras un fum. „De data asta, doamnă, nu vreau să-ţi rămân dator" – gândeşte Daniel, aşezând cu grijă cheile peste câteva pagini dintr-o lucrare medicală scrisă cu creionul.

– Să ştiţi, doamnă, că nici mie n-o să-mi fie uşor să-mi amintesc toată viaţa că am început cu o femeie beată...

„Na, că până la urmă am fost şi bădăran!" – îşi zice în timp ce-şi bagă picioarele în pantofi, fără să se folosească de încălţătorul agăţat într-un cui, indiferent că-i şifonează la spate. „Nu pot pleca aşa; aş crăpa de ruşine în faţa mamei." Face câţiva paşi înapoi, până în uşa biroului şi priveşte spre silueta femeii luminată puternic de soarele amiezii de sfârşit de februarie; nu-şi dă seama dacă Diana se uită spre el sau priveşte pe fereastră. Spune încet, cu o blândeţe evidentă în glas:

– ...cu o femeie beată de bucurie. Aşa voi continua să cred: c-a fost bucurie... Sărut mâinile!

Nu mai aşteaptă nici o reacţie din partea siluetei care a înţepenit în şuvoiul de lumină ce umple încăperea. Merge cu pas domol până la uşă, cu ţinuta lui dreaptă, emanând mândria născută din orgoliul rănit; iese, închide uşa cu grijă, străbate holul lung şi aşteaptă în faţa liftului până îl prinde liber şi-l cheamă. Nici măcar nu aruncă vreo privire spre uşa de metal din capătul celălalt al holului. În adâncul sufletului său, însă, şi-ar fi dorit nespus s-o audă deschizându-se...

...Dar, până intră în lift, uşa nu s-a deschis...

*
* *

Daniel o mângâie pe gât, apoi o sărută, şoptindu-i cu glas sonor:

– Iubito, să laşi piciorul în voia mea. Hai, că termin imediat...

O mai sărută o dată; îi alintă burta cu palma, se apleacă sub ea şi-i prinde piciorul cu amândouă mâinile, punându-i copita între genunchii săi, rostind cu glas sonor, să fie auzit de cei din jurul său:

– Repet ce-am spus şi la celelalte trei: curăţ cheratina din centru – trage el o singură dată cu cuţitul special –, perii copita cu atenţie – şi plimbă cu grijă peria peste toată copita, după care lasă piciorul înapoi pe pământ. Nu stresaţi calul ţinându-l prea mult cu un picior ridicat. Potcoava! – strigă spre tânărul care se agită în jurul forjei. Stela iubito, să stai cuminte! – mângâie iapa din nou pe burtă, ridicându-i piciorul din spate până îi pune copita pe genunchii săi; ia cleştele din mâna laborantului, potriveşte potcoava deasupra copitei şi strigă: Care vă duceţi diseară la bar ori la teatru, câţiva paşi înapoi! Domn' profesor, – face un gest către bătrânul de lângă el – păcat de costum; o să vi-l ţină doamna trei zile pe balcon... – face semn bătrânului să se depărteze şi pune potcoava încinsă la forjă peste copita iepei.

Un nor greu de fum înecăcios umple văzduhul, făcându-le pe cele patru studente să se retragă chicotind, în timp ce băieţii nu par impresionaţi de miros; afişează chiar un interes deosebit, formând un semicerc în jurul lui Daniel. Potcoava este aruncată imediat în găleata cu apă de alături, de unde o scoate laborantul, în timp ce Daniel freacă din nou copita cu peria. Cere potcoava, o potriveşte pe unghie, bate două caiele şi dă drumul piciorului, de data aceasta împingând o bucată de placaj, să coboare copita pe ea.

– Uitaţi-vă la călcătură. Fetelor, nu mai chicotiţi, că aşa vă alegeţi şi voi pantofii. Acum bat celelalte patru caiele – spune luând din nou copita în braţe –, le rup urgent cu cleştele, ţin contra cu cleştele să le bat până le turtesc, iau raşpelul şi pilesc asperităţile, dau cu palma de jur împrejur să mă conving – şi gata! Stela iubito, eşti cea mai frumos încălţată domnişoară din Bucureşti! – îşi plimbă el palma stângă pe spatele iepei, cu degetele răsfirate prin coamă, până ajunge la căpăstru. Ce-aţi amuţit aşa? – aruncă întrebarea peste umăr grupei de studenţi din

anul întâi, pentru care a făcut demonstraţia de potcovire a unui cal. Acum, – îşi tărăgănează el vorbele, dezbrăcând din mers şorţul greu din piele, cu apărători pentru genunchi şi cu buzunare mari pentru scule, pe care se grăbeşte laborantul să-l prindă înainte de-a cădea pe prundişul de pe jos – ehei!, acum urmează să-mi iau răsplata pentru că i-am dat pantofi noi. Stela! – se adresează el iepei, ducându-şi degetul la obraz; iapa înalţă puţin capul şi-şi lipeşte botul de obrazul lui Daniel pentru două-trei clipe. Stela, – face tânărul pe supăratul – ele – arată spre grupul fetelor – îşi sărută prietenii o dată, că li se iau doi pantofi. Eu ţi-am dat patru – şi duce iarăşi mâna la obraz, iar botul iepei se întinde din nou, sărutându-l.

– Trişezi! – îi strigă o fată, spărgând tăcerea suspectă a tuturor celor din jur. L-am văzut eu, domn' profesor, – se adresează bătrânului – cum a scos din buzunar un cub de zahăr.

– Ei da, te pomeneşti că tu-ţi săruţi prietenul de pomană – îi răspunde Daniel, scoţând din buzunarul salopetei un cub de zahăr, pe care îl ridică în aer: Cine vrea să fie sărutat? Cum, nimeni? – întreabă, rotindu-şi privirea peste toţi cei din jur, care tac timoraţi, iar când aude un *eu* rostit clar, rămâne cu braţul ridicat, privind cum studenţii se dau în lături, făcând un culoar, în capătul căruia stau profesoara Carmina Apopii şi Magda.

Daniel face un pas către ele şi se înclină respectuos:

– Sărut mâinile!

– Eu l-am rugat să... – intervine bătrânul profesor, adresându-se Carminei Apopii. E unul din cei doi huţuli aduşi ieri – arată spre iapa care stă cuminte, aşteptând. Ne iertaţi; noi ne retragem, că avem laborator – spune el, privind în fugă ceasul, apoi face semn grupei de studenţi să-l urmeze în clădirea alăturată. Daniel, – se întoarce profesorul pentru o clipă – vii şi mâine să potcoveşti armăsarul? Poţi de la 9?

– De la 10, dom' profesor, să am timp să-mi aduc asistenta – răspunde.

– E foarte bine! – se bucură profesorul, plecând în grabă după studenţi.

– Ce fac cu Stela, Daniel? – întreabă laborantul.

– Pune-i şaua, să se mândrească şi ea un pic mergând pe asfalt. N-a ieşit niciodată până acum la asfalt; sunt curios cum o să-i sune la ureche paşii – spune profesoarei, apoi arată Magdei cubul de zahăr. Ce fac cu el?

– Daniel!! – se încruntă profesoara, nevenindu-i să creadă că asistă la o asemenea impertinenţă.

– Vă rog! – o strânge Magda cu putere de braţ, apoi îi oferă poşeta: Mi-o ţineţi o clipă?

– Doamnă doctor, caii sunt, totuşi, imprevizibili – încearcă profesoara s-o reţină.

– Daniel răspunde – face Magda un gest de liniştire. Dacă păţesc ceva, – se adresează lui Daniel când porneşte spre el – aştept să vină mama ta la control şi-i spun să-ţi rupă urechile. Cum fac? – întreabă, luând cubul de zahăr.

Daniel o duce în faţa iepei, scoate din buzunar un cub de zahăr, îl ţine în palmă, să-l poată lua Stela, apoi întinde palma, o mângâie pe frunte, face un pas în lateral, o trage uşor de căpăstru şi-i şopteşte la ureche:

– Ea e Magda şi te iubeşte la fel ca Mioara. Iubeşte-o şi tu. Întindeţi palma, doamnă – spune Magdei.

Uşor timorată, Magda desface pumnul, prezentând cubul aşezat în mijlocul palmei. Botul Stelei se apropie şi ia zahărul doar cu vârful buzelor.

– Nici n-am simţit – se bucură Magda. Mai dă-mi! – întinde mâna spre Daniel.

În timp ce Magda oferă Stelei cub după cub de zahăr, bucurându-se ca un copil, Daniel dă un ocol iepei, băgând degetele sub chingile din piele frumos încrustată, să se asigure că-s strânse corect de laborantul de la grajduri.

– Stela, să fii ascultătoare, iubito, – îi şopteşte iepei, oferindu-i mai multe cuburi de zahăr odată. Şi tu, Lena! – şopteşte Magdei, ca un ordin.

Doctoriţa se întoarce speriată spre el; ochii ei exprimă, mai degrabă, o dojană şi ar vrea să şoptească ceva, dar palmele lui Daniel o prind de sub braţe cu mai multă putere decât au făcut-o când au aşezat-o în leagăn lângă Irina şi o ridică, aşezând-o cu fundul pe şa. Imediat, mâna lui Daniel apasă palma femeii pe oblânc, dându-i de înţeles de unde trebuie să se sprijine, în timp ce el, cu mâna încleştată peste a femeii, face o săritură de pe loc şi încalecă la spatele Magdei, grăbindu-se să întindă braţele, proptind între ele trupul femeii, căutând să prindă cu degetele curelele căpăstrului. Loveşte uşor călcâiul drept de burta iepei, care porneşte la pas, ieşind în aleea din apropiere.

– Stela, pas domol, cum te-a învăţat Mioara – spune, întinzându-se să-şi răsfire degetele prin coama deasă cu păr lung, în timp ce, pocnind din limbă, imită mersul cailor de paradă.

Stela începe şi ea să meargă cu pas rar, lovind potcoavele de asfalt în ritmul ordinelor date de Daniel.

– Doamne, Daniel, ce mi-ai făcut!... Ce plăcere! – şopteşte Magda.

– Să vedeţi plăcere când o să vă miroase pardesiul două-trei zile a cheratină arsă – îi şopteşte Daniel, strângând uşor braţele, simulând o îmbrăţişare. Ce cauţi aici, Lena? – o întreabă ca o dojană.

– În nici un caz pe cineva care să-mi spună Lena... Parcă am clarificat asta odată.

– De ce-ai dormit la doamna Diana până s-a întors domnul Zavate?

– De teama ta. Iar aici am venit s-o aduc pe doamna Apopii. Fusese să-şi vadă mama şi, când a vrut să-şi cheme maşina rectoratului, m-am oferit s-o aduc eu.

– Aşa, pur şi simplu.

– Nu. Îmi spusese deja c-ai fost acasă cu un profesor şi-aţi adus doi cai. Ştia că azi începi să te ocupi de ei.

– Şi-ai venit să mă vezi făcând ceea ce ştiu să fac cel mai bine: potcovitul...

– Cel mai bine?! Mă îndoiesc. Ţin minte cum a venit la clinică Diana în dimineaţa de după gripă...

– Nu ştiu reţeta, dar dacă vreţi, o întreb pe mama. O să-mi notez exact ce plante, când trebuie culese, ce fel de oţet...

– Ori eşti prost, ori te prefaci! – îi aruncă Magda peste umăr o dojană plină de tandreţe. Gata, să tăcem. Că ne vede doamna Apopii. Pariez că n-o să-i treci examenul în veci.

– Mă întorc în sat şi mă fac potcovar. Când va extinde cariera, domnul Zavate va avea nevoie de mulţi cai, să-i scoată de prin râpe brazii tăiaţi pentru exportul de cherestea şi să-i care calcarul de la carieră până la linia de vagonete. Bine că i-am salvat pe Stela şi pe Victor, favoriţii mei şi-ai Mioarei. Stela, stai! – ordonă Daniel când ajunge în apropierea profesoarei.

Sare sprinten şi întinde braţele s-o ajute pe Magda să coboare.

– Doamnă doctor, când vine mama la control, dacă v-a plăcut, mă lăudaţi; dacă nu, mă pârâţi. Şi-aşa, a aflat de la dumneavoastră că am avut două restanţe pe toamnă.

– Copile, – intră Magda în joc – mi-e mult prea dragă, ca s-o amărăsc. Doamnă profesor, – se întoarce spre prorectoră – a fost o încântare; vă mulţumesc!

– Mă bucur – îi zâmbeşte bătrâna, relaxându-se dintr-o dată. Toţi mi-l laudă pe Daniel ca pe un student deosebit. Păcat că la mine a dat biletul înapoi... Dar sper că până-n vară se va pune la punct cu *Ameliorarea*.

– Îmi permiteţi să mă retrag? – întreabă Daniel, predând hăţurile laborantului care a stat tot timpul în apropiere. Sărut mâinile! – se înclină el în faţa celor două doamne şi pleacă în stânga, pe alee, spre complexul studenţesc.

Printr-o smucitură scurtă a capului, Stela scapă din mâna laborantului şi porneşte după Daniel. Îl ajunge şi-şi lipeşte botul de spatele lui, împingându-l. Deşi a simţit totul, Daniel nu s-a întors; mai merge câţiva paşi cu botul Stelei pe spatele său, apoi se întoarce şi-i oferă pe rând câteva cuburi de zahăr, sărutând-o pe frunte după fiecare cub. Discret, îşi scoate batista şi-şi şterge ochii înlăcrimaţi.

– Hai, frumoaso, să te duc eu să stai împreună cu Victoraş al tău – zice şi sare în şa, pornind la trap înainte, pe alee, spre grajduri.

*

* *

– Bună dimineaţa, Daniel! – aude în telefonul pe care îl deschide imediat ce-l simte vibrând.

Se aştepta la un telefon, dar nu credea că-l va suna Magda. Ieri, la terminarea plimbării prin oraş, după ce a dus-o pe Irina la cămin la ora la care copii sunt luaţi acasă de părinţi, a mai aşteptat un timp în staţia de tramvai; voia să zărească maşina Dianei oprind în faţa porţii înalte din fier forjat, lucrat cu migală. A văzut-o, dar imediat, o alta, din care a coborât Magda. „Poate c-ar fi trebuit, totuşi, să mai întârzii" – şi-a zis, dar şi-a adus aminte că mirosea prea tare a cheratină arsă. „Măi potcovarilor, voi, la masa de colo, din colţ, să ne tihnească mâncarea!" – le-a strigat o studentă din anul patru, la intrarea lor în cantină, stârnind un val de râs.

– Sărut mâinile! Am voie să spun că dumneavoastră sunteţi dimineaţa mea? – o întreabă Daniel pe Magda.

– Când ai spus „dumneavoastră", sunt sigură că te-ai gândit la noi toate trei, iar eu îţi răspund un hotărât „nu, nu-ţi dau voie!", pentru

că e invers: tu eşti dimineaţa noastră. Îţi mulţumesc pentru ieri! Alaltăieri, când i-ai spus profesorului că-ţi aduci asistenta, am fost sigură cine-i asistenta. Ieri a fost una din zilele cele mai fericite pentru Irina. Pot să te reţin? Unde eşti?

– În camera de la cămin.

– A, e bine. Eu am tras într-o parcare, să fiu prima care te sună.

– Credeţi că va fi şi o a doua?

– Bineînţeles! M-a rugat să spun la spital că nu poate veni astăzi... Ascultă-mă, Daniel! – se schimbă prompt vocea Magdei, coborând spre şoapta unei rugăminţi pe care te căzneşti s-o rosteşti cât mai convingător. Eu, aceea care mă ştii, am deschis ochii în braţele Dianei; mi-a fost şi mamă şi soră mai mare. M-a legănat când eram mică, mi-a ţinut biberonul, mi-a dat să mănânc cu linguriţa şi mi-a şoptit poveşti când plângeam seara. Ea n-a plâns niciodată, ceea ce le înfuria pe educatoarele care obişnuiau să bată copiii. Ba... cred c-a lăcrimat, dar de fericire, când a ascultat într-o seară cum fiica ei, bănuită de lunecare în autism indus, spunea basmul *Greuceanu* unui tânăr... Nu ştiu ce-a fost între voi, dar aseară am simţit ce-i în sufletul ei... „Mămico, Stela l-a sărutat pe tăticul de trei ori la rând când am trecut pe la dormitorul ei”, apoi „mămico, Doiniţa l-a întrebat dacă-i de acord să mă înfieze, iar el i-a răspuns că «da, numai dacă mă înfiezi şi pe mine», şi Doiniţa a râs. Cum adică să ne înfieze, pe mine şi pe tăticul? Iar la masă, după ce toţi copiii – pentru Irina, voi, studenţii, sunteţi copii – m-au lăudat că mănânc cel mai elegant dintre toţi, c-am mâncat cum m-a învăţat tăticul, tot Doiniţa, care mă luase să stau lângă ea, i-a spus că, «dacă aş şti că iese cu nişte ochişori tot aşa de frumoşi, te-aş păcăli să-mi faci şi mie un licurici» iar copiii au râs mult... De ce-au râs? Cum adică să-i facă şi ei ?” – a întrebat Irina aseară. Voiam să ştii toate astea, Daniel, înainte de-a o întâlni pe Diana. Reacţia Dianei nu are rost să ţi-o descriu... N-am înţeles ce-a reţinut-o să mă lase pe mine acasă, cu Irina, şi să vină la tine la cămin în toiul nopţii. Eu, Daniel, am văzut-o când a venit la clinică după zilele cât a avut gripă... Am intrat cu ea în sală imediat ce-a sosit – o urgenţă tare urâtă! A rezolvat-o magistral, fără să-i pese de nimeni; a surâs într-una. Ba chiar, când închidea – a făcut-o meticulos, parcă era o chinezoaică ce cosea cu fir de mătase –, a început să fredoneze o melodie; m-am speriat; n-o mai făcuse vreodată. Am mers după ea în cabinet şi... Îmi pare rău că ţi-o spun!... Dar trebuie s-o ştii! E mama şi sora mea, Daniel! – strigă Magda în telefon. Iar eu nu te am decât pe tine cu care pot discuta asta. În cabinet, speriată de comportarea

ei, am întrebat-o dacă nu cumva s-a drogat. A fost primul gând care mi-a venit, un gând idiot! S-a uitat la mine speriată, i-a pierit zâmbetul, ca şi cum s-ar fi trezit din somn şi mi-a strigat să ies. Peste câteva minute, când m-am reîntors, că mă dă adesea afară din cabinet, plecase. Lăsase vorbă asistentei şefe că are ceva urgent de rezolvat. Ştiu de la Irina că, din ziua aceea, nu v-aţi mai văzut...

– Eu am fost plecat acasă, doamnă, de-am adus caii... – îndrăzneşte Daniel să rupă tăcerea care s-a instalat.

– Zece zile, Daniel?! – se miră Magda, apoi, fără să aştepte răspuns, continuă pe tonul de mai înainte: Ai grijă cum te porţi cu ea; fă-o pentru mine! Ba nu, pentru Irina. Nu, nu-i adevărat! Nu trebuie s-o faci pentru nimeni. Fă-o pur şi simplu. Te va căuta, sunt sigură. Indiferent ce motiv va invoca, fii blând. Nu ştiu ce-i în capul tău, de unde atâta maturitate uneori... Ai avut dreptate! Diana abia începe să trăiască ceea ce tu susţii că trăieşti de mult, de opt ani; i-ai spus-o răspicat doamnei Aurelia.

– Ia staţi! – ridică tonul Daniel. Doamna doctor Mătăsaru a scos vorba din cabinet?!

– Ce vrei să spui?

– Este singura persoană căreia i-am confirmat răspicat c-o iubesc sincer pe sora dumneavoastră.

– Dac-o iubeşti sincer – accentuează Magda cuvântul *sincer* –, dovedeşte-i-o astăzi. Şi... – simte Daniel cum vocea din telefon susură uşor, semn că râde – nu mai încerca să-i seduci sora... Că sora ţi-a spus ceva la Crăciun: este în cel mai dificil moment al vieţii: va trebui să spună *da* sau *nu* unei cereri insistente în căsătorie.

După un timp în care Daniel priveşte speriat în gol prin fereastra din faţa sa, „iar am dat cu bâta în baltă", aude glasul îngrijorat al Magdei:

– Daniel, mai eşti pe fir?

– Da, doamnă...

– Te rog, Daniel! Lasă-ne pe noi, astea bătrâne. Fă-o pentru Irina, trage-o pe mal, scoate-o din pericolul ce-o mai paşte încă. Un pas greşit, şi biata copilă va luneca înapoi spre starea ei de bine – autismul! Doamna profesor Mătăsaru este speriată de fragilitatea Irinei. Dar şi de... Scuză-mă că ţi-o spun! Lasă-mă să văd în tine pe fratele meu... poate copilul pe care... Doamna Aurelia Mătăsaru nu-i mulţumită deloc de Diana, aşa cum a văzut-o zilele trecute, când sora mea a fost cu fetiţa la evaluare... Nu-i frumos ce-ţi spun, dar tu nu eşti oricine. „Fetiţa are

două stări de bine – a pus diagnostic doamna Aurelia –: relaţia cu tăticul ei, orizontul de aşteptare ce i-l creează acest tânăr, cu tot cortegiul de bucurii, sau glisarea spre autism. Doctoriţa Crăciun are doar una: când este în sală, cu bisturiul în mână." Înţelegi, Daniel? Toate astea ar fi trebuit să le discutăm pe îndelete, la o cafea, dar mi-a fost teamă. Diana are dreptate: tu nu eşti periculos. Noi creăm pericole în prezenţa ta. Nu de tine ne temem, ci de noi înşine... Mai eşti pe fir?

– Da, doamnă...

– Salveaz-o pe Irina! – se aude şoapta încărcată de durere. Restul... parcă ţi-am mai spus: viaţa e lungă... Uneori, tocmai restul este plata integrală...

În tăcerea care se aşterne din nou, Daniel simte nevoia să completeze:

– Depinde cine face plata...

– Nu, Daniel – devine Magda mai sigură pe sine. Plata de acest gen ţi-o iei singur – şi tu o ştii foarte bine! – îi strigă cu ciudă. Eu te-am chemat la mine în cabinet să te cert că ţi-ai putut închipui că mi-aş putea trăda soţul şi m-am trezit răsucind zăvorul yalei...

– Şi vreţi să vă cer iertare pentru asta? – simte Daniel că trebuie s-o provoace în continuare.

– Vreau să nu-mi mai ieşi în cale...

– ...parcă aş fi Spânul din Harap Alb... – o completează Daniel.

– N-am vrut să spun asta.

– Nici eu n-am vrut să sugerez că aţi rătăcit cărarea.

– O, Doamne, cât o invidiez în clipa asta pe Diana că te va întâlni!...

– O, Doamne, acelaşi invocat de minunata doamnă Lena, cât mă bucur că mai pot face faţă unei discuţii cu cineva care nu mi-e deloc indiferentă. Credeţi că mi-a fost uşor în aceste zece zile scurse de când mi s-a ordonat s-o las în pace? Vreţi să mă jur că-mi jurasem să rămân doar puiul de cioban plecat de acasă la facultate să înveţe ceea ce nu ştie despre taina creşterii oilor şi a celorlalte animale? Vreţi să vă spun că am cedat propunerii colegului de cameră şi m-am apucat de comerţ, luând drumul Istanbulului? Cine v-a adus să mă priviţi cum fac ceea ce ştiu mai bine? Când aţi răspuns că vreţi cubul de zahăr, să vă sărute Stela, aţi răsturnat în mine totul; mi-am amintit că sunt două doamne în lumea asta, care au o fetiţă mai mult a mea, decât a celui care... biologic vorbind... Mai sunteţi la telefon, doamnă? – întreabă Daniel când simte că s-a instalat o tăcere suspectă.

– Poftim?! A, da! Sigur că te ascult, copile. Eram atentă la cineva care se chinuia să iasă din parcare trecând pe lângă mine. Ce spuneam? A, desigur, Irina... Te rog, Daniel! Spune-ne un preţ pentru deranjul tău – se aude tonul ferm al Magdei.

– Doamnă, mă insultaţi... – încearcă Daniel să-şi menţină vocea domoală; „deşi nişte bani mi-ar prinde tare bine..."

– Aşa-i, te insult – se aude vocea obosită a Magdei. Asta înseamnă că vei fi supărat pe mine. Mai bine aşa... De fapt, ţi-am telefonat ca să-ţi vorbesc de Irina. Aseară am văzut-o mai fericită ca niciodată. Ne-a spus că vei veni s-o vezi la spectacolul de Mărţişor, apoi o vei duce la o profesoară de Muzică. Diana şi-a notat s-o caute pe doamna Stârcea, să vă facă intrarea la mare muziciană Anastasia Petropulos-Vlada, singura care poate pune diagnostic corect, să nu piardă fetiţa timpul de pomană. Irina a povestit că la cantină unul dintre studenţi s-a oferit să-şi convingă un văr zugrav care ştie să antifoneze o cameră, să facă naveta câteva zile, să aveţi unde pune pianul, „ca pianul de la Ateneu, la care domnişoara aceea firavă, slabă ca şi mine, a cântat *Nocturna* de Schopin", a hotărât finuţa mea iar eu i-am promis din nou că-i cumpăr pianul cel mai scump. Acum înţelegi care este orizontul de aşteptare al Irinei? Ar fi o crimă s-o lăsăm să se întoarcă la număratul propriilor degeţele. Spune-mi, Daniel, ce vrei de la mine? Să te implor să nu-mi dezamăgeşti fina? Poftim, te implor! Este felul în care pot eu să te plătesc.

– Ba eu cred că mi-aţi plătit deja, telefonându-mi acum.

– Nici nu ştii cât mă bucur să aud asta!

– Şi eu mă bucur de bucuria dumneavoastră, doamnă. Dar... – simte Daniel nevoia s-o necăjească – eu am o temere: ce mă fac dacă-mi voi da seama că aţi plătit prea mult astăzi? Cum vă înapoiez restul?

– Î-l dai Dianei; îl merită. Cu bine, Daniel!

– La revedere, doamnă!

– Nu! – se aude ţipătul Magdei. Noi nu spunem niciodată *la revedere!* pacienţilor – coboară ea tonul spre şoaptă. Rămâne aşa cum ţi-am spus: cu bine!

Daniel şopteşte un *sărut mâinile!*, deşi ar fi avut un chef nebun s-o mai necăjească pe Magda. „Ba nu. Pe doamna Lena" – îşi zice. Ştie că la telefon este în elementul său; simte imediat dacă are cu cine schimba replici de duh iar absenţa privirii celuilalt îl scuteşte de-a-şi mai simţi obrajii luându-i foc. „Cu doamna Lena mi-aş fi putut permite..."

– Oare e bine?! – se trezeşte întrebându-se cu glas tare.

„Peste câteva minute, poate o oră, după ce o va fi lăsat pe Irina la cămin, Diana îmi va telefona. Orice mi-ar spune, eu trebuie să...” Nu înţelege ce trebuie să replice şi nici dacă poate face ceva. „E-n joc soarta Irinei... M-aş bucura să stau de vorbă cu doamna Diana doar la telefon.” Şi-a dat seama că-l sperie privirea rece a ei, faţa împietrită şi tonul marţial cu care i-a solicitat s-o lase în pace; „şi doar era la numai câteva ore după ce mă obligase s-o iubesc aşa îmbrăcată, cum voia să plece la serviciu...” Se aruncă pe pat şi-şi leagănă capul cu ceafa adâncită în perna mare de puf, pregătită anume pentru el de Rodica; „s-o ai la facultate, Daniel, aşa mare şi moale, cum îţi place ţie, frăţioare”. Stă cu ochii aţintiţi în tavan şi nu-şi poate aminti decât privirea de gheaţă a Dianei când l-a rugat s-o lase în pace, „iar eu, ca un prost, intimidat ca un puşti prins că se uită mai lung la decolteul unei doamne, am ascultat-o, deşi ar fi trebuit s-o iau de piept şi s-o arunc pe pat, să-mi spună cu ce greşisem... Că o usturau tălpile de la frecţiile cu usturoi!... Până şi ea a recunoscut că fusese penibilă...” Face un gest violent şi se răsuceşte, culcându-se cu faţa în jos. Vrea să-şi aranjeze perna mai bine sub obraz, dar se trezeşte că a început s-o strângă în braţe. „Dacă-mi telefonează, – şi eu sunt sigur c-o va face ; chiar şi doamna Magda mi-a dat de înţeles – îi spun că... şi o invit să urce la mine în cameră!” Se ridică pe coate şi-şi aruncă privirea în jur, să nu fie dezordine. „Dar ce-i spun? De ce nu pot coborî?” Se răsuceşte din nou cu faţa în sus şi recheamă în amintire momente din intimitatea lor. Simte că a roşit deja. „Asta-i! Când Magda a întrebat-o dacă s-a drogat, Diana s-a trezit. A fugit acasă să se răzbune pe mine.” I se face frică – o frică născută din ruşine. „Am profitat de gripa ei, de singurătatea în care stă... şi doar mi-a spus că se va căsători cu profesorul... Cum voi mai da ochii cu mama?!...” Are impresia că ochii i s-au umplut deja de lacrimi.

– Sunt un idiot, un infantil! – ţipă când şi-l aminteşte pe bădia Ion: „Gata, cumnate, la peste 20 de ani, nu mai poţi sta sub poala mamei; nu mai trăi în matriarhatul ăsta desuet, din satul nostru; rupe-te naibii!, altfel ajungi un fătălău...”

Merge la chiuvetă, se spală pe obraz, apoi se aruncă din nou pe pat. „Şi totuşi, am profitat de ea...” – îşi zice, privind cu insistenţă acelaşi punct negru de pe tavan. „Ba... – face el ochii mari – dimineaţa, înainte de-a pleca la clinică, ea a fost aceea care... *Ştiu că fusta asta nu-ţi place...* Ce frumos au sunat vorbele acelea!, aprinseseră fiara din mine; credeam c-o omor; chiar mă speriasem; noroc de râsul ei nestăvilit, de îndemnurile ei şi de încleştarea braţelor ce mă sugrumau,

care mi-au dat măsura momentului de extaz ce-l trăia...” Simte că începe să se înfurie; „şi-atunci, de ce m-a scos pe mine vinovat şi, venind acasă înfuriată, mi-a hotărât s-o las în pace?!...”

– Aşteaptă până ţi-oi răspunde! – strigă cu ciudă telefonului care a început să vibreze pe colţul măsuţei de la capătul patului.

Înfuriat, sare în picioare şi priveşte display-ul; vede clipind numele apelantului: *Doamna Diana*. „Doamna Diana” – îşi zice şi simte cum năvălesc în amintirea lui cele mai plăcute momente trăite vreodată: vocea blândă a doctoriţei blonde chemându-l în sala de mese; apoi, aceeaşi, îndemnându-l să se odihnească pe patul alăturat de-al tatălui său... frumuseţea gesturilor doamnei încărcate de zâmbet din noaptea de Crăciun, privirea aprinsă când l-a trezit să-i spună că mai are un dar de oferit şi... „Da, savoarea sărutului ei... Dacă mor acum, ştiu c-am gustat tot ce poate fi mai...” – şi rămâne cu privirea pe display, amintindu-şi gesturile, dar mai ales zâmbetul cu care doamna Diana, atunci, în dimineaţa de după gripă, l-a condus, ca un dresor fiara flămândă, până în clipa în care a simţit că, odată cu ultimul sărut, s-a pierdut definitiv în adâncul trupului ei, ca să se trezească mângâiat de palma femeii, stând căzut cu obrazul pe moliciunea gulerului blănii fără etichetă, simţind-o pe Diana cum şi ea respira sacadat, dar nu voia să renunţe la greutatea lui – „mai stai, iubitule; e-atât de bine!...”

– Da! – strigă în telefon precipitat, speriat că aparatul s-ar fi putut opri înainte ca el să-l fi deschis. Bună dimineaţa, sărut mâinile! Mă iertaţi... tocmai mă spălam pe obraz şi n-am auzit primele sunete...

– Bună, Daniel! – aude o voce domoală, uşor timorată. Mă gândeam că dormi... Aş vrea să te văd... Sunt cu maşina aici, în complex; am oprit în parcarea de lângă terasă, că se fac săpături pe alei...

Sare peste un scaun întâlnit în cale şi merge la oglindă să se convingă că-i bărbierit corect iar cămaşa îi stă perfect la guler. A îmbrăcat cămaşa dăruită de Diana şi şi-a pus cravata primită de la Mioara. „E prea de tot!” – îşi zice şi caută altă cravată, cu care ştie că-i stă la fel de bine. Îmbracă sacoul, apoi jacheta de primăvară şi iese din cameră să se privească în oglinda mare de pe hol. Se tot roteşte admirându-se până îi vine o idee: se întoarce în cameră şi ia din cuier jacheta cumpărată de Gabriel săptămâna trecută în magazinul central din Istanbul; îi stă mult mai bine. Când trece prin faţa oglinzii de pe hol, se admiră din mers, umplându-se de zâmbet; „fac rost de 150 de dolari şi i-o plătesc lui Gabriel; mie-mi vine mai bine ca lui, că-s mai înalt”.

Păşeşte pe alee dezinvolt, dar elegant, cum a învăţat în adolescenţă de la elevul venit în vacanţă de la liceul militar. „Dacă Diana va coborî din maşină, să mă întâmpine, o iau de mână şi ne întoarcem în...” – i se face ruşine să-şi mai termine gândul. „Aş muri de ruşine să mi se reproşeze vreodată că am condiţionat continuarea prieteniei cu fetiţa, scoaterea micuţei Irina la mal, de cedarea maică-si, ori – ce oroare! – a naşă-si... Totuşi, trebuia să le cer bani; se tem că vor fi constrânse să plătească altfel. Chiar astăzi îi voi da de înţeles doamnei Diana că o duc al naibii de prost cu banii. Drumul la Istanbul a fost o catastrofă; am cheltuit toţi banii. Tâlharii care ne-au oprit în Bulgaria şi-au dat seama că am cumpărat aur şi... Dacă n-aveam kalaşnikoavele puse la ceafa noastră... La graniţă, vameşii noştri n-au vrut să ne creadă c-am fost tâlhăriţi...” Daniel înghite în sec. „O sută de dolari de persoană şi nu demontăm microbuzul ăsta gol; poate ascundeţi undeva droguri...” Şi-a dus mâna la buzunar, dar Gabriel a sărit în faţă, împăciuitor: „O sută, amândoi” – a pus el în mâna vameşului ultima bancnotă ce-o mai avea ascunsă. Până la Bucureşti, Daniel l-a înjurat continuu; „trebuia să mă fi lăsat să-i plimb pumnalul pe sub nas...” „Măcar ne-a rămas jacheta asta, cu care-mi stă foarte bine” – se bucură acum, păşind spre maşina elegantă, în care stă mama Irinei... „Nu-s bun de nimic altceva decât să mă joc cu copiii... Acolo, la volanul BMW-ului e-o femeie disperată; o mamă disperată! – se corectează. Trebuie să fiu foarte atent cum mă port. Are dreptate Magda: de dragul Irinei. Ieri, mi-a înseninat viaţa ca niciodată; m-am simţit tare mândru în compania fetiţei... Am să discut cu Diana să mă plătească, nu mult, să nu par mercantil, dar... Şi-i promit că... Interesul meu va fi să scot fetiţa la liman. Femei găsesc... Vorba lui bădia Ion; doar n-am să rămân fătălău. Mâine sau poimâine mă duc pe la anul întâi... Doiniţa e-o fată frumoasă, ageră, veselă mereu... Şi ce dacă va hotărî în ascuns să-mi facă un copil?! Ce-i mai minunat să ai un copil cât eşti tânăr, cu una ca Doiniţa, care-i plină de viaţă?!...” O zăreşte pe Diana din spate, stând nemişcată la volan. „Sigur că m-a văzut în oglinda retrovizoare, dar n-a schiţat un gest... Voi fi şi eu sobru...” Merge cu pasul rar până la portiera din faţă, o deschide şi se aşează pe scaunul de alături.

– Sărut mâinile, doamnă!

– Bună, Daniel! – rosteşte Diana ca un oftat de uşurare.

Nici măcar nu i-a aruncat vreo privire; stă cu palmele pe volan şi priveşte înainte. Daniel îşi impune să tacă şi el; se teme până şi s-o fure cu coada ochiului; amândoi lasă impresia unor străini aşezaţi

întâmplător alături, într-o liniște de sală de așteptare la ore târzii. Doar departe, se aude zgomotul unui tramvai. Pe volan, degetele Dianei încep să se miște nervoase, încleștându-se ritmic. Daniel nu mai rezistă și întoarce capul s-o privească; „oare cât să-i cer? Socotim câte ore voi sta cu Irina și... la doi-trei dolari ora... Nu!, ar fi prea mult...” Femeia s-a întors și ea. „Ce pardesiu frumos are! Cred că-i cel primit cadou de Crăciun” – gândește Daniel, admirând-o în tăcere. Diana doar îl fixează cu o privire calmă, așteptând. Într-un târziu, își reia poziția de mai înainte, privește lung printre copacii de dincolo de parcare și, descleștându-și degetele de pe volan, lasă brațele în jos, parcă ar vrea să-și aranjeze mai bine poalele pardesiului peste genunchi. „Nu pot fi așa mercantil, să-i vorbesc de bani! Și-apoi, m-a pus dracul să-i spun că nu negociez soarta unui copil...”

– Daniel, ajută-mă, te rog! – șoptește Diana, continuând să privească în gol. Nu mă lăsa să tac...

Daniel îi aruncă o privire scurtă: o vede stând nemișcată, ca în așteptarea unei sentințe – „Dumnezeule, cum să-i vorbesc de bani?! Aș anula tot ceea ce-a fost... Și, slavă Domnului, a fost...” Tăcut, afișând un aer grav, – „lasă că te ajut eu, frumoaso!...” – deschide portiera, coboară, ocolește mașina prin față și, cu același aer de om preocupat, se oprește la portiera Dianei. O deschide, se apleacă, bagă brațul stâng pe sub genunchii femeii și, până să întâmpine vreun protest, o scoate din mașină, ținând-o în brațe ca pe o mireasă la trecerea pragului casei.

– Daniel?! – îi șoptește Diana, lunându-l cu brațul stâng pe după gât, să nu-i lunece din brațe. Doar n-ai de gând să...

– Să ce, doamnă? M-ați rugat să vă ajut.

– Dă-mi drumul. Dacă te vede cineva?

– Îmi *reperez* onoarea: am ajutat o doamnă să iasă din mașină.

– O, Doamne! – exclamă Diana, agățându-se cu amândouă brațele de gâtul lui Daniel; își îndeasă obrazul sub urechea lui și-l sărută lung și apăsat pe gât. Treaba ta! Du-mă unde vrei – îi șoptește. Dar să nu-ți pară rău!...

Nu înțelege sensul acestor amenințări rostite pe un ton alb, fără vreo inflexiune, așa că o lasă ușor să-i lunece din brațe, până o vede stând dreaptă în fața sa:

– Pot să vă invit la o cafea, colo, pe terasă?

Într-o tăcere deplină, fără să fi schițat vreun gest de aprobare ori de respingere, Diana încuie mașina, trece cu pas domol în partea stângă a lui Daniel și-l ia de braț, ca o soție ascultătoare. Pășesc tăcuți, dar

încărcaţi de zâmbete. Când Diana se opreşte la o masă luminată deja de soarele primăvăratec, Daniel îi ţine scaunul, acceptă cu o înclinare uşoară a capului şoapta de mulţumire a doamnei, îşi trece vârful unui deget peste gulerul pardesiului să-i aşeze mai bine câteva bucle ale părului frumos ondulat, apoi se aşează şi el dincolo de masa micuţă, pentru două persoane. Face un gest discret chelneriţei iar aceasta aduce două cafele şi două pahare cu suc.

– Spune-mi, Daniel, – începe Diana după ce gustă de câteva ori din cafea, dând mulţumită din cap în semn că *da, îmi place* – te-ai hotărât? Ce variantă alegi?

– Variantă?! – încearcă Daniel să se mire cu glasul mai mult şoptit, parcă să nu tulbure liniştea.

– Dacă tu insişti – continuă Diana la fel de calmă –, eu o las pe Irina, dar mă gândesc că tu ai putea opta pentru cealaltă variantă.

– Zău că nu-nţeleg! – se încruntă Daniel, manifestându-şi nedumerirea.

– Ei, asta-i bună! – ridică Diana tonul. Zi mai bine că te gândeşti să te laşi păcălit.

– Doamnă, pe cuvânt dacă mai înţeleg ceva! – devine Daniel contrariat, ferm convins că este vorba de o chestiune importantă.

– Doiniţa – răspunde Diana pe un ton calm, dar apăsat. Cred că i-ar conveni şi ei mai mult să te poată păcăli. Dar să nu afle între timp că, biologic vorbind, Irina nu-i a ta, aşa că rodul păcălelii s-ar putea să nu aibă ochişori de licurici...

La seriozitatea cu care Diana şi-a rostit vorbele, Daniel răspunde cu o privire severă, ameninţând într-un târziu pe un ton jos, dar cât mai convingător:

– Diana, dacă mă ridic de la masă, e vai de tine, ţi-o jur!

– Daniel, dacă atunci când m-ai scos din maşină mi-ai fi propus să mă duci în camera ta, la cât de dor mi-a fost de tine, ţi-o jur că n-am mai fi coborât trei zile!

– Trei zile?! Te-nşeli, doamnă; amarnic te-nşeli! La cât îmi eşti de dragă, discutăm de la treizeci de mii în sus – îşi menţine Daniel tonul ferm, neslăbind-o din privire pe Diana, care s-a încruntat o clipă – „hai, frumoaso, că-i uşor de socotit: aproape o sută de ani" –, apoi surâde; „ce plăcut îi luminează soarele obrazul! Trebuie s-o întreb!" Ce propui, Diana? Pornim numărătoarea?

– Ziua abia a început, Daniel, şi cafeaua asta îmi aminteşte de vremurile când era o raritate. Lasă-mă, te rog, să mă bucur de dimineaţa

sfârşitului de iarnă, că de dimineaţa mea – îl arată ea cu privirea – m-oi tot bucura; nu ştiu dacă mai trăiesc treizeci de mii de zile, dar... – râde alintat – „Doamne, de ce nu mă îndur s-o iau în braţe şi s-o duc în cameră?; aş săruta-o continuu până diseară...” –, mai soarbe din cafea, pune ceşcuţa înapoi pe farfurie şi o arată cu degetul plimbat graţios peste ornamentul floral al porţelanului: Aşa era şi pe vremea studenţiei mele: ceşcuţe superbe de cafea, în care primeai o zeamă uşor amăruie; zău că mi-era dor! – spune şi rămâne cu privirea în ochii lui Daniel; calmă, scrutătoare, să-şi umple sufletul cu imaginea lui: Ce mai faci, Daniel? – îşi îndulceşte şi mai mult tonul, întrebându-l ca pe un prieten de demult, reîntâlnit acum.

– Te aşteptam, Diana. M-am temut c-ai să vii aseară, după ce vei fi luat fetiţa de la cămin, dar când am văzut că te-a însoţit doamna Magda la cămin, m-am mai liniştit.

– Închipuie-ţi că hăinuţele Irinei erau puse afară, pe sfoară, la aerisit.

– Ştiu. Eu le-am pus.

– Şi totuşi, lângă ea mai mirosea a cheratină arsă. Cunoşteam deja mirosul. Cu o zi înainte, când a revenit în clinică, Diana mi-a răspuns plină de mândrie la întrebarea mea nervoasă: „A ce naiba miroşi aşa greu?!” „A super-mosc, dragă; un parfum nou, descoperit astăzi: pariez că-l dau gata pe Mugurel al meu deseară, mai ales că pleacă în provincie trei zile.” Şi zău c-am crezut-o; lumea-i plină de ciudaţi... Oricum, aseară a fost sărbătoare în casa mea. Irina a povestit până i s-au închis ochişorii de somn. Închipuie-ţi că m-a întrebat de patru-cinci ori cum adică să te păcălească Doiniţa să-i faci şi ei un licurici. „Cum se fac licuricii, mămico?” Eu, cum să-i răspund?! Noroc de păpuşa aceea din fier, pe care i-am găsit-o în buzunarul hăinuţei. Ne-a povestit cum tu eşti meşterul făurar din basm... Chiar e făcută de tine?

– A trebuit să aşteptăm o oră, să vină grupa de studenţi şi, cum forja era aprinsă, am luat un capăt de bară din fier pentru potcoave... Acasă aveam şi noi o vatră, foi din piele, nicovală, unelte... de pe vremea bunicului... Caii trebuie potcoviţi mereu.... Acum, de când a murit tata, a luat bădia Ion foiul şi uneltele... Mă cheamă când vrea să-l ajut.

– Doamne, Daniel! – râde îndelung Diana. Ast’ noapte am fost geloasă pe sor-mea pentru ceea ce mi-a povestit: cum ai împrietenit-o cu Stela, cum a călărit ţinută în echilibru de braţele tale... Mi-o spunea cu o aşa plăcere, că – ţi-o jur! – puţin a lipsit s-o las cu Irina, iar eu să vin la

tine la cămin şi să-ţi sparg capul. Nu zâmbi, Daniel, că nu-i de râs. Ani în şir am tot auzit bârfe despre escapadele lui Mituş al meu cu câte o „nouă blondă", chiar şi după ce-am avut-o pe Irina... Chiar şi acum circulă un zvon că la Chamonix, primele zile... Domnişoară! – face un gest autoritar chelneriţei care stă în uşa de la intrare în restaurant – o scrumieră şi un coniac mic, de cel mai bun, te rog! Ba nu, două! Sper să aibă ceva ca lumea... – spune pe un ton confidenţial lui Daniel. Zău că nu te mint! Până aseară, n-am trăit sentimentul dureros al geloziei; al geloziei reale, izvorâte din suflet, nu din orgoliul posesiunii ştirbite... Nu-i rău coniacul – arată spre paharul din care a gustat imediat ce i-a fost pus în faţă. În sănătatea ta, iubitule! – şopteşte, aplecându-se peste masă.

– În sănătatea noastră, draga mea! – răspunde Daniel, atingând paharul de-al Dianei – „n-am să beau, că vreau s-o conduc cum ştiu eu spre... Acela trebuie să fie ultimul gest, că după el, urmează întotdeauna seninul unei linişti paradisiace... după care... după care... – îşi surâde Daniel – după care ar putea urma altă izgonire din rai; alte zece, ori mai multe zile de chin..."

– Tu de ce nu bei, iubitule? E bun – arată Diana spre pahar –, mie-mi place.

– Aş vrea să mă îmbăt cu picăturile de pe buzele tale.

– Şi cine te opreşte?

– Uite cine – râde Daniel, arătând spre telefonul din buzunarul său, care a început să sune; îl priveşte, îşi dă seama că-l sună Magda şi se ridică urgent se pe scaun, făcând semn Dianei să-l scuze. Da, sor-mea, te rog! – spune cu glas tare, imediat ce răspunde, în timp ce se depărtează. Iartă-mă, beau o cafea cu o prietenă. Spune, sor-mea, te-ascult.

– Cu Diana? – aude întrebarea şoptită.

– Da.

– O, Doamne, ce mă bucur!... O sun de o oră şi nu-mi răspunde.

– Cred c-a suprimat sonorul.

– Eram disperată. Este lângă tine? Nu? Bine... Ascultă-mă! Mi-a fost frică. Îngrozitor! Dragul meu, ai grijă... Am aflat mai înainte de la femeia de serviciu că ieri s-a certat cu profesorul, la el în cabinet... Numai nu şi-au spart capetele... N-am ştiut, ţi-o jur! Dar comportarea ei de-aseară, cu desele momente de tăcere încărcată de tristeţe, urmate de scurte explozii de râs când o asculta pe Irina, pentru ca imediat să cadă într-o mâhnire adâncă, din care îşi revenea după ce şoptea înjurătura ei

preferată – Paştele mă-si! –, le-am pus doar pe seama glumei studentei cu care s-a împrietenit Irina... Acum însă, când am văzut că nu-mi răspunde la telefon... Daniel, îţi jur că... Doamne, ce frică mi-a fost! Mă temeam că, obosită cum este... că şi doamna Aurelia s-a exprimat c-o simte... Ce face acum?

– Acum stăm pe o terasă de restaurant şi bem cafea. Cu coniac. Nu *Napoleon*, dar să ştiţi că-i place...

– Doamne, ce-mi spui!... Cred c-am să te iubesc mai mult ca Diana. Ai grijă de ea...

– Sigur, sigur, sor-mea! – ridică Daniel tonul, văzând-o cu coada ochiului pe Diana că se apropie.

– Ascultă! – se precipită Magda. Între ea şi Marius s-a rupt totul. Definitiv! Ai înţeles?

– Sigur, sigur, sărută-l, te rog, pe Vălătuc şi spune-i că-i mai aduc ciocolată. Fii pe pace, sor-mea; Stela şi Victoraş sunt bine. Sărut mâna! Am eu grijă! Pa! – şi închide urgent telefonul. Iartă-mă! – se scuză în faţa Dianei, care a întins mâna spre telefon. Rodica, sora mea... Credeam că are iar necaz cu Gheorghiţă al ei, că i-o fi băut ieri banii de pe brânză... Aş! O interesa cum suportă caii noul lor grajd...

– Voiam să-i propun să vină la Bucureşti, să o duc la o colegă, să-i controleze sarcina...

– A fost săptămâna trecută la Iaşi.

– Da?! Şi?

– Fetiţă. Ştiu de când am fost acasă după cai. Mi-a spus „sărut-o pe prietena ta, care a rugat-o pe Maria să mă sărute pe burtică, să fie fetiţă... Dacă vă cununaţi până în toamnă, vă pun naşi...” Dar eu cred c-am să-l conving pe părintele Grigore să ne accepte şi aşa... dacă... N-ar fi grozav? Eu, tu şi Irina să fim naşii unei fetiţe...

– Daniel iubitule! – îi sare Diana de gât, înveselindu-se dintr-o dată. Poftim puţin coniac – îi spune, sărutându-l ştrengăreşte pe gură. Stai, că nu mai am rezerve – zice, îndreptându-se spre locul său de la masa pe care stă un pahar cu coniac neînceput.

Daniel se grăbeşte să-i ţină scaunul iar Diana se aşează încet, cu mişcări pline de eleganţă, conştientă că privirea tânărului rămas la spatele său, cu palmele pe umerii ei, îi urmăreşte fiecare gest. Trage de cordonul pardesiului şi-şi descheie nasturii, lăsând privirii ce-o simte arzând pe trupul său frumuseţea bluzei de dantelă olandeză şi unduirea încărcată de senzualitate a fustei plisate rotunjite pe coapsa piciorului stâng ridicat peste dreptul, cu genunchiul acoperit de poala fustei. „S-a

îmbrăcat ca-n prima seară" – gândeşte Daniel, plimbându-şi uşor palmele pe umerii ei.

– Dragul meu, ştiu că eşti cu analizele la zi – şi-ncă ce analize! – , aşa că pot bea din paharul tău – spune Diana, sorbind cu sete din pahar. Ia stai! – devine ea gravă, lâsând paharul cu zgomot pe masă. Când ai de gând să-mi dai datoria?! – îl trage de mână, aducându-l în faţa sa. Te faci că nu ştii? Parcă spuneai că Rodica, sora ta, căreia eu i-am transmis sărutări pe burtică, să aibă fetiţă, mi-a mulţumit...

– A, da... – pare să-şi amintească Daniel şi se lasă pe călcâie, preocupat să ridice bluza Dianei, s-o poată săruta îndelung pe pântece.

– Daniel, dacă ne vede cineva? – îi şopteşte Diana, încleştându-şi degetele în părul lui la ceafă, dar nu ca să-i ridice capul, ci să-i îndese şi mai tare obrazul în pântecele său, mişcându-şi picioarele spasmodic, până reuşeşte să-i strângă între coapsele sale, pentru câteva secunde, obrazul. Ajunge, iubitule, că vine cineva – îi şopteşte.

Daniel ridică obrazul, stând cu coatele sprijinite pe genunchii Dianei:

– Am fost sfătuit să te sărut mai lung, să ai băiat.

– Ce-ai spus?! – face Diana ochii mari, cu obrazul mult prea luminat de zâmbet. Ţi-a spus Rodica aşa ceva?

– Un sărut e ca o floare, se împlineşte prin fruct.

– Daniel! – îi ia Diana obrazul între palme, adâncindu-şi privirea în ochii lui. Iubitule, ce vrei să spui?!

– Orice ţi-ar spune, fără flori, n-are valoare, domniţă – se aude vocea ţigăncii ajunse lângă ei, plimbându-le prin faţa ochilor castronul de metal în care stau câteva bucheţele de viorele legate cu aţă de cusut.

– Aoleu! – se uită Daniel atent la castron. Astea-s rahitice rău. Le-ai cules din parc.

– Treaba mea de unde le-am cules; a ta, să le oferi domniţei; o floare, o sărutare.

– Dacă şi sărutările domniţei mele ar fi ca florile tale... Ţine – îi pune Daniel în palmă o bancnotă – şi lasă-mă să aleg o singură floare.

Scoate dintr-un buchet o viorea mai frumoasă şi i-o oferă Dianei:

– Dacă aş fi filozof, aş găsi o vorbă de duh... ceva de genul că unu înglobează în el Universul... Ia-o, te rog, ca pe o promisiune a unor flori care să răsplătească măcar surâsul tău, că sărutul trebuie tocmit bine.

– Tocmit? Şi care ar fi oferta ta?

– Paritatea: sărut contra sărut, dar numărul lor să-l egaleze pe-al florilor.

– Şi eu care te-am acuzat că nu ştii...

– Iar eu îmi retrag acuzaţia că nu-ţi place. Mergem? – îi întinde Daniel mâna, după ce pune o bancnotă sub ceaşca de cafea.

– Mergem – i se lipeşte Diana de braţ.

În dreptul BMW-ului, Daniel se opreşte şi întinde palma spre Diana.

– Crezi că-n trei zile vor ajunge cu săpăturile aici? – întrebă Diana, oferindu-i cheia. Te descurci?, că eu am băut...

Zâmbindu-i mai mult ca o ameninţare tandră – „las' că vezi tu!" –, Daniel o ajută să urce în maşină pe scaunul de lângă şofer, apoi urcă şi el la volan. Porneşte motorul, dar nu mai face vreo mişcare.

– Iubitule, coborâm deseară şi o mutăm în altă parcare... – se întinde Diana să-l poată săruta pe obraz, să fie mai convingătoare.

– Ştiu că-i nărăvaşă... dar cum eu, ca oricare tânăr orgolios...

– ...asta cam aşa-i, dacă mă gândesc că zece zile n-ai dat nici un semn... – îi şopteşte Diana.

– Am fost la turci, apoi în sat, după cai...

– La turci? Excursie?

– Bişniţă.

– O, Doamne, te-ai apucat şi tu?!

– M-am şi lăsat. Victimele strămoşilor mei se pot odihni în pace; în Bulgaria ne-au atacat cinci bandiţi la drumul mare. Şi toţi aveam câte un kalaşnikov. Aşa că România a pierdut şansa de-a avea un viitor milionar pornit de jos. Deci! – devine Daniel serios, alintând volanul cu palmele – orgolios ca orice tânăr care se laudă că a strunit cai nărăvaşi foc...

– ...dar nu o herghelie odată... – îl necăjeşte Diana.

– Să încercăm... – hotărăşte Daniel şi calcă uşor acceleraţia, dând maşina înapoi, să iasă din parcare.

Diana stă întoarsă către el, să-i poată da vreun sfat, dar se mulţumeşte să-l urmărească atentă cum devine tot mai stăpân pe sine, intrând cu dezinvoltură în aglomeraţia de pe bulevard.

– E-o plăcere! – loveşte Daniel cu palma bordul, parcă ar alinta un cal. *Dacia* lui bădia Ion e ca o gloabă; trag de volan că mă dor braţele.

– Iubitule, – îşi culcă Diana tâmpla pe umărul lui – m-am hotărât! Peste o lună, pe 25 martie, de Bunavestire, ziua ta, îţi cumpăr o maşină, pe cuvânt! Am bani.

– Iubito, – îi întoarce Daniel vorba – antifonarea, pianul cu coadă, lecţiile de pian ale fetiţei noastre...

– Prostule! Poate nu ştii câţi bani am... Da'... – tresare Diana, îndreptându-şi spatele, să poată privi înainte – văd că ieşim din Bucureşti. Unde mă duci?!

– Tocmai te-ai lăudat că ai bani. Ai uitat ce-au fost strămoşii mei?

– Daniel, – întinde Diana braţul înainte – încolo e câmp gol...

– În zare, e-o pădure. Bag maşina în pădure, te încui în ea, o acopăr cu frunze şi mă întorc în oraş să caut banii.

– Ţi-i dau de bunăvoie.

– Nu, că tu vrei maşină.

– Şi tu?

– Pian cu coadă, cameră antifonată, Licurici care să cânte...

– Şi cu mine ce vrei să faci? – îşi îndeasă Diana obrazul sub urechea lui, să-l poată săruta.

– Cu tine?! – pare să se mire sincer Daniel. Am găsit! – arată el înainte spre biserica din faţă, către care a îndreptat maşina: *La mănăstire, du-te; dar repede. Drum bun.*

– Hamlet. Măcar atât mai ştiu şi eu. Daniel, asta-i chiar mănăstire – arată Diana în jur, după ce maşina a fost oprită în parcare.

– Mănăstirea Cernica. În sesiunea de vară veneam aici să învăţ, că-i linişte şi răcoare. Intrăm? – arată Daniel spre uşa bisericii.

– De ce? – întreabă Diana spontan, plină de naivitate în glas.

– Nu ştiu să-ţi răspund, că Letiţia, fata care a intrat atunci peste noi în cameră, nu m-a solicitat niciodată să fac repetiţii cu ea când a jucat-o pe Julieta. Dar ce-ai zice să vorbesc cu un preot să ne cunune?

– Se poate?

– De ce nu?! Doar suntem într-un roman...

– Atunci, măcar lasă-mă să te cer de soţ, dragul meu – spune Diana, retrăgându-se câţiva paşi, până se reazemă cu spatele de contrafortul zidului de la intrare; întinde braţele pe după gâtul lui Daniel şi se sărută mult, până simt amândoi că trebuie să se oprească, să-şi tragă sufletul. O, Doamne! – îşi trece ea vârful degetelor peste buzele lui – de zece zile mă chinui să-mi amintesc gustul sărutului tău... Mi-a lipsit

cel mai mult, crede-mă! Intrăm? – arată cu privirea spre biserică. Să-mi spui cum trebuie să mă comport, că nu ştiu.

– Faci ce fac şi eu. În plus, scoate-ţi eşarfa de la gât şi pune-o pe cap, ca o basma; numai domnişoarele pot intra cu capul descoperit.

– Crezi că eşarfa asta poate acoperi gândul păcătos ce-l am?, sau îmi vei spune că noi punem haina păcatului pe gândul cel mai înălţător, limanul ultim al iubirii?

– Şi eu care credeam că citeşti numai cărţi de medicină...

– În dormitorul meu, n-ai avut ochi decât pentru mine; crezi că nu mi-am dat seama? Pariez că nici n-ai observat biblioteca de pe peretele de lângă fereastră.

– La cât am citit în copilărie şi-n adolescenţă, dormitorul tău a fost mereu aglomerat de sumedenia de domniţe venite să ia înfăţişarea ta. Te rog! – îi ia Daniel mâna şi i-o sărută – lasă-mă să te duc de mână până la icoana din faţa altarului.

Odată intraţi în biserică, zâmbetele dispar de pe obrazul lor, lăsând în urmă aerul unei smerenii proprii ţăranilor veniţi la slujbă în zilele de sărbătoare. În faţa altarului, se opresc ţinându-se de mână. Privesc îndelung, încărcaţi de gânduri, catapeteasma, apoi, ca la un semn, se întorc unul spre altul:

– Diana, vrei să fii soţia mea?

– Da! Daniel, vrei să fii soţul meu?

– Da! – îi răspunde şi se apleacă s-o sărute.

Se întorc amândoi din nou cu faţa spre altar, îşi fac semnul crucii, apoi se închină pe rând la icoana Fecioarei cu Pruncul; „Doamne, vreau s-o văd ţinându-mi măcar un copil în braţe!" – gândeşte Daniel, furând-o mereu cu privirea pe mireasa lui; niciodată nu i-a fost mai dragă ca acum; ar lua-o în braţe, s-o poarte cu mândrie până la ieşirea din biserică.

„Maică Sfântă, – se uită Diana cu evlavie în ochii vii ai icoanei – ştiu că n-am fost educată în credinţă... Ajută-mă să rămân gravidă cu el, să nu-l mai părăsesc vreodată... Să mă părăsească el, dacă aşa i-o fi voia, c-am să-l las să plece... Ba nu! N-am să-l las, că iubirea-i ca şi credinţa; odată ce-ţi pătrunde în suflet..." – şi-şi face din nou semnul crucii şi sărută icoana în colţul stâng de jos.

La întoarcerea către ieşire, Daniel îi face semn Dianei să se oprească la masa unde un călugăr bătrân primeşte pomelnice şi acatiste.

– Pe hârtia asta – îi arată – scrii *morţii* şi *vii*, iar dedesubt, numele celor la care te gândeşti, morţi şi vii, pentru care vrei să se roage

preotul în timpul slujbelor. Împăturești hârtia, pui o bancnotă în interior şi o dai călugărului.

Înţelege că Diana este derutată, „cum să-şi scrie morţii dacă este orfană?!... poate are pe cineva drag mort", aşa că o lasă în pace, aşteptând-o retras într-o strană până o vede că a terminat. I se alătură şi ies împreună din biserică, mergând în tăcere. Departe, pe drumul pietruit dintre lacuri, Diana i se agaţă de braţ:

– Ştii ce-i curios, Daniel? Parcă mi-am luat o piatră de pe suflet. Mă simt aşa uşoară! Atât de bine m-am mai simţit doar de Crăciun, când preotul venit cu Ajunul a spus că arătăm ca *Sfânta Familie*. De ce intrăm în pădure; nu-i periculos?

– Până de curând, mă temeam numai de urs, dar cum ursul încă mai hibernează, iar tâlharii bulgari ieşiţi la drumul mare cu kalaşnikovul nu au ajuns şi pe aici, pentru doi proaspăt căsătoriţi ca noi, singurul pericol este pământul prea umed. Ţine-te de braţul meu, că tu eşti cu tocuri...

– ...şi cu fustă plisată, iubitule... – îi şopteşte, agăţându-se cu putere de braţul lui, sfârşind prin a-l întoarce cu faţa spre ea: Asta nu-ţi spune nimic? – îl întreabă în timp ce se agaţă cu braţele de gâtul lui. De ce m-ai adus aici? – îşi şopteşte cu greu întrebarea, rupându-se câte o clipă-două din sărut.

– Uiţi că te-am dus la altar?

– De-acum putem păcătui în voie, nu? – se alintă Diana, strângându-l cu putere în braţe, iar Daniel insistă să se mai sărute, să simtă gustul coniacului băut de doamna care i se abandonează cu o imensă poftă de viaţă; „nu trebuie să-mi pese că-i beată; abia acum, aşa smulsă de alcool din cotidianul cenuşiu, iese la iveală adevărul fiinţei sale – e-atât de naturală! Cu câtă bucurie m-a provocat spunându-mi că putem păcătui în voie!..."

– Să păcătuim? – o necăjeşte Daniel. N-am păcătuit destul împotriva voinţei Domnului, care ne-a dat de atâtea ori prilejul să-i facem voia?

– Şi tu care eşti mai credincios, de ce ai amânat atât?

– Am vrut să am acceptul tău dat în faţa altarului, apoi să-ţi ofer un pat cu atâtea flori, să ai ce răsplăti cu sărutări treizeci de mii de zile şi de nopţi... Ba nopţi mai puţine, că le scădem pe cele când vei avea urgenţe.

– Promit să recuperez ziua! Vezi? – priveşte ea în jur – nu ştiam că, aşa desfrunzită, pădurea are farmecul ei. Venim din nou când va înflori primul copac, să ai ce-mi oferi.

– Florile acelea vor fi ca să te acopere, să te poţi odihni după luna de miere. Acum, îţi ofer patul... – face Daniel un gest rotund cu braţul, arătând luminişul în care au intrat.

Diana priveşte dezorientată – nu înţelege ce i-a arătat Daniel. Face câţiva paşi, fără să-şi dea seama. Ar vrea să-l întrebe, dar descoperă ceva, stă nemişcată secunde în şir cu privirea mărită, sfârşind prin a arăta cu mâinile amândouă în jurul său:

– Nu pot să cred!... Uite ce de-a viorele!... Daniel iubitule! – exclamă, chemându-l insistent, dar nu-l mai aşteaptă, că se lasă pe călcâie şi începe să aleagă florile cele mai frumoase. Iubitule, – vine spre Daniel cu buchetul ţinut ca un trofeu – astea da, merită sărutări pline de... Banditule! – se înalţă pe vârfuri şi-l sărută în fugă – ştiai tu de ce mă aduci aici... Adun un buchet mare, le număr şi... Ba nu! Toate-s ale mele, aşa-i?

– Evident – îi surâde Daniel, privind-o cu drag, ca pe un copil mic scăpat printre flori.

– Atunci... ai dreptate! – vine Diana din nou în faţa lui, să-i poată şopti: Practic, sunt atât de multe, că oricât am plăti, vom fi mereu restanţi la plată. Să nu uiţi ce mi-ai promis: paritate; sărut pentru sărut. Începem? – se înalţă ea pe vârfuri, să-l poată strânge cu braţul pe după gât. Să ştii – îi şopteşte, lipindu-şi gura de urechea lui –, să ştii că pardesiul ăsta mi l-am cumpărat singură de la magazinul Unirea, cu o zi înainte de-a veni tu, să am ce pune sub pom, că voiam, totuşi, să încropesc ceva... Dacă se pătează de la florile strivite sub noi, promit să nu-l arunc; ţi-l voi arăta de fiecare dată când ne vom certa, să am un motiv serios de reproş...

– Ba de împăcare – o corectează Daniel, oprindu-şi palmele pe mijlocul Dianei, insinuate sub bluza de dantelă, în atingerea trupului înfierbântat.

Ar vrea s-o întindă pe pământ, dar îşi dă seama că în jurul lor, întreaga poiană musteşte de apa de la zăpada topită.

– Vrei să-ţi arăt patul meu? – se trezeşte c-o întreabă pe Diana imediat ce a luat-o în braţe şi o poartă aşa, printre copaci, până la trunchiul aplecat al unui paltin, pe care o aşează. Aici stăteam în sesiunea de vară, când în oraş te topeai de căldură, şi învăţam. Nu chiar de zor, că uneori adormeam.

– Şi la ce visai?

– La tine.

– Minţi! Nu mă cunoşteai.

– Jur că mă gândeam la tine! – se apleacă Daniel mult spre Diana, vrând s-o sărute, dar îşi dă seama de gafă şi încearcă s-o dreagă: Jur că tu erai în gândul meu... doar că în toamnă te-am întâlnit şi... Dar erai tu, Diana! – exclamă, îmbătat de privirea femeii care îi alintă obrazul cu atingerea buchetului din mâna dreaptă, în timp ce cu stânga se ţine de gâtul lui, să nu cadă de pe trunchiul paltinului.

– Dacă mă ajuţi să mă ridic puţin, voi pune câteva flori pe patul ăsta...

– Numai albastre? N-ai vrea să înveselim buchetul? – o întreabă Daniel, ajutând-o să se ridice. Hai puţin într-acolo – îi arată printre copaci un petec de zăpadă.

– Grozav! – i se agaţă Diana strâns de braţ, să poată merge pe vârfuri, că tocurile i se afundă prea tare în pământul moale. Îţi dai seama? – îl face atent pe Daniel. Flori albastre, pe albul imaculat al zăpezii... Ce pat nupţial mai potrivit?! Decât să fi mustit apa sub noi, colo jos, în poiană.... Ştii ceva, iubitule? – îl opreşte, luându-l cu braţele pe după gât. Nu-ţi spun, că mi-e ruşine... – apoi îl trage spre ea, să-i poată şopti cu gura lipită de urechea lui: Mi-ar fi plăcut să fi lăsat pe albul zăpezii şi o pată roşie... să fi fost fecioară...

– Pentru mine, eşti...

– Prostule! Tu ai fost pentru mine şi m-am purtat mizerabil. Dar şi tu eşti vinovat! – îl acuză Diana, pornind înfuriată înainte spre coasta plină cu zăpada murdară. Nu-i prea... – oftează Diana dezamăgită.

– Vântul şi ploaia au scurs de pe crengi murdăria... Dar eu te-am adus aici pentru altceva; un ceva pe măsura sufletului tău, iubito – îi şopteşte Daniel, arătând spre pâlcurile de ghiocei răsăriţi în marginea zăpezii.

– Doamne, ce frumuseţe! Dragul meu, ştii că n-am mai cules niciodată ghiocei până acum? Viorele, da; ghiocei, nu. Sunt superbi! – se bucură Diana, precipitându-se ca un copil. Iubitule, – vine în faţa lui ţinând bucheţelul cu amândouă mâinile – uite-l ce frumos arată, albastru cu alb!... Ştii ceva? Îmi iau liber şi mâine şi venim toţi trei, vrei?

– Sigur! – o trage Daniel spre pieptul lui, întorcând-o cu spatele, ca s-o poată ţine ocrotită cu braţele. Ssst! – îi atrage atenţia să tacă. Vin stăpânii. Stai cuminte şi respiră încet... Uită-te acolo – îi arată desişul de după valea cu petecul de zăpadă.

Mai întâi, apar coarnele cerbului, agăţând din mers vârful unor crengi. Ieşit în luminiş, cerbul se opreşte şi-şi mişcă încet capul, într-o parte şi-n alta.

– Ascultă, – şopteşte Daniel la urechea Dianei – acum va fornăi uşor, ca un oftat, asigurându-şi suita că-i totul în ordine.

În urma cerbului pornit într-un mers maiestuos la vale, spre malul lacului, ies din tufiş două căprioare păşind graţioase. Diana a rămas nemişcată, ocrotită de braţele lui Daniel adunate peste pieptul ei; priveşte în neştire în urma celor trei umbre ce se pierd în desişul pădurii din apropierea lacului. Când simte sărutul tânărului aşternut pe ceafa sa, Diana se întoarce şi-l priveşte lung, iscoditor:

– Gelos, iubitule?

– Gelos? Nu, draga mea. Invidios, foarte! – îi surâde Daniel, aplecându-se s-o sărute, dar Diana se retrage un pas, punându-şi mâinile în şolduri:

– Aha! O mai şi recunoşti? Şi cine, mă rog, ai vrea să fie cealaltă căprioară?

– Tot tu.

– Jură! – i se agaţă Diana de gât.

– Jur! – o strânge Daniel în braţe.

– Şi eu care, dimineaţă, m-am temut că nici n-o să-mi răspunzi la telefon.... Mă duci în braţe?

– Până acasă. Ba nu! Până la adânci bătrâneţe.

– Deocamdată, vreau acasă. Vezi buchetul? Am să-l împrăştii pe tot patul şi-ţi jur că nu-mi dezbrac pardesiul!... Ce bine că n-am venit ast' noapte la tine la cămin!... Încă o muieruşcă nebună, mimând gelozia... Nu-s grea?

– Aş vrea să fii.

– Ia stai! – se dezmeticeşte Diana. Lasă-mă colo, pe patul tău – arată ea trunchiul paltinului. Cum adică ai vrea să fiu? – îl întreabă ţinându-l strâns de gulerul jachetei.

– Tu nu? – o provoacă Daniel, împingând-o uşor, s-o lungească pe trunchiul gros al copacului crescut înclinat, în timp ce palmele lui lunecă încet de la genunchi în sus, de-a lungul coapsei.

– Nu! – îl opreşte Diana, arătându-i buchetul de flori. Pune câteva pe patul tău, în care zici că m-ai visat, iar restul jos, pe pământ, să le luăm la plecare pentru patul nostru de-acasă. Aşa; acum să stăm de vorbă, dragul meu – hotărăşte Diana, lungindu-se pe spate.

Întinde braţele şi-l trage peste ea, îmbrăţişându-se mult, până ce Daniel simte că ameţeşte.

– Credeai că-mi scapi? – aude întrebarea Dianei şoptită în căuşul urechii, ca o taină. Când a stat la mine şi s-a delectat cu otravă, sor-mea, care pretinde că nu-i o *proastă* ca mine, mi-a cântat ceva, cred că-i un cântec popular, că nu mă pricep deloc, ceva cu un bade care trebuie bătut pentru că şi-a purtat iubita prin toată pădurea, fără s-o sărute măcar o dată. Nu vreau să te bat – aude Daniel şoapta Dianei încărcată de dorinţă –, dar de data asta, dacă nu mă asculţi, să ştii c-o fac! – adaugă ferm când începe să-şi plimbe mâna între trupurile lor. Să mă laşi pe mine! – îi hotărăşte ca un ordin dat pe un ton jos, încărcat de dragoste. Tu ai grijă să nu cad de pe patul tău – spune începând să-i descheie jacheta, apoi sacoul, căutând încet, parcă anume să accentueze dorinţa, catarama curelei. Crezi că eu nu pot visa frumos? Aşa ţi-ai închipuit, domnule *da-doamnă-nu-doamnă*? – m-ai exasperat *respectându-mă*! Ştii ce visez noaptea? – că-ţi înfigi mâna stângă în părul meu şi... Zece zile te-am blestemat că ai răspuns isteriei mele de fată bătrână ca un gentleman dintr-un roman pentru gospodine fandosite: „...beată de bucurie. Sărut mâinile, doamnă!" şi ai ieşit din apartament. Trebuia să fi fugit după tine la lift, să-ţi sparg capul! Nu te vreau! – îi şopteşte cu ciudă, privindu-l fix în ochi, ca într-o şedinţă de hipnoză. Doar un sărut; unul pervers, simţi? Simţi atingerea? – se mişcă mâna Dianei între trupurile lor. Dacă îndrăzneşti să pătrunzi mai mult...!... – îl ameninţă Diana cu vocea sugrumată de dorinţa stăpânită cu greu, dar se îneacă şi rămâne cu ochii măriţi ca de groază şi gura întredeschisă când Daniel, răpus de incandescenţa simţurilor duse la paroxism, pare că şi-a pierdut vlaga braţelor ce-l ţineau ridicat şi-i cade cu toată greutatea deasupra, lunecând în trupul ei – întâi uşor, ca într-un vis, pentru a sfârşi printr-un gest brusc, scurt şi violent, ca o lovitură finală dată unui adversar. O apasă cu disperare, sprijinit cu degetele încleştate în scoarţa aspră a copacului, simţind-o pe Diana cum şi-a îndoit picioarele după genunchii lui, îmobilizându-l; îi observă ochii închişi strâns, exprimând durerea – „sau extazul?" – şi ar vrea s-o sărute, să-i dea puterea de-a participa şi ea la joc, dar o simte cum tresare, ca o trezire mult prea bruscă şi-i strigă printre dinţii încleştaţi: Te omor! – iar degetele mâinii stângi a Dianei se înfig ca gheara unui vultur în beregata lui. Ţi-am spus că vreau doar o atingere, ca un sărut pervers; pervers, nepervers – atât! Să nu îndrăzneşti să te mişti, – îi şopteşte cu drag –, că iau foc de tot şi te ţin aici până la miezul nopţii şi-apoi te pun să mă duci

în braţe până la maşină; măcar, dacă mori de inimă, să mori de efort, în braţele mele, nu de inimă rea, plecat trist de lângă mine, pentru că aşa mi-a venit mie, să afişez principii! – adaugă cu ciudă, împingându-l violent de pe trupul său, pentru ca imediat palmele ei să se agite, aranjându-şi fusta; se ridică în capul oaselor, şi rămâne cu picioarele spânzurate lângă trunchiul copacului, apăsându-şi palma dreaptă peste ochi: O, Doamne, încă puţin şi înnebuneam... Stai, iubitule, lângă mine – întinde ea mâna şi-l cheamă pe Daniel alături. Crede-mă, Daniel, că de când te-am cunoscut, mai ales de la Crăciun încoace, seara am început să beau; nu mult, dar destul, aşa, să... Azi, de când m-ai sărutat pe burtă la restaurant, dar mai ales după ce m-ai scos din oraş fără să-mi ceri voie, mi-am dat seama că înnebunesc dacă... Vrei să mai stăm aici? – îl întreabă, strângându-i cu putere mâna, obligându-l să se privească în ochi. Uite, vezi, tremur toată... Tu hotărăşti. Dacă ar fi vară şi cald, te-aş ruga să stăm aici până la ziuă. Văd că şi tu eşti congestionat... Ai să fii în stare să şofezi? Eu, nu. M-aş înfige în primul zid, să nu mai ajung vreodată în oraş, să nu mă mai întorc la... Spune-mi... – îi mângâie îndelung obrazul – vrei să mai rămânem? O fac cu plăcere, de dragul tău. Dar să ştii că abia aştept să ajung acasă... Vreau să... să... Să te omor! N-am cum te răsplăti altfel. Bani, cadouri – nimicuri efemere. Tu ai fost pentru mine astăzi... Când nu poţi să fii la înălţimea celui drag, încerci să-l chinui – asta am făcut eu cu tine acum. Doamne, ce dor îmi este de intimitatea unei camere, în care, în braţele tale, să explodez, mai ceva ca atunci, după gripă!... – nici nu pot jura c-a fost adevărat... Dar astăzi vreau să... să mă conving că... Până acum, la anii mei, n-am trăit decât implozii. Înţelegi ce vreau să spun?... Hai! – sare Diana de pe trunchiul copacului. Dacă mai stau, mi-e teamă că... – se agită ea, băgându-şi fără jenă mâinile pe sub fustă, să-şi aranjeze lenjeria intimă. Totuşi, noaptea, singuri într-o pădure străină...

Daniel se apleacă şi adună cu grijă buchetul de flori.

– Să te uiţi bine, Diana, când vom trece prin poiana cu viorele, să te convingi că numărul lor este, practic, infinit; nu cumva să te aud, peste 10-20 de ani, c-ai terminat numărătoarea...

– Aşa-mi trebuie dacă te-am învăţat să săruţi... – se alintă Diana, lăsându-se dusă cu braţul de mijloc, mai mult pe sus. Fii sincer! – se opreşte, să-l poată privi în ochi. Eu am fost prima?

– Da – îi răspunde Daniel cu drag, dar şi cu o sinceritate pe care o ai doar în faţa unui copil curios.

– Şi...? – insistă Diana pe acelaşi ton.

– Şi! – confirmă Daniel.

– Vezi că intrăm în biserică şi te pun să juri.

– O fac cu inima curată.

– Şi chiar dac-ai minţit, eu tot mulţumită sunt – fuge Diana ştrengăreşte printre viorelele din poiană, aplecându-se ici şi colo să culeagă câte două-trei flori mai mari, apoi vine şi le adaugă buchetului din mâna lui Daniel. Vezi, iubitule, ce nedreaptă-i soarta noastră, a femeilor? Oare noi de ce nu putem minţi, să mângâiem orgoliul celui drag, pe care tocmai l-am prins în braţele noastre?

– Dacă vrei, pot jura că mă consider primul bărbat din viaţa ta.

– O-la-la! – râde Diana, strângându-l îndelung cu braţele pe după gât, să-şi poată îndesa cu disperare mijlocul în mijlocul tânărului. Nu trebuie să juri fals, dragule; tu chiar eşti! – îi şopteşte, pipăindu-l o clipă-două, pentru ca imediat să-şi retragă mâna, şoptindu-i: Sâc! Nu mai ai ce-mi face, c-am ieşit din pădure.

– Parcă... – îşi încetineşte Daniel pasul, făcând-o pe supăratul – parcă n-aş mai merge la maşină... Sigur... – devine el grav când vede privirea neliniştită a Dianei – mă vei bate... – scânceşte, imitând-o pe Irina, pentru ca imediat ce Diana îi prinde braţele, să-i poată veni în ajutor, el să înceapă cântecul: *Bade, bade şi iar bade,/ Ce bătaie ţi se cade;/ Mă purtai pădurea toată,/ Nu m-ai sărutat o dată...*

Cu ochii sclipindu-i de fericire, asemeni Irinei în momentele de mare bucurie, Diana se retrage un pas şi-l priveşte lung, scrutător pe Daniel, care devine derutat.

– Aha, tot te bag eu în biserică să juri! – îl ameninţă. Şi zici că enciclopedia adusă din America... Acela, da cadou! – nu nimicuri efemere! Zici că ai găsit-o lăsată la informaţii, în holul de la intrare... Dar ştiţi al naibii de bine amândoi acelaşi cântec. Şi mă laşi să cred că-ţi lipseşte a doua căprioară... Păi, dragă domnule *da-doamnă-nu-doamnă*, vedeţi voi pe dracul! Pe tine nu mi te mai ia frumoasa şi nurlia de sor-mea! – se aprinde Diana, gesticulând înfuriată. Ştii ce-ţi fac? Te iubesc până la epuizare. Scot din tine tot, şi ultima picătură de dulceaţă iar când ai să rămâi uscat, ca resturile acelea de struguri scoase din teasc, poftim, du-te!

– Resturile acelea – intră Daniel în joc – se cheamă tescovină. Omul gospodar nu le aruncă; face o ţuică tare, că-ţi vine să zbori când o guşti...

– Aha! – îl ia Diana din nou cu braţele pe după gât. Păi atunci, fac şi ţuică... Ce, crezi că mie nu-mi place să zbor? – îl strânge puternic

cu braţele, încercând să se lipească de el. Naiba să le ia de haine! – se înfurie şi trage de cordonul pardesiului, să şi-l poată descheia, apoi bagă braţele pe sub sacoul lui Daniel, îşi plimbă palmele în atingerea cămăşii, lipindu-se cu disperare de trupul lui, să-i simtă vigoarea. A, nu! – se retrage brusc. Nu mă mai păcăleşti a doua oară, să mă simt bine aşa, numai eu. Îţi place să te chinui singur? Nu te las, c-ar fi păcat. Hai înapoi!

– Nu, Diana. La cât te doresc, mă tem că şi patul tău de acasă e prea îngust iar viorele ar fi trebuit să adunăm un braţ, să avem ce zdrobi... Uite, – îşi trece Daniel palma peste spatele pardesiului – să ştii că au rămas câteva semne discrete.

– Abia aştept să privim pardesiul meu mâne dimineaţa... Ba nu! – se alintă ea. Peste trei-patru zile, când ne-om ridica din pat...

– Să punem florile în portbagaj – îi artă Daniel, apoi o conduce până la scaunul din faţă şi o ajută să se aşeze, dar cu picioarele afară, să-i poată şterge noroiul de pe pantofi cu batista sa.

O aşează corect în scaun, ca pe un copil ascultător, îi pune centura de siguranţă şi, când Diana îl sărută pe ceafă, el se apleacă, ridică poala fustei şi-i sărută genunchii.

– Hai mai repede acasă! – îl ceartă Diana.

Închide portiera cu grijă, caută un petec de iarbă să-şi cureţe tălpile pantofilor, aruncă batista plină de noroi în şanţul de lângă parcare şi urcă la volan. Conduce încet, incomodat de mâinile Dianei care s-au agăţat de braţul lui drept, să se poată apropia, să-l sărute.

– Ştii, iubitule... Lasă, mergi aşa, încet, să-ţi pot povesti: acolo, pe trunchiul copacului, când m-ai pătruns, am trăit o clipă de extaz vecin cu durerea morţii când eşti înjunghiat sau împuşcat din faţă de către cel drag. Crede-mă că, o clipă, m-am speriat că voi muri acolo, de-aceea am şi reacţionat aşa violent... Hm!.. Atunci chiar c-a fost ceva nou pentru mine... Aveai atâta dorinţă în privire, dar şi sentimentul unei nelinişti profunde întipărit pe obraz, nelinişte izvorâtă din ambiţia ta bărbătească de-a mă domina, în ciuda protestului meu slab... ori poate tocmai din cauza asta... Cert!, cred că aşa-i între doi tineri îndrăgostiţi, care fac dragoste prima oară... Acum, mi-e ciudă că te-am respins; acolo ar fi fost altceva! – o vede Daniel cu coada ochiului cum s-a lăsat adânc în scaun şi priveşte în gol, înainte, prin parbriz.

– Vrei să întorc?

Diana tace, continuând să privească aiurea.

– Ai spus ceva? – tresare ea, revenind la realitate.

– Aş putea întoarce... – îi spune Daniel pe un ton jos, vecin cu şoapta.

– Să întorci?! – se miră Diana, întrebându-se mai mult pe sine, apoi rămâne iar cu privirea pierdută în gol, înainte; stă aşa un timp, şi dintr-o dată, tremurând scurt, ca de friguri, se opune: O, nu, nu vreau; nu se poate!... – şi imediat se întoarce spre Daniel, agăţându-i-se din nou de braţ, într-o încercare evidentă de-a îndulci reacţia ei de mai înainte. Ştii când te-am dorit cu adevărat prima dată? Când ai venit la noi şi-ai adormit lângă Irina. După plecarea Magdei, ţi-am văzut pantofii murdari de noroi lângă uşa de la intrare. Am început să-i curăţ şi... aşa, deodată... M-am spălat pe mâini în fugă, m-am şters şi, aruncând prosopul din mers, am intrat în dormitor: „Îl trezesc şi-l duc în dormitorul meu!", dar am văzut-o pe fiica mea dormind agăţată de pieptul tău, „parcă-i o broscuţă odihnindu-se primăvara pe trunchiul unei sălcii" şi am ieşit din dormitor lăcrimând de bucurie – îmi amintesc că o auzisem vorbind mult şi corect, cât ţi-a spus basmul *Greuceanu*; Magda putea depune mărturie că nu avusesem halucinaţii... De un an jumate, aproape doi, nu visam decât la ziua când o voi fi auzit pe Irina spunând ceva, o propoziţie coerentă... să-mi ceară ceva, sau... nu numai să strige şi să trântească; cel mai rău – să tacă, devenind absentă. Nu ştiam cum te pot răsplăti... Am început să-ţi curăţ pantofii şi haina de velur cu o devoţiune rară; mă înfiora fiecare atingere a pantofilor ori a hainei tale. Magda elogiase mirosul de transpiraţie simţit când te-a sărutat – dar nu pe tine! –, a sărutat amintirea unei iubiri, prima!, din adolescenţa sa. Eu am stat minute în şir cu nasul afundat în haina ta de velur. Şi, brusc, am intrat în baie să fac un duş; „chiar că-l duc în patul meu; măcar să dorm cu obrazul pe pieptul lui..." Dar când am intrat din nou în camera Irinei, am văzut doi copii dormind alături... Atunci te-am căutat prin buzunare şi m-am uitat la actele tale; m-am convins că ai, totuşi, 22 de ani, dar nu mi-a venit să cred că-n portmoneu – apoi am cotrobăit toate buzunarele hainei de velur – n-aveai decât trei lei. „Cine-i, totuşi, tânărul ăsta cu bătături de ocnaş la palme şi cu doar trei lei în buzunar?!" Zău că mi s-a făcut teamă şi mi-am pus bisturiul sub pernă... Eram prea răvăşită de tot ceea ce mi se întâmplase ca să mai pot gândi altceva. Toţi au observat, nu numai tu, iar Mituş mi-a reproşat-o adesea că, în afara sălii de operaţii, ori a sălii de curs de la facultate, nu-s bună de nimic. Lia-bona mi-a spus în faţă că-n bucătărie, habar n-am să tai o ceapă iar de tine, văzându-te aşa tânăr, înalt, frumos şi curtat de fete cum erai în parc, atunci când ai dus-o pe Irina la îngheţată, m-am temut c-o să râzi de

mine prima oară, după ce... Te credeam cu o experienţă vastă, nicidecum... Trage acolo, pe dreapta, te rog!... Am atâtea să-ţi spun!... Ştii că nu-mi mai amintesc în amănunt cum a fost prima dată cu tine? Uite... cu Mituş al meu îmi amintesc exact, chiar şi ceea ce ne-am spus... Cu tine... Ţin minte că m-am întrebat dacă n-am cumva un nou episod de febră. Ştiu doar că-n drumul meu spre baie... – Doamne, ce miroseam a usturoi! – de-acum, când voi mai mânca – şi-aş face-o zilnic, dacă n-ar trebui să mă duc la clinică printre colegi şi pacienţi –, când voi mai mânca, zic, sigur o să-mi amintesc de oglinda de pe hol în care m-am admirat – pentru prima oară m-am iubit cu adevărat! Zece zile! – izbucneşte Diana, lovindu-l cu pumnii în umăr până ce Daniel îi imobilizează braţele şi o priveşte cu obrazul invadat de zâmbet. Zece zile, diavole, – îi spune Diana încet – zece zile am privit în fiecare dimineaţă geamul de la bucătărie; nimeni nu mi-a mai făcut semn cu mâna... În clinică intram timorată că n-am să mai fiu în stare de nimic, dar odată ce-mi îmbrăcam pantalonii şi bluza, sau, mai ales, intram în sală iar bătrâna asistentă îmi atrăgea atenţia că trebuie s-o urmez, să-mi pună pampers, că-i dau mereu de înţeles când e-o operaţie lungă şi grea, nu mai existam decât ca medic... Pot să stau aşa, cu tâmpla pe umărul tău? Ce bine-i!... Zilele trecute, când am fost cu Irina la evaluare, că mă temeam să n-o întoarcă boala, doamna Aurelia m-a ţinut mai mult pe mine de vorbă. Ştii ce bine m-am simţit la final?... Îmi venea să zbor. Păcat că nu vrea să-i plătesc vizitele; noi chirurgii câştigăm mult mai mult... Ea mă face să mă simt... Ştiu că soţul ei e prieten bun cu Mituş al meu; până se va face un loc, domnul Mătăsaru va fi membru corespondent al Academiei. Dar cel mai bine – schimbă Diana brusc tonul, parcă să abată atenţia de la acel *Mituş al meu* spus anterior – , cel mai bine m-am simţit cu tine, la ieşirea din biserică. Mai ţii minte ce m-ai întrebat când am ajuns în faţa altarului?

– Vrei să fii soţia mea? – răspunde Daniel.

– Iar eu am şoptit un *da* din tot sufletul şi te-am sărutat. Ce păcat că nu-i vară!... Aşa mi-ar fi plăcut ca, în noaptea nunţii, să dorm lângă tine în pădure! Măcar până spre miezul nopţii... Dar tot venim împreună la vară... Mi-ar plăcea să stau cu capul pe braţul tău şi să privesc cerul. Ştii să-mi arăţi constelaţiile?

– Sigur. După poziţia Găinuşei[1], ori poziţia roţilor din spate ale Carului Mare, pot aproxima cât este ceasul. M-a învăţat tata. Ciobanii s-au orientat mereu după stele.

– Aşa mi-ar plăcea...!...

– La vară, când mergem acasă la mine, dormim într-o noapte afară, în poiană, sub cerul liber.

– Chiar? – se bucură Diana.

– Sigur. Poate avem parte şi de o ploaie scurtă, de vară, spre ziuă... – râde Daniel.

– De ce râzi? Ce-ţi aminteşte? Te rog! Trebuie că a fost ceva foarte frumos – insistă Diana.

– Prima dată când am luat bătaie de la mama cu făcăleţul...

– Povesteşte-mi, povesteşte-mi! – se alintă Diana, lipindu-se strâns de el, parcă i-ar fi frig. Mă simt aşa bine!... Te-ascult, iubitule.

– Într-o vară, – începe Daniel – să fi fost acum 5-6 ani, tocmai începusem cositul fânului, mă pregăteam să mă duc să dorm pe deal, să mă trezesc în zori, să cosesc pe răcoare. Mioara, drac de fată ce era, s-a ţinut după mine. „Dorm şi eu! Dorm şi eu! Ce, numai tu să-ţi pui o dorinţă?!" Ştii, se spune că-n preajma Sânzienilor, dacă dormi acolo pe deal şi, pe la miezul nopţii, când vezi vreo stea căzând, îţi pui vreo dorinţă, se îndeplineşte. Am lăsat-o să vină. Am rezemat coasa de-o tufă de măceş, am întins pe pământ jumătate de căpiţă cu fân strâns cu o zi înainte, să nu răcesc spre ziuă când se lasă răcoare, am adus încă 2-3 pale de fân să avem cu ce ne acoperi, i-am făcut semn câinelui să se culce la capul meu – niciodată nu dorm pe deal fără câine – şi ne-am culcat; eu, îmbrăcat; ea, într-un sac de-acela mare, de cânepă, că era numai în rochiţa de stambă. I-am ţinut eu Mioarei o lecţie de astronomie populară şi am adormit. La ziuă, cum s-a luminat, am început să cosesc. „Mioaro, fugi acasă, că vine un nor negru" – i-am arătat cerul înnorat brusc. A refuzat. Şi nici nu i-a plăcut să stea cuminte cu mine sub o căpiţă, să n-o ude ploaia. Când a ieşit soarele, am trimis-o acasă să-şi schimbe rochiţa, dar n-a vrut. Aştepta să mănânce cu mine, că luasem pe ascuns câteva bucăţi de cârnat şi carne macră de la borcan, că începuse deja postul Sfinţilor Petru şi Pavel, iar mama făcea doar mâncare de post. Mioara ştia că-i dau ei ce era mai bun. Mi-am dezbrăcat cămaşa şi i-am dat-o să-şi poată usca rochiţa. „Nu-ţi pune hainele pe tufa de măcieş!" – i-am strigat şi mi-am văzut de treabă. Şi cum coseam eu mai

[1] Ursa Mică sau Carul Mic.

în deal, o văd venind plângând spre mine. Pe amândouă picioarele, pe coapse, avea urme de sânge. Când a luat chiloţeii de pe tufă, s-au agăţat câţiva ţepi şi s-a zgâriat. Nervos că venise către mine direct prin iarba înaltă, încurcând-o – iarba încurcată se coseşte tare greu –, i-am spus: „Ce să-ţi fac dacă eşti proastă?" A plecat îmbufnată. Şi, peste un timp, atent doar la coasă, că erau muşuroaie de cârtiţă şi mă încurcau, mă temeam să nu rup coasa, n-am văzut-o pe mama venind.

– Măgarule! – am auzit-o la spatele meu şi, jap!, un făcăleţ peste spate. Te bat de te sting! Aşa te-am învăţat eu să te porţi?! Golane! Să nu mai intri în casa mea! – şi dă-i, dar m-am ferit, retrăgându-mă cu spatele înainte. Mi-ai făcut tot neamul de ruşine! – a arătat ea cu făcăleţul spre genunchii Mioarei pătaţi de sânge.

– M-a făcut proastă, bunico – se smiorcăia Mioara.

– I-am spus să nu-şi pună hainele la uscat pe tufa de măceşe – am arătat eu spre genunchii Mioarei. Trebuia să-şi fi controlat chiloţii când i-a îmbrăcat. Cred că şi acum are vreun spin agăţat de chiloţi...

Mama s-a dezumflat dintr-o dată; înţelesese ce se întâmplase.

– Treci acasă la treabă! – a luat-o pe Mioara s-o ducă la vale, trăgând-o de codiţe, că are un păr foarte frumos, împletit în codiţe groase, de invidiat. Şi să nu te mai prind că te ţii după coada lui de-acum. E mare, flăcău, ochii lui fug după fete.

– Da' ce, eu nu-s fată?! – s-a fudulit Mioara către bunică-sa.

– Treci! – s-a înfuriat mama, scuturând-o zdravăn. Cred că-n ziua aceea mama i-a ţinut o lecţie lungă Mioarei. Seara, când am ajuns acasă, că trăsesem de coasă până s-a înnoptat, că ne ameninţau ploile, am adormit buştean, îmbrăcat. Zilele următoare, zile obişnuite; am cosit, mama şi Mioara întorceau brazdele să se usuce, am adunat fânul în căpiţe, au venit Sânzienele, sărbătoare mare, că-i hramul bisericii; la noi, de Sânziene, e petrecere mare în sat... Cam asta-i – conchide Daniel.

– Ce frumos! – şopteşte într-un târziu Diana. Merg şi eu la vară cu tine în sat. Vreau să dorm şi eu cu tine sub cerul liber. Mă iei?

– E visul meu.

– Da?! Ce bine! Promit să nu te spun mamei dacă... – se alintă Diana râzând cu gura lipită de urechea lui Daniel. Ba te spun! – îl ameninţă în şoaptă. Am să te spun dacă-ai să mă porţi noaptea toată fără să... vrând să-ţi cruţi puterile numai pentru coasă...

– Prefer să rămân cu fânul necosit – o trage el pe braţele sale, s-o poată săruta în voie; o alintă îndelung, cu infinit drag, iar când o vede că aproape a adormit, radiind fericire de pe chipul ei plin de

zâmbet, se apleacă din nou şi o sărută până nu mai pot respira amândoi, apoi face şi el asemeni Dianei, şoptindu-i în căuşul urechii întrebarea ca pe o taină: Şi dacă floarea din noaptea premergătoare Sânzienelor va rodi?

– Şi dacă va rodi mai repede? – îl întreabă Diana, ţinându-i obrajii între palme, să-i vadă ochii. Pari surprins, iubitule... Sau ceea ce mi-ai spus a fost doar un joc de cuvinte?

– Diana, tu vorbeşti serios?

– De mult nu mi-am mai pus întrebarea asta, pentru că nici n-a fost cazul, sau... Trebuie să înţelegi, Mituş al meu are 65 de ani, dar... Întotdeauna, – se entuziasmează Diana, îmbătată de privirea plină de zâmbet a tânărului care o ţine pe braţe – trupul meu a fost ca un ceasornicar. Se pare că zilele acestea a cam rămas în urmă...

– Nu-mi vine să cred, Diana! – o strânge Daniel cu putere în braţe. Să-ţi spun că te iubesc imens? – e prea puţin! Tu, doctore, – o alintă el cu infinită dragoste – ce spui? Ce-aţi mai descoperit voi, care pătrundeţi tainele doamnelor până aproape de graniţele teritoriului în care este suverană doar iubirea? Oare bobocul acela de floare, pornit spre viaţă, n-ar trebui îngrijit mai mult?

– Sigur! De-aceea şi vreau să ajung mai repede acasă. Şi nu neapărat pentru... O femeie modernă, inteligentă, poate scăpa şi singură de teroarea hormonilor.... Dar nu s-a inventat încă paliativ pentru sărut, pentru un ceas de linişte cu ceafa pe braţul celui drag sau cu obrazul pe pieptul lui, să-i auzi inima şi să-i simţi savoarea trupului ostenit de iubire... Şi nimic, nici un cântec nu-ţi va alina durerea auzului ca vorbele, fie ele cât de puţine, ale celui iubit... Am crezut că înnebunesc dimineaţă când am văzut că nu-mi răspunzi la telefon, iar când ai făcut-o... Doamne!, mi-e jenă să-ţi spun; m-a tăiat aşa, un fior, că n-am mai fost în stare de nimic până m-ai luat în braţe să mă scoţi din maşină; nici măcar o noapte întreagă de iubire nu m-ar fi moleşit într-atât... Spune-mi: m-am purtat mizerabil în pădure?... Te simt prea... – îşi apasă ea ceafa pe mijlocul lui. Mi-e şi ruşine să mă uit în ochii tăi.

– Îmi pare rău! – strânge Daniel cu timiditate din umeri. Sunt reacţii fireşti, imposibil de controlat...

– Ba nu! – râde îmbătată de plăcere Diana. E cea mai veridică declaraţie de dragoste. Spune-mi! – devine gravă, făcându-l pe Daniel să se încrunte. Oare... – devine Diana gânditoare iar Daniel observă cum trec nouri pe obrazul ei – oare, dacă ne întoarcem, mai găsim paltinul acela bătrân, patul tău?... Ba nu! – hotărăşte Diana, devenind autoritară.

Nu vreau să risc. Uite aici! – pune ea mâna sub scaunul şoferului şi trage de o manetă, împingându-l mult în spate. Şi doar mi-a propus Mituş al meu s-o cer cu geamuri fumurii; dar am râs, „crezi c-ai să abuzezi de mine în maşină?...” Oricum, – arată privirea Dianei în jur – de atâta amar de vreme, n-a trecut pe lângă noi nici o maşină... – spune şi se aşează în genunchi pe scaun, peste mijlocul lui Daniel. Repet ce ţi-am mai spus sau, doar am sugerat: crezi că eu nu ştiu să am fantezii? – îl întreabă, preocupându-se de catarama curelei.

– Dar nu şi geamuri fumurii; scumpa mea – o necăjeşte Daniel, impresionat neplăcut de cele câteva dăţi în care Diana a rostit numele profesorului, *Mituş al meu*, cu o dragoste pe care nici măcar n-a vrut s-o ascundă. Vezi? – arată Daniel prin parbriz, înainte – vine autobuzul care face naveta la mănăstire.

– La naiba! – se înfurie Diana, coborând din braţele lui Daniel. Zău că mâine te trimit la reprezentanţa BMW să-mi pună geamuri fumurii! Hai acasă! Sau... dacă... poţi să mai stai, să te linişteşti... Chiar că te-am chinuit astăzi ca pe un duşman...

– Cred c-am să mă gândesc bine în viitor – spune Daniel pe un ton grav, aranjându-şi sacoul, apoi pornind motorul; iese în şosea încet, conducând cu calm pe lângă autobuzul care trece în goană pe lângă ei; o observă pe Diana derutată, aşa că adaugă: În viitor, trebuie să mă învăţ să mă comport cu tine în aşa fel încât să mă duşmăneşti măcar cât ai făcut-o zi...

– Te omor! – se repede Diana asupra lui, lovindu-l cu pumnii în umăr. Mereu mă faci să-mi sară inima din piept. Şi eu trebuie să mă învăţ să-ţi cer să fii mai... Lua-te-ar naiba! De ce-ai plecat ca o domnişoară ofuscată când te-am rugat să mă laşi în pace?! Ba mi-ai lăsat şi cheile pe birou... Şi de ce te-ai oprit când ţi-am pus gheara în gât? Prostule! – îi strigă cu ciudă, sărutându-l în fugă pe obraz. O, Doamne!... – râde Diana îndelung, adâncindu-se în scaunul său, cu ochii închişi, legănându-şi capul încet, ca un copil care vrea să se adoarmă singur. Trebuie să mai trecem pe la terasa aceea de lângă complexul studenţesc, să întrebăm cum se cheamă coniacul pe care mi l-au servit, că a făcut minuni.... Cred că ţi-am oferit tot ceea ce aveam mai intim, mai ascuns în sufletul meu... Ce păcat că m-am speriat când ai zis să se întoarcem!... O pădure stranie, desfrunzită, cu pământul nesigur sub tălpi, cu poieni pline de apă dar albastre de atâtea viorele şi albul ghioceilor salvând murdăria zăpezii... Un cerb... nu ca cel din *Bambi*... Nu! Unul ca tine, grijuliu cu iubitele lui şi un bărbat tânăr prăbuşit cu

toată greutatea lui de urs peste mine, o biată lebădă beată de fericire, pe un pat ciudat, poate singurul în care o femeie ca mine a avut impresia că a trecut prin moarte şi extaz în acelaşi timp... Unde mă duci, iubitule? – întreabă păstrându-şi tonul încărcat de visare.

– Acasă, prinţesa mea blondă – răspunde Daniel prins în iureşul visării.

– Ce păcat că nu m-ai cunoscut când eram blondă!... Începusem să am bani, să mă îngrijesc, să fiu frumoasă... Aş fi dat tot restul vieţii pe-o clipă ca aceea de pe paltinul bătrân... Prostii! – oftează Diana, revenindu-şi. O spun acum, când sunt babă... Ia ascultă! – îl prinde cu putere de braţ. De unde ştii c-am fost blondă?

– Toate zânele sunt blonde iar tu le-ai încarnat pe toate cele la care am visat vreodată. Nu vrei să întorc? – întreabă Daniel răscolit de privirea aprinsă a doamnei de lângă el.

– Crezi că mai găsim drumul spre pădure?! – se sperie Diana atât de serios, că Daniel trage puţin volanul şi bagă maşina în dreapta, până pe marginea şanţului şi frânează. Nu glumesc, iubitule... – tremură vocea Dianei. Ia spune! – îi face ea un semn autoritar cu mâna dreaptă, ameninţându-l cu indexul înfipt în pieptul lui: Unde-i batista cu care mi-ai şters pantofii?

– Diana... – încearcă Daniel să zâmbească.

– Unde-i? Doar n-ai aruncat-o!

– Ba da.

– Nu pot să cred!

– Era murdară.

– Întoarce! Repede, să n-o găsească cineva.

– Diana, ce-i? Draga mea... – întinde Daniel mâna s-o alinte.

– Întoarce, ţi-am spus! Trebuie s-o găsim!

Speriat, Daniel întoarce cu greu maşina pe drumul îngust, plin de gropi şi porneşte înapoi, spre mănăstire, păstrând tăcerea, dar furând-o mereu cu coada ochiului pe Diana; i se pare de nerecunoscut: o vede încordată, stând doar cu privirea înainte, nerăbdătoare să ajungă în parcarea de lângă mănăstire.

– Uite-o! – vine Daniel victorios, dar mai degrabă amuzat, din şanţul cu apă şi urme de zăpadă, ţinând în palmă batista murdară.

– Dă-mi-o! – i-o ia Diana şi o pune într-o pungă scoasă din torpedo apoi îi face loc în poşeta sa, care a stat tot timpul undeva, sub scaun. Ţi-o spăl eu acasă, ţi-o calc şi ţi-o înapoiez – îi spune cu o bucurie evidentă pe chip. Hai la robinetul de colo, să ne spălăm pe mâini

– îi arată şi deschide portbagajul, să scoată o trusă cu un prosop şi un săpun.

Se spală amândoi într-o tăcere de oameni cufundaţi în gândurile proprii.

– Doamne, ce spaimă am tras! – clătină Diana capul cu putere când pornesc spre oraş.

– Totuşi... – îi pune Daniel mâna dreaptă pe genunchi, alintându-i coapsa mult, în sus, spre şold, cu o plăcere evidentă de a-şi plimba palma pe sub fusta plisată mărunt – poate-mi spui şi mie...

– M-am speriat, Daniel... Azi nu-s în toate apele... Cred... Uite, vezi?, până şi absenţa ta am trăit-o ciudat; m-am şi certat ieri rău de tot cu Mituş; mi s-a părut c-a vrut să insinueze că ar trebui să las deoparte orgoliu şi să te caut... Mi s-a părut, evident. Sunt suspicioasă. Nici nu cred că ştie de existenţa ta. Şi nici nu-mi pasă, ţi-o jur! M-aş fi bucurat să-l fi întâlnit aici, la mănăstire; cred că m-aş fi purtat normal, făcându-vă cunoştinţă – şi atât! Steie cu Eulalia lui mult şi bine! Ducă-se împreună – dacă tot s-au împăcat –, ducă-se în Mexic, la fiica ei, că nu-i şi-a lui; când s-au căsătorit, ea avea deja o fetiţă, n-a spus niciodată cine-i tatăl, poate nici nu ştie; i-o creştea mamă-sa, apoi n-a mai vrut copii; „vreau carieră!”, şi el, la fel. Abia la bătrâneţe s-a gândit că... Adevăru-i că ne-am şi iubit... Ducă-se! Ei îi priește Mexicul, – dar ce nu-i priește doamnei Eulalia! –, dar el, la astmul său... Pentru ce mi-a făcut de Crăciun, nu-l iert! Doamne!... – o vede Daniel cum închide ochii, dându-şi capul pe spate – dacă ar fi dat Dumnezeu să fi rămas gravidă cu tine!... Uite colo, pe dreapta, o parcare, iubitule; să mai stăm... am atâtea să-ţi mai spun... e-aşa de bine cu tine!... Aşa mi-ar plăcea să intru în secţie cu burta mare, să merg pe culoarele lungi agale, ca o raţă, să vii în fiecare zi cu maşina la clinică să mă iei acasă – un bărbat tânăr, înalt şi frumos, atent cu mine –, să trec pe la clinică să mă conving că totul e-n ordine – şi să nu-mi mai adjudec eu toate operaţiile dificile, să le las celor mai tineri, pe care mi-i iau acum mâna a doua... să-mi crească pieptul mare, mult mai mare ca acum, să fie cât al tinerelor astea, de la televizor, care-şi pun kilograme de silicoane; să-mi crească, să-mi hrănesc copilul... să-mi dezgolesc sânul cu o plăcere mai mare decât în clipele de intimitate – Doamne, cu câtă bucurie m-ai sărutat pe piept atunci când m-ai şters de transpiraţie şi cum ţi-am savurat fiecare gest, ce bine-mi amintesc acum totul!... –, să-i pun guriţa mică pe sân, că restul o va face el din instinct, iar de voi fi în prezenţa cuiva, să aştern peste sân şi obrăjorul lui o batistă, să-şi ia masa în

liniştea de dinaintea lunecării micuţului în somn... Noaptea să-l legănăm cu rândul dacă-ţi va semăna ţie, care ai fost un plângăcios, cum spunea la telefon Maria... Cred că m-aş împăca bine cu ea, deşi... O înţeleg; a fost cea mai mare; nu-i aşa uşor... Să ai patru surori mai mici, apoi şi-un frate, şi-ncă unul plângăcios... Eu am avut-o doar pe Magda şi-mi venea... Şi-acum, bătrâne, ne ciondănim mereu... Chiar şi aseară am prins-o complotând ceva cu Irina; ascundeau ceva în sertarul de la pat – le-am lăsat în legea lor; asta mică trebuie să aibă şi ea un aliat... Dar cu Rodica eu cred că m-aş împăca minunat; o simt aşa pe sufletul meu!... Ar fi grozav să avem amândouă copil mic odată, ea, fetiţă; eu, băiat... Chiar şi fetiţă, ce-o vrea Dumnezeu. Sunt sigură că Rodica ar vrea să stau cu ea, la ţară, măcar primele luni. Dacă n-aş avea piept, mama ne-ar face crema Licurici de pus în biberon; aşa mi-ar plăcea să am şi eu un copil care să umble cu sticluţa cu biberon legată de gât!... Iar când va creşte puţin mai mare, să ţi-l las ţie să-l educi cum vrei, c-am văzut ce-ai făcut cu Irina, să fie sociabil ca tine, să nu mai trăiesc drama de care mă tem în fiecare noapte că s-ar putea întoarce, poate de-aceea şi beau seara un pahar, să pot adormi, să nu mai simt în casa mea fantasma lunecării spre autism – fac ceva pe ştiinţa colegilor mei care n-au fost în stare să-mi arate ieşirea! Cu profesoara de logopedie m-am şi certat... A trebuit să vii tu, să... Hm!... – surâde îndelung Diana, stând cu capul lăsat pe spate şi cu ochii închişi – da, doamnă; nu, doamnă... de câteva ori am avut pornirea de-a-mi înfige unghiile în buzele tale, să le cos, să nu te mai aud respectându-mă... Ştii?... N-am să te las niciodată să arunci haina aceea de velur în care mi-am adâncit obrazul minute în şir în noaptea aceea, să-i simt mirosul de transpiraţie, să am iarăşi certitudinea că o auzisem spunând povestea *Greuceanu* pe fetiţa mea, care dormea agăţată de tine ca broscuţa ieşită din iarnă stând la soare pe un trunchi de copac... Se spune că pe copilul mic, în primele zile, e bine să-l înfeşi într-o cămaşă de-a tatălui, să-l iubească, să se lege instinctual de el, ceea ce n-am făcut cu Irina – şopteşte Diana cu durere –, de unde să iau cămaşă, când Mituş al meu prinsese gustul străinătăţii şi stătea mai mult pe acolo, avea operaţii programate la Paris şi la New York iar când se întorcea, mi-l acapara Eulalia... dar cu cel mic voi face-o!, îl voi înfăşa în haina ta de velur, şi-am s-o păstrez s-o am aşa, transpirată, după ce vei mai fi dus acasă alte camioane pline cu hrană pentru oi... Într-o zi vreau să merg şi eu cu tine să-ţi stau alături când o mai potcoveşti pe Stela, ori pe Victoraş, să miros şi eu a cheratină arsă, şi-am să păstrez undeva hainele, să-mi amintesc de ast' noapte, când o

ţineam în braţe pe Irina şi-mi vorbea, şi-mi vorbea... parc-o şi vedeam pe Doiniţa cum voia să te păcălească să-i faci şi ei un licurici... Zău că mi-ar fi plăcut să te ştiu în braţele unei fete tinere, frumoase, pline de viaţă... „Ce noroc în dragoste are fiul meu!" – îmi ziceam şi visam... visam... Apoi m-am trezit; redeveniseşi tânărul drag mie, visul meu intim, spaima că n-o să-mi mai răspunzi la telefon... Aşa, dragul meu, ce mult îmi place când îţi răsfiri degetele prin părul meu... Lasă-mă să stau cu capul pe umărul tău... E la fel de plăcut ca atunci când am adormit cu obrazul pe pieptul tău; Doamne, ce-ţi bătea inima!... apoi o auzeam cum bate tot mai încet... mai rar... puteam să fac un grafic, aşa, ca-n tratatele de cardiologie... iar tu dormeai aşa adânc; mă vegheaseşi atâtea zile cât am avut gripă... Da'... stăm de mult aici? – ridică Diana privirea spre Daniel care o sărută mereu pe creştet.

– De ceva vreme...

– Uite colo – arată braţul ei întins înainte –, văd un chioşc alimentar; suntem deja la intrarea în oraş, cartierul Pantelimon, după numele haiducului... Ştii că ai ceva de haiduc în tine? Te duci până la chioşc să-mi cumperi un coniac? Mi-e aşa sete!...

– Uite, sting eu puţin din sete – se apleacă Daniel şi o sărută.

– Ba ai aprins focul mai tare – îl ceartă Diana. Te duci?

– Nu, iubito, nu mă duc; mi-e teamă să te las singură. Dacă vine Pantelimon şi te fură?

– El ar şti ce să facă cu mine – îi surâde Diana, lipindu-se mai strâns de el.

– Voi încerca şi eu, promit!

– Deci nu-mi aduci un coniac?

– Nu... – o alintă Daniel plin de tandreţe amestecată cu dojană, cum o refuză de obicei pe Irina. Vreau să-ţi fie cât mai sete. Facem un ocol mic, pe la căminul studenţesc, iau sticla cu otravă primită de curând şi mergem acasă.

– Asta s-o crezi tu! Urc şi eu cu tine în cameră...

– Sau, poate, ne întoarcem la Cernica – o necăjeşte Daniel. Ce, crezi că nu mai nimeresc patul meu? De ce te-ai speriat când ţi-am propus prima oară să ne întoarcem? – o alintă el, apropiindu-se s-o poată privi adânc în ochi, aşa cum face cu copiii când îi determină să-i spună adevărul.

– A fost ceva... – strânge cu durere din umeri Diana. Zău că...!... Atunci când mi-ai propus să ne întoarcem, am avut o clipă de coşmar. Zău că nu-s întreagă! – îşi arată ea capul. O clipă, am trăit cel mai

cumplit coşmar: se făcea că ne-am întors şi nu mai era nimic, doar o apă murdară, cu urme de zăpadă, ca o mlaştină care te trage la fund.... Apoi, când te-am întrebat de batistă, s-a repetat coşmarul: mi-am amintit că-n copilărie, o educatoare venită de la ţară încerca să ne adoarmă spunându-ne poveşti şi era o poveste în care eroina, fugind, arunca în urmă o batistă, să se facă o mlaştină, să nu mai poată fi ajunsă. M-am speriat aşa tare! – îşi îndeasă Diana fruntea în umărul lui. Iartă-mă că ţi-am cerut un coniac, a fost o prostie. Gata, mi-a trecut... – se aşează ea corect în scaun, punându-şi din nou centura. Vezi? Am intrat, totuşi, în oraş, ne-am întors... E-aproape ora patru. Mergem direct la cămin, s-o luăm pe Irina... să ne luăm licuriciul...

*
* *

Daniel caută îndelung cu privirea, până găseşte un loc unde să parcheze corect maşina. Coboară imediat, ocoleşte prin faţă şi vine să-i deschidă Dianei portiera, oferindu-i mâna să se sprijine.

– Doamnă... – îi şopteşte curtenitor.

– Domnule... – îi mulţumeşte Diana, înclinându-şi puţin capul. Sper că-i ultima oară când mai spui *doamnă* – îi şopteşte, luându-l de braţ. Să ştii că nu trebuie să ne descălţăm la intrare – îl informează înainte de intrarea în dormitorul copiilor. Uite-ne fetiţa – arată cu privirea înainte, spre patul în mijlocul căruia Irina stă turceşte, cu spatele spre interiorul încăperii. Am uitat să-i promit dimineaţă că vii şi tu.

– Doamna Crăciun, trebuie să stăm puţin de vorbă! – le iese în faţă o doamnă tânără, pusă pe ceartă.

– Un pic, vă rugăm, să ne sărutăm fetiţa – o temperează Daniel, strângând cu putere sub braţul stâng mâna Dianei, ca un ordin să-l urmeze, bănuind că fetiţa este supărată.

Se opresc amândoi lângă patul Irinei. Diana îi ia capul între palme, i-l dă pe spate şi-i sărută apăsat guriţa. Daniel s-a lăsat pe călcâie lângă pat şi o întoarce cu faţa spre el, vrând s-o sărute, dar se opreşte, contrariat de aerul trist şi de ochii înlăcrimaţi ai fetiţei.

– Scumpa lui tăticu'! Ce s-a întâmplat? – o strânge el la piept.

– Uite ce-am făcut... – îşi duce Irina un degeţel spre ochiul stâng, care începe să se învineţească.

– Despre asta vreau să discutăm – se aude la spatele lor vocea severă a tinerei doamne; „asta-i avocat; cred c-am auzit-o pledând la Tribunalul Suprem", gândeşte Daniel.

– Vă ascultăm – spune el pe un ton domol, în timp ce se ridică în picioare, privind-o de sus pe tânăra doamnă, care abia îi ajunge la piept.

– Eu vreau să discut cu mama fetiţei! – precizează doamna pe un ton solemn.

– Ba cred că tatăl ei este la fel de interesat – ripostează Daniel calm, luându-şi fetiţa în braţe. Vă ascultăm.

– Fetiţa dumneavoastră mi-a pălmuit băiatul – se adresează tânăra doamnă Dianei, ignorându-l cu impertinenţă pe Daniel.

– Staţi că nu înţeleg... – încearcă Diana să tempereze furia femeii, atentă la ochiul vânăt al Irinei.

– Mama a venit să-şi ia nepotul şi, când a aflat, m-a chemat de urgenţă.

– Da, nepotul meu a fost pălmuit – intervine o bătrână, pe care Daniel a văzut-o adesea luându-l acasă pe micuţul Artur.

– Să ştiţi că lucrurile nu rămân aşa! – ameninţă tânăra doamnă, aruncând privirea spre băieţelul care stă spăşit pe marginea unui pat. Uitaţi-vă, se mai cunoaşte pe obraz urma palmei.

– Eu nu văd, dar dacă ziceţi dumneavoastră... – intervine Daniel.

– Cu dumneata n-am ce discuta! – îl înfruntă mama lui Artur. E-o chestiune între noi, mamele.

– Aici aveţi dreptate – îşi înclină Daniel privirea. Totuşi, în absenţa unui judecător care să bată cu ciocanul în masă, ori, din greşeală, în Biblie – chiar aşa, n-am înţeles niciodată de ce noi, românii, trebuie să jurăm pe Biblie şi nicidecum pe Istoria Românilor, eventual şi pe cele patru Evanghelii şi, bineînţeles, pe cruce...

– Cred că eşti impertinent, domnule.

– Doar derutat, doamnă – surâde Daniel împăciuitor, strângând-o mai tare la pieptul său pe Irina. Draga mea, propun să ieşim cu toţii pe sală – o prinde el cu autoritate pe Diana de braţ. Nu putem rămâne între copii.

– De ce nu?! – ripostează mama băiatului. Să ştie toţi că nu avem nimic de ascuns.

– Atunci, trebuie să căutăm altundeva pumnul în care a intrat ochiul fetiţei mele. Haideţi, totuşi, pe sală.

– Nu! Nu-mi dictezi dumneata ce să fac.

– Vedeţi? Se simte absenţa ciocanului judecătorului.

– Daniel, – intervine Diana – lasă-mă să discut eu în şoaptă cu doamna.

– Bine, draga mea – o strânge Daniel de braţ ca o încurajare. Oricum, eu nu-mi las fetiţa să asiste la discuţie. Ne ducem înainte la maşină. Îmi dai cheia? – întinde el mâna, apoi o lasă încet în jos, prinzând o clipă mâna Dianei, care ţine poşeta. Scuză-mă, draga mea! Am uitat; cheia-i la mine – o scoate el din buzunarul jachetei, apoi face un semn domol în direcţia celor două doamne, mama şi fiică, puse pe scandal: Doamnelor, cred, totuşi, că-i o chestiune ce se poate discuta – şi aplana, evident – cu calm, respectând principiile de bază ale Justiţiei – nu vi le enumer, că le ştim amândoi – se poate aplana, zic, între noi, taţii... Draga mea, – îi strânge Daniel mai cu putere braţul Dianei – dă-i, te rog, doamnei numărul nostru de telefon, să mă sune domnul avocat. Pa, frumosule; boxer ai să ajungi – face un semn de prietenie cu palma spre Artur, apoi se uită cu severitate spre tânăra doamnă. Sper că nu pronunţaţi vreo sentinţă înainte de-a se fi terminat audierile. Şi-apoi, eu, care am fost plin adesea de vânătăi, vă pot asigura că babe frumoase am văzut destule, nu şi copii cuminţi... Sărut mâinile! – se înclină respectuos, apoi se adresează Dianei: Draga noastră, te aşteptăm în maşină.

Porneşte spre ieşire, salutând din mers cele câteva persoane de lângă uşă, rămase să asiste la spectacol.

– Vrei în leagăn? – o întreabă pe Irina când ies din clădire.

– Nu mai vreau aici. Vreau acasă – scânceşte fetiţa, stând cu obrazul îngropat la gâtul lui Daniel, sub ureche. Tăticule, ai să mă certi?

– Cum să te cert?! Nici nu ştiu măcar ce s-a întâmplat. Ia să vadă mai bine tăticul ochiul tău – îi spune după ce se aşează amândoi pe bancheta din spate a maşinii.

– Vrei să-ţi spun adevărul? – scânceşte fetiţa, rezemându-şi fruntea de braţul lui. Nu vreau să te minciunesc, că nu mă mai iubeşti. Artur a vrut să-i dau lui pe Grăuceanu-cel-mic făcut de tine şi n-am vrut, „că-i făcut de tăticul meu", i-am spus, iar el a zis că eu n-am tătic; „tu eşti...", nu ştiu cum mi-a spus iar prietenii lui au râs de mine. Atunci, eu i-am dat o palmă, aşa cum am văzut la televizor că se bat copiii. El mi-a dat un pumn. Apoi a sărit doamna educatoare între noi... De ce-au râs copiii, tăticule?

– Eu cred că prietenii lui Artur au râs pentru că... aşa cred eu... Au râs pentru că Artur a vrut să-l ia pe Grăuceanu-cel-mic să se laude că-i al lui.

– Nu! – se supără Irina. Copii au râs când Artur a spus... Nu ştiu cum au spus că sunt eu, şi copiii au râs...

– Bine. Discutăm acasă, licuriciul meu drag! – o alintă Daniel. Stai să mă mai uit la ochişorul tău... La vară, când mergem la bunicuţa ta, s-o întrebi de câte ori am avut eu câte o vânătaie.

– Bunicuţa te-a bătut vreodată?

– Nu.

– Pe mine, mămica m-a bătut...

– De când ai început să fii un licurici, te-a mai bătut?

– Nu. Ba da, atunci când m-a durut funduleţul.

– A greşit. Mi-a spus mie la ureche c-a greşit. Şi de atunci îmi spune mereu la telefon cât eşti de cuminte şi de ascultătoare. Uite-o că vine – arată Daniel spre Diana, care poartă în braţe o sacoşă plină cu hăinuţe, pe care o trânteşte pe banchetă, alături de Irina, scăpându-i printre dinţi, în şoaptă, înjurătura *Paştele mă-si de viaţă!* ca o eliberare.

– Daniel, conduci tu, te rog? – întreabă imediat, să-şi acopere explozia de ciudă.

– Sigur. Ţine tu, te rog, licuriciul ăsta mic în braţe şi spune-i că aşa fac copiii: întâi, un ochi vânăt; un genunchi zgâriat la joacă, hăinuţele rupte sau murdare de noroi când alunecă prin parc... Licurici, – îi ridică Daniel obrazul cu vârful degetelor ţinute sub bărbie şi o sărută lung pe nas – întoarce-te spre mămica să-ţi dea un pupic dulce şi să-ţi povestească toate câte le mai ai de făcut, ca să te poţi lăuda că ai fost şi tu copil. Iubito, – îşi încleştează Daniel degetele mâinii stângi în părul Dianei la ceafă, dându-i capul pe spate, s-o poată săruta scurt şi apăsat pe gură – sărutul ăsta dulce să-l împarţi cu Licurici – zice şi coboară, ocolind maşina prin faţă, să poată urca la volan.

– Irina scumpo, – o aude pe Diana la spatele său, bucuroasă că înjurătura ei a trecut neobservată – zi şi tu dacă tăticul ăsta al nostru nu-i zgârcit: un singur sărut pentru amândouă... Cum să-l împart?!

Irina izbucneşte în râs, dar imediat ce porneşte maşina, se ridică în picioare, exclamând:

– Tăticul meu ştie să conducă maşina! Ştie să conducă, ştie să conducă!...

Diana o ia în braţe, şoptindu-i să nu-l deruteze pe Daniel.

– Dragul meu, opreşte în faţa farmaciei de după staţia de tramvai.

– Îmi faci injecţii? – se sperie Irina.

– Nu, scumpo. Pentru tine am acasă comprese, de pe vremea când a avut tăticul o vânătaie... Daniel dragul meu, – se întinde puţin peste banchetă, să-i poată şopti – coboară tu şi cumpără-mi două pachete cu tampoane igienice; nu ştiu dacă am destule acasă... – şi-i întinde o bancnotă.

Daniel se întoarce cu o pungă mare de hârtie pe care o pune cu grijă pe bancheta de alături şi două acadele parfumate pe care i le oferă Irinei:

– Una pentru mămica, să nu mai spună că-s zgârcit.

Observă obrazul roşu al Dianei şi privirea ei vinovată privind într-o parte; are, totuşi, puterea de-a rosti un *mulţumesc, dragul meu!* sonor, începând să se amuze de gestul Irinei, care cântăreşte îndelung cele două acadele, neştiind pe care s-o oprească.

– Sunt ale tale amândouă, scumpo – îi spune Diana.

– Astăzi avem cu toţii dezlegare la dulce, – completează Daniel – nu-i aşa, draga mea? – dar Diana se preocupă de hainele din sacoşa adusă de ea, controlând să fie toate.

– Irina, flaneluţa aceea verde cu flori galbene, cumpărată de nana, ai avut-o la cămin?

– E-acasă, mămico, în şifonier, pe raftul de jos...

Daniel simte deja aerul greu, ca de plumb, instalat în interiorul maşinii. După ce parchează maşina pe locul ştiut, Diana se grăbeşte să coboare, ducând sacoşa cu hăinuţe în braţe.

– Daniel, ia-o tu pe Irina şi încuie maşina.

În lift stau cu toţii tăcuţi, ocolindu-şi privirea. Irina s-a agăţat strâns cu braţele de gâtul lui Daniel şi stă cu obrăjorul îngropat în gulerul jachetei, sub urechea lui.

– Ocupă-te tu de Irina, te rog! – îi spune Diana, grăbindu-se să-şi lase pardesiul şi poşeta în cuier, luându-şi doar punga de la farmacie, cu care intră în baie. Daniel, fă-mi o cafea tare, te rog! – scoate ea capul pe uşă pentru o clipă.

Irina se grăbeşte să-şi schimbe singură hăinuţele, îmbrăcând peste pijamaua de finet un halat de casă.

– Nu-i aşa că dormi cu mine la noapte? – vine ea în bucătărie şi se agaţă de braţul lui Daniel. Vii să-ţi arăt ceva? – îl duce grăbită în camera ei şi trage sertarul patului. Uite, nana a pus aseară, aici, ceva

pentru tine, fără să ştie mămica, să-ţi arăt când vii – scoate ea o pijama nouă, frumos ambalată în cutia de celofan cu însemnele casei de modă. Îţi place?

– S-o pupi pe nana din partea mea – îi şopteşte Daniel. Hai înapoi în bucătărie, să nu dea cafeaua mamei în foc. Tu ce vrei să papi? – o întreabă, deschizând frigiderul.

Irina îşi ia singură ceva şi se aşează la masă în timp ce Daniel pune de mâncare pentru el şi pentru Diana.

– Mână de gospodine! – se bucură Diana şi o sărută cu foc pe fetiţă. Eu vreau cafeaua, mai întâi... Ah, ce bunătate – se apropie de Daniel şi-l sărută în fugă imediat ce gustă din ceaşca mare de cafea.

– Pentru aşa sărut, nici ceai de coada şoricelului nu meritai – o necăjeşte Daniel. Stai şi mănâncă, totuşi, ceva; unde te grăbeşti? – o opreşte el.

Stau cu toţii la masă, timp în care Diana îşi cercetează cu atenţie telefonul scos din poşetă.

– L-am avut cu sonorul oprit, dar mi-a reţinut apelurile, o mulţime! Ce blestem telefoanele astea! Săru' mâna pentru masă! – vrea Diana să se ridice, dar mâna lui Daniel o reţine. Aş vrea să faceţi voi curat – continuă ea pe acelaşi ton grăbit, întrebându-l pe Daniel din privire ce vrea.

– Licurici, te duci la calculator să faci un *Solitaire*? – o roagă Daniel iar fetiţa se ridică încet de la masă, mulţumeşte, se întoarce spre chiuvetă, şi-şi spală mânuţele, apoi le şterge îndelung, „ce bine ţine minte cum am învăţat-o!"

– Pot să te chem când termin, să vezi câte puncte am?

– Notează-le tu pe o hârtie, doar ştii să scrii – o încurajează Daniel. Te rog, Diana, ce-a fost la cămin? – întreabă când rămân doar ei doi.

– Ceea ce era de aşteptat, Daniel – oftează Diana, aprinzându-şi nervoasă o ţigară. La plecare, am stat între patru ochi cu educatoarea. Irina fusese lăudată că recită cel mai frumos, „are o intonaţie corectă şi gesturi de adevărat actor; a trebuit s-o dau de exemplu copiilor. De când v-aţi împăcat cu tatăl ei, e alta, să n-o recunosc!" Apoi, educatoarea mi-a povestit că-n pauză, Irina a arătat copiilor pe Greuceanu-cel-mic, aşa-i zice ea păpuşii făurite de tine.

Se opreşte şi fumează un timp în tăcere, rezemată cu umărul de tocul ferestrei, privind în gol spre apusul soarelui.

– Înfuriat că nu-i lasă lui păpuşa, dar şi invidios că a fost dată de exemplu de educatoare, după ce şi Irina s-a mai lăudat o dată că păpuşa e-a ei, „făcută de tăticul meu", Artur a şuşotit ceva cu prietenii lui şi, venind în faţa ei, i-a spus: „Ce tătic?! Tu n-ai tătic, ştiu de la tata. Tu eşti o bastardă" şi băieţii au început să râdă. „Bastardă, bastardă..." – a mai repetat Artur iar Irina i-a ars o palmă peste obraz. El i-a dat un pumn cu toată puterea. Educatoarea deja ajunsese lângă ei, dar bătaia avusese loc... Asta-i. Am luat acasă toate lucrurile ei. De mâine trebuie să-i caut alt cămin. Oricum, n-o mai las acolo. Scuză-mă!, am tare multe!... – arată telefonul din mâna sa. Aş vrea să te ocupi tu de Irina; dacă vreţi, puteţi ieşi la plimbare, la cumpărături, la ce vreţi sau jucaţi şah, că eu trebuie să rezolv telefoanele, să văd ce-a mai fost prin clinică... pe la facultate... am şi o modificare la o lucrare de copiat în calculator... Ce păcat că habar n-ai să umbli cu calculatorul; acum te-aş fi exploatat – încearcă ea să destindă atmosfera, lipindu-i-se de braţ. Chiar aşa, Daniel: vreau să-mi iau un *Pentium* de ultimă generaţie, c-au apărut şi la noi; îţi dau ţie calculatorul ăsta, să te înveţi cu el – viitorul este al informaticii, vrem, nu vrem, asta-i. Ia să vadă mămica ce scor are licuriciul nostru drag – se entuziasmează intrând în birou şi citeşte cele două cifre scrise îngrijit pe colţul se sus al unei pagini albe. Cine te-a învăţat să faci cifrele aşa frumos? Du-te şi-l sărută din partea mea, că mămica are mult de muncă în birou.

Irina refuză să iasă la plimbare, „toată ziua am avut activitate; am stat în picioare şi am recitat poeziile pentru serbare; vreau să jucăm şah". După câteva partide, câştigate toate de fetiţă, „mă dau bătut – a conchis Daniel –, trebuie s-o luăm într-o zi arbitru pe mămica, să vadă ce bine joci", au trecut la scris; Daniel ştie că fetiţa mai are de învăţat cum se scriu corect câteva litere, de pe la coada alfabetului, apoi să treacă la despărţirea în silabe.

– Daniel, domnul avocat vrea să vorbească cu tine – spune Diana, apărută după vreo oră în uşă. Mergi, te rog, în birou şi vorbeşte cu el. Vezi c-a început să ţipe la mine; neam prost! – îi şopteşte când trece pe lângă ea.

– Te-a insultat?

– Nu, nu chiar, dar... M-a întrebat cum ţi-ai permis să spui că-i o problemă ce trebuie discutată cu el.

Daniel o priveşte încurajator pe Diana, făcându-i un semn discret să n-o lase pe Irina să vină în birou. Intră, aşteaptă să o vadă pe Diana că a intrat şi ea, şi vorbeşte în receptorul telefonului fix:

– Bună seara, domnule Weissmann! Daniel la telefon, tatăl Irinei Crăciun. Înţeleg că sunteţi nemulţumit de soluţia dată în cauză.

– Domnule, permite-mi, eşti avocat? Văd că...

– Ştiţi cum se spune – răspunde cu un calm uşor amuzat Daniel, întinzând braţul s-o apropie pe Diana, să audă şi ea –, când stai prea mult printre lupi, e musai să urli. Ascult.

– Situaţia nu rămâne aşa, să ştii, ţin să ţi-o spun de pe acum.

– Spune-mi-o.

– Ţi-am spus-o.

– Şi cam cât ai vrea, ca să stingem conflictul? – întreabă Daniel, în timp ce Diana iese brusc de sub braţul lui şi-l priveşte speriată: „Eşti nebun?! Fetiţa mea are un ochi vânăt, iar tu..." – îi şopteşte, dar Daniel întinde mâna şi-şi apasă vârful degetelor pe buzele ei, într-un gest şăgalnic, aducând-o imediat sub braţul lui, să audă mai bine vorbele avocatului.

– Asta trebuie s-o discutăm între noi doi... – hotărăşte avocatul dispus la negociere; „aha, stai că-ţi dau eu negociere!" – îşi zice Daniel dregându-şi glasul.

– Da-da, desigur; ne-ntâlnim şi negociem, dar numai dacă-mi aduci un act parafat de vreun notar mort în vreun incendiu, act în care să se ateste cu martori, morţi şi ei, că eu i-am şoptit fiului tău că-i poate spune fiicei mele că-i bastardă. De ce taci? Nu-i greu deloc să faci rost de un astfel de act; poate fi eliberat chiar înainte de-a se fi născut copiii noştri. Ascultă, maestre, – devine el ferm, vorbind repede, să nu fie întrerupt – îţi vând un pont: vezi că şi Fortul 13 este nerevendicat; poate găseşti client cu ceva acte – *aliquem heredem testatmento scribo*[1] – şi înaintaţi împreună acţiune, dar fii atent, nu-i vorba de Fortul 13 al lui... Scuză-mă! M-am gândit la Kurt Wonnegut; el a a scris *Abatorul cinci*; Fortul 13, pe care cred c-o să-l revendici cât de curând, cu mai mulţi, evident, e pe aici, pe la Jilava... dar grăbeşte-te, că vor să-l facă muzeu...

– Circar... Soacră-mea avea dreptate; acum eşti şi beat.

– Mai bine circar beat decât avocat notoriu, în drum spre Fortul 13. La revedere, maestre, că-mi place să te ascult pledând. Na, c-a închis – pune Daniel receptorul în mâna Dianei.

Femeia îl priveşte galeş, clătinând capul a neputinţă.

[1] pune un moştenitor testamentar (lat.)

– Dacă nu se întâmpla în dormitorul copiilor, s-ar fi întâmplat acum... – spune ea cu glasul topit de tot. Ăsta-i avocat în procesul vostru?

– Şi-al Agronomiei, că s-au găsit moştenitori pentru clădirea depozitelor de material genetic.

– Mulţumesc, Daniel! – şopteşte Diana, dând de înţeles că vrea să se reaşeze la biroul plin cu hârtii scrise de mână, cu creionul.

– Mă întorc şi eu la eleva mea, că am început despărţirea în silabe. Succes! – se apleacă Daniel spre Diana, care s-a aşezat în fotoliul din piele tras în faţa biroului şi o sărută pe creştet.

În dormitor, Irina îl aşteaptă nerăbdătoare:

– V-aţi certat?

– Nu. Cum să mă cert cu tăticul lui Artur?! I-am atras atenţia că nu trebuia să-l lase pe Artur să-ţi zică *măstard*; asta, în engleză, că Artur învaţă engleza acasă, înseamnă *muştar* şi se scrie *mustard*. Lasă, când ai să iei lecţii mai multe de engleză, ai să înveţi şi tu. Uite, după ce hotărâm ce facem cu lecţiile de pian, căutăm o profesoară de engleză, nu-i aşa, mămico? – întreabă Daniel, simţind cum vine dinspre uşă parfum de liliac.

– Mânca-v-ar mama! – se entuziasmează Diana şi se apleacă s-o sărute pe Irina, apoi, înfingându-şi degetele în părul lui Daniel la ceafă, îi dă capul pe spate şi-l sărută scurt şi apăsat. Paritate! Aşa mi-ai făcut şi tu în maşină. Doamne, ce fericită-s!... – îşi plimbă ea degetele prin părul lui Daniel. Abia aştept să mă fac bine – îi şopteşte ca o ameninţare.

– Mămico, de ce mi-a zis Artur *muştar*? – face Irina pe supărata.

– Pentru că, – intervine Daniel – tu, scumpo, la recitat poeziile, eşti iute şi dai savoare spectacolului ca un muştar pus pe-o cărniţă la grătar, cum o să-ţi facă tăticul mâine.

– Doamne, faci ce vrei cu noi – şopteşte Diana la urechea lui Daniel. Vezi tu pe naiba peste două-trei zile; să vezi ce fac eu cu tine...

– La paritate?

– Evident.

– Mămico, – intervine fetiţa, agăţându-se de coapsa mamei cu braţele – nu-i aşa că nu mă mai duci la căminul ăsta?

– Sigur, scumpo; ai văzut doar c-am luat toate hăinuţele. Am vorbit cu tanti Ioana, menajera. Poate veni mâine, dar nu mai devreme de 11. Poţi sta tu cu Irina până la 11? – se uită Diana spre Daniel.

– Toată ziua. Nu-i aşa, Licurici?

– Stau cu tăticul, stau cu tăticul! – începe Irina să sară în sus de bucurie.

– Copii, – spune Diana pe un ton blând, de mamă obosită deja de muncă – eu mai am ceva de lucru. Aş vrea să mâncaţi singuri, de-acord? Vă las, că-mi pierd ideea pentru care am de scris o plombă în lucrare – le face ea un semn prietenesc şi iese în grabă.

După ce mănâncă, Daniel bate uşor în uşa biroului şi întreabă dacă Irina poate intra să-i spună *noapte bună!*

– Daniel, – îl atenţionează Diana zâmbind – am aflat că Irina ţi-a pregătit o surpriză; mi-a şoptit nana – îi spune Irinei pe un ton complice. Să vii, tăticule, să văd şi eu ce gusturi are căprioara cealaltă – se adresează lui Daniel după ce Irina a ieşit din birou sărind într-un picior:

– Sunt muştar, sunt muştar... – se aude glasul ei repetând şi în baie, unde a intrat să-şi spele obrazul şi guriţa.

– Spor la muncă! – arată Daniel Dianei spre biroul încărcat de foi, scrise cu creionul, pe care ea, sau cei care au mai citit lucrarea, au făcut zeci de tăieturi, ştersături cu radiera, ori adnotări cu creionul roşu, că par a fi mai multe scrisuri.

Târziu, înainte să adoarmă şi el, Daniel îşi aminteşte că n-a mai trecut prin birou, să vadă Diana cât de bine îi vine pijamaua cumpărată de Magda. Îşi priveşte *Rolex*-ul: e-aproape miezul nopţii. Irina doarme profund, cu Greuceanu-cel-mic ţinut strâns în pumn şi cu obrazul culcat pe pieptul tăticului, care i-a continuat povestea licuricilor treziţi la viaţă odată cu lăsarea întunericului peste pădurea plină de năzbâtiile celor mai neştiute animale, ieşite din bârlogul lor să se bucure de petrecerea dată în poiana prin care tocmai a trecut un cerb urmat de două căprioare. „Vrei s-o vezi mâine pe Bambi crescută deja, ieşită la plimbare cu mămica şi tăticul ei?" „ N-a papat-o lupul?" – a întrebat Irina somnoroasă. „Nu, nici vorbă! E-aşa frumoasă!..." „O luăm şi pe mămica?" „Mămica a văzut-o." „Şi de ce nu mi-a spus?" „Va fi o surpriză..." – i-a răspuns Daniel, strângând-o mai tare cu braţul la pieptul său. Lunecând în somn, fetiţa a tresărit de mai multe ori şi a început să scâncească, gata să se ridice în fundulеţ şi să înceapă a plânge. De fiecare dată, Daniel a sărutat-o apăsat şi umed pe obraz, şoptindu-i *licuriciul meu drag*, iar fetiţa s-a liniştit, până s-a adâncit într-un somn greu, de copil trist şi obosit. Daniel ştie că nu se va mai trezi decât la ziuă. Trage plapuma şi o acoperă mai bine. „Oare Diana mai lucrează?" – se întreabă, observând pe sală o rază de lumină

strecurată prin deschizătura uşii biroului. Coboară din pat şi iese în livingul spaţios. Împinge puţin uşa biroului. În fotoliul înalt din piele crem, asemeni interiorului BMW-lui, Diana stă cufundată, lăsată mult pe spate, cu mâinile adunate în poală şi cu picioarele întinse pe scăunelul capitonat cu pluş, făcut anume pentru spaţiul de sub birou. Desculţ, numai în pijamaua cumpărată de Magda, care stă pe el ca un costum de vară, pentru zile toride, Daniel se apropie tiptil. Diana doarme cu capul lăsat pe umărul drept. O foaie de hârtie cu multe modificări pe ea stă pe genunchii ei, apăsată cu pumnii adunaţi acolo. Daniel trage încet hârtia, o pune pe birou, apoi bagă braţul stâng pe sub genunchii Dianei, dreptul pe după umeri şi o poartă pe sus, ca pe o ofrandă, spre patul ei.

– Hm, ce bine!... – se bucură Diana, agăţându-se de gâtul lui. Amorţisem. M-am învăţat să dorm aşa, din nopţile cât am făcut gărzi.

Daniel o depune în pat cu infinită grijă şi o mai ţine ridicată de umeri, să-i poată dezbrăca halatul matlasat, lăsându-o în pijama. Trage plapuma peste ea, învelind-o până sub bărbie.

– Stai! – îl roagă Diana. Ia să văd... Are gusturi sora mea. Pariez că te-a îmbrăcat de la aceeaşi casă de modă ca pe Mugurel al ei. Ce face Licurici a noastră?

– Doarme buştean, cu Greuceanu-cel-mic strâns în pumn. Vrei ceva? O cană de apă, sau...

– Sticla de *Napoleon*, să iau o gură, te rog!

După ce bea puţin direct din sticlă, Diana îl îndeamnă şi pe Daniel să guste.

– Cred că-mi ajunge cât a rămas pe buzele tale – spune el şi se apleacă s-o sărute.

– Ştii, – îi şopteşte Diana, ţinându-l încă strâns cu braţele pe după gât, să-i poată şopti la ureche – îmi pare aşa rău că nu te pot invita lângă mine, aici, sub plapumă...

– Ba eu cred că tocmai acum, în zilele astea, ai nevoie mai multă să adormi cu obrazul pe pieptul cuiva drag, ocrotită de braţul făcut arc după umerii tăi – îi spune Daniel, întinzându-se în pat lângă ea.

Diana îi descheie bluza de pijama, să-şi poată culca obrazul direct pe pieptul lui:

– Te rog, mai dă-mi sticla, să-mi împrospătez rezervele, să am ce da şi altui însetat...

Daniel se ridică într-un cot şi o priveşte cu infinit drag, alintându-i obrazul.

– Mă suporţi un minut-două? – o întreabă, privind-o cu seninătate în ochi.

– Numai dacă mă laşi puţin în baie. La vârsta mea nu-i chiar ca la una tânără; oricum, e mai mult decât zgârietura unor ţepi de măcieş... – îi zâmbeşte cu subînţeles.

Râd amândoi amuzaţi, furându-şi pe rând câte un sărut, până ce Diana, aprinsă de-a binelea, se lasă adânc în pernă, imobilizându-l clipe în şir cu braţele încolăcite după gâtul lui şi cu picioarele arcuite după genunchii tânărului, ca într-o capcană fără scăpare. Îl ţine aşa, privindu-l fix, provocator, pentru ca brusc, să-l elibereze, şoptindu-i în timp ce-l alintă obrazul cu infinită tandreţe, voalată de dorinţa stăpânită cu greu:

– Mă laşi să cobor din pat, să merg la baie?

– Nu. Ceea ce vreau eu n-are de-a face cu situaţia ta. Uite, – se lasă Daniel pe spate, încurajând-o pe Diana să se întoarcă deasupra, să stea cu coatele pe pieptul lui şi cu bărbia sprijinită în podul palmelor – vreau să vorbim despre Irina... despre ceea ce s-a întâmplat la cămin...

– Zău că golesc sticla asta! – îi arată Diana. Abia am uitat... Deşi... Na-ţi şi ţie puţin coniac – îl sărută scurt şi apăsat după ce lasă sticla de la gură. Te ascult, dragule. Oricum, ai fost magistral astăzi. Te-ai purtat aşa sigur pe tine cu alea două doamne, ba i-ai vorbit frumos şi lui Artur, săracul de el, mi se făcuse tare milă de copil, stătea aşa speriat de ceea ce făcuse, iar mamă-sa, Doamne, ce cutră!...

– S-o vezi în sala Tribunalului, îi merge gura!...

– Abia aştept să te laud sor-mi!

– O, nu ! Weissmann e avocatul domnului Zavate în procesul cu Agronomia; au pus ochii pe clădirea unde-s depozitele de material genetic. Sigur e acelaşi cerc de falsificatori de acte de proprietate... Mă rog! – face Daniel un gest de dezgust. Este vorba de Irina. Ascultă-mă cu atenţie, Diana, te rog! Şi lasă sticla.

– Voiam doar să gust; jumătate mi-ai luat tu mereu – se alintă Diana, sărutându-l iar. Te ascult – spune şi ia o poziţie de fetiţă întinsă pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme, dar cu coatele apăsate pe pieptul lui.

– N-am glumit în biserică – o asigură Daniel pe un ton ferm. Ştiu că şi răspunsul tău a pornit din suflet, dar... nu-ţi va fi uşor să te hotărăşti; te înţeleg. Mergem întâi să-mi vezi familia. Dacă noi, cei din sat, rămânem cu ceea ce-i al nostru, munţii şi valea, în câţiva ani facem un rai acolo, şi nu de dragul banilor... Bani am început să facem, de când merge atelierul de blănuri. Sor-mea Maria îmi spune că are

comenzi şi de bluze de vară... facem şi pânză de cânepă pentru maşinile nemţeşti... Se spune că ţesătura de cânepă absoarbe energia negativă, că-ţi dă o stare de bine... De ce râzi? Ştiu că voi, doctorii...

– Acum îmi explic de ce m-am simţit aşa bine în maşină... Să te ia naiba! – îl loveşte de câteva ori cu coatele în piept. De ce a trebuit să te sperii că trecea autobuzul pe lângă noi?... Bine, gata, te-ascult... Spuneai că vom merge, eu şi fetiţa, să-ţi cunoaştem familia...

– Ai să te convingi ce fel de oameni suntem. Ziua mea cade într-o sâmbătă, anul ăsta...

– O, da! – se bucură Diana – 25 martie, Bunavestire.

– Mama s-ar bucura să ne aibă oaspeţi, să pregătească ceva... Putem pleca de vineri... Mai sunt patru săptămâni până atunci; se va topi toată zăpada. Dacă nu vrei să iei maşina, vin Mioara şi bădia Ion la gară cu o căruţă trasă de cai, sau cu câţiva cai înşeuaţi, dacă vrei să mergi călare... Dar nu despre asta-i vorba – devine Daniel grav, hotărât să n-o scape la somn pe Diana, că-i observă ochii tot mai obosiţi. La alt cămin dacă o ducem pe Irina, măcar din când în când să meargă în colectivitate, chit că nu învaţă mare lucru, noi vom prezenta acelaşi act de naştere cu *natural* la numele tatălui.

– La mine-s două nume *natural*, Daniel, ştiai? – spune Diana încet, cu tristeţe.

– Mi-am dat seama de mult, poate de prima dată. Dacă-ai să accepţi să intri în familia mea, promit să nu mai simţi povara celor două ne-nume. Dar până te hotărăşti, am o propunere: lasă-mă s-o recunosc pe Irina ca fiind a mea. Mă ocup de tot ce trebuie, avocat, acte; tu doar va trebui să fii prezentă o singură dată la Tribunal, să-ţi dai acordul. S-ar putea s-o cheme şi pe Irina, dacă-i vreo judecătoare meticuloasă, – că, legal, abia după 10 ani se cere acceptul copilului –, s-o întrebe între patru ochi, în camera de consiliu, dacă mă iubeşte, dacă o iubesc, dacă... – chestiuni fireşti, omeneşti; să poată da judecătoarea o hotărâre cu sufletul împăcat... Cred că-n două-trei săptămâni putem avea un act nou de naştere. Mai întâi, ca să fii tu cu sufletul împăcat, putem merge la un notar, să-ţi semnez un act cu condiţiile pe care le vei vrea tu, să nu te temi că vreodată aş putea ridica vreo pretenţie. Dacă te vei căsători cu altcineva, evident că vei vrea ca Irina să-i poarte numele...

– Frumos şi cinstit ar fi fost s-o cheme Trifescu – spune Diana ca o răbufnire plină de durere şi se răstoarnă pe jumătatea cealaltă a patului, îngropându-şi ceafa în pernă. Şi doar m-am jurat toată copilăria

şi toată tinereţea că nu voi purta o sarcină decât dacă am acasă, în sertar, un certificat de căsătorie...

– Diana, – se ridică Daniel din nou într-un cot s-o poată privi – nu te mai crampona de trecut. Hai să vedem ce putem face pentru viitorul Irinei. Şi-al nostru, bineînţeles.

– Hm! – zâmbeşte Diana cu privirea pierdută în albul tavanului. Ceea ce-mi propui tu a fost unul dintre visele mele tainice din ultimii ani... Sigur că-s de-acord! – izbucnesc braţele ei în sus trăgându-l pe Daniel spre ea să-l poată săruta până simt amândoi că se sufocă. Tu eşti vinovat, să ştii! – îl împinge pe jumătatea lui de pat –, că nu mai vreau să ne chinuim. Acolo, la cămin, în dormitorul copiilor – povesteşte ea cu o reală plăcere, stând ridicată într-un cot, ca să-i poată vedea lui Daniel ochii, să fie sigură că vorbele ei sunt înţelese –, te-ai purtat cu mine cum n-a mai făcut-o nimeni vreodată. Ai avut glasul tandru, de soţ iubitor, uşor pus pe şotii, să nu iau totul în tragic, dar când a trebuit, tonul tău a devenit ferm, hotărându-mi ca un adevărat *pater familias* ce trebuie să fac. Pentru prima dată m-am simţit soţia unui bărbat care nu vrea numai să-mi întreţină starea de femeiuşcă alintată, plină de mofturi ori de izbucniri ce-i vor fi trecute cu vederea. S-a întâmplat cu mine ceea ce ştiam de la cursuri: o emoţie puternică, mai ales una pozitivă, care, de obicei, te înmoaie – că una negativă te întărâtă nespus – poate provoca chiar şi un avort spontan, nu numai o declanşare violentă de ciclu...

Ca să-l scoată pe Daniel din starea de calm impus să n-o tulbure, Diana se apleacă şi-l sărută lung, cu patimă, repetând figura cu gura lipită de căuşul urechii, să-i poată şopti:

– Ni fi trist că s-a întâmplat. Luna viitoare... cealaltă... Un copil nu-i ca un câştig la loto, tragi un bilet o dată şi gata; un copil e ca o avere care te înnobilează şi de care eşti mândru, dar trebuie să munceşti mult al naibii să ajungi s-o ai. Aşa că ai de muncit...

– La paritate? – întreabă Daniel, fără să iasă din calmul impus, pentru ca imediat să izbucnească amândoi într-un râs nestăvilit, rostogolindu-se îmbrăţişaţi pe toată suprafaţa patului.

Diana se opreşte din nou deasupra lui, apăsându-şi coatele pe piept, solicitând atenţie:

– Ai vorbit serios cu recunoaşterea fetiţei?

– Bineînţeles, Diana.

– Te ocupi tu de Irina? Nu vreau ca fetiţa să mai sufere o traumă, crede-mă. Convinge-o că va avea şi numele tău; mi-ar plăcea s-o cheme Irina Crăciun-Adomniţei. Eu sunt de acord; fac orice pentru

fetiţă, dar să n-o pierd din nou; ai grijă cum îi vorbeşti... Doamne, ce mă bucur! – îşi îndeasă Diana obrazul la pieptul lui Daniel, sărutându-l. Te iubesc, Daniel, te iubesc! Uite, iubitule, mi-au dat din nou lacrimile. Te iubesc!... Nu trebuie să ne fie jenă să rostim cuvintele astea – ştii ce m-am speriat când mi-ai spus prima dată; auzeam ceea ce mă temeam să sper... Acum, când te ştiu atât de bine... Cum ţi-ai putut închipui că, după tot ce-a fost între noi, aş fi în stare să merg la notar?! Ce condiţii să pun? Aaa... Ştiu eu ce condiţie s-ar impune... – râde înfundat Diana. Dar aceea o rezolv eu... eventual cu bisturiul, că am de unde tăia... Ba nu! – devine gravă. Te fac tescovină, apoi să vezi tu ce ţuică tare scot eu din tine.... Ascultă, iubitule! – sare ea în capul oaselor, făcându-l pe Daniel să tresară. Cum pot eu susţine la Tribunal că Irina e-a ta?! Câţi ani aveai când...? Parcă mă văd pansând răni la dispensarul vreunei închisori – corupere de minori... Oare câţi ani iei pentru aşa ceva?

– Diana, – o linişteşte Daniel – va fi o înfiere; doar n-am să pretind că fetiţa e-a mea. Ştiu că se poate.

– Păcat!... – şopteşte ca o părere de rău Diana, răsturnându-se pe spate, cu capul îngropat în pernă. Mi-ar fi plăcut să fac un pic de vâlvă în clinică... la facultate... M-am săturat să fiu... Azi am trăit cu tine una dintre cele mai... – poate cea mai frumoasă zi! Ce-ar fi să-mi iau, începând de astăzi, concediu? Poate că m-aş întoarce la clinică o alta: doamna Adriana Adomniţei... Poate şi gravidă... Aşa mi-ar plăcea să-i sfidez pe toţi!... Dimineaţa, să mă duci tu cu maşina, iar la prânz, mai ales când mi s-o vedea burta mare, să vii în cabinet să mă iei acasă. La contravizită, ai putea veni cu mine; te-aş lăsa să mă aştepţi în cabinet. Şi nu vom spune nimănui că ai 23 de ani; măcar 25 sau 30 – nu mai mult, că nu ne-ar crede. Ştii că Lia-bona m-a întrebat de mai multe ori dacă sunt sigură că Irina nu-i a ta? Îmi venea s-o bat! „Au amândoi ochii negri şi râd la fel...” Totuşi, dacă eşti atent, la ochi, Irina seamănă mai mult cu Mituş, dragul de el!... Lasă-mă să mai gust puţin *Napoleon*. Ce mă priveşti aşa?! Na şi ţie puţin – zice şi-l sărută cu gura plină de coniac. Ce spuneam? A, da... Mituş al meu... Lui i-aş turna coniacul în cap şi i-aş da foc... A încercat să nege că a fost la Chamonix cu... Eu am aflat că Eulalia a venit din Mexic abia înainte de revelion... Toată familia primarului Bujor a făcut Crăciunul în Alpi; scrie într-un ziar, am citit alaltăieri. Sigur, Mituş al meu a schiat cu domnişoara Bujor... Bănuiam de mult că venirea blondei la Medicină, de la Conservator, are iz de alcov... Primarul i-a dat Eulaliei un proces gras, de milioane, cu o firmă străină; Mituş şi soţia au fost mereu la primar în vizită... Blonda

s-a dat la Mituş al meu... Arată şi bine... zici că are 50... iar astea-s şi prostuţe; cred că odată cu... primesc şi ceva sămânţă din genialitatea lui Mituş... Dacă ar fi aşa, la câte amante au avut marii savanţi, ar fi trebuit să fie sumedenie de femei savante, pe lângă cele născute inteligente... Pe el... pe el îl înţeleg... la 65, ba 66 acuşi... e ca un cântec de... – îşi tărăgănează Diana vorbele şoptite tot mai slab: Mda... de lebădă... ba nu... o ultimă manifestare a vanităţii... a... a orgoliului masculin... poate-i şi dorinţă... naiba ştie!... alţii, şi la 80... şi...

Daniel rămâne încă vreo zece minute nemişcat; doar cu coada ochiului o priveşte pe Diana, să fie sigur că doarme. Cu greu, mişcă braţul stâng să-şi observe ceasul: a trecut de ora unu. Lângă el, Diana doarme profund. Se ridică într-un cot şi o priveşte cu drag. Nu-i mai pasă de nici un cuvânt frumos spus la adresa profesorului; „aici, lângă mine, e tânăra doamnă care m-a sărutat în biserică, în faţa altarului, şoptindu-mi un *da* izvorât din adâncul sufletului... Va fi sau nu soţia mea, va fi sau nu gravidă iar eu o voi însoţi la braţ, Dumnezeu ştie! Acum, eu nu pot decât să încerc s-o scot pe Irina, licuriciul meu scump, la mal... Trebuie să mă duc în pat lângă fetiţă; după primele două-trei ore, s-ar putea să-şi reamintească şi să înceapă să plângă prin somn – aşa păţeau toţi nepoţii care se culcau supăraţi". O înveleşte mai bine pe Diana şi, înainte de a coborî din pat, se apleacă şi-şi lipeşte buzele de fruntea ei – un gest pe care nu l-a mai făcut.

– Mituş dragule, lasă pe mâine dimineaţă, că-s prea obosită – o aude pe Diana murmurând, în timp ce o vede cum se răsuceşte sub plapumă, întorcându-se cu spatele, continuând să doarmă profund.

*
* *

– Nana, nana, nana! – strigă Irina fericită imediat ce ridică receptorul telefonului fix. Ştii cum o să mă cheme pe mine? Irina Crăciun-Adomniţei. Ba nu, Irina Adomniţei-Crăciun, că sună mai frumos. Cu nana vorbesc – şopteşte lui Daniel, care a apărut în uşă, grăbindu-se să-şi şteargă mâinile cu prosopul de bucătărie. Nana, nana, – se precipită fetiţa – ştii că am văzut-o azi pe Bambi? Să vezi ce mare a crescut, e-aproape cât mama ei. Mergeau amândouă la vale; tăticul spune că se duceau la lac, să bea apă. Cum unde-am văzut-o?! Acolo unde-i casa ei, în pădure la... Cum se cheamă, tăticule, unde-am fost? La Cernica, nana. Te luăm şi pe tine într-o zi; să vezi ce frumos e să mergi

cu autobuzul! Mai frumos decât cu metroul. Şi-ai să vezi şi familia lui Bambi. Tăticul s-a ţinut de cuvânt; el mereu se ţine. La Crăciun mi-a promis că mi-o arată pe Bambi şi pe mămica ei; n-a papat-o lupul. Tăticul ei e mai frumos ca cerbul din film. Tăticul spune că seamănă cu tata Mituş, dar tata Mituş nu merge aşa frumos; să vezi ce frumos păşea tăticul lui Bambi!... Doar tăticul mai merge aşa. Tu du-te în bucătărie, că te chem eu când termin – se adresează fetiţa lui Daniel, văzându-l că aşteaptă să vorbească şi el. Ba nu, îţi aduc eu receptorul când termin, că mie îmi place să vorbesc cu nana. Nu-i aşa, nana? Nana, tu ştii cum îl cheamă pe Doamne-Doamne? Iisus. Mi-a spus tăticul. Am fost şi în biserică. Tăticul a luat, când ne-am întors acasă, trei casete cu un film despre Iisus, să le vedem la video. Să ştii că Doamne-Doamne o să te ajute, că te-am scris şi pe tine pe o hârtie, acolo, în biserică; am scris întâi mama, apoi nana, tăticul mi-a spus să-l scriu şi tata Mituş, tăticul a pus un ban de hârtie şi am dat totul unui nene bătrân şi urât, cu barbă mare, îmbrăcat în negru, să se roage la Doamne-Doamne pentru toţi cei scrişi acolo, apoi noi ne-am dus în pădure. Am văzut patul pe care doarme tăticul vara când e foarte cald şi se duce acolo şi învaţă până noaptea târziu. E-un copac bătrân, culcat tare într-o parte; tăticul a găsit două viorele pe el şi le-a luat, dar nu erau frumoase, că erau zdrobite; le-a pus la el în buzunar. Nana, să vezi ce multe flori am cules!... Viorele şi ghiocei. Pentru mămica. Şi pentru tine! Eu îţi trimit jumate din buchetul meu. Uite, tăticul îmi face semn că-ţi trimite şi din buchetul lui. Am împărţit florile frăţeşte: una mie, una lui tăticul, câte 186; eu am 187, că a fost una în plus. Dacă ţie îţi dau jumate... stai să socotesc.... tăticule, nu-mi şopti, că ştiu şi eu... nouăzeci şi trei, că las pentru mămica nouăzeci şi patru... Da' nu i le dăm de pomană, aşa am stabilit cu tăticul: fiecare viorică, un sărut; un ghiocel, doi pupici dulci, că-s mai frumoşi... Eu ţi le trimit pe încredere, că mă pupi când mai vii pe la noi... Ce-ai spus? Nu, mămica n-a venit, da' o aşteptăm cu masa pusă. Tăticul a făcut şi... ceva bun... am cules din pădure... eu, nu, că mă înţepa la degeţele; a cules numai tăticul. Uite, ţi-l dau pe tăticul... – zice şi oferă receptorul lui Daniel, dar imediat sare în sus, apucă receptorul şi i-l ia înapoi: Nana, nana, tăticul a dormit cu mine. Ştii ce frumos e în pijamaua adusă de tine!... Mi-a spus să te sărut. Uite, vorbeşte cu tăticul...

– Sărut mâinile, doamnă! – spune Daniel pe un ton plin de respect.

– Tu cum dai florile? – întreabă Magda încet. Mie, evident.

– Plătesc pijamaua. Mulţumesc! Mă simt grozav în ea.

– Aş vrea să cred că uneori, noaptea, când o laşi pe Irina să doarmă singură, o mai şi dezbraci, să te simţi şi mai grozav – aude Daniel în telefon râsul Magdei stăpânit cu greu. Ascultă, Daniel, eram în secţie când ai întrebat de Diana; ţi-a răspuns o asistentă...

– O sunasem pe Diana pe mobil, să ştiu când vine, să încep să fierb mămăliguţa. Am făcut un pilaf de urzici şi-i bun cu mămăliguţă moale, fierbinte... N-am înţeles ce-i cu telefonul Dianei, mi s-a răspuns în engleză, că nu-i în aria cu semnal... N-am înţeles... De-aceea am întrebat în secţie... să ştiu ce-i cu Diana.

– Daniel... – se aude vocea Magdei ca o dojană; imediat, tonul devine blând, voalat de emoţie: Înţelege că... a avut o zi mai... a operat cu... Am lăsat-o încă în sală, ceva grav... Ascultă, Daniel! – devine Magda autoritară. Ceea ce-ai propus tu, că Diana mi-a spus dimineaţă la cafea, este... Era speriată. Nu că i-ai propus. C-a putut accepta. Era speriată că a putut accepta. Nu că nu i-ar plăcea... Zău că n-am văzut-o demult aşa... Îi ardeau obrajii, iar ochii ei chiar că aveau licurici... N-am îndrăznit să-i mai spun nimic, să n-o dau iar în bară.... M-a salvat intrarea în sală, ceva complicat; era operaţia lui Marius, dar a chemat-o urgent şi pe ea... Azi a fost o zi grea în clinică... Cred că-i şi acum în sală... La noi, ca la moară... N-o mai suna, să nu creadă că s-a întâmplat ceva. Ea e liniştită dacă o ştie pe Irina cu tine. Făceţi-vă programul în voie; mâncaţi, că ea... Da, de obicei, e abonată aici la cantină. La noi, la Chirurgie, ştii când vii în secţie, nu şi când pleci; aşa-i meseria noastră, când vrei s-o practici din tot sufletul... Mulţumesc pentru ieri! Astăzi mi-am văzut sora altfel... La cafea, dimineaţă, că are o cafetieră în cabinet şi-mi place să ne bem cafeaua împreună, n-a acceptat să mai bea; „nu vreau să-mi stric gustul; Daniel prepară dimineaţa o cafea aşa bună!... Şi-mi face semn cu mâna când ies cu maşina din parcare..." Mi-a vorbit de parcă era în transă. Înţelegi ce vreau să spun? Viaţa, fir-ar ea de viaţă!, e mult prea complicată... Ai grijă de Irina. Ştiu c-ai s-o faci; şi nu pentru că te-aş putea răsplăti în vreun fel, dar te implor! Iar pentru cum ai rezolvat problema cu *muştarul*, cum ai transformat supărarea fetiţei în bucuria că ea dă savoarea oricărei activităţi a lor acolo, la cămin, eu n-aş fi venit astăzi la serviciu; aş fi fost beată şi-acum; şi nu de coniac... Pe de altă parte, am înţeles-o: Diana trebuie să se consulte... să caute un alt cămin cu program permanent; vor fi zile când vei avea de învăţat, cursuri, seminarii... Oricum, din când în când, fă-ţi timp pentru Irina... Şi nu degeaba! Dă-ne voie să te insultăm; uite:

ce zici de cinci-şase sute de dolari pe lună? Avem de unde! Eşti tânăr; ai nevoie de-atâtea... Daniel, de ce taci? Ascultă-mă! Fără să ştie Diana, dă-mi voie să plătesc eu suma asta. De-acord? De ce taci? Irina este tot ceea ce am mai scump. Cred că şi după ce-o să am şi eu copii, am s-o iubesc la fel. Gândeşte-te cum fac să ajungă banii la tine. Acum scuză-mă, trebuie să intru în sală. Cu bine, Daniel! A! – strigă, ca să-l mai reţină. Să nu-mi trimiţi decât o floare iar restul să le dai Dianei aşa cum aţi stabilit – nu scazi deloc din preţ; are de unde plăti... – râde cu subînţeles, apoi devine gravă, entuziasmată: Şi să ştii că n-am auzit niciodată numele surorii mele rostit aşa de frumos cum ai făcut-o tu: Diana. Cu bine! Să fii îngăduitor cu ea... Azi... Înţelege-o; când beam şi noi cafeaua, că dimineaţa de azi a fost fără sală – azi au operat ceilalţi –, au chemat-o urgent la decanat. Mai tempereaz-o şi tu; are ore şi la policlinica aia nouă, particulară; săptămânal, operează la Estetică şi Reconstrucţie... Zău, Daniel! Bine măcar că-i pe final cu tratatul de chirurgie; ea l-a dus în spate; numai cadru universitar să nu fii iar şeful să-ţi fi prins slăbiciunile... Pa, scumpule! Fug că mă cheamă...

Daniel mai rămâne o clipă cu receptorul în mână, privindu-l neîncrezător, apoi apasă butonul de închidere şi merge agale în birou să pună receptorul la locul lui, pe suportul telefonului fix. Nu mai are nici un chef; i s-au înmuiat picioarele. Ajunge cu greu în bucătărie. Fetiţa se învârte în jurul castronului mare de porţelan plin cu pilaf de urzici şi ia cu vârful lingurii de lemn de ici-colo, să nu se observe. Daniel înteţeşte focul la aragaz şi termină de mestecat mămăliguţa. O răstoarnă pe un platou şi o invită pe Irina să ia loc la masă. El gustă când şi când din bucatele de pe masă, atent la plăcerea cu care fetiţa mănâncă şi vorbeşte în acelaşi timp; „doar acum, tăticule, vorbesc în timp ce pap, că trebuie să repet, să nu uit cât de multe am de povestit mamei. Cel mai mult mă bucur că am văzut familia lui Bambi! Dar îmi place patul. Când vom merge la vară, crezi c-o să vrea să stea pe el şi mămica? O las, cât mă joc prin poieniţă. Şi ne oprim şi la biserică, să ne rugăm la Doamne-Doamne. Crezi că va vorbi Moş Crăciun cu el, să aibă nana o fetiţă? Eu nu mai vreau ca mămica să aibă un băieţel. Băieţii sunt răi, bat fetiţele... Poate tot fetiţă... Aş pieptăna-o... i-aş face codiţe...”

Daniel tace şi ascultă; vorbele Irinei curg şi curg, într-o revărsare de bucurie, întreruptă tot mai des de întrebarea: „Oare mai vine mămica noaptea asta? Nu vreau să uit până mâine tot ce-am văzut astăzi.”

– Ştii ceva? – pune mânuţele ei în şolduri când termină de făcut curat în bucătărie împreună cu Daniel. Trebuie s-o aşteptăm! Hai să vedem filmul despre Doamne-Doamne. Da' mă lauzi mamei că am învăţat să tai ceapa, că mămica nu ştie; mereu o certa Lia-bona. La copii am să mă laud singură că ştiu să fac pilaf de urzici: le curăţ, le spăl, le fierb, le tai mărunt cu un cuţit de lemn – vezi că ştiu? Pe tine cine te-a învăţat? Bunicuţa? La vară o ajut pe bunicuţa să facă mâncare, să învăţ şi eu.

Guriţa fetiţei se aude întruna. Daniel iese pe balcon şi controlează dacă i-a spălat bine cizmuliţele şi pantalonaşii puşi la uscat. Apoi se aşează alături de Irina în faţa televizorului conectat la aparatul video, să vadă prima parte a filmului *Iisus din Nazaret* de Zeffirelli. Înainte de a porni aparatele, îi mai vorbeşte fetiţei despre Iisus şi despre ceea ce înseamnă un film inspirat din viaţa cuiva. Obosită de plimbarea lungă de peste zi, Irina începe să caşte tot mai des. Ca şi în alte dăţi, când au văzut la video vreun film de desene animate cu subtitrare, s-a cuibărit în braţele lui Daniel şi ascultă lectura dialogurilor din film, dar şi explicaţiile ample date pe înţelesul ei. „Mai vine mămica seara asta?" – întreabă ea, din când în când, apoi sare din braţele lui Daniel renunţând la film şi fuge în birou să mai admire cele două buchete de viorele cu ghiocei în centru, aşezate în două boluri e cristal. „Nu vreau să mă culc. O aştept pe mămica" – scânceşte prima oară când adoarme în braţele lui Daniel iar acesta vrea s-o culce.

– Sigur mă trezeşti când vine mămica? – întreabă când, într-un final, acceptă să fie culcată şi nu vrea decât ca de obicei, cu obrăjorul drept pe pieptul lui Daniel, ocrotită de braţul lui stâng făcut arc peste umerii ei.

Daniel ar vrea să rămână treaz, dar mereu simte cum îl fură somnul, pentru ca să deschidă ochii brusc la cel mai mic zgomot venit de afară. Îşi impune să se gândească la ceva, indiferent la ce, dar îşi simte capul gol, ca un câmp pustiu în aşteptarea unei invazii de gânduri rebele; discuţia cu Magda l-a răscolit, dându-i senzaţia că prietena Dianei a vrut să-l pună în gardă – ba Diana a fost chemată urgent în sală, unde opera profesorul; ba n-au avut zi de operaţii şi s-a dus la decanat... „Şi dacă doamna Magda a vrut doar să mă certe că mi-am permis s-o caut pe Diana la telefonul din secţie?" Îi vine să râdă. Ba chiar zâmbeşte: până şi în gând i-a spus *doamna Magda*; „înseamnă că i-am simţit răceala cu care m-a căutat; n-a mai avut în glas căldura de altă dată... Ce caut eu în viaţa acestor două doamne?! De ce n-am avut

curajul să accept măcar o sută-două de dolari pe lună?! Dar, oare, chiar mi-ar fi dat?, că doctorii şi popii n-au mâini decât de luat, aşa zice bădia Ion. Întâi şi-ntâi, dacă mi-ar da, i-aş plăti lui Gabriel jacheta asta frumoasă... Azi mi-a telefonat c-o vrea; are nevoie de bani, că se duce iar la turci; a găsit cumpărător..." Simte greutatea căpuşorului fetiţei culcat pe pieptul său şi nu se poate abţine să nu se aplece, s-o sărute lung, apăsat şi umed pe obrăjorul stâng, bucurându-se până la extaz când o aude oftând prin somn: *tăticul*.

– Licuriciul meu scump! – îi şopteşte şi o mai sărută încă o dată, uitând de toate; „ce bucurie mai mare?!"

Simte că va adormi şi el imediat, dar aude ca prin vis cheia răsucită în uşa de la intrare şi se trezeşte de-a binelea; un alt fel de bucurie face să-şi simtă sufletul plin; „Doamne, s-a întors acasă!"

O aşează pe Irina pe pernă, să-şi continue somnul adânc, de copil obosit de excursia lungă făcută peste zi şi coboară din pat. Diana a ajuns deja la cuier şi-şi deznoadă cordonul pardesiului; „miroase cumplit a fum de ţigară" – constată Daniel.

– Sărut mâinile! – i se adresează cu drag şi-i ia pardesiul de pe umeri, punându-l în cuier.

– Bună, Daniel! Ce face fetiţa? – întreabă Diana oprindu-se în uşa dormitorului. Mânca-o-ar mama! – şopteşte, privindu-şi cu ochii plini de zâmbet fetiţa care doarme în voia ei pe pernă, cu braţele în lateral. A ce miroase aşa frumos în casă? – pare Diana interesată, trecând pe lângă Daniel spre bucătărie.

„Cucoană, mai sunt şi eu pe aici" – ar vrea să-i strige Daniel, gata-gata să-şi înfigă degetele în părul ei la ceafă, să-i dea capul pe spate şi s-o sărute, dar ceva îl opreşte – simte că nu este posibil; Diana emană o răceală care îl strânge în spate ca o gheară nevăzută.

– Aaa... – se miră sincer Diana, ridicând prosopul aşternut peste farfuriile cu mâncarea de pe masă. Sunt aşteptată cu masa pusă...

– Am fost ajutat de micuţa noastră gospodină – îndrăzneşte Daniel să spună ceva.

– Asta ce-i? – arată Diana bolul de sticlă de lângă platoul cu jumătatea de mămăliguţă răcită de mult.

– Pilaf de urzici.

– Doamne, gustos mai e! – se bucură Diana, aşezându-se la masă aşa îmbrăcată cum a rămas după ce şi-a scos pardesiul. Voi aţi mâncat? I-a plăcut Irinei? Sigur că i-a plăcut – vorbeşte Diana întruna,

ocolind cu insistenţă privirea lui Daniel. Şi....? Cum aţi petrecut ziua? – întreabă cu gura plină într-un efort vizibil de a umple timpul.

– Bine. Foarte bine. Mergeţi în birou să vă convingeţi – răspunde Daniel simţind brusc nevoia să afişeze aerul unui om sigur pe sine.

– „Să vă convingeţi”... – repetă Diana ca un ecou, ridicând privirea din farfurie încet, anume să-i atragă atenţia lui Daniel că a trecut deja la *dumneavoastră*.

– Nu vreţi să vă convingeţi? – o priveşte Daniel cu seninătate în ochi, insistând pe adresare la plural; „iar a venit cu capsa pusă”.

Vizibil încurcată de aerul ferm al tânărului din faţa sa, dar încurajată de surâsul afişat pe buzele lui, Diana se ridică de la masă şi merge în birou. Deschide uşa cu oarecare teamă, aprinde lumina şi, continuând să ţină mâna pe comutator, rămâne cu privirea aţintită spre cele două boluri de cristal împodobite cu frunzele verzi pe margine, ca o îmbrăţişare a cercului gros de flori albastre, puse în evidenţă de albul imaculat al ghioceilor din centru.

– Doamne, ce frumuseţe!... – spune încet, apropiindu-se. Aşa multe am adunat noi doi ieri?

– Nu ştiu, că ale noastre sunt în portbagajul maşinii.

– Aţi fost totuşi la pădure! – se entuziasmează Diana, gata să se arunce cu braţele de gâtul lui Daniel, dar se abţine, prefăcându-se interesată de hârtiile care stau sub cele două boluri cu flori. Mda... ţin minte că dimineaţă mi-ai cerut voie s-o duci pe Irina la Cernica; am crezut că glumeşti. Ce-i cu hârtiile astea? 186 şi 187... – citeşte ea.

– Irina le-a împărţit în mod egal.

– Uite că aici a scris ceva – trage Diana hârtia cu 187 de sub bol şi citeşte: Irina Adom... ni... – pare că se îneacă, oprindu-se la jumătatea cuvântului. Irina Adomniţei-Crăciun – citeşte totuşi cu glas tare. Ea a scris?

– Da – răspunde Daniel, simţindu-se dintr-o dată în largul său. V-am spus că mai am de lucrat cu ea doar la despărţirea în silabe şi la câteva cuvinte mai lungi. Astea două cifre, 144 şi 43, sunt viorelele şi ghioceii. Le-a notat numărul, să ştiţi cât aveţi de plătit: o viorea, un sărut; un ghiocel, doi pupici dulci. Zic să începeţi plata, că m-a rugat s-o trezesc imediat ce veniţi.

– Mânca-o-ar mama! – se entuziasmează Diana, pornind spre dormitorul fetiţei.

Se întinde în pat lângă ea, o cuprinde în braţe şi o sărută cu drag:

– Mulţumesc, scumpa mamei, pentru flori!

– Lasă-mă! – se fereşte fetiţa, întorcând spatele. Miroşi a nenea bătrânul – spune ea somnoroasă, trăgându-şi plapuma până peste cap.

Diana a încremenit cu braţul drept ridicat deasupra trupului fetiţei; se pregătea s-o întoarcă spre ea, s-o sărute pe guriţă. Stă aşa clipe în şir, până ce Daniel, aplecându-se, îi şopteşte:

– Lăsaţi-o. Vă miros hainele a fum de ţigară. Probabil s-a fumat mult la decanat, la şedinţă, unde aţi stat...

– Hai în bucătărie! – ordonă Diana când trece pe lângă el. Ia loc! – îi face semn să se aşeze pe scaunul pe care a mai stat. Unde-i coniacul? – întreabă, deschizând uşiţa unui dulap de bucătărie.

– Nu mai este – răspunde Daniel.

– L-ai băut tot?!

– Exclus! – o priveşte fix Daniel. Multe se trec cu vederea în satul meu, dar nu se acceptă ca un părinte, rămas cu un copil mic, să pună gura pe alcool. E-o lege nescrisă: în compania copiilor n-ai voie să te ameţeşti, că-ţi poţi pierde controlul: fie, adormi; fie eşti prea violent, ori devii extaziat...

– „Extaziat" – surâde trist Diana, pentru ca imediat să încerce un aer grav: Trebuia să-mi fi spus de legea asta mai de mult! Aş fi evitat...

– Ce? – întreabă Daniel pe un ton mult prea calm, când tăcerea dintre ei doi se prelungeşte.

– Ascultă, Daniel! – îşi îndreaptă Diana spinarea, privindu-l în ochi cu intenţia vădită de a-l domina. Irina are dreptate: miros a tutunul pe care-l fumează tatăl ei. Am trecut dimineaţă pe la clinică, apoi l-am căutat pe nenea bătrânul la rectorat, să-i spun că trebuie să stăm de vorbă. Era de datoria mea să-i spun că s-a ajuns acolo unde nu mi-aş fi dorit niciodată să se ajungă. Nu te înroşi, că nu-i vorba despre... noi doi – aceea-i o... mă rog!... Satul tău e mult mai deştept decât mine; nu trebuia să pun gura pe alcool în prezenţa ta.

Acel *noi doi* spus cu o ironie plină de ciudă îl face pe Daniel să simtă nevoia s-o înfrunte; „măcar, dacă plec, s-o fac cu fruntea sus"– îşi zice, apoi se înmoaie, amintindu-şi că la fel a gândit şi rândul trecut, „când am absentat, ca prostul!, zece zile..." Spune, totuşi, încet, pe un ton jos, care impune calm în discuţie:

– Latinii aveam mai multă dreptate cu *in vino veritas*[1], căci ăsta, sper, a fost adevărul celor câteva grame de coniac băute de dumneavoastră ieri.

Sub privirea senină a tânărului din faţa sa, Diana pierde teren văzând cu ochii; îşi frământă mâinile, şi le ascunde un timp sub masă pentru că-i tremură, prinde curaj şi mai gustă din pilaf, începând pe un ton de om încurcat:

– De fapt... îmi pare rău că... Este vorba că s-a ajuns la ceea ce mă doare cel mai tare: copilul meu, bastard. Când am hotărât împreună să las copilul, Mituş trecuse de 55 de ani, vârstă de la care se consideră că devii înţelept, conştient de tot ceea ce faci. Dimineaţă, la clinică, discutând cu sora mea, m-am speriat de ceea ce mi-ai propus aseară. L-am căutat şi i-am spus că trebuie să stăm de vorbă undeva, departe de ochii cunoscuţilor. El a propus un motel lângă Bucureşti; nici măcar semnal la telefon n-am avut acolo, dar chiar de-aş fi avut... Asta-i! Când m-am uitat la ceas, trecuse de nouă seara...

– Cu o oră-două dacă veneaţi mai repede, fetiţa v-ar fi împărtăşit mulţimea de bucurii trăite astăzi. Nu numai florile... Poate cel mai important este că a văzut-o pe Bambi crescută mare şi s-a convins că ea a înţeles greşit filmul; acum ştie că, în codrul în care trăim şi noi, că i-am explicat deosebirea dintre film şi realitatea vieţii, cerbul are grijă de Bambi şi de mama ei; a fost fascinată de felul cum cerbul le-a aşteptat să iasă din desiş, apoi a pornit la vale cu un pas înaintea lor, să fie el primul care dă piept cu vreun duşman; mama şi fiica să aibă timp să fugă. Să vă spună că i-a plăcut paltinul crescut înclinat şi că visează să stea toată ziua pe el la vară, când în oraş va fi cald. A promis că va învăţa să citească, să-şi ia cu ea câte o carte de poveşti în fiecare zi... Mâine nu cred că va mai avea sufletul la fel de plin să vă povestească toate astea, că a adormit cu lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău, Daniel!

– Mie, mai mult. Cred că fetiţa asta s-a născut fără noroc.

– Asta poţi s-o mai spui o dată.

– Şi-acum ce urmează? – se uită Daniel cu tristeţe în ochii doamnei din faţa sa.

– Tu hotărăşti, Daniel.

[1] Adevărul se află în vin (lat.) (Firea adevărată a omului se arată la beţie).

– În mici un caz nu plec la miezul nopţii, lăsându-vă cheile pe colţul mesei. Acolo – întinde Daniel braţul în direcţia dormitorului Irinei – doarme un copil, pe care trebuie să-l scot la mal.

– Recunosc vorbele surorii mele...

– Adevărul se exprimă mereu cu aceleaşi vorbe; numai minciuna e alta de fiecare dată.

– Pe cuvânt că odată, când Mituş l-a căutat pe chelner să mai comande ceva, apoi a întârziat la baie, m-am gândit să-ţi telefonez, să-ţi spun că întârzii. Crede-mă că acolo, la motelul acela, nu-i semnal pentru telefoanele din reţeaua Dialog.

Daniel tace, privind adânc în farfuria din faţa sa; nu înţelege ce mai caută el în casa asta; „o pot întâlni pe fetiţă ziua, din când în când; abia-mi văd şi eu de facultate... Dacă Doiniţa mi-ar accepta prietenia, sigur m-aş vindeca de femeia asta – trebuie s-o înţeleg!, chirurg eminent – între mine şi ea sunt 21 de ani de muncă plină de realizări –, are viaţa ei cu marele academician Trifescu – mi-e şi jenă c-am putut gândi că... Între *veritas*-ul latinilor şi extazierea din legea nescrisă a satului meu, e-o prăpastie...” Continuă să stea cu privirea pierdută în gol. Revede în amintire gestul Dianei de a-şi ridica sânul cu dosul palmei, oferindu-i-l ca pe un trofeu, simte din nou furnicătura din vârful degetelor muşcate ca un îndemn să facă şi el la fel cu mamelonul pe care îl sărută, îl mai dor şalele înlănţuite câteva clipe în strânsoarea picioarelor, în vreme ce el proteja trupul femeii cu palmele sprijinite pe trunchiul paltinului să nu lunece într-o parte... ar vrea să mai recheme în amintire şi alte gesturi ale Dianei, iar peste toate, privirea ei înflăcărată – „mii de licurici izvorâţi din ochii ei”. „Nu! *Veritas*-ul şi extazierea sunt de aceeaşi parte; unul e originea celeilalte; doar că pe malul avers, peste prăpastia treziei, stă realitatea diurnă: motelul de lângă Bucureşti, lipsa semnalului la telefonul mobil – *dar chiar de-aş fi avut...,* a oferit Diana un moment de sinceritate –, fumul greu al ţigării de foi şi adevărul din vorbele Irinei, născute din inocenţa somnului de copil: *miroşi a nenea bătrânul...* Mda... Problema, totuşi, este Irina... Oare nu m-am folosit de fetiţă ca să...?...”

– La naiba! – exclamă tânărul plin de tristeţe, dând un bobârnac unui fir de praf invizibil; „nu-i adevărat; nu m-am folosit de fetiţă; cele două probleme s-au împletit...” – oftează el, continuând să stea cu privirea pierdută în farfuria din faţa sa.

– Mă jur că-ţi spun adevărul, Daniel! – capătă curaj Diana. Dacă vrei, mergem odată până la motel, să te convingi că nu-i semnal.

Ochii lui Daniel se ridică din farfurie speriaţi, privind-o lung pe Diana.

– Am spus ceva urât?! De ce mă priveşti aşa? Am fost cu tatăl fiicei mele într-un loc unde am putut sta de vorbă. Ce vrei să-ţi spun mai mult? Să mă jur că n-am mai fost acolo niciodată? El, da, că l-a salutat cel de la recepţie. I-a picat greu, ştiu, dar cum mi-a picat mie, te întrebi? Dar... – coboară Diana tonul, semn că a obosit deja – a trebuit s-o rabd, să-mi ating ţelul, să discut cu el despre Irina...

– ...care a adormit înlăcrimată, aşteptându-vă – clătină Daniel încet capul, privind din nou fundul farfuriei. Hm!... Nu era semnal... Refuz să cred că motelul nu avea un telefon fix... – şopteşte el, privind cu lehamite fundul farfuriei.

După o pauză lungă, încărcată de tăcere, se aude vocea domoală a Dianei:

– Refuz să cred că mai eşti aici, la masă cu mine. În locul tău, dacă nu mă crezi, eram de mult ieşită, trântind uşa în urma mea.

– În locul dumneavoastră, tocmai pentru că vă cred orice aţi spune, aş face un duş, să scap de mirosul greu de tutun şi m-aş culca lângă fetiţă, s-o ţin în braţe, să-i şoptesc la ureche mulţumiri pentru flori iar dimineaţă s-o trezesc cu sărutări lungi şi s-o rog să-mi povestească toate câte le-a văzut astăzi. Dar pentru că rămâneţi în locul dumneavoastră iar eu sunt în locul meu, am să vă spun că nu mai aveţi de ales. Eu, din casa asta, nu plec decât în două condiţii! – spune Daniel pe un ton grav, ameninţător, privind-o cu severitate pe Diana în ochi, începând să numere pe degete: Diagnostic la marea muziciană; ea, să ne recomande o profesoară de Muzică; una din camere, în care vom pune pianul, antifonată, şi fetiţa să intre în ritmul orelor de Muzică, lectură şi joacă – program spartan, care s-o facă să viseze la viitorul ei, să viseze mereu, să nu-i mai pese de indiferenţa ori absenţa celor din jur, să nu se mai întoarcă vreodată la numărat degeţelele.

– Doamne, Daniel! – scânteiază privirea Dianei luminându-i tot mai tare obrazul plin de zâmbet. Îţi dai seama că, dacă mă ridic de la masă, te sugrum?...

– Hm! – surâde scurt, puţin ironic, Daniel privind-o fix, parcă anume s-o ţină locului, pe scaun. Ştiţi de ce am scăpat nesugrumat? Pentru că aţi aşteptat cealaltă condiţie. Plec din casa asta înainte de termen numai dacă voi şti că la lift mă întâlnesc cu tatăl Irinei, venit aici definitiv, cum a promis şi cum sunt sigur că are fetiţa nevoie.

După o clipă de aşteptare în liniştea deplină care s-a instalat în bucătărie, Daniel spune ca o constatare:

– Înţeleg că acolo, la motel, nu s-a mai pus problema asta. Aşa că trebuie să-mi duc la îndeplinire programul stabilit pentru ca Licurici să ajungă la mal. Ce să facem? – strânge Daniel din umeri zâmbind trist, în timp ce se ridică de la masă – va trebui să ne suportăm... Vreţi, nu vreţi, eu sunt medicul ei curant; eu stabilesc momentul întreruperii tratamentului, ruperea legăturii de cel care o ţine de mânuţă ca să poată înota până la mal – spune încet, aranjând scaunul lângă masă, semn că va pleca.

– Şi cum vezi tu malul acela, Daniel? – se aude întrebarea Dianei mai mult ca un reproş.

– Oricum, fără pericolul vreunor vârtejuri de apă, care s-o tragă din nou spre tăcere. Noapte buna, doamnă!

– Ţie, la fel, Daniel – aude tânărul când ajunge la uşă; înţepeneşte cu mâna pe mânerul sidefat al clanţei; urarea i s-a părut că sună a blestem. Ce te-ai oprit? – întreabă Diana. Ţi-am urat să ai o noapte la fel de bună ca mine.

– Mulţumesc, doamnă! – se înclină respectuos şi iese.

Înţelege că a fost o ieşire urâtă a lui din scenă, dar n-a putut altfel. „Să fi plecat trântind uşa, ar fi fost şi mai urât. Şi-apoi, ce vină are copilul?! Asta nu mi s-ar fi iertat dacă s-ar fi aflat vreodată în familia mea." Se întinde pe pat lângă Irina, o cuprinde cu braţul stâng, o sărută apăsat şi umed pe obraz, şoptindu-i *licuriciul meu drag* şi o culcă cu obrăjorul drept pe pieptul lui, umplându-se de bucurie când o aude cum oftează prin somn, şoptind fericită: *tăticul*. „E fiica Dianei – simte Daniel cum îl trec fiorii unui val de iubire ce-l loveşte din plin, înecându-l într-o plăcere vecină cu aceea simţită în dimineaţa în care a căzut cu obrazul în deschizătura gulerului blănii fără etichetă, inspirând parfumul de liliac amestecat cu cel al trupului încins de efort. De pe sală, simte venind miros de tutun, apoi uşa băii este deschisă încet. Trec minute lungi de aşteptare până se aude duşul, apoi motoraşul hidromasajului. După scârţâitul uşii închise la baie – „mâine voi picura ulei pe balamale" –, Daniel simte trecând prin faţa uşii sale adierea unui parfum de flori exotice; ştie că-i de la şamponul cel nou. Aude uşa dormitorului Dianei, dar, ca şi noaptea trecută, rămâne întredeschisă; „m-am învăţat s-o las aşa de pe vremea când Irina dormea cu bona, s-o aud când plângea prin somn, că bona dormea prea adânc". Ascultă cu atenţie, dar nu aude clicul întrerupătorului; „o fi stând trează?" – se

întreabă, încordându-şi auzul, dar nu prinde nici un zgomot. Când nu mai rezistă, îşi retrage încet braţul de sub umerii fetiţei şi coboară la marginea patului, dar, odată ridicat în picioare, nu mai are curaj să pornească spre uşă. „Voi merge totuşi la bucătărie să beau un pahar cu apă" – îşi zice şi iese din încăpere, închizând uşa cu grijă, să n-o trezească pe Irina. Fără să-şi dea seama ce face, cu aerul cel mai natural, bate uşor de două ori cu degetul în uşa dormitorului Dianei şi o deschide. La lumina puternică a plafonierei cu apărătoare de cristal, să dea impresia unei lumini strălucitoare, aproape solare, Daniel o vede pe Diana rezemată de perna ridicată la capătul patului capitonat în piele crem, să poată sta în capul oaselor, cu o carte în mână. E îmbrăcată în cămaşa de noapte crem, care-i lasă umerii şi jumătatea de sus a pieptului vederii. De la mijloc încolo o acoperă plapuma. Calmă, fără urmă de surprindere pe obraz, Diana a lăsat cartea deschisă pe pieptul său şi-l priveşte cu un aer uşor întrebător pe Daniel.

– Ferice de scriitori! – face tânărul un gest spre carte. Se odihnesc în locurile cele mai...

– Doar cei care merită să-ţi ţină companie când ţi se urează noapte bună într-un anume fel...

– De-aceea am şi venit... – îşi pierde Daniel glasul, privind speriat peretele de lângă fereastră. Când a apărut? – întinde el braţul spre biblioteca înălţată până în tavan. Cât am stat aici, aş fi văzut-o.

– Cât ai stat aici, camera era plină cu toate... eroinele pe care le chemaseşi să ia chipul meu... Acum nu-s decât eu... o femeie oarecare, mama unei fetiţe pe care un tânăr supărat pe mine, mai degrabă pe ceea ce presupune că am făcut urât... – spune Diana cu multă amărăciune în glas, dar se opreşte subit când vede privirea rece a lui Daniel aruncată peste umăr, din poziţia în care stă lângă bibliotecă:

– Nu-i nimic urât în a-ţi întâlni tatăl copilului într-o situaţie ca aceasta.

– Mulţumesc! – răspunde scurt, ca un gest de bucurie, Diana.

– N-aveţi pentru ce; chiar n-aveţi – spune Daniel, interesat de biblioteca ce acoperă întreg peretele de lângă fereastră. Aha! – mişcă el cele două uşi glisante, descoperind cealaltă jumătate a bibliotecii. Până acum, eram sigur că-i tot un şifonier.

– O idee năstruşnică a decoratoarei. Cică în Occident, unde fusese în documentare, nu se mai poartă biblioteci în case. N-am vrut să renunţ la cărţi; înainte de Revoluţie era singura mea avere... materială. A venit cu ideea să fac uşi glisante. Acum trebuie să scap de uşi. Sor-mea,

care are o bibliotecă mai mare ca mine, spune că o locuinţă fără măcar un raft cu cărţi de literatură e ca un om fără suflet.

– Mda... – îşi plimbă Daniel privirea peste cotorul cărţilor, în special ale celor din Romanul secolului XX ori colecţia de literatură universală a Editurii Univers.

– Ce mda? – întreabă Diana, dornică de dialog.

– Admiram...

– Ba eu cred că te mirai – plonjează în tristeţe vocea Dianei. La atâtea cărţi bune, cam puţin suflet – sunt vorbele surorii mele.

– Sper că nu mi le atribuiţi. Ce citiţi acolo? – o priveşte Daniel cu atenţie. A, lirică universală... – spune, apropiindu-se. Îmi daţi voie? – întreabă şi, fără să aştepte răspunsul, ia cartea, iese pe sală, scoate din buzunarul jachetei una dintre cele două viorele găsite de Irina pe trunchiul paltinului şi caută o pagină anume unde s-o pună la presat. Un semn de carte – răspunde el privirii întrebătoare a Dianei, când îi înapoiază volumul. Pe trunchiul paltinului, Irina a văzut două viorele zdrobite – spune când Diana a deschis cartea.

– Şi de ce la pagina aceasta din *Demonul*? – se uită ea cu atenţie. Aaaa-ha! – îl priveşte o clipă pe sub sprâncene, apoi citeşte: *crede-mi sfântul ţel:/ Că-n dragoste, precum şi-n ură,/ Eu sunt statornic, eu nu-nşel!* Hm!... *Precum şi-n ură,/ Eu sunt statornic*... – şopteşte ca pentru sine, rămânând cu privirea adâncită în pagina cărţii; sfârşeşte surâzând trist, după care, ridicând privirea, întreabă: De ce la pagina cu finalul jurământului? De ce nu la jurământul pe care ni l-am făcut cândva, dacă tot vrei să mă pedepseşti?

– Dar nu vreau să vă pedepsesc. În nici un caz! Intrasem la dumneavoastră în cameră să vă spun că altă lege nescrisă a satului meu este nu-l laşi pe cel ce ţi-e drag să adoarmă supărat.

– Mulţumesc! Voi ţine minte... Ia loc, te rog! – arată spre fotoliul de lângă pat, în care Daniel a stat în nopţile cât a vegheat-o. Ştii că-n zilele cât ai lipsit una dintre asistentele mele a avut gripă? A fost aceea pe care am solicitat-o cel mai des dintre toate să stea lângă mine...

– Am uitat să vă spun că nici una dintre surorile mele, după tratament, n-a mai făcut gripă în anul acela.

– Păcat! Va trebui să mai aştept un an...

– De ce să aşteptaţi? Mi-am reluat deja locul în fotoliu.

– Dar eu nu mai am 41 de grade. Mincinosule! Crezi că eu nu mi-am dat seama că-mi crescuse temperatura la un moment dat? Poate că maximul acela a fost lovitura decisivă dată virusului gripal.

– Noi îi spunem al doilea val.

– Ştii că-n clipele acela mi-a fost teamă c-aş putea muri?

– Mureaţi în braţele mele... – vrea Daniel să înviioreze atmosfera, dar Diana are un frison puternic, după care îşi recuperează cu greu volumul de lirică universală căzut lângă pat de pe pieptul ei; spune cu durere, după ce-şi aşează pe piept cartea deschisă la întâmplare, să nu mai lase privirii tânărului goliciunea de deasupra cămăşii de noapte: O, nu, asta nu trebuia s-o spui. Mi-a amintit discuţia de azi cu Mituş... – scutură ea capul încet, închizând cu putere ochii, pentru ca atunci când îi deschide, să pară că vrea să-l soarbă pe Daniel: Ascultă! Ştii de ce nu m-am ridicat de la masă să te sugrum? Pentru că mi-a fost teamă. Sunt mai bolnavă ca ieri... O colegă de-a mea, specialistă endocrinolog, întâlnită la decanat, pe care am întrebat-o de ce aşa, s-a uitat cruciş la mine: „Să nu-mi spui că... ai o activitate...” Mă rog! – face Diana un gest evaziv. Înţelegi, cred, că n-a putut exista nimic între mine şi Mituş. Şi ţi-o spun, nu pentru că aş fi beată, dar când am căutat coniacul, aveam intenţia s-o fac.

– Sticla-i pe balcon, între ghivecele pentru flori.

– Las-o acolo. Am vrut să stau de vorbă cu Mituş, să-i spun că Irina nu mai vrea la căminul acela, că... Mă rog!... Daniel, – se uită Diana fix în ochii tânărului – spune-mi, te rog, cum ar fi trebuit să reacţionez când chelnerul care ne-a întâmpinat la intrarea în restaurant a întrebat: „Acelaşi separeu?” „Acelaşi – am răspuns eu –, şi nu ne deranja jumătate de oră” – am adăugat după ce am luat loc în jurul unei mese de două persoane. Crede-mă că jumătate de oră am tăcut şi l-am privit pe tatăl Irinei. „Spune ceva!” – mă tot ruga. Nu ştiu de unde am avut atâta tărie să tac. El a făcut feţe-feţe. La un moment dat, mi s-a făcut milă de el; mi-am dat seama că erai tu cu aproape jumătate de secol mai în vârstă. Apoi mi-am zis că tu eşti el tânăr; că aşa trebuie să-l fi luat Eulalia, femeie trecută prin ciur şi prin dârmon, cu un copil din flori plasat la mamă-sa, frângând gâtul unui student eminent, de la Medicină, plecat dintr-un sat cu oameni săraci; e drept, cu un frate mai mare... ajuns... Când Mituş, exasperat de tăcerea mea, mi-a strigat: „lasă naibii orgoliul tău invincibil, scoate cornul din pământ şi vorbeşte-mi, loveşte-mă, împunge-mă, dar nu mă lăsa să stau aşa!”, m-am ridicat de la masă şi am ieşit afară să fumez. „Vino înăuntru, că se poate fuma şi acolo” – mi-a şoptit stând la spatele meu. Atingerea lui pe braţ cu vârful unui deget mi-a reamintit de tine, în noaptea de Crăciun. N-am mai fost bună de nimic. Am sfărâmat golăneşte restul de ţigară cu vârful

pantofului pe gresia elegantă de la intrarea în restaurant şi m-am întors la locul din separeu. I-am povestit ceea ce i-a spus Irinei fiul avocatului şi l-am rugat să se gândească la un alt cămin cu orar permanent. „Ce ştie despre voi Wiessmann?" – m-a întrebat Mituş iar eu am ezitat o clipă; am crezut că *voi* înseamnă eu şi tu, dar, cătrănită cum eram, i-am răspuns: „Ştie că sunt mama ei şi că nu are tată; ba mi-a vorbit şi insolent, dându-mi de înţeles că ar pretinde ceva bani, ca să nu mai facă scandal, nu-i de-ajuns?" Soţul meu a aruncat pe gât paharul de coniac adus de chelner pe masă fără să-i fi fost cerut, apoi a ameninţat: „De-ajuns ca să-mi dea un motiv serios să plătesc nişte orelişti pricepuţi să-l caute de gâlci pe acest avocat notoriu..." Apoi a băut şi paharul meu de coniac. „Ai să conduci tu la întoarcere" – mi-a spus într-un târziu, când ajunseserăm deja la friptură, fără măcar să ne fi privit în ochi. Scuză-mă c-am rostit mai înainte *soţul meu*! Nu trebuia, mai ales acum...

– Nici nu mi-am dat seama – încearcă Daniel un surâs trist.

– Eşti drăguţ. Ca-ntotdeauna. Îmi dai o gură de coniac?

– Da, doamnă – răspunde Daniel şi iese, întorcându-se cu sticla şi un pahar.

– Nu mai vreau! – hotărăşte Diana. Du coniacul înapoi, că singură nu beau.

– Poate c-aş fi vrut să bem amândoi din acelaşi pahar – spune el.

– Nu, Daniel. E mai bine aşa.

Când se întoarce din bucătărie, unde a lăsat coniacul şi paharul, fiecare la locul lui, Diana face un gest politicos spre fotoliu, rugându-l să mai stea.

– O zi întreagă, n-am reuşit să discut aproape nimic cu soţul meu. Iar *soţul meu*!... Paş... te... le... Pardon! Era să înjur. Lui Mituş îi place să înjure în sala de operaţii. O mare bucată de timp am discutat despre Congresul de chirurgie de la Cluj, 20-26 martie. Ceea ce am pe birou, paginile acelea tipărite – se cheamă şpalturi –, e-abia o mică parte din tratatul de chirurgie pe care sperăm să ni-l scoată tipografia de sub tipar până pe 23, când prezint eu lucrarea pentru congres; măcar câteva exemplare, să avem ce oferi colegilor. În mare, tratatul e gata de la Crăciun, dar eu am insistat să-l completez cu lucrarea pe care o voi susţine la congres; text, fotografii color, note bibliografice... Trebuia Mituş să susţină o lucrare de-a sa, dar am convenit amândoi că ceea ce-am scris eu este mult mai interesant. Acum înţelegi ce bine am petrecut la motelul acela? Vreme de o oră ne-am certat cu cei de la

tipografie. De trei ori s-a descărcat telefonul lui Mituş; noroc de-un chelner că avea încărcător de Motorola, ultimul tip. Telefonul lui Mituş e în reţeaua Connex, care are semnal acolo. Apoi am început să ne certăm. Aflase că-mi luasem liber ieri şi n-am mai aşteptat să-şi termine vorba, că am izbucnit. De fapt, când a reuşit să mă potolească – Doamne, rea mai sunt când mă înfurii! –, am înţeles că Mituş începuse să-mi spună c-ar fi trebuit să stau acasă până la congres, că am concediul întreg, neconsumat, de anul trecut. „Mai lasă-i pe ceilalţi să răsufle." Îţi dai seama ce m-am înfuriat?, „să mai răsufle", adică operez numai eu. Iar când mi-a atras atenţia că-s chirurgul cu cele mai multe decese din secţie, am aruncat în el cu paharul de apă; noroc că s-a ferit la timp. De ce zâmbeşti?

– Acum îmi dau seama cui seamănă Irina.

– Ehe! – zâmbeşte Diana – aş fi fost eu fericită să fi fost la fetiţa mea numai izbucniri de-astea...

– Chiar aşa, – intervine Daniel – de ce nu vă luaţi concediu?

– Nu pot, Daniel. Am nişte cazuri disperate. Nimeni până astăzi nu mi-a mai reproşat că am cele mai multe decese. Le am pentru că iau doar cazurile disperate, la limită, şi Mituş o ştia, măgarul!, de-aceea am şi dat în el cu paharul. Ca şi la tine uneori, reacţia lui a fost o explozie de râs. „Lua-v-ar dracul, bine vă mai asemănaţi!" – i-am strigat eu, apoi am tăcut mâlc; m-am speriat că mă va întreba cu cine-l asemăn. El însă a schimbat urgent vorba, mulţumindu-mi că, deşi la pat, cu febră, i-am telefonat să-i adresez condoleanţe. Restul discuţiei... – îşi flutură Diana mâna, parcă ar înlătura un funigel pornit spre ea. Cred că te-am plictisit destul...

– Dacă vă este somn... – îi dă de înţeles Daniel că ar putea să se ridice din fotoliu.

– Mie, nu; pe cuvânt! Am băut prea multă cafea astăzi. Şi oricum, câteva zile, poate chiar o săptămână, cât va fi nevoie, nu mai merg la clinică; trebuie să-i găsesc fetiţei alt cămin; analize, acte... Te rog să te duci şi tu la tine, la cămin... să vezi ce mai este pe la facultate... Deja mă strânge în spate când îmi amintesc că ai luat 3 la doamna Carmina Apopii. Evident că la vară n-ai să pici *Ameliorarea*; mama doamnei profesoare e încă în secţia mea... Nu te uita aşa lung la mine; doar nu-ţi închipui că-s de piatră. Şi-apoi, mai este şi Magda, care i-a scos mama din comă; iar Magda – fie primit! – face ochii cât cepele când vine vorba de tine; te adoră pentru ceea ce-ai făcut cu Irina; mi-a şi spus c-ar fi fost vai de tine dacă nu era aşa de încurcată cu Mugurel al

ei; nu spun îndrăgostită, că... Mă rog!... Treaba lor! Ştiu că nu-l ai la suflet pe domnul senator... Poate pune doamna Stârcea la punct vreun procedeu de măsurarea vechimii unei hârtii... Te văd tare abătut... Îmi pare râu că ţi-am amintit de necazul vostru!

– Nu... – murmură Daniel cu auzul plin încă de rugămintea Dianei să plece la cămin, „cât va fi nevoie"; şi ştie sigur că „va fi nevoie" de-un timp nedefinit, „prea îi lucesc ochii când vorbeşte de Mituş al ei..."

– Îmi pare rău că te-am supărat... acum, la despărţire... Nu trebuia să amintesc de escrocul de Zavate – spune cu sinceritate Diana.

– Poftim?! – tresare Daniel; „la despărţire... nu, nu trebuie să-i las o amintire dezagreabilă!" Ştiţi... – devine Daniel mult mai prezent; „oare s-o întreb?!" De fapt... ştiţi... mă gândeam la meseria dumneavoastră... Aţi zis că v-au murit pacienţi... Cum a fost când v-a murit primul?

– Primul?! – tresare Diana, ridicându-se mai bine pe coate. Pune cartea asta în bibliotecă, te rog! Raftul din mijloc, acolo unde-i un loc... Să-mi trag plapuma până la gât... – se foieşte ea în pat. Mi s-a părut că-i prea cald pentru pijama... Primul?! – revine ea la subiect. Curios! Tocmai despre el am discutat cu Mituş. Ţi-am vorbit cândva de-un puştan...

– A, golănaşul cu pumnii strânşi – o stimulează Daniel.

– Ei, nu-i chiar aşa. Nu ştiu dacă bietul om, vorbesc de tatăl tânărului, ar fi avut vreo şansă dacă Mituş ajungea în clinică la timp cu antibioticul; sau poate... Astăzi, mai spre seară, Mituş mi-a spus adevărul – parcă se spovedea; poate şi de-aceea am ajuns acasă întoarsă pe dos. Venea dinspre Municipal, că-i adusese din Germania un coleg *Ciprofloxacină*. Eu tocmai urma să cumpăr apartamentul ăsta. Mai avea de dat 1500 de dolari unuia de la Arhitectură, care fusese intermediarul; apartamentele erau foarte ieftine, că lumea era ahtiată să aibă dolari; mulţi începeau afaceri, alţii se întorceau în satele de origine, la ţară, că li se dădea pământul înapoi... Zău!... Fusese ceva... De fapt, nici nu s-a terminat – o junglă! Tu ştii mai bine; alde Mugurel Zavate pun mâna pe ţară. *Quo vadis, Domine?* Nimic mai adevărat! Ca la un naufragiu: scapă cine poate... Să ştii că eu nu am resentimente pentru vechiul regim; mi-a dat un loc într-un cămin de copii şi, când am intrat la facultate, mi-a asigurat masa şi casa. Restul, singură. Mă amuz când o aud pe sor-mea că-mi vine de la Zavate al ei cu idei liberale: *prin noi înşine*. „Prin noi înşine suntem noi, soro, îi spun cu dispreţ, nu ei, care

fură de sting." Dar mă feresc de politică; ştiu că n-am dreptate, că n-am habar de cât au suferit cei oprimaţi de comunişti şi-apoi... – râde uşor Diana, mai mult ca un alint – aş putea fi acuzată, ca directoarea aceea de la fermă din piesa de teatru cu *felis pardus, felis tigris*, despre care mi-a vorbit odată, într-un parc, un tânăr obraznic... Mie, socialismul, aş putea fi acuzată, mi-a dat să mănânc – niciodată pe săturate; de-aceea şi am un stomac aşa mic –, să mănânc deci şi să mă culc. Nu? Atât s-ar crede. Eu, însă, am mai şi învăţat – prin mine însămi! –, sunt mai liberală, mai ţărănistă, mai democrată decât oricare dintre ăştia! – vede cu surprindere Daniel braţul gol al femeii făcând un gest larg în jur. Scuză-mă! – rosteşte Diana încet, după un moment de respiro. Mi-e ruşine că ţi-am spus toate astea ţie, care... din câte mi-ai povestit...

– Nu, doamnă. Abia acum, după Revoluţie, au venit peste noi invadatorii. Înainte, de bine, de rău, noi, oierii, o duceam un pic mai bine ca restul ţării – măcar aveam ce mânca, deşi ne împovărau cu cote şi taxe. Dar... – încearcă Daniel să revină la subiect – spuneaţi ceva de Arhitectură... de...

– A, da. Mituş mi-a povestit că primise *Ciprofloxacina* şi s-a abătut să-i dea intermediarului şi restul de o mie cinci sute de dolari. Tocmai începuse nebunia din centrul Bucureştiului. N-ai de unde să ştii; erai copil. Se mai vorbeşte la televizor... rar de tot... Până moare Iliescu şi alţii care au fost implicaţi, subiectul mineriadei din 14 iunie rămâne tabu. Minerii au intrat şi-n Facultatea de Arhitectură; au ciomăgit tot ce le-a ieşit în cale; au fost şi studente violate... Mituş a fost luat de către un miner, înghesuit într-o debara şi încuiat acolo. A reuşit să evadeze abia a doua zi, cu o lovitură în cap şi o vânătaie în spate. Eu eram în clinică. Magda era şi ea. Program de asediu – jos la urgenţă, curgeau răniţii şuvoi. Tatăl puştanului de care ţi-am vorbit era pe ducă; septicemia îl doborâse; totuşi, dacă venea *Ciprofloxacina*... Magda, cu de la sine putere, a scos din fişetul special mai multă morfină şi i-a făcut. Plângea. „Uită-te ce bărbat frumos..." A reuşit să-i înfrângă durerea, chit că la dosarul ei atârnă – încă atârnă! – consumul acela de morfină; făcuse morfină cu de la sine putere; tocmai fusese prinsă o reţea care vindea morfina din spital drogaţilor din Bucureşti, care apăruseră deja. E drept, când a venit Mituş în secţie, a semnat în foaia de observaţie, dar deja sora şefă, care ţinea evidenţa şi nici n-o putea înghiţi pe Magda, dusese vorba c-a scos din dulapul aflat sub cheie morfină fără aprobarea şefului. Eu am rămas lângă bolnav. Devenise euforic. „Ştii, copilă, – mi-a zis el – eu îs pe ducă; ursul mă cheamă

după el, să ne luptăm şi dincolo. Când o veni doamna mea mâine, să-i spui că am iubit toată tinereţea o domniţă, am luat-o de soţie când era doamnă şi-mi pare rău că plec înaintea ei. Dar să-i spui că am plecat vegheat de un înger blond." Eram blondă pe atunci. Peste câteva clipe a închis ochii, cu mâna întinsă spre băiatul care dormea alături. Am ieşit în grabă şi-am strigat la infirmieră să aducă o lumânare – aşa se practică la noi. Băiatul mortului mai dormea pe patul alăturat când am ieşit eu din salon, să vărs din nou. Magda a chemat salvarea şi m-au dus la Maternitatea Giuleşti. La ziuă, Magda, care a stat la capul meu, mi-a spus c-ar fi trebuit să am băiat... De fapt, a oftat cu ochii în lacrimi: „Şi tu, tot băiat." N-am înţeles ce-a vrut să spună. Abia de curând am aflat că pierduse şi ea un băiat. Văd că te-au afectat cele ce-ţi spun...

– V-ascult, v-ascult... – şopteşte Daniel ca pe altă lume.

– De fapt, vreau tare mult să ştii ce-a fost azi... Vorbind cu Mituş, m-a durut să-mi amintesc. Fiecare pacient care-mi moare mă doare profund; mereu îmi spun: „Oare ăsta n-a fost tatăl meu? Oare asta n-a fost mama mea? Oare asta sau ăsta nu-i soră ori frate cu mine, sau nepot..." Mituş mi-a înlesnit câteva şedinţe cu un psihoterapeut la Paris, pe când am operat acolo. Am scăpat, într-un fel, de angoasa asta. Azi... cred că m-a afectat ceea ce mi-a spus Mituş la final: printre cei intraţi în Arhitectură, după primul ciomag primit în spate, l-a recunoscut pe frate-său Dominte, îmbrăcat miner. A leşinat. Crede că frate-său l-a dus şi l-a închis în debaraua aceea. „Acum, draga mea Adriana, – aşa-mi spune când e ceva grav – înţelegi de ce n-am ajuns la timp să-l salvez pe ciobanul acela? Şi mai înţelegi de ce, s-au răcit relaţiile cu fratele meu?" Cred că jumătate de oră am tăcut amândoi; am fumat şi am privit pe fereastră câmpia cu urme de zăpadă pe alocuri. A mai cerut chelnerului un pahar cu coniac, din care a gustat pe îndelete: „Ştiu că eşti necredincioasă – mi-a spus, continuând să privească peste câmpul înceţoşat de înserarea devreme. E opţiunea ta. Când eram tânăr stagiar, fratele meu mi-a făcut cadou un ceas *Atlantic*, la modă pe atunci; ţi-am mai spus parcă; visul meu era să am un ceas de mână. Înainte de moarte, când am mers singur la el la vilă şi l-am găsit privindu-şi ceasul de la mână, mi-a povestit – simţise şi el nevoia unei spovedanii, cum o simt şi eu acum faţă de tine –, mi-a povestit că *Atlantic*-ul fusese confiscat de la un student adus la anchetă pentru că făcea bişniţă în cămin cu lucruri cumpărate pe litoral; în anii '60, veneau nemţi refegişti la plajă şi, pentru că nu aveau voie să schimbe decât o anume sumă de mărci, vindeau anumite lucruri: cămăşi de nylon, umbrele, aparate de ras

electrice tip Braun, lame de bărbierit, pantaloni de tergal, farduri, ochelari de soare... După Revoluţie, fostul student l-a căutat pe Dominte şi l-a blestemat să moară obsedat să-şi privească ceasul de la mână. Şi aşa a murit fratele meu...” Spunând asta, Mituş s-a ridicat de la masă, a lăsat chelnerului costul consumaţiei şi-ncă un ciubuc gras şi s-a dus la toaletă să verse. Ştiu c-o face adesea când mănâncă prea mult. Mi-am dat seama că vărsase; revenise ud pe faţă şi pe cravată. În maşină a adormit imediat. I-am lăsat maşina în parcarea din spatele clinicii şi l-am condus la un taxi. „Adriana, – mi-a spus la despărţire – să nu ţii în tine ceea ce-ai aflat. E bine să-ţi descarci şi tu sufletul. Fă-o în seara asta!”, şi a urcat în taxi. O clipă, am vrut să urc şi eu în taxi şi să-l duc acasă la el, să-l păzesc să nu-i fie rău. Ştiam că Eulalia e la Cluj; are acolo un proces greu, cu onorariu mare... M-a împins afară din taxi, şoptindu-mi: „Te-ai prostit?! Sau eşti mai beată ca mine?! Ai uitat că m-am împăcat cu Lia mea?” Am fugit sus în clinică, în cabinetul meu şi-am stat întinsă pe canapea vreo oră, să-mi revin... Am apelat totuşi la doctoriţa de la terapie intensivă – doamna Barbu, o tânără foarte pricepută, şcolită bine la două clinici din Germania – şi mi-a dat jumătate de tranchilizant, de-aceea m-am şi ferit de coniac; îmi aminteam mereu c-am muşcat din jumătatea aceea de tranchilizant şi m-am temut... reacţiile sunt imprevizibile... Vezi?, mi s-a făcut somn... – zâmbeşte după ce-şi înăbuşă un căscat. Mâine, vreau să dorm până mai târziu; să nu mă trezeşti dacă auzi vreun ceas sunând; mi-e lene să mai caut acum ceasurile prin casă... Te superi că te-am rugat să te duci la tine la cămin? Poimâine e 1 Martie; sigur Mituş o să vrea să-i aducă fetiţei un cadou... M-aş duce să dorm cu Irina; ai dreptate, să mă simtă prin somn lângă ea, dar sunt prea obosită. Mi-o aduci tu aici? Daniel, mi-o aduci?

Tânărul tresare, ca trezit din somn:

– Poftim?! Ce-aţi spus? A!, da, v-o aduc – zice şi sare în picioare din fotoliu, o aduce pe Irina pe palme, ca pe o comoară, o culcă lângă mama ei, o sărută apăsat şi umed pe obraz, fetiţa răsuflă mai profund, ca un oftat, apoi, înainte de-a se îndrepta de şale, Daniel întârzie o clipă cu privirea în ochii obosiţi ai Dianei şi vrea s-o sărute pe frunte:

– Nu! – se fereşte Diana. Să nu mai faci asta vreodată, te rog!

– Scuze! – îi surâde. Nici nu cred c-o să mai am când... – murmură, apoi stinge lumina şi pleacă să se culce; „mâine dimineaţă va

trebui să mă trezesc devreme, să părăsesc această casă; vine adevăratul *pater familias*...”

...Şi adoarme, atent să audă ţârâitul enervant al *Rolex*-ului, fixat să sune la ora cinci şi jumătate, să poată pleca înainte de-a se trezi fetiţa...

*
* *

Toată dimineaţa a umblat să cumpere mărţişoare şi felicitări pentru mama, surori, nepoate şi, mai ales, pentru Mioara. Seara, îi dă telefon la internat, să se scuze că-i trimite cu întârziere mărţişorul.

– Dănuţul meu drag! Ia spune, vii de ziua ta acasă? Mă jur că nu mă supăr dacă vii cu aceea care ţi-a învineţit ochiul! Tăticul nu m-a lăsat să vin eu la Bucureşti să cos eticheta hainei de blană. Păcat! Voiam să ştiu dacă te merită. Ai aflat că Gazolina se mărită?

– Cum, când, cu cine?! – tresare Daniel.

– După Paşte, „cu Ahmé al meu” – se strâmbă Mioara. Tata a fost pe la tanti Adela; munceşte de zor la rochia de mireasă. Lui Sondă îi face ea fracul de mire. Mămica a zis să mă duc s-o ajut la festonat, dar nu pot; particip la trei olimpiade... Şi nici nu vreau!

A doua zi la prima oră, Daniel merge la Brânduşa la cămin, să-i ofere un mărţişor.

– Ştii ce mi-ai promis! – îl avertizează fata. Ştie şi mămica, ştie şi bunicuţa – ştiu toţi! Mă conduci la altar. Mămica îţi face un costum dintr-o stofă adusă special din Anglia. Ştie că nu vrei frac, aşa c-o să te înnoiesc cu un costum, pe care o să-l ai şi la nunta ta. Eu am văzut stofa; e superbă! Ahmé al meu a cumpărat-o din Londra. Doiniţa Agrigoroae, studenta din anul întâi de la voi, Zoo, care a ajuns la mine să-mi ceară informaţii despre tine, mi-a şoptit că umblai cu o fetiţă dulce foc. A cui este? Lasă, nu-mi spune; n-am chef să te supăr, că nu mai are cine mă duce la altar – ştii doar ce mult ţine mămica la ritualuri. Să-mi spui din timp dacă o poţi aduce pe fetiţă la biserică, să fie domnişoara mea de onoare. Şi să-mi dai dimensiunile, să-i facă mămica rochie.

La despărţire, Brânduşa îl mai sărută o dată pe obraz, mulţumindu-i pentru mărţişor:

– Mămica se va bucura foarte mult când o să-i spun la telefon. Eşti singurul din familie – ba mai este şi bunicuţa, poate şi tanti Rodica, dar ea... – care nu stă umflat pe mine că mă mărit cu un arab. Poţi să vii

la nunta mea şi cu mama fetiţei dacă... Şi nu te lăsa dus de nas de Doiniţa; şi-o trage deja cu un babalâc şchiop, cu o maşină trăsnet şi cu bani, care vine săptămânal pe la ea şi o scoate la restaurant – m-am interesat şi eu, că şi tu ai avut grijă de mine...

Restul zilei trece înnourat pentru Daniel; oferă mărţişoare colegelor, se lasă sărutat, râde la glumele celor din jur, spune şi el glume şi ajunge în camera sa de la cămin frânt de oboseală şi cu o stare de lehamite cum n-a mai avut până acum.

– Bine c-ai venit! – îl ia la rost Gabriel. Să-ţi dau şi eu numărul de telefon, că mi-am cumpărat astăzi mobil. Ştii că mă însor? Am depus deja actele. Am avut o discuţie lungă cu ai mei, c-am fost acasă cu Delia. Tata a zis că n-avem farmacie în sat; ar putea face un împrumut la bancă, să-i deschidă Deliei un punct farmaceutic. Oricum, la anul, după licenţă, mă întorc în sat, că tata zice să creştem vite; punem pe roate o fermă. Ce faci cu jacheta? Dacă o vrei, o sută cincizeci, că la noapte plec la turci; plecăm în coloană, patru maşini. Am nevoie de bani mulţi, să aduc aur, să mă redresez.

Daniel se uită lung spre jacheta pusă pe umeraş; „de unde dracul atâţia bani?!"

– Nu, Gabi, mulţumesc! – refuză el politicos, ajutându-l să-şi ducă o parte din bagaj la maşina care îl aşteaptă în faţa căminului; „las restul aici, că doar am plătit camera până în vară; poate mai stau să învăţ lunea şi joia, când am fereastră între cursuri..."

Întors în cameră, Daniel îşi umple masa cu cursuri şi cărţi. Pe masa alăturată stau cele trei volume aduse de Magda din America; le consultă adesea şi Gabriel. A rămas fără aparatul de radio – era al lui Gabriel – şi-i pare rău; „la noapte n-o să mai pot asculta muzică". „Mai bine-i ceream bani lui Sisoko" – se uită el cu tristeţe spre cele trei plicuri colorate aşezate cu grijă pe raftul de lângă pat. Ştie că putea pretinde câteva sute de dolari pentru lucrarea de licenţă făcută congolezului: *Cabalinele în Europa şi Asia*; „am muncit câteva săptămâni, când şi când..." Întinde mâna, prinde cele trei plicuri şi le cercetează atent. „Oare să-i dau telefon? Mai târziu... Acum s-ar putea să fie profesorul la ea.... Ce prost! – se loveşte cu palma peste frunte. Mai târziu, spre miezul nopţii, iau un taxi şi merg la blocul ei; îi pun plicurile în cutia poştală... Dar cum naiba să le pun, că nu încap cutiile pluşate?!... Poate... Văd eu" – şi se reaşează la masă, continuând să înveţe cursurile începute ieri. „Numai de n-aş uita!" Pune telefonul să sune la ora 21. „Îmi iau nişte sârme, chei, şperaclu... poate descui cutia poştală şi

pun...” Lipsit de griji, se afundă în cursuri. Tot mai des, trage volumul doi de pe masa alăturată şi caută să completeze – uneori să corecteze – ceea ce a predat profesoara la *Ameliorare*.

– Unde eşti? – aude în telefonul pe care îl deschide imediat ce-l simte vibrând.

– La cămin, învăţ – răspunde aproape supărat că a fost deranjat, dar când înţelege că l-a sunat Diana, se înmoaie. Aa, dumneavoastră... Sărut mâinile!

– Tăticul, tăticul, tăticul meu drag!... – aude vocea îndepărtată a Irinei. Dă-mi mie, dă-mi mie telefonul!... Tăticule, – îi spune fetiţa pe un ton calm, semn că a primit telefonul – vreau neapărat să te văd. Unde eşti?, că noi suntem cu maşina.

– La casa mea, unde stau studenţii – răspunde Daniel.

– Ai auzit, mămico, este la casa lui, unde stau studenţii, nu-i plecat la iepuraşi. Stai acolo, că venim la tine. Tu ştii, mămico, unde? Cred că mămica ştie! – strigă fetiţa în telefon. Venim!

– Te-aştept, licuriciul meu drag.

– Uite telefonul, mămico. Porneşte maşina, să mergem; a zis că ne-aşteaptă...

– ...ca să vă bat cap în cap pe amândoi... – se aude ameninţarea Dianei, apoi telefonul este închis.

Daniel sare de pe scaun şi începe să se pregătească de întâmpinat oaspeţi. Se bărbiereşte în grabă, se spală până la jumătate, îmbracă pantalonul de la costum şi o cămaşă curată, căreia îi răsfrânge puţin mânecile – ţinută lejeră, de bărbat abia intrat în cameră ori ajuns la birou. „Să cobor, să le întâmpin la intrare”, îşi zice, dar se răzgândeşte: „Să nu creadă că...”, apoi i se face ruşine. Îmbracă haina de blană şi iese în fugă. Jos, în faţa căminului, BMW-ul tocmai a parcat în rând cu celelalte maşini scumpe ale studenţilor străini. Diana, îmbrăcată şi ea în blana fără etichetă, pantaloni şi ghetuţe – „cum a fost atunci la curs” –, coboară de la volan şi deschide portiera din spate, să poată coborî Irina – „Doamne, frumoasă-i! Nu fie de deochi...”, se bucură Daniel şi întinde braţele să-i poată sări fetiţa de gât, cuprinzându-i pieptul între genunchii ei mici, „cât un pumn de golănaş” – simte Daniel cum izbucneşte un gând trist din adâncul sufletului. „Şi totuşi, tata a murit vegheat de această doamnă...”– ar vrea să-i arunce o privire Dianei, dar fetiţa îi umple deja obrajii cu sărutările ei umede.

– Gata, l-ai văzut. Eşti mulţumită? Haidem acasă!

– Sărut mâinile, doamnă! – îşi înclină Daniel capul ceremonios, luând aminte la aerul sever al femeii.

– Nu merg! – strigă fetiţa. Vreau să văd casa lui tăticu'. Du-te singură; eu vin cu tăticu'.

– Sau doarme cu mine – completează Daniel, pornind spre trepte; se opreşte până ce Diana îl ajunge din urmă, să-i poată şopti: Cineva spunea că se poate dormi foarte bine în patul meu...

– Te rog! – vine replica tăioasă a Dianei.

Daniel înghite în sec, neplăcut impresionat de răceala doamnei de lângă el. O observă trecând printre studenţii adunaţi în hol cu aceeaşi răceală afişată când pleca spre ieşirea din Facultatea de Medicină la braţul doamnei Stârcea; „oare va reuşi savanta să pună la punct o metodă de determinare a vechimii unei hârtii de 50-60 de ani?"

– Salut, nea Georgică, – încetineşte Daniel pasul când trece prin faţa portarului – îmi duc puţin licuriciul în cameră – o arată pe Irina, ţinută ca un trofeu la piept doar cu braţul stâng.

– Otrava mai merge şi ea, sau aşteaptă în maşină? – întreabă Diana parcă ar vorbi singură.

– Am uitat să-l rog pe nea Georgică să fie atent, să-mi recupereze obiectele care vor zbura prin geam – spune Daniel pe acelaşi ton jos. Vă rog, doamnă! – deschide el uşa camerei sale, invitând-o întâi pe Diana. Aici stă tăticul şi cu un coleg de-al lui, care este plecat acum – spune Irinei.

– Aduce otravă la preţ mai mic, să am eu ce opera până la adânci bătrâneţe – se plimbă Diana prin spaţiul strâmt de lângă uşă.

– S-a reprofilat pe aur turcesc, să aibă ce etala doamnele.

– Aha. Sau să aibă ce jefui cei ieşiţi la drumul mare cu kalaşnikovul.

– Noaptea asta pleacă în coloană de patru maşini. Pariez că au şi ceva arme cu ei, măcar albe, dacă nu şi de foc. Oricum, cap de coloană e-un basarabean, student la Iaşi, cu un GAZ rusesc blindat.

– Mămico, – intervine Irina, vădit supărată că nu găseşte ceva prin buzunarele jachetei galbene cumpărate de 1 Decembrie – mă laşi un pic singură cu Daniel? Aici am voie să-ţi spun *tăticu*'? – se adresează tânărului în şoaptă.

– Sigur, sigur!

– Hai, mă laşi cu tăticu'? – se uită fetiţa cu severitate spre mama sa, apoi spre uşa camerei, poruncindu-i din privire să iasă.

– Irina!... – pare Diana contrariată.

– Ieşi odată! Nu-s în casa ta; îs într-a lui tăticu' – ţipă fetiţa.

Daniel ia ceşcuţa de cafea de pe raft şi o arată Irinei, care începe să se dezmeticească din criza de mai înainte şi-şi încrucişează braţele la piept, lăsând privirea în jos.

– Uite, dacă vrei să arunci cu ceva; poate spargi uşa. Ceşcuţa asta are antrenament, a zburat deja printr-un geam.

– Râzi de mine... – scânceşte fetiţa, ducând pumnul drept la ochi să-şi şteargă o lacrimă.

– Scumpetea lui tăticu'! – se lasă Daniel pe călcâie şi o sărută de mai multe ori pe obrăjori. În casa asta se glumeşte mult. Nu-i aşa că tu ştii de glumă? Uite, tăticul o conduce pe mămica pe sală, apoi vine să ne spunem secrete...

Deschide uşa, invitând-o din privire pe Diana să iasă, apoi iese şi el.

– De ce-i alimentezi proasta creştere?! – întreabă Diana pe un ton de ceartă. Aşa mi-a făcut toată ziua.

– Şi-aţi procedat excelent aducându-mi-o. Voi aplica principiul ierbicidului: stimulezi frunza plantei rele până trage toată seva din rădăcină şi se usucă. Vă strig eu când să intraţi – spune Daniel şi intră în cameră, luând-o în braţe pe Irina, care stă ruşinată la capătul patului, privindu-l pe sub sprâncene. Nici nu ştii cât mă bucur c-ai venit la mine în vizită!...

– Tăticu'... – scânceşte fetiţa, cuprinzându-i gâtul cu braţele. Şi eu mă bucur că te văd azi... Nu te iubesc decât pe tine... Şi pe nana, dar nana n-a fost azi la spital... Toate babele acelea urâte, cu guriţa mirosind urât, m-au pupat şi mi-au dat... şi eu le-am dat... dar numai ţie îţi dau cu drag... – desface fetiţa pumnul, prezentând în mijlocul palmei un şnur de mărţişor şifonat şi o figurină care a fost cândva floare de plastic. Să nu-i spui lui mămica. Ea l-a aşteptat toată ziua pe nenea... pe tata Mituş, s-au şi certat la telefon, iar când a venit el în camera ei de la spital, am făcut o boacănă, am spart o oglindă mare. Mama a vrut să mă bată, dar m-a luat tata Mituş în braţe şi eu l-am pupat şi i-au dat lacrimile. Şi tu ai ochii umezi...

– De fericire. E cel mai frumos mărţişor pe care l-am primit vreodată.

– Chiar îţi place? – îl strânge fetiţa mai tare cu braţele de gât. Ce mă bucur! – se alintă ea, sărutându-l mereu.

– Mai stau mult pe sală ca o caraghioasă? – întreabă Diana intrând.

– Am avut şi noi momentul nostru de fericire – încearcă Daniel un zâmbet.

– Ia stai! – devine Diana interesată şi aprinde lumina, să-l vadă mai bine pe Daniel. Ce-i cu ochii tăi?

– Cineva mi-a făcut declaraţii de dragoste – o strânge Daniel mai tare pe Irina în braţe, apropiindu-şi capul de al fetiţei. Acum e rândul altcuiva să aibă un moment de fericire – o priveşte el provocator pe Diana. Aşteptăm.

– Ce?

– Să vă îndepliniţi ameninţarea, să ne bateţi cap în cap, doar de-aceea aţi venit aici, nu?

Diana are un recul, apoi, amintindu-şi ceea ce-a spus la telefon, dă din cap a neputinţă, umplându-se de zâmbet:

– Doamne, ţi-am mai spus că nu-ţi pot face faţă.

– Noi aşteptăm. Nu-i aşa, Licurici, c-o aşteptăm pe mămica să aibă şi ea un moment de fericire pe ziua de azi?, să-şi spună că i-a bătut cap în cap pe cei doi copii ai ei obraznici. Vă rog! – o imploră Daniel mai mult din privire, în timp ce Irina râde încet, cristalin.

Diana ia aminte la faţa luminată de zâmbet a tânărului, simte cum o scutură un frison, „ca un început de gripă", îşi zice ea cu o bucurie subtilă, murmură un mmmbineee!, se apropie, ridică braţele, atinge cu palmele tâmplele celor doi şi le apropie capetele. Fetiţa râde şi se lasă în voia mamei, până îşi loveşte capul de al lui Daniel, dar tânărul este preocupat să bage mâna dreaptă pe sub poala hainei de blană, apropiind brusc şi puternic mijlocul femeii de al său. Speriaţi, ochii Dianei îl ţintuiesc până îl vede roşind. Daniel lasă încet fetiţa din braţe şi se întoarce spre etajera cu pungile de cafea, ceşcuţa salvată de portar şi fierbătorul electric.

– O cafea, doamnă?

– Nu, mulţumesc, că mă grăbesc. Ia să văd... – pare glasul ei că vrea să alunge aerul sever şi grăbit de mai înainte – asta-i ceşcuţa...? Ce porţelan! – o admiră Diana, rotind-o mereu. Nici măcar nu s-a zgâriat.

Daniel ia farfurioara de pe raft şi o pune în mâna Dianei, lângă ceaşcă:

– Spre aducere aminte, vă rog!

– Nu crezi că-i cinic gestul tău?

– O, da! Ca tot ceea ce fac.

– Mulţumesc! O iau. Vezi, Licurici, – se apleacă ea spre fetiţă – tu o să bei ceaiul dimineaţa, eu voi bea cafea seara, când lucrez sau...

– ...citiţi din Lermontov.

– Nici eu, care operez, n-aş putea răni aşa profund...

– Operaţiile închid răni... – vrea Daniel să pună punct, dar imediat întinde braţul să ia un plic de pe policioară; „parc-o văd că iese trântind uşa..." Licurici, are şi tăticul un mărţişor pentru tine – scoate el imediat din plic o ilustrată, de care este prins şnurul mărţişorului şi o cutiuţă îmbrăcată în pluş auriu, din care scoate o libelulă din argint aurit, ornată cu pietre semipreţioase. Vezi ce ochişori frumoşi, negri şi alungiţi ca ai tăi are? S-o porţi cu plăcere!

Când scapă de îmbrăţişările fetiţei, Daniel ia celălalt plic şi i-l oferă:

– I-l dai tu mamei, pentru că-i cea mai bună mămică iar tu eşti cea mai scumpă Bambi...

Diana stă o clipă în cumpănă înainte de a lua cutiuţa din mâna fetiţei; aruncă o privire tăioasă lui Daniel – „de ce nu mi-ai oferit-o tu?!" –, abia apoi primeşte cutiuţa, mulţumeşte fetiţei, ignorându-l cu ostentaţie pe Daniel – „cucoană, suntem pe drumul cel bun; şi eu încep să mă lecuiesc de tine, dar trebuia să-mi fac numărul", pare să-i spună el din privire –, apoi scoate din plic ilustrata, de colţul cărei stă agăţat şnurul legat fundiţă iar de el e prinsă o cutiuţă de pluş verde, pe care o deschide şi vede o broşă de argint aurit, încrustată cu motive florale din email.

– Doamne, Daniel!... – tremură mâinile ei. De unde...? Mă bucur, dar mă şi întristez în egală măsură; mă faci să cred că banii primiţi din sat pentru avocaţi... Zău! Uite, îmi tremură mâinile de emoţie... Cred c-ai cheltuit...

– ...câteva nopţi – vine răspunsul sec al lui Daniel. *Cabalinele în Europa şi Asia*, lucrarea de licenţă a congolezului Sysoko Niomby, fiul unui fermier, care are şi o mină de cobalt. Plicul acesta – se grăbeşte el să-i arate Irinei – îl dai nanei, pentru că-i cea mai bună prietenă a ta; după mama, evident.

– Şi după tine, că tu eşti prieten mai bun – îi sare fetiţa de gât, să-l poată săruta.

– Aşa, – o atenţionează Daniel – să-i spui nanei că-ţi este datoare cu câteva sărutări pe care mi le-ai dat acum. Sper să vă încălzească măcar degetele, când o veţi muta de ici colo prin casă, dacă nu şi sufletul când o veţi purta – arată Daniel spre broşă, lăsând impresia că vorbeşte în general, dar cu privirea spre Diana.

– Nu înţeleg, tăticule – îl priveşte fetiţa surprinsă. Eu sunt foarte fericită! Vreau să te mai pup! – şi-i sare iarăşi de gât.

– Să-ţi iei o secretară şi să-i cumperi o agendă; poate prind şi eu rând – o aude Daniel pe Diana vorbind cu ciudă.

Calm, Daniel merge lângă patul său şi o culcă pe Irina:

– Stai puţin să vezi ce pat grozav am – apoi se întoarce spre Diana: Nu trebuie să prindeţi rând, că sunteţi mereu, dar nu vreţi s-o recunoaşteţi.

– Hm!... – face Diana un pas domol, uşor legănat, afişând eleganţa gestului de a-şi ridica braţele să poată prinde umerii tânărului între palme: Îţi mulţumesc! – şi se apropie mai mult de el, să-l poată săruta apăsat şi umed pe un obraz, apoi, cu destulă răceală, pe celălalt.

– Al doilea pentru ce? – întreabă Daniel.

– Pentru că mă prinzi mereu descoperită; nici măcar nu mi-a trecut prin cap să-ţi dau un telefon; de mărţişor, nici vorbă!

– De-aceea ne-a dat Dumnezeu un licurici, ca să ne lumineze calea... – îi spune Daniel în şoaptă, arătând cu privirea spre fetiţă, care deschide mereu cutiuţa pluşată să admire libelula. Aş vrea să te sărut, Diana... – îi şopteşte.

– Irina, scularea! Mergem acasă! – răsună vocea poruncitoare a Dianei, care se preface că nu a auzit dorinţa lui Daniel.

– Nu vreau.

– Irina!

– Dorm aici, cu tăticul. Nu-i aşa, tăticule?

– Mai este un pat liber... – se uită Daniel lung în ochii trişti ai Dianei. De ce mă priviţi cu atâta ură? – întreabă abia şoptit.

– Nu-i ură. Mi-e ciudă, Daniel.

– Pe cine?

– Pe mine. Hai, Irinel, acasă, mămico; sunt obosită, flămândă... – se roagă Diana de fetiţă, aşezându-se pe marginea patului. Ce-i?! – tresare când simte palmele lui Daniel aşezate pe genunchii săi şi-l vede lăsat pe călcâie în faţa sa, în spaţiul îngust dintre cele două paturi.

– Vino puţin – o ia Daniel de mână şi o duce la frigider, arătându-i interiorul plin cu preparate de carne şi brânzeturi. Oare-i destul pentru foamea ta? Şi, spune-mi, Diana, – insistă, şoptindu-i pe un ton încărcat cu atâta dragoste, că simte şi el cum prinde aripi – crezi că eşti mai obosită decât ar putea să te odihnească patul meu?

– Crezi că-ţi mai pot face faţă, Daniel? M-ai învins – şopteşte Diana ca o hotărâre încărcată de resemnare. Copii, – răsună vocea ei

înviorată brusc – îmbrăcarea! Mergem acasă. Licurici, dă-mi, te rog, bijuteria s-o pun împreună cu celelalte şi cu ceaşca aceasta, care are o istorie zbuciumată... Voi bea cafeaua foarte fierbinte, să mă opărească, să fac pauze lungi, să rememorez ciuda c-am fost învinsă mereu... chiar şi când ţi-am învineţit ochiul – îi şopteşte lui Daniel la ureche. Pot să iau sacoşa asta, să pun bijuteriile şi porţelanul? Ce faci acolo?! – se miră, văzându-l cum umple o sacoşă cu pachete din frigider.

– Cineva crede că-i singura flămândă...

Când Daniel ezită dacă să-şi ia haina de la costum, Diana îl atenţionează:

– Ia-o, te rog! Poate vorbeşte doamna Stârcea cu muziciana şi... De ce nu-ţi iei jacheta cu care ai fost la... – îl întreabă când îl vede pregătindu-şi haina de blană.

– Era a lui Gabriel – arată Daniel spre patul celălalt.

– Dar mi-ai zis că-i mai scund ca tine...

– O vinde. Pleacă la turci şi are nevoie...

– Dă-mi telefonul lui! – face mâna Dianei un gest hotărât. Cred că are telefon, nu? Îl ai în telefonul tău? Formează-l! Aşa; dă-mi telefonul!

– Da'... ce s-a întâmplat? – scânceşte Irina, surprinsă de aerul ferm al mamei.

– Alo, bună seara! – vorbeşte Diana în telefon. Adriana este numele meu, prietena lui Daniel, colegul tău de cameră. Nu, nu te speria; nu s-a întâmplat nimic. Mai ai jacheta? Cum care? Aceea care ţi-a purtat-o Daniel două-trei zile. Văd că n-o mai are. Ce-ai spus?! Vine s-o ia? Nu, o luăm noi. Cât îţi dă pe ea?... Dublu, trei sute! – hotărăşte Diana, cotrobăind grăbită prin poşetă. Da, am banii la mine. Unde stai? Tinere, nu-i nici o glumă – îşi înmoaie Diana tonul, uitându-se cu privirea plină de rugă spre Daniel: Convinge-l, te rog, că nu-i o farsă – şi-i pune telefonul în mână lui Daniel.

Peste jumătate de oră, maşina Dianei frânează undeva în faţa unui bloc. Pe uşa de intrare ies Gabriel şi o tânără înaltă, cu o ţinută zveltă, îmbrăcată sumar, doar cu un palton strâns puternic la piept, să nu-i fie frig, că afară lapoveşte.

– Delia, viitoarea mea soţie – o prezintă Gabriel colegului de cameră coborât din maşină cu trei hârtii de câte 100 de dolari în mână.

– Felicitări, doamnă! – se înclină el în faţa tinerei; „e chiar frumoasă; cine mi-a bârfit-o că-i nasoală?! A, Letiţia..."

– Cine-i? Ce-a apucat-o? – şopteşte Gabriel, arătând cu privirea spre maşină. Ţi-o dădeam şi cu 150. Vezi că are o pată pe poală, sub buzunarul stâng; cred că-i de la vreo frunză, ori o floare...

– Iese cu apă călduţă şi săpun de faţă – intervine Delia.

– De-aceea am şi cumpărat-o – le zâmbeşte Daniel, apoi se înclină şi se retrage, mulţumindu-le.

Acasă, fără măcar să-şi fi dezbrăcat haina de blană, Diana intră în birou, caută prin sertare, găseşte un şnur de mărţişor, îl prinde la reverul jachetei, apoi o oferă lui Daniel:

– Să-ţi încălzească sufletul şi... – se uită lung în ochii lui, apropiindu-se să-i poată şopti, să nu audă fetiţa, care stă în hol, în faţa oglinzii, admirându-se cu libelula prinsă în piept – şi s-o pătezi cât mai des cu flori! – îl ajută ea s-o îmbrace.

Daniel îi reţine mâna, vrând să i-o sărute, dar în ultimul moment, observând că Irina stă cu spatele spre ei, o apropie pe Diana şi o sărută.

– Singura floare cu care aş păta-o eşti tu – îi şopteşte.

– O, nu, dragul meu, – rămâne Diana lipită de pieptul lui, să-i poată şopti – nu vreau să fiu doar o pată pe haina ta.

– Deja eşti o floare care-mi creşte direct în inimă. Mi-era tare dor de tine, Diana!

– Şi mie, de tine, Daniel! Dar... – strânge Diana cu timiditate din umeri. De ce, oare, nu trăim pe vremea când domniţele erau furate şi ascunse de ochii lumii?!

– În Dealul Domniţelor, pe terenul familiei mele, este şi acum Peştera Tâlharilor.

– Şi de ce nu mă duci acolo?

– Promiţi să nu-ţi umpli buzunarele cu cenuşă, să laşi o urmă, să poţi fugi înapoi?

– Promit! – se lipeşte Diana mai mult de pieptul lui, strângându-i cu disperare genunchiul drept între genunchii săi. Ba am să arunc în urmă zeci de batiste, să-mi bareze întoarcerea cu zeci de mlaştini. Doamne, iubitule, într-o zi tot te sugrum! – îi şopteşte la ureche ameninţarea, încolăcindu-şi braţele pe după umerii lui, să-l poată săruta lung şi apăsat pe gât, sub ureche, într-o încleştare de vampir însetat.

Simţind-o când oboseşte, Daniel îi aşteaptă obrajii cu palmele ridicate, să-i poată opri capul între ele, să-şi dea timp s-o privească adânc în ochi:

– Îţi dai seama că, dacă ne-am fi sărutat pe gură, sufletele ar fi ieşit din noi şi ar fi înflorit?... Poate într-un nou suflet...

– Nu-i timpul pierdut... – se scaldă privirea Dianei în ochii lui Daniel, care zâmbeşte tot mai larg, afişând paranteza din colţul stâng al gurii, atât de dragă Dianei. Ce-i, dragul meu? – pare ea derutată de surâs.

– Cineva ne priveşte – îi şopteşte Daniel. Să nu te pierzi cu firea, ai grijă! – îi strânge el mai tare obrajii, apoi îşi lasă palmele încet să lunece peste braţele Dianei, până îi prinde mâinile şi i le ridică, sărutându-le pe rând: Frumoasa mea doamnă, mă bucur că ţi-a plăcut mărţişorul oferit de mine...

Ochii Dianei, speriaţi, s-au aruncat pieziş către uşa biroului, unde fetiţa a rămas locului, cu braţele lăsate inerte pe lângă corp, dar cu privirea încruntată, ridicată spre cei doi.

– ...şi-ţi mulţumesc din suflet că mi-ai adus la casa mea pe Licurici, care mi-a oferit cel mai frumos mărţişor primit de mine vreodată – continuă Daniel nestingherit, aruncând doar o privire plină de zâmbet fetiţei.

– Ba cel mai frumos mărţişor este al meu! – îşi arată Irina libelula prinsă în pieptul jachetei galbene din puf de pinguin. Eu am să-l pup pe tăticul mai mult şi mai frumos ca tine! – aruncă ea o privire victorioasă mamei sale şi ridică braţele, să se poată agăţa de gâtul lui Daniel, care s-a lăsat pe călcâie în faţa ei.

– Doamne! Cu voi doi, tot fac eu infarct într-o zi... – şopteşte Diana, părăsind încăperea cu pas şovăielnic.

Un timp, Daniel se lasă în voia îmbrăţişărilor fetiţei, apoi, purtând-o doar cu braţul stâng, ca pe un obiect de cult la intrarea în altar, o găseşte pe Diana în dormitorul ei, prăbuşită pe spate, aşa îmbrăcată, de-a curmezişul patului. O aşează pe Irina călare pe pieptul mamei şi-i ordonă cu glas tare:

– Cât mai multe şi cât mai dulci! Ea merită cel mai mult dintre noi toţi – apoi, privind îmbătat de plăcere cum fetiţa şi Diana se alintă cu sărutări, el prinde între genunchii săi genunchiul drept al femeii, strângându-l la fel cum a fost strâns şi al său mai devreme, în birou.

– V-aţi pus în gând să mă omorâţi, obrăznicături dragi mie ce sunteţi! – sare Diana în picioare, cu fetiţa încă agăţată de gâtul său. Gata! – ar vrea ea să devină autoritară dar, întâlnind privirea piezişă, plină de-un zâmbet ironic a lui Daniel, schimbă tonul, făcând pe supărata: Numai voi v-aţi admirat mărţişoarele... Ia să mă fudulesc şi

eu... – spune râzând, în timp ce-şi lasă blana în mâinile lui Daniel, să i-o pună pe umeraş iar ea, oprită în faţa oglinzii, prinde pe pieptul puloverului alb, lângă mărţişorul aflat deja acolo, floarea oferită de Daniel: Am două mărţişoare de la cei doi copii ai mei... unul mai frumos ca celălalt!

– Ba ai numai un mărţişor, al meu, şi-ai să-l porţi toată luna martie; floarea lui tăticul ai s-o porţi mereu, mai ales vara, la rochie, că-i mai frumoasă ca gândacul adus de... – se opreşte fetiţa, privind speriată în ochii mamei.

– Ba o să le poarte pe rând; aşa-i frumos – intervine Daniel. Şi nana are de la mine un gândac, asortat cu ochii ei – arată el spre plicul sigilat încă. Mămica şi nana, când vor ieşi la vară în parc la plimbare, vor fi doamnele cu gândaci în piept şi cu Licurici între ele.

– Iar Licuriciul va purta în piept o libelulă – intră Irina în joc.

– Iar eu vă anunţ că mor de foame – vrea Daniel să stingă discuţia, dezbrăcându-şi jacheta, cu care rămâne o clipă în mână: Degeaba vă lăudaţi voi, că tot mărţişoarele mele sunt mai frumoase şi mai utile – îşi arată haina, de reverul căreia stă agăţat mărţişorul dat de Irina. Ţie trebuie să-ţi mulţumesc – se apleacă spre fetiţă şi o sărută –, că tu ai insistat să vii cu mămica la mine. Pe tine, mai târziu – şopteşte complice Dianei şi se grăbeşte să ia de lângă măsuţa de pe hol sacoşa cu tot ceea ce a scos din frigiderul său. Toată lumea, la masă! – decretează. Cea mică, – face un semn Irinei către uşa băii – spălarea pe mânuţe. Cea mare... – se uită spre Diana.

– ...spălarea pe creier – aude completarea femeii. Găseşte-mi cum s-o fac, să te merit, că mor de ciudă că nu te pot răsplăti cum trebuie.

– Ba poţi, dar nu eşti hotărâtă că vrei să scapi de nişte angoase – îi şopteşte Daniel după multe minute de tăcere, în care s-au agitat amândoi în bucătărie să pună masa.

Brusc, parcă i-ar fi ars degetele vorbele lui Daniel, Diana aruncă de pardoseala din gresie farfuria goală pe care tocmai o scosese din dulăpiorul de deasupra chiuvetei.

– Ce s-a întâmplat?! – vine Irina în fugă, cu mânuţele pline de spuma şamponului cu care începuse să se spele.

– Fugi înapoi la baie! – o alintă Daniel. Eu am spart din greşeală o farfurie.

– Să nu-l certi, mămico – strigă fetiţa, alergând spre uşa băii.

– Dacă mai scoţi o vorbă seara asta, mă duc şi mă culc. Ba încui şi uşa pe dinăuntru! – ameninţă Diana. Uite-aşa arată sufletul meu acum – îşi întinde braţul spre cioburile de pe jos.

Daniel aduce de pe balcon mătura şi făraşul, să adune mizeria, apoi ia loc la masă alături de Irina şi de Diana. Cea mai flămândă pare fetiţa; „abia nu mai observă aerul de înmormântare", se bucură el, atent cu coada ochiului la mâinile Dianei care tremură mai puţin decât atunci când au început să mănânce. „Trebuie să mă abţin! Ce dracu'-i cu mine?! Am visat la o dragoste calmă, frumoasă, ca în romanele citite şi, când am parte de ea... Nu! Hotărât lucru: Diana nu ţine la glumă. Are momente când ştie de glumă, face faţă replicilor mele – cum dracul de-mi vin aşa replici în prezenţa ei?! –, dar sare mereu de pe fix când nu te aştepţi. Ce-oi fi spus eu urât de-a dat cu farfuria de pardoseală?!"

– Daniel, puteţi merge să vă culcaţi, că Irina a început să moţăie – aude glasul domol al Dianei. Da-da, mergeţi, că strâng eu masa, apoi mă retrag în birou să mai lucrez.

„Dacă înţepeniţi în fotoliu, să veniţi să-mi spuneţi, că vă iau eu în braţe şi vă duc în pat" – îi stă lui Daniel pe limbă replica, dar îşi aminteşte farfuria spartă şi simte că-l strânge în spate. Se ridică de la masă murmurând *să ne fie de bine!*, o ajută pe Irina să coboare de pe scăunel şi pleacă în urma ei spre dormitor, amintindu-şi abia pe hol că nu a şoptit un *noapte bună!* O ajută pe fetiţă să-şi îmbrace pijamaua, îi face semn să-şi tragă plapuma până peste ochi, să se poată şi el schimba, constată că pijamaua lui a fost spălată şi călcată – „s-o fi făcut doamna Diana, ori doamna Ioana, menajera?!" –, apoi îşi reia locul lângă Irina, dându-i de înţeles că o aşteaptă să-şi pună obrăjorul drept pe pieptul lui, dar fetiţa doarme profund, întoarsă cu spatele spre el, nas în nas cu Baloo, care continuă să stea dincolo de pat, lângă perete. De pe sală, prin uşa rămasă întredeschisă, Daniel simte venind aroma unei cafele proaspete – ştie că Diana a trecut spre birou cu ceaşca în mână; „odată, am văzut-o cu ibricul; soarbe din cafea prea ades şi prea mult când lucrează; unde-o să ajungă?!" Simte că-l doare spatele de stat aşa mult timp nemişcat, dar nu îndrăzneşte să se întoarcă pe o parte. „Dacă n-ar fi fetiţa, nici nu s-ar uita la mine" – îşi zice, dar imediat se trezeşte că începe să râdă, zgâlţâind uşor patul. „Idiot mai sunt! Parcă aş fi formulat cine ştie ce idee filozofică... Sigur că eu sunt un nimeni pentru ea. Pentru doamna Magda, unul pe care ar vrea să-l plătească, să n-o dezamăgesc pe Irina. Pentru amândouă – un fel de gigolo, bun doar să le ţină de urât... Femeile astea cred că banul e totul; idealul lor este să-mi

dea bani pentru cât stau cu Irina – exact ca la meditaţii. Ele nu au cum şti ce dramă am trăit eu de copil când, zi de zi, după venirea Mioarei la noi, o aveam mereu pe lângă mine – mută şi îndărătnică; numai eu ştiu câte străchini pline cu mâncare a aruncat de pământ ori de pereţi, că-mi venea s-o bat cu cureaua, dar ridicam mâna doar s-o alint. Şi numai eu ştiu ce bucurie simţeam când o vedeam că începe să mă asculte – mă simţeam cel mai important om de pe pământ!..." De pe sală, vine alt miros de cafea aburindă. „Iar?!" – se miră Daniel, dar când îşi priveşte ceasul, vede că deja au trecut două ore. „O mai las până la miezul nopţii, apoi mă duc la ea în birou: *credeam c-aţi adormit în fotoliu; voiam să vă duc în pat*... Şi dacă se supără?! A ameninţat că se încuie pe dinăuntru în dormitor... să n-o mai deranjez... nici măcar nu-i mai este frică de mine..." Asta îl face pe Daniel să se simtă umilit; „în fond, ce-am ajuns eu în toată povestea?! Oare nu cumva ştie că eu sunt golănaşul care dormea profund pe când ea îl veghea pe tata? Iar tata, înainte de a-şi da duhul, a întins mâna spre mine..." Fereşte plapuma şi coboară picioarele la marginea patului. „Şi dacă mă vede?! Mă duc la capătul patului... Dar dacă bagă capul pe uşă?! Îi spun adevărul: pe mine mama m-a învăţat să mă închin seara." Îngenunchează pe covorul de lângă pat şi spune în gând *Tatăl nostru*. „Ar trebui s-o învăţ şi pe Irina să se închine la culcare..." Bate câteva mătănii, mai face un rând de cruci, se roagă la tatăl lui să-l ierte că nu l-a vegheat, să-i ţină lumânarea, mulţumeşte lui Dumnezeu că-i sănătos, mai bate iar câteva mătănii şi se roagă pentru sănătatea celor dragi, „şi pentru Diana, Doamne, c-o iubesc!", apoi se strecoară înapoi în sub plapumă, la spatele fetiţei, şi adoarme imediat.

*
* *

– Daniel, Daniel, te rog, trezeşte-te! – aude vocea Dianei şi-şi simte umărul drept zgâlţâit cu putere.

Face ochii mari, săltându-se ca o tresărire în capul oaselor şi imediat coboară picioarele la marginea patului.

– Te rog, încet, să n-o trezim pe Irina! – aude şoapta Dianei, apoi se simte luat strâns de mână. Vino, te rog! – îl trage Diana în holul vast, amenajat ca un living. Vino să stai cu mine până adorm – este rugat cu vocea tremurândă, în timp ce degetele puternice ale femeii continuă să-i ţină mâna de la încheietură, parcă s-ar teme să nu-l scape.

– Ce-i, ce s-a...? – bâiguie Daniel un început de întrebare, încă buimac de somn, abia târându-şi picioarele, că de câteva zile, de când Irina rămâne în grija lui dimineaţa, umblă până seara prin muzee; se mai dezmeticeşte puţin şi întreabă: Ce s-a întâmplat?

– Mi-e teamă, Daniel. Eram în birou, lucram şi, dintr-o dată... Aşa... O teamă cumplită... Stai cu mine, te rog!

Halatul cade de pe umerii Dianei iar Daniel observă cum braţele ei tremură în mânecile largi ale bluzei de pijama. O lasă să urce în pat şi vrea s-o învelească în plapumă iar el să stea pe marginea patului, dar femeia, cu o privire speriată şi faţa tăiată de umbre, îşi agită braţele, chemându-l lângă ea:

– Te rog! Nu mă lăsa singură. Stai lângă mine şi ţine-mă în braţe.

– Doamnă, ce s-a întâmplat?! – întreabă Daniel speriat de-a binelea, conştient că situaţia este mult mai gravă. Chem salvarea...

– O, nu! Nu, Daniel. Ştiu ce am, dar... ar trebui să iau o pastilă, dar n-am nimic în casă... Ştiu, doar sunt medic... Niciodată n-am mai... Doamne, ce teamă îmi este! – tremură tot trupul ei, în timp ce braţele lui Daniel o strâng cu putere la pieptul său. Să nu mă laşi din braţe, orice ţi-aş spune...

– Doamnă... – încearcă Daniel s-o liniştească.

– Mi-e teamă, Daniel; mi-e teamă de mine, c-aş putea să... O, Doamne, ce grozăvii îmi trec prin cap!... Mi-e teamă să nu mă arunc pe fereastră – ce prostie! Mă obsedează... parcă mă cheamă... Ştiu că-i o prostie, dar... Dacă o fac, să ai tu grijă de Irina... Am încredere că tu o să ai grijă... În sertarul de jos al bibliotecii am bani; nu ştiu câţi, dar mulţi... Plicuri, cum primesc... Cheia-i într-o carte de Tolstoi... în *Anna Karenina*... în volumul doi... Nu ştiam de ce-l tot răsfoiam... Căutam mereu capitolul... Ce sfârşit! Sub roţile trenului... Şi de ce?! Tu ai citit romanul? Sigur! La cât de mult ai citit... Doar Karenin nu era un soţ rău... Aveau împreună şi un copil... E-aproape o stereotipie: soţiile infidele trebuie să se sinucidă... ba nu!, trebuie ucise într-un fel sau altul – e-aproape o cutumă... Să fie tirania religiei, că păcatul, mai ales cel carnal, trebuie pedepsit?! Poate de-aceea nici nu se mai citeşte literatura clasică... E prea greu pentru omul modern... Revoluţia sexuală... anii ’60... America... Femeile au fost lăsate de natură cu podoabele lor... să încânte ochiul, să farmece sufletul, să înaripeze spiritul... Trebuie puse în evidenţă... În lumea mea, a medicinii, vedem cu aceeaşi ochi, dar şi cu aceeaşi toleranţă, mărirea unui sân ca şi punerea unei danturi noi. De

ce apreciem când îţi pui un dinte lipsă şi privim chiorâş când auzim de un implant mamar, o liposorbţie sau...? Te-ai întrebat vreodată ce tragedie-i pe un bărbat tânăr care a suferit un accident la penis? De ce să jelim numai pe cel care-şi taie un deget?! Profesorul Grigoraş se ţine de capul meu... Când operez la ei, la Reparatorie, mereu insistă să trec definitiv la ei... Cum să-i spun că între un cancer şi o mărire de sân...?!... Că se câştigă mai bine!... Deja sertarul meu... Ţine minte, cheia-i în volumul doi... Plicuri... Când o veni peste mine poliţia sau procuratura – poftim, luaţi-le! Florile primite n-am cum vi le preda, că s-au uscat iar cutiile cu bomboane, oricum ar fi expirat până acum.... Vină!... Dar nu vor putea aduce pe nimeni care să jure cu mâna pe suflet că am condiţionat actul medical. Şi nici n-am s-o fac... Şi Mituş m-a sfătuit să n-o fac. Are, câteodată, coşmaruri; el a făcut-o; nu-i era frică; frate-său era mare şi tare... A condiţionat, dar a şi rezolvat – toţi au fost mulţumiţi. Poate reuşea şi atunci, dacă nu era tragedia de la Arhitectură: să-ţi vezi fratele conducând hoardele dezlănţuite... N-a putut afla nici în ultimul ceas dacă Dominte l-a lovit în cap... Nu crede că l-ar fi iertat...

Daniel prinde momentul mai lung de respiro al Dianei şi o alintă, sărutându-i mereu ceafa:

– Scumpa lui tăticu'... Nu te mai frământa... Eşti obosită; lucrezi până târziu; dimineaţa, cafeaua ta e prea mare... Ar trebui să-ţi iei concediu, să lucrezi în tihnă... Hai, fii înţelegătoare... – o împinge Daniel spre pernă.

– Nu pot, Daniel, mi-e teamă! – sare Diana în capul oaselor, iar tânărul o şi cuprinde în braţe. Aşa, dragul meu! Aşa, legată de tine, mă simt mai în siguranţă...

– Te-aş lega, te-aş pune în maşină şi te-aş duce la munte.

– Şi cine le-ar mai face bine pe mămicile unor copii? Ce frumos ai amăgit-o tu, cândva, pe Irina!... Şi de Crăciun i-ai spus că tatăl ei a plecat să opereze mămica unor copii... Cât ai să mai rezişti şi tu? Uite, de câteva zile, abia ne vorbim...

– Când noi venim de la teatru ori de la muzeu, Irina e prea obosită iar dumneavoastră lucraţi la forma finală a tratatului de chirurgie.

– „Dumneavoastră" – oftează Diana. De ce te-ai răcit?

– Eu?!

– M-a durut atunci, de 1 Martie, când mi-ai zis că nu-s hotărâtă să scap de nişte angoase... Îmi confirmai că-s plină de angoase... N-aş fi vrut să-ţi dai seama... s-o spui chiar tu...

„Şi-a dat seama şi doamna Aurelia, că mi-a spus doamna Magda că tu o îngrijorezi mai mult decât fetiţa” – îşi aminteşte Daniel, simţind cum creşte în el teama că nu o va putea stăpâni până la ziuă pe doamna din braţele sale; „nebunii sunt cumplit de inventivi...” O alintă din nou, sărutând-o uşor pe ceafă, coborând sărutările pe gât, făcând-o pe Diana să-i tremure de fiecare dată în braţe, murmurând: „mă gâdili”, „scuză-mă!”, îi şopteşte; „ba mai vreau”, o aude rugându-l.

– Sigur că te sărut şi te ţin în braţe, dar te rog şi eu să te linişteşti.

– Crezi că eu nu vreau, Daniel? – o aude spunând cu durere. Crizele astea, după câte ştiu eu din cărţi, nu trec chiar aşa... Unii le numesc atac de panică, dar tare mă tem că-i o depresie de toată frumuseţea... A debutat ca la carte... Dar... dacă...?! – tremură trupul Dianei în braţele tânărului. Dacă-i o manifestare bipolară?!... Ţine minte, Daniel, ţi-o spun acum, cât îs lucidă: în caz de schizofrenie, să-mi iei fetiţa. Tu ai spus odată că unde-s şaptesprezece, mai încape unul.

– Mai vine şi fetiţa Rodicăi...

– Doamne, de ce n-oi fi mers cu tine să-ţi văd familia?!

– Nu-i timpul pierdut, Diana, nu-i târziu niciodată... Stai cuminte în braţele lui tăticu’... Eşti doar o fetiţă speriată... Poate c-ai visat urât... Poate... – îşi lungeşte Daniel vorbele, sărutând-o apăsat pe ceafă.

Ţinută strâns în braţele sale, Diana continuă să tremure, cu mici zvâcniri, parcă ar vrea să-i scape din braţe. „Nu-i dau drumul nici mort! O iau sub braţ şi cobor cu ea în stradă; opresc o maşină şi o duc cu forţa la spital. Cât poate să aibă? 65-70 de kilograme. Am dus eu berbeci de peste o sută... iar ăia se zbăteau în braţele mele, nu glumă...” Caută cu genunchiul drept să-i pătrundă între picioare, pe la spate, s-o poată stăpâni mai bine, dar simte că trupul Dianei nu mai opune rezistenţă, dimpotrivă, are impresia că-i face plăcere, dovadă că-i strânge ritmic genunchiul.

– Puiul mamei, ce trebuie să suporţi tu în casa asta!... Îmi pare aşa de rău!... În loc să... Eşti atât de tânăr şi de frumos!... Eşti un tânăr frumos, Daniel; nu te irosi cu alde mine... Ce pierzi acum nu mai întâlneşti vreodată...

– Ssst, liniştiţi-vă! – o strânge Daniel mai cu putere în braţe. Încă puţin şi-am să aud cum vă trosnesc oasele – încearcă el o glumă.

– Să nu-mi dai drumul. Parcă mă simt mai în siguranţă aşa... Te iubesc, Daniel! Te iubesc ca pe copilul meu... De prima dată mi-ai fost

drag... Ce prostie! „Ca pe copilul meu...” – se îngână singură, dar fără urmă de ironie; mai degrabă pe un ton aspru, acuzator. Ne ascundem toată viaţa după... Nu ştim să iubim; doar copiii ce mai pot să facă din iubire o poezie... un gest simplu... adevărat poem... Un şnur mototolit şi o floare din plastic şifonată... Mi-a fost ciudă că ţi-au dat lacrimile... Nici să urâm nu ştim. Dar am devenit maeştri în indiferenţă. Filozoful n-are dreptate: secolul 21 nu va fi în dilema: religios sau deloc; va fi al indiferenţei. Nici măcar *homo homini lupus*. Corbii stau singuri pe vârful crengilor. Zise corbul: *nevermore*[1]... Mituş mi-a povestit, în New York, după ce-a cumpărat cu 150 de dolari ceasul de la mâna ta, că cel mai bucuros a fost când fratele său i-a făcut cadou un *Atlantic*... Era un tânăr fericit... Un altul stătuse în anchetă... Sigur că există un Dumnezeu; nu cred, că aşa m-au educat, nu ca pe tine, care te închini seara, dar există, îl simţim când ne este alături sau ne lasă celuilalt... Toată tinereţea, înainte de ’89, în nopţile lungi de gardă, în spitale-gheţărie, m-am încălzit într-o şubă de şantier... Poate că un *ce mai faci?*, sau *ai ieşit de mult din închisoare?, de ce nu mi-ai cerut ajutorul, să-ţi fi uşurat munca zilnică forţată cu vreun diagnostic?* ar fi însemnat un *mulţumesc!* pentru bărbatul acela fericit că soţia îi dăduse să aibă la drum două pacheţele cu mâncare: al fetiţei, pentru cămin, şi al băiatului elev, pentru mers la câmp cu şcoala, la cules porumbul, „că ţara are nevoie de produse agricole, să achităm datoriile faraonului...” Acela ştia pentru ce trăieşte... Eu... Eu ce sunt?! Într-o zi va începe să-mi tremure mâna şi în sală... Cine-mi va rămâne alături?!, că nici ceapa nu ştiu s-o tai ca lumea...

– ...iar maioneza o faci cu mixerul – îi şopteşte Daniel, sărutându-i cu toată gura urechea. Ce să-ţi fac dacă n-ai citit atent prospectul mixerului? La maioneză se foloseşte doar o paletă agitatoare, să roteşti amestecul numai într-un singur sens; vezi că n-ai fost atentă la orele de Chimie?... Mişcarea levogir sau dextrogir, care ordonează moleculele, premianto! Ia să-mi vii la reexaminare... – o sărută Daniel pe ceafă şi o strânge în braţe mai cu putere, împreunându-şi mâinile mai jos de sâni, să o poată ţine strâns, să nu-i scape, c-o simte mereu scuturată de câte un frison scurt şi o aude cum respiră greu, ca la efort.

„Oare, dacă-i dau câteva palme să-i ia foc obrajii, nu-i alung spaima? Ar reacţiona şi ea; aş lăsa-o să-mi dea palme, pumni, poate şi

[1] E. A. Poe, *Corbul*

cu vreun obiect în cap... S-ar auzi... vecinii ar chema poliţia... Nu, nu pot; o sperii pe Irina. Mai bine chem eu salvarea...”

– Mi-am irosit viaţa! – o aude oftând.

„Bine că nu încearcă să-mi scape din braţe...”

– Şi m-am purtat aşa urât cu tine... De ce nu-i luăm în seamă, ba chiar îi uităm imediat pe cei ce ne fac bine fără să pretindă ceva?!... Nici nu mi-a păsat c-ai plecat acasă înainte de Crăciun, şi era aşa un viscol!... Şi omul acela cu şuba de şantier!... Iar mi-am amintit de el... Când a fost asta?...

„S-o las să vorbească, să-şi descarce sufletul, asta îi face bine; o simt cum se relaxează”, se bucură Daniel, slăbind strânsoarea braţelor; palmele lui abia îi ating bluza de pijama în dreptul stomacului; doar picioarele lor se strâng reciproc. „Ce reci îi sunt labele! Să stau aşa, să i le încălzesc... Şi ce plăcut îmi primeşte genunchiul între coapse!... Am să-l ridic mereu tot mai sus, poate excitaţia sexuală – dacă i-o pot provoca – are vreun efect...” – îşi propune Daniel.

– A fost... – o aude gândind cu glas tare. Eram în anul patru... Au trecut douăzeci şi unu de ani... Puteam să am copil de douăzeci... Alex era un tânăr frumos... bine educat, dar timid, poate prea timid... Mai timid ca tine; el chiar era sub fusta mă-si! Nu că tu ai fi, dar... Ascultă, tu ai fost vreodată prin Piatra Neamţ?

– De multe ori. De ce?

– Aşa... – abia şopteşte glasul Dianei, iar Daniel o simte cum tremură din nou. De ce nu...? Acum aş fi scăpat, eram... Dar nici... nu, atunci, nici măcar nu mi-a trecut prin gând; eram umilită, iar, la umilinţă te răzvrăteşti, nu te sinucizi. Acum, da!, m-aş arunca între vagoane! Când ai viaţa în faţă, speri... dar când treci de jumătate...

– Diana, linişteşte-te! – repetă Daniel rugămintea; „nu-s capabil să-i spun nimic, parcă am uitat cuvintele... Bine măcar că-mi lasă genunchiul între coapsele ei – simt că-i face plăcere; nici nu-şi dă seama, cred. Când o va face, va reacţiona... Voi fi pălmuit... Am să-i trag şi eu o palmă; peste obraz, s-o doară, dar să nu-i rămână semn. Aş vrea să ne batem, s-o las să dea în mine, şi-am s-o întărât, să dea mai tare, să uite de angoasele ei... Dar! – tresare Daniel. Chiar aşa! Ce-ar fi s-o violez? M-ar lovi, m-ar zgâria, dar poate... Hm!... Cum dracu’ s-o violez? Cu ce?! Sunt un bou; mă gândesc numai la prostii. Nici s-o sărut n-am chef...” – o alintă din nou Daniel, plimbându-şi palmele de pe stomac, în lături şi puţin mai jos, până pe şolduri.

– Ţine-mă strâns, dragul meu! Palmele mai sus, nu pe stomac. Oare... De ce dracul mi-am amintit tocmai acum?!...

– Ce, Diana? Spune-mi, te rog! Vorbind, te eliberezi. Ce s-a întâmplat atunci? Hai, fii copil ascultător – o alintă Daniel, sărutându-i mereu ceafa. Tu şi Licurici sunteţi doi copii ascultători. Noaptea asta tu eşti al doilea licurici al meu. Înainte erai stea; acum, licurici... Spune-mi, ce s-a întâmplat atunci? Ai să vezi ce bine te vei simţi după ce-mi spui.

– Nimic, Daniel, chiar nimic. Dar mă întrebam, uite, vezi?, mă întreb după 21 de ani, oare omul cu şuba o fi intrat la închisoare? Oricum, la Revoluţie, trebuia să-i fi dat drumul... Dar dacă l-au lichidat?! – o simte Daniel cum tresare.

– Pe cine, Diana; cine-i omul cu şuba? E Alex, cel de sub fusta mamei? – încearcă el o glumă.

– O, nu! Alex, ce închisoare?! Dimpotrivă! – râde uşor Diana. Ştii, – devine glasul ei încărcat de tristeţe – m-am gândit şi ieri: cred că n-am făcut bine că ţi-am povestit; mi-e ruşine c-ai aflat că fratele lui Mituş a fost... Că a fost... – serviciul! Dar să se îmbrace miner... Şi ce căuta el la Arhitectură cu bâta în mână?! El şi-o fi lovit fratele? O fi violat şi el? Nu-i frumos ce-ţi spun... Ai putea s-o priveşti cu alţi ochi pe Irina – nepoată, după frate, de torţionar... Să ştii că Mituş nu-i aşa... Eulalia a făcut ce-a vrut din el... Nici măcar să joace fotbal duminica nu-l lăsa. În copilărie s-a visat portar, că la liceu a fost portar. Eulalia zicea că numai golanii merg la stadion şi-l punea să facă de gardă, că aveau nevoie de bani; era o cheltuitoare... Iar el s-a răzbunat înşelând-o. Când începi să ucizi în serie, n-o mai faci să-ţi învingi adversarul; o faci din plăcere – ca un drog! Aşa-i şi cu blondele lui... Se bârfeşte că fata primarului Bujor a trebuit să facă... S-a auzit; Mituş a vorbit personal cu profesorului Matei de la Maternitatea Giuleşti... Cât a trecut de la Crăciun? Două luni şi jumătate... Da, posibil să fi fost al lui... Atunci, pe 1 Martie, a întârziat... şi doar promisese că vine la prânz la clinică, să ne aducă mărţişoare, mie şi Irinei... A venit spre seară; asta mică îşi pierduse răbdarea. „Ce face, cum se simte; are complicaţii?, că lui Matei îi cam tremură mâna deja” – l-am luat eu la sigur imediat ce mi-a intrat în cabinet. „O, nu, slavă Domnului, a şi externat-o...” Îţi dai seama, Daniel? Ne-am vorbit ca doi profesionişti. Când şi-a dat seama că s-a dat de gol... Trebuia să-l arunc de la etaj!... – oftează Diana de mai multe ori la rând în timp ce Daniel a încremenit, ţinând-o strâns în braţe. Îl scuz mereu... – şopteşte ea cu durere. Îmi spun că Eulalia e de vină... că tot ce face e, de fapt... Azi dimineaţa, la curs, domnişoara Bujor

lipsea din nou din prima bancă. „Iar vă lipseşte şefa de serie; cine-mi dă prezenţa?" – am întrebat eu. „Sunt aici; nu lipseşte nimeni" – am auzit o voce de pe la mijlocul amfiteatrului; m-am prefăcut că n-o văd şi am aşteptat să se ridice în picioare. Nu i-am privit decât mijlocul – şi ea cred că şi-a dat seama că bănuiesc ceva... Să te ferească Dumnezeu de răutatea femeilor înşelate!... Apoi ne-am întâlnit pe hol, tot prin dreptul statuii; cred c-ar fi vrut să intre în pământ; eu, mai mândră ca niciodată!... *Vanitas vanitatum!...*[1] De câteva ori, m-am nimerit şi eu în aceeaşi sală cu Eulalia; mai participă şi ea la agapele noastre, ale chirurgilor. M-am făcut imediat nevăzută. Acum, stă mai mult pe la Cluj; procesul dat ei de Primărie a fost strămutat acolo. Dacă-l câştigă, onorariul ei va depăşi milionul de dolari. Vrea să-i cumpere o vilă fiicei... Mituş visează o clinică privată de chirurgie; crede că-s proastă să muncesc pentru el!... Sor-mea şi cu mugurele ei de escroc, înflorit deja, au purtat discuţii cu domnul academician – rosteşte Diana cuvântul *academician* pe un ton ironic –, le-au purtat câteva seri la rând; eu am refuzat să particip! Două surori care cred că nici nu-s surori, ajunse mari specialiste, aproape la apogeu, cu cine? – cu doi fustangii! Măcar, Mituş al meu lasă în urmă o carieră medicală de excepţie; arhitectul Zavate, nici măcar un coteţ de porci... Anul trecut, când au început discuţiile, după ce m-am mai dumirit cine-i şi domnul senator, la un grătar pe proprietatea lui de la Snagov, am pus în aparat o casetă cu muzică populară. La un moment dat, cântăreţul a început: *Câte mândre-am sărutat,/ Să le strâng aş face-un sat*. „Alţii ar face o capitală" – am zis eu ca o constatare şi m-am ridicat să mai pun nişte carne pe grătar. La întoarcerea mea la masă – tăcere de mormânt. Ţi-am spus doar că-s foarte rea... Mă gândesc cu groază cum i-aş face faţă Eulaliei... Sigur a auzit de mine! Cei care au fost apăraţi de ea o divinizează; cei ce-au pierdut în faţa ei, ar ucide-o. Singur Mituş se întoarce acasă calm noapte de noapte... Mă mir că nu-l face preş la uşa ei. Ori poate l-o fi făcând... Aşa era şi mama lui Alex! – ridică Diana tonul, făcându-l pe Daniel să tresară. Frumoasă şi rea; ţinea toată familia sub papuc. Soţul, întâi se uita spre ea, apoi îndrăznea să ia ceva din farfurie. Doar chirurgul o domina: „Hai, frumoaso, dacă tot eşti gazdă, mai toarnă... În pahar, că... Vrei să-ţi cânt o fugă? De Bach... – îşi plimba el degetele cu dexteritate pe clapele pianului scos pe veranda vilei, de unde se vedea valea

[1] *Vanitas vanitatum, et omnnia vanitas* – Deşărtăciunea deşărtăciunilor, totul este deşărtăciune (lat.), Eclesiastul

Bistriţei. Nu-ţi cânt fugă, că nu poţi fugi, nici n-ai avea de ce, mai ales că-ţi faci şi livadă în spatele casei, dar o tocată tot îţi cânt, să vezi tu cum se toacă un soţ cu adevărat...” Înţelesesem că chirurgul îi făcuse cele două cezariene, pe vremuri, iar mai de curând îi scosese un fibrom de câteva kilograme. M-aş fi sufocat dacă ajungeam la Piatra Neamţ – ce bine c-am fugit! Dar... oare... – îşi tărăgănează Diana vorbele, rămânând înţepenită în braţele tânărului – oare eu chiar am fugit de bunăvoie?!...

Daniel îi simte trupul cum tremură din nou; stătuse calmă, relaxată, cât a vorbit de problemele ei de viaţă, dar acum o simte toată un ghem de nervi, ca un mecanism ale cărui arcuri stau să se destindă brusc; „o grenadă care va exploda; ce-i cu ea?!” – îl copleşeşte pe Daniel sentimentul profund al unei mile cum nu a mai simţit de mult, poate de când tatăl său lăcrima de durere – nu-l văzuse niciodată, până atunci, lăcrimând. „Odată şi-odată, va trebui să-i duc doamnei Magda un buchet de flori şi să-i spun adevărul, că ea şi Diana i-au îndulcit tatei ultimele clipe...”

– Scumpa lui tăticu’! – şopteşte Daniel, plimbându-şi buzele în atingerea părului Dianei la ceafă, continuând să-şi ţină genunchiul între coapsele fierbinţi ale femeii, bucuros că este strâns cu putere câteodată. Hai, scumpa mea, încearcă să dormi...

– Nu, nu pot! Am băut tone de cafea... Am... Lua-l-ar dracul de tratat! Şi ce dacă numele meu e primul pe copertă?! Aşa e corect! Când începusem... de fapt, începuserăm – accentuează ea pluralul verbului – să-l scriem, idealul nostru era altul... Scriam tratatul ca să uităm de necaz, dar visam la ziua când fiica noastră... Şi-ntr-o zi călduroasă de toamnă... Cred că voi celebra mereu zilele însorite de toamnă şi-am să mă plimb pe acolo, pe lângă terasă, cum fac bătrânii prin locurile unde au fost fericiţi cândva... „Pe tine cum te cheamă?” – voi muri şi nu voi uita vorbele astea, rostite atât de clar şi de frumos... A fost atât de mare emoţia – uimirea! –, că nici n-am receptat-o cum trebuie. La bucurie, reacţiile sunt nefireşti adesea. Poate că un altul, în locul tău, ar fi făcut din mine orice... te-aş fi plătit cum şi cât ai fi vrut... – numai mamă îndurerată să nu fii! Mereu mă întrebam ce-o să-mi ceri...

– Îţi cer acum, Diana: culcă-te. Hai, fă nani în braţele mele; ştiu că-ţi place...

– Te rog! Eu vorbesc serios, Daniel.

Tânărul înghite în sec; tocmai voia s-o alinte, încercând s-o întindă pe pat, să doarmă pe braţul lui, poate chiar s-o sărute, că s-au

trezit hormonii în el, dar tonul iritat al Dianei, aerul ei grav şi privirea tulbure, căutând mereu spre fereastră, îi dau fiori; înţepeneşte, pregătit de tot ce poate fi mai rău; „până la urmă, forţa mea o va învinge; mai greu mi-ar fi să stăpânesc o oaie decât pe ea; numai de nu m-ar amăgi în vreun fel, să-mi scape... dar, până să deschidă ea fereastra, ori să iasă pe uşă... Doamne, mult mai este până la ziuă!...”

– Scumpa lui tăticu’!... – îi şopteşte Daniel la ureche, sărutând-o pe gât, mai mult ca o atingere, până ce femeia se chirceşte, asemeni melcului retras în cochilie. Iar îţi cer un lucru simplu, scumpo: culcă-te. Promit cea mai frumoasă poveste!

– Dragul meu, nu pot dormi, crede-mă! E-aşa de bine în braţele tale!... Atâta căldură n-am mai simţit de-atunci, din tren, când am fost învelită cu şuba aceea de şantier...

– Spune-mi povestea şubei, scumpa lui tăticu’, vrei? – insistă Daniel; „s-o fac să vorbească mult, până oboseşte; sigur va adormi în braţele mele”.

– Ţi-o spun, Daniel. Ţi-o spun pentru că mă obsedează. Dacă nu scap de ea, îmi va sta în minte toată noaptea... Eram în anul patru; Alex, un tânăr înalt, frumos, timid, bun la învăţătură – toate calităţile –, era în anul cinci, dar la Chimie Industrială. Îşi pregătea deja lucrarea de diplomă. Era toamnă. Ne cunoscuserăm în primăvară. Ceva frumos, aproape adolescentin. Avea o *Dacia 1300*, mare lucru la vremea aceea!... Era o toamnă frumoasă. Mă ceruse de soţie. Visul lui era să se întoarcă în oraşul natal, Piatra Neamţ. Părinţii săi, bine situaţi; ea, profesoară; el, şef de trust de construcţii – cert, erau din elita oraşului. Am ajuns acasă la el sâmbătă spre seară. Mi s-a pus la dispoziţie o cameră – singură, cameră cu duş, la etajul vilei încă neterminate. Sora lui Alex, elevă, era într-o excursie. Primire frumoasă; eu, elegantă, dezinvoltă, adusă cu maşina; îmi luasem o gentuţă de voiaj cu strictul necesar, ba şi ceva în plus... Visam că... se va întâmpla... că noaptea, Alex va veni în camera mea... că... La peste 20 de ani, o fată trebuie să fie pregătită... să... Dar nu! Erau o familie cu principii; am dormit singură. A doua zi dimineaţă, pregătiri. Vilă frumoasă, sub un munte, cu vedere spre valea Bistriţei... Au început să vină musafiri – grătar în curtea din faţa casei. Notabilităţi ale locului: directori de şantiere cu nevestele, nişte pupeze, directori ai uzinei de la Săvineşti, aşijderea, unu-doi procurori, doi, da, au fost doi, că unul se contra mereu cu directorul cel mare de la Săvineşti pe motivul unui accident de muncă; un actor de la teatrul din localitate, care-mi făcea mereu curte, până s-a

îmbătat clampă şi l-a dus prietena lui acasă; şeful pădurilor plin de importanţa momentului, că tocmai fusese apreciat de Ceauşescu la finele unei partide de vânătoare organizate în parohia lui; un popă îmbrăcat civil, fustangiu şi ăla, că stătea numai cu ochii pe mine şi doi doctori – flori la butonieră, aşa am gândit eu. Unul, ginecolog, celălalt, chirurgul muzician. „Dacă faci internatul – ceea ce astăzi se cheamă rezidenţiat – cu profesorul Trifescu – pe atunci Mituş nu era academician –, vii la Piatra Neamţ, eu te iau în secţia mea şi te las să operezi mâna întâi" – mi-a zis chirurgul să audă toţi, bucuros că-i făcusem faţă la discuţia lungă, adevărat examen. Cred că a fost cel care mi-a pecetluit soarta. Eu visam Medicină Internă. S-a vorbit mult şi s-a mâncat pe măsură. Începuse criza alimentară, dar nu se simţea. Ginecologul cânta din gură – frumos, mai ales cântece de inimă albastră –, iar chirurgul se juca la pian. Refuza să se ia în serios – cred că nici compania celor prezenţi nu-l inspira –; trei-patru minute de virtuozitate la pian şi abandona; „ia mai lăsaţi-mă, că degetele mele trebuie protejate..." La un moment dat, după ce avusesem deja câteva runde de discuţii cu el şi cu ginecologul, fiecare trăgându-mă de limbă, puşi de mama lui Alex, să fie sigură că-s o studentă ce promite a fi un medic bun; ginecologul chiar a insistat să-mi aleg meseria lui; „se poate pune o vorbă la profesorul cutare, să te ia la el în clinică...", deci, m-am trezit cu chirurgul lângă mine, chipurile să-mi arate munţii din zare. „Fetiţo, mi-a şoptit, dacă vrei o carieră, nu te lăsa scoasă din centrul universitar. Am lucrări, participări la congrese, doctorat luat de mult, *cum laude*, dar, la o adică, sunt: «a, ăla de la Piatra Neamţ». Macedonski spune: «Oraşul mic mă-nghite-ncet», ţine minte! Poţi avea de toate aici: vilă, maşină, bani şi, periodic, dacă nu eşti pe placul lor – a arătat spre cei din jur –, ilicitul pe cap. Îl vezi? – a făcut un semn discret spre unul dintre cei doi procurori – uite-aşa flutura în aer chiloţii nevestei mele, să mi-i pună la socoteală, să nu-mi pot justifica agoniseala şi banii luaţi pe-o casă vândută în Suceava, până în ziua când tatăl lui a căzut dintr-un copac iar eu l-am reparat. Acum mă salută de la distanţă... Dar nervii consumaţi nu mi-i mai dă nimeni înapoi... Deşi-s tot şef de secţie, la o adică, pentru duşmani am rămas *ăla scuturat de Ilicit*..." L-am mai revăzut pe chirurg de câteva ori la nişte congrese, este încă activ; am şi scris elogios în *Revista medicală* despre *Chirurgia generală* a lui; dar n-am avut curajul să-l abordez, să-i mulţumesc pentru sfaturile de-atunci; poate şi pentru că-i la cuţite cu Mituş... A insinuat de mai multe ori că ascensiunea lui Mituş se datorează şi fratelui, care a fost mare şi tare...

Diana se opreşte şi-şi lasă capul pe spate, rezemându-l de umărul lui Daniel.

– E tare bine să ai mereu un umăr... Am avut zile când am regretat fuga mea din Piatra Neamţ; o familie, soţ inginer într-un mare combinat chimic; eu, la spital; ce chirurg o duce rău?! Vilă cu vederea spre Bistriţa... Te-am plictisit, dragule?

– Cred că n-ai ajuns nici măcar la jumătate. S-a mai făcut grătar?

– Ţi-e foame? – râde scurt, ca o ironie, Diana. Da, cred c-o fi fost; nu mai ţin minte – atâţia ani!... Impresia mea a fost că făcusem faţă con brio întâlnirii – ţinusem piept celor doi medici şi-s sigură că ei m-au lăudat gazdei. La masa de seară însă, în familie, discuţii concrete: „Vila trebuie terminată... E drept, tăticul – a arătat doamna spre soţul ei – este în branşă, mare constructor, dar mai sunt atâtea... Grădina... Prim-secretarul municipiului, domnul acela pus la patru ace, care vorbea puţin şi bâlbâit, ne-a promis că va aproba să mai cumpărăm o parte din terenul spre munte, să punem livadă...” Şi uite-aşa, doamna, adică mama lui Alex, a ajuns la întrebarea esenţială. Cred că aflase de la ginecolog că-s fecioară. Delicat, cu multă diplomaţie, ginecologul îmi pusese nişte întrebări „de specialitate”, la care nu i-am putut răspunde. Ulterior am aflat că poţi răspunde abia după ce ai primul contact sexual. Deci... Ce spuneam? A, mama lui Alex... Succint, întrebarea ei a fost: „Tu cu ce avere vii?” Răspunsul meu a fost: „Carnetul de note. Un singur 9 la *Anatomie*; restul, numai de 10.” După câteva momente, când credeam c-am scăpat, iar bietul Alex făcea feţe-feţe, a urmat partea a doua: „Şi... părinţii tăi... familia... ceva rude bătrâne... înstărite...” În momentul acela, dragul meu Daniel, mi s-a părut că trece prin faţa mea un tren de marfă – de fapt, chiar trecea dinspre Bicaz spre Bacău un tren – iar eu sunt împinsă între vagoane; *şi, strângându-şi capul între umeri, se aruncă pe mâini, sub vagon...* – am recitit de zeci de ori moartea Annei Karenina, pentru că-n clipa aceea m-am sinucis şi eu. Am avut totuşi tăria şi-am rostit cu o mândrie din care a înflorit comportarea mea ulterioară: „Nimic. Provin dintr-un orfelinat.” N-am vrut să iau seama la reacţia celor din jur; mi-am văzut de farfuria mea din faţă. Alex îmi ştia originea, dar, cred, nu o spusese. După masă, am rugat să mi se permită să dau un telefon „unei colege” – de fapt, Magdei. Stabilisem cu ea un consemn: dacă-i telefonez la portarul căminului, să sară în sus ca arsă şi să-mi spună că a doua zi trebuia să fiu la clinica unde făceam practică. La miezul nopţii era un rapid spre Bucureşti. M-a condus la gară Alex.

Noapte de toamnă, se lăsase răcoare; eu eram într-o rochie frumoasă, împrumutată de la o colegă, cu un taioraş subţire. La casa de bilete, simţindu-l pe Alex aproape, m-am uitat în portmoneu, am socotit banii dintr-o privire şi, vanitoasă, am rostit: „Unul a-ntâia, Bucureşti Nord", accentuând Nord, parcă Bucureştiul ar fi fost Parisul, ori Moscova, cu sumedenie de gări. Când să plătesc, îmi lipsea un leu. Ştiam că am, de siguranţă, o bancnotă de 100 undeva, dar n-o găseam. „Veto!..." – am auzit la spatele meu iar casieriţa s-a uitat la cel care a strigat-o, a zâmbit, semn că a înţeles şi mi-a dat biletul: „Repede, că nu pot ţine trenul". În compartiment, imediat după mine, a intrat un bărbat de... ştiu eu?... 30-35 de ani, poate. Cum arăta? Habar n-am! Cred că era îmbrăcat normal: sacou, vestă – sigur avea vestă –, cămaşă, cravată – ca orice bărbat plecat în delegaţie, cu nelipsita geantă de voiaj. Aş fi vrut să-i mulţumesc pentru leul dat la casă, dar nu-mi găseam vorbele; trăiam încă mândria pietrificată a celei care fusese umilită. Când a intrat conductorul şi a aprins lumina în compartiment, să controleze biletele, l-a salutat: „Iar în delegaţie, dom' inginer?" „Pe naiba! Cu problemele mele... Şi delegaţie, evident; duc nişte probe la ICECHIM, să-mi scot banii pe bilet..." „Vedeţi că aveţi var pe faţă..." Bărbatul s-a ridicat şi s-a întors către oglinda din spatele său. Cred c-a murmurat o înjurătură. „Fii drăguţă, – s-a întors către mine – vrei să vezi dacă mai am vreun strop?... «Nouă meşteri mari»!... Doar în balade constructorii noştri mai sunt meşteri. Crapă pereţii de-a valma... Bloc nou; fură ăştia materialele într-o veselie... Credeam că termin ieri, dar am lăsat totul în mijlocul camerei pentru când m-oi întoarce... Dacă m-oi întoarce" – a bombănit el hâtru. „Ce-i aici?" – am întrebat eu când am văzut în stânga o mare de lumini – era prima oară când vedeam un mare combinat chimic noaptea: fascinant!, nici în filme nu văzusem aşa ceva. Mi-a spus că-i Săvineştiul, că şi el lucrează acolo; „uite, vezi clădirea aceea? În capătul ei, printr-o conductă, iese un fum alb; e de la instalaţia mea; polimerizarea anionică a... – şi a spus numele lung al unui monomer. Când văd că iese fumul acela – sunt vapori de apă supraîncălziţi, eliminaţi din reactorul chimic – ştiu că totul e-n ordine". Şi-a dat seama că nu-s din zonă. „Te-am văzut cu băiatul lui cutare" – mi-a spus, încercând să lege o discuţie. Am minţit că am fost în trecere cu mai mulţi colegi, că unii au urcat pe Ceahlău, că eu trebuia să mă întorc urgent la Bucureşti... „Sper că n-au pierdut prilejul să dea o recepţie" – a pufnit domnul acela batjocoritor, enumerând şi „notabilităţile fără de care grătarul n-are nici un gust" şi i-a enumerat pe toţi cei pe care îi cunoscusem, mai puţin medicii. „Şi zici

că eşti în anul patru? – s-a uitat el chiorâş la mine. Ia dă-ţi jos taioraşul ăsta frumos. Cred că şi fiică-mea, care are câţiva anişori, ar fi ieşit din casă mai gros îmbrăcată...” Şi-a scos vesta de lână şi a insistat s-o îmbrac peste rochie, apoi a fugit la o fereastră de pe culoar, că trenul oprise în Roznov. „Monele!” – a fluierat el scurt, ciobăneşte, chemând pe cineva. A intrat în compartiment un bărbat într-o şubă de şantier, prieten de-al lui, tot inginer; fusese chemat la uzină la o avarie. Din discuţia lor, am înţeles că cel cu care călătoream era scriitor. Periodic, era chemat la unul Satrap – „dă-l dracului, măi Monele; îl cheamă altfel, nume de ţigan, dar eu îi zic Satrap, că asta este el, satrapul Culturii româneşti. Moare că nu mă poate beli. Periodic dă telefon la judeţ; judeţul, la uzină; secretara de partid – o ştii doar, Margareta era fată bună când lucra în secţie la noi, la maşina de etichetat – mă cheamă la ea, îmi freacă ridichea jumătate de oră, eu tac şi-i privesc genunchii frumoşi, ea roşeşte, mă conduce până la uşă, întrebându-mă de fiecare dată cum stau cu producţia de polimer iar eu o asigur că nu va avea probleme la mine în secţie. Oricum, de belit tot mă beleşte Satrap, că nu vreau să schimb furtul tezelor de doctorat în Chimie în promovarea noului în uzină, iar fără schimbarea semnată de mine, care-s scenaristul filmului, nimeni nu riscă să mutileze filmul şi toţi fac pe ei de teamă c-ar putea afla Ceauşescu de film şi că s-au investit trei milioane şi ceva de lei într-o producţie care stă încuiată la Buftea. Aşa că, Monel dragă, fă provizii de ţigări bune să mi le aduci la vorbitor, să am ce da gardienilor...” Umorul scriitorului mi s-a părut macabru; mă gândeam chiar să mă mut în alt compartiment. „N-o să vezi tu ţigări de la mine – i-a răspuns prietenul. Plec. Acum mă duc la Buhuşi, la părinţi, să începem pregătirea bagajelor. Joi am fost la Ambasada SUA. Când am ieşit, ştiam că familia mea va primi paşaport... Când, nu ştiu, dar eu sper să fie până în Anul Nou.” „Uite de ce te-am chemat – a devenit scriitorul ferm. Am plecat de-acasă în fugă, că regizorul mi-a telefonat azi pe la prânz – tocmai văruiam de zor, că-mi crapă pereţii mai ceva ca la tine; bine că scapi! – mi-a telefonat să mă roage să-l însoţesc mâine, că-i chemat la Satrap. Satrap moare când mă vede: scriitorul care munceşte zi de zi în uzină şi-ncă unde?!, în secţia cea mai grea, izocianaţi, masca de gaze pe figură măcar 4 din 8 ore, câte-o explozie mică din când în când... Margareta a şi spus odată la judeţ: «Unde să-l dăm, tovarăşe prim-secretar, că mai rău ca-n secţia lui...». Deci, Monel dragă, uite cum am plecat... ca vara. Dă-mi şuba ta iar mâine te duci la mine în birou şi-o iei pe-a mea. Vezi că nici măcar nu i-am rupt eticheta,

că n-o port. În secţie, am haina antiacid, fără de care aş fi numai răni pe corp; în oraş, doamna mea a zis să nu mă vadă cu ea; s-a umplut oraşul cu şube de-astea." „Nici eu... – s-a scuzat Monel, dezbrăcându-şi şuba –, dar acum, noaptea, am plecat din secţie în grabă, să prind trenul..." După ce Monel a coborât în Buhuşi, scriitorul mi-a făcut semn să-mi scot vesta de lână şi m-a îmbrăcat cu şuba. „Cei de prin Ardeal, care fac haine de blană, aveau datorii mari la noi, că le dăm fire pentru ţesături speciale. Ne-au dat la schimb câteva sute de şube, făcute anume, pe comandă, la preţ de pufoaică." Aşa că până la Ploieşti am dormit întinsă pe cele trei scaune de clasa întâia, cu şuba pe mine şi cu picioarele înfăşurate în vesta lui de lână. M-a trezit scriitorul: „Copile, ajungem acuşi. Bei o gură? – mi-a întins el o sticlă cu cafea neîncepută. Apă chioară. Dar am băut cu plăcere. El s-a ferit puţin de mine şi a supt ceva dintr-o fiolă: „Cofeină. Să fiu treaz măcar până la prânz." A scos din geantă două pacheţele: „Al fetiţei, pentru cămin – aşa, de formă, că nu-i place să mănânce la cămin – şi al băiatului; azi are zi de porumb, că ţara are nevoie de produse agricole, să achităm datoriile faraonului... Ia-l tu pe-al băiatului, că-i mai mare; eu, oricum, trec pe la regizor pe-acasă şi-o să-mi dea ceva, că are pile la o alimentară; întotdeauna îmi cumpără 20-30 pachete de unt; doamna mea e fericită; cu marmeladă şi pâine de casă, că fac rost în fiecare toamnă de 2-3 saci cu făină de grâu, aveam ce da dimineaţa copiilor..." Era prima dată, Daniel, când aflam de criza alimentară; în Bucureşti încă n-o simţeam; poate şi pentru că mâncam la cantină. Iar în pacheţelul acela, pe care mi l-a pus în mână, ce crezi că era? Într-un celofan, ambalate frumos, patru chiftele din inimă de vită, cartofi şi morcovi, totul fiert, dat prin maşina de tocat, mărar tăiat, iar în loc de ou, că nu se găseau, făină de grâu, să lege compoziţia; totul prăjit în ulei. Cândva, după Revoluţie, am încercat şi eu reţeta – nu mi-a ieşit la fel de gustoasă. În Bucureşti, ploua mărunt, ploaie de toamnă. În gară, la ieşirea spre tramvai, ne-am oprit. „Ştii ceva – mi-a spus scriitorul, privindu-mă lung în ochi – eu am umbrelă iar şuba, peste doi ani, o scot de pe inventar. Îţi stă bine în ea. Dacă te mai îngraşi un pic, o să-ţi stea chiar foarte bine. Şi cine ştie? Poate-ai să ajungi medicul închisorii mele, dacă nu crapă faraonul mai repede. Am să vin la tine să-mi prescrii aspirine, că-s mare consumator... o artroză... Succes!" – mi-a mai spus şi, pentru că stăteam speriată în faţa lui, s-a apropiat şi m-a sărutat pe frunte, şoptindu-mi: „broscuţo; picioare mai reci n-am atins; şi nu pot spune că n-am atins; măcar în gând, când scriu..." Cred c-a mai spus ceva, că-s frumoase, ca de balerină... că am ochii catifelaţi, dar deja

nu-l mai ascultam – şi nu-mi dau seama de ce. De-atunci nu suport să fiu sărutată pe frunte. Mituş o face când vrea să mă necăjească... Asta-i, Daniel... Acum ştii un secret pe care nu l-am spus nici soră-mi. Îl şi uitasem. Alex n-a mai trecut niciodată pe la mine la cămin, cum o făcea înainte... Crede-mă, i-am şi uitat numele. Doar numele chirurgului îl ştiu, Virgil Răzeşu; am *Chirurgia generală* scrisă de el. Puteam să-l caut, să dau de el, dar acum, de când Mituş a intrat şi-n Academie... Şi ce să-i spun dacă-l întâlneam?! De scriitor nici nu mi-am mai amintit.... Nu ţin minte să-l fi întrebat cum îl cheamă. Şi la ce bun?! Vorbea aşa frumos de familie!... Băiat adolescent, fetiţa de câţiva anişori... Primul lucru care l-a făcut după ce am coborât din tren a fost să găsească vreun bişniţar care vindea ţigări bulgăreşti şi gumă de mestecat. A cumpărat un pumn de gume cu surprize; „m-am asigurat de tot atâtea sărutări din partea fetiţei" – mi-a arătat el gumele. „Şi tot atâtea motive de supărare cu doamna mea, că găseşte mereu gume lipite prin baie, lângă oglindă..." Şi ce frumos vorbea! Despre soţia lui a spus mereu *doamna mea*... Mint când spun că nu mi l-am mai amintit... În nopţile friguroase, când eram de gardă, ori la cămin, unde puneam întâi şuba pe mine – avea o blană tare fină şi călduroasă –, visam că mă va căuta odată un bărbat cu un buchet de flori: am venit să-mi dai şuba înapoi. Hm!... – o simte Daniel cum se scutură ca de friguri, iar braţele lui o cuprind cu mai multă putere. În urmă cu doi ani, am lăsat şuba lângă tomberonul de gunoi; se rupsese; avea faţă dintr-un doc foarte fin, parcă era tergal şi se rupsese. Iarna trecută, am văzut-o pe un om al străzii; am cunoscut-o după partea din faţă; o stropisem cu acid clorhidric la laboratorul de anatomie patologică... Acum ştii toată povestea, Daniel...

– Mai bine dormeai şi-ţi spuneam eu o poveste frumoasă – o sărută Daniel după cap, făcând-o să se cutremure.

– Nu, dragul meu; trebuia s-o fac. Simţeam că n-o mai pot ţine în mine... Eşti un băiat bun, Daniel... Am întâlnit numai bărbaţi cu suflete bune, dar... Alex era sub autoritatea mamei; mă îndoiesc să fi putut avea o viaţă frumoasă cu el... Mituş e sub papucul nevestei, un fel de Verşinin[1] autohton... Tu – un copil! De ce trebuie să te încarc mereu cu toate necazurile mele?!

– Necazul cel mare este că nu vrei să dormi – încearcă Daniel s-o culce pe pernă.

[1] Personaj din piesa lui Cehov, *Trei surori*, a cărui soţie îl ţine legat de ea pentru că-l ameninţă mereu cu sinuciderea.

– În nici un caz! – se opune Diana vehement. Mi-e teamă. S-au adunat prea multe... Nu încerca să mă culci; nu vreau – mă tem!

– Eşti în braţele mele, Diana. De cine te mai temi?... Scumpa lui tăticu'!... – o sărută el de mai multe ori după cap, anume s-o facă să tremure, sfârşind prin a-l ruga în şoaptă:

–Nu, scumpule, ajunge, că mă gâdili...

– Dacă te gâdili, ar trebui să râzi... – o necăjeşte Daniel, strângând-o mai puternic în braţe; „dacă ar vrea la baie, aş lua din mers telefonul meu şi-aş chema-o pe doamna Magda..."

– Ştii, Daniel, Magda e mult mai deşteaptă; Mugurel face o vizită oficială în China – a plecat şi ea, pe banii ei. Când i-am propus să prezinte şi ea o lucrare la congresul de la Cluj, mi-a râs în nas: „Am ceva mai bun, mai plăcut şi mai sănătos de făcut noaptea." Când am certat-o că se gândeşte numai la prostii, mi-a strigat că somnul pe săturate, atunci când eşti obosită, nu-i o prostie. Bine vă mai asemănaţi; mă întoarce şi ea din vorbe cum vrea...

– Da, dar numai eu am să vă întind acum pe pat, cu căpşorul aici, pe pernă, vă învelesc până la gât cu plapuma... vă spun şi o poveste, sau vă citesc ceva...

– Lasă-mă! – se scutură Diana ca de friguri; priveşte un timp braţele lui Daniel, care o imobilizează, apoi se uită fix către fereastră: Tu mai ţii minte la ce etaj suntem? Niciodată nu m-am temut de înălţime... Oare câţi metri or fi până jos? Dacă înălţimea unui apartament este de doi metri jumate... mai mult sau mai puţin... Până jos aş prinde o acceleraţie.... Ce prostie! Şi doar am intrat cu 10 la Fizică! Acceleraţia e aceeaşi, cea gravitaţională... Dacă eu am 68 de kilograme... Asta-i masa... Cum naiba-i formula aceea?! Tu trebuie să ştii... ai terminat liceul mai de curând...

– Profesorul meu de Fizică mă ruga să-i aduc mereu zer de oaie degresat şi brânză dulce de vaci, că era bolnav de ficat...

– Acolo, – arată privirea Dianei spre bibliotecă – am o carte groasă, cartonată, e-un memorator universal cumpărat din Torino. Ai fost vreodată la Torino? Au un spital modern; am operat câteva luni la ei. Te duci tu să-mi aduci?

– Eu?! Ce?

– Memoratorul. Mişti uşile, că-i în jumătatea cealaltă a bibliotecii, pe raftul cărţilor de medicină. Hai, te rog, că mă obsedează... Şi doar ştiam dumnezeieşte formulele. Am masa... distanţa până jos o pot afla... acceleraţia gravitaţională e 9,81... Cu ce energie aş lovi...?

„Doamne-Dumnezeule, chiar c-a luat-o razna! Unde mi-o fi telefonul? O iau sub braţ şi-mi caut telefonul... O sun pe Magda; măcar să-mi dea un sfat... E-n China. Sun la salvare. Şi dacă-mi scapă de sub braţ?! A, n-o las! Îmi înfig mâna în părul ei la ceafă şi-o ţin zdravăn; poate-i dau şi vreo două..."

– Distanţa până jos e şapte ori... ba nu, opt, că-i şi parterul... ori doi virgulă cinci... ba nu, doi virgulă şapte, că-s şi planşeele...

– Diana! – îi strigă Daniel ca un ordin.

– Ce-i, dragul meu? – încearcă femeia să se întoarcă spre el, dar braţele tânărului o strâng mai puternic. Au, ce faci?! Mă dor sânii; mi-i zdrobeşti.

– Ce-i cu tine, ce tot socoteşti?

– Cum să uit care-i formula energiei?!

– Ce energie?

– Cu care aş lovi pământul... Zău c-am intrat cu 10 la Fizică, examen greu, ce, ca acum?! Tocisem dumnezeieşte *Fizica* şi *Anatomia*; Chimia, oricum, era uşoară, îmi plăcea. La admitere, am luat 10; în anul întâi, la *Anatomie*, 9. La toate, 10. Hm!... M-a întrebat... de fapt... În esenţă, întrebarea ei a fost: ce avere ai? Eram în anul patru, parcă ţi-am mai spus. Am răspuns sec: „carnetul de note; un singur 9, la *Anatomie*". Cred că mama lui Alex era profesoară de *Fizică.* Sau de *Matematică*? Nu mai ţin minte. Oricum, i se spunea *industriaşa*, aşa mi-a zis omul cu şuba, că făcuse o adevărată industrie din meditarea elevilor; îi plăteai meditaţiile, chiar dacă nu mergeai la orele de meditaţii, treceai; nu – corigent!... Şi doar o ştiam...

– Ce? – întreabă Daniel în şoaptă, hotărât s-o potolească.

– Formula energiei cinetice, ţi-am mai spus!

– Draga mea, nu vrei să dormi? Uite, îţi masez picioarele, ştiu că-ţi place.

– Da, dar nu-mi iese din cap. Cum de-am uitat?!

– Şi eu am uitat! – răspunde trist Daniel. Şi-am avut 8 la *Anatomie*...

– Ce-ai uitat? – devine Diana interesată.

– Unde-i ficatul. Mai jos de inimă, ori mai sus?

– Ficatul? Nici atât nu ştii?! – se înfurie Diana –, este aici, în partea dreaptă... – se îndoaie braţul ei, arătându-şi partea de sub coaste a trupului. La ce-ţi trebuie?

– Dar ţie, formula energiei? *Em-ve-pătrat-pe-doi*. Viteza, dacă ştii înălţimea, acceleraţia gravitaţiei e 9,81, cădere liberă, legea lui

Galilei, viteza este *radical din doi-ge-haş*... – vorbeşte Daniel sacadat, făcând-o pe supăratul.

– Mincinosule! – sare Diana în capul oaselor, scăpând cu uşurinţă din braţele tânărului, rămas perplex. Şi-ai zis că profesorul voia săptămânal zer degresat şi brânză...

– ...degresată de vaci, din laptele din care mama scotea întâi untul – completează Daniel pe acelaşi ton, atent la fiecare gest al Dianei. Plătea corect; ţinea şi el dar şi mama socoteala. Odată pe lună voia ouă de prepeliţă; zicea că n-au colesterol. Mama îmi punea mereu o vorbă bună la el, că-mi era şi diriginte: „Dacă nu învaţă, să-mi vii dumneata la mine în sat după produse, dar cu pielea lui pe băţ, c-am auzit că stă pe terenul de fotbal... Din atâţia copii, măcar el să meargă la şcoală mai departe..." – vorbeşte cu convingere Daniel, dar atent să ţină braţele pregătite, să cuprindă mijlocul Dianei, în caz că aceasta ar încerca să fugă spre vreo fereastră. Mama este foarte severă în privinţa învăţăturii; şi-acum, la 70 de ani, merge uneori la oraş să întrebe cum învaţă Mioara. Anul trecut a venit şi pe la mine, la facultate; a primit-o doamna decan; m-a lăudat...

– Aha, anul trecut... – dă din cap Diana. Şi anul ăsta?! Cu 3 la Carmina Apopii?

– Cu puţină pricepere, 3 devine 8...

– Nu pot să cred!

– Ţi-am mai spus: eşti cea mai mare necredincioasă.

– Şi dacă mama merge din nou la decanat?

– Doamna decan ţine cu mine, că i-am făcut rost de doi huţuli pursânge, tineri de trei ani jumătate, la preţ de măgari costelivi, aduşi de prin Dobrogea.

Diana îşi lasă obrazul în palme şi-şi leagănă capul într-o parte şi-n alta, parcă ar jeli. „Ce-o fi cu ea?! Are din nou o cădere?"

– Doamnă... – îi prinde el braţul; „abia am motiv s-o ţin, s-o pot opri dacă vrea să sară din pat..."

– Nu-i bine ce facem, Daniel... – continuă Diana să-şi legene capul, vorbind cu greu pe sub palmele care-i acoperă obrazul. Eu o ştiu pe Carmina; mă îndoiesc să ţină vreo pilă la ea... Se zice că-i mai rea decât mine – spune scurt, ca o sentinţă.

– Credeam că tu eşti doar intransigentă... Dar... mă rog! O să mă conving la anul, în iarnă, când o să dau parţialul la *Anatomie*...

Palmele Dianei cad ostenite în poală, peste braţele lui Daniel, pregătite s-o reţină. Ochii ei, neîncrezători, dar lucind ciudat în

străfunduri, se întorc prompt spre tânărul de alături, fixându-l cu un vădit interes:

– Vrei să spui că te-ai hotărât?!

Daniel savurează pe îndelete perplexitatea doamnei din faţa sa. Ca într-o şedinţă de hipnoză, fixând-o continuu – „stai că scot eu drăcuşorii neliniştii din tine, scumpa mea domniţă!...” –, întinde braţele şi-şi sprijină palmele pe umerii Dianei, împingând-o încet spre pernă, până o vede întinsă; abia acum, apropiindu-şi obrazul de al femeii rămase în nemişcare, dar primindu-i cu plăcere genunchiul coborât între coapsele ei, cât mai aproape de mijloc, îi spune pe un ton calm, apăsat, nu înainte de a-i fi alintat îndelung sânii, amândoi odată, cu palmele făcute căuş, până o vede cum închide ochii strânşi la refuz şi tremură de plăcere:

– Cineva trebuie să te înveţe cum se opreşte o doamnă din căderea ei liberă spre...

– Acel cineva ştie deja s-o facă şi-am să-i rup... gâtul, dacă aplică tratamentul la fel şi altei doamne – îi răspunde Diana ca o dojană şi-i înfruntă privirea, neslăbindu-l; doar deformându-şi buzele într-un surâs încărcat de tandreţe, în timp ce braţele ei se întind până îşi aşează palmele pe spatele lui, insinuându-se toată cu abilitate sub el, parcă să simtă întreaga greutate a trupului tânărului inflamat deja, de a cărui dezgolire de pijamaua de lux, cumpărată cândva de Magda, se ocupă încet, meticulos, degetele ei împiedicându-se de braţele tânărului, preocupat să facă acelaşi lucru cu hainele doamnei de sub el.

Restul nu mai este atac de panică. Nici măcar lunecare spre depresie. Începe ca un joc de copii tăcuţi, speriaţi de ceea ce li se întâmplă, care gustă pe rând, întâi cu timiditate, apoi tot mai plini de poftă, fagurele de miere scos anevoie de mâna băiatului din scorbura cea mai înfricoşătoare a pădurii în care s-au rătăcit şi sfârşeşte ca un atac la baionetă într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte, cu mici momente de armistiţiu, să poată mâna fină şi dibace a femeii să şteargă cu colţul unui cearşaf transpiraţia de pe fruntea şi de pe pieptul bărbatului, pentru ca apoi, lupta continuând, braţele ei să-l întoarcă, ţintuindu-l cu umerii pe pernă şi, fără vreun cuvânt, ori poate şoptindu-i în ureche, să-i spună: *stai, că-i rândul meu*, până ce alt colţ al cearşafului va şterge urmele atacului – dar nu de panică! –, de pe obrazul congestionat al Dianei, de pe bustul ei de zeiţă, bust nedescoperit al lui Praxiteles, sculptat într-o marmură care dă tribut de transpiraţie iubirii – însuşi marele Vitruviu ar fi spus că sunt momente când statuile transpiră –, o luptă fără putinţă de

scăpare – „am spus de-atâtea ori că te omor!”, par să-i strige, ori poate chiar îi strigă gesturile ei; „pot să mor în clipa asta, scumpa mea domniţă, dar ştiu că te-am făcut să-nveţi odată cu mine să preţuieşti şi altfel viaţa”, îi şopteşte el în gând, sau o face de adevăratelea, dar ce mai contează?!, e-un război pe viaţă şi pe moarte – „dar mai ales pe viaţă”, gândeşte Daniel, jucându-se cu trupul care i se oferă într-o uitare de sine totală, pentru ca să învie brusc, plin de viaţă şi iniţiativă, cu lovituri şi vorbe de învingătoare fără milă, sfârşind în gesturi de infinită tandreţe – o bătălie lungă, în miez de noapte, ce-i aruncă pe amândoi, în final, în sferele celeste ale unei bucurii pline de tăcere, în care doar iubirea – şi numai ea! – are acces.

*
* *

„Şi dacă, totuşi, va vrea să fugă de lângă mine?!” – se întreabă Daniel, hotărându-şi să doarmă – de fapt, să aţipească din când în când, şi numai pentru câteva momente –, cum fusese învăţat pentru nopţile cu vânt, când ştia că ursul va ataca turma venind contra vântului, să nu-l simtă câinii. „Am de păzit o comoară” – îşi zice, simţind-o pe Diana dormind lipită strâns de el, cu pieptul pe pieptul lui, cu piciorul stâng îndoit peste mijlocul lui, ţinându-se agăţată cu mâna stângă de coastele lui şi cu obrazul îngropat între gâtul şi umărul său. La început, a sărutat-o mereu pe creştet şi i se răspundea cu un sărut pe gât ori o apăsare a genunchiului stâng al Dianei pe mijlocul lui, ca o nouă provocare, sfârşită cu un sărut scurt, un fel de promisiune a femeii că va sta cuminte. Acum o simte cum respiră încet şi regulat sub urechea lui; din fierbinte, trupul ei a rămas doar cald, genunchiul stă liniştit şi greu peste mijlocul său, iar braţul lui stâng, făcut arc după umerii încă umezi de transpiraţie ai femeii; a tras încet peste ei cearşaful căzut lângă pat, să se apere de răcoarea dinspre ziuă. Ar putea căuta plapuma, dar ştie că-i aruncată departe, spre bibliotecă. Odihna Dianei i se pare bunul cel mai de preţ care-i este încredinţat. Ştie că în camera ei, fetiţa doarme profund, obosită de orele multe de mers continuu prin sălile Muzeului Naţional. Şi ca să nu aibă vreo surpriză, la un moment dat, Daniel a lovit fotoliul cu călcâiul, trimiţându-l să blocheze uşa de intrare în dormitor. Ar vrea să se întrebe dacă este fericit ori nu, să rememoreze măcar crâmpeie din cele întâmplate după ce a răstignit-o pe Diana pe pernă, dar nu găseşte în amintire decât lumina stranie din ochii aruncaţi în ai

săi, ca două harpoane cu care era tras într-un abis din care n-ar mai fi vrut să mai poată ieşi. În somnul care îl cuprinde tot mai puternic – „ce să mai veghez, că nu-i nici o boare de vânt?!, câinii vor simţi pericolul...”, gândeşte la un moment dat prin somnul care l-a cuprins, ca dus pe altă lume, în lumea lui, din munte –, are impresia bizară că s-a luptat cu un adversar pe măsura sa iar acum, amândoi răniţi de moarte, fără să-l doară ceva anume, au căzut pe câmpul de bătălie „şi nu-i nici un corb care să ne aducă un strop de apă vie, să-l împart cu zâna aceasta care a murit peste mine” – îşi zice prin somn, apoi se visează într-un oraş străin, rătăcind în neştire, împiedicându-se mereu de o şubă de şantier care îl opreşte să ajungă la o biserică albă, mult prea albă, că-l dor ochii şi ar vrea să strige că „asta nu-i biserica lui Ştefan cel Mare din Piatra Neamţ!...” Aude undeva, departe, un scârţâit – „iar am uitat să pun o picătură de ulei” – şi se trezeşte speriat, repezindu-se spre partea stângă, dar patul este gol.

– Diana! – ţipă disperat, sărind în picioare.

Prin uşa deschisă a dormitorului îşi zăreşte trupul gol în oglinda mare de pe hol: niciodată nu şi-a închipuit că, dezbrăcat, poate fi atât de urât, de-a dreptul dezgustător. În sala de sport de la facultate, îi plăcea întotdeauna să se admire când trecea prin faţa oglinzilor ce îmbrăcă peretele de lângă uşă. Înţelege că diferenţa o face absenţa şortului în care joacă baschet. Se apleacă periculos de mult în dreapta, ca atunci când se aruncă să prindă o pasă, şi trage cearşaful, pe care şi-l înfăşoară de la piept în jos.

– Diana!... – repetă el disperat şi se repede la uşa de intrare în apartament, constată că-i încuiată pe dinăuntru, apoi vrea să fugă în bucătărie, de unde i se pare că vine un aer rece, „de la geamul rămas deschis, după ce s-a aruncat...”

– Daniel... – aude o voce în spatele său.

Se întoarce cu o săritură pe loc – faimoasele lui întoarceri când este strigat să prindă pasa trimisă de pivotul central al echipei. În uşa băii vede cea mai frumoasă imagine pe care şi-ar fi putut-o închipui vreodată: îmbrăcată ca pentru a pleca la serviciu – pantalonii de stofă, blana fără etichetă, primită de la Moş Crăciun, fularul pentru care Mioara a luat un 4 la Istorie –, Diana stă cu căciula de blană în mână, semn că voia să şi-o potrivească pe cap, fără să-şi strice prea tare pieptănătura.

– Doamne! – îşi duce Daniel palma stângă la ochi şi cade în fotoliul din apropiere, lăsându-şi obrazul în palme, să poată plânge în voie.

– Daniel mămico, ce-i cu tine?! – simte cum palmele femeii s-au aşezat pe genunchii lui; ea însăşi a căzut în genunchi în faţa tânărului şi încearcă să-i vadă faţa. Daniel, ce s-a-ntâmplat, dragul mamei? Ce-ai ţipat aşa tare? Ai visat urât? Dumnezeule, scumpul mamei, tu chiar plângi?!

– Iartă-mă! M-am speriat... – şopteşte, reuşind s-o privească în ochi. M-am trezit şi nu... şi am văzut patul gol... – se grăbeşte să spună, incapabil să rostească „nu te-am văzut lângă mine"; o are deja în faţa sa pe *doamna Diana*; chiar ea însăşi, cu câteva clipe mai devreme, a aruncat între ei marea de gheaţă, adresându-i-se cu *dragul mamei*.

– Puiul meu drag! – îl alintă Diana. Eşti obosit... Dormeai aşa profund dimineaţă!... Mi-a fost milă să îndrăznesc să te trezesc. Hai, puiul mamei, să te culci – îl duce ea de braţ în dormitor. Îmbracă pijamaua, să nu dea Irina peste tine aşa – îi şopteşte cu o complicitate plină de pudoare. Dormiţi, că-i prea de dimineaţă. Eu trebuie să plec; am trei operaţii astăzi; lasă, nu-mi duce grija, că eu mai fur o oră-două de somn în cabinet... Să nu uiţi că la ora unsprezece... Am să vă ţin pumnii. Ştii ce ai de făcut. Neapărat, crin imperial, aşa mi-a zis doamna Stârcea şi să nu uiţi că-i place şi să-i rosteşti mereu numele întreg: Anastasia Petropulos-Vlada. Se supără pe cei ce nu mai rostesc Vlada; zice că-i partea cea mai importantă. Pa, scumpul mamei! Mă duc s-o sărut şi pe Irina. Te rog, nu mai merge la bucătărie să-mi faci semn, că-i frirg, am lăsat puţin geamul deschis. Îl închid eu. Oricum, maşina mea e în partea cealaltă, că n-am putut intra aseară aici; n-au curăţat bine aleea. A! – revine ea în grabă din camera fetiţei. Gata, ţi-ai luat pijamaua? Du-te mai bine să dormi lângă Irina, c-a întrebat prin somn de tine. Venisem să te rog să-mi dai un bip imediat ce ieşiţi de la muziciană, sunt curioasă de diagnostic; am emoţii mai mari ca voi. Dacă-s în sală când îmi dai bip, te sun imediat ce termin. Pa şi succes! Vezi cum te porţi – se întoarce Diana spre el înainte de a pune mâna pe cheia din uşa de la intrare. Ai făcut tu faţă doamnei Aurelia... Vezi, să nu te dai de gol cu relaţia... Nu că mi-ar păsa – e din altă lume, a muzicienilor –, dar nu vreau să intru în gura babelor. Doamna Stârcea zice că şi ea, baba la care mergi, demult, când s-a întors de la Canal, c-a fost şi pe-acolo nişte ani buni, a avut o... mă rog!... înţelegi tu... tot cu un student – conchide Diana pe un ton din care Daniel simte plutind în încăpere un anumit iz

de ironie. Pa, scumpul mamei! – se grăbeşte Diana să-l sărute pe obraz cu afecţiune, într-un gest evident de împrăştiere a aerului confuz instalat după vorbele de mai înainte. Crin imperial, să nu uiţi, şi... – arată spre sacoşa de pe măsuţa din centru, pregătită de ieri – mărţişorul, cadourile... Încuie tu uşa, te rog, că mă grăbesc...

Daniel rămâne locului, dezorientat; aproape că nu mai înţelege unde se află; ştie doar că trebuie să răsucească zăvorul uşii de la intrare, „deşi tare mi-ar mai plăcea să intre un hoţ peste mine!, că n-am bătut pe nimeni de când sunt în Bucureşti; mi-au anchilozat braţele; fotbal n-am cum să joc; terenu-i plin cu movilele de zăpadă depozitată acolo; în sală, baschet n-am când juca... – de-ar veni vara, să trag două-trei săptămâni la coada coasei; cred că-i efortul cel mai complex şi complet, ce-ţi solicită toţi muşchii..." Se mişcă anevoie până în bucătărie, să bea apă. „Mai rău ca după prima zi de coasă!", cade el ostenit pe un scaun, închizând ochii strâns, simţind cum îl doare fiecare muşchi. „Dar de ce n-am făcut bătături?!" – tresare când deschide ochii şi-şi priveşte cu groază palmele cu pielea rămasă fină. „Ce-i cu mine, unde sunt?!" Uită de sete şi fuge în dormitor: „ca după război..." Cade în fotoliul împins după uşă, privind în jur cu nelinişte: cearşafurile, mototolite; plapuma, împinsă în colţul dinspre bibliotecă; „oare asta-i pată de cafea?" – sare el în picioare, să poată pipăi perna, pe care o simte umedă. Se întinde pe pat şi-şi lasă privirea aţintită în gol, spre tavanul alb.

– Puiul mamei... – se aude rostind încet, ca un ecou al vorbelor doamnei din uşa băii.

Nu-i iese din cap imaginea aceea plină de lumină a Dianei apărute cu căciula de blană în mână, gata să şi-o aranjeze pe cap. „De ce n-am luat-o în braţe?!" Se cutremură şi sare în capul oaselor, apoi lasă picioarele la marginea patului, rotindu-şi privirea peste dezordinea din jur. Crâmpeie disparate îi trec prin minte ca scene dintr-un film prost de război, menite să impresioneze, să-l lase pe spectator cu convingerea că a fost şi o luptă. „Şi dacă a fost, de ce atâta răceală?! Oare aşa-i normal între doi iubiţi, dimineaţa, la coborârea din pat?..."

– Şi dacă am avut un coşmar?!

Cearşafurile... perna udă... plapuma înghesuită în colţul dintre bibliotecă şi perete... chiar şi fotoliul, împins aiurea; „să-l fi mişcat Diana, când a ieşit din dormitor?" Se roteşte prin încăpere dezorientat. Priveşte cărţile din bibliotecă – multe, parcă ar fi ale lui, din camera de la munte, aceleaşi ediţii de dinainte de '89; „între una nouă, frumoasă, cu copertă colorată, hârtie bună, carte apărută recent şi acelaşi titlu,

publicat înainte, să optaţi pentru exemplarul vechi; după Revoluţie, editurile au luat-o razna, folosesc tot felul de traducători improvizaţi, fără măiestria celor verificaţi şi atestaţi îndelung; puţinele valori sunt copleşite de gunoaie" – le spunea la colocviul de Engleză din anul întâi profesorul, el însuşi fost redactor şi traducător de elită la o editură „luată cu japca, prin malversaţiuni politice postcomuniste de un *no name*[1], care ne-a eliminat din start pe cei vechi, care-i refuzaserăm mereu, înainte de '89, cărţile submediocre, cu care ne agasa anual să i le publicăm". „Anna Karenina!" – tresare, văzând cotorul celor două volume publicate la Editura Univers în 1968. Trage încet volumul doi şi-l deschide cu atenţie; pagini îngălbenite, cu hârtia gata să se sfarme. Undeva, ascunsă între pagini, găseşte o cheiţă – e finalul capitolului în care Anna se aruncă sub roţile trenului; *apoi flacăra şovăi şi se stinse pentru totdeauna*. Simte că încep să-i tremure mâinile. Pune cu greu cartea la loc. Fuge în bucătărie şi începe să caute cu disperare ceva prin toate dulăpioarele. „Sunt bolnav! Aiurez că ast'noapte am făcut dragoste cu Diana... Ea o fi dormit cu fetiţa iar eu am avut un coşmar, altfel nu-mi explic răceala ei – parcă era o statuie în uşa băii... Puiul mamei... M-o fi vegheat ast'noapte?!... Data trecută, după gripă, nu se mai dădea dusă din braţele mele; credeam că mor cu obrazul congestionat de efort, căzut în deschizătura gulerului de blană, îmbătat de parfumul trupului încins şi adierea liliacului folosit de ea permanent; acum... *puiul mamei*..." Deschide uşa spre balcon să intre aer curat. Afară-i lapoviţă – fulgi mari, aruncaţi prin fereastra deschisă permanent a balconului. Abia zăreşte parcarea de jos, de lângă bloc. Se aude lopata femeii de serviciu hârşcâind zăpada depusă pe alee. „Lângă o femeie ca Diana, la care am visat atâţia ani, am toate şansele să înnebunesc. Deja am avut un prim coşmar ast' noapte. Cum să-mi fi cerut doamna din uşa băii s-o pun la marginea patului?!.. în genunchi pe covor?!... înapoi pe pat, răstignindu-mă violent pe pernă: „stai, că vreau să muncesc şi eu, nu numai tu; tu joacă-te cu sânii mei..." Îl obsedează faţa schimonosită de încordare şi privirea ei tulbure, ca a unui om beat, tăbărât asupra-i să-l ucidă... Mâinile ei cu degetele fine dar atât de ferme, imobilizându-i braţele, – „ţine-te cu palmele încleştate în capătul patului!", ordin dat ferm – să n-o mai atingă, să se poată mişca ea în voie... şi repetatele ei aplecări, plimbându-şi sânii peste gura lui, mai mult amăgindu-l, ca să-i dea ei prilej să întârzie o clipă-două cu gura lipită de urechea lui, să-i şoptească

[1] Nimeni (engl.)

vorbe de nerostit vreodată, bucuroasă că-l întărâtă şi mai mult, într-un crescendo punctat de broboadele mari căzute de pe fruntea ei pe ochii lui, orbindu-l, zbatere isprăvită într-un sărut apăsat pe umărul drept, din care a muşcat fără milă, şoptindu-i când s-a liniştit, abandonându-se lui, „iartă-mă! altfel aş fi trezit tot cartierul..." şi l-a întors peste ea, provocându-l cu surâsul ei tandru, exprimând chemarea. Apoi, nu-şi mai poate aminti – ameţeşte. Crede că s-a repetat momentul din dimineaţa de după gripă, doar că acum a stat mult timp cu obrazul căzut în pernă, alintat îndelung de palmele Dianei, până când a alunecat spre stânga, preocupat să cuprindă în arcul braţului umerii femeii, care s-a mişcat puţin, să se poată cuibări la pieptul lui. „Şi dacă, doar, am visat?!" I se face frig. „Nici măcar nu mi-a zâmbit..." În auzul său răsună iar *puiul mamei*... „Coşmar... Am luat-o razna...", tremură privind în jos, prin fulgii mari şi deşi. „Oare eu, care am 95 de kilograme, cu ce energie aş lovi caldarâmul? *Em-ve-pătrat-pe-doi...Ve* este radical din... Doamne, ce frig e! Bine că Diana a plecat cu pantalonii şi blana, să n-aibă iar o criză de cistită... Ce ziceam? *Ve* este radical din *doi-ge-haş*. Şi dacă-*i ve-pătrat-pe doi*... Energia-i *em-ge-haş*, că fac simplificări. Prost mai sunt!, profesorul nici nu mă scotea la tablă, că eram numai cu mâna pe sus... Ba da, mă scotea când avea control de la judeţ... Cum să aibă iar o criză de cistită?! Ce, atunci a avut?... A vrut să scape de mine! *Em-ge-haş... 95... 9,81... haş e 8 ori 2,7... 21,6...* De ce o fi zis că are cistită? Cred că m-a văzut cât de... eram. Ce jenant! *95 ori 9,81 ori21,6...* Şi ce frumoasă era în uşa băii!... *95 ori 9,81.. cam 53...* Şi totuşi ţin minte că am împins-o cu ambele palme pe pernă... Puiul mamei... În dimineaţa de după gripă nu-mi spunea decât *iubitule*... Ce oroare! În liceu, colegii se văitau că aveau frecvent visuri erotice... Eu dormeam şi mă trezeam visând numai la prinţesa blondă... *Em-ve-pătrat-pe-doi...* Visam, măcar, să ajung să-i ofer o floare... *Puiul mamei...* Să fi agonizat toată noaptea?!.. Şi totuşi, după ce i-am spus că voi fi studentul ei la anul... Cum i-au mai sclipit ochii!... Şi cum mi-a strâns genunchiul între coapse când m-a ameninţat că-mi rupe... şi s-a oprit, surâzând cu subînţeles, apoi a adăugat: *gâtul...* Şi de ce fineţea aceea de mamă grijulie?! Poate că aşa-i normal... Clipele acelea intime sunt ale nopţii... altfel, lumea... Şi dacă, totuşi, am agonizat?! *Em-ve-pătrat-pe doi...* Ba nu! M-am prostit; doar am făcut simplificările; a rămas *em-ge-haş... 95... 9,81... 21,6...* O nimica toată! Mai greu e să număr un cârd de oi în mişcare... Cam douăzeci de mii... Ce-or fi ăştia?... Voi mai număra oare, vreodată, oile dintr-o privire?... Ce-s ăştia?! A, jouli... Energia se exprimă în jouli. Douăzeci de mii!...

Aş scăpa de coşmar. Ce fascinant!, parcă mă atrage... Oare femeia de serviciu mai curăţă zăpada?... I-aş cădea în cap... Să n-o sperii... M-aş duce lângă tata... Dar, oare, mai există ceva dincolo?... Diana spunea ceva de teroarea religiei... Trebuie s-o duc pe Irina la biserică... În absenţa gândului că există Dumnezeu... Şi Diana a recunoscut: *suntem lăsaţi celuilalt...* Am îngheţat aici, pe balcon. Câte secunde aş face până jos? Ajung tot la formula lui Galilei... Ce am? Înălţimea, 8 etaje ori *2,7... 21,6...* Timpul este *radical din dublul distanţei supra acceleraţie... 2 ori 21,6... împărţit la 9,81...* Păi... Ar trebui să iau telefonul mobil, că are calculator... De fapt, ar fi vreo 43 şi ceva împărţit la 9,81... Cam patru şi jumătate... Dacă scot radical... rezultă... Cum?! Până jos aş face doar două secunde?! Da, două secunde; am calculat bine, dar aş scăpa... De cine?! Am înnebunit! Femeia asta mi-a transferat mie nebunia ei... De ce să mă arunc?! Mai bine golesc sticla asta... Am s-o caut pe Doiniţa, să mă las păcălit... Şi ce dacă şi-o trage cu un babalâc cu bani?! Şi Diana... Doamne, ce urât am ajuns să gândesc! Şi invoc mereu numele Lui!... Nu merit să mai trăiesc! Două secunde şi... Şi dacă nu-i nimic dincolo?! Cum să-l întâlnesc pe tata?! – *căci morţi sunt cei muriţi*[1]... Şi ce va zice mama?! Neamul meu va avea în veci o pată: un sinucigaş în familie...

– Tăticule, vino înăuntru şi închide uşa, că-i frig...

Daniel tresare şi, ruşinat ca un copil prins la furat, ascunde imediat sticla de *Napoleon* din mâna sa între ghivecele cu flori de pe balcon şi intră în bucătărie, lăsându-se luat de braţ cu degetele calde ale Irinei, care îl trage spre dormitorul ei. Simte că-l doare umărul şi stă o clipă în faţa oglinzii, ferindu-şi puţin pijamaua, să-şi dezgolească umărul şi o parte din braţul drept.

– Tăticule, a curs sânge pe umărul tău!... – se sperie fetiţa. Cine te-a muşcat? Mergem la mămica la spital să te trateze?

– Doamne, e-adevărat!... – izbucneşte Daniel în râs; „m-a muşcat când... *altfel aş fi trezit tot cartierul...* Ce sublimă-i viaţa!..."

O prinde pe fetiţă între palmele lui puternice, o ridică s-o poată săruta pe obraz, apoi o aruncă după gât şi începe să alerge în jurul mesei din living, imitând cu pocnetul ritmic al limbii paşii unui cal de rasă ajuns în arenă, spre amuzamentul Irinei, care se ţine strâns cu degeţelele ei fierbinţi încleştate în părul vâlvoi al tânărului. „Deseară îi arăt eu ei! După ce adoarme Irina, mă duc la ea în dormitor – dar dacă-i în birou?!

[1] Eminescu, *Împărat şi proletar*.

O iau în braţe, o duc în dormitor, îi dau drumul pe pat de la jumătate de metru înălţime şi-i spun... Ce-i spun?! – se opreşte el o clipă, dar picioruşele Irinei îl lovesc în piept, să-şi continue alergatul. Nu-i spun nimic! Nu-i nevoie de cuvinte...”

*
* *

– Daniel scumpule, am primit bip-ul tău, dar, abia acum am ieşit din sală. Spune-mi, te-ascult...

– Mămica, mămica! – sare Irina în sus. Vreau eu, vreau eu! – trage de telefonul lui Daniel şi se reaşează pe scaunul de la masă, împingând tava cu mâncare spre mijloc. Bunicuţa s-a purtat aşa frumos cu mine!... M-a învăţat cum să cânt la pian. Te învăţ şi eu pe tine, că degetele se ţin la fel şi la calculator, când scrii. M-a sărutat de mărţişor şi pentru cadouri. Ştii cu cine seamănă? Cu Sfânta Vineri din poveştile spuse de tăticul. Mi-a spus să-i spun *bunicuţă*. Să vezi ce pian mare are! Aşa vreau şi eu. Tăticul a vorbit cu un prieten. Mâine vin doi... Cum le zice, tăticule? A, da. Doi zugravi... Bine, ţi-l dau... – face fetiţa pe supărata, întinzând telefonul spre Daniel. Întreab-o când vine acasă.

– Vin, Daniel, vin acasă. Unde sunteţi, că aud rumoare.

– La mine, la cantină. Am venit să-l caut pe băiatul care are pe vărul său zugrav. Şi cum mirosea îmbietor...

– Aha. Pot să întreb cine mai este la masă cu voi? – aude Daniel întrebarea şoptită a Dianei. Lasă, nu-mi spune – devine ea gravă, părând indiferentă. Vreau să ştiu diagnosticul. Ce-a spus doamna muziciană?

– Ceea ce tu n-ai spus de mult vreunui student, că n-ai prea dat 10...

– Ba am dat! – se apără cu vehemenţă Diana, iar Daniel simte în glasul ei cum creşte bucuria. Şi-am să mai dau! – o aude ambalându-se. Măcar un 10 cu felicitări la parţialul din iarnă şi-un altul, chiar pe nemerit, dar tot cu felicitări va fi, la integralul din vara viitoare... căci cineva mi-a promis ast’ noapte... iar eu o să-l meditez să-şi merite nota... Şi chiar dacă a fost o promisiune făcută la beţie... Eu aşa cred, iubitule, c-a fost beţie, altfel nu-mi explic atâta *veritas*... Chiar a fost de bine, iubitule? – simte Daniel şoapta Dianei ca pe un sărut dat cu infinită tandreţe.

– Sigur, iubito! – îi răspunde pe acelaşi ton. Abia aşteptăm să-ţi povestim. Spune-mi, – devine glasul lui grijuliu – tu eşti bine, iubito?

– Bine?! – pare să se mire Diana. Păcat că n-ai atlasul în faţă, să numeşti cel mai neînsemnat muşchi, poate nimereşti unul care să nu mă doară...

– Îmi pare rău!

– Eşti un prost! – se îndulceşte şi mai mult şoapta femeii. Dacă refuzul unei flori de către o doamnă este o mare impoliteţe, o astfel de părere de rău a unui bărbat iubit e-o prostie naivă – şi te iert!, că eşti şi prostuţ şi naiv; las' că te învăţ eu minte!... Ştii că acum, când am ieşit de sub duş după cele trei operaţii, m-am urcat pe cântar? 66 de kilograme! Nu pot să cred. M-am chinuit două luni după Crăciun să dau jos măcar un kilogram... că ajunsesem la 68... Gata, te sărut, că mi-e dor de voi. Ce faceţi acum?

– Licurici, care a mâncat elegant, ca o prinţesă la un dineu – păcat că la ora asta, sala de mese e-aproape goală şi n-are cine o admira –, mai are de dat gata felul trei, apoi ieşim să căutăm un taxi.

– Aha, te-am prins! „N-are cine-o admira"... Păi să nu-ţi rup eu ţie...

– Nici o clipă nu mi-ai dat de înţeles c-ar trebui rupt un pic... dimpotrivă...

– Măgarule! Ţi-am spus că-s făcută varză...

– Şi ce gustoasă-i varza cu ciolan!...

– Provocatorule!... Dacă te aude fetiţa?

– S-a dus să mai ia de pe linie câteva şerveţele, că tot degeţelele ei, săracele, îs mai bune decât linguriţa.

– Ce-i la felul trei?

– Prăjitură cu frişcă, asta a vrut, că-i linie cu autoservire.

– Doiniţa nu-i în sală?

– De ce crezi c-am pus floarea la sfârşitul jurământului Demonului?

– Deci recunoşti că eşti un demon. Ei, nu; nu chiar cât al lui Lermontov, dar mai... pământean. Spune-mi finalul jurământului, să am la ce visa.

– *În dragoste precum şi-n ură/ Eu sunt statornic, eu nu-nşel!*

– Eu n-am voie să te urăsc, orice-ai face, dar nici tu, iubitule, să nu mă laşi să te fac să mă urăşti; vreau să-mi fii statornic doar în dragoste, promiţi?

– Jur!

– Ştii ce fac acum?

– Stai întinsă pe canapeaua de consultaţii din cabinetul tău.

– Eşti pe-aproape. Stau întinsă pe un fotoliu care se întinde singur; mi l-am cumpărat anul trecut. Medicul specialist mi-a recomandat să stau cu picioarele mai sus decât restul corpului.

– E-un medic nepriceput dacă ţi-a recomandata s-o faci cu ajutorul unui fotoliu rabatabil.

– Pe-atunci, nu te cunoşteam. Fii atent că deseară nu te iert: te pun să-mi ţii picioarele în braţe şi să mi le masezi.

– Vino mai repede acasă, că seara-i aproape.

– În jumătate de oră pot fi la voi cu maşina, să vă iau. Unde mă aşteptţi?

– Nu, nu. Luăm un taxi, săru' mâna!

– Numai?

– Vorba vine. Culc licuriciul şi vin să te ajut să-ţi dezbraci ciorapii, să nu cumva să adormi cu ei, să te doară picioarele. Şi-am să încep să te sărut de la călcâie...

– Cum să-ţi mai spun?, că provocator ţi-am mai spus o dată... Hai, te sărut, iubitule! Ne vedem acasă. Verdictul doamnei Vlada îl ştiu; vreau amănunte – plătesc bine!

– Când?, că azi, la cum te dor muşchii; nu mai eşti bună de plată...

– De câte ori să-ţi spun că eşti măgar?

– Măgarul e-un animal blajin şi sfânt.

– Atunci nu te vreau măgar. Te vreau... aşa cum eşti, un *felis tigris*. Pa, iubitule!

Daniel rămâne cu privirea în gol, incapabil să poată schiţa un zâmbet măcar; „nu pot să cred! Oare chiar mă iubeşte?! Şi... şi chiar de-ar fi doar nevoia bovarică de... Sunt rău! Diana mea nu merită asemenea gânduri..."

– Tăticule, de ce stai aşa? Te-a certat? – devine fetiţa atentă la nemişcarea lui Daniel.

– Nu, scumpetea mea dragă. Mă gândeam să oprim taxiul la o cofetărie, că mamei îi place tortul cu fructe şi cu frişcă.

– Şi mie îmi place, şi mie! Şi-i cumpărăm şi-un buchet de flori. Vreau să-l aleg eu.

În florărie, Daniel o lasă pe Irina să aleagă buchetul care îi place ei mai mult.

– I-l dai tu mamei că pe mine o să mă sărute oricum, c-am învăţat repede să cânt – spune Irina cu mândrie, spre amuzamentul taximetristului.

Acasă, măsuţa din mijlocul livingului e împodobită festiv: un tort mare în centru, „ca şi tortul nostru”, gândeşte Daniel, farfurioare pentru tort, cupe de cristal şi o şampanie scumpă nedesfăcută.

– Cui îl ofer? – întreabă Diana ieşind din bucătărie cu un buchet mare de flori în braţe.

– Învingătoarea e ea – o arată Daniel pe fetiţă.

Când scapă din îmbrăţişările Irinei, Diana se opreşte în faţa lui Daniel, primindu-i cu ochii uşor încruntaţi buchetul cumpărat de el şi de Irina, cercetându-i în fugă, dar atent, obrazul; „bine că nu l-am muşcat de obraz; n-are nici un semn, slavă Domnului! Am mereu în gură gustul dulceag al sângelui său; îl muşc din nou prima oară când ne-om săruta; Doamne, frumos-îi! Nu pot crede că am un asemenea iubit...”

– Mulţumesc, Daniel! – îi şopteşte pe un ton scăzut şi se grăbeşte să-l sărute în fugă pe amândoi obrajii; „n-am nici un drept să mă bucur de el; nu-l merit! E-un copil. Doamne, m-am prostit... Dacă Mituş află că... mă dă afară din clinică...”

Daniel s-a desprins din îmbrăţişare derutat; parcă se teme s-o mai privească. Observă că şi Diana, asemeni lui, e atentă doar la graba cu care Irina culege bobiţele roşii de coacăze confiate îngropate în frişca de pe tortul aşezat deja pe mijlocul mesei.

– Şi tortul vostru, tot aici! – hotărăşte pe un ton precipitat Diana, preocupându-se de masa în jurul căreia a aşezat scaunele aduse din bucătărie.

Daniel o urmăreşte cu privirea, chiar dacă o ajută pe Irina să-şi dezbrace hăinuţa de blană adusă de Moş Crăciun; „a apucat deja, de când a venit, nu numai să aranjeze masa, dar şi să îmbrace o rochie, care îi întregeşte feminitatea şi-i dă farmec fiecărui gest. Pantofii ei cu toc o avantajează, asigurându-i un mers elegant, în ciuda covorului gros, în moliciunea căruia se adâncesc tocurile mereu; chiar că ne-a aşteptat ca pe nişte victorioşi”, simte Daniel cum începe să-i bată inima cu putere.

– Am numărat degeaba florile... – se aude Irina bombănind, în timp ce aruncă spre cuier căciuliţa de blană.

Diana tresare, gata să intervină dacă Daniel ar certa-o pe fetiţă, dar vede cum tânărul priveşte în fugă buchetul de flori adus de el şi-şi lasă privirea în jos pufnind în râs; „aha, asta-i!”, se bucură ea, făcând un gest de liniştire Irinei.

– Aşteptam să pleci în baie să-ţi speli mânuţele – îi zâmbeşte complice, iar când o vede cum fuge în baia mare şi închide uşa în urma sa, Diana se întoarce încet, maiestuos, către Daniel şi-şi întinde braţele

peste umerii lui, tresărind când îi simte palmele cuprinzându-i mijlocul: Dragul meu, dacă încep, mi-e teamă că nu mă mai pot opri – îi şopteşte, sărutându-l apăsat pe obraz, lângă ureche, lăsându-se strânsă în braţe cu o plăcere voluptuoasă. Iartă-mă, nu ştiu cum o fi la voi, bărbaţii, dar eu, care... mă rog!... cred că nici poimâine n-o să fiu bună de ceva; chiar că-s... varză – îi mai şopteşte ca pe o adevărată taină, stând încă agăţată de gâtul lui, lipită strâns de el, anume parcă să-l întărâte şi mai mult, să mai îndulcească amarul vorbelor de mai înainte.

Daniel îi ia mâinile, i le sărută pe rând, apoi o conduce spre un scaun, zâmbindu-i cu ochii scăldaţi în jocul unei lumini tremurânde, născute din timiditatea care a pus stăpânire pe el, făcându-l să roşească. Vrea să-şi revină cât stă în baia mică, de-aceea se spală îndelung pe faţă, iar când se întoarce la masă, Diana taie deja câte o felie pentru fiecare şi din tortul purtat cu mândrie de Irina la intrarea lor în apartament.

– ...şi cum îţi spuneam, – continuă fetiţa să vorbească plină de importanţă, lingându-şi degeţelul arătător, pe care îl tot înmoaie în frişca feliei de tort din faţa sa – bunicuţa a fost tare încântată când tăticul i-a oferit crinul imperial. „Dă-mi voie să te privesc, tinere – s-a retras ea un pas, apoi s-a apropiat şi i-a oferit mâna să i-o sărute. Nepoată, – mi-a strigat – fii atentă la bunicuţa ta cum se oferă mâna unui tânăr, căruia îi dai voie să ţi-o sărute". Apoi m-a învăţat cum trebuie să mă aşez pe scaunul din faţa pianului. Mămico, – ridică Irina tonul, să atragă atenţia asupra sa – trebuie să ştii şi tu: degetele se ţin aşa la pian, ca la calculator, când scrii, parcă ai ţine o minge invizibilă. Şi să-mi dai o vază de flori, cea mai scumpă şi cea mai grea, pe care s-o ţin pe cap, să merg fără să-mi cadă, voi şti să... Cum a zis, tăticule? – se întoarce fetiţa spre Daniel.

– Vei şti să intri în scenă, să te opreşti lângă pian, să saluţi sala şi, ce-i mai important, vei şti să ieşi la rampă.... Vei avea mers de mare artistă.

– Aşa, aşa! – sare în sus de bucurie fetiţa, amintindu-şi – aşa cum a venit la marginea scenei şi s-a aplecat spre noi fetiţa aceea frumoasă, care a ţinut vioara între genunchi cât a cântat, când am fost noi la Ateneu.

– Se cheamă violoncel, ţi-am mai spus – îi şopteşte Daniel.

– Nu-i aşa, mămică, că tu...? – începe Irina, dar se opreşte şi-şi muşcă buzele când aude degetele lui Daniel pocnind încet. Scuze! Cacofonie... Mămico, după pian, îmi cumperi şi violoncel?

Diana a renunţat să mai guste din cele două felii de tort de pe farfurioara sa. Întoarsă puţin, cât să-şi sprijine cotul drept de marginea mesei, stă picior peste picior, atentă la ceea ce-i povesteşte Irina; „de puţine ori am văzut-o atât de concentrată – gândeşte Daniel, sorbind-o cu privirea. Doamne, frumoasă-i!... Şi ce mândreţe de femeie!... I-ar sta bine de soţia unui şef de stat, nu numai a unui academician. Ce să caute lângă ea un cioban?! Ei, nu chiar cioban... Oier... Poate fermier... Sau zilier în Italia, la roşii; prin Spania, la căpşuni... Câtă eleganţă!... Anume s-a îmbrăcat aşa, să-mi dea certitudinea că-i inaccesibilă... Eu am văzut-o la curs... Da, dar mai apoi, la decanat, când a auzit că-i vorba de mine, a ieşit trântind uşa... Restul – compromisuri, să-i scot fetiţa la mal...”

– S-a întâmplat ceva, Daniel?

– Poftim?! – tresare tânărul, scăpând linguriţa din mână.

– Încremeniseşi, privind fix, în gol...

– Scuzaţi! Căutam să-mi amintesc ceea ce m-a rugat bădia Ion să cumpăr – de-ale noastre, oierii; vine primăvara şi...

– Pentru mâine am chemat-o pe tanti Ioana, să poţi pleca, să-ţi mai rezolvi... Meseriaşii vor dori mereu câte ceva... Tanti Ioana îi va supraveghea. Bun! – conchide Diana, continuând să ocolească privirea lui Daniel. Ce-a mai spus doamna muziciană? – se adresează ea fetiţei.

– Mămico, bunicuţa a stat un timp lângă mine şi mi-a arătat cum să cânt la pian. Apoi s-a întors la fotoliul din faţa unei mese mici, rotunde, pe care pusese tava cu cafelele. A stat de vorbă cu tăticul; „tu cântă, draga bunicii, concentrează-te numai asupra pianului. Când oboseşti sau vrei un pahar cu apă, ori la baie, să-mi spui...” Am cântat mult, mămico... Tăticul şi bunicuţa au băut cafea şi au discutat...

– Diverse, doamnă, diverse... – răspunde Daniel privirii, aruncate întrebător către el; „ce privire severă!... Aşa o avea şi la ora de curs...” Irina a fost lăsată să se joace... – mai îngaimă Daniel.

– Nu m-am jucat; am cântat! – se supără fetiţa.

– Sigur, ai cântat – confirmă Daniel. Cu doamna am făcut puţină politică, mi s-a plâns că şi dumneaei e-n război cu Primăria Capitalei; blocul *Yanis*, terenul viran de alături şi parcul din faţă – un parc plin de salcâmi, în care sunt sute, poate mii de ciori...

– Mămico, trei ciori m-au murdărit; două pe haină şi una pe căciuliţă – se laudă fetiţa. Bunicuţa mi-a zis c-o să am noroc în viaţă.

– Parcul se cheamă Parcul cu Ciori, nici nu ştiam – continuă Daniel, aruncând o privire scurtă fetiţei, prin care îi dă de înţeles să stea cuminte şi să se ocupe de feliile de tort. Doamna are de recuperat şi

blocul, şi terenul viran şi parcul. Apoi s-a ridicat, a umblat sub capacul pianului şi i-a spus Irinei să cânte din nou toate notele de mai multe ori şi să-i arate unde i se pare că nu mai cântă ca înainte.

– Am ştiut de prima dată! – se laudă Irina. M-a sărutat pe frunte, a reparat ceea ce stricase şi, stând în locul meu, a cântat câte trei note şi m-a pus să le cânt si eu din guriţă, aşa: la-la-la, cum m-a pus şi preotul; apoi, patru, apoi, cinci. Am ştiut şi m-a lăsat să mai cânt singură, că dumneaei – aşa m-a învăţat tăticul să vorbesc despre o persoană respectabilă... dumneaei...

– Da, doamnă; nu, doamnă... – şopteşte Diana, furându-l cu privirea pe Daniel: „Doamne, şi-a amintit că mai exist... – se bucură Daniel. Aşa-i politicos" – îşi zice, înghiţind în sec.

– Dumneaei a stat de vorbă cu tăticul – continuă fetiţa. Au băut multe cafele, din ceşcuţe mici, atâtica... – arată degeţelele Irinei.

– Cafea la nisip – încuviinţează Daniel.

– ...şi au vorbit mult, că eu am cerut voie să mă duc de două ori la baie – completează Irina.

– Daniel, ce-aţi vorbit atâta? – pare Diana curioasă.

– Întâi, ce spectacole a văzut fetiţa. Apoi... diverse. Adică, – se preface Daniel, amintindu-şi că Diana l-a rugat să nu dea în vileag legătura lor; „îi este ruşine cu mine" – m-a întrebat ce mai citesc tinerii de azi şi, din una în alta, am ajuns la Mihai Vlădeanu...

– Ăsta cine-i?! – se miră Diana, mai mult de formă, să păstreze fluenţa discuţiei.

– Scriitor – saltă Daniel dintr-un umăr. Cred că-l citise şi ea şi a ţinut să-mi afle părerea; de fapt, voia să-şi dea seama dacă ştiu să percep o scriere literară; dacă profesorii m-au învăţat că un roman scris la persoana întâia singular nu-i neapărat o autobiografie... dacă ştiu să descifrez un spectacol de operă ori de balet. I-am zis din capul locului că am o cultură muzicală insuficientă; nici voce nu ştiu dacă am şi mi-a apreciat sinceritatea... Mi-a povestit cum se face cafeaua la nisip...

– Altceva? – întreabă Diana curioasă. N-a spus de ce ne-a tot amânat?, doar doamna Stârcea a rugat-o să ne primească de mult...

– A, da... – confirmă Daniel fără prea multă tragere de inimă. Doamna Anastasia Petropulos-Vlada s-a scuzat că a fost foarte ocupată şi ne-a mulţumit că ne-am gândit la ea şi am apelat la doamna Stârcea. Ştiţi, doamna Stârcea, pe când era adolescentă, înainte de război, i-a fost cursantă la balet. Cea mai bună. Doamna Anastasia Petropulos-Vlada

zicea că nici nu şi-a închipuit că doamna Stârcea n-a făcut carieră în balet pe marile scene ale lumii.

– Ştiu; mi-a povestit şi doamna Stârcea, c-am stat la cafele o după-amiază întreagă. Altceva?

– Nimic – strânge Daniel din umeri, ocolind privirea Dianei; „nu ştiu să mint; cum să-i spun cât de multe am discutat?!" A, da! – îşi aminteşte el. Stăteam noi de vorbă şi, la un moment dat, doamna a devenit atentă, făcându-mi semn să tac. Asculta cu interes cum Irina tot repeta trei note muzicale...

– Ba nu; erau patru! – intervine fetiţa.

– Doamna le-a apreciat doar pe primele trei – precizează Daniel, apoi explică Dianei: S-a dus la pian, a cântat cele trei note şi încă două-trei, le-a repetat şi a întrebat-o pe Irina unde le-a auzit.

– Am ştiut, mămico! – sare fetiţa în sus şi vine la Diana, dându-i de înţeles că vrea în braţele ei. I-am spus bunicuţei că aşa începe dansul cu umbreluţele – ea a zis că se cheamă *Dans cinez* – din *Spărgătorul de nuci*. M-a strâns la pieptul ei şi m-a sărutat mult pe frunte. „Aici îţi creşte un corn de inorog. Eu te sărut să-ţi crească mai repede" – şi l-a întrebat pe tăticul ceva.

– În ce roman am întâlnit scena cu tatăl care-şi sărută mereu fetiţa pe frunte, asigurându-o că va începe să-i crească în frunte cornul de inorog. N-am ştiut, dar nici dumneaei n-a insistat; tocmai o sunase un avocat; „pentru alde ăştia, aş deschide un nou Canal în România"; am înţeles că era unul dintre avocaţii ei pentru procesele de retrocedare... mai voia o sumă de bani... Cam asta-i – conchide Daniel. Mi-a dat numele doamnei profesoare cu care trebuie să luăm legătura s-o mediteze pe Irina; mi-a promis c-o va suna şi dumneaei, s-o recomande pe Irina, iar aici – arată Daniel hârtia – am numele unui specialist în piane, cu care va trebui să mergem să alegem pianul şi pe care să-l chemăm periodic să-l acordeze.

– Pariez că ţi s-au uscat coardele vocale de cât ai vorbit – râde domol Diana, fixându-l mereu cu privirea pe Daniel. Eşti de-al casei, dragul meu, nu-i aşa Licurici? – se apleacă şi o sărută lung şi afectuos pe fetiţă, ca un *sâc!* adresat lui Daniel, care nu mai ştie ce să creadă; simte cum zboară dintr-o extremă în alta; „de ce mi-a făcut sâc!, dar o ţine pe fetiţă la piept, să nu mă pot apropia de ea?!" Dragul meu, – o aude adresându-i-se pe un ton politicos, „anume să stau la distanţă" – ca *pater familias* ce eşti, deschizi tu şampania?

– Vreţi să fiu sincer? – se uită Daniel adânc în ochii Dianei. N-am mai făcut-o până acum.

– Vino să-ţi arăt. Şi de data asta, – o aude pe Diana şoptind în timp ce se ocupă de sârma care ancorează dopul de plută – sunt sigură că vei învăţa foarte repede.

– Bineînţeles, – îi întoarce Daniel şoapta, luându-i sticla din mână, să scoată el dopul cu grijă şi să toarne imediat în cupe, aşa cum a văzut în filme – învăţ repede şi cu plăcere tot ceea ce conduce la ceva dulce şi îmbătător...

Ciocnesc toţi trei – „pentru viitoarea pianistă!" –, chiar şi Irina primeşte puţină şampaniei şi ar mai vrea, „dar ştiu că nu am voie" şi iar se cuibăreşte în braţele mamei.

Restul serii îl petrec sfătuindu-se ce cameră să antifoneze.

– Dormitorul meu! – hotărăşte în final Diana. Este camera cea mai mare. Încap în ea pianul, biblioteca, o canapea extensibilă, fotoliul şi biroul meu de lucru. Irinel, scumpo, va fi camera ta de lucru când vei intra la şcoală. Uite cât spaţiu vei avea... – se învârte Diana prin dormitor cu braţele desfăcute, împiedicându-se în cuta covorului ieşit puţin de sub piciorul patului, pe care Daniel a uitat s-o îndrepte dimineaţă, când a făcut ordine.

Irina începe să râdă. Ochii Dianei se aruncă spre Daniel, parcă ar vrea să-l certe. Roşesc amândoi, incapabili să facă vreun gest – doar se privesc; nu le vine să creadă că au aceleaşi amintiri din noaptea trecută; „tânărul ăsta frumos şi timid, roşind ca o adolescentă când mă priveşte, e-acelaşi, oare, cu tigrul care m-a sfâşiat ast' noapte?!" „Doamna aceasta impunătoare, sobră şi rece ca un judecător suprem, să-mi fi şoptit la ureche vorbele acelea care mă scoteau din minţi, întărâtându-mă într-atât, că am dus-o până acolo încât s-a eliberat muşcându-mă cu ferocitate, savurând îndelung gustul sângelui meu, a cărui dulceaţă mi-o oferea ca o nouă provocare de fiecare dată când mă săruta, şoptindu-mi chemarea de-a fi al ei tot, secondându-mă cu înalta ştiinţă a femeii scorpion, ce-şi devorează partenerul în final, numai că ea, după final, mi s-a dăruit să-i veghez somnul de copil adormit fără grijă, ocrotită de braţul care i-a frânt mijlocul..." „Ce-i cu Daniel de-i aşa trist? Mai degrabă abătut..." „Trebuie s-o suport aşa rece şi distantă, de dragul fetiţei – poate va ajunge o mare pianistă. Marea muziciană are dreptate: să mă îngrijesc să capete încredere în sine. Tinere, talentul e ca..."

– Daniel, scumpule, de ce surâzi? Ce-i cu tine?!

–„Talentu-i ca un izvor; odată ce-i deschizi calea, nu se va mai opri; la Irinel a mea, poate deveni fluviu”; aşa mi-a spus doamna Vlada. Abia aştept s-o văd pe Licurici luând lecţii de pian cu profesoara.

– Şi-ai să te ţii de cuvânt după aceea? – vine întrebarea Dianei încărcată de tristeţe.

– Nu înţeleg – îşi aruncă Daniel privirea în ochii doamnei din faţa sa; „cum adică?! Ce-am zis că voi face după?! Ce-i cu ea? Parcă vrea... Trebuie să fug cât mai repede din casa asta! Nu-i pot face faţă. De când fetiţa şi-a revenit, Diana şi-a recăpătat stăpânirea de sine – măreţia! E dreptul ei; atâţia ani de muncă... Lua-le-ar dracul de romane citite! M-au făcut să cred că pot visa la orice prinţesă... Totuşi... Doiniţa... Şi ce dacă s-a dus cu un babalâc cu bani?! Doiniţa e plină de viaţă, e de-acolo, din universul meu, studentă ca şi mine; acum am putea fi amândoi în sala de lectură a bibliotecii... ne-am trimite bileţele... seara am putea merge împreună la teatru... pe urmă... Oricum, stau singur în cameră...”

– Nimic, Daniel – aude glasul domol al Dianei. Nici tu nu eşti în apele tale astăzi. Vreo veste rea de acasă?

– Nu, doamnă. Zău că mă gândesc unde-oi fi pus biletul trimis de bădia Ion; erau mai multe tipuri de pastile...

Diana se apropie de el, parcă ar vrea să-i cerceteze ochii de aproape:

– Jură-mi că-i numai atât!

– Zău că nu vă înţeleg...

– Cred că noi doi ar trebui să stăm despărţiţi şi să ne vorbim la telefon.

– Întotdeauna puneţi diagnostice atât de precise? – continuă Daniel să-i înfrunte privirea.

– Irinel mămico, – se adresează Diana fetiţe, fără să-l scape din privirea sa pe cel care o înfruntă cu atâta stăpânire de sine – acum, că ţi-am cedat camera, trebuie să ciocnim încă o cupă de şampanie – spune cu lumina bucuriei aprinzându-i privirea câteva momente, pentru ca imediat ce fetiţa iese din încăpere, să redevină aceeaşi de mai înainte: Nici măcar n-ai observat cât de frumoasă m-am făcut pentru tine.

– Ba da, scumpa mea doamnă, dar naiv şi prostuţ cum sunt, am rămas fără grai – simte Daniel cum se luminează de fericire; „Doamne, chiar că-s... necopt, ăsta-i cuvântul! Îmi vine să zbor!”

– În sfârşit! – izbucneşte Diana în râs şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui Daniel. Aud şi eu un mare adevăr de la tine. Irinel

scumpo, – se adresează fetiţei, care a intrat deja cu două cupe goale în mână – tăticul tău mi-a spus cel mai plăcut adevăr. Mă laşi să-l sărut?

– Nu, că nu ştii.

Diana şi Daniel izbucnesc spontan în râs; râd mult, depărtându-se, să se poată privi amuzaţi.

– Numai eu ştiu să-l sărut pe tăticul, tu te prefaci – întinde fetiţa braţele în sus spre Daniel, care o ajută să i se agaţe de gât, şi se lasă sărutat îndelung pe amândoi obrajii, căutând un prilej să-i facă cu ochiul Dianei.

– Ţine minte: aşa am să te sărut şi eu de-acum – îi şopteşte Diana, plecând pe hol, să aducă sticla şi cel de-al treilea pahar.

Daniel toarnă în pahare, oprindu-se la al Irinei:

– Am să-ţi torn un strop de şampanie în plus, scumpetea lui tăticu'. Fără ochişorii ăştia frumoşi ai tăi, n-ar fi cedat mămica aşa uşor camera asta în care... – se opreşte intimidat de ochii plini de scântei ai Dianei, aruncaţi cu aviditate în ai săi, apoi către cuta covorului.

Se grăbeşte să toarne toată şampania în pahare, lasă sticla goală pe noptiera de la capătul patului şi toastează:

– Urez ca-n încăperea aceasta să viseze frumos şi să cânte înălţător un licurici!

– Cu condiţia ca noi doi să ne adunăm amintirile şi să le luăm de aici – se apleacă Diana spre Daniel şi-i şopteşte când se termină de băut şampania iar fetiţa duce pe rând în bucătărie cupele de cristal şi sticla goală.

– Şi ce propui să facem cu ele? – o întreabă Daniel, dar Diana refuză să-i răspundă, parcă nici n-ar fi auzit; se căzneşte să împingă cu vârful pantofului cuta covorului sub pat; reuşeşte abia când Daniel saltă puţin patul. Să nu cumva să îndrăzneşti să te dezbraci singură! – o ameninţă el în şoaptă; Diana însă a trecut deja pe lângă el spre bucătărie, unde i se aude vocea rugând-o pe Irina să mănânce măcar puţin înainte de culcare.

– Păi sigur că ţi se închid ochişorii de somn; „un strop de şampanie în plus..." Tăticule, – strigă ea, mimând supărarea – ia-ţi licuriciul şi culcă-l, că eu strâng masa şi trebuie să-mi caut o pagină cu modificări şi să-mi adun de pe birou lucrările...

*

* *

De când s-a întins îmbrăcat pe marginea patului, s-o amăgească pe Irina să adoarmă cu căpuşorul pe pieptul lui, Daniel stă nemişcat, gândind întruna la întâlnirea cu marea muziciană Anastasia Petropulos-Vlada. Ar dori să rememoreze ultimele replici schimbate cu Diana, să-şi reamintească ameninţarea ei că aşa îl va săruta şi ea, parfumul care adusese în încăpere un crâng întreg de liliac şi, mai ales, mersul imperial, că puţin a lipsit să lase fetiţa din braţe şi s-o prindă pe Diana de mijloc, să-şi simtă iarăşi genunchiul strâns cu disperare între genunchii ei atât de rotunzi, lovind la fiecare pas poala rochiei, „pe care, mor dacă n-o salt puţin, să-i îmbrac genunchii în sărutări...” – dar, din păcate, fără voia lui, îi stă obsesiv în amintire silueta bătrânei muziciene; „pentru mine, a fost ca o vrăjitoare, care mi-a băgat zeci de ace în suflet; cum să-i fi povestit Dianei toate câte mi le-a spus?!”

– Da, tinere domn, sigur că Stârceasca m-a rugat mai de mult să vă primesc, dar n-am timp, te rog să mă crezi! De altfel, peste câteva zile plec la Prăjeşti, la conacul fostei mele vecine de pat la *pension*. Mi-e dor să văd o poiană cu viorele, să mai găsesc prin pădure şi vreun cotlon cu zăpadă, să admir ghioceii răsăriţi. Poate c-o primeam de-a doua zi pe fetiţă, dar Stârceasca, limbută cum e, parcă nici n-ar fi savantă, mi-a spus că-i a academicianului Trifescu, fratele marelui inchizitor Dominte. Aici, în blocul ăsta, la etajul doi, era biroul lor secret de discuţii, uneori şi de anchete. Eu eram a Lehrermann-ilor, tată şi fiu, răspopiţi Apostol în vremea cu Carol al II-lea, să primească mai multe contracte cu statul. Dar m-a lucrat operativ vreun an şi Dominte, pe-atunci colonel, că Ceauşescu nu se-ngrămădea să-i facă generali cu una, cu două. Avea un pumn ca de boxer. Atunci mi-au căzut şi ultimele două măsele de sus; port proteză. Câţi ani ai? A, mi-ai spus: 23, în martie, de Bunavestire. Acuşi. La ani tăi, drăguţul meu ieşise din viaţa mea; l-aş fi tras după mine şi nu mi-aş fi iertat-o. Asta eram – a luat bătrâna un tablou de pe perete şi i l-a arătat: o poză de grup; întregul cor de la Ateneu, cu pianista în prim-plan, o femeie mândră, de o frumuseţe stranie, parcă avea cristale în ochi. Poza – i-o arată bătrâna – este făcută la câţiva ani după ce m-am despărţit de el – fiecare cu ale lui! Alte vremuri... Spune aşa frumoasă într-o carte!... „Chiar şi-n lagăr poţi trăi o poveste de iubire...” Ori noi am trăit în lagăr... Dominte ar fi vrut să-l agaţe şi pe el. Aştepta de la mine să-l denunţ că el este autorul versurilor cântecului La *Parcul cu Ciori*, pe muzica mea, că m-a turnat un coleg, compozitor şi el; mai trăieşte, că-i mai mic decât mine cu 5-6 ani; e şef la Uniunea Compozitorilor –, şi-a dat seama că eu îs autoarea; după o

noapte de amor, că dragoste n-a fost, dovadă că m-a turnat, cât am preparat cafeluţa, s-a uitat printre hârtiile mele şi a găsit undeva o frază muzicală, amestec de *Katiuşa*, *Internaţionala* şi un cântec legionar: era refrenul de la *Parcul cu Ciori*. *La Parcul cu ciori,/ De vrei ca să zbori/ În nopţi fără zori...* şi aşa mai departe; textul: *Mi-e ţara în beznă de nopţi fără zori/ Şi-n jilţul prinţesei stă frica-regină;/ E coasa stindardul ce-l flutură-n mână/ Şi croncăne moartea la Parcul cu Ciori* este mult mai lung şi subversiv; subversiv pentru vremea când frica era regină, că acum toţi sunt viteji nevoie-mare. Întregul cântec va fi inclus în integrala operei mele muzicale, la care vreau să lucrez în linişte la Prăjeşti. Apoi, după avansarea lui Dominte, am rămas din nou în grija lui Apostol-fiul. Îl găseşti în fiecare duminică în bisericuţa Colţea, general cu un pumn de stele, în retragere, aşa-i corect, retragere, că, la nevoie, sunt chemaţi la datorie, chit că merg în cârjă ori în scaun cu rotile; uneori cântă mai tare ca dascălii; Apostol-nepotul, este senator de-al lui Iliescu, Serafim Apostol. Dominte a murit de curând în vila lui de pe Valea Prahovei; cică stătea claustrat acolo; Iliescu l-a făcut general. Frate-su, academicianul, nici n-a făcut vâlvă şi n-a vrut onoruri: fanfară militară şi focuri de armă, cum au dreptul ăştia, care-s gata oricând să exclame: *câte am făcut noi pentru ţară!* Şi zici că te tragi din ăia de pe Dealul Domniţelor? Eu, din haiducul Vlad, trăitor pe la 1800, urmaş de Muşatin... Au mai rămas patru viţe, toate coborâtoare din cele cinci fete ale unui boier grec de pe malul Siretului, pe unde haiducea Vlad, până l-au prins arnăuţii unui vodă fanariot. Drăguţul meu, tot urmaş de-al lui Vlad; l-am recunoscut de cum l-am văzut în foaierul unui teatru... Ia uite colo! – a întins bătrâna braţul subţire, îmbrăcat într-un fel de manşon lung, să-i ţină cald la cot. Vezi tabloul acela afumat? – a luat ea bastonul şi a indicat o pictură în ulei, peste care vremea lăsase însemne ale trecerii. Vezi ochii? Priveşte-i! Se zice că aşa a rămas în amintirea fetelor, care au fost prezente când l-au încolţit arnăuţii, pe care i-a tăiat dintr-o singură rotire. Pictura e-a uneia din cele cinci fete, din care mă trag. A purtat-o peste tot în lume. Pe drăguţul meu l-aş fi recunoscut dintr-o lume întreagă. Abia intrase la facultate şi venise la teatru; îmi amintesc ca acum; se juca *Patima de sub ulmi*, de O'Neill. Eram plasatoare seara şi măturătoare dimineaţa; mă angajase, la eliberarea mea de la pension, directoarea teatrului, fostă elevă de-a mea la cursurile de dans; ajunsese actriţă mare; încălzea patul unui şef de partid – ea, ca o regină; el, ca un porc. Nu te cruci că vorbesc aşa urât. I-am spus-o şi drăguţului meu, o vorbă de-a fabulistului rus Krîlov:

vulturilor li se întâmplă să zboare uneori mai jos decât găinile, dar niciodată găinile nu vor ajunge în înalturi. Eu încă mai am în mine ură; întoarcă alţii şi celălalt obraz şi steie blajini până i-or crucifica invadatorii. Ştii de ce-am primit-o pe fetiţa asta atât de dotată pentru Muzică? Mi-a vorbit de ea doctoriţa Aurelia Mătăsaru; fiica ei face când şi când repetiţii cu mine, dar n-are stofa copilei acesteia... Mi-a vorbit de drama trăită de părinţii fetiţei. V-am acceptat pentru că am vrut să-l cunosc pe cel care a scos-o pe fetiţă din prăpastia autismului. Ai scos-o brusc, spre perplexitatea psihiatrilor, şi ei, nişte bieţi căutători într-un abis mai mare ca închipuirea. Nu m-am înşelat: ai ceva din drăguţul meu de pe vremuri; eşti mult mai citit şi chiar mai frumos; mă mir că nu zbori din floare-n floare. Drăguţul meu, de tânăr era un mare crai – sânge de haiduc dedulcit la cele cinci fete ale grecului, din care au rămas patru viţe lungi, de domnitor, că pe una a lăsat-o Dumnezeu fără rod al pântecului. Nici tu nu eşti departe de el, doar că aripile tale se topesc văzând cu ochii la focul unei singure... Cum să-i zic? Lămpi? Lumânări? Oricum, se pot arde... Mătăsăriţa zice c-o iubeşti pătimaş pe doctoriţă. Hm!... Parcă se poate iubi altfel la vârsta ta... Nu te întreb dacă doctoriţa, recunoscută ca un chirurg de top şi o profesoară de elită, intransigentă la examene – ştii că-i poreclită Otrava? –; nu te întreb dacă şi ea „consimte la amoarea" ta; e problema voastră intimă. Nici măcar a lui Trifescu, cel care şi-a dus fetiţa pe malul prăpastiei – bărbat întors definitiv la nevastă în Ajunul Crăciunului... E drept, o nevastă de toată stima. În plin regim comunist, când cumnată-său şi-alde Lehrermann-Apostol m-ar fi vrut să putrezesc la Gherla, că parcă nu-mi ajunsese Canalul, ea m-a achitat „din lipsă de probe concludente", era judecătoare atunci – şi-ncă ce judecătoare!... tânără şi frumoasă; am înlemnit când am văzut-o: femeile frumoase – eu eram ca acolo, în tabloul de la Ateneu – nu se înghit între ele, dar ea m-a salvat. M-am întrebat adesea: oare nu cumva a simţit că ne asemănăm? Aflase că avusesem un drăguţ frumos, inteligent şi fraged, cam cum eşti tu acum, doar că el scria literatură. De curând, mi s-a şoptit că, la vârsta ei, şi ea are aceleaşi gusturi – doar că la mine a fost altceva decât *gustul*; eu ghicisem în el sângele aceluiaşi întemeietor; trebuia să-l *cresc*!... Important este că madam Trifescu m-a salvat... Şi cine ar mai fi făcut recurs împotriva cumnatei marelui inchizitor?!

Reacţia lui Daniel a fost de retragere în sine, parcă s-ar fi ascuns – dar nu de teamă! El s-a născut şi a trăit acolo, în munte; duşmanii lor de zi cu zi erau alţii, cu blană şi cu patru picioare, uneori şi vulturii; „cei

cu două picioare veneau rar şi bine – să strângă birurile"; trebuiau să dosească prin pădure măcar o stână, să nu le ia statul chiar şi ultimul bănuţ. „Acum, va veni Zavate... sau altul..." Privea lung tabloul îmbătrânit de vreme: doi ochi albaştri, „ca o lucire de paloş, care te taie în două; să fi fost, oare, şi tâlharii mei aşa?!" Apoi a privit pe furiş fotografia corului de la Ateneu; „femeile frumoase, pline de viaţă, se aseamănă între ele", a gândit, chemând-o în amintire pe Diana – „acea Diana din momentele ei de..." şi s-a preocupat de restul de cafea din ceşcuţă; nu găsea cuvântul care s-o caracterizeze. Lângă pian, bătrâna îi dădea Irinei ultimele sfaturi. „...de trufie!" – a făcut Daniel ochii mari, parcă ar fi văzut-o pe Diana în faţa corului. Şi-a pipăit îngrijorat buzunarul, să fie sigur că are la el plicul cu bani trimis de bădia Ion să-i cumpere pastile pentru oi; marea muziciană tocmai se certase la telefon cu avocatul, care-i ceruse insistent încă o sumă însemnată de bani.

– Exclus să iau vreun ban de la tine, tinere domn! Mai am încă ce vinde.

– Dar... doamna doctor mi-a dat...

– Sigur? Ia uită-te în ochii mei! Eu simt că mă minţi. Cred că nici nu i-a trecut prin cap să mă plătească... Doctorii şi popii au mâini doar pentru luat, aşa zice drăguţul meu în cărţi... Dar ea are o scuză şi te rog să i-o acorzi şi tu mereu, Daniel. În mâinile acestei doamne Diana stă sănătatea unor oameni, cum în mâinile mele, în ale unui scriitor sau în ale unui pictor stau valorile perene ale unui neam; doar că noi suntem ca privighetorile, a spus-o şi pe aceasta într-o carte drăguţul meu: cântăm în pomii din grădina oamenilor gospodari, dar nu coborâm să mâncăm la troaca găinilor ori a porcilor. De curând, am citit un studiu care-i pune pe chirurgi pe acelaşi plan cu artiştii, scriitorii, sportivii şi şahiştii – oameni cu trăiri extreme, angrenaţi în activităţi care-i absorb în totalitate, dominaţi de o stare de echilibru între misiune şi aptitudine, indivizi pentru care timpul pare să se fi oprit în loc, dezinteresaţi faţă de reprezentarea pe care ceilalţi semeni şi-ar putea-o face despre ei, o completă identificare cu succesul în activitatea lor, succes care-i, în ultimă instanţă, răsplata lor; de-aceea nu pun preţ pe bani; şi-i doresc pentru un minim ori maxim de confort – uneori nici ei nu percep diferenţa între minim şi maxim –, dar nu-s sclavii lor – vorbesc de adevăraţii chirurgi! Iar această doamnă, care are norocul iubirii tale, este unul dintre ei... S-o iubeşti frumos, Daniel! Stârceasca mi-a vorbit tare elogios de Diana; s-o iubeşti cu patimă, dar fără agasarea ei ulterioară, dacă te va părăsi. O femeie ca ea trebuie înţeleasă. Dar nu uita

esenţialul: la valoarea ei, înţelegere, stimă, respect şi ură are toată ziua de la cei din jur; tu dă-i ceea ce, vorba lui Dante, *move il sole e l'altre stelle*[1] – ai de unde! Fiţi măcar voi doi fericiţi, dacă eu a trebuit să-mi alung drăguţul, să se salveze de inchizitorii care mi-au ars tinereţea...

Daniel a rămas cu privirea în tavan; a uitat de cât timp stă aşa. Amintindu-şi tot ceea ce i-a spus marea muziciană, a lăsat orele să curgă, gândind la frumuseţea stranie a acelei femei stând ca o împărătească în faţa corului şi înfiorându-se de fiecare dată când rechema în amintire privirea tăioasă a celui din tabloul vechi de 200 de ani; „a fost pictat din memorie de Sofia, fata cu har la pictură, care-şi convinsese tatăl să încarce un car plin cu aur şi odoare scumpe, cu care s-a dus la Iaşi, la Vodă, să obţină iertarea lui Vlad şi numirea lui şef de agie... că apoi, Vlad ar fi ştiu cum să pună mâna pe scaunul care, din moşi-strămoşi, se cuvenea lui..." Daniel înţelege că liniştea din apartament l-a moleşit deja, prilejuindu-i să privească îndelung tavanul, răscolit de vorbele marii muziciene; doar fetiţa s-a rotit de mai multe ori, ajungând în final să doarmă în poziţia ei preferată înainte de-a avea „pieptul tăticului, pe care să-mi culc eu obrăjorul": făcută covrig, cu funduleţul pe pernă şi cu nasul aproape de nasul lui Baloo, pe care îl sărută în fiecare dimineaţă când se trezeşte, apoi se aruncă pe pieptul lui Daniel, sau fuge prin apartament, căutându-l, să-l cheme înapoi în pat, cel mai adesea pretextând că vrea să asculte finalul poveştii, pe la jumătatea căreia a adormit aseară. „Ar trebui să mă dezbrac şi eu, să trec la pijama" – îşi zice Daniel, ridicându-se din pat. Îi pare rău că nu i-a urat Dianei noapte bună!; „bătrâna muziciană are dreptate, eu trebuie să-i ofer iubire"; dar nici Diana n-a mai băgat capul pe uşă, cum o face adesea când se duce la culcare. „De ce-i lumină în birou la ora asta?!" – se miră Daniel când iese pe hol şi vede fanta de lumină pe sub uşă. Bate încet, apoi intră cu precauţie. „Trebuia să-mi fi dat seama mai de mult!" – se ceartă în gând, când o vede: îmbrăcată aşa cum i-a întâmpinat, stă lăsată comod pe spate în fotoliul din piele şi doarme profund. Nu simte nici măcar când Daniel îşi trece braţul drept pe sub genunchii ei. Doar când îi cuprinde umerii cu stângul şi o ridică în braţe, Diana pufneşte într-un molcom *hm!* şi-şi culcă obrazul pe pieptul lui. Odată lăsată pe pat, cu capul pe pernă, întinsă după ce plapuma a fost îndoită de braţul lui:

[1] *L'amor che move il sole e l'altre stelle;* (Dante, finalul *Divinei comedii*); Iubirea ce roteşte sori şi stele (it., trad. Eta Boeriu)

– Vezi, dragul meu, ce ascultătoare sunt? Nici măcar pantofii nu i-am descălţat...

Daniel se aşează pe marginea patului şi începe s-o dezbrace încet, cu migală, sub privirea îngăduitoare a doamnei care nu vrea deloc să-l ajute – doar îl încurajează cu zâmbetul ei echivoc şi cu câte o mângâiere din când în când, mai degrabă o atingere ca un semn că-i prezentă dar nu indiferentă, trezindu-se de-a binelea, printr-o tresărire plină de uimire, abia când, începând şi ea să-l dezbrace pe el, într-o lentoare care le inflamează dorinţele la maxim, îi descheie cămaşa la piept şi-i vede plasturele de pe umărul stâng: „De umăr, dragul meu?! – face Diana ochii mari. Şi eu, care m-am temut toată ziua că ţi-am lăsat un semn pe obraz ori pe gât – de-aceea am şi fost aşa timorată... Oricum, – îi surâde şi se apleacă să-l sărute pe celălalt umăr – e bine că mai am un umăr, că, – cine ştie?! –, la ora asta, după cum mă priveşti, cred c-ai să trezeşti iar vampirul din mine..." – îi şopteşte la ureche ultimele cuvinte.

...Iar la ziuă, când sună ceasul deşteptător, Diana iese de sub protecţia braţului stâng, se întinde mult peste Daniel, să poată opri ceasul de pe noptieră şi rămâne deasupra, cu coatele înfipte în pieptul lui şi cu bărbia sprijinită în palme:

– Daniel scumpule, m-am tot gândit aseară: nu luăm nimic din camera asta. Ai sesizat că într-o bibliotecă, în compania cărţilor, te simţi alt om? Aici, pe lângă cărţile ce-am reuşit să le adun şi cele ce vor mai veni, poate le aduci şi tu pe-ale tale să te regăseşti copil privindu-le, vreau să rămână şi amintirile noastre – toate sunt frumoase! Într-o seară, când îmi lipseai, le-am chemat aici şi pe cele din camera ta de cămin, dar şi pe cele de la Cernica; sunt atât de mândră de ele!... – clocotesc de *veritas*-ul vieţii noastre, e faţa plină de lumină şi bucurie a zeului Ianus[1] care trăieşte în fiecare dintre noi. Vreau ca fetiţa noastră, dar şi băiatul, sau ce-o fi, dacă Moş Crăciun se va ţine de cuvânt, că tu, văd că-ţi dai toată osteneala – îl sărută Diana cu patimă –, vreau ca ei să simtă că-n jurul lor, în încăperea în care vor studia şi, poate, vor crea, plutesc spirite înalte şi amintiri frumoase, ale celor cu adevărat dragi... Viitorul lor vreau să-şi aibă rădăcinile aici...

*

* *

[1] Ianus – zeu cu două feţe. În mitologia romană, zeu al începutului şi al sfârşitului, păzitor al porţilor.

– Toţi meseriaşii sunt la fel – bombăne tanti Ioana, atentă ca cei doi tineri, grăbiţi mereu, să nu umple chiar toată casa de glet sau cu stropi de var; „că praful, oricum, intră peste tot”, l-a pus menajera în gardă pe Daniel; „aşa-i la bloc; să te ferească Cel-de-Sus, să ai zugravi în apartament”.

Singura fericită este Irina: Daniel a îmbrăcat-o cu hăinuţe vechi, i-a făcut şi ei un coif din ziar, cum au zugravii, şi o lasă în încăperea-şantier, să trudească şi ea într-un colţ, cot la cot cu cei doi tineri: a zgâriat pereţii cu un şpaclu mic, a lipit şi ea două cofraje de ouă şi a ajutat când a fost acoperit colţul său cu o placă de polistiren expandat. Seara, zugravii muncesc până spre miezul nopţii. Dorm pe patul scos din dormitor în living; Diana, cu fetiţa, în dormitorul mic, iar Daniel, în birou, pe fotoliul extensibil. Când, în seara a doua a văzut tavanul şi pereţii gletuiţi din nou, tavanul perfect plan iar muchiile drepte, făcute cu colţare de aluminiu îngropate în glet, Dianei nu i-a venit a crede; „tinerii ăştia sunt doctori în meseria lor!”

– Plecăm în Spania după Paşte, doamnă, să operăm acolo – s-a lăudat unul dintre ei ieşit din baie gata de plecare acasă. Acolo se construieşte mult şi se câştigă bine. Revenim la dumneavoastră peste trei zile, să văruim. Trebuie să lăsăm aşa, să se usuce bine, să nu avem surprize...

Diana le-a plătit mai mult decât se tocmiseră, iar tinerii au plecat bucuroşi, ba au luat-o şi pe tanti Ioana, „hai cu noi, mătuşă, că trecem pe lângă blocul în care stai, că ne-am învăţat să te auzim bombănind mereu; nici soacră-mea nu-i aşa cicălitoare...” „Da’ ne place! – a intervenit celălalt, ieşind din baie aranjându-şi mereu freza – rămâne lună în urma noastră.” „Poate te luăm în Spania – ne-o daţi, doamnă doctor?, mai scăpaţi de gura ei –, că ne-ar creşte şi nouă cota; am da clasă altor echipe...” Diana a plătit-o şi pe tanti Ioana – o doamnă la peste 55 de ani, îmbrăcată mereu cernit; „e pocăită”, i-a şoptit lui Daniel – şi i-a pus în mână o sacoşă plină, „pentru mâine şi *La mulţi ani!,* că ne vedem peste trei zile, când revin băieţii”. Daniel s-a prefăcut că nu observă gestul Dianei şi s-a bucurat că Irina nu era pe aproape, să întrebe de ce i-a urat *La mulţi ani!* Peste zi, a avut grijă să plece pentru vreo două ore la cămin să aducă pachetul pregătit anume, de dinainte de 1 Martie. Aşteaptă ca Diana şi fetiţa să adoarmă şi pune pe masa din bucătărie cele trei cadouri cu câte o floare deasupra. Dimineaţa, Diana vine peste el în birou, imobilizându-l în fotoliul strâmt, să-l poată săruta

în voie. Îşi dezbracă bluza de pijama, îşi ia un sutien şi îmbracă bluza primită cadou de 8 Martie.

– Iubitule, la vară, în zilele toride, voi fi o doamnă fericită... – se roteşte ea în faţa oglinzii. De unde?

– Dacă n-ai vrut să te prindă iarna în satul meu... Astea trei – arată Daniel cadourile – sunt opera Teodorei; ea e cea mai pricepută; a mai găsit în magazie nişte resturi din mătăsurile thailandeze aduse de-o casă de modă din Franţa acum doi ani. Ţesătura cea mai frumoasă, dar şi cea mai fină e-a Irinei; puteam să-ţi fac şi ţie una, dar m-am gândit că Irinei o să-i prindă bine şi una mai mare, pentru când va creşte. Îţi vine şi ţie, dar te va strânge la piept şi rişti s-o strici...

Totuşi, Daniel o ajută pe Diana să o îmbrace.

– Dacă n-ar fi pentru fiica mea, zău c-aş fi fost geloasă! Apropo: de ce ţii neapărat să faci parte dreaptă şi Magdei? – arată Diana spre al treilea cadou.

– Pentru că şi ea e mama – spirituală, e drept – a licuriciului nostru drag.

– A, da... – face Diana pe supărata –, dar numai eu plătesc... – zice şi împinge un scaun în uşă, apoi se reîntoarce, dându-i de înţeles lui Daniel că-l aşteaptă să-i dezbrace bluza; „am s-o arunc în foc dacă vreodată cineva ar încerca s-o atingă ca tine acum”, îi şopteşte, lăsându-se în voia mâinilor lui, care o dezbracă încet, ca într-un ritual, „că, oricum, ştiu că azi n-ai programat nici o operaţie”, „dar vreau, totuşi, să ajung măcar la prânz la clinică, să ne felicităm noi între noi, doamnele – am organizat chiar şi o mică petrecere la ora două, în sala de şedinţe – şi să dăm satisfacţie şi colegilor să ne felicite; vrem, nu vrem, spitalul e a doua noastră familie...”

– Acum, că te văd atât de senin; Doamne, ce-ţi lucesc ochii!, chiar că ai şi tu licurici, nu degeaba Lia-bona m-a întrebat de două ori „sigur nu-i a lui?”; avea o comportare naivă în sinceritatea ei, uneori... Acum, pot să te întreb: gelos? Tăiem nasul, să ştii! Ba nu! Îţi mai mulţumesc încă o dată pentru cadou – îi şopteşte, izbucnind amândoi în râs. Iubitule, – reia Diana subiectul – sigur că va veni şi Mituş; el e şeful... Şi sigur că-mi va intra în cabinet să-mi ofere un cadou; e tatăl fetiţei mele, Daniel!...

– Ţi-am dat eu de înţeles ceva; am făcut vreo aluzie? – o priveşte Daniel îndelung şi stăruitor, până o vede ieşind.

– Am vrut doar să... – murmură Diana, săltând dintr-un umăr. Ştii, mie nu mi-a picat bine când am văzut şi al treilea cadou, pentru

Magda... Apoi m-am certat singură în gând; a fost ca o palmă ce mi-am dat-o în faţa oglinzii; nu putem face abstracţie de ea... Nu ştiu cum aş reacţiona să-mi dau seama că şi tu... Cred c-aş suferi mai mult ca în alte rânduri, când am bănuit că ea şi Mituş... nu pot jura c-a fost ceva, sau nu... Cert e că Magda e mai apropiată de Mituş – îl domină! Eu mă pierd adesea. Când cred că mai trebuie ceva în clinică, o pun pe ea: „du-te şi spune-i". Să nu crezi că eu nu am curaj să-i spun, e ca şi soţul meu, dar, între patru ochi, ajungem mereu la acelaşi subiect – de şapte ani, îşi tot lasă soţia şi nu mai ajunge să plece de acasă– şi ne certăm. Şi ce-i mai rău, e că am început să ne certăm şi-n sală; operează – când operează – doar cu mine, mai ales de la Crăciun încoace, iar eu trec mereu mâna întâi. Uneori, obiectează. Ştiu că nu fac prostii; sunt stăpână pe mine, dar... Acum, de când... Zău că n-ai nici o vină! Dar faptul că există în viaţa mea mă face să mă pierd în faţa lui, deşi s-a terminat totul – dar absolut totul! – între mine şi el – ţi-o jur! De Mărţişor însă, când l-am prins că apelase la profesorul Matei pentru fata primarului, cred că-i spărgeam capul – îmi ajunsese cuţitul la os. Dar Irina era şi mai nervoasă ca mine – probabil ardea de nerăbdare să plecăm, să trecem pe al tine, să-ţi dea mărţişorul. Când Mituş i-a dat mărţişorul şi dulciurile ei preferate, a respins totul cu o aşa violenţă – mai ceva ca anul trecut, când avea izbucniri –, că a spart oglinda uşii dulapului meu pentru haine. Am încremenit cu toţii. Mai inteligent, dar şi mai conciliant ca mine, Mituş a luat-o în braţe: „Bine-ai făcut! De câţiva ani o rog pe mămica să mă lase să pun o oglindă mai bună, să se vadă mai bine cât îi de frumoasă, mai ales de când are şi ea licurici în ochi, nu numai tu..." Imediat a schimbat vorba. Eu – ca paralizată... Dacă Magda n-ar fi fost plecată, cred că mă duceam glonţ la ea, s-o iau de păr – doar de la ea putea Mituş să ştie gluma noastră cu licuricii...

După o pauză în care Daniel continuă s-o alinte, răsfirându-i buclele părului cu indexul mâinii drepte plimbat printre ele, Diana îl sărută scurt pe umărul sănătos:

– A scăpat până acum... Să-mi aminteşti deseară să-ţi scot plasturele... Despre ce discutam? De la ce-am pornit?! – se retrage ea puţin, să-l vadă mai bine. A, da... – începe să râdă şi se apleacă să-l sărute iar pe umărul sănătos, prefăcându-se că-l muşcă – de la Magda, biata de ea, cred că sughiţă... O ştiu dintotdeauna, Daniel; primele mele amintiri le am cu ea: trebuia s-o legăn, că plângea de scula tot căminul iar doctoriţa Irina Mestecăneanu – la ea s-a gândit Magda când i-a pus numele fetiţei mele – interzisese cu desăvârşire utilizarea somniferelor

în cămin. Faptul că nu avea copii, se devotase cu totul nouă; dormea cu noi adesea, mai ales când soţul ei era de gardă la spital, mergea şi la film cu noi, şi-n parcul de distracţii al oraşului; ne cumpăra îngheţată la toţi. În absenţa ei, poate că şi căminul nostru ar fi fost un orfelinat al groazei, cum se arată mereu la televizor. După ’90, căminul a fost dărâmat, că s-a extins cartierul de vile; copii au fost împrăştiaţi pe la multe alte cămine... Uneori, aş vrea să mă duc să-l văd... Şi casa doamnei Irina a fost dărâmată... Să ştii că... Oare de ce ţi-oi fi spus toate astea?! A... Magda... Se va bucura când îi voi da mărţişorul şi bluza de la tine; sentoarce săptămâna viitoare, la final, din Franţa. Philip, acţionarul majoritar dar şi şeful medical al clinicii cu care am colaborat de-am adus laparoscopul, a convins-o să accepte un schimb de experienţă de două săptămâni; Philip e anestezist şi el... Soţia lui, Odette, e-un chirurg bun, de elită; o doamnă blajină, poate prea blajină; i-am şi spus Magdei să nu-i dea speranţe lui Philip, căruia îi cam fug ochii – ah, francezii ăştia!... Că parcă românii noştri... – râde încet Diana, cu nasul îndesat sub braţul lui Daniel. Iubitule, – se întinde ea, să-i poată şopti la ureche – ar trebui să-mi iau de-o grijă, că ţi s-a mulţumit şi pentru cadoul făcut Magdei... – îi spune pe un ton grav, urmat de gesturi tot mai tandre, lăsându-se în voia lui Daniel – „este cadoul făcut de tine; ia-ţi plată câtă vrei, că tare-mi mai place să-ţi fiu datoare!” – şi sfârşesc amândoi într-o linişte vecină cu somnul, prelungită până la prânz, când ar mai lenevi, dar o aud pe Irina că s-a trezit şi merge întâi la baie, apoi ştiu amândoi că va începe să caute: „Unde-o fi tăticul meu? Sper că n-a făcut iar mâncare, că vreau să mai dorm puţin pe braţul lui, că poveştile citite dimineaţa îmi plac mai mult...”

*

* *

„Sper să nu fie Doiniţa; prea mi-a căutat vorbă astăzi, la cantină. Va trebui să mănânc la alte ore... E frumoasă, plină de viaţă, ochii îi sunt plini de licurici, guriţa ei mică parcă-i un fruct care te îmbie să-l muşti – ştie el babalâcul acela grizonat, cu *Land Rover* negru, dar sprijinit în baston, c-abia merge, ce să guste din când în când, de-o ia şi-o duce la masă în oraş, că i-am zărit şi eu odată, după ce m-a informat Brânduşa... Dar, la urma urmei... şi eu... O, nu, Dumnezeule! – se simte Daniel străbătut de un frison – când s-a ridicat de la masă şi am văzut-o cât e de firavă... parcă-i o balerină. Ce mă fac eu cu mijlocul ei?! Moare naibii

când... că mie-mi trebuie una ca Diana, coaptă bine, cum spunea... – rămâne el gânditor, ascultând cu atenţie cum tocurile care au spart tăcerea culoarului lung şi-au încetinit cadenţa în apropierea uşii sale. În clipele care trec până aude primele două bătăi discrete – „cineva care a cumpănit mult înainte de-a se hotărî să intre" –, amintirea lui Daniel trece vijelios printre întâmplările ultimelor săptămâni, poticnindu-se la ziua când a hotărât c-ar vrea să se retragă la cămin; „mi-ar fi mai uşor să merg la cursuri şi seminarii... am de pregătit şi două lucrări de laborator..."

– Deci, te ţii, totuşi, de cuvântul dat... – a auzit-o pe Diana şoptind, în timp ce şi-a întors privirea, preocupată parcă să caute ceva.

Daniel n-a înţeles ce cuvânt şi-a dat şi când.

– Ai fi plecat mai devreme, dacă ai fi ştiut că te întâlneşti la lift cu tatăl Irinei venit aici definitiv, şi cum nu a fost cazul... şi nici nu va fi... – a adăugat ea pe un ton încărcat de durere.

Până la urmă, Diana a înţeles că şi Daniel are problemele lui; „pe-ale noastre le-ai dus la bun sfârşit; acum, Irina are un orizont de aşteptare, nu visează decât la orele de pian din zilele următoare şi abia aşteaptă să se ducă la noul cămin, unde-i place mai mult ca dincolo, să le arate noilor ei prieteni ce a mai învăţat ieri cu profesoara de Muzică". Vorbele Dianei au fost ca un verdict: putea să plece.

Dar plecarea lui începuse mai demult: odată zugrăvită camera proaspăt antifonată, s-a cumpărat pianul, specialistul a stat câteva ore şi l-a acordat, biblioteca a rămas fără uşile glisante – „în sfârşit, am şi eu bibliotecă în casă!", a admirat-o Diana îndelung –, s-au făcut şi restul modificărilor, „dar gata, că n-am timp!", a decretat Diana, rugând-o pe Magda să-şi mai amâne vizita, „să ne tihnească; să-mi vezi locuinţa organizată în jurul unui pian imens, ca un sat preistoric în jurul unui pom vrăjit, iar finuţa ta să te poată măcar întâmpina cu *Ceata lui Piţigoi*, piesa de rezistenţă a celor mici". „Eu nu mai sunt mică! – s-a supărat Irina. Uite ce bine cânt ceea ce m-a învăţat bunicuţa din Parcul cu Ciori" – şi s-a aşezat la pian, executând cu graţie o gamă. „Oricum, până la venirea profesoarei, nu mai ai voie; ai auzit ce ţi-a spus bunicuţa: e mai rău să înveţi ceva rău decât să nu înveţi deloc" – a intervenit Daniel iar fetiţa a înţeles, lăsând pianul acoperit cu husa lui colorată, în ton cu interiorul camerei. Diana a fost fermă, refuzând s-o contacteze pe profesoara de Muzică; „te rog Daniel, după ce vin de la Cluj!". Câteva zile, nici nu s-a dus la clinică; a stat doar în camera-birou, cu şpalturile tratatului de chirurgie în faţă. Interzisese să mai fie deranjată. Doar

târziu, după miezul nopţii, Daniel privea prin uşa întredeschisă, o vedea adormită, sau măcar gata să adoarmă în fotoliul din piele şi o lua în braţe s-o ducă în noul ei pat din dormitorul care fusese înainte biroul de lucru. Uneori, Diana mai avea putere să şoptească un *mulţumesc, iubitule!,* dar întotdeauna se rotea pe o parte şi cădea într-un somn adânc. Într-o noapte, curios totuşi, Daniel s-a întors la biroul din camera pianului şi s-a uitat printre şpalturi. O auzise pe Diana certându-se la telefon cu tipografia: „Topiţi toate coperţile tipărite! Vreau una nouă, aşa cum v-am trimis prin fax". A găsit faxul primit de la tipografie în ziua următoare: aceeaşi copertă, doar că rămăsese un singur autor: *Adriana Crăciun, doctor în Medicină, conferenţiar la Universitatea de Medicină „Carol Davila", Bucureşti*. „Să se fi certat cu profesorul?!" N-a avut curaj s-o întrebe. Nici fetiţa nu vorbea prea mult în casă; înţelesese că mămica sa are nevoie de linişte. Şi nici n-a prea avut când să vorbească; Daniel o plimba toată ziua prin muzee, uneori la bibliotecă – el citea vreun curs; Irina descifra o nouă poveste din cartea cumpărată în ziua aceea –, mâncau pe unde apucau, după cum avea poftă Irina, cel mai adesea la cantina studenţească, să se poată apoi odihni fetiţa o oră-două în patul lui Daniel, iar seara, mergeau împreună la un nou spectacol. Către miezul nopţii, intrau tiptil în casă, Irina se descălţa în fugă şi invada pur şi simplu camera cu pianul, s-o sărute pe mama sa şi să-i răspundă la întrebările puse, mereu aceleaşi: „pe unde-aţi fost?, azi ce-aţi mai văzut?" şi se reinstala tăcerea odată uşa capitonată închisă; Diana putea lucra într-o linişte totală. Înainte de-a începe să-i citească Irinei o nouă poveste, Daniel avea grijă întotdeauna să programeze telefonul mobil să-i dea un singur bip la miezul nopţii, să se poată el trezi, să înceapă să fie atent când Diana ar fi adormit în fotoliu, s-o ducă în pat. Doar, într-o noapte, înainte de-a auzi bip-ul, Daniel s-a simţit mângâiat cu toată palma pe obraz: „Iubitule, vino te rog!" – a şoptit Diana şi l-a dus în dormitorul ei, răsucind cheia în uşă imediat ce au intrat. „Credeam că înnebunesc de durere de cap; eram sigură că n-aş fi putut adormi...", i-a şoptit când s-a cuibărit sub braţul stâng, adormind imediat cu obrazul culcat pe pieptul lui încă încins de efort. În seara premergătoare plecării la Cluj, Diana a stat până târziu în clinică iar când a ajuns acasă, a început să se agite, răscolind geamantanul, să fie sigură că pusese tot ce notase pe o hârtie. „Nici studenţii tăi n-au aşa emoţii la examen" – a încercat Daniel s-o amuze, dar răspunsul ei a fost o privire severă, făcându-l să se retragă ruşinat, parcă ar fi spus ceva urât. Peste câteva momente, Diana l-a chemat în camera sa, agăţându-se

cu braţele de gâtul lui: „Să-mi ţii pumnii, iubitule; joi voi fi în groapa cu lei... – iar la întoarcere lui lângă Irina, l-a rugat: Să pui şi tu telefonul să sune la cinci, să nu întârzii la aeroport.” În fiecare dimineaţă, Diana le telefona, să-i întrebe cum au dormit şi ce-au mai făcut seara precedentă. Daniel simţise că aştepta să primească încurajări, iar joi dimineaţă chiar o fost întrebat: „Azi te duci tot la prima oră? Te rog!...” – a adăugat, iar el a asigurat-o că „Irina este deja îmbrăcată; vremea-i frumoasă; în câteva minute suntem, pe jos, la biserică...” Îşi făcuse o obişnuinţă de-a veni zilnic aici, în ctitoria Mareşalului Antonescu, să aprindă câteva lumânări şi să stea în genunchi în faţa icoanei din dreapta altarului, să se roage. Irina a învăţat foarte repede ce are de făcut iar seara, înainte de culcare, se aşeza în genunchi în faţa iconiţei prinsă într-un cui pe peretele dinspre Răsărit de Daniel şi spunea cu glas şoptit *Tatăl nostru*. Seara de joi, în apartament a fost o tăcere încordată; Irina descifra o poveste, Daniel privea tavanul; simţea cum îl trec năduşeli de emoţie; „şi dacă de atâta efort intelectual, a făcut din nou o criză de depresie?!” A rostit în gând, mecanic, mai multe rugăciuni; s-ar fi aşezat şi el în genunchi în faţa iconiţei, dar s-a temut să n-o sperie pe Irina, care era preocupată să înţeleagă povestea pe care o descifra. Abia spre miezul nopţii a sunat telefonul:

– Daniel, scumpule, s-au succedat toate într-un ritm!... Zău c-am uitat de voi. Abia acum, după cină... Colega mea de cameră, Moriko, e în baie, face duş... Te-am trezit?

– Doamnă, şi Irina-i trează...

– Mămica, mămica! – a sărit fetiţa de sub plapumă, să ia telefonul din mâna lui Daniel. Cum a fost, ai trecut examenul?

În telefon s-a auzit cum Diana a izbucnit în râs amuzată.

– Sigur, iubito, sigur! – i-a răspuns, bucuroasă că se poate alinta cu Irina, apoi a rugat-o: Dă-mi-l pe Daniel. Daniel dragule, n-am avut trac defel. Întrebărilor puse le-am făcut faţă cu succes. Mituş, care-i foarte exigent la astfel de întruniri, m-a felicitat primul. Ştii, am uitat să-ţi spun: sunt singura autoare a tratatului; Mituş a hotărât să fie referent de specialitate; e mai corect aşa; „doar în comunism, şefii se treceau în fruntea tuturor lucrărilor”, mi-a spus el. M-au felicitat şi profesorii... – a început Diana să înşire câteva nume de chirurgi iluştri, despre care Daniel citise în revistele găsite prin apartament. La anul, cel târziu, voi primi titlu de profesor universitar... Închipuie-ţi, Daniel, – a continuat Diana – am avut altfel de emoţii: abia aseară am primit de la tipografie câteva exemplare ale tratatului meu, de-am avut azi ce da colegilor. M-

au pus să le dau şi autografe – m-am simţit tare importantă, parcă eram o scriitoare de succes. La cină, s-a discutat numai despre cartea mea. Ştii, iubitule, c-ai avut dreptate când m-ai întrebat de ce nu-mi pun poza pe coperta a patra? Domn' profesor Harabagiu, de la Târgu Mureş, mi-a spus acum, seara asta, la cină, că trebuia să-mi fi pus poza; „una mică măcar, în colţul coperţii, să se vadă că avem şi femei chirurg, nu numai tinere şi frumoase, ci şi notorii". Să fiţi cuminţi şi să ai grijă de Licurici. Sunt frântă; abia aştept să mă culc. Mâine va mai fi o lucrare scurtă, apoi, discuţii – ceva lejer. Iar poimâine...!... – simte Daniel cum Diana îşi umflă plămânii cu aer; „sigur va aduce vorba că-i Bunavestire şi împlinesc 23 de ani..." Poimâine va fi o zi chiar uşoară; – o aude cum spune pe un ton neutru – o vizită în clinica de chirurgie, pe care, oricum, eu o ştiu, şi seara, dineul de despărţire, la cel mai luxos restaurant. Duminică pe la prânz voi fi acasă, că avionul ajunge în Bucureşti la 11. Iau un taxi de la aeroport". Daniel îşi aminteşte momentul revederii; fetiţa nu se mai dădea dusă din braţele mamei: „Ai venit. De-acum, putem căuta profesoara de Muzică?" – a întrebat Irina la un moment dat, făcându-l pe Daniel să uite tristeţea că Diana nici nu-şi amintise că fusese ziua lui – deşi Irina îi spusese de două ori la telefon: „Şaizeci şi nouă, mămico, primele 23, de la Mioara – ştii ce mult am stat de vorbă cu ea?; mi-a spus că ea a fost primul licurici al lui tăticu'. Parcă suntem cele mai bune prietene. Ea mi-a şoptit că trebuie să-l trag şi de urechi, nu numai să-l sărut, să crească mai mare, aşa se face când e ziua cuiva. Încă 23 de la bunicuţa; ştii ce frumos mi-a vorbit? Abia aşteaptă să mă vadă, şi 23 de la Rodica; venise şi ea la telefon, dar n-am vorbit mult cu ea că era cu Vălătuc, băiatul cel mic şi plângăcios. Un nene, Ion a zis că-l cheamă, a spus că, din partea lui, ajunge un sărut pe obraz. Şi toţi au vorbit apoi, pe rând, cu tăticul. Cu mine au vorbit întâi, pentru că eu apucasem să deschid telefonul; credeam că eşti tu". Daniel nu mai ţine minte care a fost reacţia Dianei; crede că un „bine, bine, mămico; mă bucur pentru voi. Vă sărut, că mă grăbesc". Le-a mai telefonat seara târziu, spre miezul nopţii. Irina dormea profund – fusese o zi agitată; colegii s-au ţinut de capul lui Daniel şi i-au telefonat până l-au convins să vină la restaurantul din coasta căminului studenţesc. I-au făcut o primire de zile mari, cu cupele de şampanie pline, cântându-i *Mulţi ani trăiască!*, după care l-au luat pe braţe şi l-au aruncat în sus de trei ori; „reeditäm petrecerea de anul trecut", i-a spus Gabriel, iar fetele au luat-o în grija lor pe Irina, oferindu-i tot ce a vrut din raftul cu dulciuri al barului. „Aş vrea să nu-i spui mămicii de petrecerea asta" – a rugat-o pe

Irina. „De ce?! S-ar bucura. Copiii te iubesc mult. Pe mămica n-o aruncă niciodată de trei ori în sus colegii...” Daniel n-a putut adormi odată cu fetiţa şi s-a furişat în dormitorul Dianei, să stea la televizor. Nu-şi mai aminteşte ce vedea când a sunat telefonul. „Eu sunt, Daniel, te sărut! Cina festivă a ţinut până mai adineaori. Sunt singură în cameră... E-aşa pustiu totul... Abia aştept să mă întorc! Bine măcar că pic de somn, să pot adormi imediat. Noapte bună, dragule! Pe mâine...” – şi a închis. De la Cluj, Diana i-a adus fetiţei dulciuri şi câteva păpuşi, iar lui Daniel, o trusă de bărbierit, cu un aparat modern, cu mai multe lame, „să fiu sigură că nu mă zgârii pe obraz când te sărut dimineaţa, înainte de-a te trimite să dormi cu Irina” – i-a şoptit când a fost îmbrăţişată drept mulţumire – „şi să nu mai fii stresat că atingi cu lama cicatricea lăsată de cornul ţapului cu care te-ai împuns în copilărie; că dacă nu vrei să stai două-trei zile în spital, să te rezolv...” – a adăugat, dându-i de înţeles că poate să plece. Apoi, vreme de mai bine de o oră, a discutat cu Magda; se auzeau mereu întrebările ei despre întâmplările din secţia condusă de ea, părea să se mire de ultimele scandaluri din politică şi lăuda atmosfera găsită acasă; „cred că le-a priit; o săptămână de capul lor...” Fericirea Dianei l-a molipsit şi pe Daniel. Peste două zile, întâlnirea Irinei cu profesoara de Muzică – o doamnă în vârstă, cu o voce domoală, ca de bunică a unor copii ascultători – a fost momentul de maxim pentru starea de spirit a lui Daniel; a înţeles definitiv că fetiţa a trecut urgent toate celelalte în planul doi; începuse să aştepte cu emoţie venirea doamnei iar după plecarea ei repeta încă o oră, sau mai mult, tot ceea ce învăţase. Şi, zilnic, dimineaţa şi seara, îşi rezerva câte jumătate de oră de mers prin living cu o vază de cristal pe creştet. Daniel s-a simţit în plus – „Doamne, s-a închinat el într-o seară, Îţi mulţumesc pentru că am ajuns s-o văd scoasă pe mal!...” Apoi, şi-a dat seama că se simte în plus şi pentru că seara, când venea de la contravizită, Diana prefera să se retragă în dormitorul său să citească reviste medicale, apoi, câteva minute, să stea la televizor; „nici măcar dureri de cap nu mai are”, gândea Daniel cu o ironie plină de ciudă, născută dintr-o stare de lehamite; „aş putea să mă duc eu la ea, măcar s-o întreb dacă face tratament pentru depresie; la întrebarea ei de ce?, i-aş răspunde: vreau să-ţi ascund pastilele, ori o altă glumă – în fond, ar trebui să mă port ca un soţ... Dar dacă ea, de fapt, îmi pregăteşte papucii?! I-o fi spus profesorul că se mută – în sfârşit! – la ea. Poate că-i mai bine să mă retrag onorabil...” Aşa că s-au despărţit ca doi prieteni...

Pentru el, acum, crede că Diana a rămas undeva în urmă, o siluetă dragă cândva, de care, trenul vieţii ce-l duce în viteză, se depărtează tot mai mult – „încă puţin şi cred c-am s-o uit. Poate că atunci, rupt din acest vis frumos, ca o beţie care nu duce nicăieri, uitând-o, voi avea putere să stau de vorbă şi cu Doiniţa, ori cu altă fată, dintre cele pe care le simt că-mi caută prietenia..."

Este încă tânăr; îşi zice că are înainte o viaţă întreagă; când va fi de vârsta ei, vrea să aibă familia sa, copiii săi – „copii mulţi!..." – şi, desigur!, o fermă cu oi multe...

*
* *

A treia oară, bătaia în uşă se repetă mai cu putere. Ca trezit din somn, Daniel răspunde, impunându-şi să fie calm, parcă acum ar fi auzit prima oară:

– Da, vă rog, poftiţi, e deschis – şi se roteşte puţin pe scaunul de la măsuţa pe care stau întinse cursurile de *Ameliorare*, la care învaţă de zor; „nu-i cazul să-mi pună ele o pilă la doamna Carmina – voi lua măcar un 7 sau un 8..."

–Bună, Daniel! Deranjez?

–Dumneavoastră?! – tresare el luat prin surprindere şi zvâcneşte de pe scaun s-o întâmpine pe doamna care mai stă încă lângă uşa abia închisă, mai mult cu părere de rău, ca atunci când simţi că ai intrat într-o încăpere din care trebuie să fugi imediat.

– Dacă... deranjez...

Nu-i vine a crede: în camera lui de la căminul studenţesc a intrat din nou Diana; „oare mi-am dorit zilele astea să vină?!" E drept, s-a gândit la ea, dar să şi-o dorească aici... „Începusem s-o uit şi-mi era aşa bine!..."

– Dacă... dacă te deranjez... – repetă Diana.

„Nu-i ea!" – pune Daniel o concluzie fermă. Femeia care a intrat e mai frumoasă, mai impunătoare, „abia acum are măreţia doamnei din faţa corului de la Ateneu, dar e supărată şi plină de tristeţe... stă speriată, gata să fugă înapoi... Niciodată n-am văzut-o aşa..."

– Doamnă, vă rog! – se oferă Daniel să-i ia pardesiul şi i-l aşează cu grijă pe un umeraş, impresionat de indiferenţa cu care Diana se lasă în voia lui. O cafea, vă rog? – o întreabă şi se preocupă de cana cu fierbător, fără să mai aştepte răspuns. Luaţi loc unde... unde credeţi că... Posibilităţi prea multe nu-s – arată Daniel cu un gest rotund interiorul camerei strâmte.

– În care pat dormea la prânz Irina?

– În al meu – arată Daniel.

– Bine. Îl prefer şi eu – zice Diana, întinzându-se, cu perna ridicată mult la capătul patului, să poată bea cafeaua. Scoate-mi tu pantofii din picioare, te rog!

– Numai...? – întreabă Daniel, vrând să facă o glumă: „numai pantofii?", dar se opreşte subit, observând, pe sub sprâncene, că şi Diana a înmărmurit în aşteptarea întrebării în întregime. Numai cafea simplă sau cu zahăr? – pare Daniel preocupat de pantofii duşi sub cuier, de unde aduce şi pune lângă pat o pereche de papuci din piele, primiţi cadou de la Gabriel: „îţi dau eu papuci, să nu-ţi dea mama acestei fetiţe atât de scumpe – norocosule! Cine-i, ce învârte?, că un BMW ca ăla costă de te rupe..." – s-a ţinut de capul lui când l-au sărbătorit.

– Cu zahăr, poate mă mai îndulcesc, măcar la vorbă... – a auzit încercarea Dianei de-a însenina camera; „dar mie, frumoaso, nici tot zahărul Cubei nu cred că-mi mai îndulceşte amarul; ce prostie să stau şi să învăţ în cameră! La bibliotecă, aş fi stat până la ora 22; terminam încă două cursuri..." Te rog, Daniel! – vede mâna Dianei făcând un gest domol, de femeie nesigură pe sine – „a trecut vremea, frumoaso, când găseai aici un puşti fraier..." –, prin care îi arătă stăruitor scaunul pe care stătea când a intrat ea în cameră. Stai acolo, să te pot privi. Bună cafea. Îmi aminteşte de studenţie. S-au schimbat multe, chiar şi fierbătorul tău electric arată altfel... Esenţa vârstei rămâne aceeaşi – pune ea punct; soarbe de câteva ori din ceaşcă, o lasă pe scăunelul adus anume de Daniel lângă pat şi-şi aruncă privirea în ochii tânărului din faţa sa: Te văd supărat şi trist. În plus, eu sunt şi furioasă... pe tine, pe mine... Puteam să-ţi dau un telefon înainte de a-ţi bate la uşă, dar.... Te-aş certa că eşti orgolios, dar mă tem că eu te întrec... Tu, măcar ai scuza vârstei... Până astăzi, puteam să jur că te-ai retras atât de fin din familia mea din motive strict personale – o nouă iubire, evident. Cred că nu-ţi spun o noutate dacă afirm că şi eu pot fi geloasă, doar că... raţiunea mea: „e tânăr, are viaţa înainte..." Tu de ce nu eşti gelos?

Daniel nu înţelege că a fost întrebat şi continuă să stea calm, picior peste picior, cu ceaşca de cafea în mână şi cu spatele rezemat de măsuţa sa de studiu; „până acum câteva clipe îmi erai indiferentă; ba chiar te uram, frumoaso... Oricum, civilizat este să te ascult..."

– N-ai făcut niciodată vreo aluzie... – continuă Diana. Chiar dacă-i tatăl Irinei... La început – crede-mă! – te-am suspectat... Prostii! Era plauzibil: eşti frumos, timid, uşor efeminat... uneori, agresiv cu măsură... N-ai nimic din tenacitatea lupului tânăr... Să fie doar din orgoliu? Să fie mândria unui tânăr prea plin de scrupule, care se ştie frumos şi, uşor infatuat, preferă durerea dulce a masochismului în locul unei înfrângeri care i-ar aminti că-i prea tânăr, fără experienţă şi lipsit de atuurile care deschid braţele femeilor? – îl priveşte Diana cu gravitatea impusă de meseria sa la patul unui bolnav căruia îi face anamneza.

Şi, impresionată neplăcut de tăcerea şi calmul plin de răceală ale tânărului din faţa sa – „oare se pregăteşte să-mi arate uşa?!" –, surâde, încercând o glumă:

– Eu cred, Daniel, că tu, mai degrabă, ai ceva de felină: pândeşti până prinzi momentul reuşitei. Ţin minte că te-am asemuit deja cu un tigru – mi-o dovediseşi – spune râzând; imediat, însă, devine gravă: Nu şi când te-ai retras din familia mea. Până astăzi, te-am acuzat că ai fost laş...

– Zău că nu vă înţeleg, doamnă! Nu m-am retras, dovadă c-am mai trecut de două ori pe la Irina – chiar m-am bucurat că mi-a înţeles, în felul ei, evident, plecarea. Pentru duminică am promis că-i telefonez să întreb dacă o pot lua la plimbare.

– Irina nu are telefon – precizează Diana pe un ton sec. Iar mie mă tem că nu mi-ai fi dat telefon. Orgoliu? Trufie? La astea m-am gândit până astăzi... Spune-mi: sigur nu-ţi încurc vreun plan?... Te văd îmbrăcat cu pantalonii de la costum, cămaşă elegantă, pantofii cei noi... Pe cine aştepţi?

Daniel simte că ameţeşte; „numai de nu mi-aş ieşi din fire, să-i zic vreo două, dar... Chiar aşa!... De câteva zile, prima mea grijă, dimineaţa, este să fac duş, să mă bărbieresc – ar trebui să-i mai mulţumesc o dată pentru aparatul cu lame multiple adus de la Cluj; mă pot bărbieri fără grijă pe cicatricea lăsată de ţap – şi stau îmbrăcat elegant până seara târziu, când trec la pijama..."

– Doamnă, astăzi la prânz am fost la rectorat; doamna Carmina Apopii are aceleaşi probleme ca şi noi: au apărut nişte moştenitori pentru una dintre clădirile Institutului...

– Mda, şi ce ţi-a spus? În ce fază sunt ei cu procesul?

Daniel sesizează un zâmbet fugar pe obrazul Dianei; „o fi ştiind că-i plecată la vreun congres?”

– Doamnă, la rectorat, uşile erau încuiate.

– Evident. Doamna profesoară cred că-i şi la ora asta la mine în secţie, stă cu mamă-sa. Astăzi i-am deschis-o din nou, să-i scot nişte drenuri – de-ale noastre. Peste trei zile, bătrâna va pleca acasă pe picioarele ei. Îi garantez încă zece ani. Ştii... – încearcă Diana un surâs – venind încoace, m-am certat în gând că n-am întrebat-o dacă te cunoaşte. Oricum, înainte de examen, te rog să-mi telefonezi.

– Ştiam că n-am voie s-o fac.

Diana rămâne cu mâna dreaptă în aer – tocmai ducea la gură ceaşca, să mai guste din cafea.

– Mda... – înghite ea în sec într-un târziu, lăsând ceaşca înapoi pe farfurioara de pe scăunel. Şi asta-i adevărat. Uite, vezi, am uitat... Încă un motiv în plus...

După o pauză lungă de cumpătare, cu privirea pierdută în gol într-o parte, clătinând mereu din cap în mod afirmativ, – „parcă-i un cal bătrân, care se apără de muşte într-o amiază toridă”, gândeşte Daniel, indiferent la starea doamnei din faţa sa; „în fond, de ce s-o tot scuz pentru comportarea ei faţă de mine?!” –, Diana oftează scurt, ca o hotărâre luată prompt şi-şi îndreaptă spatele, uitându-se în ochii tânărului din faţa sa; „măcar să-i spun că ştiu; altfel, rămân în amintirea lui ca o... De fapt, asta şi sunt! Dar acest copil frumos, care mi-a înseninat viaţa şi mi-a înnobilat sufletul, trebuie să afle că-mi pare rău...”

– Ascultă, Daniel! Cred că ţi-am spus mai înainte de-a pleca la Cluj, dacă nu, o fac acum: tatăl Irinei a fost şi el la congres; nu se putea altfel, e unul dintre organizatori; şase dintre chirurgii importanţi ai lumii au fost invitaţii lui. N-a stat în hotel cu noi. Eulalia avea ultimul termen la Curtea de Apel din Cluj. De altfel, am auzit că a câştigat procesul. Acum stă la Cluj până primeşte hotărârea, s-o aducă la Primărie, să-şi ia onorariul. Aproape că nu m-am văzut cu Mituş, nicidecum...

– Doamnă, vă rog! – face Daniel un gest ferm de stăvilire.

– Lasă-mă să vorbesc, te rog! E drept că joi, la terminarea prezentării lucrării mele, când se încheiaseră şi discuţiile, Mituş m-a felicitat, dar mi-a şi spus: „Mâine e neinteresant. Ai venit, ai învins, du-te acasă! E mai important decât să lungeşti pelteaua aici. Lucrarea de mâine e-o pierdere de timp pentru tine. Ai vagon de dormit deseară; la

ziuă, eşti acasă." Primul meu gând a fost cel care a dat măsura caracterului meu – dacă nu ţi-aş spune-o ţie, cui s-o fac?! Altcuiva, mi-ar fi ruşine... Stăteam în cameră cu o cunoştinţă de pe când eram medic stagiar, o unguroaică frumoasă, la vremea ei... Auzisem că ea şi Mituş avuseseră o relaţie pe faţă... „Aha, vrea să rămână Moriko singură în cameră..." Vineri, Mituş a stat numai în compania unor chirurgi spanioli de la o clinică privată, a unui arab. Doar mi-a aruncat o privire tăioasă. Aproape că l-am sfidat. Îl uram mai mult decât o făcusem de Mărţişor, când am avut certitudinea că apelase la profesorul Matei pentru mamzel Bujor. Sâmbătă, a lipsit. La cina festivă a venit mai târziu – însoţit de doamna avocat, evident; aflasem din presă că-i triumfătoare. „Şi eu sunt!" – mi-am zis, hotărând să rămân în sală; „e petrecerea noastră, a chirurgilor!..." Ştiu că pot fi rea: orgoliu, trufie, uneori vanitate... Eulalia a preferat să stea cuminte la o masă cât mai îndepărtată; poate, doar, din întâmplare. Ţi-am spus că nu prea cred să ştie cine sunt... Dacă ar fi ştiut, mi-ar fi aruncat măcar o privire – nimic! Stăteam la masă cu Moriko, fiica ei de 11 ani şi cu noul ei iubit – un tip de pe la judeţul Maramureş –, bărbat frumos, elegant, proprietar de nu ştiu ce afaceri... „Seara asta sper să nu ne mai certăm" – am auzit la un moment dat şoapta lui Moriko. Ziua precedentă mă contrazisesem cu ea până noaptea târziu. Citise un anume capitol din cartea mea, ceva referitor la chirurgia reparatorie – un caz de reconstrucţie a organului masculin accidentat – şi tot susţinea că ea are un prieten – îl cunoscuse la clinica din Budapesta, când a fost acolo într-un schimb de experienţă –, un medic plastician tânăr, care propune alt mod de abordare a cazului. E-un medic român, eu am auzit de el, îl chema Adrian Vlădeanu; a terminat la Cluj şi a făcut specializarea pe la clinici din străinătate iar acum lucrează în Viena; şi-a schimbat numele; îl cheamă Ady Attila Esterhazy; „sună mai bine, zice Moriko. Cine s-ar fi dus la Viena să-şi mărească sânii ori... la un doctor cu numele de Adrian Vlădeanu?!" Oricum, vreau să-ţi spun că am fost fermă: „ştiu că eu am dreptate, nu doctoraşul tău de prin Viena" şi Moriko s-a supărat. Dar ne-am împăcat; nu ştiu de ce, n-am putut ţine mânie; poate şi pentru că îmi plăcea să mă uit la ea când îmi vorbea; o priveam să descopăr ce-ar fi putut Mituş găsi la o femeie ca ea, un fel de studiu al adversarului – râde puţin, mai mult ca o ironie, Diana, prinsă în iureşul destăinuirii. Sunt sigură că ea nu ştie nimic de relaţia mea cu Mituş; a plecat de mult la Satu Mare. La cina festivă mi-a plăcut să stau la masă cu ea, dar mai ales cu puştoaica ei – o cheamă Ingrid, tatăl ei fusese pilot de vânătoare; a căzut cu un MIG pe lângă

Bacău. Fetiţa era tăcută, aproape introvertită. Maică-sa – cu chef; numai pe ringul de dans. Şi la un moment dat, când domnul acela de la judeţ a cedat rugăminţilor fetiţei să-i cumpere o îngheţată de la bar, eu şi Moriko, bându-ne cafeaua într-o dulce lenevire, ne-am trezit cu Mituş lângă noi; se ameţise deja, l-am cunoscut după cum mergea. „Ascultă, Moriko, – s-a adresat el doamnei de lângă mine – ştiam că unguroaicele deştepte şi frumoase pot fi şi curve, nu şi proaste. V-am urmărit toată seara; numai de gâtul iubitului tău, pe ringul de dans. De ce-ai mai adus şi fetiţa? După ce că l-a pierdut pe taică-său, ai vrut să-i dovedeşti că te-a pierdut şi pe tine?! Să mă cauţi când va glisa în autism indus... Iar tu, – s-a întors către mine, parcă ar fi vrut să-mi dea o palmă – te pomeneşti c-o duci aşa de rău cu banii, că n-ai putut să-ţi permiţi costul unor bilele de avion şi o cameră întreagă de hotel... Măcar îţi place meniul din seara asta?, dacă tot ai stat să-l consumi... că dacă tot a fost plătit...” În alte condiţii, m-aş fi dus după el şi cred că l-aş fi pălmuit; nu-i ceva nou; am mai făcut-o la mânie, între patru ochi... Ţi-am spus că-s o femeia rea... Poate că rea nu-i cuvântul potrivit... Până astăzi, Mituş a lipsit din clinică; stă mai mult pe la minister; are obsesia unei clinici private de chirurgie, „să nu ne mai plece chirurgii cei mai buni...” M-a aşteptat să ies din sală: „te-ai săturat să-ţi savurezi victoria? Vezi să nu ţi se aplece. Mai lasă loc de savurat şi pe la iarnă, că sigur tratatul tău va lua Premiul Academiei”. „Nici măcar n-ai bunul simţ să mă-ntrebi ce face fetiţa” – i-am replicat eu cu ciudă. „Uiţi că Aurelia i-a făcut ieri o vizită la cămin?” Nu ştiam, iar Irina uitase să-mi spună. Mituş nu m-a mai ţinut de vorbă, că se grăbea. Doar m-a întrebat: „Sâmbătă, pe 25 martie, ţi-a fost mai plăcută compania curvei ăleia din Satu Mare, care trage sforile s-o şteargă din ţară?...” – şi a plecat dând din cap nemulţumit. Ştiam că-i ceva grav; e gestul lui când este nemulţumit, dar n-are ce face. Daniel dragule, zău că n-am înţeles nimic. Ştiam că-i gură mare, spurcată uneori, adesea mitocan, dar niciodată nu mă tratase aşa, aproape cu ciudă. Mă pregăteam să mă duc să-l caut în birou, să am o discuţie mai lungă cu el; între patru ochi, evident; adunasem prea multe în sufletul meu. Şi numai ce-o văd pe Magda intrând speriată în cabinetul meu. „Tu ştii ce-a fost pe 25 martie, de Bunavestire?” – m-a întrebat, apoi s-a întors cu spatele la mine – i se umpluseră ochii de lacrimi; „de ciudă, că suntem două proaste!”, a murmurat ea. În clipa aceea, a căzut cerul pe mine. Eu nici măcar norocul Magdei nu-l am: să pot plânge de ciudă, ori de durere. Într-o clipă, am memorat totul: tresărirea ta când ţi-am spus că particip la un congres la finele lui martie, bucuria Irinei că are să-ţi

dea zeci de sărutări de la mama, de la Mioara, de la Rodica şi chiar de la bădia Ion... Entuziasmul fetiţei că ai fost căutat de colegii care te-au aşteptat să beţi şampanie şi să te arunce în sus de trei ori... că nu s-a putut abţine şi mi-a povestit zilele trecute... deşi tu ai rugat-o să nu-mi spună. O mânca limba să-mi spună cât de mult te iubesc colegii şi cât de frumos a fost tratată ea de colegele tale. Mă întreb acum: sunt întreagă la minte? Cum de n-am fost în stare să-mi pun o întrebare simplă: de ce toate acestea? Ştii care a fost prima mea reacţie după ce mi-a spus Magda? „Mă duc la el şi-i sparg capul!" Asta-i, Daniel. Îţi mulţumesc că m-ai primit şi m-ai ascultat!... Îţi jur că amintirea acestei vizite în camera ta n-o voi chema niciodată în casa mea! Te rog! Nu mai sta acolo, pe scaun; pari atât de rece şi de distant... – mă sperii!... Înnebuneam dacă nu reuşeam să-ţi spun că-mi pare rău... Nici măcar n-ai clipit cât ţi-am povestit, stană de piatră!, şi doar era despre tine... Aş fi preferat să-mi dau seama că mă deteşti – că mă urăşti! – se zbuciumă Diana. Ori tu – nici măcar atât! Mă mir c-am mai avut putere să-ţi vorbesc. Am făcut-o ca să ştii; să ştii c-o ştiu şi eu c-am fost o... o... – zi-mi tu cum vrei, dar numai nu mai sta acolo. Te implor! Ia loc aici, pe pat, lângă mine, te rog!, pentru că urmează partea cea mai urâtă: să te scot pe tine vinovat – încearcă Diana să surâdă, luându-i palma dreaptă între palmele sale, parcă s-ar teme să nu-l piardă. Crezi că degeaba am spus că vin să-ţi sparg capul? Celui drag, trebuie să-i mai şi atragi atenţia, măcar o dată. La cât eşti tu de spiritual uneori, cum ai replici de duh mai întotdeauna, cine m-ar crede dacă i-aş spune că, totuşi, după toate câte le-am trăit împreună, n-ai fost în stare de-o ironie, ori chiar de o explozie de genul: „Ascultă, cucoană, o fi importantă cartea ta; gata, ţi-ai adjudecat victoria; azi este ziua mea, împlinesc 23 de ani, chiar nu te interesează?!" Poate ar fi mers şi o înjurătură, aşa, bărbăteşte, de coloratură... Îţi dai seama, dragul meu, ce s-ar fi întâmplat dacă auzeam aşa ceva? Zburam cu primul avion spre Bucureşti. Şi Mituş a uitat o dată. A doua zi, numai nu l-am pocnit. De-atunci, la fiecare început de an, îşi notează în agendă. Aşa am să fac şi eu. Te sfătuiesc să faci şi tu, scumpule! Dacă te-ai vedea cum ţi s-au aprins ochii din nou... Cred că ţi-era frig la mână, că, de când am luat-o între palmele mele... Să nu uiţi ce te-am sfătuit...

– 29 august, Irina; 3 septembrie, tu; doamna Magda, 20 iulie, Sfântul Ilie... – surâde Daniel, aplecându-se să-şi lipească buzele de dosul palmei Dianei.

– Nu pot să cred! – se aprinde privirea femeii. De când le ştii?

– De mult. Viaţa-i ca o luptă, Diana. Duşmanilor, trebuie să le afli punctele slabe. Celor dragi, momentele când îi poţi încălzi şi mai mult cu o vorbă bună. Şi unii şi alţii trebuie cuceriţi, nu învinşi.

– Te-am regăsit! Doamne, ce fericită-s! – exclamă Diana iradiind fericire, în timp ce palmele ei ţin strâns mâna lui Daniel, pe care o sărută continuu.

Când Diana se mai linişteşte, Daniel îi strânge cu putere palmele, obligându-o să-l asculte cu atenţie, în timp ce-i spune pe un ton grav, încărcat de răceală:

– Şi totuşi, Diana, ai avut dreptate. Astăzi n-am fost la rectorat. Îmbrăcat aşa elegant, aşteptam pe cineva...

– Atunci... – se întunecă privirea Dianei, căutând să-şi elibereze mâinile din strânsoarea tânărului aplecat asupra sa. Lasă-mă să cobor din pat, te rog! Vreau să plec. Poate veni...

– A venit, Diana; acum sunt sigur c-a venit! – îi şopteşte Daniel cu drag.

– Atunci, iubitule, ar fi cazul să afli că „n-am venit să cerem, ci-am venit să dăm..." – ce amintiri frumoase mi-au rămas din zilele Crăciunului!...

Braţul stâng al Dianei se aruncă pe după gâtul lui Daniel, să-l poată ţine aproape, să-l sărute lung, până nu mai pot respira amândoi şi se desprind din sărut, să-şi revină. Palma dreaptă a Dianei alintă un timp obrazul tânărului, apoi braţul ei stâng se încordează din nou, repetând sărutul. Daniel se simte obligat să se întindă pe patul ca o covată, alături de Diana. După al treilea sărut, repetat cu aceeaşi voluptate, Daniel observă că buzele femeii rostesc în surdină un număr. Când ajunge la 23, amândoi sunt epuizaţi, ca doi adolescenţi îmbătaţi de joc. Diana îi ia obrazul între palme şi, privindu-l adânc în ochi, rosteşte cu drag:

– La mulţi ani, Daniel!

Tânărul întoarce puţin capul într-o parte şi-n alta, să poată săruta palmele Dianei.

– Draga mea domniţă, ştiam că celui drag, care-ţi face urări de ziua ta, trebuie să-i oferi ceva dulce... – spune, arcuindu-şi cu subînţeles braţul drept pe după mijlocul ei.

– Dragul meu domn, – îi şopteşte Diana – ca dulcele să poată fi degustat pe îndelete şi pe deplin în acest pat minunat, care-mi aminteşte şi de studenţia mea, ar trebui să faci ceea ce doamna aceea speriată, care ţi-a bătut la uşă, n-a fost în stare s-o facă, pentru că s-a temut teribil că n-ai s-o mai asculţi.

– Ai uitat un lucru, domniţă – îi spune Daniel pe un ton grav, afişând din nou răceala de mai înainte, depărtându-se puţin, să-i poată vedea ochii, în adâncul cărora citeşte cum începe să se zbată neliniştea. Ai uitat, domniţă!... Ai uitat c-ai venit la un orgolios... rănit profund tocmai în orgoliul său... împietrindu-i sufletul...

Peste Diana pare că se prăbuşeşte cerul din nou; braţele ei şi-au pierdut brusc vlaga iar obrazul i s-a întunecat.

– ...dar cum este ştiut că iubirea mişcă sori şi stele... – începe Daniel un gest de tandreţe, zâmbind.

– Te omor! – explodează Diana, lovindu-l fără milă cu pumnii în piept, până oboseşte, învinsă de efort, dar şi de zâmbetul îngăduitor al tânărului care o prinde cu palmele de mijloc, ridicând-o mult deasupra lui. Până să se mişte sorii şi stelele, mişcă tu odată şi încuie uşa, orgoliosule, că vreau să te omor în tihnă... – îi şopteşte Diana, când este lăsată să cadă peste el.

*

* *

– Ştii, Daniel, aveam un sentiment straniu seara, când voiam s-o adorm pe Irina iar ea mi se lăuda: „Ce repede adormeam în patul lui tăticu'!..." Oare-i normal să fiu geloasă pe propria-mi fiică?! Astăzi mi-am dat seama că nu era gelozie. Mă rodea invidia. Îmi doream să mai dorm o dată măcar în patul ăsta. Exact ca al meu de pe vremuri; acelaşi tip de cameră, aceeaşi poziţie a patului şi aceleaşi mese de studiu scorojite, ferestre prin care suflă vântul – doar priveliştea de la fereastră este alta. Şi-mi mai lipseşte şuba de şantier, dar mă încălzesc de tine şi stau sub plapuma asta ca într-un cuib... Spune-mi, – se aşează ea din nou cu coatele pe pieptul lui şi cu bărbia sprijinită în palme, trăgându-şi plapuma pe spate, să nu-i fie frig – crezi că eu, când eram studentă, nu aveam vise?... Mai ales după ce-am fost la Piatra Neamţ... Te-am minţit când ţi-am spus că nu m-am gândit la el. Sigur, n-aveam cum o face, că nu-l privisem cu atenţie; uram cu toată fiinţa mea bărbaţii; în familia lui Alex fusesem umilită, cum cred c-ai fost şi tu când n-am fost în stare – nici eu, nici sor-mea – să ne-amintim că-i ziua ta... Dacă, în tren, nu mi-ar fi fost teribil de frig, cred că-l puneam la respect pe tipul acela cu şuba – naiba să-l ia! O spun cu drag, evident. Nici n-am observat cum arăta. Visam doar că voi ajunge medic renumit iar mama lui Alex ar fi venit la mine s-o salvez... Cred că m-am lăsat ca o somnambulă să fiu

manevrată de tipul acela: ba m-a îmbrăcat cu vesta lui de lână, ba mi-a dat şuba şi... Uite, asta mi-o amintesc abia acum: a pus mâna pe picioarele mele, – „fine ca de balerină, reci ca de broscuţă", a murmurat ca pentru sine –, mi-a descălţat pantofii, m-a înfăşurat în vesta de lână şi m-a întins pe cele trei locuri pluşate, moi, cum erau vagoanele de-a-ntâia atunci.

– Şi dacă ar fi încercat să te dezbrace? – o necăjeşte Daniel, jucându-se cu degetele prin părul ei.

– O, Doamne, nu mă-ntreba!... – începe Diana să râdă. Eram atât de absentă... Ştii de ce nu m-am gândit la el? – devine ea gravă. Acum pot s-o spun şi s-o mi-o spun: m-a umilit şi el. O fată tânără, care se ştie frumoasă, îmbrăcată elegant cum nu mai fusesem până atunci – nu mai îndrăznisem să cer colegei mele rochia aceea superbă –, o fată cum mă ştiam eu atunci aşteaptă de la un bărbat tânăr şi plăcut – atât mi se păruse tipul: tânăr şi plăcut – aşteaptă să fie băgată în seamă, curtată... – da, îţi răspund acum cu sinceritate: cred că-n starea aceea de spirit, dacă m-ar fi curtat, l-aş fi lăsat să mă dezbrace – pornisem spre Piatra Neamţ hotărâtă s-o fac şi-aş fi făcut-o! Ori el – ce impertinenţă!, să-mi spună că am picioarele reci, ca de broscuţă... – mă tratase ca pe un copil părăsit. Asta şi eram, dar nu voiam să mi-o spună el. „Şi fiică-mea, care are câţiva anişori, ar fi ieşit din casă mai îmbrăcată..." – îl imită Diana cu dispreţ. Şi totuşi, Daniel, m-a dezbrăcat... – dă ea încet din cap afirmativ. Stai, scumpule, nu te înroşi – se apleacă şi-i fură un sărut. Uneori, noaptea, dormind în patul ăsta, îl chemam şi mă lăsam în voia lui. Nu mi-l aminteam. Două lucruri ţineam minte: palmele lui îngrijindu-se să fiu acoperită bine, să nu-mi fie frig şi privirea... La despărţire, şi-a dat măsura: m-a privit în aşa fel că m-am simţit goală; a avut privirea aceea a bărbaţilor, pe care femeile şi-o doresc în intimitate. Nu ştiam de ce mă pierd când tu mă priveşti fix, într-un anume fel. E privirea pe care o rechemam în clipele mele de intimitate virtuală. Astăzi, a fost reală; m-ai privit aşa cum mi-o doream... Cred că-i cea mai frumoasă după-amiază din viaţa mea. Îmi propusesem să stau toată noaptea aici, cu tine, dar ziua ta nu s-a terminat încă... Avem şi o fetiţă, care trebuie să se bucure împreună cu noi. Fără ea, poate că ne-am fi cunoscut, dar n-aş fi fost a ta. Ştii de ce m-ai cucerit?

– Pentru că-s foarte bogat... – o necăjeşte Daniel.

– Exact! – îi face Diana în ciudă, aprobând pe un ton grav. Bogăţia ta – îl sărută ea pe piept, în dreptul inimii – a ştiut să-mi ofere ceea ce-mi doream cel mai mult: pe fiica mea. Iar tu ai ştiut de la

început că numai aşa mă poţi cuceri. Nu m-ai învins niciodată, lua-te-ar naiba! M-ai cucerit mereu... Ştii de ce am întârziat aşa mult în faţa uşii tale înainte de-a bate a doua oară, mai cu putere? Îmi trecuse prin gând să fac o glumă; aş fi vrut să am puterea să intru val-vârtej, să-mi pun palmele în şolduri ca o nevastă autoritară şi să-ţi ordon: „Bagajul, urgent!, şi treci acasă! Uiţi că-n biserica de la Cernica am devenit soţia ta?!", dar... – se lasă Diana pe spate, legănându-şi capul pe pernă. M-am temut că... Ai văzut doar cum m-am pierdut când mi-ai spus că ai pe cineva – să n-o mai faci, dacă nu-i adevărat! Cu dragostea nu se glumeşte.

– Oare?! – o strânge Daniel în braţe, aşezând-o din nou peste el.

– Nu, Daniel! – îl respinge cu fermitate Diana, rostogolindu-se la loc, pe pernă. Dacă încerci... îţi jur că nu mai ies de sub plapuma asta până mâine, şi nu vreau! Ţi-am spus că ziua nu s-a terminat – îi reaminteşte ea pe un ton sever. Bagajul, urgent!, şi... acasă! – îi ordonă, aruncând plapuma de pe el. Ar trebui să stau din nou cuminte şi să te pun să mă îmbraci, că doar tu m-ai dezbrăcat – o face Diana pe supărata –, dar dacă şi tu mi-ai cere să te îmbrac? – râde ea. Ţi-am mai spus că, de multe ori, la urgenţă, sunt nevoită să pun şi eu mâna, să-i dezbrac pe bărbaţii accidentaţi aduşi; sunt expertă în despicarea cracului pantalonului la piciorul accidentat... Doamne, câţi pantaloni am tăiat cu foarfecul!... Ştii, e-aşa grozav să constaţi că ai ajuns la timp la fractură, la un torace deschis, la... Lasă că-ţi arăt eu ţie acasă! – îl ameninţă printr-o răbufnire de tandreţe, oprindu-se o clipă să-l poată strânge iar cu braţul pe după gât. Punem pariu că până la Paşte eşti student la Medicină? Că doar cererea ta – scrisă, evident, de mamzel Bujor – stă şi acum prin secretariat, aprobată; lipseşte de pe ea specificaţia la care serie, A sau B? Ei lasă că ţi-o fac eu! La A! Să simt că iau foc sub privirea ta cât durează cursul... Crezi că nu-s în stare? – se opreşte să-i înfrunte privirea înainte de a-şi strânge cordonul pardesiului. Îl ţii minte? – îşi arată pardesiul. Ia priveşte cu atenţie spatele; vezi cele două puncte? De la ce-or fi?... Dacă... – se uită ea cu subînţeles la capetele cordonului cu care şi-a strâns mijlocul – osteneala ta – a noastră! – precizează, aruncând sclipiri din ochii ei plini de zâmbet mereu –, dacă dă rod, promit să-l scot zilnic la aer curat în pădure la Cernica... Apropo: când mergem din nou? – i se agaţă de braţ după ce Daniel încuie uşa pe dinafară. Aş vrea să stau pe patul tău, să dau din picioare ca cei mici – pe dracul huţa, cum se zice – şi s-o privesc pe Licurici adunând flori... Mersi! – şopteşte portarului când trece pe lângă el. Vezi că era în

cameră?... Săracul! – îl face atent pe Daniel – a cam sfeclit-o când m-a văzut, „ştiţi, nu mai e voie... doamna prorector a interzis... şi-apoi, azi nu cred că l-am văzut...", dar după ce am dat mâna cu el, „mergeţi dumneavoastră şi vedeţi, doar sunteţi sora lui..." – râde amuzată Diana, ţinându-l strâns de braţ. Ia stai! – se opreşte ea înainte de a deschide portiera maşinii. Cine trebuia să te caute şi nu aveai chef să fii deranjat?

– Brânduşa. Se mărită şi mă omoară cu pretenţiile ei; trebuie s-o însoţesc să alegem biserica în care se va cununa religios, că Ahmé al meu – el ei, evident – vrea să-i facă pe plac; zice că vor vorbi cu preotul... vor merge câteva duminici la slujbă... mă rog!... să fie şi el ortodox măcar cât stă cu pirostriile pe cap... – face Daniel pe supăratul –, că Brânduşei au început deja să-i spună Fatma; „ai să fii alintată Fa", o necăjesc eu, şi ea se înfurie, dar nu mai sare la mine; eu sunt cel ce-o va duce la altar, c-aşa i-am promis odată, într-o vară, când stătea la noi. Tatăl ei a murit de mult, nici nu-l mai ţine minte. Tanti Adela îmi face deja costum de socru mic. A!, era să uit... Licurici va fi domnişoară de onoare, i-am trimis mătuşii Adela – au, ce se supără când îi spun mătuşă!...; „mie să-mi zici tanti, că-s de la oraş!" –, i-am trimis mărimile Irinei, să-i facă rochie lungă pentru biserică şi rochie de seară, pentru petrecere. Nunta va fi în mai, în prima jumătate a lunii... Sper că nu mai ai vreun congres; eşti invitata mea de onoare.

– Daniel!... – face Diana ochii mari. De ce nu mi-ai spus până acum?

– Voiam să-ţi spun duminică, atunci când ţi-aş fi adus-o pe Licurici de la plimbare; sau ţi-aş fi spus la plimbare, dacă nu mi-ai fi refuzat invitaţia.

– Merg, sigur că merg şi eu la nuntă! – se bucură Diana după ce urcă la volan. Spune-mi, vine şi mama?

– Mama, cu siguranţă. Poate şi sor-mea Rodica, dar nu cred; sarcina... Ar fi venit şi bădia Ion, dar va fi în Olanda cu soţia, schimb de experienţă la o fermă de vaci. Ferma e-a unuia care-i aproviziona cu dantelă pe vremea când făceau lenjerie de damă. Banii luaţi astă iarnă pe contractul cu haine de blană vor să-i toace pe câteva vaci de lapte; i-a băgat cineva în cap că le poate aclimatiza la munte...

– Vine şi prietena Irinei? „Mămico, – râde mai mult ca un surâs îngăduitor Diana, atentă la trafic, dar furându-l cu privirea pe Daniel – îţi spun ceva, dar să nu afle tăticul, că se înfurie. Mioara mi-a zis să-l sărut numai de 11 ori pe fiecare obraz, «iar al douăzeci şi treilea să fie un pupic dulce-duuuulce...». Tăticul a ameninţat-o că-i rupe codiţele

când o întâlneşte: «îţi dau eu ţie pupic dulce de n-ai să-l poţi duce, mucoaso!...». De ce-a făcut-o mucoasă, mămico? Părea supărat tăticul...” Chiar aşa, – se întoarce Diana spre Daniel, profitând că stă mai mult la un stop – de ce te-ai supărat?

– Tu de ce crezi? Am să-i dau eu pupic dulce de-o să se sature. Şi-apoi, la sfârşitul anului şcolar, ea şi-a găsit să aranjeze cu diriginta să poată lipsi vreo zece zile, că vrea să fie translator părinţilor în Olanda. Evident că nu vine la nuntă. Nici dacă nu pleca, nu venea. A făcut-o pe Brânduşa să plângă la telefon; cred că le-aş fi dat cap în cap dacă eram de faţă. „Parcă te văd cu preşul subsuoară, să-l aşterni la ore fixe, să baţi mătănii vreunui câmp petrolier, Gazolino.” De când mi-a telefonat Brânduşa şi până am ajuns eu cu taxiul la ea la cămin, a plâns întruna. Mie-mi sunt dragi amândouă, că-s nepoatele mele, dar Mioara, spurcată la vorbă, ca sor-mea Maria, deşi nu-i fata ei; bine le-a mai adunat Dumnezeu!... că şi Maria s-a certat cu tanti Adela, că-şi lasă fata cu unul de altă religie. Mama, săraca, ar fi vrut să-i spună că şi domniţele alea, rămase la noi erau catolice... Ţi-ai găsit! Maria le-a spus şi celorlalte surori să nu îndrăznească vreuna să onoreze nunta „obraznicei ăleia”, adică Brânduşa. Da’ mie-mi pare rău de Mioara; credeam că plecând la liceu... Seara, i-am telefonat doamnei diriginte, s-o rog să stea de vorbă cu ea despre toleranţă... xenofobie... Altă pacoste! – izbucneşte în râs Daniel. „Îţi rup perciunii când te prind, măi Dane! – a strigat doamna dirigintă la mine; trasul de perciuni e pedeapsa ei favorită. Ştii tu cine taie pădurile de dincolo de munte? Dar izvoarele de la Poiana Mare ştii cine le-a concesionat pe nimic pe 49 de ani? Şi mai ştii că bătrânul Iosub, fostul notar, a fost găsit mort la baza barajului?, că-i plăcea să pescuiască în lac, de pe dig. Trei indivizi au stat pe capul lui; pleca unul, venea altul, întrebau se nişte acte de dinainte de-a arde notariatul, când el era stagiar la taică-său. Se zice că s-a sinucis când a aflat că va fi chemat martor la procesul vostru cu noii proprietari ai munţilor noştri. Fiu-său, actualul nostru notar din oraş, cică-i plecat în străinătate în concediu, da’ nimeni nu ştie unde, iar tu mă îndemni să-i dau Mioarei lecţii de toleranţă?! Ei lasă, băieţele, că pun eu mâna pe tine! Cu scara am să mă urc la perciunii tăi şi tot te trag!...”, că diriginta Mioarei e-o doamnă scundă. Astea-s ultimele noutăţi din familia mea, doamnă, faimoasa mea familie, doamnă... – încearcă o glumă Daniel, care tresare când mâna Dianei face un gest categoric înspre el:

– E ultima oară când nu te iau eu de perciuni, Dane! – îl ameninţă Diana. Ai început iar să mă arunci în corzi spunându-mi

doamnă? Da, doamnă; nu, doamnă – îl imită ea. Atunci, măcar... – îi surâde. Ai înţeles, sper, supărarea mea... Apropo: ţi-am mai povestit ce grozav m-am simţit când mi-ai vorbit ca un soţ, atunci, la cămin, în dormitorul copiilor; chiar că atunci mi-ai dat adevărata ta măsură – *pater familias*! Aşa te vreau!

După un timp, oprind maşina în faţa porţii căminului, Diana îi alintă dosul palmei, cu un gest încărcat, mai degrabă, cu afecţiune maternă:

– Patere, n-am unde parca, aşa că rămân la volan. Te duci tu să ne aduci *filia familias*? Şi să ştii o regulă pentru maşină – îi hotărăşte pe un ton ferm –, părinţii stau alături, în faţă; ce zici? Şi, de preferinţă, şofează soţul... Mai ales când şofează excelent... chiar dacă maşină n-are – încă! – geamuri fumurii...

Drept răspuns Daniel se apleacă spre ea s-o sărute pe tâmplă, dar, spre surprinderea sa, chiar dacă sunt atâtea maşini în jur, iar părinţii copiilor foiesc peste tot, Diana îi răspunde prompt şi cu mult drag, sărutându-l pe gură cu mai multă pasiune decât s-ar fi aşteptat Daniel, şoptindu-i: „Se poate şi fără geamuri fumurii...” În cămin, fetiţa lipseşte din dormitorul plin cu copii agitaţi să se îmbrace; „e la pianină”, îi şopteşte o educatoare.

– Un minuţel, tăticule – se roagă Irina când îl vede. Vreau să le explic – arată spre cei trei copii de lângă ea – ce înseamnă solfegiu.

Daniel o priveşte îmbătat de fericire; „şi-a găsit preocuparea la care nu va renunţa uşor; este imposibil să mai lunece înapoi spre autism – chiar că sunt mândru de mine!...”, îşi zice şi se apleacă s-o sărute lung şi apăsat pe creştet:

– Mergem, Licurici, că mămica e-n maşină, aşteaptă...

– Mergi la mine acasă?! – izbucneşte fetiţa, sărindu-i de gât.

– Sigur! Mergem acasă; acasă la noi.

– Acasă la noi, acasă la noi! – repetă fetiţa întruna până ajunge lângă maşina parcată pe un loc rămas liber. Ai auzit, mămico? Tăticul mi-a spus că mergem acasă la noi... – se repede ea s-o sărute pe Diana.

Daniel o desprinde cu greu de gâtul mamei şi se aşează cu fetiţa în braţe pe bancheta din spate; „doar acum, draga mea”, şopteşte. La intrarea în bloc, aşteaptă deja un comisionar cu o cutie de carton rotundă şi cu o sacoşă. Diana o roagă pe Irina să ia sacoşa; „cu atenţie, scumpo, să nu spargi sticla”, şi plăteşte, apoi ia din braţele comisionarului cutia rotundă; Daniel are deja mâinile ocupate cu sacoşele în care a îngrămădit tot ce mai era prin frigider şi cu o alta, plină cu cursuri. În

apartament, Diana pregăteşte masa din mijlocul livingului, pune pe ea tortul scos din cutia rotundă, o roagă pe Irina să înfigă cele 23 de lumânări, în timp ce ea aduce cupele de cristal şi pune sticla de şampanie între ele. Când se aude soneria, îşi ia poşeta, plăteşte altui comisionar şi primeşte un buchet mare de trandafiri roşii. Irina se grăbeşte să-i numere.

– 23, mămico! Ştiam eu că-l serbăm şi noi pe tăticul. Tu îi dai buchetul iar eu îl ajut să sufle în lumânări. Dacă vrei, eu închid ochii când îl săruţi, dar numai dacă ai învăţat să săruţi dulce, aşa, ca la televizor, în filmele pe care le vezi tu când dorm eu lângă tine.

Un val de râsete umple apartamentul. După ce ciocnesc primul pahar cu şampanie, Diana merge în bucătărie, de unde revine purtând o sacoşă goală:

– Vă rog să poftiţi după mine.

Intră prima în camera pianului, scoate cheiţa din volumul doi al romanului *Anna Karenina*, deschide sertarul, apoi încă o uşiţă din metal.

– Irinel scumpo, te rog să-mi pui în sacoşă din plicurile acelea, la întâmplare – o roagă pe fetiţă, începând să numere plicurile.

Când ajunge la 23, leagă sacoşa ca pe o bocceluţă, merge în living, ia buchetul de trandafiri, pune pe el bocceluţa şi, ţinând totul pe palme, cu mare delicateţe, oferă lui Daniel:

– La mulţi ani, dragul nostru! Aş vrea să-ţi cumperi singur un cadou plăcut şi util, care să-ţi amintească de ziua serbată cu mare întârziere, dar cu mult drag.

Irina este prima care pretinde să fie sărutată, „că eu le-am scos de unde le aruncă mămica", apoi, corectându-şi ţinuta, să-i fie dreaptă, cu capul uşor lăsat pe spate, aşa cum s-a învăţat să meargă de când poartă vaza de cristal pe creşte, spune:

– Eu mă duc să-i cânt lui tăticu' liedul învăţat cu doamna Marta. Ştii ce-i acela lied? – se întoarce spre Daniel printr-o jumătate de piruetă graţioasă. Das Lied, în limba germană, înseamnă cântec, melodie, dar şi poem, că doamna, jumătate din timp, îmi vorbeşte în germană. În Muzică, liedul numeşte un cântec scurt, scris pentru versurile unui mare poet.

– Irinel, cântă-i lui tăticu' ceea ce ştii cel mai bine, *Ceata lui Piţigoi* – intervine Diana amuzată.

– Mămico, mă faci de râs – se supără fetiţa. Acela-i cântec pentru copiii mici, începători. Am să-i cânt lui tăticu' puţin dintr-un lied, atât cât am învăţat... – spune ea cu un aer matur, plin de importanţa

momentului, iar Daniel o priveşte surprins cum se aşează la pian, aşa cum a învăţat-o doamna Vlada, când au mers împreună să fie testată. Am să cânt începutul de la *Die schöne Müllerin*, adică *Frumoasa morăriţă*, de Franz Schubert – spune şi începe să cânte prima frază muzicală, după care o repetă, cu foarte mici pauze între repetiţii.

Văzându-l pe Daniel cu câtă surprindere priveşte spre mâinile Irinei, plimbate cu precizie pe clapele pianului, Diana renunţă la intenţia ei de a-l săruta; îl cuprinde cu braţele pe după umeri, îl strânge cu putere, lipindu-şi obrazul de al tânărului, să-i poată şopti la ureche un *mulţumesc, iubitule!*, apoi se întoarce grăbită, parcă s-o poată privi şi ea pe fetiţă, îndesându-şi spatele în pieptul lui Daniel, care o strânge cu putere în braţe, stând cu gura lipită pe ceafa ei, într-un sărut permanent.

– Mămico! – se sperie fetiţa când se întoarce să observe dacă este ascultată. Tu plângi?! Ai ochii umezi: De ce plângi, mămico?

– De fericire, scumpa mamei – face Diana doi paşi până la spatele fetiţei, s-o poată săruta îndelung pe creştet, până simte că s-a oprit din plâns. Cântă, scumpa noastră, cântă ce vrei tu... – spune şi se întoarce spre Daniel, oprindu-se chiar în faţa lui, privindu-i ochii cu blândeţea tinerei îndrăgostite întâia oară. Şi tu, dragul meu soţ? – întreabă ridicând încet braţele pe după gâtul lui, să se poată oferi îmbrăţişării.

– Doar împărtăşim la fel bucuria – îi şopteşte Daniel, încercuindu-i mijlocul cu braţele, lăsând să-i curgă în voie lacrimile pe obraz.

– Acum, eu... – vrea să spună ceva Irina, răsucindu-se cu scăunelul de la pian, dar când îi vede îmbrăţişaţi, se întoarce cu acelaşi aer solemn, pregătindu-se să cânte din nou: Acum, eu voi cânta pentru tăticul meu şi pentru mămica mea ceva vesel, că tăticul nu m-a auzit cântând *Ceata lui Piţigoi*...

Restul serii îl petrec bând şampanie – „oferim şi marii noastre muziciene, care m-a făcut să am cea mai frumoasă aniversare", spune Daniel turnând câte foarte puţin în cupa fetiţei – şi delectându-se cu felii mari de tort, „să vezi ce-ţi fac dacă ajung din nou la 68!", ameninţă în şoaptă Diana; „stai să vezi la cât o să ajungi după Paşte!...", îi răspunde tot în şoaptă Daniel; „te omor, că n-o să-mi mai stea bine nici o rochie la vară", „ba o să-ţi stea, că la începutul verii, te iau la munte, să mă ajuţi la cosit fânul; e cea mai bună metodă de slăbit"; „s-o crezi tu; cea mai bună este tot aceea verificată deja..." – şi râd amândoi, trezind-o pe

Irina, cuibărită în braţele mamei; „piţigoiul nostru scump”, o alintă Diana, iar fetiţa se amuză mult, încercând să imite ciripitul piţigoiului.

– Eu strâng masa şi tăticul îţi va spune o poveste frumoasă, pe care n-o ştii, să poţi adormi repede... – o trece Diana în braţele lui Daniel.

– Dacă n-o ştiu, nu vreau să adorm; vreau s-o aud toată. Iar seara asta vreau să dorm cu voi amândoi. Aşa îmi spune Monica, vecina mea de pat, că stăm de vorbă în şoaptă la prânz, când copiii dorm; ea se culcă între părinţi seara iar dimineaţa se trezeşte întotdeauna în patul ei. Dormim toţi trei în patul lui mămica; e un pat mai lat şi mai moale, că-i nou...

– Să nu cumva să rătăceşti cheia de camera ta de cămin... – şopteşte Diana lui Daniel şi-şi surâd.

Înainte de culcare, când Irina, trecută deja la pijama, fuge în camera ei să se închine la iconiţa agăţată în perete, Diana arată în jur:

– Păcat că nu mai am încă o cămăruţă. Te-aş pune să-l convingi pe administrator să ne vândă patul tău...

– În patul acela, somnu-i odihnitor doar după-amiaza...

– Mai ales când eşti lăsată să cazi de la jumătate de metru înălţime...

– Tu de ce nu te închini seara? – o întreabă Daniel când o vede pe Irina venind fuguţa, să urce în pat.

– După atâta cafea băută astăzi şi după atâtea emoţii, tu ce crezi că voi face toată noaptea? – îl întreabă Diana, luând fetiţa în braţe. Voi spune rugăciuni, că vom dormi despărţiţi cu acest licurici între noi, ca spada eroului adolescenţei noastre, Tristan...

– Poate al tău, că eu visam la o blondă, îmbrăcată în alb, cu un însemn imperial la gât, stetoscopul, lovindu-i provocător sânii, în cadenţa paşilor graţioşi, dar cam zgomotoşi, pe culoarele lungi şi austere ale viitorului ei imperiu...

– Daniel! – îi şopteşte Diana, privindu-l cu surprindere. De unde ştii?! Eram singura cu tocuri din secţie... până am fost certată zdravăn de asistenta şefă, o babă rea şi ranchiunoasă...

– Aşa am intuit eu – îi răspunde Daniel. Ca să ajungi regina de-acum, trebuia să fi fost măcar o zi prinţesă – o sărută Daniel în loc de *noapte bună!*, bucuros că nu a întins vorba prea mult, să se dea de gol c-o ştie din adolescenţă.

Irina se cuibăreşte între ei, sărutându-i pe rând; uită să mai întrebe cine şi ce poveste îi va spune, că adoarme imediat. După un timp Diana întinde braţul peste fetiţă, şi-l face atent pe Daniel:

– Bine-ai revenit acasă, dragul meu!

Dar Daniel a adormit deja; murmură prin somn un *bine te-am regăsit, prinţesă!* şi încearcă să o ia pe Irina în arcul braţului drept, dar fetiţa îi întoarce spatele, învăţată să doarmă pe partea dreaptă. La ziuă, când sună ceasul deşteptător, Daniel doarme deja pe mijlocul patului, cu fetiţa trecută prin somn pe braţul lui stâng şi cu obrăjorul pe pieptul lui, iar în partea cealaltă, simetric, Diana, înghesuită şi ea cu obrazul în coastele lui. Îşi retrage încet braţul de sub umerii Irinei, apoi se apleacă puţin şi o alintă pe Diana cu un sărut pe creştet, după care se strecoară pe nesimţite din pat, să pună ibricul de alamă în tava cu nisip, sub care aprinde flacăra aragazului.

– O, Doamne, cafea la nisip!... – se bucură Diana, când i se plimbă pe sub nas ceşcuţa aburindă, cu caimacul gros plutind îmbietor. Ştiam eu că mai am un motiv pentru care mi te-am adus acasă – îi şopteşte, sărutându-se cu gust de cafea amară. Iubitule, – îl priveşte Diana cu ochii inflamaţi deja şi plini de rugă, trăgându-l spre ea, să-i poată şopti la ureche – dacă mergem în camera Irinei, mă ajuţi să nu întârzii prea mult?, că am sală de la nouă şi jumătate...

La prânz, când iese din sală, prima grijă a Dianei este să-i dea telefon:

– Daniel, dragule, cred că mi s-a aplecat de-atâta dulce – la propriu, că la figurat, niciodată! Pentru când ajung acasă, cam peste o oră, că astăzi vin mai repede, îmi pregăteşti o tochitură la ceaun, cum ştii tu s-o faci, cu puţină brânză iute de putină deasupra şi o mămăliguţă moale, încă nerăsturnată din ceaun, ca să fie fierbinte?... Hai, că plătesc bine...

– ...şi o cremă de mujdei de usturoi frecat cu smântână şi ulei de măsline – aude Daniel în telefon vocea îndepărtată a Magdei: Trece şi plata asta în contul Dianei...

– Licurici, – o strigă Daniel pe fetiţă, întrerupând-o din lectura unei poveşti – cred că avem oaspeţi la masa de prânz.

O îmbracă frumos, îi pune şorţuleţul pe care fetiţa îl poartă când o ajută pe tanti Ioana, îi leagă părul cu o basma, cum au gospodinele, şi încep amândoi să pregătească masa. Când se aude cheia răsucită în uşă, deja sunt puse patru tacâmuri pe măsuţa din living, în jurul cărei se roteşte plină de importanţă mica gospodină.

– Nana, nana, nana mea dragă! – strigă ea, fugind spre uşă. Mă laşi să-i număr eu? – o aude Daniel întrebând.

Micşorează la minim flacăra aragazului sub ceaunul în care a fiert mămăliguţa şi iese în living.

– Daniel, – îi oferă Magda un buchet mare de trandafiri galbeni – pentru tine... – şi imediat ce tânărul primeşte florile, femeia întinde braţele, şi-l strânge cu putere la pieptul ei, şoptindu-i în timp ce-l sărută în fugă pe obraz: *La mulţi ani!* – şi se preocupă de poşeta sa, din care scoate o sticlă cu vin roşu: N-am putut rezista tentaţiei de-a participa şi eu la o masă cu tochitură la ceaun şi mămăliguţă moale. Meritul e-al micuţei gospodine, sunt sigură, – pentru care am o nouă casetă video cu un film... – se grăbeşte s-o ia pe Irina în braţe şi merg împreună în dormitorul fetiţei, unde stau până sunt invitate la masă.

– Avem şi noi secretele noastre – răspunde Magda întrebării puse de Diana, când le vede atât de preocupate de ceea ce-au discutat, dar mai ales se atitudinea Irinei, care confirmă cu un aer grav, de om matur, că a înţeles ceea ce a fost sfătuită.

Şi de data aceasta, în timp ce se aşează cu toţii la masă, Magda îi ocoleşte privirea lui Daniel când şopteşte un *mulţumesc!* pentru că i-a ţinut scaunul; are ochi doar pentru Irina, alături de care stă şi o supraveghează să nu-şi păteze hăinuţele, că fetiţa, simţindu-se în familie, mai uită de furculiţă şi alege cu mânuţa câte vreo bucăţică de carne din castronul de porţelan, sub privirea amuzată a tuturor, ”că tăticul nu face din asta mai des, că mămica nu-l lasă; zice că se îngraşă”, iar vorbele fetiţei sparg tăcerea cu un râs amuzat.

– Deja am fost ameninţată cu bucate multe şi bune la masa pascală – îl priveşte Diana cu drag pe Daniel.

– De Paşte, – începe Magda să-i povestească Dianei – am musafiri; abia scap de pregătit ceva în casă. Mugurel apelează de obicei la o casă de comenzi. Eu voi fi toată săptămâna pe la nişte case de copii; Philip şi Odette vin cu cadouri şi cu câteva donaţii consistente; speră să poată adopta un copil, dar cum vor ei, unul mic, până într-un an, mai greu. Au trecut amândoi de 50 de ani... Am vorbit şi la Comitetul Român pentru Adopţii... Slabe speranţe...

„De ce-mi ocoleşte privirea?! – se miră Daniel. Sigur se teme să nu se dea de gol că ne-am sărutat atunci, în cabinetul ei...” – îşi zice când începe să toarne în pahare.

– Ascultă, Daniel, – devine Magda stăpână pe sine după ce bea şi al doilea pahar cu vin – vreau să-ţi spun că de Bunavestire eram la o

mănăstire din Bucovina; soţul meu tocmai terminase de împărţit pe la aşezămintele din zonă două containere cu peşte şi ne odihneam. Toată ziua m-am chinuit să aflu de ce-mi tot reveneau în cap vorbele *25 martie, Bunavestire*; l-am întrebat şi pe soţul meu; habar nu avea; nu ne lega nimic de data aceasta.

– Că parcă de altă dată vă leagă ceva! – pufneşte într-un surâs ironic Diana. Sper – face ea un gest categoric spre Magda – că nu te gândeşti la vreun sfârşit de noiembrie, când Mugurel visează să ajungă Preşedinte iar tu prima doamnă a ţării.

– Uite-aşa ies scântei între noi – o arată Magda pe Diana. Până una alta, eu am venit la tine în cabinet să-ţi spun ce-i cu Bunavestire – îşi ridică ea tonul, pentru ca imediat să-şi lumineze obrazul cu un zâmbet larg, fluturând un plic scos din poşetă. Vreau să îndrept greşeala destinului, c-aţi stat despărţiţi de ziua ta – se adresează ea lui Daniel, ridicându-se în picioare. Dragul nostru, acesta-i cadoul meu de ziua ta.

Daniel primeşte plicul cu o mână, în timp ce cu cealaltă atinge braţul Magdei, într-un gest prin care îi cere voie s-o îmbrăţişeze.

– Încă o dată, la mulţi ani, Daniel! – îi spune Magda, îmbrăţişându-l cu drag, apoi îl lasă să se preocupe de plicul din care tânărul scoate o chitanţă.

– Trei locuri clasa întâia, într-o croazieră pe marea Baltică, jumătatea a doua a lunii august – precizează Magda. Voi trebuie doar să vă preocupaţi să aveţi paşapoarte şi să le predaţi agenţiei de voiaj după data întâi iulie, să vă obţină vizele necesare. Îmbarcarea-i pe 17 august, din Copenhaga. Biletele de avion pentru Copenhaga sunt pentru 14 august, să aveţi timp să vizitaţi oraşul.

– Magda! – sare Diana de pe scaun s-o îmbrăţişeze. N-ai uitat... Când eram mici, – îi explică lui Daniel – aveam o revistă cu porturile din Nord şi visam împreună că ne vom plimba pe Marea Baltică şi pe Marea Nordului; tocmai citiserăm amândouă o carte despre vikingi.

Irina sare şi ea de pe scaun şi se agaţă de gâtul Magdei, cerând tot mai multe explicaţii. Când prinde un moment de acalmie, Daniel îşi învinge timiditatea şi spune:

– Doamnă, am să vă cumpăr o agendă, să-mi rezervaţi şi mie o clipă, măcar să vă sărut mâna...

– S-o crezi tu că mă mulţumesc cu atât – râde Magda. Voi două, – face un gest spre Irina şi Diana – ia închideţi ochii, să n-aveţi motiv de supărare... – zice şi se apropie de Daniel, luându-i umerii între palme: Oricât te-aş săruta, e prea puţin pentru cât ne-ai dăruit – îi spune

privindu-l în ochi. Las altcuiva plăcerea asta, s-o facă pe puntea unui vas de croazieră, bătută de valurile Nordului şi acompaniată de ţipetele pescăruşilor. Eu vreau doar să-ţi îmbujorez şi mai mult obrajii – îi zâmbeşte şi-l sărută câte o singură dată pe fiecare obraz.

Daniel îi ia mâinile şi i le sărută; „numai de n-aş lua-o razna; ieri, o pungă cu bani; astăzi, o croazieră pe Baltica..." Se teme că ar putea s-o ia pe Magda în braţe şi s-o sărute lung, până la epuizare; „ar fi cel mai odios gest faţă de Diana; doar nu-s nebun!"

– Şi totuşi... – se aude rostind cu glas tare, spre surprinderea celor două doamne. Şi totuşi, daţi-mi voie să vă spun că nimic nu valorează cât plăcerea de-a asculta începutul unui lied cântat de-un licurici...

Vede cum seninul invadează brusc obrazul celor două doamne, în timp ce Irina fuge la pian şi începe să cânte.

– Ştiţi cum se cheamă liedul? – întreabă Daniel, simţindu-se din nou stăpân pe sine. *Die Schöne Doktorinen*, nu-i aşa, Licurici?

– Da, tăticule, aşa-i – răspunde fetiţa, preocupată de clapele pianului: Cum ai spus? – devine ea atentă. Corect, se pronunţă *Müllerin*, adică *morăriţă*. Doamna Marta spune că Müller, în germană, înseamnă morar; Müllerin, morăriţă.

– Iar eu sper că *Doktorinen* înseamnă doctoriţe, aşa că, iubito, cântă acest început de lied, care va fi cântecul... – îşi tărăgănează Daniel vorbele, neîndrăznind să spună mai mult.

– Va fi cântecul frumoaselor doctoriţe – face Irina o reverenţă către cele două doamne, grăbindu-se să se reaşeze la pian.

Toţi ascultă cu încântare, gustând cu plăcere vinul roşu de Porto.

– Auzi, sor-mea, – rupe Magda tăcerea din jurul mesei la un moment dat, făcând-o pe serioasa – nu crezi c-ar fi cazul să-mi dai cei 100 de dolari?

– Magda!... – şopteşte ca o dojană Diana.

– Vrei, cumva, să spui că nu i-am câştigat? Am spus, până la Paşte...

– Magda! – o ceartă Diana.

– Vrei să-l pun pe Daniel să jure?

– Ce? – întreabă Daniel cu o aşa naivitate în glas, că cele două doamne încremenesc, privindu-se perplexe un moment, apoi explodează amândouă într-un râs molipsitor.

– Magda, eşti o măgăriţă, să-ţi fie ruşine! – îi spune Diana în şoaptă, să n-o deranjeze pe Irina, care pluteşte de fericire că repetă

mereu, fără nici o greşeală, *Ceata lui Piţigoi*. Poftim! – scoate ea o bancnotă din portmoneul cu bani, care stă pe raftul bibliotecii, lăsat anume pentru cumpărături. Ce-o să creadă Daniel?

– Îi spui la noapte, c-am fost şi eu o dată mai deşteaptă decât tine. Irinel, vino la nana. Hârtia asta – îi arată bancnota – ţi-o dă nana să ai de îngheţată când vei fi pe vapor, c-or să-ţi trebuiască multe îngheţate, ai să vezi: vei sta cu îngheţata în mână privind marea şi-o să coboare în zbor câte un pescăruş să ţi-o fure. Apoi vei cumpăra alta şi alta, să te amuzi, hrănind pescăruşii.

– Nana, nana! – se aruncă fetiţa de gâtul Magdei, sărutând-o mereu.

– Oricum, Daniel, – spune Magda când începe să se pregătească de plecare, că a chemat deja un taxi în faţa blocului – va trebui să facem demersuri, să fii plătit de clinică; toţi au observat că Diana s-a schimbat în bine. Unii spun că-i din cauza reuşitei tratatului de chirurgie. Părerea mea-i că şi succesul tratatului de chirurgie îţi este dator. Chiar aşa, sor-mea! – îi vine o idee, captând atenţia tuturor. Trebuie să fi scris la început: „Se dedică lui D." Ba nu! Ca să nu existe confuzii, ar fi mers de minune o dedicaţie, în genul marilor scriitori: „Lui Daniel".

– Magda! – se dezmeticeşte Diana şi-şi duce imediat pumnul drept la gură, muşcându-şi rădăcina degetului arătător. Nici măcar un exemplar cu dedicaţie nu ţi-am dat... – se uită ea cu tristeţe în ochii lui Daniel. Promit! Că mai am câteva la clinică, în cabinet...

– Şi să nu mai aud vreodată – ameninţă Magda pe toţi cei prezenţi – că *pater familias* lipseşte din casa asta! Şi acum, voi două, – le zâmbeşte cu subînţeles – ia închideţi ochişorii, că după o masă aşa bună, trebuie şi ceva dulce – zice şi-l ia pe Daniel cu braţele pe dup gât: La mulţi ani, dragul nostru!

Îl priveşte îndelung, pentru ca în final să se ridice uşor pe vârfuri, să-l poată săruta din nou pe obraz. La uşă, imediat după ce se îmbrăţişează cu toţii, lui Daniel i se pare că Magda şopteşte Dianei: „Norocoaso! E prima oară când te invidiez cu adevărat..."

*
* *

– Tăticule, îmi spui povestea, dar nu vreau să mai dormi cu mine. Nana mi-a şoptit că tăticii trebuie să doarmă numai cu mămicile, da' nu vreau să afle nana că ţi-am spus, promiţi? E secretul meu şi-al

nanei; m-a rugat să-ţi dau de înţeles că vreau să dorm singură în pat. Mie îmi place şi singură, dar tu unde-ai să dormi, dacă mămica vrea şi ea să doarmă singură?

Daniel ocoleşte cu abilitate subiectul şi începe să spună povestea promisă. Când şi când se opreşte şi o asigură pe Irina că nana are dreptate; „ne-a spus şi nouă, mie şi mamei, că fetiţele dorm singure în pătucul lor, doar ai văzut şi-n filme...” Imediat ce termină povestea, se scuză că vrea să bea un pahar cu apă şi merge în bucătărie, unde Diana spală vasele.

– A adormit aşa repede?

Daniel îi povesteşte ce-au complotat Magda cu Irina; „vino în dormitorul fetiţei şi vezi cum îmi propui să dorm cu tine, s-o lăsăm să doarmă singură”, dar cei doi, intraţi pe rând în dormitorul fetiţei, o găsesc pe Irina dormind profund, cu Baloo ridicat lângă ea, pe jumătatea goală a patului. De partea cealaltă a pernei, fetiţa l-a culcat pe Greuceanu-cel-Mic. Daniel o sărută apăsat pe obraz, micşorează lumina lămpii de pe noptieră şi, trecându-şi braţul stâng pe sub genunchii Dianei, o ia în braţe.

– Bine te-am regăsit, doamna mea! – îi spune şi o duce în dormitorul alăturat.

Când ajunge lângă pat, înţelege din privirea Dianei ceea ce trebuie să facă, aşa că, ţinând-o pe palme, ca pe o ofrandă deasupra altarului ritualic, o lasă apoi să cadă – un gest asemeni celui din camera sa de la cămin, provocând şi de data aceasta o explozie de râs a Dianei, dar un râs lung, alintat, ca o chemare.

*

* *

De Florii, după ce Daniel i-a povestit fetiţei ce înseamnă această sărbătoare, bucuros că şi Diana şi-a făcut timp să asculte, au mers toţi trei la Cernica. Întâi au intrat în biserică şi au stat la slujbă până la sfârşit, să ia anafură şi mlădiţe de salcie sfinţite. Apoi, Daniel şi-a ţinut promisiunea: le-a dus în pădure, să adune flori. Diana s-a amuzat îndelung stând pe paltinul aplecat, să-şi poată vântura picioarele, în timp ce o admira pe Irina cum fuge dintr-un loc în altul să mai găsească vreo floare. Palmele lui Daniel au necăjit-o destul, că au adus-o în situaţia de-a sări ştrengăreşte de pe paltinul înclinat: „Gata, bagajele şi – acasă! Vrei chiar să înnebunesc?!” „Nu. Vreau să recuperezi” – i-a răspuns

Daniel, provocând o explozie de furie, finalizată într-o îmbrăţişare din care Diana ar fi vrut să nu se mai desprindă, noroc de Irina, care a venit să le arate ce multe flori a adunat şi să întrebe când o poate vedea pe Bambi.

– Tăticul ei le-a dus departe, pe ea şi pe mămica ei, le-a dus unde-i mâncare mai multă şi apă mai limpede.

– Eu vreau să mă duci mai repede în patul meu! – s-a rugat Diana, şoptindu-şi vorbele la urechea lui Daniel. Două-trei pahare de vin înainte şi un somn odihnitor după, cu obrazul pe pieptul tău, să ascult cum trebuie să bată o inimă sănătoasă. Ştii că sor-mea s-a săturat de anestezie? – ridică ea tonul, să capteze atenţia lui Daniel. Vrea să obţină competenţe în cardiologie şi ecografie abdominală; i-a deschis ochii Philip, medicul din Franţa. Ştii ce i-am spus? Dar nu mi-o iei în nume de rău! „Sor-mea, nici nu mi-am închipuit că nu vii înapoi cu competenţe sporite în altceva" – şi ea a aruncat în mine cu stetoscopul. E apucată rău; chiar îl iubeşte pe Mugurel al ei. La câtă avere are Zavate, cred c-o să-i facă 2-3 copii; e înnebunită după copii. Nu ştiu ce m-aş fi făcut cu Irina mică dacă nu era ea.

– Şi-a plătit datoria de-a fi fost legănată de tine.

– O, Doamne!... – îşi lasă Diana capul pe spate, să poată privi îndelung cerul. Abia la vârsta mea, când nu mai am grija zilei de mâine sau aceea a deprinderii meseriei, aş şti să cresc un copil. Ştii, am o poftă, nu numai de-a fi cu burta mare, dar şi de-a legăna!...

Oferindu-i braţul să se sprijine, să poată coborî spre parcare, Daniel o întreabă:

– Îmi reproşezi că nu-mi dau silinţa îndeajuns?

Râd amândoi sonor, întorşi cu faţa spre pădure, amuzându-se de ecoul produs.

– Diana, – întreabă Daniel, făcând-o pe seriosul – oare în patul tău nou, mare şi moale, or fi de ajuns florile adunate de Licurici? Vreau să adaug o creangă cu parfumul tău preferat – o duce el până lângă gardul cimitirului şi-i rupe o creangă din tufa de liliac.

– Bunicuţă, bunicuţă, săru' mâna! – fuge Irina şi o îmbrăţişează pe bătrâna care aprinde lumânări la un mormânt părăsit, din colţul dinspre pădure al cimitirului.

Daniel şi Diana merg şi ei s-o salute pe bătrâna muziciană Anastasia Petropulos-Vlada.

– Vin în fiecare an, de Florii, să-i aduc flori şi să-i aprind lumânări. Jumătate de secol... A fost ofiţer superior în Garda Regală – schiţează ea un gest spre mormânt, alintând cu vârful degetelor crucea.

– *Vrânceanu Dragomir, medic militar al Curţii Regale, colonel pe frontul de Răsărit, decorat cu Ordinul Mihai Viteazul, cu spade, născut: 7 martie 1902; mort: 12 ianuarie 1948* – citeşte Daniel încet la urechea Dianei. 12 ianuarie ’48?! – se miră el cu glas tare, privind-o întrebător pe marea muziciană. Este ziua în care a plecat trenul regal din ţară...

– Da. Eram o tânără ingenuă, o mare promisiune a Muzicii, poate la fel de dotată nativ ca acest licurici, pe care mi-l laudă la telefon profesoara Marta – se apleacă ea şi o sărută pe frunte pe Irina. Am copilărit pe clapele pianului, apoi am studiat componistica la Viena; în ţară, am dat lecţii de balet şi am cântat la Curtea Regală. Cu el – arată spre cruce – urma să mă căsătoresc după sărbătorile de iarnă. Dar a venit abdicarea. Iubitul meu m-a convins să urc în trenul regal, să scap de ciuma roşie, pe care o simţea întinzându-se peste România. Mi-a promis că va veni şi el, dar... a promis cu alt glas... nu cu cel pe care i-l ştiam: „Du-te, Sia! – aşa-mi spunea, Sia. Cu arma şi cu bisturiul am făcut tot ce-am putut pentru ţara mea. Tu du-te departe şi cântă-i durerea.” Rămăsese pe peron un bărbat falnic, din neamul vrâncenilor, înalt şi frumos, dar mult mai matur decât tânărul acesta – îl arată ea pe Daniel, parcă l-ar acuza –; şi el, tot fiu de oier... Într-o clipă de... este greu de explicat.... am sărit din tren... Când am ajuns acasă la el, încă mai trăia... Aici, pe manşon şi pe poala hainei de blană, sunt urmele sângelui său. Nu vin la el la mormânt decât primăvara şi toamna, când pot purta hainele în care eram îmbrăcată atunci... Ea – arată spre o doamnă la fel de în vârstă, care se plimbă printre morminte sprijinindu-se într-un baston cu cap de fildeş încrustat în argint – este fosta mea colegă de *pension*, Trandafira Cobzaru-Prăjescu; m-a adus de la ea, de la Prăjeşti, unde stau să-mi finisez opera; m-a adus anume să-mi văd ursitul, dintr-o ursită neîmplinită... Ce frumoşi şi tineri sunteţi amândoi! – îi arată pe Daniel şi pe Diana. În viitoarea mea simfonie, mi-ar plăcea să pot insera un ecou atât de plin de viaţă şi de iubire ca al râsetului vostru – face ea un gest spre marginea pădurii.

Îi măsoară îndelung cu privirea, ca un pictor înainte de-a se întoarce spre şevalet, că braţul Dianei are o zvâcnire nervoasă, încordându-se după al lui Daniel.

– Să aveţi grijă de iubirea voastră! – îi ameninţă bătrâna. Pare a fi la îndemâna oricui, dar e atât de rară şi de scumpă!... Deşi... – surâde ea, învăluindu-i într-o privire protectoare, plină de afecţiune – se spune că paradisul nu există decât la timpul trecut. Ziua de astăzi şi de mâine, să fie trecutul vostru comun de poimâine. Şi, mai presus de orice, să vă-ngrijiţi de licuriciul ăsta talentat; Marta e-o profesoară cu har; s-o asculţi – face un gest de alint spre Irina. Poate, după ce-ai să mai creşti, o să-mi fac timp şi-o să te mai primesc la mine, în blocul *Yanis*... – o sărută din nou, apăsat şi cu mult drag pe frunte pe Irina, apoi, fără alte cuvinte, se întoarce să-şi continue munca la mormântul din colţul izolat al cimitirului.

– Un aşa erou, *cu spade*!, într-un colţ de cimitir?! – se miră Diana mergând încet agăţată strâns de braţul lui Daniel, să nu i se afunde tocurile în pământul moale.

– Am citit despre el; s-a sinucis când s-a văzut abandonat ruşilor. Trist, dar asta-i cutuma: cei ce se sinucid sunt îngropaţi la un colţ de cimitir, fără preot...

Diana tace, cu gândul dus aiurea. Seara, înainte de culcare, oftează:

– Nu m-a plăcut bătrâna, am simţit-o din privirea ei severă.

– Ţi s-a părut, Diana. M-am mai interesat şi-am aflat că, într-adevăr, la întoarcerea de la Canal, a avut o mare iubire... tot un student... – o asigură Daniel; „cum să-i spun că a fost anchetată de Dominte, fratele tatălui Irinei?! Răul nu trebuie diseminat în lume”.

– Oare şi-o fi dat seama că nu te merit? – întreabă ca pentru sine Diana.

– Poate fi mai nimerit ca eu să mă întreb dacă te merit – vine riposta lui Daniel.

– Să nu îndrăzneşti, că-ţi sparg capul, specialitatea mea! – îl ameninţă Diana, repezindu-se asupra lui, ştiind dinainte ce va urma.

Târziu, aproape să adoarmă, cuibărită sub braţul lui Daniel, Diana începe din senin, dovadă că o mai roade întâlnirea cu bătrâna muziciană:

– Pe ea, tânără, ba nu, la maturitate, probabil avea mai mult decât am eu acum, am văzut-o, că m-a dus doamna Stârcea la Ateneu să mi-o arate într-un tablou în faţa corului; poză făcută în anii ’70; superbă!... Ca o statuie grecească. Oare cum o fi arătat tânărul misterios din viaţa ei, de-atunci, de pe la mijlocul anilor ’60, când s-au deschis puşcăriile politice?... O fi existat cu adevărat, sau, ca orice femeie

frumoasă, ajunsă celebră, şi-o fi creat un mit, o poveste de iubire pe care să şi-o spună în ceasurile de singurătate, cum fac scriitorii?... Este ştiut că numai oamenii flămânzi fac mâncăruri gustoase... Ce zici, iubitule, am dreptate? De fapt, nu ştiu de ce te mai întreb... Eu, la vârsta mea de-acum, dacă nu te-aş fi cunoscut, te-aş fi inventat... Nu, nu glumesc. În tinereţe, la vârsta ta, nopţi în şir mi-am pierdut fecioria cu un bărbat fără chip; nu-i simţeam decât palmele când îmi înveleau mai bine picioarele în şuba lui de şantier iar lumina din camera mea de cămin – aveam un blestemat de bec pe alee, în dreptul ferestrei – mi se părea că-i privirea lui albastră, obositor de calmă. Ciudat! Zecile de întâlniri închipuite cu el în patul meu de la cămin mi le amintesc mai bine decât seara când s-a întâmplat de-adevăratelea cu... cu Mituş, iartă-mă că-i pomenesc numele, dar suntem oameni maturi amândoi... am un copil cu el... Deşi! – ridică Diana tonul, făcându-l pe Daniel să tresară – când m-ai culcat pe patul tău prima oară – m-ai culcat foarte elegant, lăsându-mă să cad – şi, când ne-am mai liniştit, simţindu-ţi palma pe piciorul meu – gestul acela atât de nevinovat, care alină durerea de picioare a mamei –, atunci am avut o revelaţie; trebuie să ţi-o spun! Bărbatul de demult, căruia îi dăruisem de-atâtea ori fecioria mea sub şuba aceea de şantier, căpătase chip – al tău! Restul, până la seara de după trecerea Magdei pe la noi, când fetiţa noastră a stabilit că trebuie să doarmă singură şi când am hotărât tacit să împărţim frăţeşte şi pentru totdeauna patul acesta, a fost... cum să-i spun?... a fost jocul etern al iubirii... Exult de fericire, dar îmi şi vine să-mi dau palme de ciudă când îmi amintesc de ziua de după gripă: am plutit!, pur şi simplu am plutit până în clipa când deşteapta de sor-mea m-a întrebat dacă n-am luat vreun drog. Atunci mi s-a făcut teamă – teama de-a fi fericită! – şi-am venit acasă hotărâtă să te alung. Doamne, ce amintire jenantă!... După plecarea ta, m-am aruncat pe pat cu faţa îngropată în pernă; ar fi fost grozav să pot plânge, dar nu auzeam decât cuvintele tale, felul tău de a-mi întoarce vorba: „...cu o femeie beata de bucurie”. În tăcerea aceea în care nu puteam să plâng de ciudă că mi-a fost teamă să fiu fericită, la un moment dat, spre seară, am realizat că te ştiam de mult, de vreo 20 de ani... Te-am cunoscut într-o noapte. Făceam de gardă, linia a treia, un fel de ajutor, şi-am găsit în sala de pansamente o carte ciufulită rău de cât fusese plimbată de la unul la altul – pe vremea aceea romanele bune erau monedă forte de schimb –, o carte pusă cu faţa în jos de vreo asistentă chemată în vreun salon. Am început să citesc, aşa, la întâmplare; mă atrăsese tocmai pentru că era ciufulită. Romanul întreg era dominat de viscol. Două-trei pagini

dacă citeam, simţeam cum îi intră frigul în oase. Ţin minte că, deşi era o noapte sufocantă de vară toridă, am luat din cuier un halat de molton şi mi l-am pus pe umeri. Lectura mă prinsese; un permanent duel între un tânăr şi o doamnă trecută de 40 de ani. După cum era descrisă – pieptul, coapsele reliefate prin rochia scumpă, aerului grav, privirea, buclele părului şi mai ales bijuteriile, semn al unei stări materiale deosebite –, totul m-a dus cu gândul la mama lui Alex, doar că femeia din carte era medic ginecolog. Pur şi simplu savuram paginile. Când am aflat că era şi soţie de om politic cu rang mare în oraş, n-o vedeam decât pe mama lui Alex. Mă rugam în gând ca tânărul din roman să câştige duelul – parcă reuşind s-o seducă pe doctoriţa ginecolog, mi-ar fi răzbunat umilinţa trăită la Piatra Neamţ. Apoi am uitat de răzbunarea mea. Când tânărul a lăsat-o să coboare din patul său fără s-o atingă, respectându-i momentul de zbucium provocat de-o amintire tristă din adolescenţa doctoriţei, când a fost violată, am început să citesc altfel romanul; uitasem de mama lui Alex; ba chiar îmi era ciudă că o ridicasem la rangul de personaj literar. Mi-am dat seama că, în micimea ei de gospodină, soţie de şef de şantier şi profesoară interesată doar să-i fie prezenţi elevii la meditaţii, să cotizeze la bunăstarea ei materială, mama lui Alex nu avea nimic din grandoarea în rău sau în bine a acelei doctoriţe. Pe tânăr îl simţeam ca pe voinicul din poveste hotărât să se lupte cu muntele de gheaţă din faţa sa. Începuse să-mi placă tânărul; se juca cu vorbele cum o faci tu adesea, doar că era mult mai insistent, agresiv chiar; el, da!, era un lup tânăr, gata să sfâşie. Pe la trei dimineaţa, am început să-l urăsc; eu, tânără, mlădioasă, înţelesesem ceea ce, mai apoi, am găsit în nişte articole de specialitate: tânărul foarte viril şi... mă rog!... măgar în toată regula – râde înfundat Diana, îndesându-şi pentru o clipă fruntea în umărul lui Daniel –, tânărul din roman, zic, n-are ochi pentru colega sa de birou îndrăgostită de el, o copilă ingenuă, de o frumuseţe serafică, dar subţire la trup şi fină în comportament; el, ca orice măgar tânăr, – se opreşte Diana o clipă, cât să-l sărute scurt şi apăsat pe Daniel, ca un semn de complicitate a înţelegerii celor spuse de ea – are ochi şi timp berechet de asalt doar pentru nurii doctoriţei coapte bine – ce m-a amuzat expresia găsită de autor; măgar şi el, sunt sigură!, dar ce romancier care scrie asemenea cărţi nu-i măgar?! –, pe care o descrisese generos, ca pe o madonă din picturile lui Rafael sau o graţie de-a lui Botticelli; înţelegi tu, una care să-i dea certitudinea că-i pe măsura lui – e o anume obsesie a tinerilor mult prea trufaşi de virilitatea lor; n-o spun eu; dacă vrei, caut articolele care tratează pe larg

psihologia unor asemenea tineri şi ţi le ofer să le citeşti; dar de ce trebuie să mă justific atât, când însăşi relaţia noastră... – îşi îndeasă Diana din nou fruntea în umărul tânărului, pentru ca apoi, vreme de o clipă, să simuleze că ar vrea să-l muşte. Vezi, Daniel, sunt aproape 20 de ani de atunci... Mă fascinase tânărul din roman, iubirile mele virtuale luau chipul lui. Acum, gândindu-mă la ceea ce-am citit, simt că doctoriţa are ceva din mine; ba nu!, eu am luat ceva din ea. Ca specialistă, e-o somitate în meseria ei; autorul i-a creat o aureolă; dar, ca femeie are o ură viscerală împotriva femeilor frumoase; soţul o înşeală frecvent, dovadă că se aşteaptă sancţionarea lui pe linie de partid – acum pare amuzant să spui aşa ceva, când demnitarii noştri divorţează pe capete, sau au amante cu duiumul ori frecventează fără ruşine saloane de masaj erotic; în comunism, nu se glumea cu aşa ceva; sexul era tabu; castitatea de faţadă era condiţia *sine qua non* a rămânerii într-o demnitate publică. În noaptea aceea, n-am reuşit decât să frunzăresc romanul şi să citesc atent capitolul de final, când tânărul îşi întâlneşte pe stradă, prin viscol, cel mai bun prieten, venind aproape degerat de la un motel unde rămăsese întroienită câteva zile cursa rapidă cu care se întorcea de urgenţă acasă pentru că se apropiase sorocul soţiei să nască. Îl însoţeşte până la maternitatea oraşului, hotărât s-o întâlnească pe doctoriţă, care terminase programul şi se grăbea să ajungă acasă; ea şi soţul erau invitaţi la ziua prim-secretarului municipal, căruia soţul ei îi pregătise un cadou generos, să scape de sancţiune. Am citit de câteva ori dialogul dintre femeia aceea rece, austeră, în faţa căreia „nu îndrăzneşte nimeni să ridice privirea; doar tu o faci şi nu înţeleg de ce te suport..." – îi spune tânărului. Am recitit de câteva ori dialogul dintre cei doi; simţeam cum femeia aceea se topeşte sub tirul de cabotin – aşa gândeam atunci – al tânărului; ceva în genul dialogului dintre noi doi în noaptea când mi-ai recitat din Lermontov. Atunci, noaptea, ascultându-te recitând, mi-am reamintit prima oară de capitolul citit în noaptea toridă de vară. A doua oară, mi-am amintit când am privit imaginea doamnei Vlada în tabloul din foaierul Ateneului. În roman, după ce tânărul o convinge pe doctoriţă să se întoarcă în secţie şi să o asiste pe soţia prietenului, el trage o fugă la sera combinatului chimic din apropiere, de unde revine cu o cutiuţă de celofan, în care aduce o ramură de magnolie cu trei flori. O aşteaptă pe doctoriţă în faţa cabinetului său, să-i ofere florile. Imaginea marii muziciene din tabloul acela de la Ateneu mi-a amintit de capitolul de roman citit: aşa era descrisă doctoriţa; asupra acelei femei istovite de cât s-a luptat în sala de naşteri să salveze pe

femeia aflată în travaliu de o noapte şi o zi, până a născut cu bine cele două fetiţe gemene, autorul revărsase toată dragostea lui, dublată de admiraţie – sigur şi-a iubit personajul! Simţeam dincolo de rândurile citite cum curge apa din gheaţa topită de pe doctoriţă, lăsând-o în toată măreţia ei, invadată de bucuria de a trăi; bucurie pe care ar fi trebuit s-o fi adunat în sufletul său până acum. E-o prostie ce-ţi spun, Daniel, dar în noaptea aceea către ziuă, lăsând romanul pe genunchi şi privind în neştire pe fereastră, m-am visat să ajung ca ea; să înving întotdeauna în sala de operaţii iar când îmi va fi mai greu, să mă aştepte şi pe mine un bărbat tânăr, frumos, dar mai ales cu zâmbetul în privire şi cu vorbe ticluite pe buze, cu care să mă ameţească şi să simt că o simplă floare oferită este cel mai însemnat cadou primit vreodată. Mă fascinase delicateţea cu care tânărul acela violent mai tot timpul a ştiut să aline explozia de durere a femeii urcată în patul său, când s-a îmbătat, dar care, la un anume gest al tânărului, a simţit reînviind în sufletul său umilinţa îndurată cândva. Din clipa aceea, doctoriţa a urcat continuu, până la statura imperială – aducea cu ea, din sala de naşteri, măreţia femeii învingătoare, copiată parcă de autor după imaginea marii muziciene ieşite în faţa corului să primească ovaţiile Ateneului. Cred că-n noaptea de Crăciun, când am venit la patul tău să te sărut, se trezise în mine dorinţa îngropată 20 de ani... Văzându-o pe Irina dormind cu obrăjorul de braţul tău stâng, retrăiam senzaţia creată de lectura ce mă captase în ceasurile acelea de după miezul nopţii: pe măsură ce afară viscolul – elementul dominant al cărţii – conteneşte, femeia, care primeşte cu ochii plini de zâmbet ramul de magnolie înflorit pe vreme de viscol, lasă impresia că se topeşte uşor, uşor... La anii publicării romanului, în edituri cenzura era atotputernică, şi nu neapărat cenzura politică. Mi-am amintit cum, prinsă de lectură, am descoperit-o dintr-o dată pe doctoriţă rugându-l pe tânăr s-o lase să mai stea ocrotită de braţul stâng şi cu obrazul drept pe pieptul său, exact aşa cum ne place nouă să dormim, mie şi Irinei, că ne-ai învăţat tu. Din roman lipsea scena de amor. Am înţeles anevoie că avusese deja loc în spaţiul alb dintre cele două capitole; cred că fusese eliminată de vreun redactor mult prea obedient. Sigur, romanul a avut o scenă fierbinte de iubire, cheia de boltă a unei astfel de scrieri; autorul, care revărsase atâta dragoste asupra personajului, nu-l putea lăsa fără clipa astrală a momentului iubirii – condiţia *sine qua non* a talentului de romancier. Şi totuşi, ceva m-a frapat atunci iar acum spun că-i pot aduce un elogiu autorului, care-o fi el, că romanul rămăsese fără coperţi: este descrierea

clipelor de linişte ale celor doi, când femeia, fericită cum poate doar eu am mai fost în dimineaţa de după gripă, trăieşte o decorporalizare, se detaşează de propriu-i corp şi vede cu ochii minţii momentul mult dorit al fecundării; simte când membrana ovulului a fost penetrată, ovulul se divide în două, apoi în patru... exact cum acum, în zilele noastre, unii specialişti spun că ne putem vindeca de vreo boală dacă o vizualizăm. Cert este că doctoriţa, la ridicarea sa din pat, are senzaţii de vomă, semn cert că subconştientul său îi spusese că rămăsese gravidă... Ţin minte că se lumina de ziuă iar eu citeam şi reciteam fragmentul acela... Numai că la un moment dat s-a auzit soneria; ştiam că trebuie să cobor imediat la parter; venise o urgenţă. Am intrat în sală şi, singură, că ceilalţi chirurgi erau deja ocupaţi, am operat până la prânz. Când mi-am amintit de roman, mi-a fost jenă să le întreb pe asistente. Apoi, copleşită de aprecierea colegilor din linia întâi, felicitarea lor pentru intervenţia făcută cu succes, amintindu-mi de roman, mi-am zis că-i o prostie, scorneala unei minţi înfierbântate – ce femeie serioasă, mare specialistă, soţia unui bărbat de vază al urbei poate să cedeze unui tânăr?! Chiar aşa, iubitule, – îl sărută Diana apăsat pe umăr, ca o ameninţare că-l va muşca dacă nu-i răspunde – ce femeie serioasă poate fi aceea?! Dacă-i vorba de-o diferenţă de vârstă, nu poate fi decât într-un singur fel: el, mai în vârstă, nu contează diferenţa; poate fi şi o sută de ani; societatea va fi conciliantă cu bărbaţii – lor le este permis! Nouă, femeilor – nu! La ei, o astfel de iubire e decentă. La noi, nu! N-am dreptate? De ce nu spui nimic, iubitule? Ai adormit?... Somn uşor, iubirea mea indecentă!...

Când crede că va luneca şi ea în somn, cuibărită sub braţul protector al lui Daniel, pe pieptul căruia şi-a culcat obrazul drept, ascultându-i ritmul perfect al inimii, Diana aude:

– Uşor? Cât de uşor poate fi somnul cuiva care a primit atâtea teme de gândire?!... Va trebui să-l căutăm pe autorul acelui roman şi să-i mulţumim; romanul lui a pregătit sufletul nostru pentru iubirea de-acum.

– Ai citit şi tu cartea, iubitule?! – sare Diana în capul oaselor şi aprinde lumina, să-l vadă mai bine. Spune-mi, cum se termină?

– Nu-ţi spun, că nu-mi place.

– Şi dacă te rog?

– Tot nu-ţi spun, dar când vom merge acasă, te voi lua cu mine în poiana de pe deal, la cositul fânului; eu voi cosi iar tu, culcată pe un braţ de fân la umbra unui brad, vegheată de Leu, câinele meu de încredere, vei termina de citit cartea. Apoi, voi face ceea ce-am vrut să fac de fiecare dată când am recitit-o: voi rupe şi voi arunca pe foc ultima

pagină. Ba nu! – îşi încordează Daniel braţul stâng, s-o reţină pe Diana cu obrazul lipit de pieptul său – vom rescrie noi doi ultima pagină. Somn uşor, iubito!

*
* *

Luni, în timpul cursului de *Ameliorare*, – ţinut obligatoriu, „că şi-aşa nu termin de predat materia până la examen" – profesoara s-a oprit la un moment dat şi şi-a rotit privirea peste amfiteatru, fără să şi-o fixeze pe vreun student anume, spunând repede, să nu piardă timpul.

– Ciobanu-Adomniţei, după curs, la mine în cabinet! Îi spun eu domnului Arsenie că vei întârzia sau vei lipsi de la laboratorul său – şi şi-a continuat expunerea unor studii recente, despre care Daniel citise deja în enciclopedia dăruită de doctoriţa Magda.

– Cred că te-a turnat cineva c-ai introdus femei în cămin – i-a şoptit Gabriel. La aşa ceva au voie doar cei ce-şi plătesc taxele în dolari...

Daniel înghite în sec. „Şi ce dacă mă dă afară din cămin?!... Hm!... Încă nu mă simt invitat definitiv în apartamentul Dianei..." – şi bate fără nici un chef la uşa pe care scrie PRORECTOR, hotărât să stea cu capul plecat şi să accepte dojana, oricât de dură ar fi; „la urma urmei, o rog pe Magda să intervină..."

– Ia loc, tinere – arată palma prorectorii unul dintre cele două fotolii luxoase din faţa biroului său. Spune-mi, mama ta a mai venit la vreun control la doctoriţa Pascaru? Am văzut atunci, când te-am admirat potcovind-o pe Stela, că o cunoşti pe Magda.

„O, Doamne! – se bucură Daniel. Sunt în elementul meu" – gândeşte şi începe cu glas domol, mimând timiditatea:

– Nu, doamnă profesoară, mama n-a mai fost prin Bucureşti, dar ştiu că i-a telefonat de câteva ori doamnei doctor Pascaru, să-i ceară nişte sfaturi medicale; au stat de vorbă şi despre nişte reţete pentru mâncăruri de post. Mama e o fire sociabilă...

– Ştiu. Mi-a povestit doamna decan, că a văzut-o anul trecut, când a fost asigurată că n-avea de ce să aştepte acasă pielea ta pe băţ – o vede Daniel zâmbind. Poţi să-mi explici expresia?

– Doamnă, în turmele de animale, sunt unele ori foarte bolnave, ori mult prea periculoase, din cele care împung, punând în pericol turma. De regulă, e vorba de ovine, caprine... care nu sunt aduse zilnic

în sat. Ca să nu facă stricăciuni prea mari, ciobanii le sacrifică şi aduc stăpânului pielea; la fel fac şi când sunt ucise de lup sau de urs. Şi ca să nu strice pielea, vine cu ea pusă pe un toiag ce-l poartă în spate.

– Of! – ridică bătrâna profesoară ochii spre tavan – câţi dintre părinţii voştri n-ar merita să vă primească din când în când pielea aşa... Uite de ce te-am chemat – devine tonul ei blând. Mama a fost operată din nou luna trecută... Nu, nu; hai să încep altfel. Ceva nou în procesul vostru cu pretinşii proprietari ai muntelui? La mine au venit trei indivizi; fiecare în altă zi; cred că lucrează independent. Nu ştiu din partea cui, dar mi-a fost clar că fiecare caută un indiciu, o fisură... ceva de care să se agaţe. Eram sigură că-s copoii lui Zavate, plătiţi să mai găsească argumente, să le dea pe tavă marelui avocat Weissmann, tatăl retrocedărilor cu cântec – Doamne, ce zile am ajuns! Chiar dacă ne dă Guvernul alt sediu pentru depozitele de material genetic, la o simplă mutare, oricât aş supraveghea-o eu, tot se pierde un 10-15%. Ţi-o spun, pentru că eu n-o să mai apuc, dar tu, cu siguranţă; veţi plânge în pumni după ceea ce avem acum. Deja Paraschiv, de la *Legume*, îmi spune că se pierd anual zeci de soiuri... Nu ştiu ce-i cu acei trei indivizi cu apucături de copoi... Pe de altă parte, primesc un bobârnac – ia vorbele mele ca atare. Încep să am îndoieli că eşti un simplu student venit de la munte, dintr-o comunitate aproape închisă până mai ieri... Am rămas surprinsă când doamna Stârcea, marea savantă Stârcea!, la o întrunire la Centrul Universitar, m-a abordat să mă întrebe dacă-i pot împrumuta nişte reactivi. Şi-a fixat ca temă de cercetare să găsească o metodă de stabilire a vechimii unei hârtii. Din vorbă-n vorbă, i-am spus necazul nostru, al Agronomiei. Atunci, ea mi-a vorbit de tine. A fost rugată să te ajute. De cine?! Cred că ştii – îl fixează bătrâna profesoară cu privirea.

– Da, doamnă, ştiu – răspunde Daniel simplu, impunându-şi să nu se dea de gol; „o las să văd cât ştie...".

– A, deci e-adevărat.

– Nu ştiu la ce vă referiţi – saltă că simplitate din umeri Daniel.

– La rugămintea doctoriţei Crăciun, doamna Stârcea a introdus în planul de cercetare tema privind stabilirea vechimii produselor de celuloză, ba ţi-a dat şi o adeverinţă pentru Tribunal.

– Da, doamnă – confirmă Daniel. Pe baza adeverinţei, am mai obţinut un termen tocmai la toamnă, un termen la care am solicitat să fie audiaţi ca martori toţi cei implicaţi în partea adversă; să fie consemnată depoziţie lor că nu au cunoştinţă de nici un fals; pentru că falsul, într-un

final, va fi dovedit! – se înflăcărează Daniel. Deja a apărut prima victimă.

– Ştiu. Fostul notar Iosub. Mi-a spus unul dintre cei trei care m-au tot deranjat. Crezându-l de bună credinţă, i-am recomandat să ia legătura şi cu tine iar ceea ce a afirmat m-a pus pe gânduri: „Oare tânărul ăsta nu joacă la două capete?" Mi-a povestit că te-a recunoscut într-o poză alături de doamna Pascaru, viitoarea soţie a senatorului Zavate, la festivitatea de 1 Decembrie. Ba ai dat mâna foarte cordial şi cu domnul Zavate. M-am întrebat: chiar era sincer că te suspecta de joc dublu, sau voia să afle cât mai multe de la mine? Îmi dădea o informaţie minoră despre tine, sperând să afle ceva important de la mine. Oricum, ai grijă: dacă află cei din satul tău că nu le eşti loial, te linşează.

– Doamnă, pentru satul meu am făcut mai mult decât toţi avocaţii pe care i-am plătit din greu, iar domnul Zavate nici nu ştie cine sunt, că m-ar fi alungat de-acolo, de la Arc.

– Dar nevastă-sa? Pot spune şi aşa, că stau împreună, deşi nu-s căsătoriţi. Când ai urcat-o pe doctoriţa Pascaru pe cal, mi-ai lăsat impresia c-o ştii bine şi mai de demult.

– V-am spus: mama o ştie foarte bine.

– A, da... Celui care se interesează de caz şi a fost şi ieri pe la mine, i-am spus ceea ce ştiam de la doamna Stârcea. Nu m-a prea crezut. „Doctoriţa Crăciun n-ar interveni nici pentru mamă-sa, că n-are mamă." Atunci, mi-am dat seama c-o ştie foarte bine pe Adriana Crăciun. L-am recunoscut pe tip: înainte de Revoluţie se ocupa de spitale; era colonel plin. Şi eu o ştiu pe doctoriţa Crăciun. E-o inflexibilă. Se spune că la examene este mai severă ca mine, iar în mediul lor, chirurgical, se spune că la ea poate fi oricând valabilă butada: operaţie reuşită, pacient mort. Din fericire, pacienţii ei trăiesc, dar asta-i percepţia despre ea: e mai mult decât dură; e-o... – face bătrâna profesoară un gest indefinit. Ce vrei? În meserie, are stofă de savant; doamna Stârcea mi-a lăudat-o – şi să ştii că ea-i foarte zgârcită cu laudele –, dar în viaţa socială, doctoriţa Pascaru... Poate că şi viaţa a lovit-o... orfană... un copil fără tată... şi handicapat, ştiai?

– Poftim?! – tresare Daniel.

– Ştiai că doctoriţa Crăciun are un copil handicapat?

– Ar fi trebuit să ştiu? – îi scapă lui Daniel o replică „de dragul replicii; ce naiba-i cu mine?! Asta-mi întinde o cursă... Decât să mă întrebe, mai bine i-o iau înainte, spunându-i..." Cum adică, doamna doctor Crăciun mai are un copil handicapat!?; o, Doamne! – face el pe

surprinsul, mimând compasiunea. Ce bine ca i-am refuzat orice ban, m-ar fi bătut Dumnezeu... – spune Daniel încet, pe un ton încărcat de durere.

– Daniel, despre ce vorbeşti?! – se neliniştеşte profesoara. Pot să-ţi spun pe numele mic; eşti mai tânăr ca nepotul meu cel mare...

Rămas încă două-trei secunde cu privirea pierdută în gol spre colţul de jos al biroului, Daniel se hotărăşte să iasă onorabil din această discuţie – „să văd eu, doamnă, dacă mă mai poţi prinde în cursa întinsă!...” Ridică privirea cu calm, săltând încet umerii, ca o scuză:

– Nu ştiam că mai are un al doilea copil. Îl ţine în vreun cămin special?

– Nu, tinere! – devine profesoara stăpână pe vocea sa, ca atunci când îşi completează studenţii la examene, să le argumenteze de ce-i pică ori le dă note aşa mici. Doamna doctor Crăciun are doar un copil, unul... din flori, cum se zice, deşi se ştie... mă rog!, de-ale vieţii; bârfa circulă repede. Crezi că-n mediul universitar totul este ca la catedră? Cu cât eşti mai notoriu, iar doctoriţa Crăciun are notorietate cu carul, cu atât... Da, are doar o fetiţă de vreo 5-6 ani, cu un handicap sever: nu vorbeşte mai deloc, iar când se înfurie, sparge tot; se zice că are autism. De ce zâmbeşti? – se uită profesoara cu mirare spre tânărul din faţa sa.

– Deci sigur are numai o fetiţă? – întreabă Daniel.

– Sigur. Ce importanţă are?! – pare ofensată profesoara de tonul tânărului.

„Mi-ai venit la mână, doamnă! – îi zice Daniel în gând cu oarecare trufie. Păi, să vă răspund la întrebările pe care cred că aţi fi vrut să mi le puneţi...”

– Vă amintiţi de ziua când aţi venit singură la atelier iar eu arătam colegilor din anul întâi cum se potcoveşte un cal? Îl potcoveam pe Victoraş, armăsarul huţul cumpărat de la noi din sat.

– Da, şi ce-i cu asta?! – îl ia la rost profesoara, dezorientată de siguranţa cu care a fost întrebată de studentul din faţa sa.

– Era acolo o fetiţă; aţi remarcat-o? Parcă v-am auzit întrebând-o a cui e; nu v-am văzut prea bine, că Victor devenise nervos şi nu mă mai lăsa să-i ridic piciorul.

– A, da, mi-o amintesc; stătea cu Doiniţa Agrigoroae. Agrigoroae a fost directorul ştiinţific al unui centru zootehnic zonal; acum are ferma lui. Imposibil să nu-l fi remarcat; vine pe la căminul fetelor într-un *Land Rover* negru; vine s-o ia pe Doiniţa la masă; un domn înalt, prezentabil, cărunt deja, care merge în baston; s-a răsturnat

cândva şareta cu care umbla prin centrul zootehnic şi a avut fracturi multiple. Noi, Agronomia, avem nişte aplicaţii la el în fermă – o temă vastă de cercetare. Venisem să-i dau Doiniţei un act, să i-l ducă tatălui, că pleca acasă a doua zi. Ce-i cu fetiţa aceea?

– Cum vi s-a părut? – se uită Daniel fix în ochii bătrânei.

– O alintătură dulce foc; mi-ar plăcea să am o aşa strănepoată. „A cui eşti?", am întrebat-o. „A lui tăticu'", mi-a răspuns semeaţă. „Ba eşti a mea", a necăjit-o Doiniţa. „Nu, aici sunt numai a lui tăticul meu. Tu ai zis că-l păcăleşti pe tăticul să-ţi facă şi ţie un licurici. Uite, mie, ce Greuceanu mic mi-a făcut!", s-a lăudat fetiţa arătând o păpuşă făcută din fier forjat. Chiar mi-am propus s-o întreb pe Smaranda, soţia lui Agrigoroae, că şi ea mi-o fost studentă, când voi merge la ei la fermă în Prahova, ce-i cu Doiniţa, a cui era fetiţa aceea...

– Semăna fetiţa aceea a copil handicapat?

– Ce vrei să spui?! – se lasă bătrâna prinsă în dialog.

– Pe fetiţă o cheamă Irina Crăciun; e fiica doamnei doctor Crăciun – precizează Daniel pe un ton calm, cumpătat, să poată duce discuţia mai departe.

– Nu cred! Şi ce căuta acolo?

– Era cu mine. O luasem de la cămin. Ştiţi, – îşi păstrează Daniel tonul domol, pozând mai departe în tânărul timid – „să n-o înfurii în vreun fel, că nu mai termin facultatea; aici nu-i ca la Medicină, să mai existe un Gheorghiu, la care poţi repeta *Anatomia*..." – aşa că lasă impresia unei destăinuiri sincere: Anul trecut şi anul acesta prin toamnă, mai făceam rost de bani lucrând la depozitul de fructe şi legume din Pantelimon. Sâmbăta şi duminica, aprovizionam nişte creşe, grădiniţe, cămine cu orar permanent – unde ne trimiteau patronii. La un astfel de cămin, într-o duminică, pe când aşteptam să vină şi maşina cu sacii de cartofi, am văzut o fetiţă; stătea singură cu educatoarea şi număra de zor nişte piese de şah. Am întrebat-o dacă vrea un măr, că tocmai descărcasem merele. Nu mi-a răspuns iar eu n-am insistat, dar m-am trezit că fuge după mine şi-mi smulge mărul din mână. Vă daţi seama, doamnă, am crescut 17 nepoţi de la 5 surori mai mari... Când sunt acasă, toţi îs pe capul meu... Cum tot n-aveam ce face, am început un dialog cu fetiţa. A fost, de fapt, un monolog. „A, nu-mi spui cum te cheamă? Nici eu nu-ţi spun cum mă cheamă şi n-ai să ştii să-i spui tăticului tău cum îl cheamă pe cel care are cele mai frumoase mere. Iar merele mele nu-s otrăvite, chiar dacă tu eşti mai frumoasă decât Albă ca Zăpada..." Cam asta a fost prima zi. Peste o săptămână, era din nou la

cămin, tot singură; cred că doamna doctor era de gardă sau plecase pe la vreun congres şi-şi lăsase fetiţa la program permanent. Şi iar am avut un monolog cu fetiţa. La un moment dat bucătăreasa a strigat-o: „Irina, hai la masă". „Vezi, – i-am zis fetiţei – eu am aflat cum te cheamă, Irina, dar tu n-o să ştii cum îl cheamă pe cel care aduce lui Alba ca Zăpada cele mai frumoase mere." Îmi plăcea s-o caut când făceam aprovizionarea şi să-i duc fetiţei cele mai frumoase fructe din depozit; îmi amintea de-o fetiţă din satul meu, adusă de la un cămin de copii pe jumătate sălbatică. Apoi... – surâde trist Daniel – a trebuit să renunţ la munca din depozit, deşi era binişor plătită; am renunţat, că a intrat Garda Financiară pe fir; transporturile se făceau în week-end ca să nu fie contabilizate... Am uitat şi de fetiţă, dar într-o duminică, în parc, tocmai mă plimbam cu colegii, am auzit paşi mărunţi şi grăbiţi în urma mea. A trecut pe lângă noi şi s-a oprit în faţa grupului cu care eram şi mi s-a adresat pe un ton ferm, rostind sonor şi clar cuvintele: „Pe tine cum te cheamă? Şi de ce nu vrei să-mi mai aduci mere frumoase?" Fetiţa era însoţită de două doamne, mama şi doamna doctor Pascaru. A fost un schimb de amabilităţi cu doamnele rămase perplexe că şi-au văzut fetiţa vorbind aşa mult... şi... şi cam atât. Peste un timp, era deja în noiembrie, am fost anunţat de portar că mă caută o doamnă. N-am recunoscut-o pe mama fetiţei; ploua şi venise înfofolită... mă rog!... Tocmai dădusem anunţuri prin ziare că meditez la Chimie, Fizică, limbi străine... – viaţă de student. Credeam că doamna e mama unui copil pe care să-l meditez. Am întrebat-o şi mi-a zis că da. Am aflat imediat că-i vorba de fetiţă; doamna doctor venise să-mi propună să stau zilnic două-trei ore cu fetiţa; „este suspectă de autism indus". Atunci... – surâde Daniel mai mult ca un zâmbet trist; „trebuie să-mi joc rolul până la capăt" – m-am şi certat cu doamna doctor... De fapt.. a fost... Când mi-a propus un avans, i-am refuzat banii. La insistenţele dânsei, am replicat ceva de genul: nu negociez sănătatea unui copil. Cred c-am insultat-o, dar... m-a răsplătit: mama a venit la un control, a dat-o pe mâna surorii sale... înţelegeţi... oricând îţi poate fi de folos un medic, mai ales unul cu aşa renume, ca doamna Crăciun...

– Şi cum, – pare să se trezească la realitate profesoara, care a ascultat totul ca fascinată – chiar i-ai refuzat banii cu vorbele acelea?!

– Întocmai, doamnă. Îmi amintisem o replică dintr-un roman care m-a marcat: unei doctoriţe ginecolog grăbite să plece acasă i se spune de cineva drag, un tânăr uşor boem, care o asalta asiduu: „Dacă pretinzi că mai ai în tine o fărâmă de suflet, nu poţi negocia viaţa unei

femei care se chinuieşte de-o noapte şi-o zi să aducă pe lume o altă viaţă...” – se înflăcărează Daniel.

– „...dă-l dracului pe tovarăşul Suditu-Bâlbâitu cu tot cu aniversarea lui, la care-şi aşteaptă haraciul” – râde bătrâna profesoară, parcă să-i ţină hangul lui Daniel. Curios! Înseamnă că ai şi tu un dinte împotriva medicilor – că a organelor de partid, erai prea mic –, de ţi-a rămas în minte replica. Sunt în romanul acela – iaca am uitat cum se cheamă, parcă *Întroienirea* –, sunt alte replici mult mai dure la adresa organului de partid îngheţat deja, a societăţii româneşti întroienite, replici grele la adresa procurorilor cu care lucra doctoriţa ginecolog mână-n mână, dovadă că romanul a fost retras. Ce-ţi veni de i-ai dat replica aceea doamnei Crăciun? Tocmai ei, care-i un chirurg de mare clasă, dar, la urma urmei, doctor... – surâde bătrâna hâtru. Ai văzut ce maşină are?... Sigur c-ai văzut, doar te-a căutat de mai multe ori la cămin.

– A, da! – se preface Daniel că-şi aminteşte, simţind cum îl trec năduşelile; „acuşi urmează perdaful; sigur a aflat că Diana a stat de câteva ori în camera mea... Trebuie să nu pierd teren deloc!”, îşi zice, înfruntând cu privirea senină ochii încruntaţi ai bătrânei: În baza înţelegerii c-o meditez pe fetiţă, mă rog!, stăteam de vorbă cu ea, ca şi cum aş fi meditat-o –, doamna doctor venea uneori la căminul studenţesc şi mă ruga să trec pe la cămin la Irina, că dumneaei pleca urgent din localitate. Când fetiţa rămânea singură, mergeam la cămin şi jucam şah cu ea sau o puneam să-mi spună poveşti. Basmul ei preferat era *Greuceanu*, de-aceea i-am şi făcut la forjă păpuşa aceea.

– Hm!... – surâde ca pentru sine bătrâna profesoară, privind tablourile unor mari agronomi înşiruite pe pereţi. Şi doar văzându-i ochişorii aceia atât de frumoşi, m-am gândit la... cum era în tinereţe... Spune-mi, tatăl o vizita des la cămin?

– Tatăl?! Chiar dumneavoastră aţi spus că-i un copil din flori...

– Cum, nu ştii cine-i tatăl fetiţei?

– Doamnă, cum mi-aş permite să întreb?! – face Daniel ochii mari.

– Mda... – clatină îndelung capul afirmativ profesoara, în timp ce se ridică de pe scaun şi începe să se plimbe pe lângă biblioteca din spatele biroului. Mitocan a fost de tânăr, mitocan a rămas – murmură ea. Să ai, în sfârşit, la bătrâneţe, o aşa splendoare de copil şi... Ei, tinere, – se înviorează brusc profesoara – s-ar părea că am un noroc chior astăzi. Te chemasem s-o rogi pe mama ta să vorbească direct sau prin telefon

cu doamna Pascaru, iar doamna Pascaru să intervină la doamna Crăciun... Pe scurt! Dacă nu-i vorba de Agronomie, de viaţa academică, în general, sunt o catastrofă în socializare. Îţi spuneam că mama mea a fost operată şi a doua oară tot de doctoriţa Crăciun; i-a scos nişte drenuri, i-a mai extirpat din... „Garantez zece ani!", mi-a zis. Mama are deja 86. Indiferent de vârstă, e mama mea; înţelegi... Au dus-o pe mama în salon, eu... îţi dai seama... i-am dat de înţeles doctoriţei că trec pe la ea în cabinet; îmi spusese că stă în clinică până seara târziu. Nu te uita că-s profesoară universitară, prorector, că... mă rog!... În faţa doctorului, ca şi-n faţa lui Dumnezeu, toţi suntem egali. Diferenţa o face, la unul, suma pe care i-o oferi, la celălalt, cât I-ai fost de credincios... Circulă deja vorba că trăim sub imperiul lui *do ut des*. Cotizezi la partid – sper că nu faci politică!, îl ameninţă pe Daniel cu palma întinsă spre ochii lui, iar el face semn că nu –, eşti pus ministru sau primeşti în administrare pământurile cele mai bune din Domeniile Statului; Balta Brăilei, Bărăgan... Eu, la 66 de ani, de 20 profesoară titulară de curs, n-am nici maşină; am avut altele, har Domnului!, trei soţi, patru copii, şase nepoţi... Acum mi-aş putea permite o maşină ca... dar carnet de şofer, nu – calul bătrân, cum se zice?, nu-l mai înveţi la ham. Ce păcat!... Uite, vezi, trebuia să fi pus de-o cafea, sper că bei... Secretara mea şi-a luat liber, că-i săptămâna Paştelui. V-am dat şi eu vouă, la toţi anii, liber începând de mâine... Unde rămăsesem? A, tot la doctoriţa... Pe cuvântul tău că dulceaţa aceea mică este fetiţa ei?

– Pot jura.

– Că socializează, am văzut; dar nu mai are episoade de furie?

– Nu, doamnă; ce furie?!

– Una dintre secretarele noastre, care locuieşte pe etaj cu doctoriţa Pascaru, spunea că i-a văzut fetiţa doctoriţei Crăciun cum a spart ceva la ieşirea din apartamentul doctoriţei Pascaru; nu voia să plece acasă. Secretara spunea că s-a liniştit abia după ce maică-sa i-a tras câteva palme serioase la fund...

– Ştiţi, doamnă profesoară, eu, care m-am ocupat mai mult sau mai puţin de cei 17 nepoţi ai mei, pot spune că un copil îndărătnic – probabil asta era Irina – este ca un cal nărăvaş. Tata m-a învăţat că orice cal îl poţi îmblânzi cu zahăr, vorbe dulci, mângâieri şi, în final, după ce calul te-a îndrăgit, hăţul! În nici un caz cu bătaia.

– Şi care a fost, în cazul fetiţei, hăţul?

– Promisiunea că va avea, sau nu, ceea ce-şi dorea mai mult la momentul acela.

Profesoara se reaşează în scaun şi-l priveşte lung, clătinând uşor din cap:

– Mda... Da! Cu condiţia să nu mai ai şi alte o mie de probleme pe cap. Să revenim la subiect. În ziua celei de-a doua operaţii, după ce-a fost dusă în salon, mama şi-a revenit bine şi repede; funcţiile vitale, în ordine; doamna Pascaru, mulţumită, iar eu tocmai mă pregăteam s-o vizitez în cabinetul său pe doctoriţa Crăciun. Îţi dai seama: nu cu mâna goală. Mie nu mi-a spus nimeni niciodată că nu-mi negociază sănătatea sau... Eah! Şi-am avut la de-a necazuri!... S-au dus... Şi, cum mergeam spre cabinetul ei, numai ce-o văd pe holul lung pe doctoriţa Crăciun vânătă de supărare, grăbindu-se spre lift. Doctoriţa Pascaru o conducea – cam plouată şi ea; tot încerca s-o încurajeze. Ceva se întâmplase; n-am înţeles ce. Asistenta şefă era şi ea dezorientată. Până atunci, toţi erau bucuroşi; şefa, că doamna Crăciun este şefă de secţie, li se întorsese în culmea gloriei de la un congres internaţional ţinut la Cluj; îi apăruse şi un tratat de chirurgie... A doua zi, n-am mai putut merge la spital, apoi mama a fost externată... Ţi-am spus, la anii mei, dacă mă scoţi din sala de curs ori din laborator...

„Aşa era şi Diana – gândeşte Daniel. Dacă ar şti cât discutăm despre ea!... Oare de ce n-am curajul din seara când am fost la doctoriţa Aurelia Mătăsaru?! «Doamnă, spuneţi ce anume doriţi; Diana este soţia mea; dacă vreţi, îi dau acum telefon...».”

– Te întrebi, tinere, de ce această introducere imensă. Şi de la cine?! Păi, dacă voi mi-aţi face aşa ceva la examene, v-aş pica trei ani la rând – surâde bătrâna. Uite despre ce-i vorba! – îşi îndreaptă ea spatele, privindu-l fix. Ajută-mă! E vorba de mama mea; pentru ea negociez orice! Zilele următoare, când am mai trecut pe la spital şi i-am căutat vorbă, doctoriţa Crăciun era o dulceaţă de femeie; mă lua mereu de braţ şi-mi dădea sfaturi ce anume să-i mai cumpăr de mâncare mamei, întreba ce mai e nou pe la noi... Atât! M-a ţinut mereu la distanţă, deşi uneori chiar credeam că-i cea mai bună prietenă a mea. Şi asistenta şefă, pe care mi-o făcusem prietenă, s-a mirat: „Doamna-i de nerecunoscut”. Şi totuşi, n-am avut prilejul să-i mulţumesc pentru străduinţa care şi-a dat-o cu mama; şi-atunci, cum să mai am obraz să-i mai cer un favor?! Măcar, sora ei a fost mai tranşantă; mi-a refuzat categoric orice atenţie, dar, râzând, mi-a pus o condiţie; ţi-o spun, date fiind toate câte le-am discutat: „Doamnă profesoară, vreau să-l picaţi pe Daniel, până s-o sătura de Zootehnie. Mamă-sa îl vrea medic.” Am vrut s-o întreb cine-i Daniel, dar mi-a fost jenă; prea o spusese cu ton de glumă, dincolo de

care simţeam seriozitatea rugăminţii. Mă gândeam la fiul unui parlamentar din anul întâi. Apoi mi-am zis că-i vorba de tine; aflasem că secretara de la Medicină ceruse prin iarnă foaia ta matricolă pe anii întâi şi doi. Pe scurt: vrei să faci Medicina?

– Mama ar vrea; se gândeşte că, dacă pierdem munţii... Nu! Deocamdată, rămân – pune Daniel punct.

– Atunci, să-ţi spun de ce te-am chemat. Mama trebuie să facă nişte infiltraţii. N-aş da-o pe mâna oricui... Acum, după toate câte mi le-ai spus despre relaţia ta cu doctoriţa Crăciun, ar fi o aberaţie să apelez la mama ta, care e-n relaţii cu doamna Pascaru... care s-o roage pe sora ei... Ce vrei, Caragiale e etern.

– Doamnă profesoară, eu pot să-i telefonez, s-o rog, dar, decât s-o sun eu pe doamna Crăciun şi să aibă suspiciuni, mai bine vă spun cum puteţi merge la sigur: deseară, doamna doctor face contravizită...

– Lunea ştiam că nu face.

– Ba face, că m-a rugat să stau eu cu fetiţa. La Obor, pe laterala dinspre piaţă a magazinului, este un raion cu jucării aduse de auirea; cred că prin contrabandă sau în regim de consignaţie. Au un ursuleţ care-l reproduce pe Baloo, din filmul *Cartea Junglei*, e numai atâtica; preţul lui e echivalentul a vreo 15 dolari, că-i cu baterii. Mă gândeam să i-l cumpăr eu fetiţei de Paşte. Sigur, doamna doctor se va bucura foarte mult şi vă va aprecia gestul. Fetiţa cântă perfect partitura lui Baloo.

– Tinere! Mă jigneşti. 15 dolari?! Măcar soră-sa, cât în glumă, cât în serios, mi-a cerut ceva greu de făcut, ba chiar imposibil – am luat-o şi eu ca pe o glumă. Şi-apoi, am înţeles-o: ca viitoare soţie de senator, unul dintre milionarii României, nu s-ar fi compromis să primească o atenţie de la mine... Şi-n plus, ştiu că-n spitale, plăteşti chirurgului, iar el împarte...

– Doamnă, – se uită Daniel cu seriozitate în ochii profesoarei, ca de la egal la egal – dacă nu vă reuşeşte figura cu ursuleţul, vă dau voie să mă spuneţi mamei c-am luat 3 la sesiunea din iarnă.

– Frumos! Mă crezi în stare să amărăsc, în preajma Paştelui, sufletul unei mame?! Bine, fie cum zici. După câte mi-ai spus, am încredere în sfatul tău. Mulţumesc mult! Chiar mă bucur pentru fata asta atât de bună; păcat că n-a avut parte de-un soţ tânăr, frumos şi iubitor, că viaţa nu-i numai o slujbă... Are o mână de aur, crede-mă. Dacă zici că fetiţa aceea cu ochii aşa de frumoşi şi atât de zglobie este a ei, atunci Dumnezeu a răsplătit-o pentru câte vieţi a salvat. Ştii că la mama nici profesorul n-a vrut să se bage? M-a trimis la ea... Şi ne ştim bine de

când eram studenţi, c-am fost colegi de grupă. Primii doi ani am făcut şi eu Medicina, apoi am trecut la Biologie. Poate şi din cauza lui... De-ale tinereţii!... Din păcate, unii se cred tineri până la moarte. Altora, din fericire, le reuşeşte. Fericirea lor, nefericirea altora, cum spun francezii. Sărbători pascale fericite!

*
* *

Daniel simte că ameţeşte; stă chiar în capătul din spate al tramvaiului şi priveşte lung în urmă; nu-i vine a crede că a purtat cu prorectora Agronomiei discuţia de mai înainte; „oare bănuieşte ceva?! *Păcat că n-a avut parte de-un soţ tânăr, frumos şi iubitor, că viaţa nu-i numai slujbă...* Să fie asta percepţia despre Diana în mediile universitare, că s-a pierdut ca femeie în braţele bătrânului academician Trifescu? Da, o fi fost doar cu el... De fapt, n-am auzit nici o bârfă despre ea... Oare cum ar fi reacţionat doamna prorector dacă i-aş fi dat telefon Dianei în prezenţa ei şi i-aş fi vorbit ca un soţ?!" După un timp de gândire, privind forfota de pe străzile Bucureştiului, Daniel conchide: „N-am nici un drept. Cine şi ce treabă are cu iubirea noastră?!..." Gândurile lui se mută spre rezolvarea problemei ce-o frământă pe bătrâna profesoară. S-a bucurat când, stând în staţia de tramvai, a văzut maşina rectoratului plecând spre centru; „sigur s-a dus să cumpere ursuleţul. Şi dacă s-a vândut?!..." Formează numărul Dianei.

– Te sărut, dragul meu! Gata şi laboratorul? Vin să te iau cu maşina, că nici eu nu prea mai am ce face în clinică; e-o săptămână lejeră.

– Sunt în tramvai, aproape de casă.

– Aaa-ha! – face Diana pe supărata. Nu vrei să fii văzut cu mine...

– Vino imediat, că mă întorc să te aştept.

– S-o crezi tu! După ce-au plecat acasă toate studentele frumoase...

– Vii tu; ce nevoie să mai am de ele?!...

...Şi s-au mai tachinat câteva minute, până la intrarea lui Daniel în bloc. În apartament, Irina, scăpată de cele două ore de Muzică, se plimbă prin living cu vaza de cristal pe creştet iar tanti Ioana termină de spălat balconul şi de pus pe suporţii lor cele câteva ghivece cu flori cumpărate săptămâna trecută, apoi se pregăteşte de plecare; „am de spălat geamurile şi la mine, de călcat perdelele şi de pus fasole la

umflat, că la mine acasă se posteşte până duminică dimineaţă". Daniel rămâne cu Irina, care nu vrea să stea locului „până nu fac o oră de plimbat cu vaza pe cap". Diana intră îmbujorată de cele şapte etaje urcate; „cu liftul se cară mobilă; uite ce-am obosit; aşa că ai scăpat de-o oră de muncă...", îi şopteşte în timp ce-l sărută; mereu acelaşi gest: braţul stâng aruncat pe după gâtul lui iar cu dreptul, chiar dacă ţine poşeta în mână, îi încinge mijlocul, să se facă una cu el, iar cel mai adesea să-i strângă genunchiul stâng între coapsele ei, bucuroasă la culme când Daniel îşi îndoaie piciorul ca ea să-şi poată îndesa mijlocul în genunchiul lui; „perversule! – îi şopteşte câteodată, după ce tremură scurt, ca eliberată din încordare – iar m-ai aruncat dincolo de... şi-ai scăpat tu de-o muncă mai lungă..."

– Astăzi nu te mai iert! – îl ameninţă. Până adoarme licuriciul nostru, ori se retrage la pian, – se uită ea cu blândeţe în ochii lui Daniel – te pun, totuşi, la muncă; mă dor cumplit picioarele...

– Specialistul a spus să stai cu ele ridicate... – o necăjeşte Daniel.

– Măgarule! Ai să mă rogi să le cobor... – îi şopteşte. Ce mai nou pe la voi? – întreabă după ce şi-a reluat locul pe pat, iar Daniel a început să-i maseze picioarele.

– Am două veşti; ambele neplăcute: nu pregătesc nimic pentru Paşte. Păcat! Voiam să te solicit la frământat cozonacul. Bădia Ion mi-a spus la telefon că mama, ca de obicei, a sunat adunarea pentru miercuri dimineaţă. Nimeni nu mişcă în front fără ordine de la ea până vineri seara. Pe sâmbătă mai rămân de dat la cuptor doar tăvile lor cu carnea de miel, că a noastră, cu cozonaci, ouă, pască şi ce mai trebuie pleacă vineri noaptea cu maşina spre Bucureşti. Dacă nu te superi, sâmbătă dimineaţă îmi dai maşina sau mergi cu mine la marginea Bucureştiului, să-l aştept acolo pe Aurel, să aibă timp să se întoarcă şi el acasă, că noaptea vrea să meargă la Înviere.

Diana e toată numai zâmbet. Se lasă în voia palmelor lui Daniel, fără să piardă nici un prilej când poate să-l necăjească măcar cu un gest.

– Spune-i Irinei că ne culcăm un pic şi închide uşa, te rog!... – suspină cu subînţeles într-un final.

Când se cuibăreşte sub braţul lui – „dorm un pic; deseară ieşim toţi trei să terminăm de făcut pungile cu cadouri pentru mama şi pentru ceilalţi ai noştri" –, Daniel simte un fior trecând prin corpul său la auzul simplităţii pline de iubire profundă cu care a fost rostite cuvintele *ai*

noştri şi nu se poate abţine să n-o strângă mai tare în arcul braţului stâng, după care îi şopteşte cu oarecare maliţie:

– Stai, că nu ştii vestea a doua: ţi-am făcut program la clinică deseară – şi începe să-i povestească în amănunt, dar nu în totalitate, discuţia purtată cu prorectora Agronomiei.

– Îmi pot eu refuza soţul?! – se alintă Diana. Fii atent, – devine ea gravă, ameninţând –, o ajut, dar îi cer şi eu acelaşi lucru ca şi sor-mea, numai că eu o fac la modul serios, nu în glumă. Deşi, – coboară tonul, dând de înţeles că ar vrea să se odihnească măcar un ceas înainte de a pleca la clinică – se pare că am pierdut şi pariul ăsta; acuşi e Paştele şi nu te-ai transferat... Oricum, la toamnă întri în anul doi şi dai şi *Anatomia* până... Vedem noi! Scot din tine un chirurg!... – ameninţă ca un oftat şi închide ochii să doarmă puţin.

După plecarea ei la clinică, Daniel îi vorbeşte fetiţei de Săptămâna Patimilor şi-i prezintă la video scene din filmul lui Zaffirelli. Diana se întoarce târziu, după ora 20. Fetiţa îi sare de gât s-o sărute „dulce-duuuuulceee, mămico, pentru că o meriţi", când îl primeşti pe Baloo-cel-Mic.

– Lui tăticul tău trebuie să-i mulţumeşti – îl arată Diana pe Daniel când scapă din îmbrăţişări.

Lasă impresia că nu-i în apele sale.

– A fost minunat totul, dragul meu – răspunde lui Daniel, când stă cu lumina stinsă, culcată deja pe braţul lui. Cât s-a odihnit mama ei după înfiltraţie, am chemat-o pe doamna Carmina în cabinetul meu la o cafea; e-o persoană foarte drăguţă... şi cred că la vremea ei a fost frumoasă, o minioană frumoasă, nu degeaba a avut trei soţi... Mi-a vorbit de fiecare: primul este pensionar într-un sat de lângă Botoşani, unde a plecat după divorţ şi a fost profesor de Biologie. Al doilea, inginer chimist, a rămas în străinătate când a fost trimis în Egipt la construcţia unei fabrici de acid sulfuric; acum locuieşte într-un cămin de bătrâni în Elveţia. Al treilea a murit în braţele ei, de inimă, în urmă cu 5 ani. Vorbea cu atâta seninătate de fiecare!... De toţi patru copii s-a ocupat ea. Mai nou, şi de nepoţi; ea şi mamă-sa. Îşi mai doreşte să legene măcar primul strănepot. M-a răscolit seninătatea cu care priveşte în urmă. „Mi-am trăit corect viaţa; slujba a fost dominată de competenţă, intransigenţă şi dăruire iar viaţa, de cinste şi de iubire." Au fost câteva momente când am vrut să-i vorbesc de tine, de dragostea noastră, dar toată discuţia cu ea o simţeam ca pe o sferă, nu aveam cum o apuca. Îmi impusese un anume nivel al discuţiei în care nu-mi lăsase nici o posibilitate de

manevră. De Irina a pomenit doar la început, când mi-a oferit ursuleţul; „ştiu că aveţi o dulceaţă de fetiţă", atât!, şi nu înţelegeam de ce. De tine, nici vorbă! Când s-a apropiat ora plecării, s-a scuzat şi a dat câteva telefoane; am înţeles că apela la fetele ei să vină careva cu maşina, s-o ducă acasă pe maică-sa. M-am oferit eu; ba chiar am insistat; nici una dintre fiice nu avea timp. Făcusem maică-si un anestezic, să n-o doară infiltraţia. Nu-şi revenise complet; era încă euforică. Am aşezat-o pe bancheta din spate. „Ascultă, drăguţo, – am auzit-o la un moment dat, pe când stăteam la un stop; bătrâna vorbeşte frumos, crescută într-o familie de foşti magistraţi – academicianul Trifescu mai vine prin clinică, sau e doar cu numele? Măgarul! Nici măcar n-a trecut să mă vadă. Şi doar un an întreg a fost ca şi copilul meu, că se certase cu frate-său, şi n-avea nici un ban, apoi, când frate-său, călăul!, i-a spus că noi îi stricăm dosarul..." „Mămico, te rog!" – a intervenit doamna Carmina, stopând orice discuţie, semn al unei depline înţelegeri între cele două. M-am prefăcut că-s interesată doar de cearta prin semne cu şoferul de alături, care-mi intra înainte; l-am lăsat în final, am zis ceva despre proasta creştere a unora şi, ca şi cum n-aş fi auzit vorbele bătrânei, am început să-i vorbesc doamnei Carmina de importanţa alimentelor pe care mama sa are voie să le consume. Tot eşafodajul de prietenie dintre noi două se dărâmase; îmi închipuiam că doamna Carmina auzise bârfa că Mituş are un copil cu mine iar eu înţelesesem că ea fusese prima lui iubire, de care îmi vorbise cândva, chiar el, la început, într-unul dintre acele momente blestemate – pe care le crezi astrale –, când, înflăcărat de ceea ce crezi că-i iubire, îţi pui sufletul pe tavă în faţa celuilalt, ca să aibă el ce-ţi reproşa mai târziu. Aş vrea ca noi doi, Daniel, să nu ajungem vreodată să blestemăm momentele de-acum. Astea chiar că sunt astrale, dragul meu – şopteşte Diana pe un ton ca un sfârşit de cântec de leagăn, cuibărindu-se mai bine sub braţul lui Daniel, un braţ încordat tot mai tare, până o face una cu trupul său.

*
* *

Miercuri au terminat de făcut cadourile pentru Paşte – două cutii mari de carton pline cu pachete şi pacheţele, etichetate fiecare, să ştie bădia Ion cui să le ofere.

– Mioarei îi dăm noi bijuteriile când mergem în iunie acasă.

– Nu, Daniel; e plăcerea mea să i le trimit acum, să se poată fuduli de Paşte cu ele, dacă zici că-i aproape domnişoară.

– Păi sigur c-o face pe...

– Zău?! – se miră Diana râzând. Atunci, îi mai pun şi un parfum de-acela bun. Ce-ar fi să-i cumpăr şi ruj? Oare ce culoare? Îi iau mai multe culori... O vedea ea ce face.

– Poate vrei să ai tu de-a face cu sor-mea Maria, care nu ştie cum s-o mai ţină din scurt... – râde Daniel. O să-şi ia singură din Olanda, că abia aşteaptă să plece.

– Atunci, am o idee mai bună – fuge Diana în bibliotecă, de unde se întoarce cu un plic maroniu, cartonat, cu antetul unei mari firme de transport într-un colţ, al cărui capac îl umezeşte cu limba, apoi scrie mărunt, străduindu-se să fie cât mai citeţ: *Mioarei, pentru Olanda, cu drag de la Irina.*

La insistenţele lui Daniel să afle ce i-a pus, râde mereu; „nu vreau să-ţi spun; va fi secretul lor, al fetelor noastre dragi", pentru ca în final, imobilizată de Daniel de-a curmezişul patului, să cedeze. „Dolari şi mărci nemţeşti, destul de mult, să aibă în Olanda, să-şi cumpere ce-i doreşte inima, că-i tânără; să aibă şi de cadouri pentru cei dragi. Fără ea... – râde înfundat Diana, ţinându-l imobilizat peste ea până îl simte încins de-a binelea – nu ai fi ajuns să mă pui pe jăratec, diavole! Împinge mai bine fotoliul ăla în uşă, să n-avem surprize" – îl roagă, deşi fetiţa, de când a stat îndelung de vorbă cu naşă-sa, nu intră în dormitorul lor înainte de a bate la uşă; doar noaptea, când visează urât, vine fuguţa şi se bagă sub plapumă la marginea dinspre perete a patului, unde doarme Daniel şi-l întoarce cu faţa în sus, să-şi poată ea culca obrăjorul pe pieptul lui şi să se simtă strânsă cu braţul drept al tânărului; „şi mai ziceai că patul de un metru optzeci e prea lat – murmură Diana somnoroasă, când apucă să se trezească –, doi îndrăgostiţi încap şi pe-o scândură – îl imită ea pe Daniel, continuându-şi stăpânirea celuilalt braţ, până se înfurie fetiţa şi trece între ei, să doarmă ea în poziţia favorită, cu obrăjorul drept pe pieptul lui Daniel, spre amuzamentul celor doi, moment în care Diana coboară din pat şi trece în partea cealaltă, „că un *pater familias* trebuie să fie la mijloc".

După-amiază, spre seară, Daniel le zoreşte să se îmbrace mai repede; „mergem la Cernica; preotul de-acolo are o voce frumoasă, clară; vreau ca Licurici să asculte Evanghelia celor 30 de arginţi; e amintirea cea mai frumoasă de la deniile din săptămâna Paştelui; a fost prima dată când m-a luat tata la biserică la denie".

În maşină, atent la traficul de pe drumul încă plin de gropi, îi vorbeşte fetiţei de însemnătatea Evangheliei pe care o vor asculta, dar o face mai mult pentru înţelegerea Dianei, „că nu prea eşti dusă la biserică”, o necăjeşte uneori. Intraţi toţi trei la slujbă, Daniel nu mai caută să se oprească el în dreapta şi să le arate Dianei şi Irinei să stea în stânga, cum e rânduiala, ci stau alături, pe mijloc; o ţine pe Irina în braţe şi-i dă de înţeles Dianei că se poate sprijini de braţul său stâng. Fetiţa îl întreabă câte ceva rar de tot iar el îi şopteşte la ureche răspunsul. Când slujba se termină, lasă puhoiul de oameni să curgă afară din biserică, abia apoi pornesc şi ei.

– Trandafiro, plăteşte tu pentru pomenirea tuturor, că eu am să mă plimb până la răchiţi la braţul acestui prinţ şi-n compania domniţei lui, luminându-ne calea un licurici – aude Daniel lângă el vocea marii muziciene şi se simte imediat luat de braţ.

Irina trece fuguţa de partea cealaltă a bătrânei şi se lasă sărutată cu foc pe frunte.

– Vino să te sărut şi pe tine, frumoaso – îi spune Dianei. Din strana mea în care îmi odihneam ciolanele bătrâne, v-am furat mereu cu privirea. Eraţi plini de păcat amândoi, dar Dumnezeu tare s-a mai bucurat de păcatul vostru, că prea v-a luminat chipul; eraţi aşa de senini amândoi! Cred că aveam mai puţin decât jumătate din vârsta ta, frumoaso, când, după denia vânzării Domnului nostru Iisus, l-am luat de braţ pe Dragomir al meu şi ne-am plimbat pe aici. Era tot aşa, o noapte senină de primăvară, şi nu se auzeau decât broaştele şi inima mea bătând ca un clopot. Uite-aici, sub salcia asta, rămasă ca un ciot, pe-atunci salcie mare, pletoasă, m-am agăţat de gâtul lui. Pierdusem orice urmă de mândrie; domnişoara de pension din mine, roaba rigorilor impuse de vreme, se pierduse total, dăruită tinereţii. Aici, sub răchita pletoasă, visam că-i dimineaţa mea, de dinaintea unei zile însorite; îi dădusem de înţeles iubitului meu că-l aştept să-şi dezbrace mantaua de ofiţer superior, să facă din ea patul primei mele iubiri, dar onoarea lui de *cavaler cu spade* nu i-a dat voie; „întâi, unirea prin cununie, apoi...”, şi-am rămas curată, pentru călăii vremii – poate asta l-a mâniat pe Dumnezeu, că după un an, el era deja în pământ iar eu căram pământ cu roaba... Lăsaţi-mă să stau un minut rezemată de trunchiul acestei sălcii bătrâne şi să ascult broaştele... Toate simfoniile mele la un loc nu fac nici puţin din frumuseţea acestui concert... Niciodată nu cântă broaştele mai frumos ca în nopţile din Săptămâna Mare!... S-o duceţi peste tot pe minunea asta de licurici – cât de frumos îi lucesc ochii!, pot jura în faţa

icoanelor, tinere, că-i a ta... Mâna cu care operezi – face un semn categoric spre Diana – să ţi-o dai, frumoaso, că tare mai eraţi pe-o măsură în biserică!; mai bine să ţi-o dai, că poţi mânui bisturiul şi cu cealaltă, numai să nu-l laşi să-ţi scape... – îl artă pe Daniel. Şi să duceţi licuriciul ăsta peste tot, să-şi umple sufletul, că pianul, dacă ştii să-l struneşti, e mai nesătul ca pagina albă a romancierului de talent... iar Marta îmi spune că fetiţa e toată numai talent. Poate la vară sau la toamnă o rog pe Marta s-o aducă şi la mine, s-o ascult. Acum plec. Plecăm noaptea aceasta la Prăjeşti. În zori, Trandafira şi-a chemat două fete zdravene din sat, care să-i frământe cozonacul... Nu vine Paştele dacă-n Joia Mare nu miroase casa a cozonac proaspăt scos din cuptor, iar vineri nu se vopsesc ouă.

În parcare, înainte de-a urca în *Dacia* prietenei sale, bătrâna muziciană o sărută pe Irina de mai multe ori pe creştet:

– M-am bucurat când am auzit că pui zilnic în pericol vaza de cristal a mamei tale. Eu am spart o sumedenie. Şi tu, frumoaso cu mâini de aur, – se adresează Dianei – când te-am zărit intrând în biserică, m-am întrebat dacă nu vii victorioasă din sala de operaţii ori de naşteri, că-i totuna, şi bănuiam că autorul acelor pagini pline de viscol pe care acest prinţ tânăr mi-a spus că le-a citit, te-o fi văzut vreodată – ai grijă! Nu aştepta ca mijlocul ăsta să-l rotunjească doar grăsimea adunată în ani. La anul, – se întoarce spre Daniel – vin din nou aici la denie; ţi-ar sta frumos cu licuriciul ăsta în braţe, dar nu-i lăsa braţele ei goale... – o arată pe Diana. Tu, tinere, n-ai cum să-l fi cunoscut pe Dragomir al meu, dar tare mai semănaţi la mers – mai mare dragul!, parcă eşti un ofiţer neamţ pe Wilhelmstrasse, în tinereţea mea vieneză –, dar, din păcate, şi la căutătură, uneori; ai ceva de om orgolios; trufia omului tânăr şi frumos... Gândeşte-te cum să le laşi deoparte, că te pot duce la pierzanie...

În urma *Daciei*, plecate cu greu din parcare şi numai după ce carburatorul tuşeşte de câteva ori, Daniel urcă fetiţa pe bancheta din spate, apoi o ajută pe Diana să-şi ocupe locul din faţă. Ar fi vrut să-i cureţe din nou pantofii de noroi, dar pământul pe unde au umblat este uscat iar aleea pietruită. Pornesc în tăcere spre Bucureşti, încărcaţi de gânduri. Aproape că se tem să se privească; vorbele bătrânei muziciene i-au pus pe gânduri.

– Unde-o fi văzut bătrâna orgoliu la tine? – rupe Diana tăcerea, privindu-l cu subînţeles.

– În schimb, oricine vede că mijlocul tău e cam subţire...

...Şi continuă să se tachineze până ajung în parcarea de lângă bloc. Irina doarme profund, cu capul pe o pernuţă scoasă de Daniel din portbagaj şi cu ghetuţele lipite de spătarul scaunului. „Oricum, mâine nu pot duce maşina la curăţat" – o necăjeşte Daniel pe Diana, care îi şopteşte o ameninţare tandră, grăbindu-se să-i deschidă uşile, că el o ţine pe fetiţă în braţe.

– Ai auzit ce spunea doamna Vlada: mâine trebuie să miroase a cozonac proaspăt scos din cuptor – răspunde Daniel întrebării Dianei, când începe să pregătească pe masa din bucătărie făina, ouăle şi mirodeniile. Mama-mi trimite să avem ce pune pe masă; eu fac, să se simtă spiritul sărbătorii...

A doua zi dimineaţă, Diana trage o fugă la spital, să se convingă că totul este în ordine.

– Ai venit exact când trebuie – o întâmpină Daniel după ce o vede că intră în apartament şi se îmbrăţişează de bun venit. O mai lăsăm câteva minute pe Licurici, apoi treci tu la frământat – îi arată ligheanul pus pe un taburet adus de pe balcon, să poată fetiţa bate cu pumnii ei mici în aluatul frământat îndeajuns de Daniel, că începe să facă bule.

Până după-amiază, sunt daţi la cuptorul aragazului doi cozonăcei, apoi două păşti, una cu brânză dulce, alta, cu smântână, „reţetă de la tanti Adela, care s-a dus cu Brânduşa şi cu Ahmet al meu – se amuză Daniel – în Grecia; preotul care-i va cununa le-a recomandat Ierusalimul, să ia parte în Vinerea Mare la procesiunea de pe Via Dolorosa, dar Ahmet a optat pentru oricare mănăstire din Grecia". Fetiţa e prima care cere câte o felie din fiecare tavă scoasă din cuptor şi se laudă ce bune au ieşit toate „dacă le-am frământat şi eu".

– Îi plâng de milă mamei, dar şi surorilor, dacă, numai pentru atât, eu îs mai obosită ca după opt ore de operaţii – se vaită Diana când se întinde pe pat, să-i fie masate picioarele. Ai pus ceasul să sune? – întreabă când simte că o fură somnul.

Se ridică prima şi începe să se îmbrace când se apropie ora de mers la biserică. Şi ea şi Irina ascultă cu smerenie – dar mai degrabă cu stoicism – cele 12 Evanghelii în biserica din cartier, pe peretele căreia, la locul rezervat ctitorilor, a apărut deja tabloul Mareşalului Antonescu şi al soţiei sale Maria, prin grija unor ofiţeri care i-au rămas credincioşi. Când se întorc acasă, la intrarea în apartament, Diana şi Irina rămân rezemate cu spatele de uşă, inspirând profund:

– Mămico, miroase mai frumos ca la Crăciun...

– Închipuie-ţi cum miroase la bunicuţa acasă... Iubitule, – îl ia cu braţele pe după gât pe Daniel – mai am ceva să-i pun mamei în pachet... I-am făcut rost şi de unguente nemţeşti pentru genunchi, un antireumatic puternic...

Vineri, Diana de întoarce de la spital abia după prânz; „câteva accidente de maşină; m-am chinuit două ore cu o tânără, să n-o las infirmă, că-i era pus uterul în discuţie – merit un pahar mare de vin", apoi participă şi ea câteva minute la vopsirea unui castron mare cu ouă, lăsându-se imediat păgubaşă, „că pic din picioare de somn...", „ba din cauza vinului, beţivo", o necăjeşte Daniel când o duce în braţe s-o întindă în pat.

– Avem timp să ajungem la Mitropolie să vedem Prohodul; am mai fost o dată când eram studentă – spune când este trezită şi i se oferă ceşcuţa cu cafea la nisip, aceeaşi ceşcuţă care a zburat prin fereastră, la vederea căreia i se umplu mereu ochii de zâmbete.

Fetiţa nu mai întreabă nimic; toată ziua, cât au vopsit ouăle, Daniel i-a vorbit despre ce înseamnă Prohodul din Vinerea Mare. În mulţimea de bişniţari înşiruiţi la poalele dealului Mitropoliei cu taberele lor înţesate de replici fără har ale obiectelor de cult ortodox, pe lângă care curge şuvoiul de credincioşi amestecaţi cu curioşi ori cu hoţi de buzunare specializaţi prin tramvaie sau în înghesuiala de la porţile stadioanelor – „anul ăsta n-am mai fost la nici un meci" –, Daniel se strecoară anevoie, purtând-o pe Irina pe umeri şi îndemnând-o pe Diana să-l ţină strâns de braţ, ceea ce femeia o face cu mare plăcere, parcă ar vrea să se contopească – „avea dreptate doamna Vlada, cred că se vede de la o poştă că suntem plini de păcat – păcatul sublim al iubirii!.." O fură mereu cu coada ochiului şi descoperă că şi ea, asemeni celor însetaţi, simte nevoia să se răcorească măcar din când în când şi câte puţin cu câte o privire.

– Te ador! – simte Diana că trebuie să se mărturisească la un moment dat ridicându-se pe vârfuri, să-şi poată lipi buzele de urechea lui, ceea ce ştie că-l face să se înfioare de plăcere.

– Păcătoaso... – îi întoarce Daniel vorba.

– E-un păcat care se face numai în doi – se lipeşte Diana mai cu putere de braţul lui.

Fetiţa este numai ochi şi urechi; procesiunea întreagă o fascinează. În timpul Prohodului vrea să ţină ea lumânarea aprinsă; „mâine va fi şi mai frumos", îi şopteşte Daniel. „Venim tot aici, nu?", se bucură Irina. La întoarcerea spre casă, culcată tot pe bancheta din spate,

repetă întruna melodia celor câteva versuri: *Neamurile toate/ Laudă-ngropării/ Ţi-aduc Hristoase-al meu*, până adoarme.

– Şi mie mi-a plăcut cel mai mult tot acest fragment muzical – spune Daniel. Mama îmi dăduse voie să fac parte din corul de copii pentru Prohod şi Înviere; abia mai scăpam de treaba de pe lângă casă, care părea că nu se mai termină. Oricum, coveţile în care se frământaseră cozonacii şi lighenele din care abia se răsturnase în tăvile pentru cuptor carnea ţinută o noapte la macerat în vin, tot mie îmi rămâneau să le duc la izvor şi să le spăl. Frecam la ele până după miezul nopţii, „ca să vă măritaţi voi bine" – mă certam cu surorile mele, pe care le găseam dormind deja. Mama ne repeta mereu ce-i cu coveţile curate, fără urmă de aluat prin crăpături: în lumea satului, când un băiat voia să se însoare cu o fată, cineva din familia lui, ori vreo cumătră, mai ales, că-n lumea satului, cumetrele erau cheia şi lăcata...

– ...ca-n politica noastră... – completează Diana.

– Deci, vreo cumătră împrumută covata de pâine şi, dacă avea urme de aluat vechi, cruce!, fata era trecută în rândul leneşelor, în nici un caz al gospodinelor.

– Cred că şi eu pic la examenul ăsta – râde pe înfundate Diana, îndesându-şi fruntea în umărul lui Daniel – plăcerea ei de-a se alinta când şofează el. De câte ori îmi las ibricul de cafea nespălat două-trei zile... În secţie însă... – devine gravă – tremură toţi. La chirurgie, nu-i de glumit cu igiena. Ascultă, Daniel, – îl reţine când ajung în parcarea de lângă bloc – mâine-i Paştele; nu vreau să pierd pariul pus de mine însămi; îl prelungesc până la toamnă, să fie un an de când ne-am cunoscut. La vară o iau aliată şi pa mama; poate şi pe Mioara... ca să-l câştig.

– Pe ce-ai pus pariu?

– De ce?

– Voiam să ştiu ce pierzi.

– Pe tine – îi şopteşte Diana când îi ţine uşa la lift, să poată el intra cu Irina adormită în braţele sale.

– Pe mine?! Pe mine m-ai întrebat?

– Dar ce fac în fiecare noapte, diavole? – îl necăjeşte Diana, ajutându-l s-o culce pe fetiţă. Nu încerc să te conving?...

– Încerci şi noaptea asta? – o strânge Daniel în braţe când intră sub plapumă, lângă ea.

– Păcătosule! E Vinerea Mare. N-ar trebui să posteşti? – se preface Diana că-l respinge.

– Ai auzit ce-a spus miercuri doamna Vlada...

– ...că, în esenţă, eşti un orgolios....

– ...că refuzul iubirii l-a mâniat pe Dumnezeu. Nu vrei să ţii şi tu ceva în braţe anul viitor, în Miercurea Mare?

– Încep de pe acum, cu tine – îi răspunde, luându-l în braţe pe la spate, îndesându-şi obrazul între omoplaţii lui puternici. Sunt frântă, iubitule – îi şopteşte, lunecând imediat în somn.

A doua zi în zori, Daniel opreşte ceasul înainte de-a suna şi se pregăteşte în linişte de plecarea spre parcarea ştiută din marginea oraşului. Aşteaptă doar jumătate de oră până zăreşte *Dacia* lui bădia Ion apropiindu-se; Aurel e la volan, iar alături doarme ghemuit în scaun Brăduţ-lunganul. Daniel le oferă termosul cu cafea fierbinte adus anume şi, cât nepoţii lui se mai înviorează, el mută lăzile dintr-o maşină în alta. Se îmbrăţişează, adresându-şi urări de *Paşte fericit!* şi se despart. Acasă, Daniel face câteva drumuri cu liftul, până duce totul în bucătărie. Prima care se trezeşte – „a ce miroase aşa frumos?", întreabă în gura mare – este Irina, venită ca un iepuraş zglobiu în bucătărie, printre lădiţele acoperite cu prosoape albe, de cânepă. Diana, apărută şi ea abia târându-şi papucii încălţaţi invers şi cu halatul fără cordon, ţinut doar cu stânga la mijloc, să nu se vadă că are doar cămăşuţa de noapte pe ea, îşi face cruce când observă lădiţele dezgolite, din care Irina gustă cu poftă.

– Iubitule, 68 e-o glumă; cred că mă fac de 80 cu atâtea bunătăţi. Acolo, în cutia cu gheaţă, ce ai?

– Oala cu borş de miel. Ia să văd – zice, ridicând capacul, umplând bucătăria cu aroma specifică –, da, n-a uitat. L-am rugat pe bădia Ion să-mi pună trei capete de miel. Creierul de miel era plăcerea mea de Paşte. Va fi şi a voastră, vă asigur!

Cât timp Daniel continuă despachetarea, Diana şi Irina se înfruptă din toate. Ultima cutie, care a fost dusă de la început pe balcon, este cu sticle; vin roşu, vin alb, cireşată şi ţuică veche de prune. Între ele, ambalate în folie de plastic, mai multe pachete; pe unul sigur scrie „Irina"; pe celelalte două, doar câte un număr:1 şi 2.

– Pentru tine, de Paşte – îi pune Irinei în braţe cadoul. Şi pentru tine – oferă Dianei pe cel cu numărul 1. Mărimea 2 este pentru doamna Magda.

– Sigur, parte dreaptă, ca de obicei, dar de plătit va trebui să plătesc doar eu – îi şopteşte Diana la ureche după ce-i mulţumeşte, îmbrăţişându-l.

– Mămico, mămico! – vine Irina îmbrăcată într-o pijama din borangic, anume pentru nopţile călduroase, fudulindu-se cu cei doi trandafiri galbeni brodaţi pe piept.

– Opera surorii mele Maria – le spune Daniel, după ce se convinge şi Diana că are tot o pijama pe care s-a grăbit s-o îmbrace, începând să se admire în oglinda de pe hol. Maria a fost într-o vară la Bucureşti, când bădia Ion muncea la Casa Poporului, şi s-a îngrozit de căldurile de pe aici. Povestea că a dormit numai cu un prosop ud pe ea. Dacă eram acasă – spune Daniel zâmbind –, aş fi tratat cu Rodica să vă coase câte o cămaşă de noapte din pânză de cânepă, ca pe vremuri. Cu lelea Maria nu-mi permit... nu prea ştie de glumă...

– Păcat! Asta chiar m-ar fi amuzat. Licurici, uite şi flori! – se bucură Diana, când găseşte un buchet de flori de primăvară. Şi aici? – arată un sul de hârtie albă, pe care scrie ceva.

– Îi rup urechile! – face Daniel pe supăratul, vrând să ascundă sulul de hârtie. O glumă de-a Mioarei...

– Te rog! – insistă Diana.

– „Pentru Daniel, să i-l ofere când şi când Diana” – citeşte el, zâmbind amuzat. Ce să fie? Un pui de băţ, cum se zice – şi pune sulul de hârtie pe raftul de pe balcon, apoi o solicită pe Diana să-l ajute să aranjeze bucatele în frigider.

Pe la 10, Diana pleacă la spital. După o oră, telefonează că nu va veni devreme acasă; „spitalul nostru primeşte urgenţele; trebuie să stau până vin colegii mei la ora două”. Vine acasă abia pe la cinci; nu pare în apele ei, „ce i s-o fi întâmplat?!”, se întreabă Daniel, dar se bucură văzând-o cu un buchet mare de lalele în braţe; Diana a rămas sprijinindu-şi spatele de tocul uşii; obrazul i se luminează, pe măsură ce admiră îndelung livingul: masa rotundă a fost desfăcută la mijloc şi extinsă. Daniel a găsit într-un sertar o faţă de masă cu motive florale pe margine, încă sigilată în cutia de celofan, cumpărată undeva în Maroc. I-a netezit cutele, a aşternut-o şi a pus în centru vaza de cristal cu buchetul de lalele roşii, cumpărat de la florăria de peste drum, când a coborât împreună cu Irina să cumpere apă minerală şi alte mărunţişuri. Toate bucatele au fost orânduite frumos pe masă, cu ouăle încrustate, primite de acasă – „opera Tudoriţei”, a arătat Daniel Irinei –, aşezate în coşul din pai de orez în centru, alături de ouăle vopsite de Irina, între farfuriile cu felii de cozonac şi de pască; două platouri pentru friptura de miel care aşteaptă în cuptorul aragazului şi şase farfurii cu felii de tobă

afumată, pastramă, păstrăvi preparaţi în cetină de brad, ouă umplute, prepeliţe la cuptor...

– Doamne, copii! – exclamă Diana – la ce restaurant de lux am nimerit?! Licurici, ia tu florile, că pentru tăticul am ceva mai bun – spune, agăţându-i-se cu braţele de gât. Nu pot să cred că am văzut în casa mea aşa ceva!... – arată cu privirea prin uşa întredeschisă, când este dusă în braţe pe pat şi-i sunt daţi ciorapii jos iar palmele lui Daniel îi masează picioarele pe rând; „să reziste diseară la Înviere şi la masa pascală".

Irina vine şi ea fuguţa şi se cuibăreşte lângă mamă-sa, furându-l mereu cu privirea pe Daniel.

– Ce secret îmi mai ascundeţi? – întreabă Diana. Vă cunosc după cum vă priviţi c-aţi complotata ceva.

– A telefonat nana – spune fetiţa dintr-o suflare, bucuroasă că a scăpat de secret.

– Te-a căutat să ne întrebe ce facem deseară. Dumneaei şi familia de francezi au revenit la prânz în Bucureşti, dar domnul senator însoţeşte deja o delegaţie a Congresului american la o mănăstire din judeţul Vâlcea. Doamna doctor Magda ne roagă să mergem cu toţii la un restaurant; suntem invitaţii familiei din Franţa.

– Eu vreau cum vrea tăticul! – intervine Irina.

– I-am spus că ne întâlnim oricum la Mitropolie, la Înviere. Noi – arată Daniel spre sine, apoi spre Irina – zicem să-i aducem aici, n-ar fi grozav?

Braţele Dianei se desfac şi-i strânge la pieptul său pe amândoi, parcă ar vrea să-i sufoce.

– Doamne, copii, voi mă faceţi să plâng. Sigur că-i grozav – îi sărută ea pe rând şi în mod repetat, beată de bucurie. Acum, propun să dormim un pic, să fim în formă la noapte...

Dar peste câteva minute sună telefonul lui Daniel.

– Răspund eu, răspund eu, că-i bunicuţa; tăticul a aşteptat mereu telefon de acasă – prinde Irina aparatul cu amândouă mânuţele şi-l duce la ureche. Ala, bunicuţa? Săru' mâna! Te sărut mult, mult, muuuuult pentru tot!...

– Licurici, şi eu te sărut pentru ceea ce mi-ai trimis în plic – se aude vocea Mioarei. Şi vă sărut pe toţi. Daniel, mă auzi? Bunica şi toţi ceilalţi mi-au spus să vin eu la telefon, c-am tras o fugă călare, să vă urez *Paşte fericit!* Diana-i pe-acolo?

– Da, scumpo, spune că te-auzim; telefonu-i trecut pe difuzor.

– Te sărut, Diana! Te sărut pentru tot! A fost sărbătoare în familie când a ajuns Aurel acasă iar tăticul a deschis cutiile... Diana, abia aştept să te cunosc, să te sărut de-o mie de ori; sunt aşa fericită că am primit atâtea!... Toţi suntem fericiţi; simţim că Dănuţ e fericit şi asta ne face fericiţi. Abia aşteptăm să veniţi la vară... Auzi, Diana, singurul nemulţumit a fost Vălătuc; el ar fi vrut bomboane cu cremă moale, să murdărească iar pernele bunicuţei... Irina, să ştii că florile acelea de pe pijămăluţa ta eu le-am brodat. Am vrut să-ţi fac şi ţie, Diana, doi maci roşii pe piept, să ia foc privirea lui Dănuţ, dar n-am mai avut timp. Ai primit cadoul meu pentru Daniel?

– Despre ce-i vorba? – întreabă Diana.

– Îţi rup urechile când vin acasă! – ameninţă Daniel.

– Îl auzi, Diana? Să-i oferi cadoul o dată, din partea mea, seara asta, dar nu prea tare...

– Despre ce-i vorba, scumpo? – devine Diana curioasă?

– Am furat făcăleţul bunicuţei şi ţi l-am trimis înfăşurat în hârtie albă. La nevoie, îi vine perfect lui Daniel pe spate, c-a fost probat cândva...

Încăperea se umple de râsete; deşi n-a înţeles despre ce-i vorba, Irina râde cel mai mult, amplificând bucuria tuturor.

– E vai de codiţele tale! – ameninţă Daniel, stăpânindu-şi cu greu plăcerea de-a râde.

– Le-am tăiat, sâc! Am o tunsoare mişto, ca artistele americane; toţi băieţii întorc capul după mine... Şi-am să ies duminică parfumată – cred că n-are nimeni aşa parfum pe-o rază de 200 de kilometri – şi dacă-mi mai pun bijuteriile... crapă de ciudă Gazolina, când i-o povesti tanti Adela cât îs de elegantă.

– Căpriţo! Tot pe punte-ai rămas, gata să te-mpungi cu Brânduşa?!

– S-o crezi tu că mă mai interesează. Am auzit că s-a dus la Muntele Athos, să se sfinţească... Mai vrea şi cununie în biserică... rochie albă... de mireasă... Te pomeneşti c-o mai fi încă...

– Ei, ei! – încearcă Daniel să-i stăvilească avântul. Parcă ne făceam urări de Paşte, păcătoaso! S-o săruţi pe mama şi pe surorile mele, pe mama ta în special pentru pijamale, sărută-l şi pe bădia Ion, că el şi Gheorghiţă au fost baza, ştiu eu, doar îmi cunosc familia, şi, când te uiţi în oglindă, să te săruţi şi pe tine, că meriţi.

– Dacă-i din partea ta, nu mă interesează, că are cine-o face.

– Mucoaso!

– Te spun eu bunicuţei!

– Fugi acasă, că-i noapte.

– Diana, mă bucur că te-am cunoscut. Te sărut dulce! Să nu-l săruţi pe Dănuţ, din partea mea, că m-a făcut căpriţă. Şi mucoasă! Ştiu eu că ţine mai mult la sclifosita de Brânduşa...

– Uite, Mioara, – începe Diana pe un ton blând – îţi spun un secret; ţi-l spun pentru că-mi eşti foarte dragă şi te consider cea mai bună prietenă a Irinei: Daniel te iubeşte cel mai mult pe tine; pe tine şi pe mama...

– Diana, ce frumos rosteşti tu *mama*! Şi bunicuţa a remarcat că i-ai vorbit foarte frumos... M-a sfătuit să învăţ să vorbesc ca tine dacă vreau să plac băieţilor. Ce să vă aduc din Olanda?

– Un gând frumos, scumpo. Îţi dau un sfat verificat pe propria-mi piele: nu-ţi strica sejurul în străinătate cheltuind timp şi nervi să cumperi daruri pentru cei de acasă. Cineva care te îndrăgeşte – iar noi te îndrăgim tare mult – se va bucura să te vadă revenind cu sufletul plin.

– Eu vreau! – sare Irina în picioare pe pat. Vreau un pupic dulce. Muac, muac! – se alintă ea sărutând telefonul. Au fost doi pupici, pe care să-i dai bunicuţei, să-i înmulţească ea la toţi care ne sunt dragi. Muac!, şi-ncă unul pentru Vălătuc.

Discuţia se termină cu un şir lung de îmbrăţişări. Apoi, se lasă liniştea în apartament.

– Scumpo, – i se adresează Diana fetiţei pe un ton lipsit de vlagă – noi ne vom trezi mai repede...

– Fug, fug să dorm la mine – îi sărută Irina pe rând şi iese, închizând uşa cu grijă, cum s-a obişnuit s-o facă atunci când este rugată să plece în patul ei.

Daniel se ridică într-un cot şi o priveşte lung pe Diana. Stau ochi în ochi fără să-şi spună ceva; doar palma lui atinge continuu braţul Dianei acoperit de pânza fină a pijamalei de borangic.

– Ce-i cu tine, draga mea? Te simt...

– Mi-e teamă, Daniel – şopteşte Diana, continuând să-i reţină privirea în ochii ei tot mai trişti. Bucuriile prea mari mă neliniştesc – nu-s învăţată. Suport cu stoicism aproape orice necaz; i-am spus-o şi doamnei Aurelia când am fost la un consult. Am început să port tot timpul cu mine una-două pastile; dacă gust puţin dintr-o pastilă, nu mai am nimic, nici o teamă... sunt contraindicate cu alcool; dar vreau ca deseară să pot gusta vin, rachiu... Ar fi nepoliticos să... Şi nici nu vreau să spun necazul meu şi altora...

Degetele lui Daniel au descheiat deja nasturii bluzei de pijama şi-i alintă pieptul într-un gest despre care ştie c-o linişteşte.

– Tu eşti omul meu drag; ţie trebuie să ţi-o spun... Data trecută când, mi-a fost rău şi... Atunci eram epuizată de munca la carte. Doamne, ce enormităţi am putut debita!... Înălţime, cădere liberă – doamna Aurelia mi-a spus că-i normal să ai asemenea obsesii când... N-a prea vrut să creadă că... ştii tu... m-ai luat în braţe şi... mi-am revenit. A trebuit să-i spun. Uite, şi acum atingerea palmei tale mi-a luat toate gândurile... n-a rămas decât dorinţa... Doamne, ce bine-i!... Tranchilizant intravenos dacă-mi făceam, şi nu mă redresam aşa repede... Stai că te ajut eu... – îi şopteşte Diana, oferindu-se să-şi dezbrace singură bluza de pijama, să n-o rupă. Restul, e treaba ta...

– Şi cu paritatea cum rămâne? Prea te-ai învăţat leneşă – o necăjeşte Daniel.

– Mai am timp să fac vreun gest?! – se supără Diana, plimbându-şi nevoasă, ca într-un început de refuz dominat de chemare degetele prin părul lui Daniel. Ce faci, de ce mă chinuieşti? Îţi place?! Sigur că-ţi place, diavole... Dar ţi-ai găsit naşul!... Nu!! – ţipă înăbuşit Diana, rupându-se imediat din sărut, să-i poată şopti cu buzele lipite de ureche: Încet, iubitule... încet... Ai grijă... Cred că... Am o întârziere de şapte-opt zile; aşa mult nu mi s-a mai întâmplat...

– Diana!! – exclamă Daniel, după ce se saltă puţin pe coate, să-i poată vedea ochii.

Îşi surâd îmbătaţi de fericire şi se pierd într-o îmbrăţişare lungă, urmată de gesturi domoale, ca un alint încărcat de tandreţe.

Târziu, aproape de ora la care ar fi trebuit să sune ceasul deşteptător, să aibă timp să se pregătească în voie, să plece spre Mitropolie, Diana spune încet, continuând să stea cu obrazul culcat pe pieptul lui:

– Te-am minţit, Daniel. N-am stat după ora două pentru că nu-mi veniseră colegii din linia întâi; erau veniţi de dimineaţă; garda începe la ora 8. L-am aşteptat pe Mituş; mă rugase la telefon să-l aştept. Venea direct de la aeroport; fusese în Arabia; se zbate pentru spitalul acela privat; caută investitori. Ieri a stat în Ierusalim; de mult voia să participe la procesiunea de pe Via Dolorosa; ieri a făcut-o. Astăzi, când a intrat în cabinetul meu, doar a scos din bagajul de mână trei cutiuţe. Pe prima a deschis-o şi mi-a pus la gât o cruciuliţă din aur; „să-ţi poarte noroc!”, atât mi-a spus. A deschis cutiuţa mai mică; o cruciuliţă la fel; „să-i poarte noroc fetiţei noastre!” Imediat s-a retras un pas, cu spatele spre

uşă, s-a oprit şi a adăugat: „Vă doresc sărbători fericite!” Privirea mea a căzut pentru o secundă asupra celei de-a treia cutiuţă, la fel ca celelalte. Şi din nou m-am uitat lung în ochii lui. Pentru prima dată – ţi-o jur! –, mi-a fost cu adevărat teamă de el. Nu ştiu de ce; pur şi simplu mi-a fost teamă. Oare m-am temut că-mi va pune în palmă cheia de la garsoniera lui secretă, despre care se bârfeşte?! Începusem să-mi simt mâinile tremurând. Cred c-aş fi aruncat în el cu tot ce aveam pe birou. Într-o clipă de asta se poate ajunge şi la crimă; o aşa propunere te poate murdări pe vecie când iubeşti pe altcineva. Dar n-a spus nimic – stătea nemişcat şi mă privea fix în ochi, aşa cum o face în ultima vreme în sală, când îmi dă de înţeles că pot trece mâna întâi. Şi dintr-o dată, privirea i-a căzut pe cutiuţa a treia: „Te ştiu inteligentă; sunt sigur c-ai să găseşti cum să rezolvi situaţia. Sărbători fericite! Şi cred că fericirea lor depinde doar de tine” – şi a ieşit din cabinetul meu murmurând un *sărut mâinile!* plin de recunoştinţă, pe care mi-l adresează doar când ieşim împreună din sală, după ce am trecut eu mâna întâi. Nu ştiu de ce o face; aproape mă imploră din privire să trec mâna întâi; înainte, opera el tot; *căpcăunul* îi spuneam în gând; aşa a fost toată viaţa: el, el, el, el şi iar el... Acum însă...

Diana se opreşte, stând cu obrazul în acelaşi loc pe pieptul lui Daniel, care-şi încordează puţin braţul stâng, apropiind-o mai mult de trupul său, că-i simte sânii presaţi pe coastele sale şi, aplecându-se, o sărută pe creştet.

– Dă-mi, te rog, poşeta! – face Diana un semn spre locul de dincolo de noptieră. Astea-s cutiuţele – îi arată. Cruciuliţa mea – rămâne ea cu o cutiuţă în palmă – am dat-o jos de la gât; mi-a fost teamă c-ai să mă întrebi de unde o am şi n-o să-mi fac curaj să-ţi spun.

Daniel deschide cutiuţa, plimbă pe vârful degetelor lănţişorul de aur – „doar meşterii aurari din Asia Mică deţin secretul unor astfel de lănţişoare atât de delicate, care nu pot fi smulse de la gât, că nu se rup”, îşi aminteşte Daniel cele spuse de colegul său de cameră, când au mers după aur la Istanbul. Admiră cruciuliţa frumos încrustată cu chipul lui Iisus iar când o întoarce, găseşte scris numele bisericii în care a stat 40 de zile în altar, să fie sfinţită. Nu se poate abţine şi-şi face cruce, apoi o lipeşte cu sfială de buze, după care i-o pune Dianei la gât, şoptindu-i: „S-o porţi cu plăcere şi să fii în paza Domnului!” Diana se ridică şi ea în capul oaselor, îşi îmbracă bluza de pijama să-şi acopere pieptul gol, deschide cutiuţa mai mare, scoate o cruce asemeni celeilalte, dar mai

plină şi cu lănţişorul lucrat la fel, dar mai gros, anume pentru bărbaţi, şi rămâne cu ea pe vârful degetelor, plimbând-o încet, ca pe nişte mătănii:

– Deschide, te rog, noptiera şi scoate pachetul de acolo – îl îndeamnă pe Daniel, dându-i apoi de înţeles să rupă hârtia de ambalaj. Sacoul de vară este din partea mea, cravata şi cămaşa i-au plăcut foarte mult Irinei – să le porţi cu plăcere! Cadoul nostru de Paşte.

Continuă să stea în genunchi pe pat, îmbrăcată doar cu bluza de pijama, păstrând pe vârful degetelor ei delicate, cu unghiile lăcuite plăcut, dar tăiate rotund, să nu rupă mănuşile chirurgicale, lănţişorul de aur, cu crucea balansând încet. Daniel se apleacă mult iar mâinile ei îi pun la gât însemnul sfânt; „să te ocrotească de rele, dragul meu!", se aude şoapta doamnei, care îl împinge uşor cu palma stângă spre pernă, ca să-şi poată ea culca la loc obrazul, să mai prindă amândoi câteva minute de somn până vor pleca spre slujba Învierii.

*
* *

Prima care intră în apartament este Irina; ţine cu grijă lumânarea tip candelă, pe care a reuşit s-o aducă aprinsă până acasă. Daniel o ajută să aprindă cu lumina Învierii cele două sfeşnice de pe masa încărcată cu bucate, în timp ce Diana se îngrijeşte ca Odette şi Philip să-şi lase hainele groase pe umeraşele din şifonierele ce străjuiesc un întreg perete al livingului. Magda rămâne un timp surprinsă de aranjamentul bucatelor de pe masă, admirându-le şi, cum toţi ceilalţi sunt ocupaţi cu câte ceva, îşi face şi ea de lucru, venind la spatele lui Daniel, care se preocupă de cuptorul aragazului.

– Un minut-două, draga mea – spune el, crezând că-i Diana. Până ne spălăm pe mâini, se încălzeşte şi friptura... A, dumneavoastră!... – îşi înclină privirea în faţa Magdei.

– Seara aceasta accept şi apelativul *draga mea* – îi surâde Magda. Ascultă, – ridică ea tonul, privind cu admiraţie spre masa din living – eşti sigur că n-ai vreun frate? Chiar mai mic decât tine, că şi eu îs mai mică decât Diana...

Se privesc un timp, izbucnind spontan amândoi în râs. Magda iese în living şi le explică tuturor de ce au râs. Odette şi Philip se amuză, comentând cu apropouri erotice gluma. Diana simte că roşeşte, dar continuă să se agite în jurul mesei, rugând musafirii să ia loc. Se

vorbeşte doar în franceză, spre neliniştea Irinei, pe care o ia Magda în braţe uneori, să-i traducă.

– Nu mi-l deocheaţi pe Daniel, că descântec de deochi nu ştiu – vrea Diana să pară amuzantă.

– Pariez că Daniel ştie şi din ăsta, – intervine Magda – că-n rest, te-a descântat de minune, nu-i aşa, Odette? Ştii ce mi-a spus Odette mai înainte? – îl întreabă pe Daniel, care aduce platourile cu friptura scoasă din cuptor, umplând livingul cu arome îmbietoare. Mi-a spus că doamna ta este cea mai fericită doamnă în casa căreia intră pentru prima oară.

– Nu-i adevărat! – intervine Philip. Eu am spus asta. Odette n-are ochi decât pentru Daniel, mai c-aş întra la bănuieli, dar, de când am trecut de 50 de ani, sunt mai degrabă suspicios: oare doamna mea nu-i curtată de tineri doar pentru că-i chirurg bun, şefa catedrei de chirurgie şi conducătoarea unor teze de doctorat?

Odette nu-l iartă: îl strânge cu putere de braţ şi-i şopteşte o ameninţare, căreia Philip îi răspunde cu un sărut apăsat pe tâmpla stângă: „vezi că nu te-a vopsit bine coafeza; data viitoare să-i reduci bacşişul...” Cei prezenţi gustă din plin gluma lor şi izbucnesc în râs iar Magda, atentă la nedumerirea Irinei, o ia în braţe, să-i explice că „se spun glume pentru oameni mari; când va fi ceva interesant pentru tine, îţi voi traduce”, iar fetiţa promite că va sta cuminte. Daniel aduce pe masă castronul mare de porţelan, umplut cu borşul de miel aburind. Spune tuturor, dar cu privirea spre Odette şi Philip, care s-au aşezat alături, să-şi poată şopti câte ceva, că tradiţia cere să se înceapă masa pascală ciocnind ouă roşii. Caută cu privirea în coşul cu ouă şi alege unul anume, pe care i-l oferă Irinei:

– Dacă spargi la ambele capete oul celui cu care ciocneşti, i-l iei, că l-ai câştigat. El va lua altul din coş.

Se începe ciocnitul ouălor, rostindu-se *Hristos a înviat!* urmat de răspunsul *adevărat a înviat!* Se râde mult, se schimbă ouă între cei care şi le-au spart reciproc doar o dată şi fiecare vrea să ciocnească oul rămas în mâna sa ori altul luat din coş cu al Irinei.

– V-am spus că ştie orice descântec! – îl arată Magda pe Daniel. El a ales oul Irinei – face semn spre farfuria în care fetiţa a adunat ouăle câştigate.

– L-am cunoscut după coajă că-i de la găinile surorii mele Tudoriţa, care-şi lasă cârdurile de păsări la păscut pe malul pârâului; asimilează mai mult calciu – explică Daniel.

Borşul de miel este pe placul tuturor; „bine că mama mi-a trimis oala cea mare”, gândeşte Daniel când merge din nou în bucătărie să mai umple o dată castronul de porţelan.

– Acum, vă rog să mă scuzaţi puţin! – spune şi se ridică de la masă. Urmează delicatesa borşului.

Merge în bucătărie şi scoate pe un platou primul cap de miel. Înţelegând despre ce este vorba, Diana face semn Odettei s-o urmeze, alăturându-se lui Daniel.

– Crezi că doi chirurgi te-ar putea ajuta? – îl întreabă, când îl văd cum caută cu vârful cuţitului un loc anume la baza craniului.

– Nu pot îndrăzni să cer o muncă de măcelar unor chirurgi eminenţi – le aruncă Daniel o privire scurtă, apoi revine la capul de miel, ale cărui oase sunt lăsate încet de o parte şi alta, pe platou, rămânând în mijloc, neatins, creierul.

Cu două linguri, Daniel îi ia şi-l aşează pe o farfurie. După ce face la fel şi cu al doilea, Odette exclamă:

– Iubitule, vino să vezi! – strigă spre living. Priveşte, nici n-a atins membrana. Scumpul mamei! – i se agaţă Odette de braţ după ce Daniel termină de dus la masă cele şase farfurii cu câte jumătate de creier fiecare – cu aşa siguranţă în mâini şi cu calmul tău, ai să ajungi un mare chirurg. Magda ne-a spus că ai vrea să urmezi Medicina.

La gestul timid de confirmare al lui Daniel, Magda intervine:

– Se teme că n-ar putea depăşi examenul de *Anatomie*; la titulara cursului nu prea ţin descântecele.

– Ba ţin, – răspunde Diana cu mândrie – promit că-i voi da 10, dacă va şti *Anatomie* de 9.

– Depinde cât de bine vei şti să-l meditezi tu acasă – intervine Philip pe un ton mucalit. Sunt oase ale doamnelor ce trebuie măsurate îndelung şi în mod repetat cu braţele şi muşchii palpaţi cu migală... ca să nu mai vorbim de alte organe... – îl atenţionează el pe Daniel.

Râsetele pun stăpânire pe întreg apartamentul. Se umplu din nou paharele cu ţuică din prune – otrava, cum continuă s-o alinte Magda – şi sunt golite – „fără prea mult descântec”, îi îndeamnă Daniel. Philip întreţine aerul de sărbătoare tachinând-o mereu pe Magda cu întrebarea: „domnul senator s-a dus la o mănăstire de călugări sau de maici?”

– Oricum, unde este, n-are semnal – îşi arată Magda telefonul mobil. De altfel, două săptămâni, cât am stat în Paris, i-or fi ajuns novicele de prin Bucureşti – încearcă ea să rămână în teritoriul glumelor.

După o porţie de friptură de miel, savurată pe îndelete, se desfundă prima sticlă, din cele câteva ce fuseseră dăruite de Philip Magdei, dar Magda n-a mai apucat să le lase acasă, aşa că Daniel a fost rugat să le aducă din portbagajul maşinii „viitoarei doamne Zavate"; sticle ambalate în cutii de carton cerat, cu inscripţie aurită: *L'or du Bocage*; „au fost plimbate toată ţara", precizează Magda; povestind cu reală plăcere cum au umblat pe la casele de copii, cărora Philip şi Odette le-au acordat ajutoare, în special băneşti, că autotrenul cu produse alimentare şi cu materiale medicale a fost descărcat în primele două judeţe vizitate, unde au întâlnit situaţii „care i-au făcut să plângă", şopteşte Magda în româneşte, prefăcându-se că rosteşte o apreciere la adresa cozonacului cu nucă, apoi schimbă subiectul, „că n-are rost să le stricăm seara; oricum, n-au şanse să înfieze un copil, nici măcar unul aproape de majorat; ţărăniştii ăştia au dat o lege nouă, mai bună şi mai controlabilă, e drept, dar în favoarea unor fundaţii, care dispun cum vor de copiii repartizaţi lor, repartizaţi doar dacă au anume punctaj provenit din donaţiile ce le fac caselor de copii. Noi am fost puşi la curent abia alaltăieri, întâmplător, de către o doctoriţă de la o casă de copii din Iaşi, dar apucaserăm să oferim toate ajutoarele – şi consistente, nu glumă! – ca din partea familiei. După lege, ar fi trebuit date unei fundaţii, fundaţia le-ar fi dat unui orfelinat, ar fi primit puncte – o donaţie de un milion, un punct – şi când ar fi avut copii repartizaţi, fundaţia le-ar fi oferit un copil părinţilor adoptivi, care trebuie să vină printr-un organism de adopţie autorizat în ţara lor, cu tot felul de acte: venituri, loc de muncă, referatele unor lucrători sociali, caziere de tot felul... Oricum, talciocul întreţinut de avocaţi până la această lege a dispărut; nu degeaba s-a vorbit de la Revoluţie încoace că se vând copii...

– Unde n-am fi fost şi noi vândute unor familii care, măcar, să ne fi întrebat dacă suntem ude la picioare când veneam de la şcoală!... N-aş mai fi avut boala asta păcătoasă, care nu mă lasă să stau prea mult în picioare... – şopteşte Diana, profitând că Daniel şi familia *de Bocage* discută aprins despre virtuţile vinului roşu.

Odată paharele umplute şi consensul găsit în informaţiile despre substanţele benefice din strugurii negrii, se continuă atmosfera de petrecere. Permanent, Daniel se îngrijeşte ca paharele să fie pline, dar şi bucatele să stea la îndemâna tuturor. Înainte de a-şi relua locul pe scaun, Daniel face semn Irinei, care ridică braţele şi i se agaţă de gât, lipindu-se toată de pieptul lui, bucuroasă că este în centrul atenţiei:

– Tăticule, eu nu casc pentru că mi-e somn; aşa îmi vine... Uite, ţin ochişorii mereu deschişi... Nu-i aşa că nu o laşi pe mămica să mă trimită la culcare? Vezi, stau cuminte la masă...

– Cum se poate una ca asta?! – face Daniel pe supăratul. Noi aşteptăm să ne cânţi ceva.

Fericită, Irina îi aplică un sărut umed pe obraz, sare din braţele lui şi fuge la pian.

– *Die Schöne Doktorinen*, scumpo – îi strigă Magda, apoi traduce lui Philip şi Odettei discuţia purtată cândva, apropo de titlu. Philip şi Odette încearcă să se amuze, schimbând între ei priviri complice, care le înseninează obrazul.

– Ne-am cunoscut, ba nu, ne-am hotărât să rămânem împreună la un concert de lieduri – spune Odette, când Irina, aplaudată de toţi, se reîntoarce în braţele lui Daniel, cuibărindu-se, cum face de obicei când pică de somn. După cinci ani, – continuă Odette – am avut, totuşi primul băiat...

– Chérie!... – o strânge uşor de braţ Philip, ca o încurajare, dar soţia lui, euforizată deja, se uită doar în ochii lui Daniel.

– Câţi ani ai, dragul meu?

– 23 – răspunde scurt Diana, înţelegând că Daniel s-ar fi simţit strâmtorat să-şi spună vârsta.

– Pierre al nostru ar fi avut 25 – face Odette un gest indefinit cu paharul, apoi îl bea. Peste un an, am pierdut şi fetiţa; tot ceva congenital. După atâtea căsătorii între veri de-a-ntâia, a doua sau mai depărtaţi, să nu se risipească agoniseala înaintaşilor *de Bocage*, trebuia, genetic, să se rupă lanţul undeva... Natura nu iartă!

La finele unui timp lung de tăcere, când Daniel şuşoteşte cu Irina, convingând-o că trebuie să se ducă singură să-şi îmbrace pijamaua cea nouă, „adusă de iepuraş”, Philip rupe tăcerea:

– Am lăsat-o pe Odette să vă spună ceva trist, să nu credeţi că nu ne-am străduit la tinereţe... Apoi, tu, Magda, cred c-ai aflat câte ceva prin clinica mea; am stat şi despărţiţi un timp, şi nu pentru că... Tot de dragul copiilor... care n-au mai vrut să vină... Şi-atunci, ne-am adunat din nou; ne ştim de-o veşnicie. Aş fi vrut să spun ne iubim. E mai mult de-atât. Ideea înfierii unui copil s-a născut anul trecut, când am rămas singuri din tot neamul *de Bacage* şi ne-am trezit cu încă 200 de hectare de vie şi de livezi de meri de pe urma fratelui meu, mort cu soţia şi cu cei doi fii ai săi în accidentul avionului prăbuşit în Brazilia, unde

mergeau să revadă plantaţia de cafea de cafea cumpărată, împreună cu câteva mii de hectare de câmp pustiu.

– Philip, chéri!... – i se lipeşte Odette de braţ, gata să se ridice puţin de pe scaun, să-l sărute pe obraz, dar privirea îi rămâne aţintită pe Irina, care a îmbrăcat pijamaua primită cadou şi vine să le ureze *noapte bună*. Scumpo! – fuge Odette în întâmpinarea ei şi o ia în braţe, strângând-o mult la piept, ţinând-o aşa până îşi poate opri lacrimile. Nici plăcerea ţinerii la piept n-am avut-o, că amândoi copii ne-au murit imediat... – spune încet, cu durere, umplând livingul de o tăcere apăsătoare. Scuzaţi-mă! Nu m-am putu stăpâni...

– Am supărat-o? – se sperie fetiţa, şi-l întreabă în şoaptă pe Daniel, când a fost luată din braţele Odettei.

– Nu, Licurici; doamna plânge de bucurie că a stat la masă cu o aşa prinţesă.

Irina este pusă să defileze puţin, să-i fie admirată pijamaua. Trece apoi pe la fiecare şi-i adresează *Hristos a înviat!* şi *somn uşor!*, cum i-a şoptit Daniel la ureche. Este sărutată de fiecare, Daniel aşteptând la urmă, s-o poată lua în braţe, s-o ducă în patul Dianei, s-o culce cu Baloo-cel-Mic în braţe. La întoarcerea sa în jurul mesei, Daniel înţelege că se discută aprins despre frumuseţea florilor brodate pe pijamaua fetiţei. Magda vorbeşte invitaţilor de „haina de blană adusă de Moş Crăciun Dianei" iar Diana, până la urmă, trebuie să-şi îmbrace haina fără etichetă şi să-şi pună pe cap căciula, spre admiraţia musafirilor, care încep un şir lung de întrebări.

– Mai bine, să ascultăm istoria satului Dealul Domniţelor – hotărăşte Magda, venind la spatele lui Daniel, să-i poată şopti în româneşte: Nici un cuvânt despre proces, te implor! Nu-mi pune soţul într-o lumină proastă...

– Te rog şi eu! – şopteşte Diana.

Răspunsul lui Daniel este o privire rece, cu care le măsoară pe cele două doamne, „în alte condiţii, mă ridicam de la masă şi plecam; vreţi doar să pozăm?! Bine, să pozăm...", după care se uită în ochii musafirilor şi zâmbeşte larg, exprimând bucuria că poate povesti – o face încet, insistând pe întâmplările picante din istoria domniţelor, îndemnându-i mereu pe cei prezenţi să ciocnească paharele cu vin; „în fond, şi eu am întins coarda: prea am luminat familia mea, uitând că ele n-au familie..."

– Munţii aceia, ţinutul în întregime are nevoie de o domniţă – ia Daniel mâna Dianei într-un gest domol, dar plin de siguranţă şi o sărută

– iar o domniţă fără o doamnă de încredere – se înclină el în faţa Magdei – e greu de închipuit. Dar vă rog! – face el un gest către bucate, insistând să mai servească.

– Şi acum...? – întreabă Philip. Acum ce veţi face, că-i păcat să stagnaţi, când aveţi în proprietate atâtea mii de hectare?

– Se cunoaşte că deţineţi atâtea hectare de vii şi livezi – face Daniel un gest de admiraţie. Următorii doi-trei ani vor fi hotărâtori pentru noi, vor însemna startul. S-ar putea ca domnul senator Zavate, soţul doamnei doctor, – o arată Daniel pe Magda, care îl priveşte încă circumspectă; „fiţi fără grijă, doamnă, ştiu să-mi respect, iar la nevoie să-mi acopăr, familia" – cu puţin din banii pe care îi are, să se asocieze cu noi. Oricum, cu dânsul ori fără, peste 10-15 ani, vom avea cea mai mare fermă de ovine, o alta de bovine, livezi în exploatare şi... Asta-i! Punctul de culoare va fi turismul; măcar un motel cu atracţie pentru toate anotimpurile. Localitatea va fi recunoscută pentru trei activităţi: produse finite din lapte şi carne, turism şi atelierul de confecţii din piele. Cumnatul meu a adus deja o cantitate mare de piei din Iakuţia. A investit în ele toate economiile familiei. Cu nişte bani rămaşi vrea să aducă vaci de lapte din Olanda. Abia aştept să ajung acasă, să văd pe ce a dat banii; cu pieile am fost de acord; cu vacile, nu cred c-o să reuşim – ca şi cum am duce o domnişoară de pension la munca de pe câmp, vara... Mă rog!... Ai mei, dacă rămânem proprie... e.. tari... De fapt, – rectifică Daniel – dacă rămânem uniţi, sunt hotărâţi să ia un start în forţă; deja produsele noastre se vând imediat. Condiţia numărul unu – o ştim cu toţii – este să nu scădem calitatea. Să vă dau un exemplu: pastrama aceasta – arată el un platou – , în toamnă, când a fost afumată o şarjă, focul a fost aprins cu capete de la scândurile de brad – povesteşte Daniel despre cum, „o greşeală aproape neînsemnată, a făcut ca pastrama să nu mai lase în gură aceeaşi aromă", apoi, la sugestia Dianei, le vorbeşte îndelung de crema Licurici.

Toţi cei prezenţi tac şi ascultă; Magda şi Diana îşi fac de lucru discret cu câte o bucăţică de pască. Odette savurează o feliuţă de tobă afumată – numai Philip rămâne atent, parcă ar vrea să reţină fiecare cuvânt; în fapt, aşteaptă un moment prielnic să poată întreba:

– Şi tu? Care-ţi va fi rolul?

– Voi conduce – răspunde prompt Daniel, făcându-le pe cele trei doamne să tresară, privindu-l surprinse, ba chiar contrariate de fermitatea lui.

– Şi Medicina?! – se miră Philip.

– Sper să promovez *Anatomia* de prima dată cu 10. Hai, să fiu modest: cu 9, să-i dau Dianei dureri de cap – o prinde cu afecţiune de braţ, ridicându-i din nou mâna să i-o poată săruta –, s-o fac să trăiască două-trei minute marea dilemă: să-şi calce pe suflet şi să-mi dea un punct în plus, ori să rămână spiritul intransigent de până acum? – se întreabă cu atâta gravitate, că umple feţele celor prezenţi de zâmbet. Dar nu va fi cazul! – hotărăşte Daniel, cu un aşa ton, că instaurează tăcerea; toţi devin atenţi, ca înaintea unui anunţ important. Ca un *pater familias* ce voi fi, în iunie anul viitor, când voi susţine *Anatomia* cu celălalt titular de curs, domnul Gheorghiu, care dă mai uşor 10, vom fi luat deja hotărârea ca doamna mea să stea acasă, să se ocupe cu ceea ce-i *sine qua non* pentru perpetuarea speciei: alăptatul.

Cum toţi cei prezenţi continuă să tacă, dovadă că n-au înţeles gluma spusă pe un ton atât de serios, Daniel şarjează:

– După mulţimea nepoţilor, de îngrijirea cărora m-am ocupat, măcar când şi când, la schimbat scutece şi la legănat, cred că mă pricep, mai bine, te asigur, iubito, – se apleacă iar spre Diana, sărutându-i din nou mâna cu acelaşi gest de confirmare a iubirii ce i-o poartă – natura, însă, a vrut ca numai mama să aibă elementul esenţial... – cade privirea lui pe pieptul frumos arcuit al femeii.

Înainte ca râsetele celor prezenţi să umple livingul, braţul Dianei se aruncă pe după gâtul lui şi-l trage spre ea, să-l poată săruta mult, cu voluptate, stârnind un ropot scurt de aplauze.

– Păcat că n-ai un carnet de note la îndemână; ţi-aş pune 10 de pe acum – îi spune, ţinându-şi încă braţul după gâtul lui.

– Dacă tu zici că sărut de nota 10, pot să le spun – arată Daniel cu privirea spre cei din jur, şoptindu-i – că meritul e-al tău?

– Te omor! – îi răspunde Diana, sărutându-l din nou, scurt şi apăsat, spre satisfacţia celor din jur, care îi învăluie în privirea lor plină de dragoste.

– Totuşi, – insistă Philip într-un târziu, după ce se mai goleşte o sticlă de vin – te văd mult prea ancorat în problemele de-acolo, din munte. Ca să ajungi medic, va trebui să stai aici... nu neapărat să iei lecţii de anatomie de la superba ta doamnă, dar... Ai pe cine lăsa în urma ta să conducă?

– Am pe cine lăsa să se ocupe de rezolvarea problemelor; de condus, voi conduce eu! – răspunde singur pe sine Daniel, ceea ce le face pe Diana şi Magda să-l privească surprinse. Strategul unui război nu luptă în linia întâi. Nu trebuie să fiu acolo ca să conduc. Mai ales

acum... Citesc în revistele de specialitate că secolul 21... deja dumneavoastră, medicii, operaţi de la distanţă... Văd că mă priviţi neîncrezători...

– Doar te privesc, tânărul meu prieten – răspunde jovial Philip. Tata a fost neîncrezător când a aflat că m-am înscris la Medicină, de-aceea mi-a şi pregătit un administrator destoinic pentru fermă. Odette, tot la Medicină, deşi, adolescentă, a mutilat toţi pomii, altoindu-i. *Mon dèsastre Miciurin*, era alintată – îşi repetă el gestul de tandreţe, sărutând-o pe tâmplă.

– Aş vrea să ne faceţi o vizită – îşi plimbă Odette privirea între Daniel şi Diana. V-aş duce să vedeţi ferma noastră de pomi altoiţi de mine, de care sunt la fel de mândră ca de cele mai reuşite operaţii. Anual, îmi las domnul singur în Paris – unii oameni răi spun că nu stă chiar singur, îl strânge Odette de braţ cu dragoste – şi mă duc la fermă, unde am „sala mea de operaţii": aproape un hectar de livadă; un haos de soiuri, pe care le cunosc doar eu; vin horticultori de la sute de kilometri să-mi ceară altoi. Am dat deja numele Diane unor trandafiri multicolori. Dacă-mi rodeşte anul viitor soiul de piersic pitic, cu fructe fără pulpă dar cu sâmburi mari, bogaţi în amigdalină, sau vitamina B17, despre care spun studiile că inhibă dezvoltarea cancerului, îl voi numi Daniel, în onoarea ta, scumpule.

– Oricum, tot aşa i-ar fi spus piersicului, dar la genul feminin – o pârăşte Philip.

– Închipuţi-vă că soţul meu, când l-am vizitat prima oară, avea pe pereţii camerei din campusul universităţii zeci de poze cu scene din filmele în care juca Danielle Darieux.

– Vreţi să vă spun de câte ori am fost dus de tânăra mea soţie să revedem *Roşu şi negru*?, şi nu cred că ar fi avut înclinaţii spre acelaşi sex, s-o revadă pe doamna Darieux...

– Că parcă pe tine nu te flata când îţi spuneam că ai ochi frumoşi şi gesturi alese, ca ale lui Gérard?... De ce credeţi voi – se uită Odette roată, adresându-se Magdei şi Dianei deopotrivă – că, de când ne-am întâlnit la Mitropolie, îl sorb din privire pe Daniel, pe furiş, cum am făcut-o toată seara, sau făţiş, ca acum, încurajată de vinul care mă însoţeşte din fragedă pruncie?!... Credeţi că mi-e ruşine s-o spun? Iubitule, îmi mai torni un pahar? – se adresează soţului pe un ton însoţit de o privire şi un gest cu paharul, care dau măsura iubirii dintre ei doi. *Merçi chéri!* În acest tânăr – îşi reia Odette subiectul, făcând un gest elegant cu paharul în direcţia lui Daniel care, ţinând-o protector, dar

discret, pe Diana de braţ, pare să soarbă cuvintele musafirei, încurajând-o să-şi continue discursul – deşi mi-ar fi plăcut să spun că-l văd pe Pierre al meu crescut mare, dar pe el, mititelul!, ca şi pe Yvonne, fetiţa noastră nebotezată, că s-a stins prematur, îi regăsesc, dragii de ei!, în chipurile îngerilor din catedralele mari ale lumii, când le vizităm, dacă eu şi Gérard-ul meu nu ne oprim într-un birt, să degustăm soiurile locale de vin, spre a ne măguli că al nostru, din care avem întotdeauna o sticlă în bagaje, la hotel, este mai bun. În tânărul nostru drag Daniel, – supără-te Diana, dar acesta-i adevărul –, îl văd pe soţul meu, domnul acesta, care mă ţine de braţ, dar nu ca să fie sigur că nu-i scap, ci ca să nu cad de pe scaun, îl văd cum – arată spre cei doi – ar fi în stare să mă poarte la sânul lui, să nu-i scap – ce tinereţe plină de iubire am avut!... Ne ştiam de mult, din copilărie, doar proprietăţile noastre sunt vecine, străbunicul nostru a fost generalul Pierre de Bacage, mort într-un fort din Algeria, aşteptând bătălia decisivă, asemeni personajelor lui Buzzati[1]. Pe soţul meu adolescent, când în cel mai bun caz ne ignoram, dacă nu ne ironizam sau ne fugăream prin livadă, odată am şi asmuţit câinii asupra lui şi m-a certat zdravăn tata, care în sufletul său de viţă nobilă şi l-a dorit întotdeauna ginere, mi-l aminteam ca pe Philip-hoţul, sau Philip-Cartouche-le-fou[2], şeful unei bande de băieţi de aceeaşi vârstă, care-mi devastau grădina, uneori îmi rupeau altoii. Am răsuflat uşurată când unchiul meu l-a trimis la colegiu în Paris iar vara îi plătea excursii lungi, doar-doar s-o întoarce căsătorit „cu o fată cât mai de departe". Ne-am reîntâlnit în faţa unui cinematograf, stăteam la coadă să cumpăr bilet la *Roşu şi negru*. „Miciurin, ia-mi şi mie unul", am văzut o bancnotă băgată, prin înghesuiala aceea, sub nasul meu. Am înmărmurit; cine, în centrul Parisului, să-mi fi ştiut porecla din Ardennes?! Îmi zâmbea un tânăr asemeni celui de pe afişul filmului – se lipeşte Odette de umărul lui Philip. Era luna mai 1968, dezlănţuirea de la finele epocii de Gaulle; tinerii înnebuniseră; ţin minte ca acum: visam să ies la plimbare cu un coleg de colegiu, îndrăgostit şi el de horticultură, cu care purtam lungi discuţii platonice, noi le ziceam *peripatetica diurna*; mestecam gumă americană şi dezbăteam problemele horticulturii franceze. Şi dintr-o dată, am intrat la film dusă strengăreşte de mână de eroul meu favorit, pe care, în nebunia de pe străzile Parisului, când se aştepta ca de Gaulle să se întoarcă de urgenţă din vizita ce o făcea în

[1] Aluzie la *Deşertul tătarilor* de Dino Buzzati.
[2] Cartouche-nebunul, aluzie la legendarul bandit Cartouche.

România, eu, indiferentă la realitatea străzii, mai doream să mă îmbăt privindu-mi o oră şi jumătate idolul de pe ecran. Adevăru-i c-o uram pe doamna Darieux, prea voia şi nu se lăsa sedusă de idolul meu. În ziua aceea, nu ştiu dacă am privit măcar trei minute în şir ecranul – oricum, eram fascinată de Philip al meu; în întunericul sălii de cinema nu-i vedeam decât ochii blânzi şi-i savuram gustul de portocal de la guma de mestecat – săruta... Dumnezeule! – face Odette un gest disperat. Nu-i bai, că nici eu nu ştiam... Dar vă asigur că la finele filmului, eram aşi – râde Odette, continuând mărturisirea: Seara târziu, ascunşi într-un hotel sordid de la ieşirea din Paris către Vest, anume parcă să fim mai departe de Ardennes, am hotărât să ne căsătorim. „Măcar să nu faceţi copii", ne-a spus tatăl lui Philip, când, cu inimile atâtica, am îndrăznit să ne întoarcem împreună în familiile noastre... Restul, vi-l închipuiţi; de dragul lui, am făcut Medicina; de dragul meu, a renunţat la gândul lui de-a mai merge în misiuni umanitare în Africa...

– Au contribuit şi cele cinci săptămâni între viaţă şi moarte din expediţia la care participasem deja... – o completează Philip, vorbind cu un calm deosebit. Dar, după film, nu ne-am dus direct la hotel; ieşiserăm beţi de plăcere de la *Roşu şi negru* şi nimeriserăm în realitatea străzii, unde, eu, cu câteva ore mai devreme, alături de alţi tineri, în confruntarea cu forţele de ordine, din şi după *Noaptea Baricadelor* de la Sorbona, visasem la un *14 Iulie*, dar eu, după două ore de îmbrăţişări cu fata iubită, descoperind taina sărutului în întunericul unei săli de cinema, deja mă temeam că toată nebunia din jur nu-i decât un nou *18 Brumar*[1]. Trebuia să fug, să-mi protejez iubita. Am văzut în faţa noastră oameni eleganţi, ca din altă epocă, întrând într-o clădire; nu ştiam că-i o sală de concerte. Lieduri. Nici eu şi nici Odette nu mai fusesem. Dar ne-a plăcut – stăteam alături şi ne ţineam discret de mână, furându-ne cu privirea. Frumuseţea muzicii răsplătea lipsa întunericului din sala de cinema; de asta am şi spus că ne-am hotărât la un concert de lieduri – privirile pe furiş ale noastre din timpul concertului şi-au spus totul. Dar vraja a fost tulburată la final, când o doamnă de pe rândul din spate m-a bătut discret cu palma peste umăr: „Tinere, cum ţi-ai permis să intri aici plin de sânge pe gât?! Eşti unul dintre derbedeii de pe străzi..." În următoarele minute, fugeam pe străzi să căutăm un taxi.

[1] 18 Brumar – 9 noiembrie 1799, lovitura de stat din Franţa, care a provocat un vid de putere.

– A fost primul meu pacient – spune Odette cu mândrie. Acum n-aş mai îndrăzni să tratez o plagă craniană doar cu apă şi săpun...

– Lasă, că ţi-am spus eu ce să faci – o completează Philip.

– Marele specialist! – râde Odette. Abia terminai anul doi... Dragele mele doamne, – se adresează Dianei şi Magdei, făcându-i semn lui Daniel să mai toarne vin în pahare – trebuie să vă spun că m-a cucerit cu experienţa lui vastă... Scumpule, – ridică privirea o clipă spre ochii lui Daniel, care este atent să toarne în pahare – ce bine că tu eşti ocupat şi nu iei în seamă ce spunem; fiecare tânăr e orgolios în felul său...

– Odette scumpo, – intervine Philip – tu îţi dai seama că peste câteva zile se împlinesc 30 de ani?

– Prea destul ca să capeţi experienţă...

– Eu?! Tu ai ales Chirurgia...

– Iubitule... – se uită Odette lung în ochii soţului, în timp ce-şi atinge paharul de al lui. La vârsta noastră... Nu suntem prea tineri să părem obsedaţi, deşi obsesia iubirii este prezentă în noi mereu, sub diverse forme, tot mai cerebrale, odată cu înaintarea în vârstă; nici prea bătrâni, să lăsăm o impresie dezagreabilă...

– Bine! – surâde Philip şi gustă de mai multe ori din pahar, până îl goleşte. Voi spune pentru prima dată acestor două doamne superbe, dar şi spre ştiinţa acestui tânăr domn cum a sunat cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut soţia mea vreodată...

După o pauză destul de lungă, în care Daniel umple din nou paharele iar doamnele mai iau câte o felie din pasca de smântână, dând cu subînţeles din cap, în semn că-i savuroasă, Philip tuşeşte scurt şi spune:

– „M-am simţit ca dracul. Te credeam mai priceput decât mine, cu ceva experienţă..."

Daniel uită să mai ia mâna de pe sticla pe care o aşezase la locul ei pe şerveţelul de pe masă; trage cu coada ochiului către cele două doamne, Diana şi Magda, care, aşezate faţă în faţă, se privesc dezorientate. Şi, dintr-o dată, le vede izbucnind într-un râs nestăvilit.

– *Philip, cher ami*, – sare Magda de la locul ei să-l poată săruta scurt pe obraz – acesta chiar că-i cel mai frumos compliment. Doar tu, scumpa mea, – o ia cu braţele pe după gât pe Odette, lăsându-se în genunchi lângă scaunul ei – puteai să-ţi gratulezi viitorul soţ cu asemenea vorbe – şi o sărută lung pe amândoi obrajii. Doamne, sunteţi inepuizabili... Vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc!... Diana, am petrecut

două săptămâni de vis la Paris. O săptămână, am stat cu Philip, eram umbra lui, ne ieşiseră şi vorbe – *m'en fou!,* nu-i aşa *chéri*?, se adresează lui Philip –, iar pentru săptămâna următoare am fost dată pe mâna marelui profesor Albri. În timpul liber, Odette se ocupa de mine... Diana, toate serile erau ca aceasta; le petreceam în trei... m-am simţit ca fiica lor. Nici n-am avut timp să-ţi povestesc. Am fost aşa aglomerate la clinică – se scuză faţă de Philip.

– Ştiţi, – vrea să-şi încheie destăinuirea Odette – noi avem acasă, în dormitor, un aparat video conectat la televizor. Când suntem supăraţi sau... certaţi, că se mai întâmplă – surâde cu drag soţului –, pornim aparatul; are în el, întotdeauna, caseta cu *Roşu şi negru*...

După o pauză în care se gustă pe alese din bucatele de pe masă şi se ciocnesc paharele cu vin, Philip îi fixează cu privirea pe Daniel şi Diana, întrebându-i:

– Voi ce aveţi?

– Poftim?! – tresare Diana. N-avem nimic; doar ne gândim cu drag la cele spuse de voi.

– Am întrebat ce aveţi, ceva care să dărâme orice barieră dintre voi şi să vă reunească. Orice cuplu sudat are aşa ceva: o chestie intimă, numai a lor, pe care n-o împărtăşesc decât când ajunge ca noi, buni de dat sfaturi.

– Este prima dată când vorbim cuiva de filmul din dormitorul nostru – vine Odette în ajutorul soţului. Trebuie să aveţi şi voi ceva: un film, o melodie...

– O carte – spune Diana. Am descoperit că şi eu şi Daniel citiserăm aceeaşi carte, care...

– Fals! – intervine Magda pe un ton grav, abia stăpânindu-şi râsul. Usturoiul! Nimic nu va putea anula mai bine orice animozitatea între ei ca un sărut după ce-au mâncat usturoi...

– Magda!... – râde încet, dojenitor, Diana.

– Tu mi-ai spus că nimic nu va egala bucuria avută când, crezând că Daniel s-a sinucis cu arsenic ori cu vreun produs cianic, l-ai văzut că se ridică de pe pat... Adormise cu faţa în jos pe pat după ce mâncase pastramă cu usturoi şi băuse ţuică de prune – explică Magda musafirilor.

Diana simte nevoi să se confeseze; „avusese un termen al procesului la Tribunalul Suprem, proprietăţile lor, toţi munţii, chiar şi satul, erau în pericol – şi mai sunt încă! – şi venise la mine la clinică..." – tonul ei scade iar Daniel îi sare în ajutor: „Voiam să mă consult cu

cineva, dar ea tocmai fusese chemată şi... Eram flămând şi-am plecat la căminul studenţesc...”

– Un moment! – face Philip un semn autoritar. Diana a spus că toate proprietăţile voastre, inclusiv satul...

Daniel observă privirea speriată a Magdei; „uşor, doamnă, că nu vă fac de râs soţul”, îi spune în gând, apoi povesteşte lui Philip că au apărut de niciunde nişte falşi proprietari cu acte ce par autentice.

– Formidabil, iubito! – se adresează Philip soţiei, apoi, celor prezenţi: Şi la noi, după momentele de cumpănă ale societăţii apar stoluri de corbi. Se pare că la Lyon e-un centru clandestin de avocaţi internaţionali, specializaţi în descoperirea de documente vechi pentru anumite locuri de interes din lume.

– Nu înţeleg... – devine atent Daniel. Poliţia franceză ce face?

– Vine la mine s-o adorm, ca Odette să-i extragă trei gloanţe din burtă. Comisar tânăr. Fiul unui prieten de colegiu. Cât a stat în clinică, tatăl lui, fost poliţist şi el, l-a păzit. Probabil, munţii voştri sunt bogaţi...

– Foarte! – dă din cap Daniel.

– Mda... – clatină capul afirmativ Philip. Şi acesta-i doar începutul; corbii n-au nimic sfânt şi sunt transfrontalieri! – se înflăcărează el. Chiar şi de Academie s-au legat. Luni, când am trecut să beau o cafea cu el, Mituş mi s-a plâns că şi ei au o problemă de acest gen; mi-a cerut un sfat... Pardon! – face Philip un gest elegant de scuză imediat ce Odette îl strânge mai cu putere de braţ.

Daniel observă gestul şi înţelege că familia *de Bocage* ştie că Irina este fiica academicianului Trifescu. Până şi braţul Dianei a tresărit iar acum o vede cum răscoleşte păstrăvii afumaţi în cetină, să aleagă unul mai mic.

– Fenomenul a luat extindere în România – intră tânărul în discuţie, fără să se dea de gol că a sesizat jena instalată în living; „în fond, va trebui să mă obişnuiesc să simt prezenţa bătrânului; e tatăl Irinei; nu mai tată decât mine – se împăunează el –, dar este tatăl biologic, asta-i esenţa”. Am aflat că şi clădirea în care Zootehnia are depozitul de material genetic este revendicată cu acte false, dar cu aspect de autentice.

– La Academie e grav – nu se poate abţine Philip să continue. Prietenul meu era destul de...

– *Chéri*!... – îl temperează Odette, şoptindu-i.

– Am intrat în epoca escrocilor transfrontalieri – vrea Philip să pună punct. Traficul de droguri va fi surclasat de invazia actelor false iar

falşii prooroci anunţaţi de Biblie sunt deja încarnaţi de conducătorii politici. Tocmai de-aceea, dragă Daniel, gândeşte-te la Medicină – clatină el uşor din cap afirmativ, privindu-şi lung, cu coada ochiului, soţia: Scumpo, în septembrie tot vrei tu să mergi câteva zile în Ardennes... După croaziera despre care ne-a vorbit Magda, – face el un semn de atenţionare către Daniel – vii cu doamna ta şi cu fetiţa voastră la Paris. Vreau să vezi Parisul – Diana îl ştie foarte bine –, vreau să staţi un timp şi-n Ardennes... Să ştii, Daniel, că se face medicină serioasă şi-n Paris; telefonia mobilă îţi va permite să conduci şi de acolo dezvoltarea fermelor din satul tău iar tu, Diana, ai mai operat în clinica pe care o conduc... Nu cred că ţi-a displăcut.

– Philip, tu glumeşti... – se uită Diana galeş spre el. Cum să-mi las clinica?!

– Şi dacă te va lăsa ea pe tine? La voi vremurile sunt tulburi, politicul vă va sufoca... Te rog! – îi face un semn autoritar Dianei să nu fie întrerupt. De fapt, hotărârea aparţine lui Daniel. Te rog! – îl atenţionează şi pe Daniel, care ar fi vrut să spună şi el ceva, apoi se adresează Dianei: Pe tine te-am suspectat că ţi-ai pierdut inima, nu minţile, de pe când am instalat laparoscopul; erai alt medic faţă de doctoriţa aceea pe care o ştiam – în bine! I-am şi spus doamnei mele atunci seara, la restaurant, după ce ai plecat: de mult n-am văzut o femeia atât de îndrăgostită. Şi nu era o dragoste de puştoaică; simţeam că-i altceva. Abia când ne-a povestit Magda drama trăită de tine cu fetiţa, am înţeles dimensiunea legăturii dintre voi doi.

– Pe care o vom consuma aici, Philip – îl asigură Diana, făcându-l pe Daniel să simtă cum îl strânge din nou în spate, ca la începutul relaţiei lor, auzul tonului ferm.

– Diana, eu doar insist să fiţi oaspeţii noştri în septembrie. Dacă unul dintre voi va hotărî să rămână, ceilalţi doi nu vor avea de ales... Şi ţineţi cont: vinul m-a făcut să fiu al naibii de lucid, mai degrabă cinic, deşi, nu-s chirurg ca voi două – face un semn plin de graţie spre soţia sa şi Diana. Se zice că revoluţiile sunt momente de cotitură; la început, mai degrabă. Dacă-i aşa, voi, românii, sunteţi cu 200 de ani în urmă. Şi, din nefericire – deşi veţi zice şi voi că-i din fericire –, n-aţi avut nici vreun Robespierre, nici măcar Danton şi nici ghilotine; doar oameni împuşcaţi de necunoscuţi care conduc din umbră. La noi, a existat un 18 Brumar şi-un Napoleon după. Ce credeţi că va fi la voi, peste un an, când se vor fi scurs 10 ani de la Revoluţie?

– *Chéri!* – îl prinde Odette mai cu putere de braţ, să-l tempereze.

– Şi ţineţi cont, dragii mei: *De Bocage* a dat trei bărbaţi ghilotinei, un ofiţer la Austerlitz, doi la Borodino şi a pierdut atunci, la Revoluţie; peste trei sferturi din domenii. Noi – se arată pe sine şi pe Odette – suntem ultimii *de Bocage* din ce-a mai rămas şi primii care ne-am căsătorit, nu pentru a ne reuni domeniile, ci dintr-un *coup de foudre* pe vremea unei revolte pe care refuz s-o înţeleg şi acum, de pe urma căreia am o cicatrice în creştet.

– Trebuia să cadă şi el o dată în cap – îl sărută Odette din nou cu o anume afecţiune, gest care îi aminteşte lui Daniel de filmele americane; „soţul îşi sărută cu pasiune soţia înainte de a pleca să-şi cumpere ţigări şi revine peste 20 de ani, când ajunge falit ori e pe moarte".

Continuă să se spună glume iar Daniel, care lasă uşor mâna Dianei – „şi eu am părut lasciv, sărutându-i mâna de trei ori" –, devine tot mai atent, fără să dea impresia c-o face, pentru a nu lipsi nimic de pe masă.

– Doamne, e-aproape ora 5! – se sperie Philip când îşi priveşte ceasul. Am abuzat imens de ospitalitatea voastră. Cum facem? – întreabă, oprindu-şi privirea pe Magda. Lăsăm maşina ta aici în parcare, chemăm un taxi, te lăsăm pe tine acasă, apoi noi doi – se uită spre soţia sa – mergem la hotel. Dacă n-aveţi alt program – se uită spre Diana, apoi spre Daniel –, mâine, când vă treziţi...

– ...vom bea cu toţii o cafea la nisip, după reţeta unei mari muziciene, care a pus un diagnostic îmbucurător fetiţei noastre, şi vom degusta din ce mai este prin casa aceasta – spune Daniel. Nu-i aşa, Diana? Dormitorul Irinei l-am pregătit pentru doamna Odette şi domnul Philip. Tu şi doamna Lena...

– Cum ai spus?! – tresare Magda.

– Mi-a fost mai la îndemână să pronunţ jumătatea a doua a numelui, Magda-Lena, e mai potrivit pentru finalul unei mese... în familie... aş putea spune.

– Lena... – îl imită Odette, privind în gol. Ce frumos a sunat!...

– Şi tu mi-ai cerut într-o seară să-ţi spun Lena... – îşi priveşte Diana sora uşor contrariată.

– Aşa-mi spunea primul meu prieten – încearcă Magda să destindă atmosfera. Continuă, Daniel – se adresează tânărului, care-şi impune să rămână calm.

– Tu, draga mea, – se adresează Dianei – şi doamna Magda cred că încăpeţi lângă Irina, pe patul nostru...

– ...Lat de un metru optzeci – completează pe un ton ironic Diana. Aşa-i când doamna comandă singură patul pentru dormitor... Uite că ne prinde bine acum, iubitule – se agaţă ea mai strâns de braţul lui Daniel.

– Ne scapă ceva – se uită Philip întrebător spre Diana.

– I-am spus Dianei că doi, care se iubesc... – începe Daniel

– ...Şi mai ales când şi-au propus să aibă un copil... – completează Diana în aceeaşi notă de voie bună.

– ...Ar trebui să aibă dreptul, prin lege, la un pat de doar 90 de centimetri, maxim un metru – conchide Daniel.

Un moment, în încăpere se instaurează un aer de derută, pe care îl sparge Magda cu exclamaţia:

– Asta-i! Îl pun pe Mugurel al meu să arunce mobila din dormitor, cu patul cât un stadion, că nu mai apucăm să facem un copil...

Valul de râs, un râs amuzat, acompaniat de clinchetul paharelor ciocnite, se revarsă îndelung peste încăpere. În acalmia restabilită cu greu, şi numai după un şir lung de glume, la care participă şi Magda – impulsionată de Diana uneori cu câte o şoaptă: „spune-o pe aia cu..." –, Daniel revine la problema dormitului:

– Eu voi dormi pe fotoliul extensibil din camera pianului.

– Pe care a stat trei zile şi trei nopţi; am oarece dubii cu privire la noaptea a treia... dar... spuneam că a stat cât prietena mea a avut gripă; v-am povestit doar – se adresează Magda celor doi soţi.

Odette o priveşte lung şi întrebător pe Diana, sfârşind prin a o fixa cu indexul întins către ea, exteriorizând profesorul de elită care este.

– Sper că diferenţa de zile şi nopţi cât scrie în cărţi că durează o gripă a fost folosită într-un scop nobil.

Izbucnesc cu toţii în râs. Diana face semn lui Daniel să destupe şi ultima sticlă cu vin *de Bocage*. Înainte de-a se ridica cu toţii de la masă, odată mulţumirile adresate gazdelor, Philip mai are ceva de adăugat:

– Ca unul care am cochetat cu psihoterapia, ba am încercat să fur şi câte ceva din secretele şefilor de trib de prin Africa, pe unde am umblat în studenţie, când mă visam medic misionar, vă spun că-l voi sugestiona pe Daniel să aibă un puternic frison de gripă. Oare care dintre aceste trei doamne superbe – iubito, se adresează soţiei, nu poţi face excepţie – se va trezi peste vreo oră, maxim două, să meargă la patul lui Daniel să-l vadă tremurând de frig şi să-l încălzească?

Se râde mult şi se mai spun câteva glume, până se golesc paharele; singurul rămas aproape plin mereu este al lui Daniel. „Nici măcar în noaptea asta n-ai uitat sfatul tatălui tău?!”, îi şopteşte cu mirare Diana. „Ce rost ar fi avut?! – răspunde tânărul. În prezenţa ta, sunt tot timpul beat.” „Oricum, îţi mulţumesc! M-ai făcut să gust din plin bucuria celor două mari sărbători ale anului: Crăciunul şi Paştele; vor fi reperele mele...” „...Şi mângâierea orgoliului meu că ceea ce-ai început să mă înveţi de Crăciun, ai notat cu 10 la Paşte...” Se privesc şi-şi surâd. „Poate mă răzgândesc şi vreau reexaminare”, ameninţă Diana, profitând de ridicarea de la masă a musafirilor. În urma lor, Daniel rămâne să strângă masa, lăsând-o pe Diana să ofere fiecăruia pijamaua nouă, încă nedesigilată, pusă sub pernă înainte de plecarea spre Mitropolie. Daniel se agită să ducă în frigider sau pe balcon bucatele de pe masă. Imediat, pregăteşte pe masa din bucătărie cana de sticlă plină cu apă, în care, la ziuă, înainte ca ceilalţi să se trezească, el va pune un ou roşu şi una dintre monezile de argint primite într-un plic anume de la bădia Ion; „mama ţi-a trimis una pentru nepoţica ei, dar şi Mioara a insistat să pun în pachet moneda ei de când era mică; n-am ştiut la care să renunţ; oricum, vei hotărî tu, că-s identice; se zice că-s din salba domniţelor; ceva îmi spune că vor rămâne şi pe mai departe în familie”.

– Pot intra? – aude Daniel întrebarea Magdei, apoi lumina este aprinsă în camera pianului, unde el tocmai s-a culcat pe patul improvizat din fotoliul extins. Am venit să-ţi mulţumesc – rămâne Magda în picioare lângă uşă. Cum de mi-ai ştiut măsurile atât de bine? – face ea un gest către pijamaua cu care este îmbrăcată.

– Când surorile mele lucrau şi pentru fete sau pentru femei din sat ori din satele din jur, ca să nu-şi întrerupă lucrul, eu eram cel care luam măsurile. Şi tot eu livram comenzile şi notam unele retuşuri când era cazul.

Magda clătină capul în semn afirmativ, privindu-l lung, într-un gest care exprimă nemulţumirea:

– Nu-i bine, Daniel...

– Mi-aţi dat voie, seara aceasta, să vă spun şi...

– Nu! Nu-i bine că faci parte dreaptă. Stop! Diana are şi ea suflet....

– Vă eram dator... – se uită Daniel în ochii ei, şoptindu-şi vorbele cu un anume înţeles.

– Cu flori, Daniel, cu flori... – răspunde Magda sec. Oricum, toate cele oferite le iau în contul florilor – şi-ţi mulţumesc! Dar să nu se mai întâmple, te implor; că nici eu nu-s de piatră... Noapte bună, Daniel!

„Doamne! – se încruntă Daniel, orbit de lumina rămasă aprinsă. Oare doamna Magda o fi recunoscut în mine pe puştiul căruia tatăl i-a spus să-i aducă flori?!... Cred că intraseră mai multe doamne în salon când îmi vorbea tata..." După un timp de privit în neştire tavanul alb – „au avut dreptate meseriaşii: mi-au recomandat un var mai scump, dar de un alb strălucitor; te bine dispune când intri în cameră" –, şi-o aminteşte pe Magda aşezându-se pe marginea patului tatălui său, mulţumită de reuşita morfinei făcute: „Gata, domnule Ciobanu, vă veţi odihni în tihnă. Fiul dumneavoastră va dormi pe patul alăturat. Aveţi un fiu foarte drăguţ; vă seamănă. Multe inimi o să frângă ochii ăştia ai lui negri..." La plecarea spre uşă, Daniel îşi aminteşte că Magda ar fi murmurat ca pentru sine: „Că mai au şi alţii ochi negri şi nu-i mai satură naiba de blonde... Ce-o fi cu el, craiul naibii, că ne-a lăsat aşa?!...", iar Daniel, acum, amintindu-şi cu atâta acurateţe, ştie că Magda s-a referit la profesor.

– M-ai chemat?

În uşă stă Diana; peste pijamaua primită cadou şi-a îmbrăcat halatul de mătase – pare o împărătească; una tristă.

– Magda mi-a dat de înţeles că vrei să-mi spui ceva – se explică Diana, observând privirea lui Daniel uşor încruntată, apoi destinsă într-un zâmbet larg:

– Să-ţi spun că te iubesc şi că-ţi mulţumesc pentru seara aceasta; mi-a dat o idee despre ce-ar putea însemna o masă de sărbători cu tine şi cu cei dragi ţie... Dacă mă accepţi de soţ, evident... – precizează Daniel cu zâmbetul pe buze, retrăgându-se spre marginea dinspre perete a patului improvizat, semn c-o invită să se aşeze.

– Oare nu-s deja soţia ta? – întreabă Diana, aşezându-se cu sfială pe marginea patului. Îmi pare rău! – îi alintă obrazul cu toată palma, lăsându-şi-o mai mult pe braţul lui, să-i fie sărutată. Ar fi fost minunat să ţi-o pot dovedi; patul acesta e mai strâmt decât propui tu; m-aş fi simţit minunat să fi dormit cu schimbul, că ştiu că m-ai fi lăsat pe mine mai mult deasupra, să muncesc doar eu... La cât am băut seara asta, te-aş fi omorât...

– Şi cine ar mai fi făcut cafeaua pentru oaspeţi mâine dimineaţă?

– Tu, că te-aş fi înviat cu un sărut. Dar... Nu, scumpule, nu mă prinde de mijloc, te rog!

Daniel sesizează tristeţea profundă din glasul Dianei.

– Iubito...? – o alintă el, ca o încurajare.

– N-a fost decât o întârziere, dragul meu. Am sperat în van că trupul meu va mai rodi...

Cu un gest domol, bine calculat, Daniel îi prinde mijlocul între palme, o ridică deasupra lui, ca într-un exerciţiu de gimnastică executat de doi sportivi antrenaţi îndelung şi o aşează lângă el, culcată mai mult pe partea lui stângă, sărutând-o apăsat şi umed pe creştet când Diana şi-a lipit obrazul drept de pieptul său.

– Mi-ai dăruit deja o fetiţă; ce-mi pot dori mai mult? – o întreabă.

Răspunsul Dianei e un sărut scurt, ca o promisiune:

– Mulţumesc, iubitule! Lasă-mă să mă întorc lângă Irina şi Magda, să ne odihnim puţin. E-aşa bine pe braţul tău, dar îmi eşti prea drag, să te chinui. Somn uşor!

După vreo oră de somn, Daniel simte că cineva a deschis uşa cu un gest hotărât, lăsând-o aşa, să umple încăperea cu lumina de pe hol. Somnoroasă, dar şi înfuriată – „mă sufoc între ele", spune ca un somnambul –, Irina vine cu paşi siguri şi se cuibăreşte lângă el. Daniel se înghesuie spre perete, oferindu-i braţul stâng, cu care o cuprinde pe după umeri şi o sărută apăsat pe creştet, lăsând-o să-şi culce obrăjorul drept pe pieptul său şi să îndoaie picioruşul stâng, sprijinind genunchiul pe piciorul său. Adoarme şi el imediat ce fetiţa începe să respire încet, semn că doarme profund. Mai târziu, când fereastra s-a luminat de mult, Daniel aude prin somn glasul Odettei:

– Priveşte, Philip dragule...

– M-am înşelat; n-am luat în calcul că este cineva care îl iubeşte mai mult decât voi, toate trei, la un loc – şopteşte Philip iar Daniel îşi mijeşte ochii obosiţi de somnul greu şi zăreşte cum cei doi soţi se retrag în dormitor.

Ceasul de la mâna sa îi arată că este trecut de ora 9. Se ridică încet de lângă Irina, merge tiptil în bucătărie, pune un ou roşu şi o monedă de argint în cana cu apă, apoi se strecoară în linişte în baia mare, se spală, clătindu-şi pe urmă obrazul cu puţină apă din cană, după datina din satul său natal. Îşi îmbracă hainele cu care a fost aseară şi începe să pregătească un ibric mare de cafea la nisip.

– Văd că ţi-a trecut frisonul de gripă... – îşi lipeşte Diana palma de obrazul său când se desprinde din îmbrăţişare. Magda s-a spălat după mine. Acum e Philip în baie. Le-am spus de ritual. Te superi dacă Odette va fi ultima? Mi-a sugerat că i-ar plăcea să aibă ca amintire moneda aceea. Ştiu că mai ai una, pentru Irina...

– Iar pentru tine, când vom merge al munte, un clopoţel de argint, să mă chemi la masă.

Diana se ridică pe vârfuri, să-i poată şopti cu gura lipită de ureche, ştiind că asta îi răscoleşte simţurile, aprinzându-i privirea:

– Şi cum în bucătărie sunt o nepricepută, voi ţine clopoţelul în dormitor, să te invit la ospăţ... Din treizeci de mii, n-am achitat nici măcar o sută...

Braţul drept al lui Daniel se face arc în jurul mijlocului Dianei, lipind-o strâns de trupul său:

– Dac-aş fi fost inspirat, ieri ar fi trebuit să cumpăr un inel. Alţi martori mai apropiaţi, care să se bucure de bucuria noastră... – o priveşte Daniel în ochi cu infinită dragoste.

– Şi fără inel nu se poate? – îi vine Diana în ajutor. Uiţi că deja în faţa lui Dumnezeu, sunt soţia ta?

La masa începută cu o ceşcuţă de cafea la nisip – „repetă-mi, te rog, cum se prepară", a insistat Odette –, continuată cu bunătăţile aduse din frigider, ori de pe balcon, Diana prinde un moment de acalmie şi, scânteindu-i privirea de fericire, mai ales că, luând-o în braţe pe Irina, i-a şoptit ceva iar fetiţa a exclamat un *da, da, da!*, loveşte cu linguriţa de cafea într-un pahar, solicitând atenţie:

– Soţul meu – îl arată pe Daniel –, căci în faţa lui Dumnezeu, la Mănăstirea Cernica am acceptat să-i fiu soţie, şi-a exprimat părerea de rău că n-a fost inspirat să-mi cumpere un inel, să-i pot spune da şi-n faţa celor mai dragi prieteni, aici, de faţă. Iubitule, – îşi întoarce privirea spre Daniel – trăinicia nu stă într-un inel...

În timp ce Daniel se ridică în picioare iar Diana ia loc pe scaun, aşteptând, Odette schimbă o privire fugară cu Philip şi intervine prompt:

– Un moment, vă rog!

Îşi scoate inelul de pe deget şi-l pune în palma lui Daniel:

– A fost plătit cu o monedă de argint, dragul meu. Am sperat toată viaţa să am un băiat, să i-l dau. Fii măcar astăzi fiul nostru. Promitem să avem grijă de el – se adresează Dianei şi Magdei deopotrivă –, dacă-l lăsaţi să studieze Medicina la Paris.

Irina, care a ascultat traducerea şoptită de Magda, strigă:

– Merg şi eu cu tăticul meu! Doamna Marta mi-a spus că ea a învăţat pianul la Paris.

Livingul se umple de râsete. Odette o ia imediat pe Irina în braţe, strângând-o cu patimă la piept. În liniştea care se restabileşte, Daniel oferă inelul Dianei şi-şi repetă întrebarea pusă în biserică. Răspunsul este acelaşi, mai sonor şi, parcă, mai plin de dragoste, urmat de întrebarea Dianei, căreia Daniel îi răspunde cu acelaşi drag.

– Pecetluiţi răspunsul! – hotărăşte Philip iar cei doi se văd nevoiţi să se sărute.

Imediat însă, Daniel se apleacă, o ia pe Irina în braţe, astfel că el şi Diana sărută fiecare câte un obraz al fetiţei, îngrămădind-o între ei, spre hazul micuţei şi amuzamentul celor din jur.

Petrecerea continuă până după-amiază, când Magda cheamă un taxi, – „maşina mea va rămâne aici, în parcare" –, s-o ducă pe ea şi familia *de Bocage* la hotel; „urc împreună cu voi în cameră, aştept să vă faceţi bagajul şi vă conduc la aeroport; oricum, Mugurel nu se întoarce astăzi de la mănăstire". La despărţire, lângă taxiul care aşteaptă la scară, Irina stă doar în braţele Odettei, lăsându-se sărutată mereu. Philip o îmbrăţişează îndelung pe Diana:

– Să ai grijă de inel! Originea lui se pierde în vremea războaielor cu englezii. Nici o doamnă *de Bocage* nu l-a scos de pe deget, decât să-l dea unui urmaş. Odette, cât a stat despărţită de mine, de dragul unui urmaş, care n-a vrut să vină, a continuat să-l ţină pe deget. Poate de-aceea ne-am şi reunit, să ne bucurăm împreună de anii cei mai frumoşi ce vor veni; că nimic nu-i mai frumos ca toamna – toamna în livada cu coşurile pline de fructe, ori toamna vieţii cu sufletul încărcat de bogăţie. Îl vezi? – arată spre Daniel. Când el va ajunge ca mine, tu vei fi mai frumoasă şi mai fericită ca acum – totu-i să ai grijă să-i primeşti cum trebuie iubirea, că el – sunt sigur! – e inepuizabil; l-am citit atent noaptea asta; el sunt eu, cu 30 de ani mai tânăr, mai frumos de cum am fost, mai blând şi mult mai inteligent – de-aceea mi-i atât de drag. Iar soţia mea îl adoră; puţin a lipsit ast' noapte să se ducă lângă el, nu să-l încălzească, ci să-l ţină în braţe şi să-l alinte, ca pe un fiu risipitor întors după 25 de ani... Ai grijă!...

Eliberând-o pe Diana, după ce-i sărută şi mâinile, Philip strânge prieteneşte mâna lui Daniel, bătându-l uşor cu palma stângă pe umăr:

– La toamnă, dacă ajungem cu bine până atunci, îmi iau liber două săptămâni, să stau numai cu voi; cu tine, în special. Dacă Diana nu

rămâne gravidă până atunci, vă duc pe amândoi la cea mai mare clinică de fertilizare.

– Important este să veniţi la Paris împreună – întinde Odette braţele să-i poată cuprinde umerii lui Daniel, să-l sărute apăsat pe obraz. Ai grijă! – îi şopteşte, întârziind cu sărutul în vecinătatea urechii stângi. Eu o ştiu pe Diana de 7 ani; era de pe atunci un mare chirurg, dar ca femeie era bătrână, acră – mai mult moartă decât vie. Noaptea asta am descoperit o femeie tânără, fermecătoare, plină de viaţă – iubirea ta a înviat-o. Ai grijă! – îi şopteşte ca un ordin iar când o vede pe Diana apropiindu-se cu Irina de mână, îi cuprinde pe toţi trei cu privirea: Prea vă meritaţi unul pe altul... – şi o mai îmbrăţişează o dată pe Diana apoi, secunde în şir, pe Irina.

Daniel se oferă s-o conducă până în partea cealaltă a maşinii, s-o ajute să urce lângă şofer.

– Nu! – refuză Odette în ultima clipă să-i fie sărutată mâna oferită graţios lui Daniel; întinde braţele şi se agaţă de gâtul lui, să-l sărute iarăşi pe obraz dar, de fapt, stă cu gura lipită de urechea lui, să-i poată şopti: Nu urma Medicina dacă nu-ţi place, că n-o să fiţi fericiţi; ea va avea mereu un avans de 10-15 ani şi, orgolios cum te simt... dar nici n-o lăsa să-ţi scape; fă-i unu, doi, trei copii, care-o să vă umple viaţa de fericire şi de griji, să n-o mai bată vreodată gândul să se întoarcă la Trifescu... – n-o merită!

Îi oferă totuşi mâna cu eleganţă iar Daniel i-o sărută, reţinând-o apoi mai mult cu vârful degetelor, ca un punct de sprijin, până ce doamna se aşează în scaunul de lângă şofer. Închide portiera şi-şi flutură uşor palma, cum a văzut că fac diplomaţii când le pleacă oaspeţii. Se retrage câţiva paşi, până simte palma dreaptă a Dianei strecurată sub braţul lui iar tâmpla ei, culcată pe umărul său. În faţa lor, pe desenul de pe asfalt, Irina începe să joace şotron.

– Mămico, nu vrei să joci şi tu?

Diana se lipeşte mai mult de braţul lui Daniel şi continuă să-şi ţină tâmpla culcată pe umărul său, şoptind ca pentru sine:

– Eu îl joc de mult, din ziua în care un tânăr fermecător, ca un prinţ visat în orele de insomnie ale adolescenţei, a întins mâna să-mi salveze fetiţa din lunecarea spre tăcere, pârjolindu-mi totodată sufletul, că nici eu nu mai ştiu pe ce lume trăiesc...

*

* *

– Şi-ţi pare rău? – o întreabă Daniel într-o seară târzie, când stau întinşi pe pat şi privesc în gol spre tavanul alb, rememorând cu calm momentele din timpul mesei pascale.

– Îmi pare rău doar că te-am înşelat de multe ori, până la sărbătorile de iarnă, când m-am rupt definitiv de Mituş. Dar să ştii că, deşi am gustul amar al infidelităţii, de fapt, în clipele acelea... Zău că mă supăr dacă nu te hotărăşti până la toamnă! – schimbă brusc subiectul, devenind fermă. Vreau să te învăţ tot ceea ce ştiu, peste tot ceea ce-ai să deprinzi şi singur, aşa cum a făcut şi Mituş – dragul de el! – cu mine.

Sesizând tremurul scurt al lui Daniel, Diana se întoarce către el, sprijinindu-şi bărbia în pumnii puşi unul peste altul pe pieptul lui:

– Te previn! Nu-ţi va fi uşor să-mi fii rezident. Şi nici la Paris nu te las singur. Am văzut eu cum te privea Odette... Dacă toţi babalâcii salivează după blonde abia ieşite din adolescenţă, tinere pe care carnea stă fermă, n-au riduri iar sânii le sunt ca nişte rodii, crezi că noi, femeile, mai ales cele intrate în declin, nu visăm măcar la o clipă de...

Ultimele cuvinte ale Dianei nu se mai aud, că şi le-a înghiţit, sufocată de sărutul lung şi răvăşitor al lui Daniel, care, oprindu-se o clipă, reuşeşte să-i şoptească: „eu îţi ofer o viaţă întreagă de-acum încolo iar tu-mi vorbeşti de clipe?! Au nu ştii tu cum măsurăm noi clipele?" – o întreabă, sufocând-o din nou, spre extazul mereu crescând al Dianei, adusă furtunos la incandescenţa gata de a exploda, oprită cu un gest calculat, dar cinic în esenţă, al tânărului care, săltându-se uşor pe coate, îi caută privirea să-i spună ceva, în ciuda efortului ei neputincios de a-l răsturna pe spate, să poată măcar ea depăşi momentul sublim, altfel simte că-i crapă capul; zâmbetul lui Daniel, tot mai drag ei, în clipele astea, o ţintuieşte mai mult decât o face virilitatea lui, cu care ea se joacă tot mai des şi mai cu patimă în ultima vreme, ca o tânără ce abia învaţă deliciile artei de a iubi – s-au amuzat amândoi într-o seară de sâmbătă, dând gata o sticlă cu vin roşu şi citind cartea lui Ovidiu[1] cu un interes învăluit într-o anume eleganţă a spiritului, punctată cu clipe de amuzament rezultate mai mult din reuşita scurtelor încercări. Acum n-are altă ieşire decât aceea pe care i-o va oferi Daniel – şi asta îi place dureros de tare!

– Ce-i, iubitule?

[1] *Ars amandi* – Arta de a iubi (lat.)

– „...de fapt, în clipele acelea...”? – o întreabă el, afişând un surâs cinic, semn că n-o va lăsa să se mişte până nu va afla adevărul pe care Diana s-a oprit să-l mai rostească, schimbând imediat subiectul.

– „Mă gândeam la tine, tu erai cel din braţele mele, atunci”; eşti mulţumit, diavole?

Răspunsul lui Daniel este ceea ce aşteaptă Diana, chiar şi şoapta picurată în urechea ei ca un plus de euforie:

– Ţipă cât poţi!... Fetiţa-i prea obosită, c-am purtat-o ore în şir prin Muzeul Antipa.

Abia când Daniel cade şi el pe pernă, oferindu-şi braţul stâng să se poată Diana odihni ca de obicei, se aude ciocănitul uşor al degeţelului Irinei în uşă:

– Tăticule, m-am trezit că cineva a ţipat... Aşa mi s-a părut...

– Ai visat urât, scumpo. Nu trebuia să te duc să vezi toate animalele acelea; eşti prea mică. Vino să dormi cu noi – ridică Daniel puţin colţul cearşafului, s-o poată înveli numai pe Irina, apoi să se strecoare ei, el şi Diana, jos din pat, să-şi îmbrace pijamalele. Hai, vino în pat.

– Nu vin, că vreau să dorm până mai târziu mâine, că n-am ore cu doamna. Când mergem la Disneyland?, că Monica, vecina mea de pat, a fost de Paşte...

– La toamnă, scumpa mamei – răspunde Diana, bucuroasă că a putut să-şi îmbrace cămăşuţa iar acum îşi ia de pe scaun halatul. Ţi-am arătat ieri actele trimise de Odette, să putem lua viză la Ambasada Franţei. Hai să te adoarmă mămica – o ia în braţe şi iese din încăpere. Nu m-a primit în pat – râde imediat ce se întoarce –, că şi-a înşirat pe jumătate de pat pe Greuceanu-cel-Mic şi pe cei doi Baloo. „Dacă mai ţipă cineva aşa tare, îl înroşesc pe Greuceanu-cel-Mic şi i-l arunc pe gât”, a ameninţat somnoroasă înainte de a adormi – râde Diana pe înfundate –, aşa că, ai grijă!, mai bine mă săruţi, cum ai făcut în camera ta de cămin.

– Şi m-am ales cu şapte pumni în cap...

– I-ai numărat!... – râde înfundat Diana, simulând că-l muşcă de piept.

– Aşa învăţ şi eu din secretul doamnelor.

– „Doamnelor”?! – se ridică Diana în capul oaselor.

– Rectific: doamnei mele.

Calmul pune stăpânire pe tot apartamentul; rutina zilnică – amprenta: cafeaua de dimineaţă – pregătită de Daniel; întotdeauna mai

lasă de-o ceaşcă în ibric; „altfel, rămân pe capul tău toată ziua”, se alintă Diana când scapă din braţele lui. Înainte de-a se ruja, o sărută „dulceee, mămico, dulceee”, pe Irina, iar la ieşirea din apartament, „pe soţul meu, să-mi meargă bine” şi vârful degetelor ei trec peste buza de jos a lui cu un *sâc!*, anume să-l murdărească mai tare de ruj. La întoarcerea acasă, braţul ei stâng se întinde întotdeauna pe după gâtul lui, chiar dacă vine frântă de oboseală; „iubitule, munca înainte de mâncare, oricât de îmbietor miroase din bucătărie”, îl roagă, întinzându-se pe pat, cu Irina ghemuită lângă pieptul ei şi cu Daniel aşezat pe marginea patului, să-i poată masa pulpele picioarelor; „pe-acolo, la culcare”, îi şopteşte ea întotdeauna când palma lui Daniel alunecă mai sus de genunchi. Sare din pat vioaie când simte că i-a trecut durerea şi se opreşte în camera pianului, dând din cap ameninţătoare când găseşte vreun volum din biblia zootehnistului pe birou.

– Luna viitoare comand prin poştă ediţia din anul acesta, că de câte ori o atingi pe asta, am impresia c-o mângâi pe sor-mea – îi şopteşte, înfigându-şi întotdeauna degetele în părul lui la ceafă, să-i poată da capul pe spate, să-i vadă ochii: Cum ai plătit-o?

– Venind la tine în Ajun, să-i ajut finuţa să-l aştepte pe Moş Crăciun, jur!

– Prostule! – îl plesneşte Diana cu palma peste obraz, mai mult ca o mângâiere. Chiar crezi că, la vârsta mea, aş face o tragedie din...? Vezi că Odette ţi-a pus gând rău... Am stat peste două ore de vorbă cu ea la telefon. Ce-ai roşit aşa?! – îl trage Diana din nou de păr, de data aceasta dându-i capul pe spate cu violenţă. Jură că nu ţi-ar plăcea! Are tocmai trupul pe care voi... – şi, sărutându-l pe gură, îi şopteşte: mă-ga-rii... Ce să mai juri, măgarule?! – îl respinge, depărtându-şi trupul de al lui – ce, n-am simţit?! Instantaneu ai luat foc.

– Tu torni gaz pe foc şi arăţi spre alta... – face Daniel pe supăratul, dar o ia cu drag de braţ, s-o conducă în dormitor, să-şi schimbe hainele.

– Când ai *Ameliorarea*? – întreabă Diana rămasă goală, că nu găseşte în dulap lenjeria intimă pe care o voia.

– Fără *Ameliorarea* nu mă primeşti în anul doi, să dau *Anatomia* în iarnă? – o întreabă Daniel, înfigându-şi el de data aceasta degetele în părul ei, să-i poată privi ochii.

– Plata înainte! – îl provoacă Diana, împingând cu vârful piciorului fotoliul în uşa dormitorului.

Târziu, înainte de a-şi ura noapte bună!, Diana rupe tăcerea:

– Să ştii că n-am glumit când am spus că Odette ţi-a pus gând rău; vrea un copil de la tine – iar când Daniel tresare, săltându-se într-un cot să aprindă lumina de la capătul patului, Diana îl reţine: Am spus de la tine, nu cu tine. Stai cuminte şi ascultă. Ştie că şi eu mă străduiesc să rămân gravidă. Acum, că avem cu toţii viză de intrare în Franţa – n-a fost deloc greu, mai ales că eu l-am salvat dintr-o peritonită pe ataşatul lor cultural la Bucureşti; să nu uiţi să-ţi iei paşaportul, că l-am lăsat pe marginea unui raft în bibliotecă – Odette mi-a propus să mergem luna viitoare la ei; a vorbit deja la clinică. Pentru tine nu-i greu; doar... înţelegi... o nimica toată, mai ales că eu te voi ţine la post câteva zile... La mine e-un pic mai neplăcut – dureros chiar –, când îmi va recolta ovulele.

– Ştiu. Am citit. Când obosesc de învăţat, răsfoiesc revistele tale medicale. De ce să ne grăbim? Natura nu greşeşte niciodată, iar când se întâmplă, o face spre mai bine. Am citit că rata eşecului *in vitro* e mare; poţi avea şi surprize, să fie doi sau mau mulţi...

– A, şi tu te temi că n-ai să-i poţi legăna sau ţine în braţe... – îl necăjeşte Diana.

– Iar apelez la citate: fă-mi tu atâţia copii câţi pot ţine eu în braţe!

– Te omor dacă-i un citat tot din cel cu doctoriţa ginecolog! Spune-mi cum se termină povestea ei cu tânărul care a... Cum ai zis tu?... A! A dezgheţat-o... Răi mai sunteţi voi, bărbaţii; vă credeţi... Zi-mi, cum se termină?

– Acasă, la munte, când mergem să prinzi rod, îţi dau cartea să-i citeşti finalul, apoi rescriem ultima pagină.

– Ia stai! – sare Diana în capul oaselor şi aprinde lumina de la capătul patului. Tu tot mai crezi în bazaconia cu dormitul pe câmp noaptea, înainte de Sânziene?

– N-ar fi plăcut să se întâmple aşa? – o priveşte Daniel cu seninătate. Închipuie-ţi că vreodată, în glumă, i-am spune copilului.... măcar aşa, o aluzie, să afle... cum ştiu şi eu despre mine de la mama. Ce-i mai frumos decât gândul că eşti rodul unor clipe astrale?!... Tu însăţi mi-ai spus într-o seară că, uneori, când te bântuie tristeţea, te alini cu gândul că eşti rodul unui moment incandescent de iubire. „Cum a fost, tăticule, când m-a adus barza?” – se înflăcărează Daniel, ţinând captivă privirea tulbure a Dianei. „Nu ştiu, puiul tatei; mămica ştie cum a fost când te-a adus. Eu ştiu cum a fost când te-am pus în coşul berzei”, şi, pe aceste răspuns, poţi broda copilului o poveste fermecătoare. Să ştii

că eu n-am spus niciodată nepoţilor poveşti cu sânge, lupte, balauri, decapitări şi alte enormităţi. Copiii trebuie să aibă somnul liniştit – o sărută Daniel, întinzând-o la loc pe pernă. Ca şi mămicile, evident – îi şopteşte imediat ce stinge lumina. Hai să ne mai acordăm o şansă de-o lună... două... trei, chiar. Dacă nu se va întâmpla nici pe Marea Baltică – mizez pe faptul că organismul tău va fi relaxat; am citit şi despre asta în *American Journal of Obsretics and Gynecology*, ultimele patru numere de anul trecut; nici măcar nu erau scoase din ţiplă.

– Dragul meu, pe vremea aceea nici nu-mi trecea prin cap...

– Promit că la întoarcerea din croazieră ne oprim la Paris şi pentru asta! Somn uşor!

După minute lungi de tăcere, în care Daniel o simte pe Diana că se frământă, o strânge uşor în arcul braţului stâng, sărutând-o pe creştet:

– Ce mai ai pe suflet?

– Şi dacă la Paris nu va fi numai asta, cum ai spus tu? – aude întrebarea Dianei. E vorba de Odette. Nu întâmplător ţi-am spus că ţi-a pus gând rău. Discuţia a fost lungă, peste două ore, ca între medici; ba nu, ca între oameni maturi; a participat şi Philip. Odette a aflat că nu are şanse să adopte un copil mic, abia născut. Obsesia ei: dacă nu-l poartă în pântece, măcar să simtă restul plăcerii de-a fi mamă. Dar vrea să-l şi poarte; spune că noaptea de Paşte petrecută cu noi i-a dat o idee... Profesorul Robert Edwards, din Londra, Universitatea Cambridge, laureat al Premiului Nobel, care a consultat-o săptămâna trecută, i-a dat speranţe... Odată cu mine, vrea să facă şi ea fertilizare *in vitro*. Cu acelaşi material recoltat de la noi doi. M-au rugat, şi Philip şi Odette, să-ţi spun să te gândeşti şi să hotărăşti dacă eşti de acord. Eu te rog să te gândeşti bine. Nici mie nu mi-a venit să cred când am auzit; m-am gândit că-i o glumă. Două ore am discutat numai despre asta. Parcă puneam la punct o viitoare operaţie. Nu-ţi ascund că am mers până acolo încât am dat informaţii dintre cele mai intime; ce vrei?, curiozitatea Odettei, motiv de glume răutăcioase pentru Philip... Dar nu, te rog!, nu gândi că s-a coborât vreo clipă ştacheta. Aş vrea ca discuţia aceasta să rămână între noi patru. Înţelege-mă, te rog! De-asta am şi stat azi aşa mult în clinică, deşi n-am avut sală. M-am trântit în fotoliul de la birou şi, cu ceaşca mea de cafea în faţă...

Daniel întinde mâna şi aprinde lumina de la capătul patului să-i poată vedea ochii Dianei; „e mult prea gravă; ea o fi vrând?”

– Şi tu ce-ai hotărât? – o întreabă.

– Închipuie-ţi. Eu n-am avut niciodată familie... De când am vorbit cu ai tăi la telefon... Crezi că ei s-ar supăra dacă ai face Medicina?

– Toţi mă sfătuiau să mă fac popă sau doctor; mama, mai ales! – răspunde Daniel întrebării pe care o simte pe buzele Dianei. Viaţa de oier e grea, mai ales acum, dacă pierdem... Surorile mele au familiile lor... au atelierul de cojocărie, ştiu croitorie; pot muta atelierul la oraş, la o adică... – îşi tărăgănează Daniel ultimele cuvinte, lăsând să-i scape oftatul lung, plin de tristeţe.

– Ştii, dragul meu, – îl alintă Diana cu vârful degetelor plimbate pe obrazul lui – înainte de-a pleca din clinică, i-am sunat eu... Voiam să ştiu dacă ajută la ceva mutarea ta, acum, la Medicină, căci se mai poate; cererea ta mai stă încă la secretariat. Philip mi-a spus că cel mai corect este s-o iei de la capăt acolo. Vom fi ca şi copiii lor. Ar fi o garanţie şi pentru ei că are cine se ocupa de copil dacă s-ar întâmpla ceva... Gândeşte-te, totuşi, că au deja cincizeci-şi de ani... Philip a spus că, dacă m-aş hotărî să operez la el în clinică, ar insista să adopte pe unul dintre noi doi, să n-aibă surprize cu vreo rudă venită de niciunde, acum, după moartea familiei fratelui său, mai ales că a rămas pe cap şi cu ferma – ei îi zic fazendă – din Brazilia; plantaţia de cafea – abia au convins un vecin să se ocupe şi de cafeaua lor – şi câteva mii de hectare de teren sălbatic; dacă mă înveţi să călăresc, poate mergem vreodată pe-acolo, să ne jucăm de-a indienii... Ce-ai rămas aşa? Văd că mă priveşti prea serios – şi-mi place! Eu l-am şi tachinat un timp pe Philip; i-am spus c-a citit prea multe romane din secolul 19, în special anglo-saxone. Credeam că l-am supărat, dar n-a fost aşa. Îi înţeleg, Daniel, crede-mă! Îi înţeleg pe amândoi. Singurătatea e boala cea mai grea. Nu trebuie să-mi răspunzi acum ce hotărăşti. Tu ai familie; visai să te întorci, să ai o fermă mare...

– Mai întâi, o familie, Diana. Dacă-i vorba s-ajungi pe mâna profesorului Edwards, despre care ştiu că-i cel mai bun, de-acord! Cu Medicina, mai lasă-mă să mă gândesc... Te superi?

Diana întinde braţele pe după gâtul lui.

– Când vrei să plecăm? – o întreabă.

– Luna asta-i deja târziu; perioada fecundă începe zilele astea. Dacă vrea Sfântul să rămân, – se alintă Diana, îmbrăţişându-l – te trimit doar pe tine. Ba nu! Mergem împreună, că eu ştiu ce mamă-donatoare de ovule găseşte Odette?!... Dacă mi te ia? – râde, îmbrăţişându-l îndelung pe Daniel. Doamne, ce fericită sunt! Dacă n-ai să vrei, nici n-am să insist să rămânem în Franţa; va fi de ajuns să ştim că suntem o

familie... Odette chiar m-a rugat să nu te agasez cu Medicina... – face ea un gest de accentuare a celor spuse, apoi întinde mâna, stinge lumina şi-şi trânteşte capul pe pernă, continuând să vorbească: Mi-a spus ceea ce-am observat şi eu, că ai un caracter puternic; ea a zis orgoliu; mie-mi place mai mult să cred că-i doar caracter. Indiferent că rămân sau nu gravidă, luna viitoare mergem la Paris, de-acord?

– Sigur! Ba nu; nu pot luna viitoare... – tresare Daniel. Se căsătoreşte Brânduşa; trebuie s-o duc la altar; aşa i-am promis.

– A, da! – se bucură Diana. Magda mi-a recomandat o croitoreasă de excepţie; vreau să fiu sclipitoare... Ţi-am promis doar că te însoţesc. Abia aştept s-o îmbrăţişez pe mama!...

- sfârşitul volumului I -

2013-2015
Piatra Neamţ şi Fedeleşeni

DE ACELAŞI AUTOR:

Zaruri de cretă, roman, Ed. Junimea, 1976;
Ziua magnoliilor viscolite, roman, ediţia I-a, Ed. Cartea Românească, 1979; ediţia II-a, Ed. Junimea, 2008;
Cursa rapidă, roman, Ed. Junimea, 1982; ediţia II-a, Ed. Junimea, 2008;
Vremea brânduşelor, Ed. Cartea Românească, 1984;
Teona, roman, Ed. Junimea, 1989; ediţia II-a, Ed. Junimea, 2008;
Sfârşitul înserării, roman, Ed. Cartea Românească, 1989;
Zodia bâlciului, roman, Ed. Plumb, 1995,
Maria, prinţesă de Place Pigalle, roman, Ed. Plumb, 1995;
A fluierat în timpul Evangheliei, teatru, Ed. Universal Dalsi, 2003;
Lacrimile tăcerii, roman, Editura Business Adviser, 2010;
Sezonul pescăruşilor, film despre furtul tezelor de doctorat în Chimie, realizat în 1984, regia: Nicolae Opriţescu, după scenariul lui Constantin Munteanu, interzis la vizionare (22 dec. 1984), ţinut sub sechestrul pus de Judecătoria sector 1 ca să nu fie distrus (avocat: Yolanda Eminescu), ieşit pe ecrane în 1990, distins cu Marele Premiu al Cinematografiei pe anul 1990;
Valea Râsului, piesă de teatru, Teatrul Tineretului, Piatra Neamţ, 1974;
Nimic despre sânziene, piesă de teatru, Teatrul Dramatic, Braşov, 1982, publicată în revista Teatrul nr. 1/1978;
Numeroase scenarii de teatru pentru Radio şi TV.

Tetralogia **CRISTINA**

Cartea întâia: **Pentru o salbă de mărgele**, Editura Junimea, 2012;
Cartea a doua: **Doamna în hermină albă,** Editura Junimea, 2012;
Cartea a treia: **Groapa cu lei**, Editura Junimea, 2012;
Cartea a treia: **Steaua polară**; Editura Junimea, 2012.

Trilogia **VIAŢA LA SECOND HAND**

Cartea întâia: **Femei cardinale**, Editura Junimea, 2012;
Cartea a doua: **A trecut un scriitor...** , Editura Junimea, 2013;
Cartea a treia: **Bufonul sorţii,** Editura Junimea, 2013;

Darul de Crăciun, Editura eLiteratura, 2013.

Carte de vizită

Editură de excepţie în România

Singura editură care oferă:

Servicii suplimentare GRATUITE la tipărirea unei cărţi:

- Grafică gratuită pentru copertă
- Cărţi parfumate gratuit (avem 10 parfumuri pe stoc, aprobare OSIM)
- Materiale publicitare gratuite pentru lansare
- Publicarea autorilor ale căror cărţi le-am realizat în Revista Internaţională de Cultură *CERVANTES*
- Apariţia unor articole critice în revistele culturale partenere (cinci reviste)
- Semnalarea apariţiei cărţii la Editura *Inspirescu* pe circa 70 grupuri culturale pe facebook
- Semnalarea cărţilor apărute la Editura *Inspirescu* la circa 4000 români din ţară sau străinătate care au tangenţă cu activitatea culturală.

Metodele folosite sunt cele de campanii de emailing lunare.
Serviciile descrise mai sus sunt supuse unor termene şi condiţii care includ numărul de cărţi (tiraj) şi fidelitatea autorilor faţă de editură. http://www.facebook.com/groups/390305564361864/

Director editură, Liliana Terziu, tel. 0726.178.684
Manager grup cultural, George Terziu, tel. 0732.407.032

www.inspirescu.ro